

QUẢ

NOT
G. T

NĂM

TÂN
H. G

Tác giả
Mạch Ngôn Xuyên

Mục lục

[Chương 1: Tiết Tử](#)

[Chương 2: Ký Ưc Như Mật Ngọt - ❖Tóc Rối Tung Kìa.”](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4: “Thế Thì Để Ma Tiễn Cậu Về Nhà Đi.”](#)

[Chương 5: “Cậu Mà Còn Bấm Tớ Thì Đường Xem Phim Nữa, Ra Ngoài Làm Bài Tập Đi.”](#)

[Chương 6: “Tao Thích Anh Lục”](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16: “Đinh Mật, Cậu Nhanh Lên.”](#)

[Chương 17: “Có Tớ Đây, Ai Dám Bắt Chẹt Cậu?”](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25: “Như Vậy Đã Hài Lòng Chưa?”](#)

[Chương 26: “Hay Là Tớ Mua Cho Cậu Cái Khẩu Trang?”](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28: Kết Thúc Kỳ Thi Đại Học](#)

Chương 29: “Nếu Như Thật Sự Có Ngày Ấy, Vậy Thì Nhất Định Là Tớ Đã Lạc Đường.”

Chương 30

Chương 31

Chương 32: May Mắn Thay, Cô Còn Có Lục Thời Miễn

Chương 33

Chương 34

Chương 35: Đinh Tiểu Mật

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39: Tình Cũ Chưa Phai

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86: Ngoại Truyện Đăng Kí \(1\)](#)

[Chương 87: Ngoại Truyện Đăng Kí 2](#)

[Chương 88: Ngoại Truyện: Rải Đường Sau Kết Hôn](#)

[Chương 89: Ngoại Truyện Bành Oánh X Tần Dạng \(1\)](#)

[Chương 90: Ngoại Truyện Bành Oánh X Tần Dạng \(2\)](#)

[Chương 91: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(3\)](#)

[Chương 92: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(4\)](#)
[Chương 93: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(5\)](#)
[Chương 94: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(6\)](#)
[Chương 95: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(7\)](#)
[Chương 96: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(8.1\)](#)
[Chương 97: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(8.2\)](#)
[Chương 98: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(9.1\)](#)
[Chương 99: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(9.2\)](#)
[Chương 100: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(10.1\)](#)
[Chương 101: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(10.2\)](#)
[Chương 102: Ngoại Truyện Hồi Ưc Thời Mật Từ Đồ \(1\)](#)
[Chương 103: Ngoại Truyện Hồi Ưc Thời Mật Từ Đồ \(2\)](#)
[Chương 104: Ngoại Truyện Hồi Ưc Thời Mật Từ Đồ \(3\)](#)
[Chương 105: Ngoại Truyện Song Thập Nhất](#)
[Chương 106: Ngoại Truyện Bánh Mì](#)
[Chương 107: Ngoại Truyện Tổng Hợp Tết Đoan Ngọ](#)
[Chương 108: Ngoại Truyện Tổng Hợp Nhật Ký Của Bành Oánh](#)
[Chương 109: Ngoại Truyện Tổng Hợp Thất Tịch](#)
[Chương 110: Ngoại Truyện Tổng Hợp Ăn Gì?](#)
[Chương 111: Hậu Ký Tần Dạng X Bành Oánh](#)

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Tiết Tử

Trans: Hoài Dương

Những năm tháng trẻ dại của bạn đã từng gặp một người như thế này chưa? Tất thấy những xúc động và điên cuồng của tuổi trẻ, chỉ vì người ấy mà ra.

Lúc Đinh Mật nhận được điện thoại của Đỗ Minh Vy, cô đang ở trong phòng thu âm đọc kịch bản để nuôi dưỡng cảm xúc.

Phòng thu âm quá yên tĩnh, ở lâu sẽ thấy có vẻ lạnh lẽo, Đinh Mật vừa hắt xì, giọng nghèn nghẹn: “Minh Vy à?”

Đỗ Minh Vy nói qua điện thoại: “Hẹn giờ tối nay đi.”

Đinh Mật cúi đầu đọc kịch bản, hơi áy náy: “Cuối tuần được không?”

Tút ~ Tút ~ Tút.

Bên kia cúp máy.

Đinh Mật liếm môi, nhớ mấy ngày trước mình gọi điện cho Đỗ Minh Vy, cô nàng vừa nghiêng răng nghiêng lợi vừa nói: “Chao, Đinh Mật đó hả, cô còn biết liên lạc với tôi cơ đấy? Tôi còn tưởng cô đã quên sạch đám bạn học cũ rích này rồi chứ!”

Đỗ Minh Vy vẫn còn giận.

Đinh Mật nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng gửi cho cô một tin nhắn, nhưng Đỗ Minh Vy không trả lời.

Đinh Mật làm tổ trong phòng thu âm một tuần, việc lồng tiếng cho nhân vật chính của bộ phim dài 30 tập coi như kết thúc.

Về nhà ngủ bù, Đinh Mật gọi cho Đỗ Minh Vy, lần này cuối cùng Đỗ Minh Vy cũng tha cho cô, hai người cấp tốc hẹn thời gian địa điểm. Đinh Mật nằm bẹp trên giường thêm mấy phút rồi xoa mặt bò dậy, tắm rửa, thay quần áo, trang điểm, xong xuôi tất cả liền cầm chìa khóa ra khỏi nhà.

Đinh Mật đợi trong nhà hàng khoảng mười mấy phút thì Đỗ Minh Vy đến, hai người mắt đối mắt, Đinh Mật bật cười trước, Đỗ Minh Vy nhin được khoảng ba giây rồi cũng bật cười, mồm miệng chẳng tha ai: “Cười khi ý! Tao còn tưởng mày bốc hơi khỏi thế giới rồi chứ! Lúc tổ Chương trình định làm một kỳ về diễn viên lồng tiếng, tao thấy tên mày trên danh sách mà còn tưởng là trùng tên cơ!”

Đinh Mật cười lấy lòng: “Xin lỗi.”

Giọng cô rất dễ nghe, ngữ khí chân thành lại mang mấy phần hồ thẹn, gương mặt chẳng quá bàn tay, mi mày cong cong, hàm răng trắng mà nhỏ, lại thêm hai lúm đồng tiền ngọt ngào, Đỗ Minh Vy có giận hơn nữa cũng phải tan quá nửa.

Đỗ Minh Vy nhìn cô, “Mày vẫn chẳng thay đổi gì cả.”

Đinh Mật đáp: “Còn mày thì xinh đẹp hơn nhiều.”

Đỗ Minh Vy ưỡn ngực, cô không xinh hồi nào?

Đinh Mật lặng lẽ lườm cô một cái, lúc học cấp 3 cô vẫn luôn thắc mắc, sao Đỗ Minh Vy dậy thì tốt thế nhỉ? Giờ thì càng tốt hơn, chắc chắn 36D.

Đình Mật và Đỗ Minh Vy học cùng lớp suốt từ cấp 2 đến cấp 3, quan hệ khi đó tốt vô cùng, cho dù mấy năm nay không liên lạc thì vẫn tìm được rất nhiều đề tài để nói, chỉ riêng chuyện cũ với tám đông tám tây đã đủ cho hai người tán dóc mấy ngày mấy đêm không ngừng rồi.

Cuối cùng, Đỗ Minh Vy hơi ngừng, nhìn Đình Mật hỏi: “Chẳng phải chỉ là chia tay với Lục Thời Miễn thôi sao? Thậm chí đến cả tao mà mày cũng không liên lạc?”

Cuối cùng cũng nhắc đến cái tên này.

Đình Mật ôm chặt ly nước, ngón tay trắng mảnh miết không ngừng bên mép ly, đây là động tác quen thuộc của cô khi căng thẳng, Đỗ Minh Vy là người chứng kiến trực tiếp nhất đoạn tình cảm non dại của cô và Lục Thời Miễn khi ấy. Lúc đầu cô không dám liên lạc, sợ chạm vào quá khứ, còn sau này...

Đỗ Minh Vy thấy cô im lặng liền vội vàng khoát tay: “Thôi bỏ đi, không tính chuyện này với mày nữa, nếu không tao lại tức chết.”

Đình Mật thở phào một hơi, cứ tưởng chuyện này đến đây là hết, ai ngờ Đỗ Minh Vy lại hỏi: “Thế rốt cuộc tại sao mày với Lục Thời Miễn lại chia tay thế?”

Đình Mật cụp mắt: “Không hợp thôi.”

Đỗ Minh Vy thấy cô không nói thật, cười: “Sao lại không hợp? Mày với cậu ta làm rồi?”

Đình Mật: “...”

Đình Mật ngẩng đầu nhìn Đỗ Minh Vy, cô bé năm đó chỉ hỏi câu “Mày với Lục Thời Miễn hôn nhau chưa” đã đỏ mặt không biết đi đâu rồi.

Mọi người quả nhiên đều đã trưởng thành, thế giới của người trưởng thành không còn kín đáo như vậy nữa.

Đỗ Minh Vy nhìn cô, lại nói: “Đây là chân lý tao đúc ra được trong mấy năm dây dưa với Từ Khiên đó. Giữa nam với nữ mà đã có quan hệ thể xác thì sẽ không dễ chia tay đâu, nay cãi nhau toi bởi mai lại lăn giường từng bừng, thế là hòa hợp.”

Đinh Mật: “...”

“Đương nhiên cũng có ngoại lệ, gã đó không được.” Đỗ Minh Vy lại bổ sung thêm một câu.

Đinh Mật không muốn tiếp tục đề tài về Lục Thời Miễn nữa, hỏi: “Mày với Từ Khiên tính kết hôn chưa?”

Cô cũng là người chứng kiến rõ ràng nhất chuyện tình cảm của Đỗ Minh Vy và Từ Khiên năm ấy, cô và Lục Thời Miễn đã chia tay, nhưng Đỗ Minh Vy với Từ Khiên vẫn tốt đẹp. Tình yêu tuổi xuân vẫn có người giữ gìn được đến lúc đơm hoa kết quả đó thôi.

Đỗ Minh Vy rũ mắt, “Chưa đâu, một, hai năm nữa rồi nói.”

Hôm ấy hai người nói chuyện rất lâu, chuyển từ nhà hàng đến phòng KTV lại nói tiếp, mãi đến khi Từ Khiên gọi điện cho Đỗ Minh Vy để đến đón cô, hai người mới chuẩn bị ra về.

Xe của Từ Khiên đỗ ở bên đường, anh chàng thấy cô như thấy quý, rất kinh ngạc.

Lúc sắp lên xe Đỗ Minh Vy bỗng nói: “Thật ra là mày đá Lục Thời Miễn đúng không?”

Đinh Mật lặng im không đáp.

Đỗ Minh Vy nhìn cô chăm chăm, năm ấy Đinh Mật thích Lục Thời Miễn bao nhiêu, theo đuổi khổ cực thế nào, Đỗ Minh Vy đều biết. Đỗ Minh Vy nghĩ mãi cũng không hiểu, sao Đinh Mật lại đá Lục Thời Miễn được? Nhưng sự việc chắc thật sự là như thế, dẫu rằng đương sự không chịu thừa nhận.

“Có chuyện này mà ai cũng biết. Sau khi chia tay với mày, Lục Thời Miễn uống say bí tỉ rồi làm loạn lên ở trong phòng thí nghiệm, đúng lúc bị chủ nhiệm khoa bắt được, ngoài ra còn bị quay chụp lại tung lên diễn đàn trường, cái bài đó năm ấy hot lắm luôn. Tính Lục Thời Miễn thế nào mày hiểu rõ nhất, say rượu làm loạn... rất khó tưởng tượng đúng không? Hôm sau tỉnh lại Lục Thời Miễn lập tức hack sập mạng trường, bài đó với video cũng bị xóa hết luôn, hai chuyện này gộp vào, suýt chút nữa cậu ta đã bị kỷ luật.”

Đinh Mật sững sốt trợn mắt.

Đỗ Minh Vy thấy cô như vậy thì hơi tiếc: “Trước kia Từ Khiên có lưu lại video đó nhưng bị Lục Thời Miễn ép xóa rồi, nếu không thật muốn cho mày xem...”

Thiếu niên có đôi mắt trầm lắng mà lạnh nhạt năm ấy cũng có lúc điên cuồng như thế.

Tựa như một vị thần lạnh lùng ở mãi trên cao bỗng bị ném xuống bùn lầy, nhiễm khói lửa nhân gian.

Đinh Mật liếm khóe môi, cổ họng khô khốc.

Đỗ Minh Vy vỗ vai cô, cười: “Thôi tao đi đây, nếu mày có gặp Lục Thời Miễn thì nhất định đừng nhắc đến chuyện này đấy, cậu ta sẽ giết người cho xem.”

Đặc biệt là bạn gái cũ.

Sau khi Đỗ Minh Vy lên xe, Từ Khiên hỏi: “Đình Mật? Anh không nhìn nhầm chứ?”

Đỗ Minh Vy: “Là nó đấy.”

Từ Khiên: “Ồ.”

Đình Mật đứng lặng ở nơi ấy hồi lâu mới rời đi.

~~~

Đình Mật nhận lồng tiếng cho một quảng cáo, thù lao được trả dựa theo giá cao nhất có thể đưa ra cho một diễn viên lồng tiếng hồi bấy giờ, quả là một việc vừa nhẹ nhàng vừa có lợi.

Nhưng phải thử giọng.

Chiều hôm sau cô đi gặp đạo diễn, xem hình ảnh quảng cáo, xác nhận lời thoại, chuẩn bị vào phòng thu âm.

Vừa nhắc chân bỗng thấy mấy bóng người cao lớn bước từ thang máy ra. Người đàn ông nọ mặc quần đen áo sơ mi, mắt mày đen láy, sống mũi cao thẳng, môi mỏng mím chặt. Người đó thực sự rất đẹp trai, hồi còn thiếu nữ, Đình Mật đã bị chính gương mặt này mê hoặc.

Giờ đây, gương mặt ấy đột nhiên lại lạc vào tầm mắt, Đình Mật chết chôn tại chỗ, ánh mắt chẳng thể rời đi.

Đã mấy năm không gặp.

Cô vẫn bị chủ nhân của gương mặt này mê hoặc.

Đạo diễn thấy anh, cười lên đón: “Lục tổng”.

Đình Mật vẫn đứng ở chỗ cũ nhìn anh.

Đạo diễn thấy cô vẫn đứng đó, thuận tiện giới thiệu, “Đây là Đinh Mật – diễn viên lồng tiếng cho quảng cáo lần này, giọng của cô ấy có lẽ anh đã quen...”

Đạo diễn còn chưa nói xong đã bị Lục Thời Miễn ngắt lời: “Đúng là rất quen.”

Đạo diễn cười càn tươi, kể ra mấy bộ phim Đinh Mật đã lồng tiếng, nhưng hai người chẳng ai tiếp lời, ông ta vừa dừng, không khí liền đóng băng.

Xấu hổ vài giây, đạo diễn nhìn Đinh Mật: “Hay là cô vào thử giọng trước đi.”

Đinh Mật dạ, vào phòng thu âm.

Sự xuất hiện bất ngờ của Lục Thời Miễn làm lòng cô rối loạn. Vốn là quảng cáo có mấy lời thoại dễ thuộc, vậy mà lúc này cô đeo tai nghe vào lại quên sạch sành sanh, chỉ đành lấy kịch bản ra đọc thêm mấy lần, tiện thể làm ấm họng.

Lục Thời Miễn đứng ngoài khoảng một phút, dáng vẻ cô ấy lúc cúi đầu đọc thoại thật sự giống hệt dáng vẻ đọc sách ngày xưa.

Giờ đọc sách buổi sớm hồi ấy, cô là người nghiêm túc nhất trong lớp.

Lúc anh rời đi, Đinh Mật ngẩng đầu ngắm nhìn gương mặt nghiêng của anh, thất thần dõi theo bóng lưng anh, bỗng tưởng tượng đến dáng vẻ của anh khi say rượu làm loạn. Trong ký ức của cô, Lục Thời Miễn rất ít khi uống rượu, nhưng tửu lượng không tệ, trước giờ cô chưa từng thấy anh uống say, càng đừng nói là chuyện say rượu làm loạn khó bề tưởng tượng như vậy.

Đạo diễn: “Đinh Mật, ngăn ngơ gì đó? Thử giọng đi.”

Đinh Mật hồi thần: “Dạ? Vâng ạ.”

Thử giọng kết thúc, thuận lợi nhận được công việc này.

Thu âm xong, Đinh Mật bỏ tai nghe xuống, thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Đạo diễn nhìn cô gái này, ngoại hình xinh xắn, nụ cười vừa ngọt ngào vừa quyến rũ, nhan sắc này bước từ sau màn lên sân khấu hoàn toàn không có vấn đề gì, o bế nâng đỡ, đảm bảo sẽ nổi.

Ông ta hỏi thử: “Đinh Mật, cô có hứng thú đóng phim không? Tôi có thể cho cô một vai.”

Đinh Mật khẽ cười lắc đầu: “Cảm ơn ý tốt của đạo diễn, nhưng tôi không biết diễn đâu.”

Đạo diễn: “Có thể học diễn mà.”

Đinh Mật: “Tôi học không nổi.”

Đóng phim không phải cứ đẹp là biết diễn, mấy năm nay đã có khá khá đạo diễn thăm dò nhưng đều bị cô từ chối hết, cô chỉ là diễn viên lồng tiếng mà thôi.

Đạo diễn tiếc hận: “Nếu cô thay đổi ý định thì có thể liên lạc với tôi.”

Đinh Mật đành gật đầu: “Vâng, cảm ơn đạo diễn.”

“Ding doong~” Trong thang máy không một bóng người, Đinh Mật cúi đầu bước vào.

Cô đang chuẩn bị ấn xuống tầng dưới thì cửa thang máy bỗng bị một cánh tay chặn lại. Cửa lại mở ra, một chàng trai trẻ đầu cua bước vào, “Lục tổng, vào thôi.”

Đinh Mật ngẩng đầu, Lục Thời Miễn đứng sau chàng trai đầu cua kia, lạnh nhạt lướt qua cô, ung dung bước vào.

Chàng trai đầu cua đuổi tay chọn số tầng, Đinh Mật né tránh theo bản năng, lùi về sau một bước, thành ra đứng song song với Lục Thời Miễn.

Cô cúi đầu nhìn cánh tay buông bên hông của anh, sạch sẽ thon dài, khớp xương rõ ràng.

Lại là không khí yên lặng xấu hổ ấy.

Nếu không phải chắc chắn Lục Thời Miễn không mất trí nhớ, Đinh Mật thật hoài nghi bản thân mình trong mắt anh chỉ là người qua đường.

Cô nhớ tới câu hỏi của Đỗ Minh Vy mấy ngày trước.

Cô và Lục Thời Miễn ư...

Đã làm.

Cũng đã chia tay.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Ký Ưc Như Mật Ngọt - ❖Tóc Rối Tung Kìa.”

Trans: Hoài Dương

Năm ấy, hôm ấy, Đinh Mật 17 tuổi lại thức dậy muộn, ôm cái đầu bù xù lao vào nhà vệ sinh, vừa vội vã chải đầu vừa la: “Mẹ ơi mẹ xỏ dây giày giúp con với, tối qua con quên mất, con sắp không kịp rồi!”

Chu Thanh đáp: “Vẫn còn sớm mà. Sao con vội vàng thế?”

Đinh Mật đang đánh răng, vụng về bịa chuyện: “Con phải đi học tiếng Anh sớm! Buổi sáng yên tĩnh dễ học thuộc lòng từ mới ạ.”

Vào sáng thứ Hai, Tư, Sáu mỗi tuần, Lục Thời Miễn sẽ đến trường sớm khoảng 40 phút để chơi bóng, cô muốn đến trường cùng cậu, thế nên phải dậy sớm gần một tiếng. Nhưng cô thường không dậy nổi, nhất là gần đây trời càng ngày càng lạnh.

Người lớn đương nhiên thích trẻ con cần cù tự giác. Chu Thanh xỏ dây giày cho cô, đặt ngay ngắn cạnh cửa. Bữa sáng là bánh bao với sữa đậu nành cũng đã đặt sẵn trên giá gần đó.

Đinh Mật vội vội vàng vàng đeo cặp, đi giày, thắt nút nơ bướm thật xinh.

“Chào mẹ, con đi học ạ.” Cắn một miếng bánh bao, vừa ngậm ống hút vừa nhảy chân sáo xuống tầng, lấy xe đạp ra khỏi nhà để xe, Đinh Mật lướt đi như một cơn gió.

Đi qua dãy biệt thự san sát, thoáng thấy trong sân của toà nhà nằm ngoài nhất đã không còn bóng chiếc xe đạp, Đinh Mật càng đạp nhanh hơn, thậm chí nhấc mông lên, nghiêng người mượn lực lao về phía trước, thật sự là một cô bé như gió.

May là đạp đến giao lộ thì thấy thiếu niên vừa băng qua đường kia, lúc lướt qua thùng rác, cậu nhanh tay chuẩn xác ném tọt vỏ hộp đậu nành vào thùng.

Đinh Mật cắn ống hút đuổi tới, lúc chạy qua thùng rác cũng học theo động tác của Lục Thời Miễn....

Kết quả không trúng!

Vỏ hộp lăn lông lốc trên đất, cuối cùng nằm trơ trọi bên cạnh thùng rác. Đinh Mật nhìn chiếc xe đạp đã chạy tít xa nọ, buồn bực xuống xe nhặt rác bỏ lại vào thùng.

Lúc Đinh Mật đuổi đến trường, Lục Thời Miễn đã khóa xe xong, cô vội vàng đẩy xe xông tới. Cánh mũi xinh xắn tinh xảo của thiếu nữ bị gió thổi đỏ, hai má cũng hồng lên, đôi mắt bồ câu nhìn cậu chớp nháy, vừa hít mũi vừa nói: “Lục Thời Miễn, cậu đã thấy tớ mà cũng không chờ.”

Lục Thời Miễn khoác cặp lên lưng, kéo khẩu trang đen xuống nhét vào túi đồng phục, nhàn nhạt liếc cô một cái: “Tóc rối tung kìa.”

Đinh Mật cào cào mớ tóc ngắn, nhanh nhẹn chỉnh mái. Chuyện này cô làm rất thuận tay, chẳng mấy chốc mà mái tóc bị gió thổi loạn đã ngoan ngoãn ôm lấy bên tai, như một em bé sứ xinh xắn lạnh lợi.

Từ Khiên một tay ôm bóng rổ, một tay dắt xe băng qua lưng hai người, nhanh chóng khóa xe, chuyển bóng qua lại: “A Miễn, đi thôi.”

Đến cặp sách cậu ta còn chẳng mang.

Lục Thời Miễn ném cặp vào lòng Đinh Mật: “Mang vào lớp giúp tớ.”

Đinh Mật ôm hai chiếc cặp sách đứng ở nhà xe, rất muốn quăng luôn chiếc cặp của cậu.

Dám sai khiến cô thì thử đợi cô xem!

Đinh Mật ôm hai chiếc cặp sách bước vào lớp 11(1), ném chiếc cặp đen lên bàn học dãy cuối cùng, đoạn quay về chỗ ngồi đằng trước của mình.

Cả phòng học chỉ có một mình cô. Đinh Mật buồn chán lấy tờ bài thi Toán vừa được trả hôm qua ra, nhìn điểm số trên giấy, cầm bút đâm chọc một hồi. Nghĩ thế nào cô lại đứng dậy tìm đến bàn học của Đỗ Minh Vy lục ra một quyển tiểu thuyết, về chỗ lật ra xem.

Vừa qua kiểm tra giữa kỳ nên mọi người đều rất lười nhác, mãi đến lúc trước giờ đọc sách buổi sớm khoảng 10 phút, cả đám mới lục tục đến lớp.

Đỗ Minh Vy lặng lẽ lần đến sau lưng Đinh Mật, bất thành lỉnh rút quyển sách cô đang đặt dưới tay ra, Đinh Mật giật mình, còn Đỗ Minh Vy thì đã yên vị ngồi bên cạnh cô: “Không phải mày không đọc tiểu thuyết ngôn tình sao? Dám nhân lúc tao không ở đây mà đọc trộm.”

Đinh Mật nào biết tiểu thuyết hay thế, đọc mà mê muội, chìa tay: “Đưa tao, tao mới đọc được có một phần ba.”

Đỗ Minh Vy cười: “Đừng đọc nữa, tao kể cho mày nghe.”

Đinh Mật thấy sắp đến giờ lên lớp, không muốn để muộn: “Thôi tan học rồi nói.”

Đinh Mật lấy sách tiếng Anh ra, chuẩn bị đọc sách buổi sớm.

Đỗ Minh Vy liếc thấy giáo viên tiếng Anh đã đi đến cửa sau, vội nhét tiểu thuyết vào trong áo khoác, cấp tốc chạy về chỗ của mình.

Đinh Mật quay đầu nhìn, Lục Thời Miển đi sau giáo viên tiếng Anh vào lớp. Cậu cao hơn giáo viên tiếng Anh một cái đầu, mấy lọn tóc trước trán vẫn còn nhỏ nước, cậu thuận tay gạt đi, sải bước vào ngồi xuống ở dãy bàn cuối đối diện với cửa sau, nhét cặp sách vào ngăn bàn, mở sách tiếng Anh ra, lật bừa một trang.

Cô quay đầu lại, bắt đầu đọc sách.

Trong tất cả các giờ học, cô thích giờ đọc sách buổi sớm nhất.

Trong giờ, Đỗ Minh Vy chen bạn cùng bàn của Đinh Mật ra, xấp lại gần Đinh Mật kể cho cô nghe phần còn lại của cuốn tiểu thuyết.

Nói thật, Đỗ Minh Vy rất biết kể chuyện, toàn chọn đoạn hay để kể, Đinh Mật khỏi phải bỏ công ra đọc, rất vui vẻ ngồi nghe cô nàng nói.

Tưởng Tân Tử ngồi ở bàn trước cũng phải quay đầu lại: “Đinh Mật, sao cậu không tự đọc ấy, tự đọc mới hay.”

Đỗ Minh Vy ho khan, vội đáp: “Một cuốn tiểu thuyết dài như thế, tôi kể cho nó nghe đoạn hay là được rồi.”

Đùa hả. Cuốn tiểu thuyết đó có phần thiếu nhi không nên đọc, cả đám nay vẫn còn là bông hoa trắng thuần khiết trong mắt nhau. Giờ mà để Đinh Mật đọc được, cô nàng sẽ rất ngại, nói chung cái này con gái cứ âm thầm mà đọc thôi.

Không như bọn con trai, có thể tụ tập chia nhau xem ổ D máy tính.

Tưởng Tân Tử không có hứng thú với tiểu thuyết, nói sang chuyện khác: “Thứ Sáu này đổi chỗ ngồi rồi, không biết thầy chủ nhiệm sẽ xếp thế

nào nữa.”

Vừa mới chuyển vào lớp được nửa học kỳ, chỗ ngồi lúc đầu là do sắp xếp.

Đỗ Minh Vy với Đinh Mật là bạn cùng bàn suốt ba năm cấp Hai, lớp 10 vẫn chuyển đến cùng lớp, nhưng lần xếp chỗ nào cũng phải bốc thăm, hai người chưa bốc trúng một bàn lần nào. Lớp 11 chuyển sang ban khoa học tự nhiên, gái ít trai nhiều, con trai với con gái ngồi cùng bàn rất nhiều. Bạn cùng bàn của Đinh Mật bây giờ là một cậu trai, hồi đầu Đỗ Minh Vy muốn đổi chỗ với cậu ta nhưng cậu ta không chịu, chệch chỗ cô nàng bị lệch.

Đỗ Minh Vy rất ghét bốc thăm: “Có thể để cho bọn mình tự chọn chỗ không vậy!”

Tưởng Tân Tử nghĩ ngợi: “Hình như chủ nhiệm lớp mình hơi khác một chút, nghe nói thầy sẽ cho ai có thành tích thi Toán cao nhất được chọn bạn cùng bàn...”

Thầy chủ nhiệm lớp 11(1) là giáo viên dạy Toán Lý Chí Bân, đám con trai trong lớp toàn lên gọi thầy là anh Bân. Anh Bân cực kỳ thiên vị học trò nào có thành tích Toán học tốt, chỉ không ngờ lại thiên vị đến mức này, đến chỗ ngồi cũng không cần bốc thăm nữa.

Thi Toán đứng đầu...

Đinh Mật ngoảnh đầu nhìn bàn cuối, Lục Thời Miễn đang tựa lưng vào tường, dáng vẻ lười biếng, Từ Khiên học lớp bên cạnh cũng ngồi đó. Máy người bọn họ đều học cùng một trường cấp Hai, rất quen thuộc. Đỗ Minh Vy với Lục Thời Miễn còn là hàng xóm, mấy năm nay Đinh Mật không ít lần chạy sang nhà Đỗ Minh Vy.

Đỗ Minh Vy ngậy ra, mắt sáng lấp lánh: “Cậu nói thật chứ?”

Tưởng Tân Tử đáp: “Tớ nghe nói thế...”

Cô cũng quay đầu nhìn về phía Lục Thời Miễn.

Đỗ Minh Vy lặng lẽ thò tay véo lưng Đinh Mật, Đinh Mật run lên, nhìn Đỗ Minh Vy đang nháy mắt điên đảo.

Đinh Mật liếm khóe môi, lòng rung động.

Đó sẽ là lần đầu tiên cô ngồi cùng lớp, cùng bàn với Lục Thời Miễn... nghĩ thôi đã bao đẹp.

Đỗ Minh Vy kề tai thì thầm với cô: “Mày đi nói với Lục Thời Miễn đi, không chừng cậu ta sẽ chọn mày đó.”

Đinh Mật không biết Đỗ Minh Vy lấy đâu ra cái tự tin ấy, nghĩ rằng Lục Thời Miễn sẽ nghe cô, cô nghiêng đầu: “Tao không đi đâu.”

Đỗ Minh Vy: “Đi đi. Nói một chút cũng đâu chết ai. Mày vẫn luôn muốn ngồi cùng cậu ta còn gì? Nhớ đâu ấy!”

Đinh Mật không bỏ mặt mũi đi được, vẫn ngồi im.

Mãi đến lúc sắp vào giờ học buổi chiều, cô không ngồi nổi nữa...

Lục Thời Miễn đang ngồi tựa vào tường, cặp chân dài vắt trên ghế của bạn cùng bàn. Đinh Mật đứng trước mặt cậu, ra hiệu cho cậu dịch chân ra để cô ngồi xuống.

Lục Thời Miễn không hề nhúc nhích, tay chống đầu, hờ hững hỏi: “Cậu lại muốn làm gì?”

Đinh Mật cười tươi, mi mày cong cong, hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện: “Cậu thi Toán đứng đầu.”

Lục Thời Miễn nhướn mày: “Rồi sao?”

“Sửa bài giúp tớ đi.”

Cô cười cực kỳ ngọt ngào.

Ánh mắt Lục Thời Miễn trầm lắng, thu chân về: “Đem bài thi lại đây.”

Đinh Mật nhanh nhẹn ngồi xuống, nghiêng người qua, lại hơi khó mở lời.

“Chậm chạp gì nữa?”

Đinh Mật ngẩng đầu, nhìn cậu chăm chăm, nhỏ giọng: “Nghe nói... người thi Toán đứng đầu sẽ được chọn bạn cùng bàn. Ừm thì... Lục Thời Miễn, cậu chọn tớ làm bạn cùng bàn của cậu có được không?”

Yên lặng...

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Lục Thời Miễn lặng lẽ nhìn cô, Đinh Mật chớp mắt, nhìn cậu chờ mong.

“Không được.”

Đinh Mật nhăn mũi: “Tại sao?!”

Lục Thời Miễn xoay người đối diện với bảng đen, đuôi mắt một mí hơi xếch liếc nhìn cô, ngạo mạn mà khinh cuồng: “Muốn tự do chọn bạn cùng bàn thì cậu giành lấy hạng đầu đi.”

Đinh Mật: “...”

Nếu cô có thể thì cô còn ngồi đây nữa à?

Đinh Mật thở phì phì quay đi.

Lúc cô ngồi về chỗ thì chuông vào lớp cũng vang lên, thầy chủ nhiệm xách cặp bước vào, sau khi tổng kết lớp như thường lệ, việc tiếp theo là chuyển chỗ.

“Người đứng đầu điểm thi môn Toán có thể chọn bạn cùng bàn, còn lại bốc thăm.”

Bên dưới ồ lên, quả nhiên như Tưởng Tân Tử đã nói.

Thành tích tốt tất sẽ được thầy thiên vị, nhưng không thể không phục, ai bảo cậu không giành được hạng nhất cơ chứ.

Lý Chí Bân cười nhìn bàn cuối: “Đứng đầu là Lục Thời Miễn, em chọn xong thì những bạn khác lên bốc thăm.”

Lục Thời Miễn chậm rãi đứng dậy, giơ tay chỉ hướng tổ 2, bàn 3. Đó là vị trí Đinh Mật ngồi.

“Vậy là...”

Đinh Mật mở to mắt, vội vã mím chặt môi để không lộ lúm đồng tiền bên má, thật ra trong lòng sớm đã sung sướng lên mây. Hừ, tên lừa đảo!

Đỗ Minh Vy ngồi chếch đàng trước Lục Thời Miễn, từ hướng này của cô nàng nhìn lên cũng cho rằng người Lục Thời Miễn chỉ là Đinh Mật, bất giác la lên: “Đinh Mật hả?”

Lý Chí Bân bình tĩnh: “Đinh Mật phải không?”

Đinh Mật đã mím chặt môi, giấu kín má lúm mừng rỡ, cúi đầu chuẩn bị thu dọn sách vở.

Lục Thời Miễn buông tay, thản nhiên đáp: “Không phải Đinh Mật, là bạn cùng bàn của Đinh Mật, Từ Dịch ạ.”

Đinh Mật: “...”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3

Dịch: Hoài Dương

Bốc thăm xong cũng là lúc tiếng chuông tan học vang lên.

Có một bạn nữ giơ tay: “Thưa thầy, em có thể xin đổi chỗ được không ạ? Bạn Bành Oánh đồng ý đổi chỗ cho em!”

Đinh Mật đang râu rĩ thu dọn đồ đạc nghe vậy lập tức ngẩng phắt đầu nhìn cậu bạn cùng bàn cũ của mình – đồng chí Từ Dịch. Gương mặt trắng trẻo nhả nhận nọ mỉm cười với cô: “Bạn cùng bàn thành bạn sau bàn, vẫn gần đó chứ.” Đoạn nâng tay đẩy đẩy kính trên sống mũi, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Câu “Cậu đổi chỗ cho tớ được không?” mà Đinh Mật định nói tắc nghẹn trong cổ họng.

Lý Chí Bân kẹp tập giáo án vào nách, nhàn nhả đáp: “Không được, muốn đổi chỗ thì thi Toán lần sau hãy đạt điểm cao nhất nhé.”

“...”

Thi Toán đứng đầu là vô địch thiên hạ hả?

Đinh Mật hết sức vui mừng vì ban nãy mình chưa phun ra câu đó.

Đỗ Minh Vy đi qua bên cạnh bữu mô, nhìn Tưởng Tân Tử, thì thầm: “Nãy tôi còn định hỏi cậu có thể đổi chỗ cho tôi không cơ.”

Tưởng Tân Tử là bạn cùng bàn mới của Đinh Mật.

Tưởng Tân Tử cười: “Thầy bảo không được đâu.”

Lý Chí Bân cặp giáo án, dắt hai trẻ yêu sớm trong lớp đến văn phòng bàn về lý tưởng cuộc đời. Đỗ Minh Vy trợn mắt nhìn bóng lưng bọn họ, bất bình: “Không lẽ yêu sớm cũng phải thi Toán đứng đầu mới được.”

Tiếng cô nàng không nhỏ, cả lớp căn bản đều nghe thấy, đồng loạt cười ầm lên. Mấy chục cặp mắt lại đồng loạt quét về phía bàn cuối. Thi Toán đứng đầu ư, đó là “long ý” của Lục Thời Miễn, đâu chỉ đơn giản là đứng đầu lớp, còn là đứng đầu khối nữa, không ai có thể lay chuyển.

Lục Thời Miễn đứng dậy, thân hình 1m85 nhìn chúng bạn đầy ngạo nghễ, thờ ơ mở lời: “Muốn biết đáp án thì thi Toán đứng đầu rồi yêu sớm thử xem.”

Đỗ Minh Vy: “___”

Đinh Mật bật cười.

Đỗ Minh Vy lười chẳng buồn so đo với cậu, nhắc tay véo mặt cô: “Tiểu Mật Mật của tao, mày cũng chịu cười rồi cơ.”

Đinh Mật ôm một chồng sách, thôi cười, đi về phía cuối lớp: “Đổi chỗ rồi, mày mau dọn đồ đi.”

Cả đám vội vội vàng vàng chuyển đồ đổi chỗ, chỉ trừ Lục Thời Miễn.

Những bạn đã đổi chỗ xong lục tục ra khỏi lớp. Đinh Mật vẫn còn đang xếp đồ, Đỗ Minh Vy quay đầu nhìn Đinh Mật, lại lướt mắt qua đầu cô,

nhìn Lục Thời Miễn đẹp trai chết người nọ. Được rồi, không cùng bàn thì kế bàn cũng được vậy, cô và Đinh Mật cũng thế.

Từ Dịch cất tiếng chào Lục Thời Miễn: “Hây, sau này là bạn cùng bàn rồi, quan tâm lẫn nhau nhé.” Tuy rằng cậu cũng không hiểu sao Lục Thời Miễn lại chọn cậu làm bạn cùng bàn, vì cậu nói ít sao? Chắc thế.

Lục Thời Miễn liếc cậu, ừ nhạt.

Đinh Mật khó hiểu, tự cậu chọn bạn ngồi cùng còn gì? Sao lạnh nhạt thế không biết.

Nhưng thôi kệ đi, Đinh Mật quay người ánh chừng khoảng cách giữa hai bàn.

Bàn kề nhau, khoảng cách siêu gần, quay đầu là thấy.

Cô rất hài lòng.

Đúng lúc ấy, ánh mắt hai người va vào nhau, Đinh Mật chột cười với Lục Thời Miễn làm cậu sững sờ. Cô bé trước giờ sinh hoạt lớp còn hặn không thể đáp cậu mấy nhát, lúc này đây lại cười ngọt ngào đến vậy. Con gái thật khó hiểu.

Nhưng càng hay, khỏi cần dỗ nữa.

Từ Khiên đứng cạnh cửa sau gọi: “A Miễn, đi chơi bóng đi.”

Lục Thời Miễn gấp sách quăng vào ngăn bàn, lại rút ra một hộp Ferrero Rocher* ném lên bàn trước.

* Ferrero Rocher: Một loại chocolate của Ý.

Đinh Mật sững sốt, vội vàng quay đầu: “Cậu mua à?”

“Không biết là ai đã nhét vào ngăn bàn, tớ không ăn, cậu với Đỗ Minh Vy chia nhau đi.”

Còn là ai được nữa? Cô nàng nào đó thích cậu chứ sao.

Đinh Mật cầm hộp chocolate cười ngốc nghếch.

Đỗ Minh Vy híp mắt đoạt lấy: “Tao bóc nhé.”

Hai người chia nhau hộp chocolate, Tưởng Tân Tử vừa đi vệ sinh về trông thấy liền hỏi: “Chocolate ở đâu đấy?”

Đỗ Minh Vy đưa cho cô một viên: “Lục Thời Miễn đồ dành Tiểu Mật của chúng ta đó.”

Đinh Mật tức khắc đỏ mặt, cấp tốc nhét một viên vào miệng Đỗ Minh Vy: “Mày đừng nói linh tinh! Cậu ấy không ăn nên bảo cho tao với mày mà.”

Đỗ Minh Vy nhổ viên chocolate ra: “Đinh Tiểu Mật! Chưa bóc giấy mà mày đã nhét vào miệng tao, muốn mưu sát bạn hả!”

Đinh Mật: “... Xin lỗi.”

Chuyện yêu thầm như vậy luôn rất khó nói ra, Đinh Mật chỉ nguyện chia sẻ bí mật cất kín nơi đáy lòng này với Đỗ Minh Vy, thêm một người cô cũng không muốn. Người đầu tiên biết cô thích Lục Thời Miễn cũng là Đỗ Minh Vy.

Lục Thời Miễn nhất định phải là người thứ hai, không thể xếp sau nữa.

Tưởng Tân Tử nhìn Đinh Mật, cười: “Bây giờ tớ định đi ăn cơm, hai cậu đi không?”

Đỗ Minh Vy: “Đinh Mật còn chưa dọn đồ xong nữa.”

Tưởng Tân Tử: “Thế tớ đi trước nhé.”

Phòng học trống không.

Đình Mật chậm rì cuối cùng cũng dọn xong, cười nhét viên chocolate cuối cùng vào miệng: “Đi ăn cơm thôi mà.”

Đỗ Minh Vy nhìn cô chòng chọc: “Trông mày phấn chấn chưa kìa, chocolate ngọt lắm hả? Ban này còn giận lắm cơ mà...”

Đình Mật cong môi, hết sức đặc ý: “Tao đang nghĩ, nếu thật sự chỉ có người thi Toán đứng đầu mới được yêu sớm, vậy chẳng phải chỉ có Lục Thời Miễn được phép thôi sao...”

Mới nghĩ vậy thôi đã kiêu hãnh lắm rồi. Người cô thích tài giỏi thế đó, đúng không?

Trái tim thiếu nữ sớm nắng chiều mưa như vậy đấy.

Đỗ Minh Vy cảnh tỉnh: “Nếu chỉ Lục Thời Miễn được phép thì mày yêu đương với quý à?”

Đình Mật ngậy người một lát mới hiểu ra, lập tức tát một cái lên tay cô nàng: “Mày đáng ghét ghê!”

Hai người cãi qua giỡn lại suốt dọc đường. Lúc đi qua sân bóng, Đình Mật bất giác dừng bước. Đầu đông trời nhanh tối, đèn đã sớm lên, Đình Mật vừa liếc mắt liền trông thấy Lục Thời Miễn đang đứng giữa sân. Ánh đèn ngà vàng như mạ lên người cậu một tầng sáng, trên sân rõ ràng có nhiều người như thế, song cô lại chỉ nhìn thấy cậu.

Đúng lúc Lục Thời Miễn đang đứng ở ngoài vạch ba điểm nhảy vọt lên, Đình Mật căng thẳng nhìn theo hướng quả bóng, vào rổ chuẩn xác.

Toàn sân vang tiếng hoan hô, thấp thoáng cả tiếng reo hò của con gái.

Lục Thời Miễn quệt mồ hôi, đập tay với Từ Khiên vừa chạy qua.

Đinh Mật uốn lưỡi, bên môi dường như còn vương vị ngọt của chocolate.

Ừm, chocolate ngọt thật đấy.

~~~

Một tuần sau sự kiện đổi chỗ, Đinh Mật phát hiện hai bàn phía này hợp thành một đường chéo vô cùng kỳ cục. Từ Dịch với Lục Thời Miễn rất lạnh nhạt với nhau, có thể là vì mới chia lớp hơn nửa học kỳ, bình thường Từ Dịch cũng không nói nhiều, thế nên với ai đều vậy. Đinh Mật đã ngồi cùng cậu nửa học kỳ, trái lại cậu thường xuyên nói chuyện với cô.

Lúc Tưởng Tân Tử làm bài tập Toán thì lại rất hay hỏi Lục Thời Miễn, Lục Thời Miễn cũng không lạnh nhạt như vẻ bề ngoài, khi bạn học hỏi bài cậu vẫn luôn giải đáp, trừ khi câu hỏi quá ngu ngốc.

Đinh Mật sợ hỏi nhiều sẽ lộ ra mình thật ngốc, thế nên luôn khống chế số lần.

Nhưng có khi Đinh Mật định hỏi thì Tưởng Tân Tử đã hỏi trước.

Lâu dần, bốn người bọn họ trở thành đường chéo chữ X, Lục Thời Miễn giải đề với Tưởng Tân Tử, Đinh Mật trò chuyện với Từ Dịch.

Giống như lúc này vậy, Đinh Mật vừa mới cầm đề quay người thì tờ đề của Tưởng Tân Tử đã đặt xuống bàn sau. Hai người nhìn nhau, cô đành cầm đề căn môi: “Cậu hỏi trước đi.”

Tưởng Tân Tử cười: “Được, tớ hỏi nhanh thôi.”

Đinh Mật cười cầm đề quay lại, ử rử gục xuống bàn, ánh mắt lộn vòng nhìn chòng chọc cái chân đang gác dưới ghế của cô. Đó là cặp chân dài

không thể đặt gọn của Lục Thời Miễn, lúc nào cũng vắt lên thanh gác chân ghế của cô, khi tâm trạng tốt còn rung qua lắc lại.

Sau lưng là tiếng Lục Thời Miễn nói chuyện với Tưởng Tân Tử, ngữ khí lộ ra chút mất kiên nhẫn.

Đinh Mật không biết làm sao, đầu nóng lên, nhắc chân giận dữ đạp lên chiếc giày đen nọ, sức lực không hề nhẹ.

Lục Thời Miễn bất ngờ không kịp né nên bị đạp một cước, kêu khê. Lưng Đinh Mật lạnh ngắt, lập tức hồi hận không thôi.

Tưởng Tân Tử thấy Lục Thời Miễn bỗng nhiên nhú mày, cả người cứng đờ, dè dặt hỏi: “Cậu sao thế?”

Lục Thời Miễn nâng mắt liếc dáng người nho nhỏ đang gục đầu đằng trước, cau mày: “Đinh Mật, cậu bệnh à?”

Người nọ bò ra không động, nào dám quay đầu, lí nhí đáp: “Ừm, tớ đau bụng...”

“Mật Mật!” Đỗ Minh Vy quay đầu lại, “Mày đau bụng á?”

Đinh Mật: “___”

Có thể mặc kệ tao không! Bây giờ tao chỉ muốn làm người vô hình thôi! Đừng ai quan tâm tao cả!

Nhưng Đỗ Minh Vy hiển nhiên không tiếp được sóng điện não của cô, ghé xuống bàn Đinh Mật, hỏi thăm: “Mày ‘bị’ hả?”

Lỗi tai Đinh Mật đỏ lên, ậm ừ.

“Thế tao đi lấy cho mày cốc nước nhé?”

“Ừ...” Vẫn không dám ngẩng đầu.

Đỗ Minh Vy đi lấy nước ấm.

Lục Thời Miễn không còn tâm trạng giải đề nữa, đẩy tờ đề sang bên cạnh: “Cậu hỏi Từ Dịch đi, cậu ta học Toán cũng tốt lắm.”

Từ Dịch cùng Tưởng Tân Tử đều ngây người, còn Lục Thời Miễn đã thu chân, chân phải chống đất xoay mấy lượt, liếc nhìn thân hình nhỏ bé càng gục càng thấp đang trước, đứng dậy.

Mãi đến khi khí lạnh dần sau biến mất, Đinh Mật mới ngẩng đầu.

Đỗ Minh Vy cầm bình giữ nhiệt mang về một cốc nước nóng hầm hập: “Này, uống mau đi.”

Tưởng Tân Tử ngồi ngay ngắn lại, nhìn Đinh Mật: “Vừa nãy cậu sao thế?”

Đinh Mật đương nhiên ngại thừa nhận mình vừa cắt ngang cuộc trò chuyện của cô với Lục Thời Miễn, xấu hổ đỏ mặt: “Tớ không sao...”

Đỗ Minh Vy: “Còn sao được nữa, dì cả ghé thăm thôi.”

Tưởng Tân Tử mím môi không nói gì nữa.

Giờ tự học buổi tối kết thúc, cả vườn trường chớp mắt ồn ào hẳn lên, Đỗ Minh Vy quay đầu lại: “Bố mẹ tao đến đón tao rồi, tao về trước đây, mày đi đường cẩn thận đấy.”

Đinh Mật gật đầu: “Biết rồi.”

Đỗ Minh Vy nhìn về phía Lục Thời Miễn: “Hôm nay cậu vẫn đi xe đạp chứ?”

Lục Thời Miễn kéo cặp sách ra khỏi ngăn bàn: “Ừ”.

Đỗ Minh Vy: “Thế là được rồi.” Cô nàng đã yên tâm ra về.

Đình Mật tiện đường với Lục Thời Miễn, nhà cô xa hơn nhà cậu khoảng mười phút đạp xe. Gia cảnh nhà Đỗ Minh Vy với Lục Thời Miễn đều khá, Đỗ Minh Vy đi về luôn có xe đưa đón. Còn Lục Thời Miễn thì... Ừm, nhà cậu là kiểu nhà giàu mới nổi điển hình, bố Lục Thời Miễn phát tài năm cậu 12 tuổi, chuyển đến tòa biệt thự cạnh nhà Đỗ Minh Vy, hai người trở thành hàng xóm.

Lục Thời Miễn không thích xe đón xe đưa, vẫn luôn đi xe đạp đến trường, Đình Mật hay đạp xe cùng cậu.

Phòng học trống dần, Tường Tân Tử chần chừ một lúc, vì có tài xế đang đợi ở ngoài nên cũng đi.

Lục Thời Miễn đứng dậy, tiếng ghế ngồi ma sát với sàn nhà vang lên, phát hiện cô nàng vì lúc chiều đạp cậu một cái nên đến giờ vẫn không dám nhìn thẳng cậu lấy một lần còn đang lè mề, vươn tay vò mạnh đầu cô.

Tóc cô vừa mềm vừa mượt, xù lên như một con cún nhỏ.

“Đi không?”

Đại não Đình Mật rối như mớ bòng bong, ngây người. Thiếu niên cao gầy đã bước đến cửa sau, bóng người đồ dài, tấm lưng đẹp đẽ quay về phía cô, mắt kiên nhẫn thúc giục: “Nhanh lên.”

Đình Mật đáp lời, vội vàng khoác cặp đuổi tới.

Đình Mật giẫm lên cái bóng đồ dài của thiếu niên, in bước theo sát sau lưng cậu, nghĩ ngợi hồi lâu, quyết định xin lỗi.

Sắp đến nhà để xe, Đình Mật gọi cậu lại: “Lục Thời Miễn.”

Lục Thời Miễn ngừng bước, quay đầu: “Sao?”

Đinh Mật bước lên đứng song song với cậu, cúi đầu lí nhí: “Hồi chiều... Xin lỗi cậu...”

Lục Thời Miễn ngoài cười nhưng trong không cười: “Xin lỗi cái gì?”

Da đầu Đinh Mật run lên: “... Tớ không nên đập cậu.”

“Ừ.”

Thế là xong?

Đinh Mật ngẩng đầu nhìn gương mặt đẹp trai của thiếu niên chăm chú, hoang mang hỏi: “Cậu không giận sao?”

Ánh mắt trong trẻo mà lạnh nhạt của Lục Thời Miễn lạc trên người cô: “Đinh Mật...”

Đinh Mật gật đầu: “Ừm.”

Lục Thời Miễn nhìn cô một lúc, Đinh Mật thấp thỏm chờ đợi, mắt mở rất to, trong veo mà ngời sáng.

“Nếu không thoải mái thì đừng tỏ vẻ rộng lượng.”

Bóng dáng cao lớn loáng lên, thiếu niên dứt tay vào túi quần sai bước đi, cuốn theo một cơn gió.

Đinh Mật: “...”

Hết chương 3

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: “Thế Thì Để Ma Tiễn Cậu Về Nhà Đi.”

Dịch: Hoài Dương

“Lục Thời Miễn, cậu có ý gì?” Đinh Mật đuổi theo.

Lục Thời Miễn lên xe, mắt kiên nhẫn: “Còn lẽ mề nữa thì mặc kệ cậu.”

Đinh Mật vội vàng lấy xe ra nhưng Lục Thời Miễn đã phóng đi. Đinh Mật lại vội vàng trèo lên xe, đạp đuổi theo: “Cậu đợi tớ với!”

Thiếu niên mặc kệ cô, đến bóng lưng cũng rất lạnh nhạt. Nhưng đáy lòng Đinh Mật lại vui mừng râm ran, dường như không có gì đáng bận tâm hơn nữa, chỉ muốn phá kén tung ra.

Về đến nhà, mặt Đinh Mật đỏ hồng, lúm đồng tiền bên khóe môi chẳng thể che đi được, nhìn thấy người đàn ông trung niên ngồi trong phòng khách mới thu lại vẻ mặt phấn khởi, ngoan ngoãn thưa: “Chú, chú về rồi ạ.”

Tiết Chấn vừa đi công tác lâu ngày về nhìn Đinh Mật, cười nói: “Ừ, nghe nói trong đợt thi giữa kỳ vừa rồi con tiến bộ đến mấy bậc, tốt lắm, bớt lo hơn Tiết Ninh nhiều.”

Đinh Mật xếp thứ 25 lớp trong đợt thi giữa kỳ vừa rồi, tăng năm bậc so với hồi mới chia lớp. Cô cup mắt ngoan ngoãn: “Vâng, con thi tiếng Anh cũng tạm được ạ.”

Chu Thanh bước từ trong phòng ra, nhìn cô: “Về rồi thì nhanh tắm rửa đi con, mau mà đi ngủ.”

Đình Mật gật đầu, về phòng. Ở giường dưới, Tiết Ninh đang ôm túi chườm nóng đầu thỏ màu hồng trong lòng, trên tay là chiếc điện thoại kiểu dáng mới nhất hiện nay, chắc là đang chơi game, khá ồn.

Đình Mật bỏ cặp sách xuống, lấy quần áo ngủ ra đi tắm, tắm xong lại ngồi trước bàn học làm nửa đề Toán.

Trong phòng không có thiết bị sưởi ấm, tay và chân dần lạnh lên. Đình Mật tắt đèn bàn, soạn sách vở cho sẵn vào cặp, đi vệ sinh ra thấy Tiết Ninh vẫn còn ôm túi chườm đầu thỏ hồng nghịch điện thoại. Cô đi qua: “Tiết Ninh, chị vẫn chưa mua túi chườm nóng sao?”

Tiết Ninh còn chẳng ngẩng đầu lên: “À chị quên mất, em cho chị mượn dùng thêm một hôm nữa nhé.”

Đình Mật cắn môi: “Nhưng chị đã mượn một tuần rồi mà.”

“Ừ, chị lại quên.”

Chu Thanh và Tiết Chấn cùng nhau xây dựng lại gia đình đã được năm năm, có chung một đứa con trai bốn tuổi là Tiết Tiểu Bân. Tiết Ninh là con gái của vợ cũ của Tiết Chấn, lớn hơn Đình Mật một tuổi, không vào được trường Nhất Trung của tỉnh, đành vào Nhị Trung. Nhưng những điều này Tiết Ninh chẳng buồn để vào mắt, cô ta vốn không thích học hành, lớp 12 rồi mà cũng chẳng hề mảy may lo lắng.

Trong nhà chỉ có ba căn phòng, sau khi Tiết Tiểu Bân bốn tuổi, Tiết Chấn muốn con trai ở riêng một phòng, thế nên Tiết Ninh và Đình Mật đành chuyển đến ở chung trong căn phòng này, giường hai tầng. Tiết Ninh vốn không thích ở cùng phòng với cô, nhưng không thể làm gì được, cứ vậy qua nửa năm, giờ coi như cũng quen.

Mẹ kế đâu dễ làm, Chu Thanh đã cố hết sức làm tròn vai trò này. Bình thường Đinh Mật không muốn làm mẹ khó xử, thế nên cũng luôn cố gắng nhường nhịn Tiết Ninh.

Nhưng tối nay Đinh Mật không muốn lặng lẽ bỏ qua mà bò lên giường trên như ngày thường nữa.

Cô đứng yên đó, nói: “Nhưng em cũng cần dùng chứ, trời lạnh lắm.”

Tiết Ninh vẫn cúi đầu nghịch điện thoại: “Thêm một đêm thôi mà! Ngày mai chị nhất định sẽ nhớ mua.”

“Chị đã nói vậy mấy lần rồi.”

“Ngày mai nhất định sẽ nhớ.”

Đinh Mật cắn môi, bất thành linh vươn tay đoạt lấy túi chườm nóng, quay người bò lên thang: “Không cho chị mượn nữa. Hôm nay không có túi chườm nóng, đến ngày mai chị khắc sẽ nhớ kĩ.” Đinh Mật cấp tốc trèo lên giường, nhét túi chườm nóng vào tấm chăn lạnh băng.

Tiết Ninh ngây người, đến lúc phản ứng kịp mới tức giận lầm bầm: “Nhỏ mọn!”

Đinh Mật mặc kệ cô ta, ôm túi chườm nóng ấm áp, bao muộn phiền trong lòng bỗng tan thành mây khói, cô cảm thấy Lục Thời Miển nói rất đúng.

Nếu không thoải mái thì đừng tỏ vẻ rộng lượng. Có lúc cô giả vờ rộng rãi, cuối cùng lại khiến bản thân ôm nỗi buồn bực. Lục Thời Miển và Đỗ Minh Vy là cùng một loại người, trước nay họ không thêm tỏ vẻ rộng lượng, sắc bén lại mạnh mẽ, đôi khi Đinh Mật rất hâm mộ họ.

Nhưng Đình Mật tuổi 17 mới chỉ hiểu được lớp vỏ ngoài mà chưa thấu được một tầng nghĩa khác ẩn trong câu nói này.

Nhiều năm sau, lại tương phùng, mới bừng tỉnh.

~~~

Giữa tháng 12, trận tuyết đầu mùa ghé xuống.

Đình Mật và Lục Thời Miễn không thể đạp xe được nữa, khoảng thời gian ấy Đình Mật bỗng hơi ghét mùa đông, vì nó đã cướp đi hai mươi phút chung đường đến trường của cô và Lục Thời Miễn.

Nhưng cô bắt buộc phải khuất phục nó, mặc chiếc áo lông dày và khoác thêm chiếc áo đồng phục rộng thùng thình ở bên ngoài, Đình Mật gói mình chặt kín chen lên xe buýt.

Còn Lục Thời Miễn thì lại khôi phục thân phận thiếu gia của mình, không từ chối xe đưa xe đón nữa.

Đối với bọn con trai mà nói, mùa đông đã cướp đi thời gian chơi bóng của họ. Sân bóng rổ trong nhà của trường luôn được ưu tiên cho đội tuyển trường sử dụng trước, bọn họ đã nhiều lần mời Lục Thời Miễn gia nhập nhưng cậu lại chỉ đồng ý chơi dự bị, mục đích là để đông đến vẫn có chỗ mà chơi bóng tiếp.

Tiếng chuông vang lên, thầy Vật lý lại dạy thêm khoảng năm phút như thường lệ, giờ ra chơi được mười phút giờ mất đến nửa. Vừa hết tiết, Đỗ Minh Vy lập tức quay người qua: “Đình Mật, đi vệ sinh đi, tao buồn chết mất!”

Mỗi đứa học trò đều sẽ gặp phải một, hai vị thánh chuyên dạy quá giờ. Thầy Vật lý chính là vị thánh dạy quá giờ nhiều nhất, thế nên Đỗ Minh Vy ghét tiết học này muốn chết.

Đình Mật thấy cô nàng gấp thật nên cũng vội đứng dậy: “Đi thôi.”

Hai người khoác tay cùng đi vệ sinh. Lúc quay về chợt thấy có một cậu trai vọt vào lớp 11(1). Đỗ Minh Vy sửng sốt: “Á, cái tên xui xẻo Tần Dạng về rồi kìa.”

Tần Dạng là thành viên của đội tuyển trường, lúc thi đấu với trường khác thì bị ngã gãy chân, đã ở nhà dưỡng thương hai tháng.

Hai người bước vào phòng học. Tần Dạng đang nói chuyện với Lục Thời Miễn, Lục Thời Miễn liếc xuống dưới: “Chân mày khỏi hẳn chưa?”

Tần Dạng cười: “Đi được nhưng vẫn chưa chơi bóng được. Nếu không phải anh Bân gọi điện thúc giục ghê quá thì tao đã ở nhà ăn ngon ngủ kỹ đến cuối kỳ rồi.”

Đỗ Minh Vy bước qua: “Tôi thấy thôi thì cậu cứ nghỉ học luôn đi cho nhanh.”

Mấy người đều là bạn hồi cấp Hai. Tần Dạng nghe vậy không vui, nhìn sang Đình Mật: “Đỗ Minh Vy, sao cậu độc mồm thế, cậu nhìn Đình Mật kìa kìa, cười ngọt ngào biết bao, chào đón tôi lắm phải không.”

Đình Mật lập tức thu nụ cười lại: “Không phải cười cho cậu xem đâu.”

Tần Dạng: “...”

Lục Thời Miễn bật cười.

Tần Dạng không thèm so đo với con gái, quay đầu nhìn Lục Thời Miễn: “A Miễn, nghe nói thi Toán đứng đầu có một đặc quyền?”

Lục Thời Miễn: “Mày muốn làm gì?”

Tần Dạng cười: “Mày chọn tao làm bạn cùng bàn đi, tao không muốn ngồi bàn đầu đâu.”

Cả lớp giờ chỉ có dãy đầu còn một chỗ trống, Tần Dạng không muốn ngồi ở đó, hơn nữa trước khi gãy chân cậu vẫn ngồi cùng Lục Thời Miễn.

Tiếng chuông vào lớp đã vang lên, Đinh Mật vốn đang ngồi ngay ngắn nghe vậ lại ngoảnh đầu, nhìn Lục Thời Miễn chăm chăm.

Lục Thời Miễn đồng ý.

Đinh Mật nhăn mũi với cậu, sao thứ đặc quyền đáng ghen tỵ đó lại không rơi trúng đầu cô thế. Lục Thời Miễn thấy vậy chỉ liếc cô cười như không cười.

Đinh Mật hừ lạnh, quay đầu về.

Thiếu niên xấu xa vậy đấy. Rõ ràng biết thừa bạn muốn gì, thế nhưng cậu ta lại cứ nhất quyết không chịu cho bạn!

Cậu chàng Từ Dịch đang đi lấy bài tập giúp thầy hoàn toàn không hề biết bản thân sắp bị “tống đi” từ bao giờ.

Hai ngày sau, Lục Thời Miễn lại đạt điểm tối đa trong kỳ thi Toán hàng tháng, thuận miệng xin thầy chủ nhiệm cho đổi chỗ, không ngờ thầy lại đồng ý thật, nói gì mà Tần Dạng ồn quá, ngồi bàn đầu dễ ảnh hưởng đến các bạn học đằng sau.

Cả đám thấy Tần Dạng hoan hỷ đổi chỗ, suy nghĩ giống y Đinh Mật: Thi Toán đứng đầu, vô địch thiên hạ!

Trước khi chuyển đi, Từ Dịch nhìn Đinh Mật mấy lần.

Đinh Mật cười đáp lại cậu, ghé ngồi lập tức lung lay một trận, cô vội vàng quay đầu, thấy Lục Thời Miễn đang cúi đầu đọc sách. Đinh Mật mất

húng: “Lục Thời Miễn, cậu đừng rung ghế tớ nữa có được không, chân ghế sắp bị cậu làm hỏng rồi.”

Cô cũng đâu muốn ngồi xích đu, cố gì cứ rung lắc cô mãi thế, khéo ngày nào đó cô sẽ bay từ trên ghế xuống luôn.

Lục Thời Miễn ngẩng đầu cười lạnh: “Yên tâm đi, cậu bé tí tẹo không ngồi gãy ghế nổi đâu.”

Đinh Mật lườm cậu: “Kể cả thế thì tớ cũng không thích lắc.”

Lúc hai người còn bận cãi nhau, Từ Dịch đã chuyển đi.

Tưởng Tân Tử nhìn Đinh Mật nói khẽ: “Đinh Mật, Từ Dịch thích cậu phải không?”

Đinh Mật sửng sốt, lắp bắp: “Không phải đâu...”

Từ Dịch trông rất hiền lành, sao có thể thích cô được. Nhưng dầu sao hai người cũng đã ngồi cùng bàn một thời gian dài, thân thiết hơn chút thôi.

Tưởng Tân Tử đinh ninh: “Chắc chắn là thích cậu.”

Tưởng Tân Tử nói khá nhỏ, nhưng chỉ ít hai bàn trên dưới vẫn nghe thấy. Đỗ Minh Vy trợn trắng mắt: “Sao cậu biết được, cậu ta cũng đâu có nói.”

Tưởng Tân Tử hơi dờ ra, lại cười: “Tớ đoán bừa đó.”

Đỗ Minh Vy: “Những chuyện thế này cậu đừng đoán bừa, để thầy chủ nhiệm biết thì không hay đâu.”

Tưởng Tân Tử mím môi không nói.

Đinh Mật đá đá ghế Đỗ Minh Vy, ý bảo cô nàng đừng nói nữa.

Tần Dạng ném cặp sách lên bàn: “Các cậu đang tám gì đó?”

Đinh Mật: “Không có gì.”

Tần Dạng cười cười, liếc qua Lục Thời Miễn: “A Miễn, mày đang đọc sách gì đấy?”

Lục Thời Miễn gập sách lại. Đinh Mật quay đầu nhìn, chỉ thấy đó là một cuốn sách vừa to vừa dày, bìa đen sì. Cô cũng tò mò: “Truyện ma à?”

Lục Thời Miễn nhét sách vào ngăn bàn, uể oải tựa vào tường, nhướn mày: “Cậu muốn đọc?”

Đinh Mật lập tức lắc đầu như trống bỏi. Ai thèm xem, cô sợ đến tối lại không dám rời giường đi vệ sinh ấy chứ.

“Gan gì mà bé tẹo.”

Thấy cậu cười giấu, mặt Đinh Mật đỏ bừng, bỗng nhớ đến kỳ nghỉ hè năm lớp 10 cô và Đỗ Minh Vy đến nhà cậu chơi. Khi ấy Từ Khiên và Tần Dạng cũng ở đó, Từ Khiên đã rủ rê cả đám xem phim kinh dị.

Đó là lần đầu tiên Đinh Mật xem phim kinh dị, nếu không phải có mấy người cùng xem, lại còn có đến ba cậu trai, cô chắc chắn không dám xem.

Chơi đùa đến 11 giờ đêm, Đinh Mật phải về nhà.

Trong sân không có đèn, im lìm mà đen kịt. Lúc Đinh Mật đi lấy xe, lòng sợ phát hoảng, bên vai bất thành linh bị người ta vỗ một cái, Đinh Mật hết hồn hét chói tai, quay đầu lại thì phát hiện Lục Thời Miễn đang lặng lẽ nhìn cô.

Đinh Mật đánh cậu bùm bụp: “Mẹ ời cậu dọa chết tớ rồi. Tớ còn tưởng là ma cơ chứ.”

Lục Thời Miễn: “...”

Cậu chỉ định bảo muện quá rồi, để cậu đưa cô về mà thôi.

Lục Thời Miễn quay người: “Thế thì để ma tiễn cậu về nhà đi.”

Đinh Mật cuống lên, gần như là ôm lấy cậu theo bản năng: “Đừng! Lục Thời Miễn, tớ không dám về đâu, cậu đưa tớ về đi...”

Cánh tay nhỏ gầy của thiếu nữ ôm chặt lấy cậu không buông, thân thể mềm mại dán sát bên người. Lục Thời Miễn ngậy người một hồi, cúi đầu nhìn tay cô, một tay khác vò mạnh đầu cô: “Còn không buông tay thì cho cậu về với ma thật bây giờ.”

Đinh Mật tức thì buông tay, muện màng nhận ra mình vừa làm gì, mặt thối đỏ.

Chẳng giống Đỗ Minh Vy chút nào.

Đó là thân thể thuộc về thiếu niên, gầy gò, khỏe khoắn, rắn rỏi, đến nhiệt độ cơ thể cũng cao hơn cô.

Đêm ấy, Đinh Mật năn nỉ Lục Thời Miễn đưa mình về đến cửa nhà, sau này có nói thế nào cô cũng không chịu cùng bọn họ xem phim kinh dị nữa.

Liên tục suốt một tuần Lục Thời Miễn đều đọc cuốn sách đen sì đó, Đinh Mật thực lòng rất hiếu kỳ, nhân lúc Lục Thời Miễn không ở trong lớp, cô lén lút nhấc tờ đề cậu đặt trên cuốn sách lên, lật bìa cuốn sách ra, bên trong đề tên “The Art of Intrusion”.

“Nghệ thuật xâm nhập”.

Sách gì thế?

Đinh Mật lại lật thêm mấy tờ, nhìn thấy trang cậu đang đọc.

Con mồi của đêm nay: SIPRNET (Đã bị tấn công).

Huyền bí vậy? Đinh Mật chớp mắt. Lục Thời Miễn không biết đã quay lại từ hồi nào, cốc đầu cô, giọng bình bình: “Không sợ ma à?”

Mặt Đinh Mật đỏ lên, ngồi về chỗ: “Tớ chỉ tò mò sao lên lớp cậu không chịu nghe giảng mà cứ đọc quyển sách này thôi.”

Ngắm lại thấy mình đúng là lo nghĩ không đâu. Cho dù người ta không nghe giảng thì cũng thi cử đứng đầu đấy thôi, thậm chí còn luôn đứng đầu môn Toán.

Đỗ Minh Vy xấp lại, nhanh chóng mở ra: “Á, tao biết cuốn này đấy, là một quyển sách nói về hacker, tao từng thấy nó ở trên giá sách của anh Lục.”

Anh của Lục Thời Miễn đúng là hacker thật, nhưng Lục Thời Miễn cũng có hứng thú với ngành này sao?

Dường như nhìn ra cô đang nghĩ gì, Lục Thời Miễn thuận tay lấy sách ném vào ngăn bàn: “Chán nên tớ đọc bừa thôi.”

Đinh Mật: “Cậu đọc hiểu không?”

Lục Thời Miễn liếc cô: “Cậu thấy sao?”

Đinh Mật cười, hai lúm đồng tiền hiện lên đầy ngọt ngào: “Chắc chắn hiểu hết.”

Lục Thời Miễn cười khẽ, đôi mắt một mí hẹp dài, đuôi mắt hơi cong lên, toát ra vẻ hăng hái của thiếu niên.

Đinh Mật ngây ngốc ngắm mấy giây.

Haizz, cô bị chính gương mặt này của cậu mê hoặc chứ đâu.

~~~

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: “Cậu Mà Còn Bấm Tớ Thì Đừng Xem Phim Nữa, Ra Ngoài Làm Bài Tập Đi.”

Dịch: Hoài Dương

Lúc còn học cấp Ba, nào ai dám to gan lớn mật công khai vui vẻ vào ngày lễ Tình Nhân, nhưng Giáng Sinh thì khác. Đêm Bình An, Đinh Mật vừa khoác cặp sách bước vào lớp đã thấy chúng bạn đang chia nhau táo.

Đinh Mật nhìn về phía sau thấy trên bàn Lục Thời Miển không có táo, đoạn bước lại, cúi đầu ngó trong ngăn bàn cậu.

Ồ, trong ngăn có đến mấy quả.

Đầu bỗng bị ai đó cốc một cái. Đinh Mật ôm đầu ngẩng lên, thấy Lục Thời Miển rũ mắt ghé cô: “Cậu làm gì đấy?”

Đinh Mật xoa đầu, chỉ ngăn bàn cậu, cho cậu tự xem.

Thiếu niên nhú mày, Đinh Mật ôm cặp về lại bàn mình. Đỗ Minh Vy quay qua, đưa cho cô một quả táo đỏ chót: “Tặng mày đấy. Quả đỏ nhất to nhất luôn.”

Đây là táo hôm qua Đinh Mật với Đỗ Minh Vy đi siêu thị mua, nhập khẩu hẳn hoi, rất đắt.

Đinh Mật cũng mua mấy quả, lúc trả tiền còn hơi xót, táo mấy đồng một cân mẹ cô mua cũng ngon lắm mà, cứ sao phải mua thứ táo tận hai

mười đồng một cân này chứ.

Đinh Mật nhận táo đặt xuống bàn, mở cặp sách: “Mày đợi tẹo, tao cũng tặng mày.”

Cô lấy ra hai quả, đặt một quả lên bàn, lại cầm quả Đỗ Minh Vy vừa tặng lên đưa cho cô nàng: “Tặng mày này. Quả đỏ nhất to nhất luôn.”

Đỗ Minh Vy: “...”

“Mày tưởng tao ngốc hả, sao mày không đưa quả đỏ nhất to nhất mà mày mua cho tao?”

Đinh Mật cây ngay không sợ chết đứng: “Quả tao mua cũng to bằng quả này của mày thôi.”

Đỗ Minh Vy trợn trắng mắt, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết cô muốn dành quả to nhất tặng cho Lục Thời Miễn, cướp luôn táo về, lười tính toán với cô.

Đinh Mật khê chọc ngón tay vào lưng cô nàng, Đỗ Minh Vy ngoảnh đầu không vui: “Thôi thôi, tao không thèm giận.”

Đinh Mật nghe vậy yên tâm, lại quay người đưa quả táo đỏ nhất to nhất cho Lục Thời Miễn, cười cong cả mặt mày: “Tặng cậu.”

Những khi cô cười híp mắt, Lục Thời Miễn cảm thấy cô rất giống một con thú cưng. Cậu nhướn đôi mắt một mí mỏng nhìn cô, không nhận: “Còn ngại tớ chưa có đủ nhiều à?”

Đinh Mật gật đầu: “Đó đâu phải táo tớ tặng.”

Tần Dạng đội cái đầu tổ quạ bước vào, ném cặp sách xuống, nhanh nhẹn cuồn lấy quả táo của Đinh Mật: “Nó không cần thì cho tôi đi.”

Đinh Mật nhăn mày, lục một quả khác từ trong cặp ra: “Cậu trả quả đó lại cho tớ, tặng cậu quả này.”

Quả nọ rõ ràng nhỏ hơn quả trong tay, Tần Dạng bất mãn: “Má, còn phân biệt đối xử nữa cơ...” Cậu chàng nhướn mày, nhanh nhẩu nhét quả táo vào miệng cắn cái rộp.

Trái tim Đinh Mật như rơi lộp bộp, há hốc miệng, chỉ vào cậu ta: “Cậu...!”

Đỗ Minh Vy đập sách tới, phần nộ: “Tần Dạng, cậu chán sống hả! Quý chết đói đầu thai đấy à?”

Cô nàng đã phải cắn răng bỏ qua quả táo đó, thế mà kết quả lại bị tên thối Tần Dạng này ăn mất.

Lục Thời Miễn nhẹ nhàng thu cặp chân dài đang đặt ở phía trước lại, càng “nhẹ nhàng” hơn đạp lên cẳng chân của đồng chí Tần Dạng một cái.

Đồng thời bị tấn công hai hướng, Tần Dạng suýt nữa nhảy dựng lên, cắn răng: “Đậu! Chân tao còn đang què đấy!”

Lục Thời Miễn cầm lấy quả táo còn lại trên tay Đinh Mật: “Thôi, như nhau cả.”

Tần Dạng: “...”

Như nhau cả thì mày đạp tao làm gì?

Đinh Mật ngẩn người.

Đỗ Minh Vy: “Mật Mật, nhặt sách hộ tao với.”

“Ờ? À ừ.” Đinh Mật cúi người nhặt sách, nhìn thấy dấu giày trên chân Tần Dạng, vui vẻ ngồi thẳng lại.

Đáng đời. Ai bảo cậu ta dám cướp tảo của Lục Thời Miễn.

Ba bàn cuối còn đang âm ỉ thì thầy dạy tiếng Anh đã bước vào từ cửa sau, nhìn bọn họ: “Giờ đọc sách buổi sớm bắt đầu rồi, còn ồn ào cái gì.”

Đinh Mật vội vàng trả sách tiếng Anh cho Đỗ Minh Vy, ngồi ngay ngắn đọc sách.

Giọng của cô trong trẻo mà du dương, chân thành mà uyển chuyển, lúc nhanh lúc chậm, Lục Thời Miễn phân biệt rất dễ. Ý vào ưu thế chiều cao và vị trí, cậu quét mắt nhìn quanh lớp.

Trong toàn bộ học sinh cả lớp, người đọc sách buổi sớm nghiêm túc nhất là cô.

Tiếng chuông hết giờ vang lên, Tưởng Tân Tử ban nãy không xen vào nói câu nào bỗng quay qua, nhìn Lục Thời Miễn cười khê: “Lục Thời Miễn, ngày mai tớ mời cậu đi xem phim nhé? Cảm ơn cậu gần đây đã bố túc giúp tớ, kết quả thi Toán tháng này của tớ tăng mười lăm điểm đó.”

Lục Thời Miễn hơi sững sốt, cậu giúp cô nàng bố túc bao giờ? Ngẫm một lát mới hiểu ra: “Không cần.”

Đinh Mật cũng sững sờ, phản ứng đầu tiên là hình như trước nay cô chưa từng hẹn Lục Thời Miễn đi xem phim; phản ứng thứ hai là... ấy thế mà Tưởng Tân Tử lại mời cậu đi xem phim?!

Tiếp đó là thở phào, may sao cậu đã từ chối.

Tần Dạng vốn đang bò ra ngủ nghe vậy lập tức cười ngời bật dậy, nhìn Tưởng Tân Tử: “Mai mấy anh em bọn tôi có hẹn rồi, ngại ghê.”

Tưởng Tân Tử rõ ràng rất thất vọng, nhưng vẫn chỉ có thể miễn cưỡng cười nói: “Vậy thế này đi, để đến cuối tuần sau được không?”

Lục Thời Miễn hơi nhú mày, ngữ khí đã lộ ra chút mất kiên nhẫn: “Không cần đâu, giải mấy đề toán mà thôi, cũng không phải chuyện to tát gì.”

Từ chối rõ ràng như thế, Tưởng Tân Tử chung quy vẫn là con gái, cũng không tiện gò ép nữa.

Cô quay đầu lại, lấy từ trong cặp sách ra một quả táo, đưa tới: “Vậy tặng cậu cái này.” Không đợi Lục Thời Miễn đáp đã đặt luôn xuống bàn, cười quay đầu về ngay.

Lục Thời Miễn nhìn quả táo nọ, bỗng cảm thấy đêm Bình An, lễ Giáng Sinh gì gì đó sao mà phiền thế không biết.

Mãi đến lúc vào lớp quả táo nọ vẫn lăn lóc ở chỗ cũ. Tần Dạng liếc nhìn Lục Thời Miễn, vô cùng hảo tâm đưa quả táo đáng thương kia về nghỉ dưỡng trong ngăn bàn mình, trưa nay ăn cơm xong lại có món tráng miệng ngon lành rồi.

Lúc ăn cơm trưa, Đỗ Minh Vy trò chuyện với Đinh Mật: “Đừng bảo là mày không nhận ra Tưởng Tân Tử đang theo đuổi Lục Thời Miễn đấy nhé?”

Đinh Mật cúi đầu ăn cơm: “Nhận ra chứ.”

Sao lại không nhận ra được, hẹn đi xem phim rồi cơ mà.

Đỗ Minh Vy vỗ ngực: “Mày đừng lo, Lục Thời Miễn không thích cậu ta đâu.”

Đinh Mật cũng nghĩ vậy. Nếu để Lục Thời Miễn lựa chọn giữa cô và Tưởng Tân Tử, cậu chắc chắn sẽ chọn cô.

Đến chiều cậu còn ăn táo của cô nữa.

Đinh Mật ngẩng đầu, đập thẳng vào mắt là bộ ngực dậy thì quá tốt đang khe khẽ đong đưa của Đỗ Minh Vy, lại cúi đầu nhìn chính mình, hình như cô dậy thì hơi chậm thì phải? Đỗ Minh Vy đá ghế cô: “Nghĩ gì đấy?”

Đinh Mật nhét một miếng thịt to vào trong miệng, ậm ờ: “Tao đang nghĩ, sau này mỗi tối trước khi đi ngủ nhất định phải uống một cốc sữa tươi.”

Đỗ Minh Vy: “...”

Hôm nay vừa hay là thứ Sáu, không cần tự học buổi tối.

Đinh Mật cùng Đỗ Minh Vy ra khỏi lớp, thấy ngay ba cậu chàng cao to đang đứng trước mặt. Từ Khiên: “A Miễn, mai đến nhà mày xem phim nhé?”

Tần Dạng cười bí ối: “Xem phim gì đấy?”

Lục Thời Miễn vắt cặp lên vai, uể oải: “Tùy bọn mày.”

Đỗ Minh Vy nghe vậy lập tức túm lấy Đinh Mật: “Bọn tôi cũng đến.”

Mắt Đinh Mật sáng lên. Lục Thời Miễn liếc cô: “Tùy các cậu.”

Từ Dịch nhún vai: “Xem phim kinh dị đấy, hai người chắc chắn?”

Đinh Mật sụp vai, đáng thương: “Không thể xem phim gì nhẹ nhàng chút sao?”

Tần Dạng cười nhạo: “Xin lỗi nhé, bọn tôi chỉ thích khẩu vị nặng thôi.”

Đỗ Minh Vy ôm chặt vai cô: “Đừng sợ, chị đây sẽ che chở cho cưng.”

Đinh Mật có mà tin. Lần xem phim hồi nghỉ hè cô nàng cũng nói thế, kết quả hét còn to hơn cả cô.

Từ Khiên liếc Đỗ Minh Vy: “Được thôi, để tôi tìm phim...”

Ngừng lại, đoạn cười: “Không dọa các cậu chạy mất dép.”

Đỗ Minh Vy: “...”

Biến! Thái!

Không ai phản đối.

Đinh Mật đành ôm ánh mắt trông mong nhìn về phía Lục Thời Miễn, hy vọng cậu có thể đứng về phía cô.

Lục Thời Miễn rút tay trong túi, cười tùy tiện: “Thế thì chọn phim kinh dị đi.”

~~~

Hôm sau, ăn cơm trưa xong Đinh Mật liền ra khỏi nhà. Tuy rằng cô rất không muốn xem phim kinh dị, nhưng một ngày cuối tuần khó có được như thế, lại còn là Giáng Sinh, cô không muốn bỏ lỡ bất kỳ khoảnh khắc nào được ở bên Lục Thời Miễn.

Đinh Mật đến nhà Đỗ Minh Vy trước. Đỗ Minh Vy hôm nay còn cố ý trang điểm, ăn mặc thật lộng lẫy. Cô nàng đóng cửa: “Bọn mình qua đó thôi, bọn họ đã đến hết rồi.”

Đinh Mật gật đầu. Lúc hai người gõ cửa, là Lục Thời Phong – anh trai của Lục Thời Miễn mở cửa cho. Anh trai cao lớn đứng giữ cửa bên trong, mặt ngập tràn ý cười nhìn họ: “Là hai đứa à, mấy thằng nhóc kia đang chơi game mất rồi, chắc là không để ý đến hai đứa đâu.”

Mặt Đỗ Minh Vy hơi đỏ lên, mắt tự nhiên: “Dạ, không sao đâu ạ. Bọn em tự chơi cũng được.”

Lục Thời Phong đi vào: “Anh lấy cho hai đứa cái máy tính nhé?”

Đỗ Minh Vy: “Được ạ.”

Qua một lát, Lục Thời Phong cầm một chiếc notebook ra, đặt lên quầy bar: “Tự chơi nhé.”

Đinh Mật ngoan ngoãn nói: “Cảm ơn anh Lục ạ.”

Lục Thời Phong nhìn hai cô bé, cười: “Đừng khách sáo. Nhưng mà... trong hai đứa, ai là bạn gái của Lục Thời Miễn thế?”

Anh biết Đỗ Minh Vy là cô bé hàng xóm. Anh cũng biết Đinh Mật, lúc học cấp Hai cô thường cùng Đỗ Minh Vy đến nhà anh chơi, cũng có khi Đỗ Minh Vy chỉ đến một mình. Đa số thời gian anh đều ở trong phòng viết code nên không để ý lắm, nhưng cũng biết em trai nhà mình rất hút con gái.

Lục Thời Phong lớn hơn bọn họ bảy, tám tuổi, đã là người trưởng thành. Bị người trưởng thành trực tiếp hỏi đến tình cảm mông lung che giấu trong lòng thế này, trái tim Đinh Mật như muốn ngừng đập, mặt mũi đỏ rực, không biết làm sao.

Lục Thời Phong thấy Đinh Mật thẳng người cứng đờ lưng, cười đùa: “Đừng hoảng, anh cũng đâu phải chủ nhiệm của mấy đứa, không bắt phạt yêu sớm đâu.”

Đỗ Minh Vy bĩu môi: “Em không thèm thích Lục Thời Miễn, kiêu ngạo lại trẻ con.”

Lục Thời Phong nhướn mày, nhìn Đinh Mật, ý vị sâu xa: “Yên tâm đi, nếu bị thầy chủ nhiệm gọi người lớn trong nhà đến, anh sẽ đi yểm hộ

cho hai đứa.”

Mặt Đình Mật càng đỏ: “Em cũng không phải...”

Lục Thời Phong không trêu hai cô bé nữa, cầm chìa khóa xe rời đi.

Vừa kết thúc một trận pk, Lục Thời Miễn đi từ phòng tầng trên xuống, thấy Đình Mật đang ngồi ở gần quầy bar đỏ mặt, cười lười biếng: “Đang giữa trưa mà cậu đỏ mặt cái gì?”

Còn không phải tại anh cậu hại sao?

Đình Mật xoa mặt: “Nhà cậu nóng quá.”

Nhà giàu mới nổi xa xỉ thật đấy, dùng hệ thống sưởi dưới sàn, lúc mới vào còn chưa cảm thấy gì, bây giờ thật sự hơi nóng. Lại nhìn Lục Thời Miễn mà xem, chỉ mặc một chiếc áo khoác đen mỏng, đầu tóc hơi rối, toàn thân toát ra vẻ thoải mái biếng nhác.

“Nóng sao cậu còn mặc nhiều thế kia.”

Đình Mật cởi áo lông ra. Lục Thời Miễn liếc thấy cặp sách sau lưng cô, hất cằm chỉ: “Cậu nhét gì trong cặp đấy?”

Đình Mật: “Bài tập với đề thi đó.”

“...”

Đỗ Minh Vy im lặng bấy lâu bỗng dừng sống lại, đập vai cô: “Đến đây chơi mà mày còn mang bài tập theo được, mất hứng thế!”

Đình Mật đáp: “Tao định nhân lúc mấy cậu ấy chơi game thì làm một ít. Bài tập tuần này nhiều lắm, chỉ môn Toán thôi đã có ba đề rồi.”

Đỗ Minh Vy vừa nghĩ đến bài tập đã thấy đau đầu, gần đến cuối tuần, thầy chủ nhiệm liền vận hết công lực phát đề cho bọn họ: “Thôi, để tao quay về lấy bài tập. Tao cũng làm với mày một lúc.”

Đinh Mật gật như gà mổ thóc: “Được đó. Tao đi với mày.”

Lục Thời Miễn mấp máy môi, rót lấy cốc nước, lại lên tầng chơi game tiếp.

Trong nhà Lục Thời Miễn không có ai, dì giúp việc nấu cơm cho họ.

Cả bọn ăn xong, Từ Khiên bắt đầu đề nghị: “Trời tối rồi, bọn mình xem phim đi.”

Da đầu Đinh Mật tê rần. Từ hồi chiều cô đã muốn hỏi rồi, sao cứ nhất định phải đợi đến tối mới xem phim cơ chứ? Từ Khiên là tên ác ma nào thế???

Thấy Đỗ Minh Vy bất động, Từ Khiên còn cười: “Không dám xem?”

Đỗ Minh Vy lập tức đứng dậy, tươi cười đầy mặt, cắn răng: “Xì! Bà đây có gì mà không dám.”

“Đi! Đi xem phim!” Cô nàng xách thẳng Đinh Mật dậy.

“...”

Đinh Mật không muốn xem một chút nào, sau cô còn phải về nhà nữa.

Phòng xem phim của nhà họ Lục được Lục Thời Phong mời người về thiết kế và trang hoàng, ở giữa có một chiếc sofa dài, đủ cho bốn người ngồi, bên cạnh còn có hai chiếc sofa đơn. Đinh Mật nhìn Lục Thời Miễn thương lượng: “Lục Thời Miễn...”

Lục Thời Miễn cúi đầu liếc cô: “Nếu cậu sợ thật, tớ cho phép cậu ngồi bên cạnh tớ.”

Đinh Mật: “...”

Được thôi, cô vốn cũng định nói thế, nhanh chóng gật đầu.

“Có điều... không cho phép cậu hét bên tai tớ.”

Đinh Mật: “... Tớ không hét.”

Không biết Từ Khiên kiểm phim ở đâu, mới bắt đầu được mấy phút mà lông tóc toàn thân Đinh Mật đã dựng đứng hết lên. Mỗi lần sợ đến mức muốn rít gào, nhớ tới lời của Lục Thời Miễn, cô lại cố gắng nhẫn nhịn.

Bàn tay bên trái bị Đỗ Minh Vy tóm lấy, cảm xúc căng thẳng càng bị lây nhiễm. Đinh Mật quơ bừa tay phải trên sofa, bắt được một bàn tay to dài khiến cô ngây người. Bàn tay con trai chơi bóng quanh năm rất thô ráp, thậm chí có thể chạm thấy gân xanh gồ lên trên mu bàn tay cậu, hoàn toàn không giống bàn tay nhỏ mềm của cô. Lục Thời Miễn cũng ngẩn người, cúi đầu nhìn cô.

Đúng lúc ấy, Đỗ Minh Vy đột nhiên hét chói tai, bóp chặt bàn tay trái của cô, cứ như bị giật điện dây chuyền, Đinh Mật cũng tức khắc căng thẳng bấm chặt tay Lục Thời Miễn.

Lục Thời Miễn nhìn cô sợ đến mức sống lưng cứng đờ, đôi mắt nhắm nghiền, hàng mi dài run rẩy.

Lại cúi đầu nhìn đôi tay đang phủ lên nhau của hai người, cười giễu, sợ đến thế sao?

Xuôi theo mạch phim càng lúc càng kinh dị, Đỗ Minh Vy ban đầu nói không sợ giờ hét liên tục. Từ Khiên ngồi bên cạnh ngoáy tai: “Đỗ Minh Vy,

cậu yên tĩnh một lát có được không, hét đến mức tôi sắp nổi hết da gà da vịt rồi này.”

Tần Dạng rùng mình, cũng chịu không nổi.

Nói thật, phim kinh dị cộng thêm tiếng hét của con gái, có không kinh dị cũng phải thành kinh dị. Đám con trai bọn họ đều sắp sợ vãi ra quần rồi.

Tần Dạng nhìn Đinh Mật: “Cậu nhìn Đinh Mật nhà người ta kìa, chưa hét câu nào, gan dạ biết bao.”

Đinh Mật: “...”

Cảm ơn nhé! Cô mới sợ sắp chết thôi.

Lục Thời Miễn cúi đầu liếc mắt, lạnh giọng: “Đinh Mật, cậu mà còn bám tớ thì đừng xem phim nữa, ra ngoài làm bài tập đi.”

~~~

Hết chương 5

~~~

Sau khi khẳng định 100% thanh niên Lục Thời Miễn đã nghiện còn ngại, t chính thức đi đổi lại xưng hô của đôi trẻ thành “tớ – cậu” hết:))))))))))

Trước đánh hơi thấy rồi mà tính để cho bạn trẻ Lục cool ngầu tí nên xưng “tôi” mà bạn trẻ có vẻ không muốn lắm. Giờ thì vừa ý rồi nhe toàn lén lút để ý con gái nhà người ta rồi ghen tuông vớ vẩn thôi mà cứ giả vờ ra vẻ không đâu. Ngạo kiều ☹☹☹

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: “Tao Thích Anh Lục”

Dịch: Hoài Dương

Lục Thời Miễn vừa dứt lời, cả đám đồng loạt phóng mắt về phía họ.

Tần Dạng ngồi trên chiếc sofa đơn lập tức trông thấy đôi tay đang phủ lên nhau của Lục Thời Miễn và Đinh Mật, trợn mắt: “Má! Hai người dám lén lút vụng trộm nắm tay nhau à!”

Đinh Mật lập tức buông tay cậu ra. Đỗ Minh Vy cũng trợn mắt, không phải chứ, tiến triển thần tốc thế?

Mặt Đinh Mật đỏ bừng, hai tay không biết đặt đâu cho phải, nhìn Lục Thời Miễn vẻ oán trách. Sao lại vạch trần cô trước mặt mọi người chứ? Đồ xấu xa!

Lục Thời Miễn đứng dậy, thuận tiện túm gáy cô kéo người lên: “Không dám xem thì đừng xem, đi làm bài tập đi.”

Đinh Mật mơ mơ hồ hồ bị cậu kéo ra đến cửa, bấy giờ mới biết túm lấy tay cậu: “Cậu đừng xách tớ như thế, tớ cũng đâu phải cái cặp sách...”

Lục Thời Miễn vui vẻ, buông tay sai bước đi mở cửa. Cậu bước mấy bước vẫn không thấy cô theo, lại quay đầu, đôi mắt trong trẻo lạnh nhìn cô: “Sao thế? Muốn ở lại xem phim kinh dị tiếp?”

Đinh Mật vội vàng lắc đầu, nở nụ cười nhanh chóng đuổi theo, đẩy lòng gợn lên chút ngọt ngào.

Cánh cửa đóng lại sau lưng họ.

Đỗ Minh Vy há muốn rớt cằm, chớp mắt liên tục, ồ lên đứng dậy: “Tôi đi xem sao.”

Từ Khiên túm chặt tay cô kéo người quay trở lại, nhưng cậu không khống chế độ lực tốt, Đỗ Minh Vy còn chưa đứng vững, cả người ngã ngối vào lòng thiếu niên. Hai người đều ngây ra, Đỗ Minh Vy phản ứng trước, vùng vẫy đứng dậy, đập mạnh tay vào đầu cậu: “Má! Từ Khiên, cậu có bệnh à!”

Đỗ Minh Vy thở phì phì định đi.

Từ Khiên gãi đầu, lại ấn vai cô kéo người quay về ghế, thấp giọng: “Nếu cậu muốn giúp Đinh Mật thì lúc này đừng có đi tham gia náo nhiệt, tính làm bóng đèn à?”

Đỗ Minh Vy há miệng, hình như cậu ta nói cũng đúng, hất tay cậu đi: “Đừng động vào tôi.”

Từ Khiên chờ ra, thu tay về, hừ lạnh: “Ai thèm.”

Tần Dạng vẫn há hốc miệng này giờ, nhập vai người qua đường hóng hớt trò hay, cuối cùng khép miệng lại, chỉ cửa: “Hay là... Có cần tôi nhường chỗ cho các cậu không?” Cảm thấy mình ở đây thật chướng mắt.

Đỗ Minh Vy phóng đôi mắt trắng dã tới: “Cậu dám đi tôi lập tức phế nốt nửa chân kia của cậu.”

Tần Dạng: “Má, Đỗ Minh Vy, cậu ăn phải thuốc súng hả!”

Đỗ Minh Vy đánh mặt, lười thềm để ý cậu, ngẩng đầu xem tiếp. Bộ phim vừa hay đang chiếu đến đoạn cao trào, là cảnh kinh dị nhất trong phim. Đỗ Minh Vy bất ngờ không kịp phòng bị, sợ đến mức nhào thẳng vào lòng Từ Khiên, hét điên cuồng... suýt nữa gào bay cả nóc nhà.

Đồ biến thái Từ Khiên!

Sau này cô mà còn xem phim kinh dị với bọn họ, cô sẽ không mang họ Đồ!

~~~

Phòng xem phim đã được cách âm, cho dù Đỗ Minh Vy có hét rung đất trời thì Đinh Mật và Lục Thời Miễn cũng chẳng nghe thấy. Đinh Mật đi theo Lục Thời Miễn đến trước cửa phòng cậu. Lục Thời Miễn mở cửa, bước vào.

Cậu ấy cũng không bảo là mình không được vào nhỉ?

Đinh Mật cẩn thận nhắc gót, bước vào phòng cậu.

Phòng của thiếu niên rất sạch sẽ, nhưng hơi lộn xộn, có lẽ tại vì ban nãy vừa chơi đùa với Tần Dạng và Từ Khiên ở đây.

Lục Thời Miễn đặt cặp sách lên bàn, liếc về phía cửa, phát hiện cô nàng nọ vẫn đang đảo mắt ngăm ngửa khắp nơi, bỗng chạm phải ánh mắt của cậu, khóe miệng cô cong lên, hai lúm đồng tiền hiện rõ, cười đầy ngọt ngào: “Thật sự phải làm bài tập sao?”

Lục Thời Miễn lấy đề ra, vớ bừa một cái bút: “Nói thừa.”

“Cặp sách của tớ đang ở tầng dưới, chúng ta xuống đó chứ?”

“Xuống lấy.”

“Ừm.” Cô nhìn cậu chăm chú, ánh mắt sáng lên: “Thế... học ở phòng cậu à?”

Lục Thời Miễn đi qua, cười như không cười nhìn cô: “Cậu muốn ngồi học ở phòng tớ?”

Bóng dáng cao lớn chắn trước mặt cô, mang đến cảm giác áp bách trời sinh.

Cô ngẩng mặt, thật hiếu kỳ cậu đã ăn cái gì mà lớn không biết, chiều cao tăng nhanh đến vậy. Rõ ràng hồi lớp 10 cô chỉ cần hơi ngẩng đầu là đã nhìn thấy đôi mắt cậu, thế mà không đến một năm, bây giờ cô đã phải ngẩng cả mặt lên để nhìn cậu rồi.

Lục Thời Miễn đột nhiên thay đổi sắc mặt, cầm bút gõ đầu cô: “Cậu phát ngốc gì đấy, nhanh xuống lấy đi. Chúng ta học trong phòng khách nhỏ.”

Không khí mập mờ bỗng chốc bay biến. Đinh Mật hơi nhụt chí, lúc nào cũng thế!

Mỗi lần cô cho rằng cậu cũng thích cô, cậu đều dễ dàng phá tan mọi ảo tưởng của cô.

Đinh Mật bữu môi quay người xuống tầng dưới, dường như muốn trút hết mọi cảm phiền vào bước chân giẫm trên bậc thang.

Lục Thời Miễn chống bút bên mày, khóe môi cong cong, đi đến phòng khách nhỏ.

Đinh Mật ôm cặp sách lên tầng. Lục Thời Miễn đã lấy đề Toán ra làm, đôi mắt một mí ngược lên, ánh mắt nhìn cô đầy tĩnh lặng: “Lại đây.”

Đinh Mật ngồi xuống bên cạnh cậu, lấy đề từ trong cặp sách ra.

Đây không phải lần đầu tiên hai người làm bài tập cùng nhau. Từ lúc bắt đầu học cấp Hai, vào cuối tuần hoặc nghỉ đông, mấy người bạn họ cũng thường hay hẹn nhau chơi bời hoặc ngồi học thế này. Có khi Tần Dạng và Từ Khiên sẽ ăn bơ làm biếng bỏ đi chơi, Đỗ Minh Vy thì đọc tiểu thuyết, rốt cuộc chỉ còn lại cô và cậu.

Đinh Mật nhìn mu bàn tay vừa xanh vừa đỏ đặt trên tờ đề của cậu, ngẩn người hồi lâu, cầm bút chọc chọc: “Cái này... do tớ bấm thật à?”

Lục Thời Miễn không thèm nâng mắt, lười biếng đáp: “Cậu cũng biết là do cậu bấm cơ?”

Đinh Mật vừa áy náy vừa đau lòng. Cô cũng không biết mình xuống tay mạnh như vậy. Chỉ trách phim kinh dị của Từ Khiên quá dọa người.

“Hay là... tớ thôi cho cậu nhé?”

“...”

Cô từng thử rồi, thôi xong sẽ hết đau.

Lục Thời Miễn không buồn để ý đến cô: “Cậu làm đề xong chưa?”

Đinh Mật lắc đầu: “Vẫn chưa.”

Làm cả buổi chiều mới xong hai tờ, vẫn còn một tờ nữa.

“Vậy còn không làm mau.”

Lục Thời Miễn lật tờ đề sang mặt sau. Đinh Mật thấy vậy trợn mắt, mới có một lúc mà cậu đã làm xong mặt trước rồi sao?

Ha, ông Trời quả nhiên ưu đãi một số người.

Tặng cậu một khuôn mặt đẹp trai chưa đủ, còn phải cho cậu IQ cao để sánh đôi với gương mặt này mới chịu.

Thấy người bên cạnh vẫn không có động tĩnh gì, Lục Thời Miển ngừng bút liếc cô. Đinh Mật lập tức bày bề ra: “Tớ bắt đầu làm đây.”

Không ai nói chuyện nữa, chỉ có tiếng bút xột xoạt in trên giấy, đến không khí cũng trở nên dịu dàng và yên ả.

Đinh Mật có hơi thất thần, vẽ loạn lên giấy nháp. Tầng dưới bỗng truyền đến tiếng còi xe, Lục Thời Miển nghe vậy ngẩng đầu, Đinh Mật lập tức lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai vo tờ giấy nháp kia thành một cục, nắm chặt trong tay.

Lục Thời Miển co rút khóe môi: “Cậu làm gì đấy?”

Đinh Mật lắc đầu: “Không làm gì cả, có phải bố cậu về rồi không?”

“Bố tớ đi công tác rồi, mấy ngày nay sẽ không về.” Lục Thời Miển đã làm xong một tờ, không muốn làm nữa, đẩy tờ đề sang bên cạnh, “Là anh tớ.”

Đinh Mật nhớ đến câu hỏi trưa anh Lục hỏi, có phần đứng ngồi không yên, không biết anh ấy liệu có nói lại mấy câu đó với Lục Thời Miển không.

Tầng dưới truyền đến tiếng mở khóa cửa.

Cũng tại lúc này, cửa phòng xem phim mở ra, Đỗ Minh Vy phờ phạc vịn tay Từ Khiên bước loạng choạng, vẻ mặt như sắp nôn đến nơi. Đinh Mật nhìn mà thấy sợ, vội vàng bật dậy chạy qua. Ấy vậy mà ngay khi nhìn thấy người dưới tầng, Đỗ Minh Vy lập tức hất tay Từ Khiên đứng thẳng dậy.

Từ Khiên ngán người, hừ lạnh, quay người rời đi.

Đinh Mật đỡ Đỗ Minh Vy, lo lắng: “Sao sắc mặt mày tệ thế?”

Đỗ Minh Vy mím môi, trọng lượng của nửa cơ thể đều tựa vào cô, lòng còn khiếp sợ: “May mà mày không xem đoạn sau, phim cấm... bị cấm cũng đúng...”

Đã là phim cấm sao không cấm tiết đi, lại để tên biến thái Từ Khiên kia mang ra hại người.

Đỗ Minh Vy ôm Đinh Mật: “Hu hu tối nay mày đừng về nhà nữa, ngủ lại với tao đi.”

Đinh Mật: “Á?”

Đinh Mật hơi do dự. Mẹ cô không thích cô ngủ ở ngoài lắm, bởi vì ngày trước Tiết Ninh rất ham chơi, thường xuyên đi đêm không về, làm Tiết Chấn cuối cùng phải hạ tử lệnh: “Sau này mà còn thế thì khỏi cần về nhà nữa.”

Đinh Mật bình thường rất nghe lời, thành tích cũng được, mẹ cô rất ít khi phải phiền lòng về cô. Hồi còn học cấp Hai có đôi khi cô ngủ lại nhà Đỗ Minh Vy, mẹ cô cũng không nói gì, nhưng sau khi Tiết Chấn hạ tử lệnh kia, mẹ cô không cho cô ngủ ở nhà Đỗ Minh Vy nữa. Cùng sống chung dưới một mái nhà, hai cô gái tuổi tác ngang nhau không ai có đặc quyền hết, cho dù cô chẳng làm gì sai.

Đỗ Minh Vy không biết chuyện này, vỗ đầu cô: “Này, đồng ý không đấy! Hơn một năm nay mày không ngủ ở nhà tao lần nào rồi.”

Đinh Mật cắn môi: “Thôi được, để tao gọi điện cho mẹ tao đã.”

Lục Thời Phong lên đến nơi, quét mắt nhìn đám nhóc, cười: “Vẫn ở đây hết à, anh mời mấy đứa ăn khuya nhé?”

Tần Dạng hoan hỉ: “Được ạ! Cảm ơn anh trước nhé, em đang đói lắm luôn.”

Lục Thời Phong nhướng mày nhìn mấy người còn lại, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Đỗ Minh Vy: “Con gái quyết, ăn gì đây?”

Đỗ Minh Vy ngẩn người, ngại ngùng: “Em không biết...”

Bây giờ cô vẫn còn đang buồn nôn, sao mà biết được nên ăn gì cơ chứ! Trong lòng lại oán trách Từ Khiên.

Lục Thời Phong cười cười: “Thế thì để anh quyết định nhé.”

Anh lấy điện thoại gọi người mang đồ tới.

~~~

Đồ ăn được đưa đến rất nhanh. Tần Dạng là người hăng hái nhất, nhanh chóng bày thịt xiên nướng ra. Lục Thời Phong vào bếp lấy ra một tá bia, đưa cho mỗi cậu một lon, lại liếc về phía hai cô bé, nhướng mày cười: “Muốn uống không?”

Đỗ Minh Vy ngẩn người, gật đầu: “Có ạ.” Đoạn nhận cái bật nắp lon từ tay Lục Thời Phong.

“Đình Mật, còn em?”

Lục Thời Miển bật nắp lon bia, liếc nhìn cô, Đình Mật vốn định vươn tay ra nhận, thấy ánh mắt của cậu, lại lí nhí: “Em không cần đâu...”

Lục Thời Phong nhìn họ sâu xa, cười lắc đầu.

Đinh Mật thoáng lúng túng, cúi thấp đầu.

Tần Dạng ăn liền mấy xiên thịt, lại uống một hớp bia: “Thịt nướng bia hơi, sướng dã man!”

Đỗ Minh Vy chẳng ăn được mấy miếng đã nhớ đến cảnh tượng kinh dị buồn nôn trong phim, cô nàng thực sự không nuốt nổi, lại lườm Từ Khiên: “Đều tại cậu, bây giờ tôi không ăn được gì.”

Từ Khiên liếc cô, mím môi cúi đầu, buồn bực uống bia.

Tần Dạng huých Từ Khiên: “Mày sao đấy? Câm như hến.”

Từ Khiên buồn bực đẩy Tần Dạng ra, cau mày: “Không có gì, ăn thịt của mày đi.”

Ăn được khoảng một nửa, tính toán thời gian hợp lý, Đinh Mật cầm điện thoại ra ban công gọi điện. Cô cảm thấy hơi khó mở miệng, do dự mấy phút mới ấn số.

Bên kia vừa nhắc máy, Đinh Mật lập tức nói ra cái cớ mình đã nghĩ kĩ càng: “Mẹ... Minh Vy thấy trong người không khỏe, bố mẹ cậu ấy lại đang đi công tác, con muốn ở nhà cậu ấy trông cậu ấy một đêm được không ạ?”

Chu Thanh ở bên kia im lặng mấy giây, hỏi: “Trong nhà con bé không còn ai nữa sao?”

Lúc Đinh Mật đi ra quên không khoác thêm áo, gió đông thổi xuyên qua lớp áo mỏng, cô lạnh đến mức run cầm cập: “Vâng, thế nên con muốn ở lại chăm sóc cậu ấy.”

Đột nhiên, cô bỗng thấy vai mình trùng xuống, trước mắt tối đen, ầm ập bao phủ toàn thân.

Đinh Mật kinh ngạc nhắc cái áo lông phủ trên đầu lên, quay đầu liền thấy Lục Thời Miễn đang đứng phía sau cô, bàn tay thon dài kẹp một điều thuốc.

Thiếu niên cao gầy mà phong phanh tựa người vào lan can, nhắc tay đặt điều thuốc bên môi, lặng lẽ hít một hơi, lại phả ra một làn khói mờ. Đôi mắt một mí mỏng hơi ngước lên, thả hồn vào màn đêm vô định, ánh mắt vừa tĩnh lặng vừa lạnh nhạt.

Vị thuốc lá nhàn nhạt hòa vào cơn gió lạnh trời đông, Đinh Mật nhìn cậu ngây ngẩn, chợt nghe không rõ mẹ mình đang nói gì, đến lúc hoàn hồn chỉ nghe được mỗi câu cuối: “Mai nhớ về sớm.”

Đinh Mật vội vàng trả lời: “Vâng, con chào mẹ.”

Ngắt điện thoại, Lục Thời Miễn ngoảnh đầu liếc cô: “Nói dối lưu loát đấy.”

Đinh Mật đỏ mặt, ôm chặt tấm áo khoác, lườm cậu: “Cậu còn hút thuốc kìa.”

Một nói dối, một hút thuốc, có gì hay mà nói.

Lục Thời Miễn nhìn thẳng vào cô, cúi đầu cười: “Cũng đâu bảo cậu không được nói dối, cậu cố gắng lên làm gì?”

Đinh Mật cắn môi, cậu làm sao hiểu được? Cậu chê tớ một câu, tớ sẽ để ý rất lâu.

Lục Thời Miễn dập điều thuốc đi: “Vào trong thôi, lạnh muốn chết.”

Cậu đi trước, Đinh Mật bước theo sau. Cô chôn mặt vào trong lớp áo lông mềm mại hít thở sâu, sạch sẽ mà trong trẻo, không trộn lẫn bất cứ mùi vị hỗn tạp nào.

Vào phòng, Đỗ Minh Vy hỏi cô: “Mật Mật, mày xin mẹ mày chưa?”

Đinh Mật gật đầu: “Xin rồi.”

Đỗ Minh Vy rất vui: “Tốt quá.”

Đinh Mật nhìn thấy gạt tàn chất đầy đầu lọc thuốc lá, mím môi. Anh Lục thật sự không phải phụ huynh bình thường, đây cũng không phải lần đầu tiên anh rủ họ uống bia hút thuốc. Lần đầu tiên cô nhìn thấy Lục Thời Miễn hút thuốc là năm lớp 10, rõ ràng là một chàng thiếu niên ngồi ngồi, thế mà dáng vẻ hút thuốc lại thành thạo như người lớn vậy.

Lục Thời Phong đứng dậy, vẫy tay: “Được rồi, mấy đứa đi rửa tay chân rồi về ngủ hết đi.”

Đinh Mật đặt áo khoác của Lục Thời Miễn lại gọn gàng, khoác cặp nhìn Đỗ Minh Vy: “Bọn mình cũng về thôi.”

Đỗ Minh Vy gật đầu: “Ừ.”

Lục Thời Miễn tiễn bọn họ ra cửa.

Tối nay Từ Khiên và Tần Dạng không về mà ở lại nhà Lục Thời Miễn, dù sao nhà cậu cũng có rất nhiều phòng.

~~~

Về đến nhà Đỗ Minh Vy, Đinh Mật vệ sinh xong liền chui vào chiếc giường công chúa mềm mại của cô nàng.

“Ây da, lâu lắm không ngủ với mày rồi!”

Đỗ Minh Vy nhảy lên giường, ôm lấy Đinh Mật, vui vẻ không thôi.

Đinh Mật cũng rất hưng phấn, hai người thực sự lâu lắm không làm ố cùng nhau nói chuyện lan man rồi. Trước kia mỗi lần có cơ hội được ngủ cùng nhau, cả hai toàn tám đến lúc có một người ngủ mất mới thôi: “Bộ phim hôm nay thật sự kinh dị lắm à?”

Không nói còn tốt, vừa nhắc đến là đầu óc Đỗ Minh Vy lại tự động hiện ra khung cảnh rừng rợn ấy, lắc đầu run rẩy: “Kinh dị lắm luôn. Sau này tao tuyệt đối không xem phim cùng tên biến thái Từ Khiên kia nữa, khẩu vị nặng muốn chết.”

Đinh Mật gật đầu: “May mà Lục Thời Miễn kéo tao đi.”

Đỗ Minh Vy xáp đến, cười gian tra khảo: “Hai chúng mày thật sự chỉ ngồi làm bài tập?”

Đinh Mật xoa mặt: “Ừ...”

Không thì sao?

Đỗ Minh Vy hơi thất vọng: “Được rồi.”

Đinh Mật lại nhớ tới dáng vẻ hút thuốc của Lục Thời Miễn, cắn môi, nhìn Đỗ Minh Vy: “Minh Vy, mày có thấy anh Lục hơi bất thường không...”

Đỗ Minh Vy chớp mắt: “Sao cơ?”

Bất thường chỗ nào!

“Anh ấy rủ tụi Lục Thời Miễn uống bia, hút thuốc đó. Anh ấy là anh, hơn bọn mình sáu, bảy tuổi liền.”

Anh lớn bình thường sẽ như vậy sao?

Đỗ Minh Vy nhìn Đinh Mật: “Nhưng uống bia, hút thuốc cũng đâu nhất định là học sinh hư, Lục Thời Miễn có hư không?”

Đinh Mật lập tức lắc đầu, cô cho rằng Lục Thời Miễn không thể dùng hư hay ngoan để đánh giá. Cô thích cậu, vậy nên cảm thấy dù cậu thế nào cũng đều tốt cả, thậm chí còn không thể chịu được việc người khác nói xấu cậu một câu. Hơn nữa Lục Thời Miễn chắc không nghiện thuốc đâu, hương vị trên người cậu vẫn rất sạch sẽ trong trẻo, thật ra cô mới chỉ bắt gặp cậu hút thuốc có vài lần mà thôi...

“Thế cho nên ấy...” Đỗ Minh Vy vỗ đầu cô, “Không thể lại nói anh Lục không tốt đâu biết chưa.”

“Ừ.” Cô cũng đâu nói anh ấy không tốt.

Đỗ Minh Vy kề tới bên tai cô, thì thầm: “Mật Mật, nói cho mày biết một bí mật.”

Đinh Mật gật mạnh đầu: “Mày nói đi.”

“Tao thích anh Lục.”

“Á?”

Đinh Mật tròn xoe mắt, kinh ngạc cực độ.

Đỗ Minh Vy vội bịt miệng cô: “Giữ bí mật đấy.”

Đinh Mật chớp mắt, gật gật đầu.

Tuổi tình cảm chớm nở, ai có thể vượt qua được những xúc động của thanh xuân?

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7

Dịch: Hoài Dương

Sau khi chia sẻ bí mật, tình cảm của hai cô gái càng thêm khăng khít.

Có một ngày, Đỗ Minh Vy đột nhiên nghĩ ra một chuyện, đỏ mặt nói: “Mật Mật, nếu như tao với mày cùng gả vào nhà họ Lục, thì sau này mày sẽ phải gọi tao là chị dâu à...”

Đinh Mật ngơ ngác: “Chị dâu?”

Đỗ Minh Vy gật đầu: “Đúng đó!”

Nếu thật là vậy, không gọi chị dâu thì gì?

Hai cô gái nhìn nhau mấy giây, bỗng cười phá lên y chang hai cô ngốc.

Còn chưa xem tuổi đã nghĩ đến chuyện gả cho người ta rồi, bọn họ mới 17 tuổi thôi đó!

Cũng từ ngày ấy, Đinh Mật bắt đầu mơ mộng đến tương lai của mình và Lục Thời Miễn. Có khi đang học nhưng cô vẫn không nhin được mà ngoái đầu nhìn cậu chăm chú, nhìn đến mức Lục Thời Miễn chẳng hiểu ra làm sao, chân gác ghế cô đành lay mạnh, mắt kiên nhẫn: “Đinh Mật, muốn cầu xin tớ chuyện gì phải không?”

Đinh Mật cười tí mắt lắc đầu: “Tớ chỉ đang nghĩ xem cậu về già trông như thế nào thôi.”

Lục Thời Miển nhìn cô cạ lời, không mẫn không nhạt vút lại một câu: “Cậu bệnh à.”

Đinh Mật cắn môi. Đúng là cô bệnh đấy. Dạo gần đây toàn nghĩ đến chuyện lớn rồi phải gả cho cậu thôi, bệnh không hề nhẹ chút nào.

Lục Thời Miển thờ ơ liếc nhìn tờ đề Toán trên bàn cô, là bài thi thử tháng vừa được trả tiết trước, điểm số trên đó thật sự rất khó coi, thiếu mười điểm nữa là không đạt yêu cầu.

Đinh Mật trông thấy cậu nhìn chăm chăm bài thi của mình liền vội vàng úp người lên bàn, lấy mặt che lại. Đằng sau có tiếng cười truyền đến: “Che với đây gì nữa, tớ thấy hết rồi.”

Đinh Mật mặt mày không chịu nổi, câu nhiều điểm cuối cùng cậu còn từng chỉ cô cách giải, nhưng cô làm bài quá chậm, rốt cuộc không kịp kiểm tra lại, sai một số thành sai cả câu, không được ít điểm nào.

Lục Thời Miển lay chân ghế, lười nhác mở miệng: “Cầm lại đây tớ xem.”

Đinh Mật bất động.

Nếu để cậu biết mình đã làm sai câu cuối, chắc chắn sẽ bị ghét bỏ chết mất.

Lục Thời Miển nhìn mái tóc bông bênh của thiếu nữ chăm chú, thu chân về, nhàn nhã tựa vào tường, khôi phục vẻ lạnh nhạt: “Không cho xem thì sau này đừng hỏi gì tớ nữa.”

Tần Dạng đang gục đầu ngủ ngoảnh mặt qua, nhìn Lục Thời Miễn chòng chọc: “Ghê, mày thích lo chuyện bao đồng từ bao giờ thế?”

Lục Thời Miễn lạnh lùng liếc cậu ta. Tần Dạng vội vàng ngoẹo đầu lại: “Tao chưa nói gì hết.”

Tưởng Tân Tử ngồi phía trước nhìn sang Đình Mật vẫn đang bò ra bàn, cầm bài thi của mình quay lại, nở nụ cười: “Lục Thời Miễn, cậu xem giúp tớ câu này với.”

Lục Thời Miễn liếc cô.

Đình Mật khẽ động đậy, hơi hơi ngoảnh mặt ra đằng sau.

Yên lặng mấy giây, ngay lúc Tưởng Tân Tử dường như sắp không giữ nổi nụ cười trên mặt, Lục Thời Miễn bỗng vươn tay cầm lấy bài thi, túm bừa một cái bút trên bàn: “Câu nào?”

Tưởng Tân Tử cười: “Câu cuối cùng ấy.”

Tiếng của thiếu niên đang tuổi võ giọng khá là trầm thấp, trong vẻ lạnh lạnh lại lộ chút thờ ơ, Đình Mật nghe đến mức cõi lòng chua loét, cả bên mặt phải đều dán lên bài thi. Ngẫm nghĩ lại cảm thấy mình quá nhỏ mọn, Lục Thời Miễn cũng đâu phải của cô, cậu giải đề cho Tưởng Tân Tử, cô ghen cái nỗi gì!

Đỗ Minh Vy vò đầu cô, đoạn nói: “Mật Mật, mày phải gọi đầu đi thôi.”

Đình Mật: “... Mày phiền ghê!”

Đỗ Minh Vy cười to, véo má cô: “Dậy nào, theo chị đây đi vệ sinh.”

Đình Mật đành đứng dậy. Tưởng Tân Tử vẫn đang nhào người lên bàn Lục Thời Miễn chặn đường, cứ như không nhìn thấy cô, chẳng hề nhúc

nhích.

Đinh Mật khựng lại, buộc phải nói: “Tân Tử, cho tớ đi ra với.”

Bấy giờ Tưởng Tân Tử mới ngả người về sau, nhắc chân ra: “Được thôi.”

Hai người tay trong tay ra khỏi phòng học, Đỗ Minh Vy giễu cợt: “Tao thấy Tưởng Tân Tử chắc chỉ hận không thể bò ra bàn Lục Thời Miễn luôn.”

Đinh Mật không nói gì.

Đỗ Minh Vy véo tay cô: “Nói chuyện với mày đó.”

Đinh Mật trợn trắng mắt: “Tao cũng đâu ngăn được cậu ta, không lẽ tao còn phải bảo, ‘Tưởng Tân Tử à, cậu đừng suốt ngày tìm Lục Thời Miễn nói chuyện nữa có được không?’ chắc?”

Cô mà nói thế thật, Lục Thời Miễn coi cô là đồ tâm thần luôn.

Đỗ Minh Vy cười phá lên: “Tao chỉ cảm thấy có lúc cậu ta nói chuyện quá giả tạo thôi, sao trước kia không thấy vậy nhỉ?”

Đinh Mật trầm nghĩ, trước kia có được ngồi trước Lục Thời Miễn đâu mà thấy?

Thật ra Tưởng Tân Tử rất xinh xắn, gia thế lại tốt, bình thường cao ngạo lắm, có mà làm sao cứ ở trước mặt Lục Thời Miễn lại tự động thành ra như vậy không biết?

Hai người đi vào nhà vệ sinh, nghe thấy có học sinh nói: “Dự báo thời tiết bảo hôm nay sẽ có tuyết, thế mà đến chiều rồi sao vẫn chưa thấy gì nhỉ.”

“Dự báo thời tiết có đúng đâu.”

“Ừ ha.”

Thực tế chứng minh, dự báo thời tiết vẫn đúng lắm.

Đang lúc Đình Mật và Đỗ Minh Vy ăn cơm ở căng tin, bỗng có mấy cậu trai bước vào xếp hàng. Lục Thời Miễn đứng cuối dãy, tay rút túi quần, nhàn nhả nhìn về phía trước, còn Từ Khiên đang giẫm một chân lên quả bóng. Không phải bọn họ vừa tan học đã đi chơi bóng rồi sao?

Tâm này đang là giờ cao điểm của căng tin, chỗ ngồi khá chật, mấy chàng trai lấy khay thức ăn xong bước qua, Từ Khiên nhìn thấy bên Đỗ Minh Vy còn chỗ trống liền ngồi xuống, Đình Mật vội dịch sang bên cạnh, Lục Thời Miễn liếc thấy, cũng ngồi xuống cạnh cô.

Thấy đã hết chỗ, Tần Dạng đứng chờ ra: “Má, thế tao ngồi đâu giờ?”

Đình Mật chỉ sang bên cạnh, ý là... bên đó có bạn sắp ăn xong rồi đấy.

Tần Dạng đành cầm khay đồ ăn đi đến đằng sau người ta. Cậu ở trong đội tuyển, thân hình cao lớn, lại còn là một tên tham ăn không câu nệ tiểu tiết, cứ đứng đó mà ăn luôn.

Vị bạn học kia vốn còn định ăn vài miếng nữa, khốn nỗi bị bức cho không thể nuốt nổi thêm, đành cầm cặp sách vội vàng rời đi, trước lúc đi còn liếc Đình Mật một cái, hệt như cô là đồng lõa vậy.

Đình Mật: “...”

Tần Dạng hớn hờ ngồi xuống. Đỗ Minh Vy hỏi: “Không phải mấy cậu đi chơi bóng rồi sao?”

Từ Khiên chỉ ra ngoài cửa: “Tiểu thư à, cô nhìn trời đi.”

Tần Dạng: “Tuyết rơi rồi, nhà thế chất lại kín chỗ.”

Thì ra là thế. Đinh Mật nhìn sang người đang yên lặng ăn cơm ở bên cạnh, vẻ lấy lòng: “Này...”

Thiếu niên không đáp.

Đinh Mật lại dịch gần thêm chút nữa: “Này...”

Lục Thời Miễn đột nhiên nghiêng đầu, nhìn cô chòng chọc: “Này cái gì mà này, tớ không có tên à?”

Đinh Mật vội vàng ngồi lại nghiêm chỉnh, gọi cậu: “Lục Thời Miễn.”

“Sao?” Ngữ khí ôn hòa hẳn.

Hai tay Đinh Mật đặt ngay ngắn trên đùi, tư thế ngoan ngoãn nghe giảng: “Câu cuối cùng của bài thi Toán tớ có biết làm, nhưng tính sai mất một số, mà câu đó cậu vừa giảng cho tớ hôm trước xong, tớ sợ cậu mắng tớ...”

Lục Thời Miễn buông đũa, nghiêng đầu nhìn cô, dài giọng: “Cậu đáng bị mắng thật.”

Đinh Mật mếu máo, lại quay đầu, biết ngay cậu sẽ nói thế mà.

Lục Thời Miễn: “Cậu không biết đường kiểm tra lại?”

Đinh Mật: “... Không đủ thời gian.”

Lục Thời Miễn liếc cô, lười phản ứng tiếp. Còn nói gì được nữa đây?

Từ Khiên nhìn khay thức ăn của Đỗ Minh Vy, cười châm biếm trắng trợn: “Cậu ăn tận hai cái đùi gà? Không sợ béo à.”

Đỗ Minh Vy đang gặm đùi gà ngây ra, phản nộ: “Liên quan quái gì đến cậu! Thịt cũng đâu thừa trên người cậu.”

“Nói cũng phải. Thôi thì cậu cố mà ăn đi nhé, tốt nhất là béo lên 100 cân luôn.”

“Cậu bị điên à Từ Khiên! Dù tôi nặng 100 cân thì cũng có ăn mất hạt gạo nào của nhà cậu đâu?”

Dạo gần đây chẳng động chạm gì cũng tìm cô gây chuyện, may mà không học cùng lớp, nếu không hai người ngày nào cũng phải cãi nhau mất.

~~~

Trận tuyết này quá lớn, bọn họ được miễn tự học tiết đầu tiên, ngoài cửa sổ đã là biển trắng mênh mông, lối đi bị vùi lấp hoàn toàn.

Kết thúc tiết tự học tiếng Anh liền nghe thấy tiếng loa phát thanh: Tiết tự học cuối cùng của ngày hôm nay được miễn, toàn trường có thể về nhà sớm, mọi người đi đường cẩn thận.

Cả trường bỗng chốc rộn rã hẳn lên.

Lý Chí Bân đi vào, nói: “Kể cả là tan học sớm thì các em cũng không được lơ là học hành đâu đấy, về nhà lại mở sách ra đọc đi. Sắp đến cuối kỳ rồi, khẩn trương lên.”

Cả lớp ngoan ngoãn gật đầu đáp: “Dạ”.

Lý Chí Bân hài lòng rời đi.

Đỗ Minh Vy quay qua, vẻ mặt thăm thiết: “Mật Mật, mày chờ tao về cùng mày với.”

Đinh Mật thắc mắc: “Bố mẹ mày không đến đón mày à?”

“Bố mẹ tao đi công tác chưa về, tài xế thì vừa xin nghỉ xong.”

“Ừ, thế thì cùng về đi.”

Đinh Mật khoác cặp lên, trông ra ngoài cửa sổ, lại liếc thoáng qua bàn phía sau... Ghét mùa đông ghê!

Đỗ Minh Vy kéo cô: “Hay là bọn mình gọi taxi đi, đừng ngồi xe buýt.”

Đinh Mật ngẫm nghĩ: “Cũng được.”

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng cười giễu, Lục Thời Miễn trào phúng: “Hai cậu nghĩ thời tiết thế này dễ gọi xe lắm à?”

Đinh Mật không quan tâm lắm, dù sao bình thường cô cũng ngồi xe buýt về nhà, bèn an ủi Đỗ Minh Vy: “Không sao đâu, ngồi xe buýt cũng tiện mà, hơi chen chúc tí thôi.”

Đỗ Minh Vy cắn môi: “Ừ, cũng đâu còn cách nào khác.”

Tần Dạng bảo: “A Miễn, anh mày đến đón mày đúng không? Cho Đỗ Minh Vy đi cùng nữa chẳng phải là được rồi sao?”

Đỗ Minh Vy vội vàng nhìn sang Lục Thời Miễn: “Anh Lục đến đón cậu?”

Lục Thời Miễn ừ, Đinh Mật liền cười: “Thế thì Minh Vy có thể về cùng Lục Thời Miễn rồi.” Bọn họ đã là hàng xóm, Đỗ Minh Vy còn phải theo cô đi xe buýt làm gì, Lục thiếu gia có tài xế đến đón mà.

“Thế còn mày?” Đỗ Minh Vy nhìn Đinh Mật.

“Tao ngồi xe buýt về thôi.”

Đinh Mật bỗng trượt chân suýt ngã, Đỗ Minh Vy vội vàng kéo lấy cô: “Mày đi đứng cẩn thận chút.”

Đình Mật nhanh nhẹn đứng vững: “Không sao đâu.”

Ra đến cổng trường, Đình Mật chào tạm biệt họ, đoạn quay người định đi, nào ngờ mũ áo bỗng bị ai đó túm lấy, lại bị kéo trở về. Lục Thời Miễn vò đầu cô, lạnh nhạt: “Đi đâu nữa? Cùng về đi, bảo anh tớ đưa cậu về.”

Phản ứng đầu tiên của Đình Mật là lúc sáng nay Đỗ Minh Vy bảo cô nên gọi đầu thì phải, sau đó mới chần chừ: “Không cần phiền đến anh Lục đâu, tớ ngồi xe buýt cũng nhanh lắm.”

Đỗ Minh Vy vội kéo cô lại: “Đừng đi xe buýt nữa, về cùng đi.”

Lục Thời Miễn đã mở lời, cô ngốc này còn từ chối.

Đã thế còn là anh Lục đưa về, cô nàng duyệt luôn.

Đình Mật không chần chừ nữa, đi cùng bọn họ.

Lục Thời Phong lái một chiếc Land Rover đen đến, đỗ ở trước cổng trường. Lục Thời Miễn ngồi ghế phụ lái, Đình Mật và Đỗ Minh Vy ngồi phía sau.

Lục Thời Phong không ngờ còn có hai cô bé về cùng, ngoảnh lại, hỏi Đỗ Minh Vy trước: “Trong nhà em không có ai à?”

Đỗ Minh Vy ngồi ngay ngắn: “Vâng ạ.”

Lục Thời Phong nhướn mày cười, cho rằng Đình Mật định đến nhà Đỗ Minh Vy ngủ.

Bên này, Lục Thời Miễn không lạnh không nhạt nói: “Anh đưa Đình Mật về đi, tuyết rơi, bất tiện.”

Lục Thời Phong cười, nhìn Đinh Mật thêm một lượt: “Không thành vấn đề.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8

Dịch: Hoài Dương

Trên đường về, Lục Thời Phong hỏi hai cô bé: “Sắp cuối kỳ, hai đứa ôn tập thế nào rồi?”

Đỗ Minh Vy hơi chột dạ: “Cũng tạm ạ...”

Đinh Mật cũng không chắc chắn hơn bao nhiêu, thành tích của cô với Đỗ Minh Vy đều khá, xếp ở nửa trên của lớp, không quá nổi trội nhưng cũng tuyệt không yếu kém. Nhóm học sinh như các cô đi thi vẫn cần dựa vào chút may mắn, nếu trúng phải bài đã ôn thì xếp hạng sẽ có thể cao lên một chút.

Còn nói nghiêm túc thì nền tảng của Đinh Mật tốt hơn Đỗ Minh Vy đôi phần, bởi vì cô chăm chỉ hơn Đỗ Minh Vy.

Đinh Mật cũng đáp: “Cũng tạm ạ.”

Lục Thời Miễn ngồi đằng trước khẽ cười, vẻ trêu chọc.

Đinh Mật không vui: “Cậu cười gì mà cười!”

Tưởng rằng cả thế giới đều có thiên phú như cậu chắc? Giờ tự học còn ngồi đọc sách đen, thế mà thi Toán lúc nào cũng đứng đầu, ngoại trừ phần làm văn có hơi yếu chút ra, người này dường như không có nhược điểm. Đã thế cậu còn rất tùy ý với thành tích của mình, dù sao bố mẹ cậu cũng

không rảnh, anh Lục thì càng chẳng thềm quan tâm cậu thi được bao nhiêu điểm.

Lục Thời Miễn vắt chân, tay phải chống lên cửa đỡ cằm, ngắm nhìn màn tuyết rơi lả tả bên ngoài, dừng dừng: “Thi cuối kỳ xong sẽ chia lớp lại, kết quả không tốt sẽ bị chuyển sang lớp thường, cậu xem xếp hạng toàn khối điểm thi tháng của cậu chưa?”

Đinh Mật nhất thời nghẹn lời, vì không được điểm câu cuối bài thi Toán nên cô tụt xuống hạng hai mươi mấy liền. Lớp thường cũng có rất nhiều bạn dùi mài kinh sử muốn thi vào lớp chọn, học sinh lớp chọn chỉ cần tụt mất vài hạng, rất dễ bị đào thải.

Đỗ Minh Vy không phục: “Đúng là thành tích tháng của Mật Mật có tụt mất một chút, nhưng cũng không đến nỗi bị đào thải đến lớp thường đâu.”

Lục Thời Miễn: “Cũng không biết trong não chứa những thứ linh tinh gì nữa.”

Đinh Mật: “...”

Cô cúi thấp đầu, có phần bối rối, sao cứ phải đâm vào khuyết điểm của cô ngay trước mặt anh Lục thế.

Đỗ Minh Vy nhìn Lục Thời Phong, càng thêm chột dạ, cảm thấy lời của Lục Thời Miễn cũng đâm trúng tim đen của cô, thế nên không nói đỡ cho Đinh Mật nữa.

Có một số chuyện, nhìn thấu nhưng không nên nói ra.

Lục Thời Phong liếc qua cậu em vẫn không biểu cảm gì, cười mở lời: “Thôi được rồi, đừng bàn chuyện học hành trên xe của anh nữa, anh cũng đâu phải chủ nhiệm của mấy đứa.”

“...”

Không phải anh hỏi trước sao?

Đưa Đình Mật về đến cổng tiểu khu trước, chiếc Land Rover đen nọ mới quay đầu rời đi.

Đình Mật giữ mũ áo bước về phía trước, đằng sau đột nhiên vang lên tiếng người gọi: “Đình Mật.”

Đình Mật nghe tiếng, lòng kêu thôi xong.

Tiết Ninh bước đến trước mặt cô, nghiêng đầu nhìn chiếc Land Rover đã đi xa: “Vừa nãy ai đưa em về thế? Chị thấy là con trai à, đẹp trai đó. Đình Mật, không phải em đã có bạn trai rồi chứ?”

“Không phải đâu, đó là anh trai của bạn em, vì trời đổ tuyết nên tiện đường đưa em về thôi.”

Đình Mật biết ngay Tiết Ninh sẽ hỏi vậy, cúi đầu tiếp tục đi về phía trước, không muốn nói quá nhiều.

“Vậy à? Là bạn nam sao?” Tiết Ninh rõ ràng không định kết thúc vấn đề này như thế. Thực ra cô ta chỉ nhìn thấy Lục Thời Phong ngồi trên ghế lái, ghế phụ hình như còn một người con trai nữa.

Đình Mật quay đầu nhìn Tiết Ninh. Tiết Ninh đang nhìn cô với ánh mắt như bắt được thóp. Đình Mật nhếch môi, nói: “Là bạn nam đó, nhưng anh Lục chỉ tiện đường đưa em một đoạn thôi, trên xe còn người khác nữa.”

Tiết Ninh xưa nay thích truy hỏi đến cùng, hơn nữa còn thích mách lẻo, bị cô ta bắt gặ, Đình Mật cảm thấy cực kỳ phiền phức.

“À... người lái xe là anh của bạn em sao? Anh đó đẹp trai đấy! Cậu bạn kia của em có phải cũng đẹp trai lắm không?”

Tiết Ninh hào hứng hỏi dồn.

“Không, xấu chết đi được, cứ như không phải cùng một mẹ sinh ra với anh trai cậu ấy vậy.”

Đình Mật nói mà mặt không đổi sắc. Trong lòng lại có một “tiểu nhân” đang nhảy múa, đương nhiên là đẹp trai rồi, đẹp trai hơn anh cậu ấy nhiều ~~~~~

“Thật hay giả đấy! Chị không tin!”

“Tin hay không tùy chị.”

Tiết Ninh dài giọng: “Không phải em sợ chị nói với mẹ em đấy chứ? Yên tâm đi, chị không nói đâu.”

Đình Mật thoáng ngừng bước, đoạn kéo quai cặp rồi tăng tốc đi: “Chị nói cũng chẳng sao, em đâu có làm sai chuyện gì.”

“Này.” Tiết Ninh thét gọi cô: “Đình Mật, em đợi chị nữa, chị có chuyện muốn nhờ em đây.”

Đình Mật trực giác chẳng phải chuyện tốt lành gì, coi như không nghe thấy.

Về đến nhà, Chu Thanh và Tiết Chấn đang ngồi trong phòng khách xem phim. Đình Mật ngoan ngoãn chào: “Mẹ, chú.”

Chu Thanh thấy Tiết Ninh cùng vào với cô, cười: “Sao hai đứa lại về cùng nhau thế? Tiểu Mật, con còn chưa đến giờ tan học mà.”

Tiết Ninh trốn tiết tự học tối đã chẳng phải chuyện ngày một ngày hai, về sớm là chuyện bình thường, nhưng Đình Mật trước nay tuân thủ kỷ luật, không thể nào trốn học. Đình Mật cúi đầu đổi giấy: “Trời đổ tuyết nên thầy cho bọn con về sớm ạ.”

Tiết Ninh cũng bảo: “Vâng, thầy của bọn con cũng cho bọn con về sớm.”

Hôm nay Đình Mật tắm rửa gội đầu nghiêm túc hơn hẳn ngày thường, lúc đang xoa bột trên đầu thì nghe thấy tiếng Tiết Ninh: “Bố ơi, chiếc xe mà sếp của bố lái là xe gì vậy ạ?”

Tiết Ninh đáp: “Land Rover.”

Tiết Ninh: “Ồ, hôm nay Đình Mật ngồi Land Rover về đấy ạ. Anh trai của bạn em ấy đưa em ấy về.”

Đình Mật ngừng tay, cặp mắt, sao Tiết Ninh đáng ghét thế nhỉ.

“Sao? Đình Mật ngồi Land Rover về nhà?”

“Vâng, chiếc xe đó giống hệt xe của sếp bố. Đình Mật bảo người lái là anh của bạn em ấy, bạn nam đấy ạ!”

“...”

“Nhưng em ấy bảo còn có bạn khác nữa, không phải chỉ mình em ấy.”

Đình Mật ngẩng đầu nhìn gương, cô bé trong gương đầu đầy bột, trông có vẻ buồn cười.

Cô bước đến trước vòi sen, mở nước ấm, đứng vào chính giữa.

Tắm xong đi ra, Chu Thanh quả nhiên hỏi cô: “Tiết Ninh kể con ngồi Land Rover về, là thật sao?”

Có đôi khi Đinh Mật rất oán hận Chu Thanh. Bà kết hôn với Tiết Chấn, lại có thêm một đứa con. Có lẽ đối với Chu Thanh mà nói, sự ổn định của gia đình này còn quan trọng hơn đứa con gái là cô. Nhiều lúc bà rõ ràng biết Tiết Ninh nói quá lên, nhưng cũng không bằng lòng tin tưởng con gái ruột của mình, luôn chất vấn cô trước mặt bố con nhà họ Tiết, thể hiện mình là người công bằng tuyệt đối, tạo dựng sự uy nghiêm.

Tóc Đinh Mật vẫn còn nhỏ nước, cúi đầu nói nhỏ: “Vâng, là hàng xóm của Minh Vy ạ. Bố mẹ Minh Vy đi công tác nên không ai đến đón, vốn định đi xe buýt với con, nhưng anh hàng xóm bảo có thể tiện đường đưa bọn con về.”

Chu Thanh gật đầu yên tâm: “Thì ra là thế. Thôi con mau sấy tóc đi, đừng để bị cảm lạnh.”

Đinh Mật đáp vâng, quay người về phòng.

Tiết Chấn nhìn sang Tiết Ninh, dạy dỗ: “Đừng tưởng Đinh Mật giống mày, toàn chơi bời với bọn đầu đường xó chợ.”

Tiết Ninh hừ lạnh: “Vânggg, nó ngoan. Nhưng mà thế thì đã sao, nó cũng chẳng phải con gái ruột của bố.”

“Mày nói vớ vẩn gì đấy!” Tiết Chấn mắng.

Đinh Mật bật máy sấy tóc, không nghe thấy gì nữa.

Tiết Ninh tắm rửa xong, Đinh Mật vẫn đang làm bài tập. Tiết Ninh chơi game thêm nửa tiếng, Đinh Mật vẫn cứ đang đọc sách. Sắp 12 giờ đêm, cuối cùng Tiết Ninh cũng nhịn không nổi: “Đinh Mật, em còn chưa đi ngủ à.”

Đinh Mật vốn không muốn nói chuyện với cô ta, nhưng vẫn đáp: “Lát nữa.”

Khoảng 12 rưỡi, Đinh Mật cầm túi chườm nóng đi sạc, tiếng máy kêu vang, đèn đỏ tắt ngấm, pin được sạc đầy. Cô sắp xếp sách vở xong, ôm túi chườm nóng chuẩn bị leo lên giường ngủ.

Tiết Ninh đi vệ sinh quay lại, gọi cô: “Đinh Mật.”

Đinh Mật leo lên giường, cúi đầu nhìn cô ta.

Tiết Ninh giẫm lên giường, túm lấy lan can, đê thấp giọng thương lượng với cô: “Em cho chị mượn ít tiền đi?”

Đinh Mật đáp không cần nghĩ: “Em không có tiền.”

Tiết Ninh nhú mày: “Chị thấy em kẹp tiền ở trong quyển từ điển tiếng Anh rồi, hơn một nghìn liền. Em cho chị mượn năm trăm đi, đợi bố chị cho chị tiền tiêu vặt, chị sẽ trả em.”

Đinh Mật sừng sốt, ngồi dậy nhìn cô ta: “Sao chị lật từ điển của em.”

“Chị cũng có cố ý đâu, không cẩn thận làm rơi sách khiến tiền bung ra nên chị mới biết thôi.”

“Không cho chị mượn. Chị muốn mua gì thì xin chú đi.”

Đây không phải lần đầu tiên Tiết Ninh mượn cô tiền, song trước nay chưa từng trả lại.

Tiết Ninh lại ngon ngọt vài câu, nhưng Đinh Mật nói thế nào cũng không chịu cho mượn. Hình như từ ngày Lục Thời Miễn nói với cô “Nếu không vui thì đừng tỏ vẻ rộng lượng”, cô ít khi nhường nhịn Tiết Ninh hẳn.

Cuối cùng, Tiết Ninh tức giận ném gối ôm của cô vào tường: “Sao mà lại thế!”

Tiết Ninh bưng bưng phần nộ nằm về giường mình, ra sức đập vào thành giường, mĩa mai châm chọc: “Tiền đó còn không phải tiền của bố tao cả sao. Mày ăn, mày mặc, mày dùng, có cái gì không phải của bố tao cho đâu.”

Đình Mật há miệng, nhưng không nói gì.

Mấy năm nay, vì chăm sóc Tiết Tiểu Bân, Chu Thanh chỉ ở nhà làm nội trợ.

Đình Mật xưa nay chưa từng mở miệng xin Chu Thanh đồng nào, mẹ cho cô bao nhiêu thì cô tiêu bấy nhiêu. Hơn một nghìn kia là số tiền cậu cô ép cô nhận hồi nghỉ hè, cô vẫn luôn giữ mà không dùng.

Ôm chiếc túi chườm nóng ấm áp chui vào ổ chăn, Đình Mật ngẩn ngơ nhìn trần nhà đăm đăm.

Đột nhiên có xúc động kì lạ...

Rất muốn trưởng thành.

Rất muốn lớn lên thật nhanh.

~~~

Ngày hôm sau, Đình Mật đến trường cực sớm.

Phòng học không một bóng người, Đình Mật ngồi một góc đọc sách tiếng Anh. Lục Thời Miễn đi vào nhìn thấy bóng dáng bé nhỏ ngồi thu lu một góc bỗng ngẩn người. Cô bé kia đọc sách rất chăm chú, không hề phát hiện thiếu niên đã đi vào từ cửa sau.

Lục Thời Miễn ném cặp sách lên bàn, Đình Mật giật mình ngoảnh đầu nhìn cậu, đoạn quay đầu về đọc sách tiếp.

Ý gì đây?

Lục Thời Miễn nhớ tới chuyện tối qua, tưởng cô giận, vươn tay vò đầu cô, xúc cảm... tốt hơn tối hôm qua, vừa mềm vừa mượt. Cô gọi đầu rồi.

Vừa nghĩ vậy bỗng thấy buồn cười kỳ lạ, dạo gần đây cậu càng ngày càng thuận tay thì phải, ngay cả cô gọi đầu hay chưa cũng có thể nhận ra.

Đình Mật bị vuốt tóc, lại quay đầu nhìn cậu: “Sao cậu đến sớm thế?”

Cứ vào tháng lạnh nhất hàng năm, Lục thiếu gia đều đi xe riêng đón đưa, hơn nữa sẽ không đến trường sớm.

Lục Thời Miễn đá ghế ra ngồi xuống, tựa người vào tường, duỗi cặp chân dài, vắt một chân lên thanh gác ghế cô theo thói quen, nhẫn nại giải thích một cách hiếm có: “Tuần trước chơi game thua Tần Dạng một ván, tớ đã hứa sẽ thi đấu thay cậu ta một trận, thế nên tuần này sáng – tối đều phải tập luyện với đội của trường.”

Đình Mật gật đầu: “À.”

Qua một lát, cô lại hỏi: “Cậu ăn sáng chưa?”

Lục Thời Miễn liếc cô: “Cậu chưa ăn?”

Đình Mật gật đầu, nhưng cô có mang một hộp sữa đi, nếu cậu chưa ăn, cô có thể cho cậu hộp sữa đó.

Lục Thời Miễn lay ghế cô, thu chân về, đứng dậy, cúi đầu liếc cô: “Đi thôi, đi ăn sáng.”

Ờ?

“Có đi không?”

Cậu hất cằm chỉ cửa?

“Đi chứ!”

Đinh Mật nhanh chóng đứng dậy, đi được mấy bước lại “a” lên một tiếng, quay đầu: “Tớ quên mang tiền rồi, cậu chờ tớ tẹo.”

Lục Thời Miễn kéo mũ áo cô, ấn người trở lại: “Cậu ăn được mấy đồng?”

“Đi thôi.”

Lục Thời Miễn buông tay, lại đút tay vào túi quần, quay người bước đi.

Bóng lưng của thiếu niên cao mà gầy, nhưng bờ vai lại dày rộng vững chãi. Đinh Mật đứng ngây tại chỗ mấy giây, đuổi theo: “Này, Lục Thời Miễn.”

“Sao?” Cậu uể oải đáp.

“Nếu tớ không có tiền ăn cơm, cậu sẽ mãi mãi mời tớ ăn chứ?”

“Xem thế nào đã.”

“Chẳng hạn như...”

Chẳng hạn như cái gì đây? Mẹ cô không thể nào bỏ mặc cô. Đinh Mật lại nhoẻn cười, hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện. Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn cô: “Chẳng hạn như cái gì?”

Đinh Mật lắc đầu: “Không có gì, tớ đói quá, mau đi thôi.”

Hai người đạp tuyết mà đi. Lục Thời Miễn cựa người cao chân dài, bỏ cô lại phía sau.

Đình Mật không dám chạy, sợ trượt chân.

Bước mấy bước vẫn không đuổi kịp, Đình Mật bất thành lình khom người bốc một nắm tuyết ném vào lưng cậu.

Lục Thời Miễn chờ ra, ngoảnh lại trừng cô: “Đình Mật, cậu còn muốn ăn sáng nữa không đấy?”

Đình Mật lập tức cúi đầu nhận sai: “Xin lỗi.”

Suýt thì quên, cô không đem tiền.

Cúi đầu trước đồng tiền, thiếu gia nhà giàu mới nổi.

Cúi đầu trước người mình thích, Lục Thời Miễn.

Đúng là một khắc bạo gan, thoáng chốc kinh hoàng.

Lục Thời Miễn bật cười, phất tay, ý là tha cho cậu đó.

~~~

Thi cuối kỳ đã đuổi đến môn, ngay cả người bình thường lười chảy thây như Tần Dạng cũng bắt đầu chăm chỉ học hành. Nghỉ ngơi hơn hai tháng, kiến thức bỏ lỡ quá nhiều, thành tích của cậu đã tụt xuống đáy lớp, nếu không cố gắng, kỳ sau chắc phải lăn sang lớp thường quá.

Lúc cô và Lục Thời Miễn ăn sáng xong quay lại, Tần Dạng đang ngồi học thuộc lòng từ mới tiếng Anh.

Đỗ Minh Vy vừa bước vào lớp, nhìn không được phải chế giễu cậu chàng: “Wow, đình công hơn hai tháng, cậu cũng biết gấp gáp rồi cơ.”

Tần Dạng thật sự chẳng muốn để ý đến cô nàng, xoay người đi tiếp tục học từ mới.

Đỗ Minh Vy nhìn Đinh Mật và Lục Thời Miễn cùng bước vào, lại thêm một trận kinh ngạc: “Hai bọn mày bỏ tao đi đâu đấy?”

“Ăn sáng.”

Đinh Mật cười híp mắt đáp, đoạn ngồi về chỗ mình, rút sách tiếng Anh đặt lên bàn.

Đỗ Minh Vy chớp mắt, có biến gì đây?

Tiếng chuông vang lên, Đinh Mật bắt đầu đọc sách buổi sớm.

Trong giờ, Đỗ Minh Vy kéo Đinh Mật nhỏ to: “Tao cảm thấy... Lục Thời Miễn hình như thích mày đấy. Mày thấy cậu ta đi ăn sáng với đứa con gái nào bao giờ chưa?”

Đinh Mật: “... Chưa.”

Thật ra có lúc cô cũng cảm thấy vậy.

Nhưng cậu rất có bản lĩnh, mỗi lần đều đập tan ảo tưởng của cô.

Đến chiều, tuyết tan nắng rạng quét bay sự u ám của ngày hôm trước, trời trong mây sáng, tuyết trắng mênh mang.

Lý Chí Bân đứng trên bục giảng, trịnh trọng nói: “Kết quả thi cuối kỳ này sẽ liên quan đến chuyện các em liệu còn có thể ở lại lớp chọn không, mấy ngày nữa là thi rồi, cả lớp vực tinh thần dậy đi.” Đoạn ngừng, lại đổi sang ngữ khí thoải mái, “Thi cuối kỳ không tốt thì nghỉ đông cũng không vui đâu nhỉ? Cái này chắc các em hiểu rõ.”

Có một cậu bạn giơ tay: “Em được lĩnh hội sâu sắc rồi ạ, tiền mừng tuổi giảm mất phân nửa.”

Một cậu bạn khác tiếp lời, đón đầu nói: “Thế là ngon rồi, phối hợp đánh kếp, cậu sợ không?”

Cả lớp cười âm.

Lục Thời Miễn cũng hơi nhếch môi.

Tần Dạng run lấy bầy, phối hợp đánh kếp à... bố mẹ cậu thích nhất trò đó đấy.

Đỗ Minh Vy giấu tay ra sau lưng, âm thầm đặt một lọ xylitol lên bàn Đình Mật. Đình Mật vội vàng cất vào ngăn bàn, mở nắp lọ, đổ ra hai viên, cho vào miệng nhai trộm.

Vị bạc hà.

Lý Chí Bân không chú ý, Đỗ Minh Vy nằm sấp trên bàn, ngoảnh đầu cười với Đình Mật.

Đình Mật cong môi, cũng cười.

Tấm kính cửa sổ in bóng thiếu niên đằng sau, hàng mày đen nhánh, ánh mắt tĩnh lặng.

Miệng Đình Mật ngập tràn vị mát ngọt, lại nghĩ...

Không cần phải trưởng thành nhanh quá đâu.

Như thế này cũng rất tốt.

Hôm qua trong lòng còn hoang mang lo lắng, vội vã đòi trưởng thành.

Hôm nay lại chỉ vì một bữa sáng, một viên kẹo, không muốn trưởng thành nữa.

Chúng ta ngày non nớt trẻ dại, luôn gấp gáp muốn trưởng thành, lại sợ hãi phải trưởng thành.

~~~

Kết thúc kỳ thi cuối kỳ, Đinh Mật và Đỗ Minh Vy lần lượt xếp thứ 20 và 21.

Đỗ Minh Vy hẹn Đinh Mật đi dạo phố: “Mày theo tao đi mua nội y đi, nội y của tao... hơi chật rồi.”

Đinh Mật cúi đầu nhìn ngực cô nàng, há miệng, nói: “Sao nội y của tao không thấy chật đi nhỉ?”

Đỗ Minh Vy cười lớn: “Mày đã uống sữa chưa?”

Uống sữa thật sự có tác dụng sao? Đinh Mật hoài nghi.

Cô đã uống cả một học kỳ, thế mà có lớn lên đâu!

Đỗ Minh Vy cũng nhọc lòng vì cô: “Mày ăn nhiều đu đủ vào, cả chân giò nữa.” Cô nàng hạ thấp giọng, cũng hơi ngại, “Nghe nói bọn con trai toàn thích ngực to thôi, thế nên mày phải cố lên.”

Đinh Mật: “...”

Cô cố thì có tác dụng khi gì!

“Còn một cách nữa, sách bảo...” Đỗ Minh Vy đột nhiên đỏ mặt, càng nhỏ tiếng hơn, “Có bạn trai thì ngực sẽ to lên đấy.”

Đinh Mật tròn tròn mắt, bạn trai còn có công dụng này cơ á!

Đỗ Minh Vy cho rằng cô không hiểu, lại lí nhí thêm một câu: “Xoa bóp nhiều có thể to lên...”

Đinh Mật: “...”

Ồ.

Mặt mũi hai cô gái nhỏ đều đỏ rực, ai cũng ngại ngùng không dám nói thêm nữa.

Qua một lát, Đinh Mật hỏi: “Thật à?”

Đỗ Minh Vy gật đầu: “Thật mà, trong tiểu thuyết bảo thế.”

Ồ..

Hai người lại đỏ mặt.

Đinh Mật và Đỗ Minh Vy chốt hẹn, trưa đi mua sắm, chiều đến nhà Lục Thời Miễn chơi.

Đỗ Minh Vy đang chuốt lông mi và tô son, Đinh Mật ngồi trên giường cô nàng nhìn. Nhớ đến năm bọn họ mới vào cấp 2, Đỗ Minh Vy khoe cạnh nhà cô nàng vừa có một hộ nhà giàu mới nổi chuyển đến.

Khi ấy Đinh Mật hỏi: “Người nhà đó có đeo dây xích vàng lủng lẳng không?”

Đỗ Minh Vy đáp không, sau đó hí hửng bảo: “Nhưng hai cậu con trai của nhà đó đẹp trai lắm, không hề nhìn ra là con của nhà giàu mới nổi chút nào.”

Đinh Mật lắc đầu, nói: “Minh Vy, hình như nay anh Lục không có ở nhà.”

Thế nên mày không cần dốc sức trang điểm thế đâu.

Đỗ Minh Vy: “Không đâu, đến chiều anh ấy sẽ về.”

“Sao mày biết?”

“Tao điều tra được, hí hí.”

Đỗ Minh Vy trang điểm xong, quay qua, trẻ trung xinh đẹp vô ngần:
“Đi thôi.”

Đinh Mật kéo tay cô: “Hôm nay Từ Khiên sẽ không lại đem phim kinh dị đến chứ?”

Đỗ Minh Vy cười: “Kiên quyết không xem!”

Sang nhà bên cạnh, Lục Thời Miễn mở cửa cho hai cô, liếc thấy Đinh Mật lại khoác cặp sách, cười ra tiếng: “Cậu lại định đến nhà tớ làm bài tập?”

Đinh Mật gật đầu: “Nếu các cậu xem phim kinh dị, tớ sẽ ngồi làm bài tập.”

Tốt nhất là cậu ngồi làm cùng tớ.

Lục Thời Miễn nói: “Hôm nay không xem phim kinh dị, ăn lẩu.”

“A?”

Tần Dạng hét lên: “Tôi có mang gia vị nấu lẩu đến đây. Hôm nay ăn lẩu. Lát nữa anh Phong cũng sẽ về.”

Đỗ Minh Vy mặt mày hớn hở, chớp mắt: “Được đó, tôi thích ăn lẩu nhất đấy.”

Từ Khiên đứng dậy khỏi sofa: “Tốt quá, cho cậu rửa rau nhé.”

Đỗ Minh Vy xù lông: “Tại sao!”

“Cậu ăn nhiều chứ sao.”

“Từ Khiên, sao cậu đáng ghét thế hả!”

Đình Mật kéo cô nàng, tránh âm ỉ.

Lục Thời Miên liếc Từ Khiên: “Mày tranh cãi với con gái cái gì.”

Từ Khiên ghen hòng, ngậm miệng.

Sáu giờ, Lục Thời Phong về đến nhà, nhưng không phải một mình.

Lúc Lục Thời Phong dắt một cô gái có vóc dáng yếu điệu, gương mặt xinh đẹp bước vào, Đỗ Minh Vy và Đình Mật đều chết đứng.

Mỗi tình thâm thương trộm nhớ của Đỗ Minh Vy tựa như một hạt giống bị chôn giấu trong đất bùn, không đợi được ngày xuân, chẳng kịp khắc nẩy mầm, đã bị giá lạnh mùa đông vùi trong băng tuyết.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9

Dịch: Hoài Dương

Có ai mà chưa từng say nắng anh trai nhà bên? Nếu thực chưa từng, thế thì chắc là do anh chàng cạnh nhà bạn không đủ đẹp trai.

Đỗ Minh Vy gần như sa sút mất cả kỳ nghỉ đông, cũng không bằng lòng sang nhà Lục Thời Miễn nữa, mà Đinh Mật đi một mình lại không được. Thỉnh thoảng đến nhà Đỗ Minh Vy, cô sẽ ngập ngừng trước cửa nhà họ Lục mấy phút, nhưng chung quy vẫn không có dũng khí đi gõ cửa.

Hai cô gái nhỏ đều có phiền muộn của riêng mình, dính lấy nhau, chịu đựng đến Tết.

Đinh Mật không thích Tết nhất trần đời, bởi vì nhà họ Tiết phải đi thăm họ hàng thân thích, thế nên đa số thời gian cô đều lủi thủi ở trong phòng của mình. Tiết Chấn và Chu Thanh về nhà bà Tiết mấy ngày, chỉ có một mình cô ở nhà.

Chu Thanh vẫn hỏi cô như những năm nọ: “Tiểu Mật, thật sự không đi cùng cả nhà sao?”

Đinh Mật lắc đầu: “Mọi người đi đi ạ, con ở nhà một mình cũng được.”

Tiết Ninh thúc giục: “Mau đi thôi. Còn không đi là con không về nữa đâu.”

Chu Thanh bế Tiết Tiểu Bân, Tiết Chấn và Tiết Ninh xách quà cáp, mấy người đóng cửa lại, trong nhà chỉ còn một mình Đinh Mật.

Đinh Mật xem phim cả buổi chiều, đến tối thì tắm sớm, ăn sớm, lại ngồi học thêm ba tiếng, bảy giờ mới lên giường đi ngủ.

Tình trạng như thế lặp lại trong ba ngày, cuối cùng Đỗ Minh Vy cũng lấy lại sức sống, gọi điện cho cô: “Mật Mật, đi chơi không? Từ Khiên gọi điện cho tao rủ đi hát, có Tần Dạng, Lục Thời Miễn với mấy người nữa.”

Lâu rồi Đỗ Minh Vy mới chủ động hẹn cô ra ngoài, Đinh Mật đương nhiên rất hào hứng: “Được đấy, tao qua ngay giờ.”

Đinh Mật không nhiều quần áo, chọn bộ đẹp nhất tủ ra mặc. Lúc soi gương phát hiện tóc mái hơi vướng mắt, cô kiểm đại cái kéo, cắt xoẹt vài nhát đã xong. Chuyện thế này Đinh Mật làm thường xuyên, ngoại trừ mấy lần đầu cắt không đẹp lắm, sau này càng ngày càng thuận tay.

Trong phòng karaoke, Tần Dạng và Từ Khiên đang tụ tập đánh bài với mấy cậu bạn khác. Đỗ Minh Vy đang hát, thấy cô đến liền bỏ mic xuống: “Không hát nữa, mệt muốn chết.”

Đinh Mật nhìn quanh, không phải bảo Lục Thời Miễn cũng đến sao?

Tần Dạng bỗng gọi to: “Đinh Mật, muốn chơi bài không?”

Đinh Mật lắc đầu: “Không.”

Cô chơi bài toàn thua.

Đỗ Minh Vy chạy đến sofa ngồi phịch xuống, Đinh Mật cũng qua theo. Lúc cô đang định hỏi Đỗ Minh Vy, Lục Thời Miễn vừa hay đẩy cửa phòng đi vào.

Hai người mắt đối mắt, Đinh Mật cười với cậu, đôi lúm đồng tiền hiện lên đầy ngọt ngào.

Lục Thời Miễn nhìn chăm chăm mái tóc của cô, nhếch môi, ngồi xuống bên cạnh cô, vắt chéo chân. Từ Khiên quay đầu, nhìn Đỗ Minh Vy một cái rồi mới hỏi Lục Thời Miễn: “A Miễn, không chơi nữa à?”

Lục Thời Miễn thắng liên tục mười ván, hết hứng thú: “Bọn mày chơi đi.”

Từ Khiên lại nhìn sang Đỗ Minh Vy: “Đỗ Minh Vy, chơi bài không?”

Đỗ Minh Vy từ chối: “Không.”

Từ Khiên ngẫm nghĩ, đoạn nói: “Thua tôi chịu.”

Người thua phải uống một cốc bia.

Trước kia chơi bài nếu thua phải uống nước, bị Lục Thời Phong lừa, đổi thành bia rượu.

Dạo gần đây Đỗ Minh Vy bị mấy lời độc mồm độc miệng của Từ Khiên làm phiền gần chết, hiếm khi cậu ta phong độ như hôm nay, cô nàng liếc qua, bỗng cười: “Được thôi, tôi thua cậu chịu.”

Sống lưng Từ Khiên phát lạnh: “Cậu đừng cố ý thua đấy.”

“Không đâu. Cậu yên tâm đi.”

“...”

Yên tâm cái con khỉ!

Đinh Mật hơi dịch người sang cạnh Lục Thời Miễn: “Cậu không chơi à?”

“Chơi rồi.” Lục Thời Miễn với lấy chai bia, bật nắp, liếc Từ Khiên một cái. Buổi tụ tập hôm nay do Từ Khiên tổ chức.

Đinh Mật tưởng Lục Thời Miễn định uống, nào ngờ bỗng nghe cậu nói: “Lấy cốc cho tớ.”

“Ừm.” Cô lấy một cái cốc qua.

“Tất cả.”

“Hả? Sao phải lấy nhiều thế?” Cô thắc mắc.

Lục Thời Miễn rót đầy một cốc, cười khê, ung dung nhìn cô: “Lát nữa cậu sẽ biết.”

Đinh Mật nghi hoặc ôm hết đồng cốc qua đưa cho cậu. Lục Thời Miễn thông thả rót đầy từng cốc. Bên kia, Đỗ Minh Vy thua một ván, Từ Khiên không nói hai lời, ngoảnh lại cầm cốc bia dốc thẳng.

Đinh Mật hiểu ra, chỗ bia này được chuẩn bị cho bọn họ.

Hoặc nói đúng hơn, chỗ bia này được chuẩn bị cho Từ Khiên.

Bởi vì về sau, gần như là mình Từ Khiên thua, cậu ta uống đến mức sắp nôn ra luôn.

Cuối cùng Tần Dạng không nhìn nổi nữa, ném bài: “Đỗ Minh Vy, cậu cố ý thua hả!”

Dù cậu muốn thắng thì cũng phải thắng có tôn nghiêm chứ.

Từ Khiên cười, đập Tần Dạng một phát dưới gầm bàn: “Cậu ấy cố ý hay không liên quan gì đến mày.”

Tần Dạng: “Đâu! Lòng tốt của tao bị coi thành lòng lang dạ thú phổng?”

Đinh Mật kéo tay áo Đỗ Minh Vy: “Vy Vy, thôi đi...”

Cũng có người khuyên: “Đúng đó, uống nữa là say đấy.”

Đỗ Minh Vy không biểu cảm gì, Từ Khiên lại nâng cốc bia lên, Đỗ Minh Vy lập tức đoạt lấy, ném bài đi: “Không chơi nữa.”

Tần Dạng lười để ý đến cô nàng: “Bọn mình chơi tiếp.”

Từ Khiên hơi choáng đầu, cũng không có hứng thú chơi nữa, chỉ còn Tần Dạng và mấy cậu bạn khác vẫn chơi tiếp.

Đinh Mật nhìn Từ Khiên hồi lâu, đột nhiên ngờ ngợ. Cô ngoảnh đầu nhìn Lục Thời Miễn, cậu đang vắt chân uể oải tựa vào sofa, cúi đầu chơi game trên điện thoại, vẻ như không liên quan đến mình, vẻ như ta đây biết tổng.

Lục Thời Miễn cảm nhận được ánh mắt của cô, liếc qua.

Ánh mắt thiếu niên trầm lắng mà trong trẻo, không biết vì sao, Đinh Mật bỗng có cảm giác quẫn bách như tâm tư bị nhìn thấu, vội cúi đầu quay đi.

Lục Thời Miễn gọi cô: “Đinh Mật.”

“Ừ?”

Thấy cô ngớ người, Lục Thời Miễn bật cười: “Cậu cắt tóc mái ngố thế.”

“...”

Rồi, cậu đẹp!

Đinh Mật vươn tay lôi kéo mái tóc lộn xộn trước trán. Chẳng phải chỉ là bất cẩn cắt hơi ngắn một tẹo thôi sao? Cô vừa kéo vừa vuốt, ý đồ dè nó dài ra một chút, ít nhất che được phần trán.

Lục Thời Miễn lười biếng bảo: “Đừng vuốt nữa, có vuốt cũng không dài ra đâu.”

“...” Ghét thật!

Bọn họ không chơi khuya quá, hơn chín giờ là giải tán. Từ Khiên uống khá nhiều, khoác vai bá cổ đi cùng Tân Dạng.

Đinh Mật với Đỗ Minh Vy đi cuối cùng nói chuyện băng quơ. Đỗ Minh Vy vốn muốn rủ Đinh Mật đến nhà cô nàng, nhưng năm hết Tết đến, trong nhà còn có người lớn, Đinh Mật không muốn đi: “Lần sau đi, Tết mà tao qua nhà mày ngủ thì kì quá.”

Đỗ Minh Vy bĩu môi: “Cũng được.”

Đinh Mật thoáng do dự, kéo tay áo cô nàng: “Vy Vy, mày vẫn ổn chứ?”

“Hừ, từ ngày anh em nhà họ Lục chuyển đến sát vách thì tao đã biết hai người đó là tai họa rồi, chỉ không ngờ lại gây tai họa cho chị em mình thôi.” Đỗ Minh Vy nghĩ đến lại thấy xót xa, “Mày cố lên, chắc tao không làm chị dâu của mày được đâu.”

Đinh Mật: “... Tao với Lục Thời Miễn cũng đã thành dâu.”

Bây giờ vẫn chỉ là quan hệ bạn học, cùng lắm là bạn tốt.

Đỗ Minh Vy đáp: “Nói không chừng Lục Thời Miễn chỉ đang làm bộ làm tịch với mày thôi. Mày thấy cậu ta đã bao giờ chơi thân với đứa con gái

nào như thế chưa? Trừ mày ra.”

“Còn mày nữa đấy.” Đinh Mật vô thức đáp trả.

Ngay lập tức bị đập cho một cái, Đỗ Minh Vy lườm: “Tao không tính.”

Đinh Mật: “Được rồi, không tính mày.”

Thực ra cô may mắn hơn Đỗ Minh Vy, nếu như Lục Thời Miễn đột nhiên khoác tay một cô gái nào đó đến trước mặt cô, có lẽ cô sẽ phát điên.

Ra đến cửa, Đỗ Minh Vy gọi thiếu niên đứng trước lại: “Lục Thời Miễn.”

“Khuya quá rồi, cậu đưa Mật Mật về đi.”

Đinh Mật thốt lên: “Thế còn mày?”

Cô vốn cho rằng Lục Thời Miễn sẽ về cùng Đỗ Minh Vy, dẫu sao họ cũng là hàng xóm.

“Bố tao đến đón tao rồi.” Đỗ Minh Vy chỉ ven đường, “Kia kìa.”

Không đợi Đinh Mật đáp đã chạy đi: “Tao đi đây, tạm biệt.”

Đinh Mật đứng tại chỗ, cũng chào tạm biệt, đoạn ngẩng đầu nhìn thiếu niên bên cạnh.

“Đi thôi.”

Thiếu niên rút tay khỏi túi quần, vỗ gáy cô, bước lên trước, bóng lưng phóng khoáng mà ung dung.

Đinh Mật vẫn đứng yên, bỗng cảm thấy rất vui, mọi u ám trong mấy ngày gần đây đều biến tan vào gió, nở nụ cười đuổi theo cậu.

“Gọi xe ư?”

“Không thì cậu muốn chen chúc trên tàu điện ngầm?”

“...”

Đâu dám làm phiền thiếu gia đi tàu điện ngầm chứ!

Xe chỉ chạy đến cổng tiểu khu. Lục Thời Miễn đưa cô đến dưới tòa nhà, ngẩng đầu nhìn: “Cậu ở tầng mấy?”

“Tầng sáu.”

Tầng sáu tối om, Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn mái tóc bông bênh của thiếu nữ, đáy mắt sâu hun hút: “Trong nhà cậu không có ai?”

Đinh Mật vui đầu vào khăn quàng cổ, lí nhí: “Ừm, tớ ở nhà một mình ba ngày nay rồi, hai ngày nữa mẹ tớ mới về.”

Lục Thời Miễn nhìn về phía cầu thang, hất cằm, chỉ đằng trước: “Tớ đưa cậu lên tầng.”

Đinh Mật định bảo không cần, nhưng Lục Thời Miễn đã nhắc chân đi trước, cô đành nhanh chóng theo sau.

Gió lạnh đều hiu, cắt da cắt thịt.

Hai bóng người một cao một thấp sóng vai cùng bước, ngỡ như là muốn đi xa mãi.

Đinh Mật ngẩn ngơ nhìn hai cái bóng đồ dài, thật mong sao thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này, thêm một giây cũng được.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10

Lục Thời Miễn xưa nay không phải người quá tò mò, cũng không muốn hỏi nhiều về chuyện của người khác. Đinh Mật bước vào trong nhà, bật đèn. Ánh đèn trắng dịu chiếu lên mái tóc mượt mà của thiếu nữ, hàng tóc mái ngắn ngắn mới góc nghếch làm sao, nhưng kỳ lạ thay, trông cô như cún con vậy.

Hơn nữa còn là một chú cún mong ngóng được vỗ về, yêu thương.

Lục Thời Miễn lắc đầu, hơi mất tự nhiên nâng tay day má, hỏi: “Cậu ở nhà một mình không sao chứ?”

Đinh Mật vốn định hỏi cậu có muốn vào nhà ngồi một lát không, nhưng nhìn đồng hồ thấy hơi muộn, cô lại không dám, cũng không muốn.

Không phải vì cậu là con trai, mà vì... đây không phải nhà của cô.

“Không sao đâu. Từ hồi cấp Hai tớ đã thế này suốt rồi.”

Đinh Mật cười trong veo, hơn nữa vì có lúm đồng tiền nên cô cười luôn ngọt lịm. Theo như lời của Đỗ Minh Vy thì là, cô nàng chưa từng gặp cô gái nào có nụ cười ngọt ngào như cô, một nụ cười có thể làm sâu thu phai mờ.

Khóe môi Lục Thời Miễn hơi căng ra, cậu vươn tay vò tóc cô, lại thản nhiên dứt tay vào túi quần, nhanh chóng xoay người: “Tớ đi đây, có việc gì thì gọi cho tớ.”

Đinh Mật xoa đầu, ngó ra ngoài cửa, thấy thiếu niên đã xuống được mấy bậc, vội gọi cậu lại: “Lục Thời Miễn.”

Thiếu niên đứng dưới bậc thang, ngẩng đầu nhìn cô: “Còn chuyện gì sao?”

Cô lắc đầu, lại nở nụ cười: “Không có. Chỉ muốn cảm ơn cậu thôi.”

“Ngốc nghếch.”

Thiếu niên bật cười, lại nghiêm túc dặn dò một câu: “Đóng cửa cẩn thận.”

Cậu bước rất nhanh, mới đó mà đã không thấy bóng dáng. Đinh Mật mỉm cười, đóng cửa cẩn thận, tựa lưng vào cửa, lòng âm thầm nhớ kỷ ngày hôm nay. Tối nay là tối vui vẻ nhất từ khi cô nghỉ đông đến giờ.

Tiết Ninh vừa bước đến cầu thang thì trước mắt bỗng tối om, cô ta vô thức ngẩng đầu lên, người trước mặt nhanh chóng lướt qua. Tiết Ninh ngăn người, vội vã quay đầu.

Bóng lưng thon dài của thiếu niên phóng khoáng mà lưu loát, nhịp chân như gió, đi cực nhanh.

Tiết Ninh cúi đầu ngẫm nghĩ, hình như gần đây không có nhà nào mới chuyển đến khu này mà, ở đâu ra anh chàng đẹp trai thế không biết.

Đinh Mật vẫn đang tựa lưng vào cửa bỗng thấy bên ngoài vang lên lạch cạch, cô sợ đến nỗi suýt nữa nhảy dựng lên, nhanh chóng lùi về sau.

Mấy giây sau, cửa mở.

Tiết Ninh đứng ngoài cửa, nhìn cô chòng chọc: “Mày đứng ngay sau cửa làm gì?”

Đinh Mật đè nén sự kinh hãi, cô còn tưởng là trộm cơ chứ, lúc thở hắt ra, đột nhiên nghĩ đến Lục Thời Miển vừa mới đi xuống, trái tim lại vọt lên cuống họng, hỏi ngược lại: “Sao chị lại về có một mình?”

Tiết Ninh thấy cô còn chưa thay giày, bụng thăm nghi ngờ, nghĩ đến thiếu niên thoáng gặp ở tầng dưới, híp mắt nhìn Đinh Mật dò xét: “Mày vừa mới về?”

Đinh Mật cúi đầu thay giày, đương nhiên không thể nào nói thật với cô ta: “Không, vốn định xuống dưới nhà mua ít mì, nhưng lại thôi không muốn đi nữa.”

Tiết Ninh nhìn cô, có vẻ không tin, còn Đinh Mật đã về phòng.

Qua một lát, Tiết Ninh cũng đi vào, ném cặp xuống, lục tủ thay quần áo rồi ngồi trước gương trang điểm.

Đinh Mật liếc nhìn cô ta, bỏ đi tắm.

Lúc rửa mặt, nhìn cô bé ở trong gương, bản thân Đinh Mật cũng thấy cái mái này hơi ngốc, cô vừa dùng tay ép nó xuống vừa nghĩ thầm, “Xin mày đó, mọc nhanh lên cho tao nhờ!”

Lúc Đinh Mật tắm xong đi ra, Tiết Ninh đang thay giày, ngẩng đầu nhìn cô, nói: “Đinh Mật, tối nay tao không hề về nhà, mày đừng nói gì với bố tao.”

Đúng là vẽ vờ thêm chuyện. Đinh Mật trước nay đâu thèm bận tâm đến chuyện của cô ta, càng đừng nói là cáo trạng. Có điều hai người vừa vì chuyện mượn tiền lần trước mà trở mặt, quan hệ vẫn luôn căng thẳng, thế nên Tiết Ninh đành phải xin cô trước.

Tiết Chấn còn chẳng quản nổi Tiết Ninh, Đinh Mật sao mà quản được, vứt lại câu “Tùy chị” liền về phòng.

~~

Bắt đầu kỳ 2 của lớp 11, Từ Khiên chuyển từ lớp thường vào lớp chọn.

Từ Khiên vốn được tuyển vào trường nhờ khả năng thể thao nổi trội, hồi cấp Hai cậu hầu như đều bỏ thời gian vào việc luyện tập, sau khi lên cấp Ba lại vào đội tuyển trường, thành tích cứ lúc lên lúc xuống, nào ngờ đầu lần này lại bất thành đành chen vào được lớp chọn.

Đối với chuyện này, Đinh Mật và Đỗ Minh Vy đều kinh hãi vô cùng, nhất là Đỗ Minh Vy: “Từ Khiên, không phải cậu gian lận đấy chứ?”

Từ Khiên trực tiếp tặng cho cô nàng một cái cốc đầu: “Gian cái mông! Ông đây muốn học đấy, cậu cứ ngược nhìn từng giây từng phút mà xem.”

Đỗ Minh Vy bưng đầu lườm cậu, cười lạnh: “Bây giờ cậu đứng thứ 2 từ dưới lên, còn tôi đứng thứ 20 của lớp, ai phải ngược nhìn ai đây?”

Đậu!

Từ Khiên chửi thề, bực bội vò đầu. Rốt cuộc cậu với Đỗ Minh Vy khắc nhau chỗ nào thế, cứ gặp mặt là cãi cọ, không thể nói chuyện vui vẻ được sao? Cũng không biết cậu nỗ lực thi vào lớp chọn như thế là vì cái gì.

Mới vào học kỳ mới, chỗ ngồi vẫn được tùy chọn. Đinh Mật với Đỗ Minh Vy ngồi ở bàn thứ hai từ dưới lên của tổ bốn, sau lưng là Lục Thời Miển và Tân Dạng, bên phải Đỗ Minh Vy là Từ Khiên.

Đinh Mật cúi đầu nhìn chiếc giày thể thao màu lam đang gác lên chân ghế mình, cô giẫm mũi chân xuống, rất nhẹ thôi, song chiếc giày kia chẳng xô dịch lấy nửa phần, còn lung lay ghế cô.

Như đang trả lời cô.

Đinh Mật cong khoe môi, ngoái đầu lại, thấy cậu đang đọc sách bèn hỏi: “Cậu đang đọc sách gì đó?”

Lục Thời Miễn cười: “Có nói cậu cũng không hiểu.”

“Biết đâu ấy.” Đinh Mật ngó qua, bị một bàn tay giữ đầu lại, đẩy về.

“Ngó một chút cũng đâu chết ai.” Đinh Mật lẩm bẩm.

Lục Thời Miễn gập sách lại, ném đến trước mặt cô, cười nhạo: “Này thì đọc đi, tớ xem cậu hiểu gì không.”

Đinh Mật nghiêng về phía trước, nhìn rõ tên sách – The art of deception.

Nghệ thuật lừa đảo*.

* Nghệ thuật lừa đảo: Một cuốn sách về tấn công phi kỹ thuật của Kevin Mitnick – một trong những hacker nổi tiếng nhất của thế kỷ 20.

Lại là sách của anh Lục.

Đinh Mật tò mò: “Cậu rất có hứng thú với cái này?”

Nội tâm thiếu nữ bắt đầu phỏng đoán, lẽ nào lớn lên cậu ấy muốn làm hacker?

Lục Thời Miễn ném sách vào ngăn bàn, tay đảo bút, thờ ơ đáp: “Bình thường, chán thì đọc chơi thôi.”

Thật sự là chán thì đọc chơi thôi. Hầu hết sách trong nhà cậu đều đã đọc qua. Lục Thời Phong mua rất nhiều sách thuộc thể loại này, cậu đọc một quyển, thấy cũng có vẻ hay, thế là đọc tiếp hết quyển này đến quyển khác, thỉnh thoảng rảnh rang không có gì làm, cậu sẽ ngồi máy tính thao tác một hồi.

Có lần cậu phá được mật khẩu mail của Lục Thời Phong, kinh ngạc qua đi, Lục Thời Phong lại chỉ cho cậu ít kỹ xảo.

Lục Thời Phong thật sự không phải một ông anh trai bình thường, có đôi khi Lục Thời Miển vẫn khó tránh bị anh lừa. Chỉ không ngờ, sau này lại có một ngày cậu sẽ dùng chính những kỹ xảo ấy để hack mạng trường.

Đinh Mật thấy bên cạnh toàn là người quen, cũng không kiêng dè nữa: “Này...”

Thiếu niên không vui: “Này gì mà này.”

Đinh Mật vội vàng sửa lời: “Lục Thời Miển, chiều nay phải bốc thăm đổi chỗ rồi.”

Lục Thời Miển vốn đang nhàn nhã tựa người vào tường, nghe vậy đột nhiên hơi ngả về phía trước, cười khẽ trên đầu cô: “Muốn ngồi cùng bàn với tớ?”

Cậu biết cả rồi còn hỏi!

Đinh Mật nhìn cậu bằng đôi mắt lấp lánh ánh sao: “Được không?”

Lục Thời Miển còn chưa đáp, Tần Dạng đã thô bạo chen vào: “Đương nhiên không được!”

Đỗ Minh Vy trợn mắt lườm cậu ta, lôi người dậy: “Tần Dạng, cậu ra đây với tôi.”

Tần Dạng hốt hoảng: “Ê, cậu làm gì đấy!”

Vị đại tiểu thư này không định đánh người đấy chứ?

Đỗ Minh Vy lôi Tần Dạng ra ngoài hành lang, đè thấp giọng: “Tên Tần Dạng kia, cậu dần à. Cậu không nhìn ra hai người đó có ý gì hả? Cậu

thức thời một chút có được không?”

Tần Dạng vẫn luôn cảm thấy bọn con gái vừa phiền phức vừa khó hiểu. Trong các nữ sinh, chỉ có Đỗ Minh Vy và Đinh Mật thân với cậu hơn chút, ấy còn là vì quan hệ với Lục Thời Miễn.

Cậu trai này chính là điển hình của dạng cần anh em không cần người đẹp, nói trắng ra là không có đầu óc.

“Tôi chỉ nhìn ra là Đinh Mật thích Lục Thời Miễn.”

Đỗ Minh Vy đảo mắt trắng dã: “Biết thế mà cậu còn tranh giành.”

Tần Dạng vò đầu: “Tôi chỉ muốn ngồi bàn cuối.”

“Cậu đang quấy rầy sự lựa chọn của Lục Thời Miễn thì có.”

“... Lục Thời Miễn là người tôi có thể quấy rầy được à?”

Đỗ Minh Vy trầm nghĩ, nói cũng đúng.

Đinh Mật ngoảnh đầu nhìn ngoài hành lang một lát, lại quay đầu nhìn Lục Thời Miễn, vẻ đáng thương: “Được không?”

Lục Thời Miễn thu chân về, ngả người ra đằng trước thêm một chút, ánh mắt trong trẻo rơi trên người cô. Cặp mắt một mí rõ ràng có vẻ sắc bén giờ lại trầm lắng sâu xa: “Vì sao muốn ngồi cùng bàn với tớ?”

“Tớ...”

Bị cậu nhìn chăm chú, trái tim Đinh Mật như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nói mau đi, bởi vì tớ thích cậu đó! Khốn kiếp!

Mặt Đình Mật đỏ lên, lấp bắp nửa ngày cuối cùng ghen ra được một câu: “Tớ muốn cùng cậu học hành chăm chỉ...”

Lục Thời Miễn phì cười, vò đầu cô một hồi rồi đẩy cô về chỗ cũ, thuận thế tựa lưng vào tường, lười biếng buông một câu: “Ngoan, ngồi về chỗ cậu mà học hành chăm chỉ đi.”

Đình Mật ngây người.

Đỗ Minh Vy quay lại, vỗ vai cô: “Ngẩn người gì đấy?”

Đình Mật hoàn hồn, mặt thoáng chốc đỏ ửng.

Đến lượt Đỗ Minh Vy ngẩn ra: “Mày sao đấy? Mặt đỏ thế.”

Lục Thời Miễn liếc qua, hơi nhướng mày, đỏ thật.

Đình Mật quay lại, không dám nhìn Lục Thời Miễn nữa, lí nhí: “Không có gì...”

Ngập trong đầu cô lúc này đều là tiếng “ngoan” đầy lười biếng kia, đến nỗi cả tiết đầu tâm trí cô không lọt vào thứ gì.

Giờ sinh hoạt lớp buổi chiều, Lý Chí Bân vẫn y như cũ: “Bốc thăm xếp chỗ. Lục Thời Miễn, em thi Toán đứng đầu, em chọn bạn cùng bàn trước đi.”

Tần Dạng vênh đuôi đắc ý vô biên, đình ninh Lục Thời Miễn sẽ không đổi người.

“Bốc thăm đi ạ.” Lục Thời Miễn nói.

Tần Dạng vỡ mộng: “Cái gì?”

Đinh Mật cũng ngốc luôn, ý cậu là ai bốc được chỗ của Tần Dạng thì người đó sẽ được ngồi cùng cậu á?

Lý Chí Bân cười, gõ bàn: “Cả lớp lên bốc thăm.”

Tần Dạng quay đầu nhìn Lục Thời Miễn... Không phải chứ người anh em, thật sự không cần tao ngồi cùng nữa hả!!!

Lục Thời Miễn đá ghế cậu chàng, không nóng không lạnh bảo: “Được mặt ra làm gì, đi bốc thăm đi.”

“Đậu! Thật à má!”

Tần Dạng đứng lên, đả kích không nhỏ.

Từ Khiên cũng đứng dậy, khoác vai cậu chàng: “Lải nhải vừa thôi, bốc thăm đi, ngồi đâu mà chẳng thế.”

Đỗ Minh Vy cũng kéo Đinh Mật đi bốc thăm, đẽ thấp giọng: “Nhanh lên mày, có một phần bốn mươi cơ hội đấy, biết đâu mày lại bốc trúng.”

Đinh Mật nghĩ cũng phải, vội vàng kéo cô nàng chen chân lên bục giảng.

Cả đám ồn ào mò mẫm trong hộp thăm, Từ Khiên cậy dáng cao, thò tay từ đằng sau, thuận tiện bốc luôn hai phiếu, đưa cho Tần Dạng một phiếu, đoạn cả hai quay người đi luôn.

Đỗ Minh Vy với Đinh Mật bốc xong cũng quay đi, sau lưng bọn họ, Từ Khiên mở phiếu ra xem: “Đậu, nhầm không đấy.”

Đỗ Minh Vy bỗng thấy tò mò, đẩy Tần Dạng ra, khi nhìn rõ tờ giấy trong tay Từ Khiên, cô nàng lập tức giật lấy, nhét phiếu của mình vào tay cậu ta.

Tất thảy không quá ba giây, Từ Khiên đơ luôn.

Đỗ Minh Vy quay đầu, Đinh Mật còn chưa kịp mở phiếu của mình ra xem thì đã bị Đỗ Minh Vy lấy đi, nhét cho cô một tờ khác.

Đinh Mật cúi nhìn, bỗng trợn mắt, mừng rỡ ngẩng đầu.

Đỗ Minh Vy cười híp mắt xoa đầu cô: “Chị đây giỏi không?”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11

Dịch: Hoài Dương

Đinh Mật gật đầu như già tởi: “Giỏi! Giỏi muốn chết luôn!”

Từ Khiên quay đầu, Đỗ Minh Vy đặc ý nhường mày, lại thấp giọng uy hiếp: “Dám nói linh tinh tôi đập chết cậu.”

Từ Khiên: “...”

Ai đập ai còn chưa biết đâu.

Lý Chí Bân đứng trên bục giảng hô to: “Mấy đứa đứng đằng sau đang làm gì đấy? Bốc thăm xong rồi thì chuyển chỗ đi.”

Đỗ Minh Vy vội vàng kéo Đinh Mật về chỗ, vô tình va phải Tường Tân Tử đang định lên bốc thăm. Tường Tân Tử lạnh nhạt liếc Đinh Mật. Đinh Mật nắm chặt tờ giấy, chột dạ đến mức tay đổ cả mồ hôi. Trước giờ cô vẫn luôn là học sinh ngoan ngoãn, từ bé đến lớn chưa từng gian lận trong học tập, không ngờ hôm nay lại vì một chỗ ngồi mà gian lận.

Đinh Mật theo Đỗ Minh Vy về chỗ, lo lắng hỏi cô nàng: “Minh Vy, theo mày... Tường Tân Tử liệu có nói với thầy không?”

Đinh Mật cắn môi, ngó nhìn bốn phía, đột nhiên chạm phải ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Từ Dịch, cổ họng lại run rẩy.

Xong rồi. Xong rồi.

Ban này Đỗ Minh Vy cũng chỉ là nhất thời xúc động nên nhanh tay mà thôi. Tuy rằng lúc đó hầu hết bạn học đều đang chen chúc bốc thăm, nhưng cũng có nữ sinh không muốn đi bốc và nam sinh không bận tâm chỗ ngồi nhàn nhã nán lại, Tưởng Tân Tử và Từ Dịch vừa hay là hai kiểu người đó.

Cô nàng an ủi Đinh Mật: “Không sao đâu, may bình tĩnh đi, cứ vờ như nó là do may bốc được ấy.”

Đinh Mật thẳng lưng, đúng, vờ như là cô bốc được đấy.

Đáng tiếc, chuyện không như mong muốn.

Không biết ai đó đã nói gì với Lý Chí Bân, thầy vỗ bàn: “Lúc này ai đã lén lút đổi thăm thì mau đổi lại ngay, đừng để tôi nêu tên.”

Mặt Đinh Mật đỏ bừng lên, cảm thấy thầy rõ ràng đang nói bọn họ, lôi kéo tay Đỗ Minh Vy, làm sao bây giờ?

Dẫu gì cũng là thầy chủ nhiệm, đã thế Lý Chí Bân còn rất nghiêm khắc, Đỗ Minh Vy cũng hơi sợ, bất đắc dĩ phải đổi lại thăm với Đinh Mật, rồi lại đi đổi lại với Từ Khiên.

Trông một lượt, không ít thiếu nam thiếu nữ khác cũng lũ lượt đổi thăm về.

Tân Dạng sốc: “Đậu, hóa ra nhiều đứa đổi trộm vải.”

Đinh Mật cũng nhìn thử, ngẩn người, đúng thật là...

Sớm biết vậy đã lạng lẽ giấu đi rồi! Cô còn tưởng thầy nói cô chứ!

Đỗ Minh Vy: “Tao ngồi bàn hai từ cuối lên ở tổ ba, Mật Mật, còn may?”

Đinh Mật mở ra xem, nản lỏng rũ vai: “Bàn ba, tổ hai.”

Tần Dạng bên kia lại chửi tục câu nữa: “Đinh Mật, cậu cùng bàn với tôi này!”

Đinh Mật: “...”

Không muốn ngồi cùng bàn với Tần Dạng chút nào.

~~~

Đinh Mật quay đầu nhìn Lục Thời Miển, mắt đầy vẻ oán hờn. Lục Thời Miển cúi đầu liếc nhìn cô, khóe môi hơi cong: “Đừng nhìn nữa, sắp thành cô nàng ai oán rồi kìa.”

Còn không ai oán nữa à? Chúng ta không thể ngồi chung một bàn, cậu hình như chẳng buồn chút nào...

Đinh Mật rầu rĩ thu dọn đồ đạc. Mấy lần đổi chỗ, không lần nào Lục Thời Miển chịu chọn cô ngồi cùng. Mà thế đã đành, khó khăn lắm lúc bốc thăm mới gian lận một lần, kết quả lại bị Lý Chí Bân phát hiện bắt đổi về. Đinh Mật cảm thấy, duyên phận của mình với Lục Thời Miển thực sự quá tệ.

Nghĩ xa thêm nữa, có phải hai người hoàn toàn không có khả năng phát triển sâu sắc hơn?

“Đinh Mật phải không, tứ ngồi chỗ này đó.”

Đinh Mật ngẩng đầu, một bạn nữ cực kỳ xinh xắn đang đứng trước cô, đặt một chồng sách dày cộp lên bàn Đỗ Minh Vy. Đinh Mật nhận ra cô ấy, học cùng lớp với Lục Thời Miển hồi cấp Hai, giống Từ Khiên, đều mới chuyển từ lớp thường sang.

Khương Khả Du mỉm cười, quay đầu nhìn Lục Thời Miễn: “Lục Thời Miễn, ngồi trước cậu rồi, giúp đỡ nhau nhé.”

Lục Thời Miễn vẫn lười biếng tựa lưng vào ghế như thường, ừ nhạt.

Đinh Mật cúi đầu đứng dậy, buồn bã bảo: “Cậu đợi chút, tớ chuyển đi ngay.”

Khương Khả Du cười: “Không sao đâu, cậu cứ từ từ thôi.”

Cậu đã đứng ngay trước mặt rồi, tớ còn dám từ từ nữa sao?

Đinh Mật nhanh chóng ôm chồng sách lên, đang định đi, Từ Dịch ngồi ở bàn cuối tổ hai bỗng đứng dậy chạy qua: “Tớ giúp cậu, nặng đấy.”

Đinh Mật vội đáp: “Không cần đâu, tớ tự bê được.”

Cô đâu có yếu đuối đến thế, những bạn nữ khác chẳng phải cũng đều tự bê hết sao?

Nhưng Từ Dịch đã vươn tay qua, lấy đi hết hơn nửa chồng sách chạy về phía tổ hai. Đinh Mật mấp máy môi, theo sau cậu nói: “Cảm ơn.”

Từ Dịch đáp: “Không có gì.” Đoạn đặt sách xuống rồi đi ngay.

Đợi tất cả học sinh đều đổi chỗ xong, Lý Chí Bân vẫn không vừa ý, chỉ huy đổi lại mấy chỗ.

Cuối cùng, Lý Chí Bân chỉ vào Tần Dạng: “Tần Dạng đổi chỗ cho Từ Dịch.”

Tần Dạng ù ù cạc cạc: “Tại sao ạ?”

“Cậu to như con gấu ấy, che hết Bàn Oánh ngồi sau rồi.”

Bành Oánh là ủy viên học tập, nhỏ nhắn xinh xắn, ngồi sau Tần Dạng đúng là chẳng nhìn thấy gì. Bành Oánh dễ xấu hổ, lúc này mặt ửng hồng, thoáng nhìn Tần Dạng ở phía trước, lí nhí: “Thầy, không sau đâu ạ, em có thể nhìn thấy...”

Lý Chí Bân phát tay: “Thấy gì? Tôi sắp không thấy em đâu nữa rồi. Cứ thế đi.”

Tần Dạng nhặt nhẹo nhún vai, nói với Đinh Mật một tiếng: “Tôi chuyển đi đây.”

Đinh Mật vẫy tay: “Chuyển đi. Chuyển đi!”

Nói thật, cô cũng cảm thấy Tần Dạng cao to như thế ngồi trước không hợp chút nào.

Tiếng nói chuyện của hai người không to không nhỏ, Lục Thời Miên nghe thấy hết, liếc qua Từ Dịch đang thu dọn bàn ghế, hừ lạnh, quay đầu ngăm cửa sổ.

Tần Dạng vừa chuyển ra sau đã bị Từ Khiên đá cho cái: “Đổi chỗ cho tao.”

Tần Dạng chỉ mong có vậy. Lý Chí Bân không quan tâm đến chỗ ngồi của mấy cậu cao to bàn cuối lắm, mắt nhắm mắt mở cho qua.

Từ Khiên chuyển đến sau lưng Đỗ Minh Vy, co chân đá đá ghế cô nàng.

Đỗ Minh Vy ngoái đầu lườm cậu ta, cúi đến nỗi chỉ muốn đánh người.

Đinh Mật lại trở thành bạn cùng bàn với Từ Dịch. Lúc chuyển qua, Từ Dịch cười chào cô, Đinh Mật cũng cười đáp lại, Từ Dịch liền nâng kính nhìn sang chỗ khác.

Sau khi tan học, Đỗ Minh Vy chạy đến rủ cô đi ăn cơm, thần thần bí bí bảo: “Mày biết không, hình như Từ Dịch thích mày đấy.”

Đinh Mật kinh ngạc không thôi, vội vàng lắc đầu: “Không phải chứ? Từ Dịch... tao thấy trong mắt cậu ấy chỉ có bài vở học hành thôi.”

Đeo kính, nhả nhặn, dáng không cao lắm, khoảng hơn một mét bảy, trong giờ chỉ chăm chú vào sách vở, đôi khi Đinh Mật còn cảm thấy cậu giống con mọt sách. Sao có thể thích cô được chứ.

Đỗ Minh Vy hừ một tiếng: “Mày khỏi cần nghi ngờ. Hơn nữa Từ Dịch trông cũng khá, thành tích lại tốt, không phải bài thi Toán cuối kỳ vừa rồi cậu ta chỉ kém Lục Thời Miễn có một điểm thôi sao?”

Đinh Mật không hiểu lắm, Từ Dịch thích cô thì liên quan gì đến chuyện cậu ta thi Toán được bao nhiêu điểm?

Thấy cô không tin, Đỗ Minh Vy lại bảo: “Mày đừng có trông mặt mà bắt hình dong! Lớp trưởng với lớp phó còn manh nha yêu sớm kia kìa.”

Đinh Mật tròn tròn mắt: “Sao mày biết?”

Lớp trưởng với lớp phó đều là mầm non tổ quốc, học giỏi vô cùng. Sao có thể...

Đỗ Minh Vy nói: “Mày không thấy lúc chiều đổi chỗ thầy cố tình tách hai người đó ra à, sau đó còn gọi cả hai vào văn phòng nữa. Mày tưởng chỉ là dặn dò công việc bình thường chắc? Trăm phần trăm là bị gọi đến để nghe về lý tưởng cuộc đời rồi.”

Đinh Mật tỉnh ngộ. Thì ra những người phải đổi chỗ hồi chiều đều là do bị bắt quả tang yêu sớm hoặc manh nha yêu sớm.

Những hấp tấp và phản nghịch tuổi thanh xuân, đa phần đều không qua được đôi mắt thần của thầy cô giáo.

~~~

Mùa xuân đến, Đình Mật với Lục Thời Miễn lại bắt đầu đạp xe đi học.

Hai người một trước một sau, Lục Thời Miễn vẫn không đợi cô như trước, có đôi lúc Đình Mật rất muốn cầm cặp sách đập vào đầu cậu.

Kỳ trước, do điểm mấy môn tự nhiên của đại biểu môn Anh quá thấp, cậu ta bị chuyển đến lớp thường. Ban tự nhiên vốn nhiều nam ít nữ, năm nào cũng có nữ sinh học đến lớp 11 thì xin chuyển sang ban xã hội. Ngày trước Đình Mật cũng từng do dự giữa hai ban rất lâu, cuối cùng mới theo Đỗ Minh Vy chọn vào ban tự nhiên.

Với cô mà nói, học tự nhiên thật sự khá tốn sức, may mà tiếng Anh với Ngữ văn của cô còn bù được ít điểm.

Ngày thứ hai của học kỳ mới, trước khi hết tiết tiếng Anh, giáo viên của môn – cô Dương Tĩnh gọi Đình Mật: “Đình Mật, kỳ này em làm đại biểu môn Anh nhé.”

Trước kia Đình Mật cũng từng làm đại biểu rồi, không phiền lắm, liền đứng dậy đáp: “Vâng ạ.”

Chuyện này quyết định như thế.

Trước tiết học cuối cùng của buổi chiều, Đình Mật lần lượt qua từng tổ thu vở bài tập. Lúc thu đến tổ bốn, tên lông bông Tần Dạng lại om bài, cơ mà vở bài tập của Lục Thời Miễn đâu nhỉ?

Đình Mật đi qua, thấy Tần Dạng đang hí hoáy chép bài của Lục Thời Miễn, không nhịn được nhú mày: “Tần Dạng, cậu lại chép bài.”

Tần Dạng ngẩng đầu cười nịnh nọt: “Xong ngay đây mà, đợi tôi một phút, chỉ một phút thôi.”

Đinh Mật mím môi, trước kia không làm đại biểu, Tần Dạng chép bài cô cũng mặc kệ. Nhưng bây giờ cô làm đại biểu của môn này, ít nhiều cũng phải tỏ ra “uy nghiêm” chút. Cô nhìn sang Lục Thời Miễn, không nhìn được lắm bầm: “Lục Thời Miễn, cậu đừng suốt ngày cho cậu ấy chép bài có được không, cậu làm thế là hại cậu ấy đấy.”

Rất ít khi thấy cô nghiêm túc như vậy.

Lục Thời Miễn tựa lưng vào ghế, nghiêng nhìn, híp mắt vươn tay lấy đi cuốn vở mà Tần Dạng đang đề lên, ngoài cười nhưng trong không cười bảo: “Thôi, đừng chép nữa.”

Tần Dạng ngậy ra: “Má, tao còn chưa chép xong mà!”

Lục Thời Miễn quăng cuốn vở cho Đinh Mật, Đinh Mật luống cuống bắt lấy, nghe thấy cậu nhàn nhã nói: “Đại biểu bảo rồi, tao làm thế là hại mày.”

Tần Dạng đứng hình: “... Thiếu gia ời mày nói gì cơ? Hình như đại biểu cũ cũng từng nói thế mà mày có thêm quan tâm đâu!”

Lục Thời Miễn mở sách “Hacker x Files” ra đọc, đến mí mắt còn chẳng buồn nâng lên: “Khác nhau. Mày không thấy cậu ấy cuống đỏ cả mặt rồi kia à.”

Tần Dạng: “...”

Đinh Mật cầm vở của Lục Thời Miễn đứng ở nơi ấy, ánh nắng len qua song cửa hắt lên người cô, mái tóc thiếu nữ bông bênh như phát sáng, gò má cô đỏ hây, vội giục Tần Dạng: “Cậu chép nhanh lên, cho cậu thêm ba phút nữa.”

Đoạn quay người chạy đi.

“Đậu!”

Tần Dạng không tình nguyện vùi đầu mà chếp, đến Đỗ Minh Vy cũng giục giã: “Cậu nhanh lên cái, sắp vào lớp rồi, Mật Mật còn phải nộp bài nữa.”

“Rồi rồi rồi, tôi biết rồi!”

Tần Dạng mất kiên nhẫn, cảm thấy cả thế giới đều đang vây quanh Đinh Mật.

Hết giờ tự học tối, Đinh Mật dắt xe nôi gót theo sau Lục Thời Miễn: “Lục Thời Miễn, cảm ơn cậu nhé.”

Lục Thời Miễn biết cô nhắc đến chuyện hồi chiều, cong môi cười, trèo lên xe đạp đi, bỏ lại một câu: “Không có gì.”

Đinh Mật vội vàng trèo lên xe đạp đuổi theo: “Cậu đợi chút, tớ mời cậu đi ăn nhé.”

“Ăn gì?” Cậu đạp chậm lại.

“Ăn đồ nướng được không?”

Đinh Mật nhanh chóng đuổi theo, sánh đôi cùng cậu.

“Không ăn.”

Thiếu niên lái xe bằng một tay, vụt đi như cơn gió.

Đinh Mật bấu môi, lại vội vàng đuổi theo, lúc đến ngã rẽ bỗng có một người chạy qua, hại cô trở tay không kịp, đâm thẳng vào gốc cây ven đường, cả người và xe đều ngã nhào.

“Á!”

Thiếu niên như gió chột phanh xe gấp, quay đầu nhìn lại, chửi thề một câu, cấp tốc vòng về.

~~~

Hết chương 11

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12

Dịch: Hoài Dương

Đinh Mật ngã sõng soài, mông và khuỷu tay đều đau như kim châm, còn kẻ gây chuyện vội vã buông tiếng xin lỗi xong đã chạy mất tăm, đến mặt mũi thế nào cô còn chưa trông rõ.

“Uỳnh...”

Lục Thời Miễn ném phăng chiếc xe của mình đi, nâng chiếc xe đang đè vào chân Đinh Mật lên, cúi đầu kiểm tra, mắng: “Mắt cậu để đi đâu đấy? Ngốc đến mức đâm cả vào gốc cây nữa.” Cuối cùng hỏi: “Ngã chỗ nào?”

“Đau...” Đinh Mật cắn răng chịu đựng, thở hổn hển, nhìn cậu oán trách.

Mỗi ngày đều đuổi theo cậu như thế, nhìn mà xem, ngã rồi.

“Đau ở đâu?”

Lục Thời Miễn vừa dứt lời, cô gái nhỏ bỗng tức giận đẩy cậu ra: “Đều tại cậu, đợi tớ một chút thì cậu chết chắc. Không phải đuổi theo cậu thì tớ đâu có ngã.”

Lục Thời Miễn ổn định bản thân, bất đắc dĩ cúi đầu: “Ừ, tại tớ.”

“Vốn là tại cậu còn gì.”

“Ừ mà.”

Đinh Mật ngẩn người, ngạc nhiên liếc trộm cậu. Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn cô, bỗng cười khẽ, thuận tay vò tóc cô: “Rốt cuộc đau ở đâu?”

Đinh Mật tủi thân kể lể: “Tay, chân...”

Còn cả móng nữa, chỗ đó đau nhất, nhưng cô ngại không dám nói ra.

Lục Thời Miễn cúi đầu liếc cô: “Có thể đứng lên được không?”

Đinh Mật túm áo cậu: “Được...”

Lục Thời Miễn kéo tay đỡ cô dậy. Đinh Mật kêu lên, lúc này móng bên trái chạm đất trước, đau thật sự, động chút là đau.

Thấy cô đau đến nổi mặt mũi trắng bệch, Lục Thời Miễn bảo: “Đi bệnh viện nhé?”

Đinh Mật vội vã lắc đầu: “Không cần đâu, cũng không đau mấy nữa, tớ về nhà bôi thuốc là được.”

Lục Thời Miễn nhíu mày, nhìn cô chăm chú: “Cậu không sao thật chứ?”

“Không sao thật mà, hơn nữa về muộn sẽ bị mẹ tớ mắng.”

Giờ tan học người qua kẻ lại, không ngừng có người nhìn về phía họ. Bỗng có ai đó gọi: “Đinh Mật, cậu sao vậy?”

Đinh Mật quay đầu, thấy Khương Khả Du đang nhìn họ đầy kinh ngạc, cô cắn môi: “Tớ không cẩn thận bị ngã.”

Khương Khả Du bước lại gần: “Không sao chứ?” Lúc nói âm thầm liếc qua Lục Thời Miễn đang đỡ cô.

Đinh Mật lắc đầu: “Vẫn ổn...”

Lục Thời Miễn cứ như không nhìn thấy Khương Khả Du, nhấc chiếc xe đạp lăn lóc ở bên cạnh lên, nhìn Đinh Mật: “Ở đây đợi tớ.”

Đinh Mật gật đầu: “Cậu đi đâu vậy?”

“Đi gửi xe của cậu.” Đoạn dắt chiếc xe con gái trông rất xinh xắn của cô đi về phía cổng trường.

Đinh Mật đợi đến khi không thấy bóng Lục Thời Miễn đâu nữa, lập tức lấy tay xoa mắt. Cô đau muốn chết luôn.

Khương Khả Du nhìn theo, một lát sau mới quay đầu hỏi Đinh Mật: “Cậu... có cần tớ đợi cùng cậu không?”

“Không cần đâu, cậu về trước đi.”

Đinh Mật dứt khoát từ chối. Không nói đến chuyện cô và Khương Khả Du vốn chẳng quen thân, huống chi nghe Đỗ Minh Vy kể trước kia Khương Khả Du còn từng theo đuổi Lục Thời Miễn, sao cô có thể để người ta đợi cùng.

Khương Khả Du cắn môi: “Cũng được, vậy tớ đi trước nhé.”

~~~

Đinh Mật ngồi dưới gốc cây đợi cậu, nghe thấy tiếng chân liền ngẩng đầu, đôi mắt to tròn đen láy nhìn cậu chớp nháy. Lục Thời Miễn cúi đầu liếc cô một hồi, vươn tay ra: “Dậy nào.”

Ngón tay chạm nhau, cả người Đinh Mật cứ như bị điện giật, còn chưa kịp cảm nhận gì, Lục Thời Miễn đã buông tay cô ra, nhấc xe ngồi lên, nghiêng đầu nhìn cô.

“Trèo lên.”

Đinh Mật ngăn người, bị thiếu niên giục: “Nhanh lên.”

Cô vội vàng nhảy lò cò lên một bước, vịn lưng cậu ngồi lên gác ba ga. Xe của con trai quá cao, Lục Thời Miễn nhìn cô như cô ngồi kiềng chân mấy lần vẫn không ngồi lên được, cười nhạo: “Cậu cao bao nhiêu thế?”

Đinh Mật lườm cậu, lẩm bẩm: “Một mét sáu. Cậu tưởng ai cũng thừa dinh dưỡng như cậu chắc?”

“Lùn quá.”

Lục Thời Miễn cười trêu, đương lúc cô nhón chân, cậu đột nhiên xoay người nhắc eo cô lên, đoạn nhanh chóng quay lại: “Đi thôi.”

Đinh Mật đỏ mặt chưa kịp phản ứng, chiếc xe đột nhiên lao vụt đi.

Đầu cô đập mạnh vào tấm lưng rắn chắc của cậu, mũi Đinh Mật phát nhói, không kịp được hô: “Cậu đi chậm thôi!”

Thiếu niên không trả lời, song tốc độ vẫn giảm hẳn. Chiếc xe xuyên qua làn gió đêm, Đinh Mật nắm chặt áo đồng phục của cậu, bên eo dường như vẫn còn lưu lại lực độ ấy, mãi chẳng tiêu tan.

Đèn đường mờ tỏ, bóng cây loang lổ, làn gió xuyên qua lớp áo đồng phục của hai người. Thiếu nữ vui vẻ đung đưa đôi chân, cất giọng ngọt ngào trong trẻo: “Lục Thời Miễn.”

“Ừ?”

“Tớ mới mười bảy tuổi thôi, sẽ còn cao thêm nữa.”

“Thật ư?”

“Đương nhiên rồi! Không tin cậu đợi mà xem.”

Lục Thời Miễn cười mấy tiếng, không đáp lời. Khóe môi Đinh Mật cong cong, cười thích ý.

Đến đầu đường vào tiểu khu, Đinh Mật bảo: “Cậu dừng ở đây đi.”

Lục Thời Miễn chống một chân xuống đất ngừng xe, Đinh Mật trèo xuống. Lục Thời Miễn thẳng lưng cao ngang cô, hất cằm chỉ vào chân cô: “Vẫn còn một quãng rất xa nữa, cậu định tự đi thật à?”

Đinh Mật cười lộ cả má lúm: “Ừ, cậu về trước đi.”

Nếu đi tiếp, ngộ nhờ va phải Tiết Ninh thì xong.

Lục Thời Miễn liếc cô, đại khái biết cô đang nghĩ gì. Cậu khom lưng, tay nắm ghi-đông, nhàn tản nhìn về phía trước: “VẬY cậu mau về đi.”

Đinh Mật đi rất chậm, lúc sắp đến cổng tiểu khu, ngoảnh đầu nhìn lại, cậu vẫn ở đó.

Xa xa, thiếu niên vẫy tay giục cô, ý bảo cô mau về đi.

Lòng Đinh Mật rung động, cố gắng kiễng chân thật cao, ra sức vẫy tay đáp lại cậu.

Lục Thời Miễn cúi đầu bật cười: “Ngốc.”

~~~

Đêm khuya.

Tắm rửa xong, Đinh Mật nằm trên giường gửi cho Đỗ Minh Vy một tin nhắn.

“Tao cảm thấy cậu ấy cũng thích tao.”

Đỗ Minh Vy lập tức nhả lại.

“Giờ mày mới biết à.”

Đinh Mật vui mừng ôm gối lăn mấy vòng, bị Tiết Ninh đang chơi game ở giường dưới mắng: “Mày thần kinh hả.”

Đinh Mật bĩu môi, thu lại vẻ mặt vui mừng, trở người đối diện với góc tường trắng xóa, hừ khê.

Giờ cô đang thần kinh trong sung sướng đấy, thì làm sao?

~~~

Sau tối hôm ấy, Lục Thời Miễn không bỏ Đinh Mật lại đằng sau nữa, đôi khi còn cố ý thả chậm tốc độ, ngoái đầu giục cô: “Cậu nhanh lên.”

Ồ, cậu bắt đầu chờ cô rồi.

Đinh Mật tăng tốc, sóng vai với cậu, lẩm bẩm: “Sớm biết ngã một lần liền được cậu chờ, tớ đã ngã từ lâu rồi.”

Lục Thời Miễn coi như không nghe thấy, thông thả vượt qua cô chừng nửa mét, thản nhiên hỏi: “Cậu nói gì cơ?”

Đinh Mật lắc đầu cười: “Không có gì, tớ có nói gì đâu.”

Hai người cùng đỗ xe xong, Từ Khiên cũng vừa đỗ xe của mình xong, trêu chọc họ: “Tao tía ra hai chúng mày dạo này đồng bộ ghê.”

Lục Thời Miễn khoác cặp sách lên vai, đút tay vào túi quần, liếc cậu ta: “Hôm nay mày không phải đi tập à?”

Từ Khiên vắn cổ: “Nay không có thầy, tao trốn.”

Đình Mật kéo dây cặp sách, ngược mắt trông thấy Đỗ Minh Vy đang từ cổng trường đi vào, vội chạy qua: “Minh Vy.”

Đỗ Minh Vy cười vui vẻ: “Chào buổi sáng, Đình Tiểu Mật.”

Hai cô gái hôn hờ tay khoác tay cùng nhau vào lớp, Đỗ Minh Vy hạ giọng hỏi: “Mày với Lục Thời Miễn dạo này tiến triển được đấy, ngày ngày cùng nhau đến trường cơ, xem ra khổ nhục kế của con gái vẫn hữu hiệu ghê đó.”

Đình Mật đánh cô nàng một cái: “Khổ nhục kế cái gì, tao bị ngã thật mà.”

Nếu sớm biết Lục Thời Miễn sẽ trúng chiêu này, cô đã thử từ lâu rồi.

Về sau, bất kể là hồi còn yêu nhau thăm thiết hay sau khi trùng phùng, Lục Thời Miễn vẫn không có chút sức đề kháng nào với khổ nhục kế của cô, trăm bận trăm trúng.

Đỗ Minh Vy bỗng thu nụ cười lại, nghiêm túc: “Được rồi, biết mày ngã đau lắm rồi, bàn “chính sự” với mày đây.”

Đình Mật nhìn cô nàng: “Chuyện gì?”

“Thầm thương trộm nhớ lâu như thế, mày không định thổ lộ à?”

Đỗ Minh Vy nhìn vẻ mặt của Đình Mật là biết ngay con nhóc này chỉ biết khư khư yêu thầm, căn bản không nghĩ đến chuyện thổ lộ gì rồi.

Đình Mật cúi đầu, lí nhí: “Cũng không phải chưa từng nghĩ đến, nhưng tao không biết nên nói thế nào cả.”

Đỗ Minh Vy bày kế cho cô: “Nếu quả thực không được thì mày cứ học theo người khác đi, viết thư tình ấy.”

Đinh Mật: “...”

Thư tình á, chẳng phải Lục Thời Miễn toàn ném thẳng vào thùng rác luôn sao? Cô tận mắt trông thấy mấy lần rồi.

Đinh Mật lắc đầu: “Không được, dung tục quá.”

“Thế mà lại muốn thoát tục cơ? Mà không sốt ruột nhưng tao sốt ruột hộ đây này, thích Lục Thời Miễn có phải chỉ mình mà đâu! Biết Khương Khả Du chứ, nghe nói bố cậu ta với bố Lục Thời Miễn có làm ăn qua lại với nhau đấy, nếu hai nhà hứng lên muốn liên hôn, xem lúc đó mà khóc thế nào!”

Đỗ Minh Vy nói đến đây, liếc nhìn cô, ‘hiểu chưa’?

Đinh Mật không nhin được: “Tao thấy Lục Thời Miễn không phải là người sẽ đồng ý chuyện liên hôn đâu.”

Trước giờ Đinh Mật vẫn luôn rất ngưỡng mộ Lục Thời Miễn. Cậu làm gì cũng có thể tùy theo ý mình, nếu cậu không thích, không ai ép được cậu hết.

Chuyện này đến Đỗ Minh Vy cũng không làm được.

Đỗ Minh Vy tức muốn chết: “Tắm lòng mà bao la bát ngát ghê! Thôi tao kệ mà.”

Có lẽ là dạo gần đây Lục Thời Miễn quá khoan dung với cô, thế nên Đinh Mật mới có cảm giác này, Lục Thời Miễn có vẻ thật sự thích cô.

Trong giờ học, có bạn đứng ở cửa gọi: “Đinh Mật, có người tìm này.”

Đinh Mật ra khỏi lớp, người đợi cô là Hàn Tiêu – cô bạn cùng lớp hồi trước khi phân ban. Hàn Tiêu nũng nịu ngại ngùng nhét vào tay cô một lá thư tình: “Cậu giúp tớ chuyển cho Lục Thời Miễn với.”

Đinh Mật ngậy ngẩn: “Sao?”

Hàn Tiêu đỏ mặt: “Không phải quan hệ giữa cậu và Lục Thời Miển tốt lắm sao? Tổ nghe nói cậu ấy vẫn chưa có bạn gái, cậu giúp tổ đưa cho cậu ấy nhé.”

Ban xã hội cách ban tự nhiên một đoạn, chuông vào lớp sắp đổ, Hàn Tiêu không đợi Đinh Mật đáp đã nhét lá thư vào lòng cô rồi chạy thẳng về lớp.

Đinh Mật: “...”

Cô có thể ném đi không? Hơn nữa cậu hỏi ai đấy! Không thấy tôi với cậu ấy ngày ngày cùng nhau đi học à?

Lá thư tình nan giải ấy bị Đinh Mật nhét vào đáy cặp sách, không biết nên đưa cho Lục Thời Miển thế nào.

Tan học buổi chiều thứ Sáu, Lục Thời Miển đi chơi bóng với Từ Khiên và Tần Dạng như thường lệ, còn Đinh Mật cùng Đỗ Minh Vy ngồi trong lớp làm bài tập. Nhưng thực ra chỉ có một mình cô làm thôi, Đỗ Minh Vy làm được mấy phút đã không chịu nổi buồn chán chuồn đi đọc tiểu thuyết rồi.

Hơn 7 giờ tối, mấy chàng trai mình đầy mồ hôi tiến vào lớp. Đinh Mật đưa cho Lục Thời Miển một chai nước, Lục Thời Miển nhận lấy, ngửa cổ uống hết nửa chai, đoạn lôi cặp sách từ trong ngăn bàn ra: “Đi thôi.”

Lục Thời Miển sắp đi đến cửa, Đinh Mật mới nhận ra lời ấy là cậu nói với cô, nhanh chóng khoác cặp đuổi theo: “Minh Vy, nhanh lên.”

Tần Dạng với Từ Khiên khoác vai bá cổ đi đằng sau: “Bọn mình ra ngoài ăn cơm đi, cạnh cổng trường mới mở một quán đấy.”

Đỗ Minh Vy ngoảnh đầu lại: “Cậu mời nhé!”

Tần Dạng ho một tiếng, nhìn về phía Lục Thời Miễn, ‘không phải có đại thiếu gia ở đây rồi ư’?

“Hôm khác đi, hôm nay tao bận rồi.”

“Bận gì?”

Lục Thời Miễn đi trước nhất, tấm lưng lư loát phóng khoáng, hơi nghiêng đầu: “Bố tao vừa về, hôm nay phải về nhà ăn cơm.”

Cả bọn chia tay ở cổng trường. Đinh Mật đạp xe theo sau Lục Thời Miễn, lúc đến bên ngoài khu biệt thự, Đinh Mật lần mò trong cặp, cắn răng gọi cậu lại: “Lục Thời Miễn, cậu đợi chút, có đồ đưa cậu này.”

Lục Thời Miễn chống một chân xuống đất, đợi cô mấy giây, thấy cô dừng lại trước mặt cậu, lấy từ trong cặp sách ra một lá thư màu hồng, sắc mặt kỳ lạ.

Đinh Mật đưa lá thư cho cậu, bất chấp khó khăn: “Cái này, có người nhờ tớ đưa cho cậu...”

Lục Thời Miễn tức thì đen mặt, nhận lá thư vỗ lên đầu cô, giọng lạnh lẽo: “Cậu cũng tốt tính ghê.”

~~~

Hết chương 12

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13

Dịch: Hoài Dương

Phong thư như chiếc lá rụng rơi xuống đất. Lục Thời Miễn đạp xe đi thẳng, chẳng hề quay đầu.

Đinh Mật sững sờ tại chỗ, nhặt lá thư lên, ảo não không thôi.

Từ ngày hôm ấy, Lục Thời Miễn hoàn toàn phớt lờ cô, Đinh Mật tủi thân vô cùng, thế mà lúc ra căng tin còn va phải Hàn Tiêu, bị cô nàng kéo lại hỏi: “Cái đó, Lục Thời Miễn đã đọc thư của tớ chưa vậy?”

Đinh Mật buồn bực không thôi, nghĩ thầm: vì bức thư của cậu mà cậu ấy không thèm để ý đến tôi nữa đây này, trong khi cuối cùng nó vẫn bị ném vào thùng rác.

“Chưa đâu, cậu ấy không bao giờ đọc thư tình.” Đinh Mật đáp, đây là lời nói thật.

Hàn Tiêu nhut chí: “Thôi vậy, tớ cũng biết cậu ấy khó theo đuổi lắm mà.”

Đỗ Minh Vy hỏi Hàn Tiêu: “Cậu nghe ai bảo Lục Thời Miễn chưa có bạn gái vậy?”

Hàn Tiêu hơi xấu hổ: “Lúc tớ ở trong nhà vệ sinh thì nghe thấy mấy bạn nữ lớp cậu nói với người khác như thế.”

“Ai cơ?” Đỗ Minh Vy truy hỏi.

“Nghe giọng thì hình như là Khương Khả Du.”

Đinh Mật lập tức nghĩ đến việc Khương Khả Du ngồi trước Lục Thời Miển thường xuyên tìm cậu thảo luận học hành, quan hệ hai người có vẻ không tệ. Lại nghĩ đến tình trạng lạnh nhạt không hiểu ra làm sao giữa cô và Lục Thời Miển dạo gần đây, Đinh Mật nản chí ngã lòng bước vào căng tin.

Đỗ Minh Vy vẫn đang ở bên ngoài hóng chuyện từ chỗ Hàn Tiêu, thấy cô một mình bước vào liền vội vàng đuổi theo, vỗ vai cô: “Sao, thấy nguy cơ trùng trùng chưa?”

Nguy cơ cái nỗi gì, cô đang thương cảm mà.

Đinh Mật ỉu xiu: “Khương Khả Du nói cũng không sai, Lục Thời Miển đâu có bạn gái đâu.”

Đỗ Minh Vy ôm lấy Đinh Mật: “Mày không phải gần như là bạn gái của cậu ta à? Dạo trước ngày ngày cùng nhau đến lớp tan trường, cuối tuần với nghỉ hè thì cùng nhau học tập vui chơi. Cậu ta còn đưa mày về nhà nữa. Mày thấy Lục Thời Miển thân thiết với nữ sinh nào như thế chưa?”

Đinh Mật nhìn cô nàng: “Cuối tuần với nghỉ hè cùng học cùng chơi không phải còn có mày nữa sao? Cả Tần Dạng và Từ Khiên nữa.”

Cơ hội hai người ở riêng thực sự rất ít.

Đỗ Minh Vy cũng nhận ra vấn đề này: “Hay là mày rủ cậu ta đi xem phim đi?”

Đinh Mật ngẫm nghĩ, hơi động lòng: “Ừ ha, khi nào được nhỉ?”

“Sắp thi giữa kì rồi, cũng không có thời gian. Mà đợi đến dịp 1/5 đi, đợt đó nghỉ dài, hôm nào chẳng được.”

Đỗ Minh Vy nhanh chóng đưa ra sáng kiến.

Đinh Mật càng nghĩ càng kích động, gật đầu liên hồi: “Được đấy.”

Đỗ Minh Vy gõ đầu cô, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Không phải tao nói mà đâu, nhưng sao mà lại giúp người ta đưa thư tình hả. Lục Thời Miễn ghét nhất là người khác đưa thư tình cho cậu ta còn gì? Thế mà mà còn đưa, phải tao là Lục Thời Miễn thì tao cũng bực.”

“Cậu ta nhét cho tao rồi chạy luôn, tao cũng đâu ném đi được.”

Đinh Mật hồi hận xanh cả ruột, do cô biết chắc Lục Thời Miễn sẽ không xem, thế nên mới dám đưa cho cậu.

...

Đinh Mật trước giờ không hề thích được nghỉ, kỳ nghỉ càng dài tức là cô phải ở nhà càng lâu. Cô thích đi học hơn, có cuối tuần là thỏa mãn lắm rồi. Nhưng vì nghĩ đến chuyện hẹn Lục Thời Miễn đi xem phim vào dịp 1/5 nên Đinh Mật bắt đầu chờ mong kỳ nghỉ dài bảy ngày này một cách hiem có.

Có điều, trước khi được nghỉ, Đinh Mật đã bị bài thi các môn xoay cho choáng váng. Gần như ngày nào cũng có đề làm mãi không xong, môn Toán thì càng học càng khó, đến cuối cùng, cô cơ hồ có suy nghĩ bỏ cuộc – thôi thì cố thêm ít điểm ở môn Văn với Anh, Toán thì kệ đi.

Từ Dịch không nhìn nổi thành tích môn Toán của cô, tan học chạng vạng ngày thứ Sáu, cậu cố ý ở lại giải cho cô mấy câu, lúc buông bút còn bồi thêm: “Sau này có gì không hiểu thì cứ hỏi tớ.”

Đinh Mật cảm kích đáp: “Cảm ơn cậu nhé, tớ thấy cậu cũng bận, thế nên không muốn làm phiền cậu.”

Bài vở của lớp chọn vốn đã nặng, kỳ 2 lớp 11 tức là sắp lên lớp 12, lần nào sinh hoạt lớp Lý Chí Bân cũng nhắc một lượt: “Giờ này sang năm là các em sắp thi đại học rồi, đừng tưởng còn nhiều thời gian nữa.”

Từ Dịch chỉ cười: “Bạn cùng bàn mà, không cần khách sáo.”

Đỗ Minh Vy đang đọc tiểu thuyết, nghe vậy ngẩng đầu liếc qua.

Ngoài hành lang truyền đến tiếng bóng đập vào mặt đất, Từ Khiên vừa chuyển bóng vừa bước vào lớp, Lục Thời Miển cầm một chai nước đi đằng sau. Liếc về bàn phía trước, thấy đầu Đinh Mật và Từ Dịch sắp chạm thành một khối, cậu lạnh lùng chuyển tầm mắt, đột nhiên đá bay quả bóng trong tay Từ Khiên.

Từ Khiên ngậy người: “Đệt, đây là bóng rổ đấy! Không phải bóng đá đâu thiếu gia!”

“Bang...”

Quả bóng đập vào mặt bảng, âm thanh to đến nỗi cả lớp đều chấn động.

Đinh Mật giật nảy mình, Từ Dịch cũng bị dọa, hai người đồng thời đứng bật dậy, lần này thì hai cái đầu va vào nhau thật.

Đinh Mật ôm đầu, đau muốn khóc.

Rưng rưng quay đầu, chạm phải ánh mắt lạnh lẽo của Lục Thời Miển, Đinh Mật tức khắc ấm ức muốn chết, cũng hơi tức giận: “Lục Thời Miển, cậu làm gì đấy! Đây cũng đâu phải sân bóng rổ, cậu tưởng bảng lớp là bảng rổ chắc?”

Lục Thời Miễn nhìn sang chỗ khác, quăng cặp sách với vẻ bức bối, bỏ đi.

Từ Khiên sững sờ, nhìn Đỗ Minh Vy, chỉ lưng Lục Thời Miễn: “Sao đấy?”

Đỗ Minh Vy lườm cậu ta: “Cậu hỏi cậu ta ấy, hỏi tôi làm gì.”

“Mật Mật, về nhà thôi.”

Đinh Mật xoa đầu, Từ Dịch hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Cô lắc đầu: “Không sao, còn cậu?”

Từ Dịch cười xòa: “Không có gì, đầu tớ cứng lắm, sợ cậu bị đau thôi.”

Đinh Mật thu dọn đồ đạc mà bụng dạ để đâu đâu, không nghe kĩ lời cậu nói, khoác cặp theo Đỗ Minh Vy về.

Đỗ Minh Vy hỏi: “Đầu mày không sao chứ?”

Đinh Mật lắc đầu: “Không sao.”

Đỗ Minh Vy lại hỏi: “Lục Thời Miễn sao thế? Hình như chưa thấy cậu ta cái kình thế bao giờ.”

Đinh Mật ủ rũ cúi đầu: “Tao cũng không biết...”

Đến nhà để xe, không ngờ Lục Thời Miễn vẫn chưa đi, cậu đang ngồi trên xe đạp nghe điện thoại, ngữ khí có vẻ mất kiên nhẫn: “Tôi không đi.”

Cũng không biết đang nói chuyện với ai, càng nói mặt càng sa sầm.

Đinh Mật quá xa lạ với một Lục Thời Miễn như thế, trực giác thấy không nên chọc vào cậu, lặng lẽ lấy xe của mình ra, trước lúc sắp đi nhìn

bóng lưng thon dài, cao lớn của thiếu niên một lượt, căn cứ môi, đạp xe rời đi.

Lục Thời Miễn cúp máy, quay đầu, cô nhóc kia đã chẳng thấy bóng dáng.

Lắc đầu, nhét điện thoại vào túi quần, cậu cũng đạp xe đi.

Từ Khiên chạy xe đằng sau, nhìn ra chút manh mối, vượt lên, thấy chết không sờn hỏi: “Mày cãi nhau với Đinh Mật à?”

Thật hiếm thấy, Đinh Mật lại giận Lục Thời Miễn.

Lục Thời Miễn cười lạnh: “Không.”

Từ Khiên không tin: “Hình như mấy ngày rồi tao không thấy bọn mày cùng nhau đi đi về về, đến xe cũng không đỗ chung một chỗ.”

Trước kia hai người cùng nhau đến trường, xe đạp còn khóa chung một ổ.

Lục Thời Miễn không đáp, ra khỏi cổng trường liền đi ngược hướng với Từ Khiên, cậu đạp cực nhanh, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy nha đầu chậm rì rì phía trước.

Đinh Mật ngoái thấy Lục Thời Miễn đang ở phía sau, giật mình vội vàng quay đầu lại.

Lục Thời Miễn hừ lạnh, rất muốn vượt lên vò nát đầu cô, thậm chí bỏ đầu cô ra để xem xem rốt cuộc trong đó đang nghĩ gì. Giúp người khác đưa thư tình? Khá khen thay!

Hai người một trước một sau. Đinh Mật đi rất chậm, vậy mà mãi không thấy cậu vượt lên, cô thấy lạ, bèn quay đầu nhìn lại. Xe của Lục

Thời Miễn đang đỗ ở bên đường, còn bóng dáng cao lớn đã thấp thoáng đi vào quán game gần đó.

Đình Mật mím môi, buồn rầu đạp xe về nhà.

Hồi ấy bọn họ đều chưa hiểu, cách thể hiện tình cảm của nam sinh và nữ sinh không hề giống nhau. Đình Mật nhạy cảm, thận trọng, chất chứa lo lắng bồn khoăn; trong khi Lục Thời Miễn phóng khoáng chuyên chú, thậm chí là ngang ngược độc chiếm.

Chỉ trách ngày ấy trẻ người non dạ, luôn thấy cảm xúc của đối phương bỗng thay đổi thật thất thường, không sao hiểu nổi.

Sau kỳ thi giữa kỳ, Đình Mật hãy còn đang cân nhắc xem nên rủ Lục Thời Miễn đi xem phim vào dịp 1/5 thế nào, Đỗ Minh Vy bỗng dội cho cô một thùng nước lạnh: “Đừng nghĩ nữa, Lục Thời Miễn đi Bắc Kinh rồi.”

Đình Mật ngơ ngác: “Cậu ấy đi Bắc Kinh làm gì?”

Đỗ Minh Vy ngồi xuống cạnh cô: “Từ Khiên bảo tao, hình như bà ngoại Lục Thời Miễn phải nằm viện.”

Đình Mật đột nhiên mất hết hứng thú với kỳ nghỉ, mệt mỏi nhào người ra bàn, thì thào: “VẬY ĐI LÀ ĐÚNG.”

Không biết bà ngoại cậu bệnh nặng lắm không.

Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ, Tiết Chấn với Chu Thanh cùng nhau đi xem nhà, Tiết Ninh cũng đòi đi theo, trong nhà chỉ còn Đình Mật và Tiết Tiểu Bân. Tiết Tiểu Bân nghịch ngợm không chịu nổi, Đình Mật trông nó một ngày, vừa phiền vừa mệt.

Vốn tưởng họ đi xem nhà một ngày là xong, nào ngờ xem cái liền năm ngày, may mà mấy ngày sau cũng đưa cả Tiết Tiểu Bân theo, nếu không

Đình Mật chắc chẳng có thời gian làm bài tập.

Kỳ nghỉ trôi qua, họ vẫn chưa chọn được ngôi nhà ưng ý, Tiết Chấn bảo: “Vài tháng nữa vậy, chờ bên Thế Kỷ bắt đầu phiên giao dịch thì chúng ta qua đó thử xem.”

Tiết Ninh bất mãn: “Lâu thế ạ.”

Tiết Chấn mắng: “Đây là chuyện của mày à? Sắp thi đại học rồi, học thì không học, mày còn định vào đại học không? Mày cứ thế thì đến trường tuyển ba cũng không vào được cho xem!”

“Không vào được thì thôi chứ sao.” Tiết Ninh cãi lại chẳng chút bận tâm.

Tiết Chấn quát: “Mày nói lại thử xem?”

Tiết Ninh vẫn rất sợ Tiết Chấn, vội nói: “Con đi học đây.”

Tiết Ninh chạy về phòng, Đình Mật đang làm bài tập. Ngoài cửa, Tiết Chấn nói với Chu Thanh: “Tiết Ninh mà chăm được bằng nửa Đình Mật thì tôi đã bớt lo.”

Chu Thanh bảo: “Tiết Ninh rất thông minh, chẳng qua là không chịu học thôi.”

Lại nữa, biết rõ rằng Tiết Ninh ghét nhất là bọn họ đem cô ra so sánh.

Quả nhiên, Tiết Ninh hừ lạnh: “Mày đặc ý lắm phải không.”

Đình Mật cúi đầu làm bài tập, mặc kệ cô ta.

Tiết Ninh tự mình bê mặt, trèo lên giường nghịch điện thoại.

~~~

Kết thúc kỳ nghỉ dài đằng đẵng, Lục Thời Miển vẫn chưa về, chỗ ngồi lại được thay đổi lần nữa. Lần này Đinh Mật bốc được vị trí ở bàn 5 tổ 3, cách Lục Thời Miển rất gần. Khương Khả Du còn may mắn hơn, ngồi ngay trước Lục Thời Miển.

Đỗ Minh Vy ngồi cách sau cô một bàn, bạn cùng bàn của cô nàng...

“Từ Khiên, cậu đổi chỗ với Tần Dạng đi, tôi không muốn ngồi cùng cậu.”

“Không đổi.”

“Sao cậu đáng ghét thế!”

“Tôi làm sao? Nếu không bốc phải chỗ này, cậu tưởng tôi thích ngồi cùng cậu chắc?”

“...”

Đinh Mật quay đầu khuyên can: “Hai người đừng cãi nhau nữa, chỗ ngồi cũng đâu thể tùy tiện thay đổi được...”

Đỗ Minh Vy cười lạnh: “Ai bảo không được, tao bảo với thầy lúc trong giờ cậu ta sờ tay tao, xem thầy có đổi không.”

Đinh Mật kinh ngạc: “Cậu sờ tay cậu ấy?”

Cô trợn mắt nhìn Từ Khiên, không phải cậu thật sự lợi dụng Minh Vy đấy chứ.

Từ Khiên nghiêng răng nghiêng lợi: “Diên à!”

“Không phải đâu.” Đỗ Minh Vy vội lắc đầu. Cô nàng chỉ thuận miệng bịa ra, phản bác lại cậu ta mà thôi.

Đinh Mật lờm cô nàng, thế mà cũng nói linh tinh được, nhờ đâu người khác nghe thấy tưởng thật thì sao?

Hết giờ tự học tối, Đinh Mật một mình đạp xe về nhà, lúc đi qua dãy biệt thự, thấy bóng dáng cao lớn tựa lưng vào tường, Đinh Mật sửng sốt. Mượn ánh đèn đường mờ vàng, Đinh Mật nhìn rõ gương mặt của thiếu niên, trống ngực bỗng đập thình thịch

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14

Dịch: Hoài Dương

Gió hè mơn man, ve kêu rả rích, chàng thiếu niên cao lớn lười biếng đối tư thế, nhìn về phía cô.

Đình Mật đạp xe, cẩn thận xuyên qua hai hàng cây lá sum suê, dừng lại trước mặt cậu. Cô rú mi nhìn điều thuốc đã cháy quá nửa trong tay cậu, mím môi, ngẩng đầu nhìn cậu.

Lục Thời Miễn lẳng lẳng liếc cô, cụp mắt, nâng tay ngậm điều thuốc vào miệng. Làn khói mờ phun ra từ đôi môi cậu, vẩn vít bên chóp mũi cô, như bao sợi tơ mảnh cuốn lấy lòng người, suýt chút đã đem hồn cô đi mất.

Đình Mật vội cúi đầu, dắt xe, lại tiến gần thêm một bước, khẽ gọi cậu: “Này, cậu về rồi à...”

Thiếu niên không để ý đến cô, dập tắt điều thuốc, ném vào sân nhà mình.

Đình Mật: “...”

Lục Thời Miễn đứng thẳng người, cảm giác áp bức đến từ ưu thế về chiều cao khiến Đình Mật nghẹn lời, không thể không ngẩng đầu nhìn cậu, hỏi nhỏ: “Cậu đã về sao không đến trường?”

Lục Thời Miễn cup mắt nhìn gương mặt cô chăm chú, cô không xinh quá, nhưng rất ưa nhìn, cười lên cực ngọt ngào.

Đinh Mật không đợi được câu trả lời của cậu, nghĩ đến nguyên nhân cậu đi Bắc Kinh, lòng thoát cái giật thót, mặt căng thẳng: “Bà ngoại cậu... sao rồi?”

Cậu quay mặt đi, bỗng xoa đầu cô: “Đoán mò gì đấy, bà tớ không sao.”

Đinh Mật thở phào: “Tốt quá.”

Lục Thời Miễn lại tựa vào tường, tay rút túi quần, dáng vẻ biếng nhác buông lơ. Đinh Mật đứng trước mặt cậu, kìm nén hồi lâu, cuối cùng ghen ra một câu: “Xin lỗi...”

“Xin lỗi cái gì?” Cậu nhàn nhã hỏi.

“Biết rõ cậu ghét nhận thư tình, thế mà tớ còn giúp người ta đưa cho cậu. Thực ra tớ cũng không muốn đâu.” Đinh Mật cúi đầu, khiêm tốn kiểm điểm.

Lục Thời Miễn nghiêng đầu liếc cô, hừ lạnh: “Cậu còn dám nói, không muốn giúp thì không biết từ chối sao? Lại ra vẻ rộng lượng.”

Cô quỳnh lên: “Cậu ấy đưa tớ rồi chạy luôn, tớ cũng đâu thể ném đi ngay. Dù ném thì cũng phải là cậu ném mới đúng, chung quy cũng là viết cho cậu mà...”

Thôi vậy. Lục Thời Miễn thở dài, thay đổi sắc mặt: “Còn gì nữa?”

Đinh Mật ngẩng đầu ngờ ngàng: “Còn nữa?”

Lục Thời Miễn cười như không cười liếc cô, Đinh Mật bỗng thấy căng thẳng, nỗ lực nghĩ xem mình còn làm gì sai. Mắt cô sáng lên, nghĩ ra: “À,

chiều hôm ấy tớ không nên giận đối với cậu.”

Cô hơi đổi giọng, bắt đầu quở trách: “Cậu cũng không đúng mà, phớt lờ tớ lâu đến thế, cứ như tớ phạm tội tày đình ấy...”

Lục Thời Miễn nhin mấy giây, cuối cùng nhin không được vươn tay vò đầu cô, cảm giác trên tay mềm mềm mượt mượt, tâm trạng khoan khoái hơn hẳn: “Được rồi, không so đo với cậu.”

Đình Mật rất vui: “Nói vậy là chúng ta làm lành rồi?”

“Chúng ta đã lành hồi nào?” Lục Thời Miễn tùy ý đáp.

Đình Mật ngẩn người, cúi đầu ấp úng: “Thì, thì...”

Lục Thời Miễn nghiêng đầu nhìn cô.

Cô đột nhiên ngẩng đầu, dưới ánh đèn đường, hai má ửng hồng. Lục Thời Miễn bỗng giật mình, mất tự nhiên nhìn đi nơi khác, ho khan: “Cậu đợi chút, tớ đưa cậu về.”

Bóng dáng cao lớn vụt qua trước mắt, nhanh chóng đi vào trong sân, Đình Mật ló đầu nhìn theo. Chẳng mấy chốc Lục Thời Miễn đã đạp xe ra, dừng phía trước, ngoảnh đầu nhìn cô: “Đi thôi.”

“À? Được.” Đình Mật nhanh nhẹn trèo lên xe.

Gió tràn qua lồng ngực, muộn phiền ngày nọ hoàn toàn bị quăng lại phía sau.

Đối với chuyện hai người lại tốt đẹp như xưa, Tần Dạng mù tịt: “Hai chúng mày vừa cãi nhau á?”

Đỗ Minh Vy cười híp mắt: “EQ thấp đến nỗi này, chàng trai à, tôi sợ cậu sẽ độc thân cả đời ghê.”

Đinh Mật cười to, đột nhiên chạm phải ánh mắt của Lục Thời Miễn, cô vội vàng thu nụ cười lại, hơi cong môi, vành tai ửng hồng.

Lục Thời Miễn cúi đầu cười khẽ, lật đề Toán ra, bắt đầu xử lý.

Sau kỳ chiến tranh lạnh dài đằng đẳng, những cảm xúc chẳng thể gọi tên trước kia bỗng không cần nói mà như đã hiểu.

Thi đại học cần trưng dụng phòng học, thế nên lớp 10 và 11 lại được nghỉ dài.

Đinh Mật về đến nhà, Chu Thanh đang hầm canh bồ, Tiết Ninh đứng cạnh thử vị: “Con không thích nấm hương, mùi vị cứ kỳ cục kiểu gì ấy.”

Chu Thanh bảo: “Vậy ngày mai cô hầm canh củ mài cho con, mấy ngày nay ăn nhiều vào, thi cho tốt.”

Tiết Ninh lập tức bỏ thìa xuống, khó chịu ra khỏi phòng bếp, nhìn thấy Đinh Mật đứng ngoài cửa, hừ một tiếng, đoạn chui vào phòng ngủ.

Dở người à, cái cô làm gì.

Chu Thanh thấy cô, cười: “Chắc sắp thi đại học nên áp lực lớn, mấy ngày tới con đừng âm ỉ với nó, ảnh hưởng đến kết quả thi của nó, chú con lại không vui.”

Đinh Mật nắm chặt quai cặp sách, cúi đầu: “Vâng.”

Cứ như mọi bất ổn trong ngôi nhà này đều bắt nguồn từ cô vậy, bất kể đúng hay sai, cô đều có vẻ rất dư thừa.

Đinh Mật cúi đầu đi vào phòng, hiếm khi lại thấy Tiết Ninh đang học bài. Nước đến chân mấy nhảy?

Thi đại học ư.

Bống thấy hơi chờ mong.

Lên đại học thì tốt rồi, có thể đến thành phố khác, có thể ở lại trường.

Kết thúc kỳ nghỉ, trong lớp ngoài trường ít nhiều vẫn lưu lại vết tích của kỳ thi. Đến giờ sinh hoạt lớp, Lý Chí Ân chỉ vào tầng của khối 12 ở phía đối diện, nói: “Trên đó giờ đã trống không rồi, chẳng mấy nữa sẽ đến lượt các em chuyển qua đó.”

Lời này tựa như tiếng kèn lệnh sắp vang.

Tối hôm kết thúc đợt thi cuối kỳ, Lục Thời Miễn mời mọi người ăn uống. Ăn xong Đỗ Minh Vy lại đòi đi hát để chúc mừng cả đám sắp bước vào địa ngục cuối cấp. Cô nàng ôm vai Đinh Mật: “Kỳ nghỉ hè cuối cùng rồi, chúng mình phải quý trọng chứ.”

Đinh Mật bó tay: “Cuối cấp thì có gì hay mà mừng.”

Đỗ Minh Vy muốn đi chơi là chính, lắc người cô: “Đi đi, đi mà.”

Đinh mật chớp mắt, nhìn Lục Thời Miễn: “Lục Thời Miễn, cậu đi không?”

Đối với hai cô bé, mấy chàng trai vẫn luôn rất dung túng, Lục Thời Miễn gật đầu, Từ Khiên lập tức gọi điện đặt phòng.

Trong phòng KTV, Đỗ Minh Vy hát liền tù tì năm bài, lại lôi kéo Đinh Mật song ca thêm mấy bài nữa.

“Để tao chọn cho mày mấy bài. Tao muốn nghe mày hát.” Đỗ Minh Vy bỏ mic xuống, đi chọn bài.

Giọng Đinh Mật rất hay, hát cũng dễ nghe, bình thường Đỗ Minh Vy luôn đòi cô hát thêm nhưng cô không chịu.

Từ Khiên gào to: “Đừng hát nữa, lại đây chơi bài đi.”

“Không chơi!” Đỗ Minh Vy lười để ý đến cậu ta, vẫn đang mãi chọn cho Đinh Mật cả một đồng bài.

Đinh Mật thực ra không có hứng hát. Mấy ngày nay trong nhà cứ âm ỉ, Tiết Ninh không thi đỗ đại học như dự đoán, Tiết Chấn muốn cho cô ta học lại một năm, thi thêm lần nữa, cho dù chỉ đỗ trường tuyển ba cũng được, nhưng Tiết Ninh sống chết không chịu.

Kết quả thi cuối kỳ này của Đinh Mật đứng thứ 18 của lớp, đứng thứ 52 của trường, điểm số như vậy sẽ không đỗ được trường tuyển một.

Lục Thời Miễn đứng thứ 2 của trường, chỉ kém người đứng thứ nhất một điểm, hơn nữa còn là do đề viết văn lần này hiếm gặp.

Cô nhìn Đỗ Minh Vy, hình như trước giờ bọn cô chưa từng bàn xem muốn thi trường nào, bởi vì điều kiện của gia đình Đỗ Minh Vy rất tốt, vậy nên trong nhà sớm đã quyết định sẽ cho cô nàng đi du học.

Lục Thời Miễn đang chơi bài, ngược mắt nhìn, chạm phải ánh mắt suy nghĩ mịt mờ của Đinh Mật.

Đinh Mật vội vã cúi đầu, nhạc dạo bài Đỗ Minh Vy chọn cho cô đã bắt đầu vang lên, Đinh Mật bèn quay sang nhìn màn hình hồng che giấu.

Nãy cô vừa nghĩ...

Lục Thời Miễn thì sao? Cậu cũng sẽ ra nước ngoài du học ư? Hồi xưa Lý Chí Bân định cử cậu đi tham gia giải thi Olympic toàn quốc, giành suất tuyển thẳng vào Thanh Hoa, cậu đã từ chối.

Liệu cậu có giống Đỗ Minh Vy, cũng định đi du học?

Đinh Mật bỗng thấy thật hoang mang.

Đỗ Minh Vy nhảy đến bên cạnh, vỗ vai cô: “Sao mà không hát đi?”

Đinh Mật lắc đầu: “Không muốn hát nữa, tao khát rồi, đi uống nước đây.”

Đinh Mật bỏ mic xuống, đi đến gần sofa, Lục Thời Miễn đang lười nhác ngồi trên đó, kéo cô, Đinh Mật tức thì ngồi phịch xuống bên cạnh cậu, hình như nghe thấy cậu nói gì đó.

Đỗ Minh Vy đang hát, trong phòng hơi ồn, cô không nghe rõ, tựa gần vào cậu hỏi: “Cậu nói gì cơ?”

Lục Thời Miễn liếc về phía Đỗ Minh Vy đang gào thét, hơi nhú mào, tạm ngồi thẳng lại, cầm lấy một chiếc cốc, rót đầy cốc trà rồi đưa cho Đinh Mật: “Uống đi.”

Đinh Mật chớp mắt, nhận lấy đặt bên môi, vừa uống vừa nhìn cậu.

Qua một lát, nghe thấy cậu bảo: “Uống xong thì cậu lên hát thêm mấy bài nữa đi.”

Đinh Mật: “...”

Tưởng tở là dân hát rong hả! Qua một giây, Đinh Mật cười: “Tớ hát hay lắm à?”

Lục Thời Miễn lại tựa vào ghế, cười khê: “Cũng được, hay hơn Đỗ Minh Vy, cậu mau lên thế chỗ cậu ta đi.”

Đinh Mật: “...”

Từ Khiên và Tần Dạng không nhịn được cười ầm ĩ. Từ Khiên quay đầu gào to: “Đỗ Minh Vy, đừng hát nữa, chói tai quá!”

Đinh Mật lườm bọn họ, chạy lên đứng cùng Đỗ Minh Vy, tỏ ý mình đứng về phía cô nàng. Đỗ Minh Vy túm lấy cái chuông ném về phía Từ Khiên: “Cần cậu quản chắc! Không thích nghe thì biến!”

Từ Khiên vững vàng tiếp được, cười, lại quay đầu chơi xúc xắc.

Tần Dạng đứng dậy: “Không chơi nữa, tao cũng đi hát mấy bài đây.”

Hay lắm, kẻ còn chói tai hơn lên sàn rồi.

Gần mười giờ, Lục Thời Miển gọi phục vụ thanh toán, cả đám cùng nhau ra khỏi phòng, lên lấy tiền thừa.

Lục Thời Miển lấy tiền thừa về, Đỗ Minh Vy ở sau bảo: “Lục Thời Miển, cậu đưa Mật Mật về nhé.”

“Ừ.” Lục Thời Miển tùy ý nhét tiền lẻ vào túi.

Đinh Mật ngẩng đầu liếc cậu một cái rồi nhanh chóng quay đi, hỏi Đỗ Minh Vy: “Trong nhà có người đến đón mày rồi à?”

Đỗ Minh Vy: “Không, tao không bảo ai qua đón hết, bắt xe về là được.”

“Được không?”

Đinh Mật do dự, hay là để Lục Thời Miển cùng về với Đỗ Minh Vy.

Tay Lục Thời Miển đã đặt trên đầu cô, vò nhẹ: “Đi thôi.”

Đỗ Minh Vy đưa mắt ra hiệu cho Đinh Mật, đẩy người về phía trước: “Đi ngay, đi ngay, không cần mày lo cho tao.”

Đầu Đinh Mật đập vào lưng Lục Thời Miển, cứng đờ, làm đau mũi cô. Lục Thời Miển nghiêng người, cụp mắt liếc cô. Đinh Mật không nhận được

bưng mũi, nghẹn giọng giục: “Nhìn cái gì, mau đi thôi.”

Cả đám cùng nhau đi xuống, Tần Dạng mặt mày héo úa, bảo: “Tao không muốn về nhà đâu, A Miễn, mày thu nhận tao một đêm đi.”

“Sợ bố mẹ mày đánh à?” Lục Thời Miễn dừng dừng hỏi.

Tần Dạng vỗ gáy: “Lần này thi thảm hại, về nhà chắc chắn không thoát được trận đánh của cả hai người.”

Lục Thời Miễn cười thờ ơ, ngoảnh lại nhìn Đinh Mật đang chậm rì rì phía sau, tạm ngừng bước: “Biết không thoát được thì mày sớm về nhà mà đối mặt đi.”

Tần Dạng bị phản quay đi.

Lục Thời Miễn nghiêng người, nhìn Đinh Mật: “Cậu là ốc sên à?”

Đinh Mật sững sờ, nhìn đằng trước, Tiết Ninh và bạn cô ta đang đi vào, hai người mặt đối mặt.

Tiết Ninh nhìn Lục Thời Miễn, cảm thấy rất quen, đã thế còn đẹp trai. Cô ta không nhìn được nhìn thêm mấy lần, vào rồi mới liếc sang Đinh Mật: “Sao mày lại ở đây?”

Đinh Mật khoác tay Đỗ Minh Vy: “Tôi với bạn đến chơi, phải về rồi.”

Tiết Ninh không thèm tiếp cô, đi với bạn.

Đinh Mật nghe thấy bạn cô ta nói nhỏ: “Anh chàng kia đẹp trai thế.”

Tiết Ninh không nói gì, ngoảnh đầu nhìn lại, bốn người đó hẳn là đi cùng nhau.

Chắc hẳn Tiết Ninh đã lên tầng trên, Đình Mật mới dám đi đến bên cạnh Lục Thời Miễn, ngẩng đầu cười trừ: “Đi thôi.”

Lục Thời Miễn cũng không hỏi cô Tiết Ninh là ai, một tay rút túi, lưu loát đi đằng trước.

Từ Khiên đứng sau lưng Đỗ Minh Vy, co kéo: “Này, hay là tôi đưa cậu về?”

Đỗ Minh Vy quay đầu, ngoài cười nhưng trong không cười: “Không cần đâu, cảm ơn nhé.”

Từ Khiên cúi đầu nhìn cô, kéo cánh tay cô, dắt người đi: “Vẫn nên đưa thì hơn, khuya khoắt nhiều lưu manh lắm.”

Đỗ Minh Vy: “...”

Tôi thấy cậu mới là lưu manh ấy!

Kỳ nghỉ hè cuối cùng thời cấp Ba của Đình Mật trôi qua rất bất ổn. Tiết Chấn ép Tiết Ninh học lại, Tiết Ninh không chịu, làm Tiết Chấn giận đến nổi suýt nữa động tay động chân.

Cuối cùng, Tiết Ninh thỏa hiệp: “Muốn học lại cũng được thôi, con muốn học ở Nhất Trung.”

Tiết Chấn không đồng ý ngay, chỉ nói: “Mày tưởng muốn vào Nhất Trung là vào được hả, thành tích của mày tệ như thế, ai thèm nhận?”

Tiết Ninh quay đi: “Ha, dù sao con cũng không muốn học lại, trừ khi là Nhất Trung.”

Tiết Chấn giận điên lên, không đáp ứng ngay, mãi đến có một đêm, Đình Mật nghe thấy tiếng Tiết Chấn và Chu Thanh bàn bạc, họ định bỏ tiền tìm mối quan hệ cho Tiết Ninh vào Nhất Trung học lại.

Đinh Mật ủ ê, tuy rằng không nên, nhưng tận đáy lòng cô thật sự không muốn cùng học chung trường với Tiết Ninh.

Kỳ nghỉ hè qua đi, mối quan hệ mà Tiết Chấn nhờ vả vẫn chưa thấy tin tức gì, còn bên này trường Đinh Mật đã chuẩn bị khai giảng.

Lớp 12.

Lại gần mốc trưởng thành thêm một bước.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15

Dịch:Hoài Dương

Bắt đầu vào lớp 12, lớp chọn có thay đổi lớn, trong lớp xuất hiện vài gương mặt mới. Đứng trước trận chiến thi đại học sắp tới, có người cam lòng tụt lại, có người thuận thế tiến lên, may mà Đình Mật thuộc về sau.

Kỳ học mới vẫn chưa sắp xếp chỗ, mấy người họ tụt lại ở hai bàn cuối tổ bốn, Tần Dạng bị đá sang bàn sáu tổ ba, cạnh Từ Khiên.

Đỗ Minh Vy gõ bàn nói: “Sinh hoạt lớp lại đổ chỗ cho xem.”

Đình Mật đang đọc sách tiếng Anh mới được phát, không ngẩng đầu: “Chắc thế.”

Qua một năm, Đình Mật đã không còn cố chấp muốn ngồi cùng bàn với Lục Thời Miễn nhiều như trước, dù sao cậu cũng không chọn cô.

Đỗ Minh Vy nghiêng người, giả vờ à há: “Điểm Toán của Từ Dịch bằng với Lục Thời Miễn phải không nhỉ? Không biết lần này anh Bàn sẽ sắp xếp thế nào.”

Lục Thời Miễn hơi nâng mí mắt, Từ Khiên liếc nhìn cậu, nói: “Từ Dịch từng ngồi cùng bàn với Đình Mật hai tháng, nếu anh Bàn cho chọn, không chừng cậu ta sẽ chọn Đình Mật.”

Hây, tên này cũng biết đường đấy.

Đỗ Minh Vy nhượng mảy với Từ Khiên, cậu chàng quay bút cười đắc ý, chẳng mấy khi hai người mở miệng mà không đấu võ mồm.

Đinh Mật thoáng ngừng tay, khẽ quay đầu nhìn Lục Thời Miễn. Lục Thời Miễn đang tựa vào lưng ghế cúi đầu đọc sách, ánh nắng hắt vào từ song cửa sổ, chiếu lên gương mặt tuấn tú của thiếu niên, chiếc ghế cô ngồi đột nhiên khẽ lung lay.

Lục Thời Miễn thu chân, chậm rãi ngẩng đầu, nửa cười nhìn cô: “Muốn ngồi cùng bàn với tớ?”

Tớ nói muốn thì cậu sẽ đồng ý chắc? Đảm bảo lại đang đùa cô, Đinh Mật đương nhiên không trúng kế của cậu, lắc đầu: “Không.”

Sao?

“Không muốn?”

“... Không muốn.”

Lục Thời Miễn gấp sách lại, đứng dậy đút tay vào túi quần, từ trên cao nhìn xuống cô, bỗng cười: “Được.”

Bóng dáng cao lớn quay đi.

Đinh Mật nhìn bóng lưng cậu không hiểu ra làm sao, “được” là ý gì? Cô vỗ vỗ mặt, cô nói không muốn ngồi cùng bàn với cậu làm cậu không vui sao?

Từ Khiên vẹo đầu nhìn: “A Miễn, đi đâu đấy?”

Thiếu niên vẫy tay, lười biếng đáp: “Đói, đi ăn.”

Từ Khiên đập tên Tần Dạng đang bò ra ngủ ở bên cạnh: “Đừng ngủ nữa, đi ăn đi.”

Tần Dạng xoa mặt, đứng dậy: “Đi.”

Từ Khiên đột nhiên quay đầu nhìn Đỗ Minh Vy: “Cậu muốn mua gì không?”

Đỗ Minh Vy đáp cứng nhắc: “Không cần, cảm ơn.”

Chốc sau, Đinh Mật hoàn hồn, nhìn Đỗ Minh Vy: “Sao tao cảm thấy quan hệ của mày với Từ Khiên hình như đã tốt lên nhỉ?”

Đỗ Minh Vy xáp đến, dường như có điều nín nhịn đã lâu, hưng phấn nói: “Mày còn nhớ hôm kết thúc thi cuối kỳ, bọn mình cùng nhau đi hát, sau đó Lục Thời Miễn đưa mày về nhà không?”

Liên quan gì đến Lục Thời Miễn? Đinh Mật gật đầu: “Nhớ.”

Sau hôm đó mấy ngày, Đỗ Minh Vy cùng bố mẹ đi nước ngoài du lịch, lại đến Bắc Kinh, mãi đến lúc sắp khai giảng mới về, hai người còn rất nhiều điều chưa kịp chia sẻ với nhau.

Tối hôm đó Từ Khiên thuận miệng bảo khuya khoắt nhiều lưu manh, không ngờ lúc đợi xe hai người họ lại gặp phải lưu manh thật.

Trước cửa quán hát đụng phải mấy tên bợm rượu là chuyện bình thường. Hôm đó Đỗ Minh Vy mặc váy ngắn, dáng lại cao, dậy thì tốt, thiếu nữ 17 tuổi vừa trẻ trung vừa xinh đẹp, đứng ở ven đường đợi xe đường nhiên sẽ thu hút ánh mắt người đi đường. Từ Khiên liếc nhìn đôi chân thon dài của cô bé, bất chợt có chút không vui: “Đỗ Minh Vy, cậu không cảm thấy váy của cậu quá ngắn sao?”

Đỗ Minh Vy quen thói cãi lại: “Váy tôi ngắn liên quan gì đến cậu? Cậu bỏ tiền mua à?”

Từ Khiên tức giận không thôi, cười lạnh: “Cậu thích cho người khác nhìn thì cứ mặc đi.”

Cái gì mà thích cho người khác nhìn? Đỗ Minh Vy lập tức bốc hỏa: “Từ Khiên, sao mồm miệng cậu ô nhiễm thế!”

Chung quy đều chỉ mới mười mấy tuổi đầu, Từ Khiên cũng nổi khùng: “Đỗ Minh Vy, cậu nói năng có đạo lý chút cái?”

Hai gã thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi từ bên kia chạy sang, người đầy mùi rượu, huyết sáo: “Ừầy, em gái cãi nhau với bạn trai hả?”

Đỗ Minh Vy nhìn sang: “Liên quan gì đến anh?”

Hai gã lắc người qua, một trong số đó túm lấy tay Đỗ Minh Vy: “Nhóc con vẫn là nhóc con, cũng không biết nhường nhịn con gái. Con gái là để thương yêu, sao lại cãi nhau chứ...”

Đỗ Minh Vy phát hoảng, ra sức vùng vẫy, Từ Khiên không nói hai lời lập tức xông lên đánh hai gã kia, kéo người về phía sau, giận đỏ cả mắt: “Mày muốn làm gì!”

“Mẹ kiếp!”

Gã đó mắng một câu, túm cổ áo Từ Khiên: “Anh mày là để cho mày thích đánh thì đánh à?”

Cứ thế mà lao vào ẩu đả, Từ Khiên không chút sợ hãi, Đỗ Minh Vy lại vô cùng hốt hoảng, bọn chúng có đến hai người cơ mà!

Thực ra, hai gã đó đã say ngất ngưỡng, không đánh lại một học sinh hay luyện thể thao như Từ Khiên.

Từ Khiên quật cho hai gã đó nằm bò, kéo Đỗ Minh Vy chạy đi. Chạy đến đầu con đường tới, Đỗ Minh Vy thở dốc nhìn cậu: “Miệng cậu đang

chảy máu kia...”

“Không sao.” Từ Khiên lau đi, đau nhe răng.

Đỗ Minh Vy lườm cậu: “Cậu cũng quá kích động, đang trên đường lớn bọn chúng dám làm gì chứ, lại đi đánh nhau...”

Từ Khiên liếc cô nàng: “Không có lương tâm, tôi là vì ai?”

Hai người nhìn nhau, đột nhiên bật cười, lại nhanh chóng chuyển tầm mắt.

Đinh Mật sững sốt tròn tròn mắt, không ngờ đêm hôm ấy còn xảy ra chuyện như vậy. Đỗ Minh Vy vỗ mặt cô: “Sao ngạc nhiên thế, với cái tính xú động đó của Từ Khiên thì đánh nhau cũng thôi đi, cơ mà tao nghe nói Lục Thời Miễn cũng từng đánh nhau đấy.”

Cái gì?

Đinh Mật đang định hỏi, Lục Thời Miễn đúng lúc bước vào từ cửa sau, đá ghế ra ngồi xuống, nhàn nhã tựa vào lưng ghế nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mấy giây sau, cậu ngoảnh đầu liếc cô: “Cậu nhìn gì?”

Đinh Mật khẽ lẩm bẩm: “Nhìn xem cậu có giận không.”

Lục Thời Miễn hơi nhướn mày: “Sao tớ phải giận?”

Đinh Mật cắn môi: “Tớ mà biết thì tốt.”

Đầu đột nhiên trầm xuống, người nọ vò tóc cô: “Bạn Đinh Mật à, tóc dài ra rồi.”

Tai Đinh Mật hơi đỏ lên, Lục Thời Miễn đã thu tay về, rút từ ngăn bàn ra một quyển sách.

Qua một lát, Đinh Mật lôi kéo Đỗ Minh Vy: “Minh Vy, cuối tuần đi cắt tóc với tao nhé.” Bởi nổi Tiết Tiểu Bân từ bé đã thích túm tóc cô, vậy nên Đinh Mật dứt khoát cắt tóc ngắn luôn, từ cấp Hai đến giờ vẫn chưa từng đổi kiểu tóc, cứ dài thêm chút là cắt ngay.

Đỗ Minh Vy quan sát cô: “Em mày không kéo tóc người khác nữa rồi còn gì, để tóc dài đi, đảm bảo xinh.”

Đinh Mật nghịch ngọn tóc, cúi đầu: “Thôi, cắt cho gọn, tao sợ để dài phiền phức, thi đại học xong rồi tính tiếp.”

“Ừ, thế cuối tuần tao đi với mày.”

Trước giờ sinh hoạt lớp, Đỗ Minh Vy đã đi vệ sinh với bạn khác, Từ Dịch bước từ cửa sau đến trước mặt Đinh Mật, hơi ngại hỏi: “Đinh Mật, lát nữa chuyển chỗ, cậu... ngồi cùng tớ được không?”

“Hả?” Đinh Mật kinh ngạc.

Lục Thời Miễn vốn đang nhàn nhã tựa người vào ghế nhắm mắt nghỉ giải lao bỗng mở bừng mắt, ngẩng đầu nhìn Từ Dịch.

Từ Dịch mắt đối mắt với cậu, như bị nhìn trúng tim đen, vội giải thích: “Tớ thấy ngồi cùng bàn với cậu rất tốt, hơn nữa cậu lại giỏi Anh với Văn, vừa hay tiếng Anh của tớ kém, nhưng Toán học không tồi, chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Thì ra là thế.

Đinh Mật cười trừ: “Đợi đến giờ sinh hoạt lớp rồi nói nhé, thầy chủ nhiệm cũng chưa nói sẽ thay đổi chỗ thế nào mà.”

Từ Dịch đành đáp: “Được.”

Từ Dịch vừa đi, ghế của Đinh Mật bỗng lại lung lay. Cô quay đầu, Lục Thời Miễn nhìn cô, ánh mắt lạnh lạnh. Đinh Mật nghĩ đến những lời Từ Dịch vừa nói, bỗng hơi chột dạ: “... Sao vậy?”

Lục Thời Miễn thu chân về, lạnh nhạt đáp: “Chẳng sao cả.”

Đinh Mật: “...”

Sao mà trông không có vẻ chẳng sao gì thế.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, Lý Chí Bân cắp giáo án bước vào, vỗ bàn: “Trật tự nào.”

Buổi sinh hoạt đầu tiên của lớp 12 kéo dài bất thường. Lý Chí Bân liệt kê một hồi nào thì năm nay ai vào được Thanh Hoa (1), Bắc Đại (2), nào thì ai thiếu bao nhiêu điểm thì đỗ được trường tuyển một. Khúc sau thầy còn giảng về lý tưởng cuộc đời, vấn đề yêu sớm cũng thoát không khỏi bị nhắc tới, Đinh Mật lại chột dạ, không dám ngẩng đầu.

Lúc giờ sinh hoạt lớp chỉ còn lại mười phút, Lý Chí Bân vỗ giáo án, nói: “Các em tính xem còn bao lâu nữa thì đến lượt các em thi đại học rồi? Chỉ vài tháng nữa thôi, chớp mắt cái là qua ngay. Có thể đỗ được trường tốt hay không, đều phải dựa vào bản thân các em.”

Toàn phòng học im ắng ba phút, tất cả khiêm tốn tự kiểm điểm chính mình.

“Được rồi, bắt đầu đổi chỗ, Lục Thời Miễn chọn bạn trước đi.”

Đinh Mật đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chuyển chỗ.

Lục Thời Miễn đứng dậy, thưa: “Đinh Mật ạ.”

Hả???

Lưng Đinh Mật lập tức cứng đờ, hoài nghi bản thân xuất hiện ảo giác.

Lý Chí Bân cũng hơi ngẩn ra, Lục Thời Miển điều chỉnh sắc mặt, nghiêm túc nói: “Bạn ấy học giỏi Anh và Văn, em lại học giỏi Toán, ngồi cùng có thể giúp đỡ lẫn nhau ạ.”

Cả lớp: “...”

Tại Đinh Mật càng lúc càng đỏ, đây không phải những gì Từ Dịch vừa nói ban nãy sao?

Có người lăm bằm, Lục Thời Miển còn cần người khác giúp đỡ học tập á? Đinh Mật thầm lắc đầu trong lòng, không có, cô chưa từng thấy Lục Thời Miển hỏi bài ai bao giờ, đề có khó hơn nữa mà đến tay cậu thì cũng sẽ được giải quyết dễ dàng.

Cả lớp nhao nhao bàn tán, thậm chí có người còn cười thành tiếng. Lý Chí Bân vẫn luôn yêu quý Lục Thời Miển, phản ứng lại, rất nể mặt cậu: “Không tồi. Vậy Đinh Mật ngồi với Lục Thời Miển đi, còn lại bốc thăm.”

“À đúng rồi, còn một bạn xếp hạng nhất môn Toán nữa, Từ Dịch, em cũng chọn bạn cùng bàn đi.”

Từ Dịch ừ ừ đứng dậy, thưa: “Em không đổi chỗ nữa, ngồi đây cũng được ạ.”

“Được, vậy lớp trưởng cho các bạn bốc thăm đi, sắp hết giờ rồi.”

Cả lớp ồn ào đi lên bốc thăm, Đỗ Minh Vy thừa cơ véo tay Đinh Mật: “Mày vui phát ngốc rồi hả?”

Đinh Mật đỏ mặt lắc đầu: “Đâu ra.”

Cô quá kinh hãi.

Đỗ Minh Vy ngoái đầu liếc Lục Thời Miễn, kẻ ngồi đằng sau vẫn đang bình thản quay bút. Cô nàng khẽ cười, thật lòng rất vui, vỗ vỗ Đinh Mật: “Tao lên bốc thăm đã.”

Bốc thăm xong, tiếng chuông hết giờ cũng vang lên.

Từ Khiên vừa thu dọn đồ đạc vừa học theo ngữ khí của Lục Thời Miễn: “Bạn ấy học giỏi Anh và Văn, em lại học giỏi Toán, ngồi cùng...”

Lục Thời Miễn đá cho một cú: “Đủ chưa? Lượn ngay.”

Từ Khiên suýt thì ngã chống vó, vội vịn lấy bàn: “Rồi rồi rồi, tao rút ngay đây!”

Nhiệt độ trên mặt Đinh Mật vẫn không giảm chút nào, chậm chạp thu dọn đồ đạc, lớp phó bốc được vị trí hiện tại của cô đã chuyển sách vở đến.

Ghế ngồi bỗng lung lay như một ám hiệu.

Đinh Mật tạm ngừng tay, quay đầu.

Bốn mắt chạm nhau, cô có phần không dám nhìn thẳng vào mắt cậu.

Lục Thời Miễn hơi hất cằm, cười khê: “Nhìn gì nữa, còn không mau chuyển qua đây?”

~~~

Ghi chú:

(1) Thanh Hoa: Đại học Thanh Hoa.

(2) Bắc Đại: Đại học Bắc Kinh.

Thanh Hoa và Bắc Đại là hai trường đại học hàng đầu Trung Quốc, cả về chất lượng đào tạo và danh tiếng.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: “Đinh Mật, Cậu Nhanh Lên.”

Dịch: Hoài Dương

Đinh Mật chuyển hết sách vở qua, ngồi xuống bàn sáu tổ bốn, ngăn người nhìn chỗ trống bên cạnh. Lục Thời Miễn đã đi chơi bóng.

“Ngây ra gì đấy?”

Đỗ Minh Vy nhảy qua, ngồi xuống vị trí của Lục Thời Miễn, cười híp mắt nhìn cô.

“Không có gì.” Đinh Mật lắc đầu, bắt đầu sắp xếp bài vở.

“Thật?”

Thực ra là có. Đinh Mật chà mặt, xáp đến trước mặt Đỗ Minh Vy, thở thê: “Lục Thời Miễn đột nhiên chọn tao ngồi cùng, mà đoán xem liệu có phải do Từ Dịch cũng đồng hạng nhất, cậu ấy sợ Từ Dịch sẽ chọn tao không?”

Đỗ Minh Vy cốc đầu cô: “Giỏi đấy, tao còn tưởng đến thế mà mày vẫn không nhìn ra cơ.”

Cô nhìn ra đấy...

Nhưng còn người khác thì sao?

Trực tiếp một cách táo bạo như vậy, Đinh Mật kinh hồn bạt vía, nhút nhát hỏi: “Liệu mọi người có bàn tán gì không nhỉ? Nhỡ thầy cũng nhìn ra thì tao xong đời.”

Lúc chưa ngồi cùng bàn thì chỉ muốn được ngồi cùng bàn với cậu, bây giờ ước muốn đột nhiên trở thành hiện thực, cô lại sợ bóng sợ gió.

Đỗ Minh Vy biết ngay sẽ thế này, an ủi cô: “Đừng lo, cả lớp có mười mấy đứa con gái đều ngồi cùng bàn với tụi con trai hết đấy thôi, không có lý nào lại chỉ soi mày với Lục Thời Miễn. Hơn nữa mày với cậu ta vẫn chưa bắt đầu còn gì?”

“... Đúng là chưa bắt đầu, nhưng cảm giác vẫn khác.”

Đinh Mật cắn môi, không biết nên nói với Đỗ Minh Vy thế nào. Cô cảm thấy Lục Thời Miễn thích cô, nhưng thích bao nhiêu? Cô không biết. Bây giờ là cuối cấp, cô rất sợ bản thân không khống chế nổi làm ảnh hưởng đến học tập. Cô không còn lựa chọn nào khác, cô nhất định phải đổ vào trường tuyển một.

Đỗ Minh Vy nói: “Chỉ cần thành tích của mày không trượt dốc, thầy sẽ không làm khó mày đâu. Hơn nữa mày nhìn Lục Thời Miễn giống người yêu sớm lắm à?”

Không giống...

Đinh Mật an lòng, sắp xếp sách vở xong xuôi, nói: “Bọn mình đi ăn cơm đi.”

Lúc sắp đến giờ tự học tối, Lục Thời Miễn quay lại, đá ghế ngồi xuống. Đinh Mật nghiêng đầu thoáng nhìn cậu rồi lại vội vã cúi xuống. Lục Thời Miễn khó hiểu, không phải vẫn luôn muốn ngồi cùng cậu sao? Giờ ngồi cùng rồi lại phớt lờ cậu.

“Tôi nay tự học môn gì vậy?” Ngón tay thon dài của Lục Thời Miễn lướt qua chồng sách.

Bấy giờ Đinh Mật mới nhìn cậu, nói khê: “Ngữ văn.”

Trong mấy môn học, Lục Thời Miễn học Văn kém nhất. Thực ra phần trả lời câu hỏi cậu làm cũng được, nhưng cậu không thích viết văn, thế nên điểm phần đó luôn rất thấp. Đinh Mật đọc bài văn của cậu, nghi ngờ cậu thực ra vốn chẳng để tâm, đơn giản là viết bừa.

“Ừ.” Lục Thời Miễn rút sách ngữ văn ra.

Năm nay đã đổi giáo viên dạy Văn, tên Chương Lê Huy.

Khi cô diện Hán phục (1) bước vào lớp, cả đám ồ lên, ầm ầm ã ã. Chương Lê Huy cầm sách giáo khoa gõ bàn: “Trật tự nào, có gì tan học thảo luận tiếp, hôm nay cả lớp ôn tập lại bài đầu tiên đi.”

(1) Hán phục:<https://goo.gl/BeQucZ>

Tan học thảo luận về cô được không ạ?

Khi Chương Lê Huy đi qua chỗ Đinh Mật, Đinh Mật không nhìn được cúi đầu ngó chân váy dài quét đất của cô, lòng nghĩ, mặc như vậy mà Hiệu trưởng không có ý kiến gì sao?

Quả nhiên, tan học cả đám liền tụ lại bàn tán ồn ào, nói về bộ Hán phục của Chương Lê Huy.

Đỗ Minh Vy ngồi bàn hai từ dưới lên ở tổ ba, người ngồi sau vẫn là Từ Khiên, cùng bàn với Từ Khiên là Tần Dạng. Bắt đầu học kỳ này, mấy cậu cao trên mét tám gần như không có quyền chọn chỗ, toàn bộ đều bị xếp xuống cuối.

Mấy cậu trai nói năng bỉ ổi: “Mặc cứ như tiên nữ ấy nhỉ.”

“Chuẩn luôn, tao còn tưởng cô xuyên không chứ.”

“Ha ha ha ha!”

Đỗ Minh Vy quay đầu lại lườm mấy tên đó: “Cười cái con khi! Cô Chương mặc đẹp thế còn gì!”

Cô nàng lại quay đầu hỏi Đinh Mật: “Đúng không, Mật Mật.”

Đinh Mật vô thức liếc nhìn Lục Thời Miễn, còn chưa kịp đáp, Khương Khả Du ngồi trước Đỗ Minh Vy đã nói: “Đúng là đẹp thật.”

Mấy nữ sinh bảo vệ cô giáo, tranh cãi với đám nam sinh, giờ giải lao cứ thế trôi qua.

Cả buổi tối Đinh Mật đều không dám nói chuyện nhiều với Lục Thời Miễn, sợ làm vậy sẽ khiến các bạn học để ý và dò xét. Nói cho cùng, Đinh Mật có tật giật mình.

Sau khi ngồi cùng bàn, quan hệ hai người còn không thân mật thoải mái bằng trước kia.

Lục Thời Miễn nhìn cô cứ hết tiết là chạy sang chỗ Đỗ Minh Vy, không phải ra hành lang đứng thì là dắt nhau đi vệ sinh, nói chung là sẽ không ngồi yên một chỗ, cũng không chịu nói chuyện nhiều với cậu.

Buổi tự học tối kết thúc, hai người một trước một sau ra khỏi phòng học, đến nhà để xe.

Lục Thời Miễn dắt xe ra, Đinh Mật chậm chạp ngồi mở khóa, cậu chán: “Đinh Mật, cậu nhanh lên.”

Đinh Mật lập tức đứng dậy, dắt xe ra, Lục Thời Miễn đã đạp xe đi trước.

Hai người một trước một sau ra khỏi cổng trường, vòng qua hai con phố, chạy đến đoạn đường biệt thự san sát. Trên đường lác đác người đi, xe cộ vượt qua chạy lại, Lục Thời Miễn đột nhiên phanh xe, ngoảnh đầu nhìn người phía sau.

Tim Đinh Mật đập như trống, dừng lại trước ánh mắt áp bức của cậu, dè dặt hỏi: “Sao vậy?”

Lục Thời Miễn nhìn cô một hồi, khóe miệng cong lên vẻ trào phúng: “Cậu nói xem?”

Cô cứng miệng: “Tớ không biết...”

“Nói lại lần nữa xem.”

“...”

Đinh Mật thức thời ngậm miệng, Lục Thời Miễn buồn bực không thôi, nói chẳng chút khách khí: “Cả buổi tối cậu cứ trốn tớ là ý gì? Ngồi cùng bàn với tớ khiến cậu thiệt thòi lắm à? Hay là cậu muốn ngồi cùng bàn với Từ Dịch?”

Đinh Mật vội vã lắc đầu: “Không có!”

Sao có thể, cô chưa hề đồng ý ngồi với Từ Dịch.

E là cậu không biết cậu thu hút thế nào đâu, ngồi cùng bàn với cậu áp lực lớn thế nào cậu có biết không?

Được rồi, hồi học lớp 11 cô cũng không biết.

Đinh Mật cúi đầu, lẩm bẩm: “Cậu bỗng nhiên chọn tớ ngồi cùng, cả lớp đều dán mắt vào tớ, đặc biệt là các bạn nữ, thế nên tớ hơi sợ...”

Tuổi học trò, sợ nhất là bị bàn ra tán vào với chỉ trở sau lưng, càng rõ ràng, càng sợ hãi.

Lục Thời Miễn im lặng hồi lâu, nói: “Cậu lại gần đây.”

Đinh Mật dù nghi hoặc nhưng vẫn đẩy xe bước đến trước mặt cậu, ngay giây tiếp theo, đầu cô bị cốc mạnh một cái. Đinh Mật ăn đau, bưng đầu ngược nhìn cậu: “Cậu làm gì đấy!”

“Khiến cậu tỉnh táo lại.”

Lục Thời Miễn dùng chân trái chống xe, thông thả nhét tay phải vào túi quần, ánh mắt vừa sâu vừa tối nhìn cô chăm chăm.

Đinh Mật xoa đầu: “Tớ tỉnh táo lắm mà.”

Lục Thời Miễn nhìn về phía trước: “Đã là năm cuối rồi, hầu hết mọi người đều đang bận nghĩ xem làm thế nào để đạt điểm cao hơn, chẳng mấy ai rảnh đi lo chuyện của người khác đâu.”

Đinh Mật nhìn gò má tuấn tú trầm lắng của cậu, bỗng thấy hơi mất mặt. Thật ra cả tối cô đều học không vào, ngồi cạnh cậu, tâm tư cô cứ bay loạn.

Lục Thời Miễn khôi phục ngữ khí lạnh lạnh, nghiêng đầu nhìn cô: “Biết vì sao trước kia tớ không đồng ý để cậu ngồi cùng tớ không?”

Cô lắc đầu.

Bờ tường bất thành linh nhảy ra một chú mèo quýt tròn vo, nghênh ngang xuyên qua giữa hai người. Đinh Mật thoáng thất thần, ánh mắt đuổi theo chú mèo béo kia, mãi đến khi nó lượn một vòng quanh xe, quay lại nằm lên chân giày của Lục Thời Miễn.

Lục Thời Miễn không hất nó ra, cô ngẩng đầu nhìn, chạm phải ánh mắt sâu hun hút của cậu.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau, Đinh Mật không nhịn được: “Thế sao bây giờ cậu lại chọn tớ...”

Lục Thời Miễn sa sầm: “Còn hỏi.”

Không phải cậu hỏi tớ trước sao?

Đinh Mật hơi tủi thân, đổi cách hỏi: “Vậy tại sao trước kia cậu lại không đồng ý với tớ?”

Sắc mặt Lục Thời Miễn hòa hoãn lại, liếc mắt lườm cô: “Chính vì sợ cậu sẽ như bây giờ đấy. Đầu óc cả ngày toàn nghĩ linh tinh, cậu còn định thi đại học không?”

Biểu cảm đã nhìn thấu bạn nhưng lại không nói rõ ra này khiến Đinh Mật thẹn đỏ cả mặt, cô trèo lên xe định đi, lúc sắp đi ném lại một câu: “Cậu mới nghĩ linh tinh ấy!”

Thiếu nữ tháo chạy như bay.

Lục Thời Miễn quay mặt đi, sờ sờ mũi, khom lưng ôm chú mèo béo kia lên, về nhà.

~~~

Đinh Mật về đến nhà, mọi người đều đang ngồi trong phòng khách, Tiết Chấn và Chu Thanh mặt mày vui mừng, Tiết Ninh nghiêng mặt mắt kiên nhẫn.

Đáy lòng Đinh Mật vang lên hồi chuông báo động, tâm trạng tức khắc xuống dốc: “Mẹ, chú, con về rồi ạ.”

Tiết Chấn mặt đầy nét cười: “Con về rồi à, sau này Tiết Ninh sẽ học cùng trường với con đấy. Tuy không phải cùng lớp, nhưng thành tích của con cao, nền tảng cũng tốt, tối với cuối tuần hai đứa cùng nhau học bài nhé, con chỉ bảo thêm cho Tiết Ninh.”

Tiết Ninh hừ lạnh: “Ai cần nó dạy, tự con không biết học à?”

“Mày biết học mà sao đến trường tuyển ba cũng không thi đỗ?” Tiết Chấn mắng.

Đình Mật thấy thật bất lực, nhìn sang Chu Thanh, Chu Thanh cười: “Ông đừng mắng con trẻ làm nó thấy áp lực. Vẫn còn một năm nữa mà, Tiểu Ninh rất thông minh, chăm chỉ ôn tập sẽ thi tốt thôi.”

Tiết Chấn nguôi giận, nhìn Đình Mật: “Ngày mai con với Tiết Ninh đi học cùng nhau nhé, dẫn nó đi làm quen dần.”

Tiết Ninh bĩu môi: “Ai cần nó dẫn, chiều hôm qua con đi xem một lượt rồi, con biết phòng học ở đâu.”

Không cần càng tốt, Đình Mật đáp: “Con đi tắm rửa Ạ, con còn phải học.”

“Nhìn đi, sau này mày đừng mơ ra ngoài chơi tối nữa, ngoan ngoãn mà ở nhà học bài với Đình Mật.”

“Bố không thấy phiền à, suốt ngày so sánh con với nó.”

“Mày mà làm tao bớt lo thì tao cần quản mày nữa hả?”

“Vâng, vâng, vâng, cả thế giới có nó bớt lo nhất!”

...

Tiếng tranh cãi bên ngoài ầm ĩ không dứt, Đình Mật lấy MP4 Đỗ Minh Vy cho mượn ra, đeo tai nghe lên, vừa nghe nhạc vừa đọc sách. Một lát sau, cô bỏ tai nghe ra, bên ngoài cũng đã yên tĩnh.

Tiết Ninh đẩy cửa đi vào, bò lên giường trùm chăn kín người.

Đình Mật ôm quần áo ngủ đi tắm, quay về nằm lên giường, thở dài một hơi, lật người ôm lấy gối.

Ngày hôm sau Đình Mật dậy rất sớm, Chu Thanh còn chưa làm thức ăn sáng xong: “Sao con dậy sớm thế?”

Đình Mật cúi đầu thay giày: “Con đi học sớm.”

Đứa bé này ngày càng khiến người ta lo lắng, Chu Thanh cười gượng, kéo tủ khóa lấy năm đồng đưa cô: “Trên đường con hãy mua gì đó mà ăn.”

“Vâng.” Đình Mật nhận tiền.

Đình Mật mua hai cái bánh bao ở gần nhà, đạp xe đến ven dãy biệt thự, xe Lục Thời Miễn vẫn còn trong sân. Cô ngồi trên xe ăn bánh bao, lại lấy một hộp sữa từ trong cặp sách ra hút.

Phòng ngủ của Lục Thời Miễn ở tầng ba, ban công đối diện với sân nhà, mặc quần áo được nửa, cậu vừa kéo rèm ra liền trông thấy cô bé đang ngồi trên xe căn ống hút ở ven đường kia.

Lục Thời Miễn khựng tay lại, sao cô đi sớm thế?

Vội vàng đánh răng rửa mặt chạy xuống, bữa sáng cũng không ăn, Lục Thời Miễn ra sân lấy xe.

Đình Mật nghiêng đầu nhìn Lục Thời Miễn đứng trước mặt, cười khê: “Chào buổi sớm.”

Lục Thời Miễn trèo lên xe, liếc cô: “Đâu sớm bằng cậu.”

“Đi thôi.”

“Ừ.”

Qua đường cái, Lục Thời Miễn dừng lại trước một quán đồ chiên. Cậu ném xe vào góc cửa, nhìn cô: “Đợi tớ ăn sáng.”

Đinh Mật ngờ ra: “Cậu chưa ăn sáng á?”

Lục Thời Miễn liếc cô: “Sao hôm nay cậu đi sớm thế?”

“Tớ dậy sớm nên đi sớm thôi.”

Đinh Mật rất ít khi kể chuyện trong nhà, đến Đỗ Minh Vy cũng chỉ biết một chút, cô không biết nên nói với Lục Thời Miễn thế nào. Bởi vì cô không muốn đến trường cùng Tiết Ninh, vậy nên mới dậy sớm nửa tiếng. Nếu phải đến trường cùng Tiết Ninh, cô chắc chắn không thể đi cùng Lục Thời Miễn.

“Ừm.” Lục Thời Miễn tùy tiện đáp, đi vào ăn sáng.

Lúc Lục Thời Miễn ngồi ăn, Đinh Mật ngồi đối diện cậu: “Sau này sáng sớm cậu còn đi chơi bóng không?”

“Không đi nữa.”

“Ồ, tại sao vậy?”

Lục Thời Miễn nhìn cô: “Cậu thấy đứa học sinh lớp 12 nào còn có thời gian sáng dậy đi chơi bóng không?”

Thì ra là không có ai chơi cùng nữa. Được thôi.

Suốt ba ngày Đinh Mật đều dậy sớm nửa tiếng, ngày nào cũng đợi Lục Thời Miễn ở ven đường khu biệt thự.

Lục Thời Miễn không nắm bắt được thời gian của nha đầu này, trước kia luôn là cậu đợi cô, bây giờ bỗng bị cô đợi ba lần liền, cậu hơi khó chịu: “Sao dạo này cậu còn dậy sớm hơn cả chim thế.”

“...”

Đinh Mật mím môi: “Cậu cứ ngủ đi, tớ đâu giục cậu, cũng không để cậu phải đợi tớ mà.”

Lục Thời Miễn gõ đầu cô: “Ngủ cái con khỉ.”

Mỗi sáng thức dậy kéo rèm ra đều nhìn thấy một người đang ngồi ngay trước cổng nhà mình, cậu còn ngủ kiểu gì?

Đinh Mật xoa đầu, Lục Thời Miễn lườm cô: “Về sau đều tầm này?”

“Ừm...”

Lục Thời Miễn hơi nhú mày, trèo lên xe. Đinh Mật theo sau cậu: “Cậu ăn sáng chưa?”

Cậu một tay lái xe, một tay xoa bụng, uể oải đáp: “Cậu nói xem?”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: “Có Tớ Đây, Ai Dám Bắt Chẹt Cậu?”

Dịch: Hoài Dương

Đình Mật đi nộp giấy tờ thị thực và đơn xin du học với Đỗ Minh Vy, cô đứng đợi ở ngoài hành lang, ngó vào văn phòng.

Đợi đến lúc sắp vào lớp Đỗ Minh Vy mới ra, khoác tay cô: “Đi thôi.”

Nghĩ đến ngày này sang năm Đỗ Minh Vy đã đang ở nước ngoài, Đình Mật bỗng hơi buồn: “Minh Vy, sau này mỗi năm mà về mấy lần?”

Đỗ Minh Vy vỗ vai cô, cười híp mắt: “Sao? Tao còn chưa đi mà mà đã bắt đầu không nở rồi à.”

“Không nở.”

Hai người học cùng lớp suốt từ cấp Hai đến cấp Ba, rất ít khi tách ra, đương nhiên là không nở.

Đỗ Minh Vy mím môi, thôi cười: “Mật Mật.”

Đình Mật quay sang nhìn cô nàng: “Sao vậy? Nghiêm trọng thế.”

Đỗ Minh Vy nghiêm túc hỏi: “Mày với Lục Thời Miễn hiện đã thành một đôi chưa?”

Đình Mật đỏ mặt, không biết nên đáp thế nào: “Cũng không biết nữa, tao cảm thấy chỉ thiếu điều nói thẳng ra thôi, cậu ấy không nói, tao cũng

không nói.”

Thế này cũng rất tốt, Đinh Mật nghĩ.

Đỗ Minh Vy cho cô hay: “Mày biết vừa rồi thầy Lưu bảo gì tao không?”

“Gì thế?”

“Thầy bảo tao giục Lục Thời Miễn mau nộp hồ sơ lên.”

Đinh Mật sững người, hỏi thất thanh: “Hồ sơ gì cơ?”

Đỗ Minh Vy trợn trắng mắt, quay người gõ đầu cô: “Hồ sơ du học ấy! Không phải Lục Thời Miễn chưa từng nói với mày chứ? Cũng phải, sao cậu ta có thể chủ động nói cho mày chuyện này. Nhưng mày đã từng nghĩ chưa, nếu cậu ta ra nước ngoài thật thì mày phải làm sao?”

Mấy câu hỏi làm Đinh Mật ngây ra, phản ứng đầu tiên là may mà cô còn chưa thổ lộ, phản ứng thứ hai là, hóa ra cậu ấy định đi nước ngoài thật.

Đinh Mật bỗng hoàn hồn, cắn môi không nói.

Đỗ Minh Vy không chịu nổi, bắt đầu mắng: “Khốn kiếp, đã định đi nước ngoài rồi mà còn mập mờ với mày!”

Đinh Mật không nghe nổi Đỗ Minh Vy mắng cậu như tên khốn, vội nói: “Không phải vẫn luôn là tao đơn phương theo đuổi cậu ấy sao? Cậu ấy cũng chưa từng bảo thích tao, thế nên cậu ấy không sai, mày đừng mắng cậu ấy nữa...”

“Không có tiền đồ!”

Sắp vào lớp rồi, Đinh Mật kéo cô nàng lại: “Mày đừng nói gì trước mặt Lục Thời Miễn.”

Đỗ Minh Vy lại trợn trắng mắt: “Mày còn lo đến thế.”

Đinh Mật: “...”

Được rồi, đúng là cô không có tiền đồ thật.

May mà cô còn chưa cột tương lai của mình vào chung với Lục Thời Miễn.

Về phòng học, Đỗ Minh Vy cố ý nói trước mặt Đinh Mật: “Lục Thời Miễn, thầy Lưu nhắc cậu mau nộp hồ sơ du học đấy.”

Lục Thời Miễn nghiêng người, nhúu mày, trước liếc nhìn Đinh Mật im lìm ngồi xuống bên cạnh, sau mới nhìn Đỗ Minh Vy: “Tôi biết rồi.”

“Ha.” Đỗ Minh Vy lườm cậu, về chỗ của mình.

Bạn học xung quanh đều nghe thấy, quay người nhìn Lục Thời Miễn, thì ra cậu định đi du học.

Đến Từ Khiên và Tần Dạng cũng ngồi không yên, sau một lúc ngẩn người, hai tên ngốc nhanh chóng chuyển đến sau lưng Lục Thời Miễn. Tần Dạng hỏi: “Không phải chứ? Mày định ra nước ngoài á?”

Từ lúc vào lớp Đinh Mật không hề nhìn cậu, nói không suy sụp là giả, cô biết giữa người với người có khoảng cách rất lớn, gia đình, thành tích, lý lịch,... Thật lòng cô rất sợ khoảng cách giữa mình và Lục Thời Miễn càng ngày càng lớn, thậm chí cô cũng có lo lắng này với cả Đỗ Minh Vy, sợ họ gặp được người tốt hơn, sẽ quên mất cô.

Nhưng cô sẽ không cản trở lựa chọn của họ.

Ánh mắt Lục Thời Miễn rơi trên người cô, qua một lát, cậu tựa người vào ghế: “Ai bảo tao định ra nước ngoài?”

Từ Khiên chỉ Đỗ Minh Vy: “Đỗ Minh Vy bảo thầy Lưu nhắc mày đi nộp hồ sơ còn gì?”

“Không có.”

Giọng người nợ nhàn nhạt, có vẻ không vui.

Đinh Mật ngẩng đầu, âm thầm liếc nhìn cậu, không có tức là không định ra nước ngoài phải không?

Đinh Mật không dám hỏi, cô cũng chưa từng thấy cậu đi nộp hồ sơ gì, giờ giải lao có thỉnh thoảng ra ngoài thì cũng là đi với đám Từ Khiên, vận động linh tinh ngoài hành lang, đến lớp tan trường mỗi ngày vẫn luôn đi cùng cô.

Đỗ Minh Vy cực kỳ xem thường loại hành vi này của cô: “Mày sợ gì chứ.”

Đinh Mật sợ. Cô sợ nếu hỏi rõ ràng thì sự mập mờ giữa mình và Lục Thời Miển sẽ kết thúc. Như bây giờ rất tốt, đợi thi đại học xong, không cần biết liệu họ có mỗi người một phương, chí ít hiện tại cô vẫn là cô bé thân thiết với cậu nhất.

...

Trong giờ học, Lục Thời Miển tóm lấy cô giảng giải đề Toán, cô không hỏi cậu chuyện ra nước ngoài, cậu lại rất chịu khó giành làm bài tập Toán của cô, Đinh Mật đương nhiên không từ chối. Chẳng qua làm Toán chậm vẫn luôn là điểm yếu của Đinh Mật, Lục Thời Miển không nhịn được mắng: “Cậu không thể vận não nhanh hơn chút à?”

Đinh Mật tủi thân: “Tớ mà nhanh được thì còn cần cậu giục chắc?”

“Nếu cứ thế này, e là câu cuối của đề cậu không kịp động đến.”

“...”

“Đinh Mật, có người tìm kìa.” Bạn học gần cửa gọi với lại.

Đinh Mật ngoái đầu nhìn, Tiết Ninh đang đứng ở cửa sau, nhìn vị trí của cô, tầm mắt lay động, rơi trên người Lục Thời Miễn.

Cô ta đến làm gì? Lớp học lại nằm ở tầng 3 của tòa nhà văn phòng bên cạnh. Hai tầng dưới là văn phòng của các thầy cô và ban lãnh đạo trường, học sinh học lại đến nói to cũng không dám, giờ giải lao thường rất yên lặng.

Nghe nói, lớp học lại còn bị bắt chặt hơn cả lớp chọn bọn cô.

Khai giảng hơn một tháng, ngày nào Đinh Mật cũng dậy sớm nửa tiếng, tan học buổi tối cũng về muộn hơn, chưa từng va phải Tiết Ninh, hai người chung sống hòa bình.

Đinh Mật ra khỏi lớp, nhìn cô ta: “Có chuyện gì?”

Tiết Ninh nhìn Lục Thời Miễn: “Đây là bạn cùng bàn của mày à?”

Đinh Mật lừa cô ta: “Ừ, bọn tôi ngồi theo bốc thăm.”

“Ồ.” Tiết Ninh thu mắt về, nói mục đích đến, “Bọn tao phải nộp phí tài liệu, tao quên không đem tiền, mày cho tao mượn tạm đi, về tao trả.”

“Chị không biết mượn bạn à?”

“Tao không quen tụi nó.”

Đinh Mật không muốn so đo với cô ta, chạy về, không tình nguyện lấy sáu mươi đồng từ trong cặp sách ra, lại chạy ra nhét vào tay cô ta: “Tôi chỉ có từng này thôi.”

Tiết Ninh bữu môi: “Đủ rồi.”

Đợi Tiết Ninh bỏ đi, Đỗ Minh Vy lại gần: “Chính là cô chị đó của mày?”

Đinh Mật nhỏ giọng: “Ừ.”

Đỗ Minh Vy nhìn Tiết Ninh: “Sao nhìn có vẻ khó chọc vào thế, mày ở nhà không bị bắt nạt đấy chứ?”

Đinh Mật khựng lại, lắc đầu cười: “Không đâu.”

“Nếu bị bắt nạt thì mày đừng có nhịn, kể với tao, tao bảo Từ Khiên đi đánh chị ta.”

Đinh Mật cười: “Từ Khiên nghe lời mày thế?”

Đỗ Minh Vy lắc đầu: “Đâu ra, tao chỉ thấy cậu ta rất giỏi đánh nhau thôi.” Cô nàng chột vồ gáy, “Không đúng, liên quan quái gì đến Từ Khiên, phải bảo Lục Thời Miễn đi mới đúng.”

Đinh Mật: “...”

Cô không muốn Lục Thời Miễn nhúng tay vào chuyện này đâu, bởi vì cô không nỡ.

Về chỗ ngồi, Lục Thời Miễn tựa người vào ghế, liếc cô: “Cậu nợ tiền người khác?”

Cậu nhớ đã từng gặp nữ sinh đó ở dưới cửa KTV, Đinh Mật có quen biết, nhưng quan hệ hai người trông không tốt lắm. Thật ra tính Đinh Mật rất nhẹ nhàng, hiếm khi thấy cô biểu hiện không thích một người rõ ràng đến vậy.

Đinh Mật phản bác: “Đâu có, người ta mượn tiền tớ thôi.”

Lục Thời Miễn xoay bút, cười nhạo: “Cậu biết lúc này trông cậu giống gì không?”

“Cái gì?”

Cậu nói: “Giống học sinh tiểu học bị chị đại bắt chẹt hết tiền tiền tiêu vặt.”

“...”

Tiếng chuông vào lớp vang lên, cô dạy Văn Chương Lê Huy mặc Hán phục bước vào, cả lớp chăm chú nhìn cô như thường lệ, kỳ thực lòng đang nghĩ, có một cô giáo dạy Văn thế này, nói ra thật đáng chú ý.

Lục Thời Miễn rút sách Ngữ văn ra, tùy ý nói: “Nếu bị bắt chẹt thật, cứ nói với tớ một tiếng.”

Đình Mật vốn đang phiền muộn tức khắc tươi sáng, cười xì: “Cậu muốn giúp tớ?”

“Vào lớp.”

Đình Mật nhanh chóng đứng dậy, Lục Thời Miễn cũng chậm rì rì đứng dậy.

Trong tiếng đồng thanh hô “Chào cô ạ”, cậu nói nhỏ trên đầu cô: “Có tớ đây, ai dám bắt chẹt cậu.”

Chỉ một câu che chở như thế cũng đủ câu mất hồn cô, cả tiết học đều mơ màng.

Hết tiết, nhìn chăm chăm vào quyển vở chẳng viết được mấy dòng, Đình Mật vừa luống cuống vừa muộn phiền.

Ôi, yêu sớm quả nhiên hồng việc.

Nhưng cô không hề biết hồi cải, chỉ càng thích cậu hơn.

Tan học chiều, Lục Thời Miễn mời cơm ở quán nhỏ gần cổng trường, Đỗ Minh Vy với Đinh Mật chọn hai món rồi đưa thực đơn cho Tần Dạng.

Từ Khiên nghĩ đến một chuyện: “A Miễn, cuối tuần là sinh nhật mày phải không?”

Đinh Mật quay đầu nhìn cậu, ngày 25 tháng 10 là sinh nhật tròn 18 tuổi của Lục Thời Miễn, cô đã nghĩ xong quà từ sớm.

Lục Thời Miễn ừ một tiếng, lạnh nhạt nói: “Đừng chuẩn bị quà gì cho tao hết, không cần thiết.”

Đinh Mật: “...”

Tần Dạng: “Không có đâu, bọn tao chỉ muốn nhân cơ hội để xả hơi thôi.”

Lớp 12 vốn đã chẳng còn cuối tuần, chỉ có kỳ nghỉ tháng, cuối tuần của tuần cuối cùng của mỗi tháng sẽ được nghỉ hai ngày. Học kỳ mới vừa bắt đầu, Tần Dạng lập tức bị bố mẹ bắt rút khỏi đội tuyển trường, Từ Khiên cũng rất ít khi đi tập luyện, khoảng thời gian này đến quả bóng rổ họ còn chưa được sờ tới chứ đừng nói là ra ngoài chơi.

Đều nín nhịn hết nổi rồi.

Lục Thời Miễn cười nhạt: “Bọn mày muốn thế nào?”

Nói đến chơi, Từ Khiên với Tần Dạng có lắm ý tưởng nhất, nhưng vẫn theo lệ cũ: “Sáng đến nhà mày chơi game xem phim, chiều ra ngoài ăn cơm rồi đi KTV, thế nào?”

Đỗ Minh Vy phản đối: “Tôi muốn ăn đồ nướng.”

Đình Mật: “Tự nướng á?”

“Ừ, nướng ở sân ấy.”

Từ Khiên liếc cô nàng: “Không có vỉ nướng mà?”

Đỗ Minh Vy chẳng để ý: “Mua một cái là xong.”

Lục Thời Miễn liếc nhìn Đình Mật, ngón tay thon dài gõ trên mặt bàn: “Thế thì nướng đi, nhà tao có vỉ.”

Chủ nhật, Đình Mật dậy cực sớm, Tiết Ninh hãy còn đang ngủ biếng, cô rón ra rón rén khoác cặp sách lên lưng, ra khỏi phòng.

Tiết Chấn nhìn thấy cô, hỏi: “Tiểu Mật định ra ngoài à?”

Đình Mật ngoan ngoãn thưa: “Vâng ạ, con đến nhà bạn học.”

“Cùng nhau học bài?”

Đình Mật không dám nói là đi chơi, chỉ đành cứng rắn gật đầu: “Vâng.”

Tiết Chấn lập tức đứng dậy đi gõ cửa phòng cô: “Tiết Ninh, Đình Mật đi học chung với bạn, mày dậy ngay cho bố, đi cùng con bé.”

Đình Mật quýnh lên, suýt chút hét ra tiếng.

Tiết Ninh bị tiếng ồn đánh thức, buồn bực đáp: “Con không đi! Con muốn ngủ!”

Tiết Chấn sao có thể cho phép con gái hư như thế, xắn ống tay áo đi vào phòng, định xách người dậy.

Đình Mật ngoái đầu nhìn, cấp tốc chạy ra cửa thay giày, chuồn ra ngoài.

Trước cổng nhà Đỗ Minh Vy, Đinh Mật va phải dãi đi vứt rác, dãi nhận ra cô, cười xởi lởi: “Tiểu Mật đến rồi à, Minh Vy còn chưa dậy nữa.”

Đinh Mật đứng ngoài cổng, không biết nên làm thế nào.

“Sang nhà tớ trước đi.”

Đinh Mật vội ngoảnh lại, Lục Thời Miển đầu đầy mồ hôi đứng sau lưng cô, vừa chạy bộ về.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18

Dịch: Hoài Dương

Đình Mật theo sau cậu, suốt dọc đường chỉ gặp mỗi dì đang dọn dẹp phòng khách, không nhìn được hỏi: “Trong nhà cậu không có ai à?”

Lục Thời Miễn kéo khăn quàng trên cổ xuống, đi lên tầng hai: “Bố tớ đi họp rồi, anh trai thì đang ở Bắc Kinh.”

Không có ai, tốt quá.

Đình Mật đang căng thẳng bỗng thoải mái hẳn. Đây là lần đầu tiên cô một thân một mình đến nhà cậu, anh Lục thì cô đã gặp nhiều lần, nhưng bố cậu cô mới chỉ gặp bốn, năm lần, là một bác trai phú quý rất có khí chất.

Lục Thời Miễn bước được mấy bậc, quay đầu phát hiện cô vẫn đứng dưới kia, dừng dừng hỏi: “Cậu đứng dưới đấy làm gì? Còn không lên?”

Thế là, Đình Mật đỏ mặt bước theo cậu. Nhưng mà cô theo lên đó làm gì cơ chứ? Lục Thời Miễn đẩy cửa phòng ra, quay đầu liếc nhìn cô: “Tớ đi tắm đã, cậu tự chơi một lúc đi.”

Đình Mật ngoan ngoãn gật đầu, ra phòng khách nhỏ bỏ cặp sách xuống, lật đề Toán ra, vừa bày xuống bàn thì một chú mèo béo đột nhiên nhảy lên tờ đề của cô, dọa cô giật nảy mình: “Á!”

Lục Thời Miễn ra khỏi phòng xem thử, Đinh Mật ngồi trên thảm trải sàn chỉ vào chú mèo mà hỏi: “Nhà cậu nuôi mèo khi nào thế?”

Lại còn là một chú mèo quýt béo ịch.

“Trông nó quen quá.”

Mèo béo chẳng hề sợ người lạ, bất thành lình nhảy lên chân Đinh Mật, Đinh Mật kêu lên: “Nặng ghê!”

Đôi chân bé nhỏ của cô làm sao chịu nổi sự tàn phá của chú mèo béo cỡ này.

Lục Thời Miễn bật cười: “Mèo anh tớ nuôi ở Bắc Kinh đấy. Dạo này anh ấy bận không có thời gian trông nên mang về nhà.” Đoạn ngừng, “Cậu chơi với mèo đi.”

Cậu dứt lời liền đi tắm, để lại Đinh Mật và mèo quýt béo mắt to tròng mắt nhỏ. Đinh Mật chỉ tay xuống thảm, thử thương lượng với nó: “Hay là... mày ngồi xuống?”

Quýt Béo không đếm xỉa tới cô, ngáp dài trên chân Đinh Mật, duỗi cái bụng lười rồi cuộn thành một tư thế thoải mái, cứ thế mà ngủ.

Đinh Mật bỗng nhớ ra, chú mèo béo quăn một vòng quanh xe của họ vào tối hôm nọ chính là nó, cúi đầu nhìn mèo béo ta, Đinh Mật nhẫn nhịn lấy bút ra bắt đầu làm đề.

Lục Thời Miễn một thân sạch sẽ thoải mái bước ra, cậu đứng ở cửa nhà tắm liếc nhìn cô bé đang nghiêm túc làm bài tập, đoạn quay người xuống tầng dưới gọi điện cho Lục Thời Phong để tìm vỉ nướng. Nhìn đồng hồ, sắp mười giờ rồi, sao Từ Khiên và Tần Dạng còn chưa đến?

Mà đâu biết, lúc này Từ Khiên và Tần Dạng đang ngồi ở phòng khách nhà Đỗ Minh Vy. Đỗ Minh Vy trợn mắt lườm hai tên to xác ngồi trong nhà mình: “Hai cậu đến nhà tôi làm gì?”

Từ Khiên cười nhạt: “Không phải cậu bảo thích đi đâu thì đi sao?”

Hai người họ vốn đến trước cổng nhà Lục Thời Miễn rồi, nào ngờ bị Đỗ Minh Vy kéo lại không cho vào, cảnh cáo: “Hai người các cậu thích đi đâu cũng được, miễn là trước mười hai giờ đừng có xuất hiện.”

Tần Dạng đành thôi ra: “Tại sao?”

Đỗ Minh Vy: “Nói chung các cậu đừng hỏi.”

Từ Khiên nhìn cô nàng, đoán chắc Đinh Mật đang ở nhà Lục Thời Miễn, cười khê: “Được thôi, vậy đến nhà cậu đi.”

Sau đó, hai tên to xác mặt dày mày dạn xông vào nhà Đỗ Minh Vy. Cô nàng lại lườm Từ Khiên: “Tôi bảo thích đi đâu thì đi chứ không bảo các cậu đến nhà tôi!” Đỗ Minh Vy đang định đuổi người, ai ngờ mẹ cô lại nói vọng từ trong bếp ra: “Vy Vy, mau vào đây bưng hoa quả ra mời bạn con.”

Từ Khiên hất cằm: “Đi đi, cô gọi cậu kia.”

Da mặt Tần Dạng cũng dày, cười hì hì: “Hoa quả nhập khẩu mà không cho bọn tôi thử à?”

Đỗ Minh Vy tức tối đứng dậy, đi vào nhà bếp, bưng một khay hoa quả ra cho họ.

~~~

Lục Thời Miễn tìm vỉ nướng mang ra sân xong, quay lên phòng khách nhỏ tầng hai, Đinh Mật vẫn đang làm đề. Cậu ngồi xuống cạnh Đinh Mật, tựa lưng vào sofa, liếc mắt nhìn tờ đề của cô. Cậu vươn tay ra, vuốt ve mèo

béo đang ngủ khò khò trên chân cô, mèo ta cựa quậy chân, đổi tư thế tiếp tục say ngủ.

Cậu tựa rất gần, quanh thân ngập tràn hương vị mát lành sạch sẽ, nhàn nhã đùa nghịch chú mèo trên chân cô, tư thế này quá mức thân mật. Đinh Mật nhất thời đỏ mặt, tim đập rộn ràng, tay cầm bút hơi cứng lại, đến những con số trên tờ đề trông cũng có vẻ đang nhảy múa.

“Sao không làm tiếp?” Cậu khẽ nói bên tai cô.

Đinh Mật thoáng cái gập đề lại: “Không muốn làm nữa...”

Lục Thời Miễn chuyên tâm nghịch mèo, không chú ý đến cảm xúc của cô, vươn tay cầm tờ đề: “Không biết làm à, để tớ xem.”

Đinh Mật chỉ muốn nhanh chóng đứng dậy cách xa cậu, gấp gáp đề tờ đề lại.

Xoạc...

Tờ đề rách làm đôi.

Hai người đều ngẩn ra, Đinh Mật ngơ ngác ngẩng đầu, Lục Thời Miễn cúi đầu liếc cô, thế mới phát hiện mặt cô đỏ bừng.

Ừm...

Hình như cậu đâu có làm gì cô?

Đinh Mật nghiêng đầu, chăm chú nhìn gương mặt tuần tú gần ngay trước mắt, nuốt nước bọt.

Lục Thời Miễn dời mắt trước, lùi về phía sau, đứng dậy khom lưng bế Quýt Béo lên: “Mang đề ra đây tớ dán lại cho cậu.”

Cậu đi được mấy bước, phát hiện Đình Mật vẫn ngồi yên không động đây.

Cô gái nhỏ nhìn cậu thảm thiết: “Chân tớ... bị tê, không động đây được.”

Mèo béo chết tiệt, rốt cuộc nặng bao nhiêu thế!

Lục Thời Miễn cúi đầu cười liên mấy tiếng, ném mèo đi, bước quay lại, cúi đầu liếc nhìn đôi chân thon gầy thẳng tắp của cô, vươn tay ra: “Dậy nào.”

Đình Mật đặt tay vào lòng bàn tay cậu, Lục Thời Miễn kéo cô lên, chân Đình Mật tê hết đến đầu gối, vừa đứng dậy liền mềm nhũn, cả người trượt xuống. Lục Thời Miễn nhanh tay đỡ cô, ôm trọn người vào lồng ngực, trong lúc ngẩn ngơ, tựa như có thứ gì đó mềm mại lướt qua yết hầu hơi nhô ra của cậu.

Thiếu niên cứng người, yết hầu trượt lên trượt xuống, cúi đầu nhìn cô bé trong lòng.

Mặt Đình Mật đỏ muồn nhỏ máu, toàn thân lơ lửng, ngón tay trắng nhỏ nín chặt áo cậu, ngẩng mặt đối diện với đôi mắt im ắng sâu xa kia.

Một giây, hai giây, ba giây...

Hai người lẳng lặng nhìn nhau, thời gian như dừng lại ở khoảnh khắc ấy.

Đình Mật miệng đắng lưỡi khô nhấp nhấp môi, cảm thấy khung cảnh lúc này hình như khá giống một tình huống nào đó trong phim, cô bỗng nhắm mắt, hơi ngược cằm lên.

Chỉ cần cậu hôn xuống.

Tất cả đều vừa vặn.

Hàng mi của cô gái nhỏ run rẩy đầy dễ thương, đôi môi hồng hé mở, hơi thở khê khàng phả trên cần cổ cậu. Khựng lại mấy giây, Lục Thời Miễn tránh mặt đi, đẩy người trong lòng lên ghế sofa, quay lưng bước: “Cậu lấy đề ra đây.”

Cơ thể Đinh Mật bật lại trên ghế sofa mềm mại mấy lần, toàn thân ngây ngẫn, nằm bò ra xót xa ôm mặt: Hu hu hu... không còn mặt mũi gặp ai nữa.

Lục Thời Miễn tìm được băng dính trắng quay ra, nha đầu kia vẫn đang nằm trên ghế sofa giả chết.

Chuông cửa dưới nhà vang lên.

Cậu đứng cạnh sofa liếc nhìn cô, ném cuộn băng dính lên bàn trà, cười khê: “Cậu tự dán nhé.”

Đinh Mật vẫn giả chết.

Huhu, biến cô thành hóa thạch đi.

Tầng dưới...

Tần Dạng: “Nên ăn trưa rồi nhỉ?”

Đỗ Minh Vy cười lạnh: “Cậu là cái thùng cơm à, Đinh Tiểu Mật đâu?”

Lục Thời Miễn: “Tầng trên.”

“Tôi lên tìm Đinh Mật.”

Từ Khiên: “Ăn trưa xong thì đi mua nguyên liệu chứ?”

Tối còn phải nướng nữa, vẫn chưa chuẩn bị gì hết.

Nghe tiếng bước chân gõ lên nền, Đinh Mật hấp tấp bò dậy, trượt xuống thảm trải sàn, giả vờ đang dán đề.

Đỗ Minh Vy đi vào phòng khách nhỏ: “Mật Mật, mày đang làm gì đấy?”

Đinh Mật cúi đầu: “Đang dán đề...”

“Hả, sao đề của mày lại rách thành hai nửa thế kia?”

Đinh Mật sụp vai, tức tối nói: “Lục Thời Miễn xé đấy.”

“... Cậu ta xé đề của mày làm gì?” Đỗ Minh Vy cạ lời, “Tao tạo dựng không gian riêng chỉ có hai người cho chúng mày trong ba tiếng liền, thế mà chúng mày ngồi xé đề?”

“Cũng không phải...”

Suýt nữa đã hôn rồi.

Ờ?

Dưới nghiêm hình bức cung của Đỗ Minh Vy, Đinh Mật kể lại chuyện vừa nãy. Đỗ Minh Vy nghe xong hào hứng không thôi, nhìn sang Quýt Béo đang ăn vụng đồ ăn kia, cảm thán: “Thì ra mèo béo mới là công thần...”

Có điều Lục Thời Miễn cũng giỏi kiềm chế ghê? Đến thế rồi mà còn không hôn.

Quýt Béo ăn vụng xong lại lắc lư sang bên này, nhảy lên chân Đỗ Minh Vy. Đỗ Minh Vy: “...Má, đúng là nặng thấy mồ, con mèo béo này!”

Đinh Mật nhào người ra bàn cười khúc khích: “Nặng chứ? Cũng không biết anh Lục nuôi kiểu gì nữa.”

Nhắc đến Lục Thời Phong, Đỗ Minh Vy mím môi, không biết hôm nay anh ấy có về không. Nghĩ đến chị gái xinh đẹp lần trước, thôi đi, thà anh ấy không về còn hơn.

“Hai người các cậu mau xuống đây, chuẩn bị đi mua đồ thôi.” Tần Dạng ở dưới gào lên.

Đỗ Minh Vy với Đinh Mật tay nắm tay đi xuống, Đinh Mật ngó loạn khắp nơi, nói chung không nhìn Lục Thời Miễn.

Mấy người ăn cơm xong liền cùng nhau đi mua nguyên liệu, Từ Khiên nhướng mày cười: “Mua bia không?”

Lục Thời Miễn: “Nhà tao có.”

“Tốt quá.” Tần Dạng hồ hởi nói, ăn đồ nướng phải uống bia mới đã.

Bọn họ mua rất nhiều đồ, mấy cậu trai tay xách nách mang, Đinh Mật và Đỗ Minh Vy thì đạp xe thong thả chạy ở phía sau. Rõ xe để hoa quả, mình đón nắng thu, ấm áp mà tươi sáng.

Thanh xuân thích ý như thế này, còn lại bao nhiêu?

Đinh Mật dán mắt vào bóng lưng thiếu niên cao lớn ở phía trước.

Hôm nay cậu 18 tuổi, trưởng thành trước cô một bước, cô vô cùng phấn khích. Cứ ngỡ như ngay giây tiếp theo, cô cũng có thể trưởng thành trong chớp mắt vậy.

Về đến cổng, một chiếc Cayenne vượt qua bên cạnh mấy chàng trai và bóp còi, Lục Thời Phong hạ cửa xe xuống, quay lưng về phía họ vẫy tay chào, đoạn lái xe vào trong sân.

Đinh Mật và Đỗ Minh Vy nhìn nhau.

Anh Lục về rồi.

Tần Dạng rất hào hứng: “Anh Lục về rồi, tốt quá.” Đoạn quay đầu nhìn Từ Khiên, muốn có người phụ họa.

Kết quả Từ Khiên chẳng thém để ý đến cậu. Từ Khiên liếc nhìn Đỗ Minh Vy, mặt như táo bón, cứ như có người nợ cậu ta năm trăm vạn vậy.

Lục Thời Phong đứng trong sân, Tần Dạng hỏi: “Anh, anh cũng có thời gian để về cơ?”

Lục Thời Phong cười phóng khoáng, trêu chọc: “Sinh nhật 18 tuổi của A Miễn, ngày cuối cùng anh được làm phụ huynh, đương nhiên phải về chứ.”

Lục Thời Miễn chẳng lấy làm lạ, nói: “Tiện thể mang mèo béo của anh đi luôn.”

Lục Thời Phong cười, bước đến vỗ vai Từ Khiên: “Mấy tháng không gặp, nhóc con lại cao lên rồi.” Đoạn thu tay nhét vào túi quần, nhìn sang Đỗ Minh Vy và Đinh Mật, “Hai cô bé cũng xinh ra đấy.”

Đinh Mật nhoẻn cười: “Cảm ơn anh.”

Sau bữa ăn lẩu lần trước, Đỗ Minh Vy cứ thấy Lục Thời Phong là trốn, một thời gian dài không gặp, cuối cùng cũng đã có thể nhìn thẳng vào anh.

Đỗ Minh Vy híp mắt: “Cảm ơn anh, anh cũng đẹp trai hơn đấy.”

Lục Thời Phong nhướn mày, cười như tắm gió xuân.

Từ Khiên nhìn nụ cười xán lạn của Đỗ Minh Vy, quay mặt đi, lòng buồn bực.

...

Tám giờ tối, đốt than lên, bày đồ xong xuôi, mấy người vây quanh bếp nướng thịt.

Ngoại trừ Đinh Mật biết nấu nướng một ít, mấy người còn lại đều là thành phần mười ngón tay không chạm nước, càng đừng nhắc đến anh em họ Lục...

Hai vị thiếu gia, một đại gia, một nhị gia.

Vừa bắt đầu, Đinh Mật liền hóa thân thành cô Tấm, phụ trách nướng thịt cho mọi người, dưới sự chỉ đạo của cô, Đỗ Minh Vy cũng lóng ngóng xuống tay. Qua một lát, cô nàng đá chân ghế của Từ Khiên, bất mãn: “Các cậu cũng nướng đi, có muốn ăn không hả?”

Từ Khiên khó chịu: “Nói cứ như cậu tài giỏi lắm ấy.”

Đỗ Minh Vy quay đầu, giọng lạnh nhạt: “Cậu ăn phải thuốc nổ à?”

Suốt tối thấy mặt nặng mày nhẹ với cô, có bệnh chắc.

Từ Khiên càng buồn bực hơn, lười nói chuyện với cô, lấy ngô đặt lên vỉ nướng.

Lục Thời Phong sai Tần Dạng vào bếp lấy bia ra, chuyển cho mỗi người một lon, lúc đến chỗ Đinh Mật, cô hơi do dự rồi vẫn nhận lấy.

Lục Thời Miên liếc cô: “Cậu biết uống?”

Đinh Mật ưỡn thẳng lưng: “Đương nhiên, cứ uống như uống nước là được rồi.”

Cậu cười khê: “Đừng uống say rồi lại bắt tớ đưa cậu về.”

“Sao có thể.”

Đình Mật không cho là đúng, thử chút thôi mà, đâu dễ say thế.

Lục Thời Phong bật nắp lon, hất cằm, ý bảo bọn họ cũng bật nắp ra: “Sang năm thi đại học rồi, mấy đứa tính thi vào trường nào chưa?”

Đỗ Minh Vy đã sớm xác định đi du học, mọi người đều biết.

Từ Khiên nốc liền mấy ngụm, cười tự giễu: “Em chưa, xem điểm đã.”

Cậu là học sinh năng khiếu thể thao, cố gắng thi đỗ trường tuyển hai cũng được, nhưng hiện tại lại không chắc chắn lắm. Cậu luôn biết Đỗ Minh Vy định đi du học, cô không giống cậu, cô có tương lai rực rỡ, thật sự là người con gái đáng kiêu hãnh trời sinh.

Trong đám bạn ở đây, có lẽ cậu là người đầu tiên ném phải quả đăng.

Tần Dạng cũng thấy mình không đủ sức: “Em cũng xem điểm đã.”

Lục Thời Miễn không nói gì, Đình Mật cũng không lên tiếng. Đỗ Minh Vy vỗ vai cô: “Mật Mật, mày muốn thi vào đâu?”

Đình Mật cắn môi dưới, nói nhỏ: “Phương Bắc, một thành phố ấm áp.” Lúc nói lời này, cô ngẩng mặt lên, gương mặt nhỏ trắng trẻo như tuyết, ánh mắt mềm mại mà kiên định, chan chứa hy vọng.

“Chỉ mong có thể?” Lục Thời Phong cười đầy thâm ý, “Thọ tinh (1) định thi Thanh Hoa hoặc Bắc Đại đấy.”

(1) Thọ tinh – người được chúc thọ: ý chỉ Lục Thời Miễn.

Ám chỉ rõ ràng như thế làm Đình Mật cúi thấp đầu ôm gối, lặng lẽ liếc trộm Lục Thời Miễn qua khóe mắt. Người ngồi phía sau nghiêng đầu nhìn cô, lắc lắc nắp lon, cười nhạt.

Tần Dạng cười mắg: “Hôm trước bị Đỗ Minh Vy dọa, em còn tưởng A Miển cũng định đi du học cơ.”

Đỗ Minh Vy lườm cậu ta: “Liên quan gì đến tôi, thầy Lưu bảo tôi chuyển lời thôi mà.”

Không nói đến kết quả thế nào, trước kia khẳng định Lục Thời Miển từng chuẩn bị hồ sơ đi du học, Đỗ Minh Vy kéo vai Đình Mật, hừ cười: “Du học làm gì, gái nước ngoài sao ngọt ngào bằng Tiểu Mật của chúng ta được. Nếu không bị bố mẹ bắt, còn lâu tôi mới đi.”

Mặt Đình Mật đỏ lên, véo eo cô nàng, đùa vớ vẫn gì đấy.

Lục Thời Phong cười to, đứng dậy ra cốp xe cầm đến một hộp quà, ném cho Lục Thời Miển: “Quà trưởng thành.”

Lục Thời Miển liếc nhìn, là máy tính xách tay kiểu dáng mới nhất trên thị trường.

Tuy Lục Thời Miển bảo không cần quà, nhưng Từ Khiên với Tần Dạng đã là anh em với cậu bao năm, quà đương nhiên không thể thiếu. Từ Khiên nói: “Tao với Tần Dạng để quà tặng mày ở trong phòng.”

Đỗ Minh Vy đặt một chiếc bánh gato, để trong tủ lạnh.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Đình Mật, Đình Mật xoa tay: “Tớ để quà trong cặp sách, tớ đưa cho cậu...”

Mọi người ngẫm hiểu, chỉ cười không nói.

Ăn đồ nướng xong cũng đã hơi muộn, tối Đình Mật còn phải về nhà, Đỗ Minh Vy bèn đề nghị cắt bánh trước. Mọi người chuyển đến phòng khách, Đỗ Minh Vy bưng bánh ra, cùng Đình Mật cắm 18 ngọn nến lên chiếc bánh.

“Đưa tôi cái bật lửa.” Đỗ Minh Vy nói.

Lục Thời Phong cười, lấy bật lửa từ trong túi quần đưa cho Đỗ Minh Vy.

Thắp nến lên, Đinh Mật nói: “Đợi đã.”

Chạy lon ton đi tắt đèn.

Tắt xong lại chạy về, Đinh Mật đứng giữa Lục Thời Miễn và Đỗ Minh Vy, cười lúm má: “Thế mới có không khí.”

Đoạn nghiêng đầu giục Lục Thời Miễn: “Cậu mau ước đi.”

“Phải nhắm mắt vào.”

“...”

“Chấp hai tay trước ngực nữa.”

“...”

“Cậu nghiêm túc một chút.”

“Cậu im ngay.”

“... Ừa.”

Đây có lẽ là sinh nhật ngốc nghếch nhất của Lục Thời Miễn trong suốt mười tám năm qua. Trong nháy mắt thối tắt nến, không biết là tay ai thò ra trong đêm tối, thế mà dám bôi một đồng bơ lên đầu với mặt cậu.

Má!

Lục Thời Miễn bắt lấy bàn tay nọ, rất nhỏ, mềm mại lại lạnh lạnh, sờng người giây lát, cậu mắng khê: “Đinh Mật, cậu chán sống à.”

Trong bóng tối, Đinh Mật cười láu lỉnh, lặng lẽ nắm chặt lấy tay cậu.

May mắn làm sao, giờ này khắc này, người ở bên cạnh cậu là cô.

...

Lục Thời Miễn không chịu nổi mặt mũi, đầu tóc toàn là bơ, đèn bật lại liền bỏ đi tắm rửa, đến bánh kem cũng không ăn. Đinh Mật cúi đầu tự kiểm điểm.

Ăn bánh kem xong, Đỗ Minh Vy chọc cô: “Không phải mày chưa đưa quà sao? Đi đi!”

“Ừ.” Đinh Mật vân vê vạt áo, chạy lên tầng hai.

Lục Thời Miễn ra khỏi phòng tắm, vừa mặc một chiếc áo đen liền mũ xong thì nhìn thấy Đinh Mật đang đứng ở cửa nhìn cậu. Cậu ném khăn đi, nạt cô: “Nhìn gì mà nhìn.”

Đinh Mật toét miệng cười, chạy vào phòng khách nhỏ kéo cặp sách ra.

Lục Thời Miễn mở ngăn kéo lấy một bao thuốc, cầm bật lửa trên bàn, ra ngoài ban công châm lửa, cúi đầu hút một hơi.

Ngước mắt lên, Đinh Mật đã đứng trước mặt cậu.

Lục Thời Miễn liếc nhìn hộp quà tinh xảo trong tay cô, đuôi mắt hơi nhếch lên, lại quay mặt đi hút thêm một hơi nữa, thoải mái tựa người trên lan can. Làn khói trắng lượn lờ quanh mũi và môi cậu, ánh mắt tĩnh lặng mà lạnh nhạt.

Đinh Mật cứ như bị mê hoặc, cầm lòng chẳng dặng xáp đến: “Này, cho tớ hút thử với.”

Lục Thời Miễn liếc cô, thấy đáy mắt cô không giấu được vẻ nóng lòng muốn thử, cười trào phúng: “Giỏi nhỉ, uống bia xong giờ còn muốn hút thuốc?”

Đinh Mật không đáp, lại tiến thêm một bước.

Lục Thời Miễn day mày, cuối cùng vẫn đưa điều thuốc qua, cậu không tin cô bé này có cái gan đó.

Sự thật chứng minh, cô có...

Đinh Mật đè nén trái tim đang đập điên cuồng, túm áo trước ngực cậu, kiễng mũi chân lên, cấp tốc đặt lên môi cậu một nụ hôn.

~~~

Tác giả có lời muốn nói: “Này, cho tớ hút thử với.” = “Này, cho tớ hôn thử cái.”

Nụ hôn đầu tiên, à không, hai rồi, hôn hầu kết cũng tính, lại còn ôm nữa, Miễn ca sống mười 18 năm cũng đáng lắm.

Đây là lần đầu tiên Lục nhị ca (Miễn ca) bị Đinh Tiểu Mật trêu ghẹo, hình như gọi Lục nhị ca thuận miệng hơn thì phải [doge].

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19

Dịch: Hoài Dương

Gió đêm thổi mơn man, trong không khí thoang thoảng mùi hương lẫn lộn giữa xà phòng tắm và dầu gội đầu. Hôm nay Đinh Mật ngửi thấy mùi hương này hai lần, kí ức sâu sắc đến nỗi mùi thuốc lá quanh quần đầu đây dường như cũng tan biến.

Đây mới là hương vị trên cơ thể thiếu niên, mát lạnh mà dễ chịu.

Xúc cảm trên môi thật mềm mại. Đinh Mật phân không rõ là môi cô hay môi cậu mềm hơn. Não cô dường như đang có một đoàn tàu hỏa chạy ầm ầm qua, mọi âm thanh đều xa xăm mơ hồ.

Lục Thời Miễn hoàn toàn chết sững. Đợi đến khi cậu lấy lại tinh thần, Đinh Mật đã hạ chân xuống đứng trước mặt cậu. Mặt cô đỏ bừng, nhưng vẫn hơi lòng hơi dạ lí nhí: “Tớ hút gián tiếp là được rồi.”

Lục Thời Miễn nhấp môi, gần như không biết nên làm gì cô, nhắc tay định đưa điếu thuốc cháy còn non nửa vào miệng, nhưng được nửa đường, cậu lại đột nhiên dí nó lên lan can, dập tắt rồi ném vào thùng rác.

Cậu đứng thẳng người, vươn tay vò mạnh đầu cô một hồi. Đinh Mật la oái lên, định chạy.

Bị cậu tóm trở lại, nắm cổ tay ấn lên lan can.

Hộp quà vang tiếng rơi xuống đất, nhưng không ai quan tâm.

Đinh Mật nhắm chặt mắt, đợi cậu nghiêm trị.

“Thịch, thịch, thịch...” Tiếng tim đập dữ dội như muốn phá tan lồng ngực hòa với tiếng thở khê khàng của thiếu nữ, Lục Thời Miễn nghe mà run hết cả da đầu, sao trước kia cậu không phát hiện ra nha đầu này lại có bản lĩnh thế nhỉ?

Còn... hút gián tiếp?

Phản rồi.

Lục Thời Miễn muốn phạt cô, nhưng sau khi vò tóc cô một hồi, ngắm nghía gương mặt ửng hồng của thiếu nữ, cậu lại không biết nên phạt cô thế nào nữa, chỉ đành giằng co thế này. Mười mấy giây sau, cậu buông cô ra, lại vò đầu cô thêm một bận, nghiêng rằng: “Mới uống ít rượu đã phạm tội, lần sau cậu còn chạm vào nó thử xem.”

Đinh Mật thấp thỏm mở mắt, muốn nói không phải vì uống rượu nên mới hôn cậu, nhưng đã bị cậu giữ gáy đẩy ra khỏi phòng.

“Quà...”

Vẫn ở ngoài ban công kia.

Lục Thời Miễn còn đâu tâm trạng quan tâm món quà kia, giọng bức bối: “Lát tớ nhặt.”

Đinh Mật hơi khom lưng thoát khỏi tay cậu, gấp gáp xoay người định hỏi có phải cậu giận không, nào ngờ liếc mắt lại trông thấy hai tai thiếu niên đỏ ửng, “à” khê. Thì ra cậu cũng biết ngại?

Lục Thời Miễn bức thật: “Nhìn cái gì? Cậu còn định về nhà không?”

Lúc trước là ai nôn nóng đòi về?

Đinh Mật biến sắc: “A, đúng rồi, tớ phải về nhà.”

Muộn nữa nhất định sẽ bị mắng.

Cô vội vội vàng vàng chạy vào phòng khách nhỏ lấy cặp sách đeo lên vai, xong rồi chạy qua trước mặt Lục Thời Miễn, bị cậu tóm cổ lại: “Tớ đưa cậu về.”

Đinh Mật không chạy nữa, theo đuôi cậu đi xuống dưới nhà. Đỗ Minh Vy với Từ Khiên không biết làm sao lại cãi nhau, Lục Thời Phong chỉ cười đứng xem, lắc đầu, nhìn sang Đinh Mật: “Phải về rồi à?”

Đinh Mật gật đầu. Đỗ Minh Vy chạy đến bên cạnh cô, nháy mắt: “Mai gặp.”

“Ừ.” Đinh Mật đỏ mặt. Mai khai báo.

Gió thu xào xạc, Lục Thời Miễn đạp xe sóng đôi với Đinh Mật. Cô không nhìn được nghiêng đầu nhìn cậu, bị Lục Thời Miễn nghiêng đầu nhìn lại: “Cậu nhìn đường đi, đừng có gốc nghếch đâm vào cây đấy.”

“...”

Lần trước là tớ muốn đâm vào à?

Lục Thời Miễn đưa người về đến đầu đường tiểu khu, Đinh Mật nghiêm túc dặn dò cậu: “Cậu đừng quên quà ở ngoài ban công đấy, tớ đã chuẩn bị nó từ lúc nghỉ hè đó.”

Lục Thời Miễn cười khê: “Có lòng ghê.”

Đương nhiên rồi. Cô cười.

Hôm nay về hơi muộn, Đinh Mật thấp thỏm mở cửa, may mà trong phòng khách chỉ có Chu Thanh.

Chu Thanh nhìn cô, nhú mày hỏi: “Sao giờ con mới về?”

Đinh Mật nửa thật nửa giả đáp: “Con ngồi học với Minh Vy cả ngày, nhưng hôm nay có bạn sinh nhật nên bọn con còn cùng nhau ăn đồ nướng nữa.”

Chu Thanh thở dài, nói: “Cuối cấp hết rồi mà mấy đứa còn không biết khiến người lớn bớt lo, Tiết Ninh cũng chưa về, chú con đang phải ra ngoài tìm nó kia kìa. Con đấy, vẫn luôn ngoan ngoãn nên mẹ cũng không muốn nói nhiều, sau này cuối tuần đừng ra ngoài nữa, ở nhà cũng học được mà.”

“Mẹ.” Đinh Mật nhìn bà, “Con ở nhà có thể chuyên tâm học hành thật sao?”

Trước kia còn tốt, chứ từ sau khi Tiết Ninh học lại, cuối tuần nào Tiết Chấn cũng trông chừng cô ta, không cho ra ngoài chơi, còn bảo Đinh Mật dạy cô ta học. Nhưng hai người vốn không hợp nhau, Tiết Ninh vẫn luôn xem thường cô, sao có thể phục cô. Bài tập lớp 12 nặng như thế, Đinh Mật lo thân mình chưa xong, thế mà còn phải lãng phí thời gian giảng bài cho Tiết Ninh.

Chu Thanh ngẩn người.

Đinh Mật nói nhỏ: “Tiết Ninh không đồ đại học còn có chú Tiết, con thì sao?”

Con còn có cái gì? Mẹ có thể cho con cái gì?

Chu Thanh nhú mày, then quá hóa giận: “Con nói gì đấy! Mấy năm nay chú con đối xử với con có khác gì con gái ruột đâu?”

Đình Mật cười tự giễu: “Không khác gì ư? Nhưng dù có khác thì thế nào, con cũng đành chịu thôi, chung quy vẫn không phải bố ruột con.”

“Con...” Chu Thanh như muốn dứt hơi, cảm lạnh trong khoảng khắc, “Thôi, con đi tắm rồi ngủ đi, sau này đừng về khuya thế nữa.”

Đình Mật không nói gì, về phòng lấy quần áo đi tắm, tắm xong chui ra. Tiết Chấn sầm mặt xách Tiết Ninh đã say khướt vào nhà, vừa vào cửa đã chỉ sang Đình Mật nói: “Mày nhìn Đình Mật nhà người ta kìa, thế mới là học sinh chứ, mày thì giống cái dạng gì!”

Tiết Ninh cắn môi không nói, lườm Đình Mật.

Đình Mật cũng không nói gì, cúi đầu về phòng, cô lấy tờ đề Toán lúc chiều mới làm được một nửa ra, đeo tai nghe, ngồi làm tiếp.

...

Lục Thời Miễn nhặt hộp quà ở dưới đất lên, mở ra.

Là một bộ bao đầu gối và bao cổ tay của NIKE, màu đen.

Cậu mím môi, nha đầu kia hẳn là đã bỏ ra không ít tiền?

Nửa đêm, trước khi ngủ, Lục Thời Miễn bất giác lại nhớ đến hai nụ hôn kia, yết hầu bỗng ngứa râm ran, tâm tình nóng lên.

Liên quan đến chuyện môi ai mềm hơn, đối với Lục Thời Miễn, đương nhiên là môi Đình Mật mềm hơn, cứ như... kẹo bông vậy.

Bởi hai nụ hôn ngọt như kẹo bông ấy, trong đêm đầu tiên của tuổi 18, Lục Thời Miễn mơ thấy một giấc mơ vô cùng kỳ quái, hôm sau trời còn chưa sáng cậu đã sầm mặt lao đi tắm nước lạnh. Lục Thời Miễn không đợi Đình Mật, trực tiếp đạp xe đến trường trước, đi tập với đội tuyển, chơi bóng gần một tiếng.

Sáng nay Đinh Mật không đợi được Lục Thời Miễn, suýt nữa thì muộn học, khóa xe xong, cô phải khoác cặp chạy điên cuồng lên tầng 3.

Va phải Lục Thời Miễn đầu đầy mồ hôi ở tầng dưới, bốn mắt nhìn nhau, Lục Thời Miễn đi lên trước, Đinh Mật lèo đèo theo sau cậu.

Một trước một sau bước vào phòng học, vừa ngồi xuống Đinh Mật đã truy hỏi: “Sao sáng nay cậu không đợi tớ?”

Lục Thời Miễn cầm chai nước lên, tu hết nửa: “Chơi bóng.”

Cô biết cậu đi chơi bóng rồi, Đinh Mật oán trách: “Cậu cũng nên nói với tớ một tiếng chứ, hôm nay tớ không đợi được cậu, suýt nữa thì muộn học.”

Lục Thời Miễn đá ghế ra ngồi xuống, cười như không cười nhìn cô: “Chúng ta đã hẹn phải cùng nhau đến trường à?”

Đinh Mật ngây ra: “Không phải vẫn luôn như vậy sao?”

Lục Thời Miễn liếc cô: “Cậu không biết nhìn xem trong sân nhà tớ có xe hay không à?”

“Tớ thấy không có...”

“Thế mà cậu còn không biết đến trường trước?”

“...”

Phí công cô tưởng tối qua hai người..., quan hệ chắc chắn sẽ càng thân mật hơn, nào ai ngờ!

Lần sau còn đợi cậu, cô chính là đồ ngốc!

Trong giờ nghỉ trưa, Đỗ Minh Vy cứ nhấp nhồm không thôi, hào hứng truy hỏi: “Hôm qua mày nán lại ở tầng trên lâu thế, rốt cuộc có tỏ tình không?”

Đinh Mật lắc đầu. Đỗ Minh Vy lườm trắng mắt: “Tao e là đến lúc tao ra nước ngoài hai chúng mày cũng vẫn chưa xác định gì mất thôi.”

Cô lo thật. Đến lúc đó không có cô ở đây, chẳng phải Đinh Mật sẽ bị Lục Thời Miễn nuốt hết cả xương sao.

Đinh Mật cười khẽ, ghé đến bên tai cô nàng, thẹn thùng nói một câu.

Đỗ Minh Vy trợn to mắt, mặt đỏ lên: “Đinh Tiểu Mật! Mày được lắm!”

Đinh Mật cười ngốc nghếch. Cô cũng cảm thấy bản thân rất được, lòng lặng lẽ vỗ tay hoan hô mình.

“Chỉ... chạm nhẹ thôi à?”

“Ừ...”

Đỗ Minh Vy kề sát tai cô thì thầm: “Trong tiểu thuyết nói chỉ chạm thì không tính là hôn đâu.”

Đinh Mật đỏ mặt: “Ừa.”

Hình như là thế. Nam nữ chính trong phim đều hôn nhau rất lâu.

Suy cho cùng tuổi vẫn còn nhỏ, nói những chuyện này đều thấy ngượng ngùng, sau khi “báo cáo” ngắn gọn, hai người không nói gì nữa.

Một lúc lâu sau, Đinh Mật nói: “Tao quyết định sẽ thi vào trường đại học ở Bắc Kinh.”

Đỗ Minh Vy cười: “Thanh Hoa?”

Đinh Mật rũ vai: “Mày đừng đùa, chắc chắn không thi nổi Thanh Hoa đâu, tao bảo là trường ở Bắc Kinh thôi, còn nhiều trường tốt mà, cố gắng hơn nữa thì kiểu gì cũng vào được.”

“Đúng rồi, hôm qua anh Lục kể, vì không chịu đi du học mà Lục Thời Miễn đã âm ỉ với người nhà một trận. Cuối cùng anh Lục đành đứng ra đảm bảo, trừ khi đỗ Thanh Hoa hoặc Bắc Đại, bằng không Lục Thời Miễn vẫn sẽ phải ra nước ngoài.”

Đinh Mật căng thẳng: “Thật sao?”

Đỗ Minh Vy gật đầu: “Đương nhiên. Nhưng với thành tích của Lục Thời Miễn, chỉ cần cậu ta không viết văn linh tinh, Thanh Hoa hay Bắc Đại đều không thành vấn đề.”

Đúng là thế.

Trước kỳ thi tháng, Đinh Mật đặc biệt nghiêm túc nói với Lục Thời Miễn: “Cậu nhất định phải làm Văn thật tốt đấy.”

Lục Thời Miễn liếc cô, cười thoải mái: “Thế thì cậu phải làm hết đề Toán đấy.”

Được, giao kèo.

Sau kỳ thi tháng là đại hội thể dục thể thao, ủy viên môn Thể dục rít tìm người tham gia thi đấu, cuối cấp rồi, người đồng ý tham gia rất ít, làm cậu ta sứt đầu mẻ trán. Năm trước có Lục Thời Miễn với Tần Dạng, năm nay thêm được Từ Khiên, bên nam sinh không vấn đề gì, chỉ thiếu bên nữ.

Đinh Mật nhìn Lục Thời Miễn điền xong mấy phiếu báo danh, thuận tiện hỏi: “Thi giữa kỳ xong sẽ phải đổi chỗ, cậu còn chọn tứ ngồi cùng nữa không?”

Lục Thời Miễn chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Kết quả tốt hơn thi tháng thì sẽ xem xét.”

Đinh Mật bĩu môi: “Biết rồi.”

Lật đề Toán mới phát hồi sáng ra, cô bắt đầu làm đề.

Tiết cuối cùng ngày thứ Sáu, trên bàn Đinh Mật bỗng xuất hiện một mẫu giấy nhỏ, cô chớp mắt, ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Đỗ Minh Vy nhắc tay chỉ trỏ.

Đinh Mật tưởng là gửi cho mình, đang định mở ra thì nghe thấy tiếng nói gấp gáp: “Không phải đưa cậu đâu!”

Đinh Mật sững sờ, ngẩng đầu nhìn Khương Khả Du.

Khương Khả Du nhú mày nhìn cô, lúc này Đinh Mật mới phản ứng kịp, mẫu giấy này được gửi cho bạn cùng bàn của cô, Lục Thời Miễn.

Đinh Mật nói xin lỗi, ném mẫu giấy cho Lục Thời Miễn.

Của cậu đấy.

Cúi đầu làm đề tiếp.

Khương Khả Du gửi giấy cho cậu làm gì? Viết gì trong đó?

Đinh Mật nhin không ngó xem, cố gắng chuyên tâm làm đề.

Lục Thời Miễn mở giấy ra xem, đọc xong nhú mày vo nó thành một cục, thuận tay ném đi luôn. Cục giấy lăn đến giữa bàn, lọt vào khe hở giữa

hai chồng sách của hai người, rơi vào tầm mắt Đinh Mật.

Đinh Mật vô thức ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt của Khương Khả Du, hai người lúng túng quay mặt đi. Khương Khả Du chắc là muốn xem Lục Thời Miển có đọc mẫu giấy đó không, hoặc là cậu có định trả lời không.

Qua một lát, Đinh Mật nhoài người ra bàn, ngoẹo đầu nhìn cậu, hạ thấp giọng: “Cậu không trả lời à?”

Lục Thời Miển lườm cô: “Cậu trả lời hộ tớ?”

Cô...

Ngốc mới trả lời hộ cậu!

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20

Dịch: Hoài Dương

Sắp tan học, đại biểu các môn phải đến văn phòng nhận đề thi thử. Một lúc sau, Đinh Mật ôm đề tiếng Anh quay lại, bắt đầu phát từ tổ một.

Lúc phát đến bàn 3, tổ ba, Khương Khả Du liếc cô vẻ khó chịu.

Đinh Mật ù ù cạc cạc, mẫu giấy kia cô có đọc đâu, cũng chẳng phải cô bảo Lục Thời Miễn không trả lời.

Về lại chỗ ngồi, trên bàn đã có đến mấy tờ đề, Đinh Mật vừa xếp đề vừa hạ giọng hỏi: “Khương Khả Du hẹn cậu đi xem phim à?”

Lục Thời Miễn vốn đang kiểm đề, nghe thấy câu này, nghiêng đầu liếc cô: “Cậu muốn xem phim?”

Đinh Mật nghĩ đến dịp 1/5 mấy tháng trước, đúng là cô muốn hẹn cậu đi xem phim thật, cúi đầu đếm đề, thầm nghĩ vẫn có thể bớt chút thời gian đi xem một bộ phim, thế nên gật đầu: “Muốn.”

Lục Thời Miễn nhướn mày: “Từ Khiên vừa tìm được một bộ phim kinh dị...”

“Thôi đi!” Đinh Mật vội nói.

Đánh chết cô cũng không xem phim kinh dị.

Lục Thời Miễn phì cười, mấy giây sau nói nhẹ như không: “Cậu muốn xem phim gì?”

Đinh Mật chuyển buồn thành vui, cười ngọt ngào: “Cậu muốn đi cùng tớ à? Đến rạp, không xem ở nhà cậu đâu.”

Cô rất ít khi đến rạp chiếu phim, chỉ có mấy lần, đều là đi cùng Đỗ Minh Vy. Từ sau khi nhà họ Lục lắp đặt phòng chiếu, Lục Thời Phong mang rất nhiều phim về, Từ Khiên cũng tha đến không ít phim cấm, Lục Thời Miễn hiếm khi ra rạp.

Lục Thời Miễn tựa người vào ghế, vắt chân, gõ bàn hai cái: “Thi Toán giữa kỳ được 120 điểm trở lên thì tớ mời cậu đi xem phim.”

Đinh Mật suýt buột miệng đáp được, quay đầu liếc thấy khóe môi ngậm cười của cậu, bỗng được dung túng, cô cất đề vào cặp sách, hất cằm: “Muốn mời tớ xem phim á, làm Văn cho tốt rồi nói.”

Chỉ có cậu biết ra điều kiện chắc!

Cô cũng biết nhé!

“Được thôi.” Cậu nhàn nhã đáp.

Đinh Mật cứ như được cậu nhét cho một viên kẹo ngọt, cười rộ lên.

Tiếng hai người nói chuyện không lớn, lớp phó nghe thấy hai chữ “phim ảnh” gì đó, chợt quay đầu lại, Đinh Mật vội ngậm miệng, cậu ta hỏi: “Anh Miễn, giới thiệu vài phim hay gần đây đi? Tôi cũng muốn đi xem.”

Bạn ngồi cùng cậu ta là con trai, nháy mắt trêu ghẹo: “Đưa lớp trưởng đi à?”

Lớp phó lườm cậu ta, còn bép xép liền đánh người.

Lục Thời Miễn: “Dạo này có một bộ phim kinh dị không tồi.”

Lớp phó do dự: “Con gái liệu có thích xem không?”

Lục Thời Miễn cười nhạt, không đáp. Đinh Mật trả lời: “Đương nhiên là không rồi, xem phim văn nghệ ấy!”

Lớp phó quyết định nghe Đinh Mật.

Chẳng mấy chốc, Đinh Mật thấy lớp phó chuyển lên bàn trước một mẫu giấy, bạn trước lại chuyển lên trước nữa, qua mấy người, rất ăn ý chuyển đến tay lớp trưởng.

Lớp trưởng với lớp phó yêu sớm là chuyện mà ai ai cũng tỏ, không biết hồi đầu là ai mách thầy, làm Lý Chí Bân phải ra mặt, gọi hai người đi nói chuyện mấy lần. Nhưng kết quả hiển nhiên không tốt, hai người họ không chia tay, mọi người đùa xong đều rất ăn ý giúp họ giữ bí mật.

Đinh Mật nhớ đến mấy chuyện linh tinh nghe được, cái hồ yêu sớm to bự này, không phải ai cũng có gan nhảy xuống.

Có người rục rịch chộn rộn, nhưng lại không có cái gan ấy.

Cũng có người đã đặt một chân xuống đó, chẳng hạn như cô.

Khi nào Lục Thời Miễn mới cùng cô nhảy xuống đó đây?

Sau khi ngồi cùng Lục Thời Miễn, suy đoán và bàn tán về cô và cậu cũng không ít. Lục Thời Miễn là nam sinh, chưa từng để ý những chuyện này, nhưng Đinh Mật có khi lại không nhịn được nghĩ quàng nghĩ xiên, sợ người khác nhìn ra điều gì đó. Lại nghĩ tiếp, nếu như biết thật, liệu mọi người có giúp họ giữ kín bí mật như giúp lớp trưởng và lớp phó không?

Ủy viên Thể dục lại cầm phiếu báo danh cho đại hội Thể dục thể thao mùa Thu qua: “Lục Thời Miễn, hay là cậu tham gia thêm mục 3000 mét

nữa đi? Từ Khiên đăng kí 5000 mét, chạy thêm 3000 mét sợ là không được.”

“Tần Dạng đâu?”

“Tần Dạng đã đăng kí mấy mục rồi, nhiều nữa không tốt.”

Lục Thời Miễn lấy phiếu báo danh qua, nhanh chóng kí tên rồi trả cho ủy viên Thể dục.

Ủy viên Thể dục lại cười híp mắt hỏi Đình Mật: “Đình Mật, cậu muốn báo danh không?”

Đình Mật đang định từ chối, người bên cạnh bỗng cười nhạo: “Với chút tế bào vận động đó của cậu ấy hả, thôi bỏ đi.”

“...”

Ủy viên Thể dục cười quay đi.

Tiết cuối cùng là Thể dục, hội nam sinh đã chuẩn bị đi chiếm sân bóng, Đình Mật hãy còn đang làm đề tiếng Anh. Khương Khả Du mãi không được hồi đáp bỗng đi tới trước bàn họ, nói khẽ: “Đình Mật, có thể cho tớ ngồi nhờ chỗ cậu một lát không? Tớ có đôi lời muốn nói với Lục Thời Miễn.”

Đình Mật ngẩng đầu, lại nghiêng đầu nhìn Lục Thời Miễn.

Lục Thời Miễn trực tiếp đứng dậy, giọng lạnh nhạt: “Tôi nói với bố tôi rồi, tôi không đi, cậu tự đi đi.”

Khương Khả Du cắn môi. Đình Mật không biết mình còn cần nhường chỗ không, bởi vì Lục Thời Miễn đã đứng lên. Từ Khiên ôm bóng gọi cậu: “Tao với Tần Dạng ra sân trước, mày nhanh lên đây.”

Lục Thời Miễn gật đầu, đá ghế ra, đút tay vào túi, bỏ đi.

Khương Khả Du xấu hổ đứng tại chỗ, Đinh Mật liếc nhìn cô. Khương Khả Du cảm thấy bối rối, lườm cô một cái, lại chạy đuổi theo...

“Lục Thời Miễn, cậu đợi đã.”

Đinh Mật nghe thấy tiếng gọi của Khương Khả Du, cúi đầu cắn bút, Khương Khả Du muốn hẹn Lục Thời Miễn đi đâu?

Từ Khiên và Tần Dạng nghe thấy Khương Khả Du gọi Lục Thời Miễn, quay đầu xem kịch vui. Đợi Lục Thời Miễn đẩy được người đi, Từ Khiên hả hê sung sướng: “Không phải bố mày định sắp xếp gì đó cho mày với Khương Khả Du thật chứ?”

Lục Thời Miễn hừ lạnh: “Mày nghĩ nhiều rồi.”

Tần Dạng cười: “Khương Khả Du xinh mà.”

“Xinh thì mày theo đuổi đi?”

“...”

Tần Dạng cào đầu, cậu lại không thích Khương Khả Du, theo đuổi làm gì.

Mấy nam sinh chạy đến chiếm đoạt nửa sân bóng rổ. Đỗ Minh Vy và Đinh Mật khoác tay nhau ngồi trên bậc thềm xem các cậu chơi bóng. Thầy Thế dọc đi tới, trông thấy các nữ sinh đều ngồi yên, vỗ tay hô to: “Các bạn nữ cũng dậy vận động đi nào, vừa học vừa chơi, đừng ngồi mãi thế.”

Tập thể nữ sinh ngồi im bất động, có người còn định quay về phòng học, vẫn còn rất nhiều đề chưa làm kia kìa.

Thầy Thế dục kêu họ lại, lại gọi hội nam sinh: “Các bạn nam qua đây một lát, cho các bạn nữ chơi một trận.”

Hội nữ sinh: “...”

Bọn họ không hề muốn chơi bóng, cảm ơn.

Có nam sinh không vui, gào lên: “Bọn họ có biết chơi bóng đâu ạ.”

Lớp phó cười nhạt: “Ai bảo không biết, lớp trưởng của chúng ta biết đấy. Cho con gái chơi một trận đi, cũng không lâu đâu.”

Lục Thời Miễn ngược mắt nhìn lên bậc thềm, Đinh Mật và Đỗ Minh Vy đang khom lưng định chạy trốn, bị thầy Thế dục gọi tên bắt quay lại. Cậu cười khê, thuận tay ném bóng đi, bóng lọt qua rổ, rơi xuống nền đất.

“Đi thôi.” Cậu nói.

Tần Dạng và Từ Khiên đứng sau lưng cậu. Tần Dạng nói: “Nhường sân cho tụi con gái thật à.”

Lục Thời Miễn: “Không thì sao?”

Hội nam sinh lùi ra ngoài sân, ngồi trên thềm nhàn nhã xem hội nữ sinh chơi bóng. Thật ra chỉ có mấy người biết chơi, bọn họ chủ yếu ngồi xem trò vui. Có người nói: “Nhìn Đỗ Minh Vy kìa, toàn chơi bừa thôi, nào có ai chơi bóng thế kia chứ.”

Từ Khiên nhìn theo, không nhịn được bật cười. Mấy nam sinh bên cạnh vẫn đang thảo luận:

“Khương Khả Du với lớp trưởng biết chơi đấy, không ngờ Khương Khả Du múa cũng đẹp mà chơi bóng cũng hay.”

“Này, chúng mày cho rằng hoa khôi của lớp mình là ai?”

“Khương Khả Du chứ ai.”

“Không, Đỗ Minh Vy xinh hơn.”

Sau đó có người hô to: “Anh Miễn, anh cho là ai?”

Lục Thời Miễn nhìn Đinh Mật đang lắc lư mù mịt trên sân bóng, thờ ơ đáp: “Không biết.”

“...”

Từ Khiên liếc cậu một cái. Hồi mới vào lớp 11, có lần chơi game ở nhà Lục Thời Miễn, Tần Dạng nhắc đến việc nữ sinh nào là hoa khôi của lớp, hầu hết nam sinh trong lớp đều chọn Đỗ Minh Vy.

Tần Dạng hỏi Lục Thời Miễn: “A Miễn, mày thấy sao?”

Lục Thời Miễn liếc cậu ta một cái, không đáp.

Kết thúc mấy ván game, Lục Thời Miễn đột nhiên tựa vào ghế, nói một câu không đầu không đuôi: “Đinh Mật.”

Tên đàn Tần Dạng không phản ứng kịp, hỏi: “Đinh Mật làm sao?”

Từ Khiên ngẩn người, hiểu ra.

Nghĩ đến chuyện ấy, Từ Khiên huých khuỷu tay vào lưng Lục Thời Miễn, thấy chết không sờn hỏi: “Không biết thật hay giả vờ không biết đấy? Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, Đinh...” Lục Thời Miễn quắc mắt qua, Từ Khiên lập tức ngậm miệng.

Trên sân, Đỗ Minh Vy gào to: “Đinh Tiểu Mật, chuyển bóng cho tao.”

Đinh Mật: “Được thôi.”

Mái tóc ngắn của thiếu nữ tung bay theo gió, nụ cười ngọt ngào mà xán lạn. Đinh Mật không xinh kiểu sắc sảo diễm lệ. Dường cách hình dung sau này của Đỗ Minh Vy thì là, đó là gương mặt của mối tình đầu, Đinh Mật đẹp như mối tình đầu.

...

Hết tiết Thể dục, mấy người Lục Thời Miễn lại chơi bóng tiếp, Đinh Mật và Đỗ Minh Vy đến căng tin ăn tối. Trước giờ tự học tối, Đỗ Minh Vy đột nhiên chạy tới nói cho Đinh Mật biết: “Bố Lục Thời Miễn với bố Khương Khả Du là bạn bè làm ăn. Họ vừa hay đi ăn ở gần trường, gọi hai người cùng qua, nhưng Lục Thời Miễn không đi.”

Đinh Mật hỏi: “Sao mà biết?”

Đỗ Minh Vy gõ đầu cô: “Còn không phải tại tao thấy mày cuống lên à? Nhắn tin hỏi Từ Khiên đó.”

“Mày với Từ Khiên dạo gần đây có vẻ lại tốt lên nhỉ?”

Đỗ Minh Vy nhìn đi chỗ khác, âm à âm ừ: “Thế à? Cũng thường thôi...”

Đinh Mật đang định nói tiếp, bóng thầy chủ nhiệm bỗng lướt qua cửa sổ, Đỗ Minh Vy vội vàng chạy về chỗ, tiếng chuông vào lớp vang lên, Lục Thời Miễn cũng sải bước vào từ cửa sau.

Thầy chủ nhiệm đứng trên bục giảng, nói: “Ba ngày sau là đại hội Thể dục thể thao, ban ngày không cần đi học, buổi tối vẫn học như thường. Các em đừng tưởng không cần đi học thì có thể nô đùa, nhân lúc rảnh rỗi lấy đề ra làm đi.”

Dứt lời liền đưa đề cho bàn một, để mọi người chuyển tay nhau.

Thầy vừa đi, có nam sinh liền oán hận: “Mấy hôm đại hội khỏi đi xem luôn, cứ ở trong lớp mà làm đề thôi.”

“Đúng đấy, cứ tưởng có hội thì được thờ chú, ai ngờ còn nhiều đề hơn cả nghỉ phép.”

Đinh Mật đếm đề, cảm thấy không khoa trương như hai cậu kia nói, vẫn có thể làm xong được.

Đề vừa đến tay, Lục Thời Miễn đã cầm bút bắt đầu làm, Đinh Mật ghé qua hỏi nhỏ: “Vì sao cậu không đi ăn cùng Khương Khả Du?”

Lục Thời Miễn chẳng thèm ngẩng đầu lên: “Không muốn đi.”

Đinh Mật đáp tiếng, nhìn sắc mặt cậu, quyết định không hỏi nữa.

Đến kỳ đại hội, cả trường được nghỉ học. Buổi sáng lúc Đinh Mật ra khỏi nhà, Tiết Ninh vẫn còn đang ngủ, căn bản không định đến trường, bởi vì mấy ngày này Tiết Chấn đang đi công tác nên không ai quản lý cô ta, Chu Thanh gọi cô ta mấy lần, Tiết Ninh cứ rúc mình vào trong chăn, coi như không nghe thấy.

Đinh Mật nhú mày, có khi cô cảm thấy mẹ mình sống thật mệt mỏi, nhưng Chu Thanh dường như đã quen. Cô không nói gì, thay giày ra khỏi nhà.

Đại hội Thể dục thể thao không quan trọng với khối 12 lắm, đến thầy chủ nhiệm cũng bảo những học sinh tham gia thi đấu cứ thi cho có thôi, học tập quan trọng hơn. Buổi chiều, Đinh Mật cùng Đỗ Minh Vy định đi xem cuộc thi chạy 100 mét nam, lúc đi qua rừng cây, cô bắt gặp Tiết Ninh đang ở cùng với hai thanh niên đầu tóc kỳ lạ, khẳng định không phải học sinh của trường, giống người lẩn lộn ngoài xã hội hơn.

Ba người vừa cười vừa nói, Tiết Ninh đột nhiên liếc mắt, nhìn thấy Đinh Mật.

Đinh Mật quay mặt đi, coi như không thấy gì.

Đỗ Minh Vy cũng nhìn thấy: “Sao hai người đó lại vào đây được?”

Đinh Mật nghĩ ngợi: “Chắc là trường quản không chặt, để họ trà trộn vào.”

“Bà chị đó của mày tên Tiết Ninh à?”

“Ừ.”

“Nghe nói chị ta đứng đầu từ dưới lên ở lớp học lại, làm thầy cô rất đau đầu. Cũng không biết chú mày đã bỏ ra bao nhiêu tiền để nhét chị ta vào đây.”

Đinh Mật cười trừ, đúng là bỏ ra không ít tiền. Nghe Chu Thanh ai oán, đến tiền đặt cọc nhà mới cũng bị dùng mất một phần, Tiết Chấn quả rất nhọc lòng vì Tiết Ninh. Đáng tiếc Tiết Ninh không hề tỉnh ngộ, vào Nhất Trung mà vẫn y như trước.

Đang trong giờ tự học tối, Đinh Mật nhận được tin nhắn của Tiết Ninh.

[Tao ở quán net Tinh Hải, lát mày tan học thì sang lớp tao lấy hộ tao cái cặp sách mang ra đây được không? Tối nay bố tao về rồi.]

Đinh Mật coi như chưa đọc.

Một lát sau, Tiết Ninh lại gửi đến một tin.

[Mày không giúp tao thì tao sẽ mách mẹ mày là mày yêu sớm. Buổi tối đợt Tết là Lục Thời Miễn đưa mày về đúng không? Tao gặp cậu ta ở

dưới nhà.]

Mấy lần thi tháng Lục Thời Miễn đều đứng đầu khối, mặt mũi lại đẹp trai, Tiết Ninh muốn không chú ý đến cũng khó, gặp vài bạn liền nghĩ ra.

Tay Đinh Mật run lên, nhanh chóng trả lời.

[Cậu ấy chỉ đưa tôi về thôi, tùy chị muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.]

Lục Thời Miễn liếc cô, trầm giọng: “Cậu thích nghịch điện thoại trong giờ từ khi nào thế?”

Đinh Mật vội cất điện thoại đi: “Không nghịch nữa.”

Tiếng chuông tan học vang lên, Đinh Mật vẫn còn đang cố làm nốt câu cuối của đề Toán, Lục Thời Miễn đứng dậy, vắn cổ, tựa tường đợi cô.

Đinh Mật tính xong, đưa đáp án cho cậu xem: “Đúng không?”

Lục Thời Miễn rất hài lòng: “Có thể về rồi.”

Đinh Mật cười đắc ý, ngoài cửa bỗng có người gọi: “Đinh Mật còn ở trong đó không?”

“Kia kìa.” Có bạn chỉ cô.

“Cặp sách của chị em.”

Không ngờ Tiết Ninh lại nhờ bạn đưa qua, Đinh Mật đành nhận lấy.

Lục Thời Miễn liếc cô: “Chị cậu học ở đây?”

Đỗ Minh Vy từng nói một chút về gia đình cô, không nhiều, bởi vì Đinh Mật không bao giờ nhắc đến, thế nên Lục Thời Miễn cũng không rõ lắm.

Đinh Mật hiển nhiên không muốn nói nhiều: “Ừm, chị ta học lại ở đây, bảo tớ mang cặp sách về cho.”

Hai người đạp xe ra khỏi cổng trường, Đinh Mật dừng lại ở ngã rẽ thứ hai: “Tớ phải đi đưa cặp, cậu về trước đi.”

Cô sợ Tiết Ninh thấy cô với Lục Thời Miễn đi cùng nhau.

Lục Thời Miễn nhìn cô: “Cậu đưa qua đâu?”

“Quán net Tỉnh Hải.”

Đó là quán đen, không cần trình chứng minh thư, trong đó kiểu người nào cũng có, loạn cực kỳ. Trước kia lúc chưa trưởng thành Tần Dạng với Từ Khiên từng đến đó, Lục Thời Miễn cũng đi với họ vài lần. Chị cô không đi học mà trốn đến đó chơi, cậu đại khái có thể đoán được tình hình: “Tớ đi với cậu.”

“Không cần...”

Đinh Mật vô thức từ chối, nhưng Lục Thời Miễn đã đạp xe vượt qua cô: “Nhanh lên.”

Cô hết cách, đành đuổi theo: “Lát nữa cậu đứng ngoài cửa chờ tớ là được, tớ đưa cặp sách cho chị ta xong sẽ ra ngay, tớ không muốn để chị ta thấy chúng ta...”

Lục Thời Miễn hiểu ra, bật cười, đùa: “Lần này sợ người khác biết rồi?”

Đinh Mật mím môi không đáp.

Trong quán tối tăm rối loạn, Đinh Mật vừa bước vào liền nhăn mày, mau bước tìm Tiết Ninh, nhưng tìm mãi vẫn không thấy người đâu.

Có thanh niên đột nhiên huýt sáo: “Bé học sinh kìa, được đấy.”

“Em gái tìm người à?”

“Tìm ai thế? Nói anh nghe, anh tìm giúp cho...”

Đinh Mật tái mặt, coi như không nghe thấy, rẽ lên trước một đoạn, đến hàng thứ ba, có thanh niên gọi cô: “Em là Đinh Mật à? Tiết Ninh đi vệ sinh rồi.”

Đinh Mật nhìn sang, nhận ra hai thanh niên đầu tóc kỳ lạ nọ, cô đặt cặp sách lên ghế: “Tôi để cặp sách của Tiết Ninh ở đây, phiền các anh trông giúp.”

Đang định quay đi, thanh niên kia đột nhiên túm lấy tay cô: “Vội gì chứ, cùng chơi đi.”

Đinh Mật giãy giụa: “Anh bỏ ra, tôi phải về nhà.”

“Đợi lát nữa đi ăn khuya cùng bọn anh xong thì về, có cả chị em nữa mà.”

Đinh Mật lườm gã ta đầy chán ghét, càng giãy mạnh: “Anh buông tay!”

Tên đó càng nắm chặt hơn, mấy người bên cạnh chỉ ngồi xem kịch, căn bản không thèm để ý.

Đinh Mật cuống lên, vợ cặp Tiết Ninh đập vào mặt gã ta, trong cặp có sách, rất nặng, vừa hay đập vào sống mũi làm gã ta chảy máu.

“Mẹ nó!”

Tên đó kinh ngạc đứng lên định dạy dỗ cô, nhưng còn chưa chạm đến người, một thiếu niên mặc áo đồng phục trắng xanh bỗng lao đến như một

cơn gió, lập tức kéo gã ta ra, thuận tiện đá mạnh vào đầu gối, ấn mặt gã ta xuống bàn, gằn giọng: “Mày định làm gì?”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21

Dịch: Hoài Dương

Trước đó, Đinh Mật chưa từng nghĩ Lục Thời Miễn sẽ vì cô mà đánh nhau với người khác.

Nhưng cậu đã đánh, hơn nữa còn hung hãn hơn trong tưởng tượng rất nhiều. Lúc đối phương phản kích lại, cậu ném cặp sách vào lòng cô, chộp lấy một cái ghế rồi nện xuống.

Bàn ghế đổ nghiêng ngả, màn hình máy tính rơi xuống đất, những mảnh vỡ và linh kiện tán loạn tứ tung. Sự việc đã đến nước này mà vẫn không có ai ra can ngăn, người khắp bốn phía chỉ đứng xem vui, thậm chí chủ quán cũng mặc kệ.

Đinh Mật nhìn quanh, cầu cứu vô dụng, lại sợ Lục Thời Miễn chịu đòn, lo đỏ cả mắt: “Đừng đánh nữa... Đừng đánh nữa...”

Ba người cứ như không nghe thấy.

Mà một cô bé nhỏ gầy như cô lại không thể chen vào trận chiến hỗn loạn này.

Tiết Ninh đi vệ sinh về cũng đại ra vì cảnh tượng trước mắt, Đinh Mật vội lôi kéo cô ta: “Chị mau bảo bạn chị dừng tay!”

Tiết Ninh ngấn người, nhìn Lục Thời Miễn vặn ngược cổ tay của Trần Vũ, ném người ra sau vai, động tác nhanh nhẹn dứt khoát.

Đinh Mật đẩy cô ta, gào lên: “Chị ngây ra đấy làm gì!”

Tiết Ninh hoàn hồn, tuy bất mãn với thái độ của Đinh Mật, nhưng vẫn chạy qua hét to: “A Uy, đừng đánh nữa!”

Người tên A Uy ngẩng đầu nhìn, Tiết Ninh liếc sang Lục Thời Miễn, kéo tay áo A Uy: “Đừng đánh nữa...”

Đinh Mật chạy qua, ôm chặt cánh tay của Lục Thời Miễn, gấp gáp hỏi: “Cậu có sao không?”

Lục Thời Miễn sầm mặt lạnh lùng, thở khê: “Không sao.”

Tiết Ninh và A Uy đỡ Trần Vũ dậy, mặt đối mặt với Đinh Mật và Lục Thời Miễn. Trần Vũ vẫn chảy máu mũi, so ra thì Lục Thời Miễn chẳng bận gì, Đinh Mật thở hắt ra.

Chủ quán kẹp điều thuốc, nghênh ngang bước tới, tùy tiện quét mắt: “Đánh xong rồi thì tính toán bồi thường thôi, trả tiền hoặc ghi nợ rồi đi.”

Lục Thời Miễn lấy cặp sách trong lòng Đinh Mật về, móc ra một tấm thẻ. Chủ quán nhướng mày, bảo người đi lấy máy POS đến.

Trần Vũ lau máu mũi, nhìn Tiết Ninh, hừ lạnh: “Em cô giỏi nhỉ, nương nhờ được thiếu gia lắm tiền.”

Mặt mũi Tiết Ninh trắng bệch ra, Đinh Mật coi như không nghe thấy, cúi đầu đứng sau lưng Lục Thời Miễn, đầu óc trống rỗng, cô vừa khó chịu vừa ử rử, không biết tại sao chuyện lại thành ra thế này.

Đúng là hồng bét.

Tối nay để cậu gặp phải những chuyện này, tệ quá.

Lục Thời Miễn lấy thẻ về, cúi đầu nhìn Đinh Mật, đờ thấp giọng: “Có thể đi rồi chứ?”

Đinh Mật ngơ ngác nhìn cậu, gật đầu.

Dọc đường không khí ngột ngạt, lúc đi qua thùng rác, những hộp mì ăn liền chồng chất lên men bốc mùi khó chịu, Đinh Mật cúi đầu nhìn đôi giày của cậu.

Ra khỏi quán net, xe đạp của hai người không thấy đâu.

Đinh Mật nghĩ, đúng là chó cắn áo rách.

Lục Thời Miễn thấy môi hơi khô, bèn nhấp vài cái, quay đầu nhìn Đinh Mật. Thấy Đinh Mật cúi đầu, cậu vò tóc cô: “Ngẩng đầu lên nào.”

Đinh Mật chớp mi ngẩng đầu lên, mắt đỏ ửng, nước mắt lặng lẽ chảy dài.

Đinh Mật cúi đầu vô cùng, giọng yếu ớt: “Xin lỗi cậu...”

Lục Thời Miễn sững sờ, đây hình như là lần đầu tiên cậu thấy cô khóc, cô nâng tay lau nước mắt, nhìn sang hướng khác.

Tiết Ninh khoác cặp sách đi ra, hai người kia theo sau cô ta, lờm Lục Thời Miễn. Trần Vỹ còn định xông lên, bị A Uy cản lại: “Đi thôi.” Trần Vỹ lại hần học lờm Lục Thời Miễn thêm một cái. Lục Thời Miễn thờ ơ cười lạnh, nhìn bọn họ bỏ đi.

Tiết Ninh liếc nhìn Đinh Mật, không biết vì sao cô ta có phần không dám nhìn Lục Thời Miễn. Tiết Ninh luôn cảm thấy ánh mắt cậu ta nhìn mình ngập tràn lạnh lùng và xem thường, khiến cô ta bất giác muốn độn thổ cho xong.

Nhưng cô ta vẫn có việc cần nói với Đình Mật, không thể không mở miệng trước: “Đình Mật, xe của mày đâu?”

Đình Mật quay đầu nhìn cô ta, cười tự giễu: “Bị trộm rồi.”

Tiết Ninh ngẩn ra, khóe mắt liếc sang Lục Thời Miễn, giọng cũng thấp lại: “Hay là... chúng ta gọi xe về.”

Đình Mật hít sâu một hơi, không nhìn cô ta nữa, bình tĩnh đáp: “Chị về trước đi, yên tâm, tôi sẽ không nói gì với bố chị đâu. Chúng ta trao đổi, chị cũng đừng nói chuyện tối nay ra.”

Đây chính là kết quả mà Tiết Ninh muốn, nhưng bị Đình Mật nói ra trước mặt Lục Thời Miễn, cô ta cảm thấy hơi lúng túng, quay người bỏ đi.

“Khoan đã...”

Lục Thời Miễn đột nhiên gọi cô ta lại.

Tiết Ninh ngừng bước, quay đầu nhìn cậu.

Lục Thời Miễn liếc người, cặp mắt một mí mỏng nhìn càng có vẻ lạnh lẽo: “Chị là chị gái không cùng huyết thống với Đình Mật phải không?”

Tiết Ninh ngây ngẩn gật đầu, đúng là không cùng huyết thống.

“Về sau nếu còn gặp chuyện này thì chị đừng gọi Đình Mật ra nữa, sắp thi đại học rồi, chị có thể mặc đâu hay đấy, nhưng cậu ấy thì không, đừng gây trở ngại cho tương lai của cậu ấy.”

Tiết Ninh sững sờ, cảm giác nhục nhã lan tràn khắp toàn cơ thể. Dù cho từng bị Tiết Chấn xông vào quán rượu lôi ra, chỉ thẳng mặt mà mắng như tát nước, cô ta cũng không cảm thấy nhục nhã thế này, mặt đỏ bừng hết lên.

Lục Thời Miễn nói xong, nhìn sang Đình Mật cũng đang ngáy ra, vò đầu cô: “Còn không đi?”

Mắt Đình Mật ngập nước, bóng lưng cao lớn thon dài của thiếu niên quay về phía cô, khe khẽ lay động, hết như một ngọn đèn sáng rọi trên đường đời của cô.

Hai chiếc bóng một cao một thấp ăn ý tiến về phía trước, rẽ vào ngõ hẻm.

Tiết Ninh ở đằng sau không biết rời đi khi nào.

Trước cửa ngõ, Đình Mật khẽ khàng túm lấy tay cậu, hạ giọng: “Áo cậu bẩn rồi kìa.”

Lục Thời Miễn nắm tay cô, lại nhanh chóng buông ra, cởi áo đồng phục vắt lên tay, chẳng bận tâm: “Thế là xong.”

Đình Mật ngẩng đầu nhìn cậu, bỏ cặp sách xuống, cũng cởi áo đồng phục ra.

Bỏ áo đồng phục đi, giả vờ bản thân là người lớn, có thể càn rỡ mấy phút.

Cô túm lấy áo len đen hai bên hông cậu, tựa đầu vào lồng ngực cậu, giọng nghẹn ngào: “Lục Thời Miễn, cậu ôm tớ một lát với.”

Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn mái tóc bông bênh của cô, nhìn cô bé vừa mềm mại kiên cường vừa yếu đuối nhạy cảm này, nâng tay giữ gáy cô lại, như cô nói, ôm chặt cô vào lòng.

Cơ thể thiếu nữ yếu mềm xinh xắn, cảm giác như ôm một chú mèo.

Đình Mật quệt hết nước mắt nước mũi lên ngực cậu.

Lục Thời Miễn giả vờ giận dữ: “Hơi quá đáng rồi đấy.”

Đình Mật tựa như không nghe thấy.

Quá đáng thì sao, cậu vẫn không đẩy ra đấy thôi.

Để cô tựa thêm một lát.

Chỉ một lát thôi.

Ngày mai cô vẫn là Đình Mật mà cậu biết.

Khoảng mấy phút sau, Đình Mật cảm thấy bản thân đã ôm đủ, chủ động ngẩng đầu, Lục Thời Miễn thuận thế buông cô ra.

Gió lạnh thổi qua, mặt Đình Mật bỗng đỏ ửng.

Lục Thời Miễn ném áo đồng phục qua, trùm kín mặt mũi cô: “Mặc áo vào, đừng để cảm lạnh rồi lây sang tớ.”

Lục Thời Miễn ra khỏi ngõ trước, Đình Mật gọi với sau lưng cậu: “Cậu không mặc à?”

“Tớ là con trai, sợ gì lạnh.”

Đình Mật nhớ đến vòng ôm ấp áp dày rộng ban nãy, lòng nghĩ, cậu nói cũng đúng. Không biết mấy năm sau, khi cậu trở thành người đàn ông trưởng thành như anh Lục, trông sẽ thế nào?

Chắc sẽ làm cô càng mê muội hơn bây giờ cho xem.

Lục Thời Miễn gọi xe ở đầu ngõ, đưa Đình Mật về đến cổng tiểu khu.

Lúc Đình Mật về đến nhà, Tiết Ninh đang tắm rửa, Tiết Chấn ngồi trong phòng khách, sắc mặt không tốt lắm, chắc là vừa mắng Tiết Ninh một trận.

Đình Mật chào một tiếng “chú” rồi về phòng.

Tiết Ninh tắm xong đi ra, bất ngờ lại không tìm cô gậy chuyện, chỉ lặng lẽ bò lên giường. Hôm nay Đình Mật rất mệt, nằm trên giường ngơ ngác hồi lâu, cứ thế thiếp đi.

...

Buổi tự học tối hôm sau, Lý Chí Bân đứng trên bục giảng dặn dò mấy câu xong, bỗng nói: “Lục Thời Miễn, Đình Mật, hai em đi theo tôi.”

Tìm Đình Mật đập thành thịch, nắm chặt đầu bút.

Thầy chủ nhiệm tìm họ làm gì? Lẽ nào có người báo thầy họ yêu sớm? Nhưng... cô với Lục Thời Miễn còn chưa yêu nhau mà!

Lục Thời Miễn ném bút đi, đứng dậy vô tư, cúi đầu nhìn cô: Đi thôi.

Lục Thời Miễn ra khỏi lớp trước. Trước ánh nhìn chăm chú của bạn cùng lớp, Đình Mật thấp thỏm không yên lẻo đẻo theo sau cậu, suốt dọc đường đều mãi nghĩ xem tại sao thầy lại gọi họ đến văn phòng.

Trong lớp cũng thảo luận rì rầm, đoán xem tại sao thầy lại gọi họ đi?

Yêu sớm?

Bắt đầu từ khi nào?

Ai mách thầy?

Đỗ Minh Vy vỗ bàn: “Đừng ồn nữa, có gì hay mà bàn, ai bảo hai người họ bị anh Bân gọi đi là bởi vì yêu sớm?”

Đằng trước có nam sinh cười: “Ngoại trừ yêu sớm ra thì có khi nào anh Bân lại nghiêm trọng gọi một nam một nữ đến văn phòng đâu, đừng

tưởng thành tích tốt thì không biết yêu sớm, trông lớp trưởng với lớp phó kia kìa.”

Lớp trưởng với lớp phó đều sững sờ, nhưng không thể cãi lại.

Đúng, họ yêu nhau đó.

Nam sinh kia tên Tào Ngự, thi từ lớp thường sang, tính tình nóng nảy, nói năng tùy tiện, bản thân lại kiêu ngạo, mọi người đều mặc kệ cậu ta.

Tào Ngự cười châm chọc: “Hôm qua tôi thấy hai người đó ra vào quán net đen đay, còn đi đâu nữa thì ai biết. Dù sao Lục Thời Miển cũng là thiếu gia nhà giàu, vừa có tiền lại vừa đẹp trai, bao nhiêu nữ sinh muốn bám vào, người ta cũng vui lòng.”

Đỗ Minh Vy ngẩn ra, lập tức nói: “Cậu nói thế là có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.”

“Mồm miệng cậu sạch sẽ một chút, đừng tưởng tôi không hiểu cậu nói gì.”

Hai người cứ thế cãi nhau ầm ĩ, lớp trưởng và lớp phó vừa bị đâm vào điểm yếu, nhất thời không biết nên giúp bên nào.

Bang...

Từ Khiên đập bàn, đứng dậy: “Tào Ngự, cậu cãi vã với nữ sinh không thấy mất mặt à?”

Tào Ngự cười: “Cậu gấp gáp giúp cậu ta thế, thích cậu ta hả?”

Từ Khiên sững sờ, bật cười: “Ông đây thích cậu ấy đấy, cần cậu nói chắc?”

“Oa...”

Trong lớp thoáng cái ầm ĩ hết lên, cả đám chẳng ai còn tâm trạng học hành. Có người hứng trí huyết sáo, có người trêu đùa, cũng có người vỗ tay, nhiều hơn cả là xem náo nhiệt, bọn họ thực sự chịu đủ cái không khí bức bối của lớp cuối cấp rồi.

“Thổ lộ oách vãi, Đỗ Minh Vy cậu đồng ý không vậy?” Có nam sinh phụ họa.

“Má!” Tần Dạng ngu người ra, Từ Khiên thích Đỗ Minh Vy á?

Mặt Đỗ Minh Vy đỏ từng bừng, quay đầu lườm Từ Khiên, then quá hóa giận: “Cậu nói vớ vẩn gì đấy?”

Lớp trưởng đau đầu đứng dậy: “Đừng ồn nữa, thầy cô tìm đến bây giờ.”

Đúng lúc đó trưởng khối đi qua, đứng ngoài gõ cửa: “Ầm ĩ gì hả? Im lặng đi, lớp này ồn nhất khối rồi đấy.”

Cả lớp đồng thời ngậm miệng, giữ im lặng.

Trong văn phòng, Lục Thời Miễn và Đinh Mật đứng trước mặt Lý Chí Bân, Lý Chí Bân nhíu mày hỏi: “Nghe nói tối hôm qua hai em đến quán net đen? Lục Thời Miễn còn đánh người nữa, có chuyện này không?”

Lục Thời Miễn: “Dạ.”

Lý Chí Bân sững sốt, vốn tưởng có người báo linh tinh, ai ngờ Lục Thời Miễn lại thừa nhận thẳng thắn như vậy, thở dài: “Thành tích của em luôn rất xuất sắc, bình thường chưa từng vi phạm kỷ luật. Tuy nói là chuyện ngoài trường nên thầy cô không quản nhiều, nhưng các em đã cuối

cấp rồi, sang năm là thi đại học, lúc này nên đặt hết tâm tư vào chuyện học hành mới đúng.”

Đình Mật vội giải thích: “Việc này không trách Lục Thời Miễn được ạ, tất cả là tại em.”

“Em làm sao?”

Đình Mật mím môi, cuối cùng vẫn nói hết chuyện tối qua ra, giữa Tiết Ninh và Lục Thời Miễn, cô chọn Lục Thời Miễn không chút do dự.

Chẳng mấy chốc, Tiết Ninh bị gọi đến văn phòng, chủ nhiệm hai lớp đồng thời dạy dỗ.

Kỳ lạ là Tiết Ninh lại rất phối hợp, không những thừa nhận sai lầm tối qua mà còn hứa sẽ không tái phạm nữa.

Chủ nhiệm lớp học lại nói: “Lần này tôi không gọi cho phụ huynh, sau này tất cả chú ý vào. Tiết Ninh, bây giờ em đang học lại, mất thêm một năm so với người khác không phải để chơi đùa, em hiểu không?”

Tiết Ninh cắn môi: “Vâng.”

“Về học đi.”

Sau khi Tiết Ninh đi khỏi, Lý Chí Bân lại nói Lục Thời Miễn với Đình Mật thêm mấy câu rồi cũng thả người về.

Chủ nhiệm lớp học lại nói: “Hai bé kia lớp anh chắc không yêu sớm đấy chứ?”

Lý Chí Bân xoa cằm, nghĩ đến thành tích của hai đứa: “Chắc là không đâu, Lục Thời Miễn rất có chừng mực, thành tích của hai đứa lại không thấy tụt dốc, Lục Thời Miễn vẫn đứng đầu, Đình Mật cũng tiến bộ rất lớn, kỳ thi tháng môn Toán còn được tận 123 điểm, cao nhất từ trước đến giờ.”

Khi ấy, thầy cô quen dùng thành tích để nhận định một học sinh.

Nói thì nói vậy, nhưng lớp trưởng với lớp phó của lớp ông... thành tích cũng không tụt lùi, luôn duy trì rất tốt.

Lý Chí Bân nghĩ đến chuyện Lục Thời Miễn chọn Đinh Mật ngồi cùng, đúng là có hơi bất ngờ, nhưng ông vẫn quyết định tin tưởng Lục Thời Miễn. Nói thế nào nhỉ, đứa trẻ này quá ưu tú, rất tinh táo, chắc là sẽ không yêu sớm đâu.

Ra khỏi văn phòng, chân Đinh Mật nhũn hết ra, Lục Thời Miễn liếc cô: “Trông cái vẻ không có tiền đồ của cậu kìa.”

Đinh Mật bĩu môi: “Ừ, cậu có tiền đồ.”

Thật sự dọa chết cô luôn, cứ tưởng thầy chủ nhiệm định nói họ yêu sớm chứ.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22

Ra khỏi tầng văn phòng, Đinh Mật nhớ đến vẻ mặt kinh hãi của thầy chủ nhiệm khi Lục Thời Miễn thừa nhận mình đánh nhau, nhin không được hỏi: “Lục Thời Miễn, trước kia cậu hay đánh nhau không?”

Hôm qua trông cậu đánh có vẻ rất thành thực.

Lục Thời Miễn đút hai tay trong túi, liếc nhìn cô, cười: “Lúc nhỏ hay đánh, bây giờ thì hầu như không.”

Đinh Mật đoán: “Lúc nhỏ đánh nhau với anh Lục?”

“Đánh với những kẻ đến đòi nợ.” Cậu đáp nhẹ như không.

Đinh Mật a lên một tiếng, Lục Thời Miễn nghiêng đầu nhìn cô, cười khê: “Kinh ngạc thế cơ à. Bố tớ hồi chưa giàu nợ nần chồng chất, gần như ngày nào cũng có chủ nợ đến nhà giục tiền, lúc anh tớ đánh nhau với bọn họ, tớ cũng đâu thể đứng xem.”

Lúc ấy cậu mới mười hai tuổi, Lục Thời Phong vừa lên cấp Ba, mẹ cậu không chịu nổi cảnh đó, bỏ đi. Không bao lâu sau mẹ lại trở về, chắc là thương tiếc hai đứa con thơ, nhưng tình cảm với bố sớm đã phai nhạt, hai người ở riêng nhiều năm, cũng không biết vì sao không ly hôn.

Đinh Mật bỗng rất thương cậu, biểu tình vừa lộ ra, Lục Thời Miễn liền lạnh lùng nói: “Gói ghém lòng cảm thông của cậu lại đi, tự thương cho mình ấy.”

“...”

Cậu nói đúng, cô nên thương cho mình thì hơn, dầu gì bây giờ cậu cũng là thiếu gia, còn đứng đầu khối, trong khi cô vẫn đang chật vật ngoài top đầu của lớp, tình trạng trong nhà thì... chẳng có chỗ nào tốt.

Cô cười trừ, ngược nhìn thiếu niên hăng hái trước mắt, nói với cậu: “Lục Thời Miễn, tớ cũng muốn thi vào Bắc Kinh.”

Không phải phương Bắc mà là Bắc Kinh, mục tiêu rõ ràng.

Thành phố có cậu.

Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn cô, khoe môi cong lên: “Được thôi.”

Về đến phòng học, lại là một cảnh tượng khác.

Buổi tự học tối nay cực kỳ ồn ào, sợi dây vốn luôn kéo căng trong lòng mỗi người... đứt phụt hết rồi, điên hết rồi.

Mặt Đỗ Minh Vy vẫn đỏ bừng, Từ Khiên cầm bút gãi đầu liên tục, buồn bực không yên, dáng vẻ kỳ cục này của hai người quả là hiếm gặp.

Sau khi Đinh Mật và Lục Thời Miễn bước vào lớp, có nam sinh dẫn đầu hô to: “Anh Miễn, thầy gọi hai người làm gì đấy?”

Lục Thời Miễn liếc cậu ta, cười nhạt: “Muốn biết?”

“Đương nhiên!”

Cả đám đều quay đầu nhìn bọn họ chòng chọc.

“Lớp mình lại thêm một đôi hả?”

Đinh Mật cũng đỏ mặt, so ra chỉ có hơn Đỗ Minh Vy chứ không kém.

Lục Thời Miễn đá ghế ra ngồi xuống, không nặng không nhẹ đáp: “Muốn biết à, tự đi hỏi thầy đi.”

Thế khác gì tìm chết?

Trong lớp loạn hết cả lên, lớp phó thực sự bó tay, đứng dậy gào to: “Đừng ồn nữa, tôi ghi sổ bây giờ.”

Lúc này mọi người mới yên tĩnh lại.

Trong giờ, Đinh Mật nghe được chút tin tức, kinh hãi nhìn sang Từ Khiên với Đỗ Minh Vy.

Đỗ Minh Vy kéo cô dậy: “Bọn mình đi vệ sinh.”

Đinh Mật nhanh chóng đứng lên, nhịn không được nhìn cô nàng mấy cái, Đỗ Minh Vy kéo người đến bãi tập gần đó, tản bộ dọc theo đường chạy, đi hết nửa vòng Đinh Mật mới hỏi: “Từ Khiên thổ lộ với mày à?”

Đỗ Minh Vy đỏ mặt, xấu hổ mắng: “Tên khốn đó dám đứng trước cả lớp nói thích tao, cũng không biết là pha trò hay đùa giỡn tao nữa, mất mặt chết đi được.”

Thực ra trong lòng lúng lúng, Từ Khiên không đùa, chỉ là cô nàng không muốn thừa nhận mà thôi.

Đinh Mật nghĩ ngợi, nói: “Thực ra tao luôn cảm thấy Từ Khiên có vẻ thích mày.”

Mỗi lần đấu võ mồm với Đỗ Minh Vy, Từ Khiên đều nhường cô nàng đôi phần, rất nhiều lúc Đinh Mật cảm thấy Từ Khiên cố tình bới lông tìm vết, dường như muốn thu hút sự chú ý của Đỗ Minh Vy. Hồi Đỗ Minh Vy thầm mến anh Lục, tâm trạng Từ Khiên cực kỳ thất thường, cứ như dì cả tìm tới cửa vậy.

Đỗ Minh Vy đương nhiên không ngốc, ít nhiều cũng có chút cảm giác, tâm trạng cô rất phức tạp, nói: “Nhưng mà tốt nghiệp là tao phải ra nước ngoài rồi, cậu ta thích tao làm gì.”

Có điều, thích đâu phải là chuyện có thể khống chế.

Nếu khống chế được thì tốt rồi, Đinh Mật nghĩ.

“Hồi trước mày thích anh Lục cũng biết là mình phải ra nước ngoài mà.”

Đỗ Minh Vy ngẩn người, hình như đúng thế thật, nhưng tại sao chuyển sang Từ Khiên thì cô lại cảm thấy rối rắm như vậy? Đỗ Minh Vy không biết nên làm sao, ngẫm nghĩ, nói: “Hay là tao coi như cậu ta đùa cho vui thôi, như vậy có vẻ đỡ xấu hổ. Suy cho cùng vẫn học cùng lớp, ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, huống chi mấy đứa bọn mình thân nhau thế, ngày nghỉ lại hay tụ tập.”

Đã nói thẳng thế rồi, còn có thể giả như không biết sao?

Đinh Mật cũng bế tắc, Đỗ Minh Vy chuyển qua hỏi cô: “Hôm qua mày với Lục Thời Miễn xảy ra chuyện gì thế?”

Đinh Mật kể lại đại khái chuyện hôm qua, hỏi nhỏ: “Tao có nên mua xe đèn cho Lục Thời Miễn không?”

Cô vẫn chưa tiêu số tiền cậu cô cho cô hồi trước, cộng thêm chút tiền tích lũy được, trong tay cô có khoảng hai nghìn, không biết có đủ để mua xe cho Lục Thời Miễn không, xe của cậu trông có vẻ rất xịn.

Đỗ Minh Vy trợn trắng mắt: “Lục Thời Miễn mà cần xe của mày à? Tao thấy cậu ta tặng mày một cái còn nghe được.”

Đinh Mật nhú mày: “Không phải thế, tại tao nên mới mất xe, nói thế nào tao cũng có trách nhiệm...”

Cô biết nhà Lục Thời Miễn có tiền, nhưng cô không muốn lợi dụng cậu.

“Hôm nay mày đi xe buýt à?”

“Ừ.”

“Hôm nay Lục Thời Miễn ngồi Mercedes-Benz đến trường đấy.”

“...”

Đỗ Minh Vy ngẫm nghĩ, đoạn nói: “Thế này đi, mày rủ Lục Thời Miễn đi mua xe cùng, xem cậu ta nói thế nào?”

Thế là, tan học tối hôm ấy, Đinh Mật thử thăm dò: “Lục Thời Miễn, tớ với cậu cùng đi mua xe nhé.”

Lục Thời Miễn nghiêng đầu nhìn cô, cười như không cười, hỏi: “Cậu muốn đèn xe cho tớ?”

Người này!

Cô nghĩ gì cậu đều biết?

Lục Thời Miễn thôi cười, xoa đầu cô, tựa như vỗ về: “Tớ sẽ nghĩ cách xem có tìm được xe về không.”

“Xe bị trộm đi chắc đã sớm bị người ta đem bán rồi, còn tìm được sao?”

Trước kia Tiết Ninh từng đánh mất hai chiếc xe đạp, đều không tìm được, bây giờ ngẫm lại, chắc là bị mất ở cửa quán net, Đinh Mật không ôm

hy vọng gì, Lục Thời Miễn bảo cô đợi, cô liền yên tâm chờ đợi.

Hai ngày sau, không ngờ Lục Thời Miễn lại tìm được hai chiếc xe về thật.

Lục Thời Miễn bảo cô sáng sớm đến nhà cậu đợi, lúc Đinh Mật thấy cậu dắt hai chiếc xe ra khỏi sân, cô mừng rỡ nhảy cẫng lên, hai tay ôm chầm lấy cổ cậu, nhảy tung tăng: “Lục Thời Miễn, cậu giỏi quá đi.”

Hai tay Lục Thời Miễn đều đang dắt xe, không còn tay ngăn cản cô, đành quay mặt đi, hạ giọng nhắc nhở: “Anh tớ đang ở đây.”

“...”

Cô gái nhỏ treo người trên cổ cậu, ngơ ngác quay đầu, Lục Thời Phong đang ôm mèo béo tựa lưng bên cổng, cười như tắm gió xuân.

Mẹ ơi, để cô tìm cái hố chôn mình thôi.

Đinh Mật cấp tốc buông Lục Thời Miễn ra, luống cuống giấu tay ra sau lưng, mặt đỏ bừng, kêu: “Anh, anh Lục.”

Lục Thời Phong cười gật đầu: “Chào em.”

Đinh Mật mếu máo như đưa đám: “...Chào anh ạ.”

Mới sáng sớm đã ra dọa người, đúng là đòi mạng!

Đinh Mật đang định giải thích đôi chút, nhưng bị Lục Thời Miễn thúc giục: “Còn không đi? Sắp muộn rồi đấy.”

Đinh Mật vội đáp được, cũng không dám nhìn Lục Thời Phong nữa, trèo lên xe đạp đi như gió, còn chạy nhanh hơn cả Lục Thời Miễn. Lục Thời Miễn cúi đầu cười, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp cô, thấy mặt cô gái

nhỏ vẫn đỏ bừng, cậu nhếch môi: “Tìm được xe làm cậu kích động đến thế?”

Xét theo kinh nghiệm mấy lần trước, cậu hơi nghi ngờ nha đầu này cố ý nhân cơ hội lợi dụng cậu.

“Đương nhiên rồi.”

Đình Mật còn đang chán nản về chuyện ban nãy. Lục Thời Miễn đương nhiên không biết, Đỗ Minh Vy có nói thi đại học xong sẽ cùng nhau đi du lịch tốt nghiệp, cô tính toán kiểu gì cũng phải mất khoảng hai, ba nghìn, số tiền đó cô định để dành cho chuyến đi ấy.

Hơn nữa, sắp thi rồi, thi xong sẽ không cần dùng đến xe đạp nữa.

Cô không muốn lãng phí một khoản tiền như thế.

Lục Thời Miễn đương nhiên không biết những ý nghĩ của cô, cười cho qua chuyện.

Vào đông, trời lạnh dần.

Kỳ thi giữa kỳ đến như thường lệ, tiếc là môn Toán của Đình Mật chỉ được 122 điểm, thấp hơn thi tháng 1 điểm.

Đình Mật cầm bài thi, ủ rũ nhìn Lục Thời Miễn, giọng ngón trở, giọng đáng thương: “Chỉ kém một điểm cũng không được sao?”

Bọn họ đã giao hẹn, nếu điểm Toán thi giữa kỳ cao hơn điểm thi tháng lần trước, hai người sẽ cùng nhau đi xem phim.

Lục Thời Miễn mím môi lắc đầu, vô cùng lạnh nhạt.

Đình Mật hừ lạnh, khốn kiếp! Kém có một điểm cũng không được!

Nhưng thầy chủ nhiệm vẫn biểu dương cô trước lớp, bởi vì cô lọt vào top 10 của lớp. Đây là lần đầu tiên Đinh Mật lọt vào top 10, Đỗ Minh Vy còn vui hơn cả cô, hào hứng mời mọi người ăn một bữa.

Thế là, tan học, mấy người cùng nhau đến một quán gần trường.

Từ Khiên nhìn Đỗ Minh Vy: “Cậu vui mừng thế làm gì? Cũng chẳng phải cậu lọt top.”

Thành tích thi của Đỗ Minh Vy hiển nhiên không quá quan trọng, dù sao cô nàng cũng không học đại học ở trong nước, Đỗ Minh Vy đã sớm thi TOEFL và SAT.

Cô nàng nói: “Cậu thi tốt tôi cũng vui mà.”

Từ Khiên há miệng bồng không biết nói gì, bởi vì điểm thi của cậu rất bình thường, đối diện với đôi mắt sáng ngời của Đỗ Minh Vy, Từ Khiên lảng lạng quay mặt đi xem thực đơn.

Mới ngồi được mấy phút mà Đinh Mật đã hắt hơi ba lần. Tần Dạng hỏi: “Đinh Mật, không phải cậu bị cảm đấy chứ?”

Đinh Mật sờ đầu: “Không đâu.”

“Giọng mày hình như hơi khàn, để tao xem.” Đỗ Minh Vy kề sát lại sờ trán cô, “Hình như không sốt, mày uống nhiều nước vào.”

Lục Thời Miễn cầm chai nước lên, rót cho cô một cốc nước ấm.

“Cảm ơn.” Đinh Mật cười híp mắt, bưng cốc nước lên ủ ấm tay.

Thật ra Đinh Mật không hề bị cảm, ngược lại là do dì cả tới quá khí thế, làm cô mệt nhoài vì đau. Thế nên cô mới ghét mùa đông, đến đau bụng kinh cũng đau hơn bình thường.

Lục Thời Miễn nhìn sắc mặt cô, đại khái biết cô bị làm sao.

Trong giờ học, lúc Đinh Mật ngủ gục ra bàn, trên đầu được phủ một chiếc áo rộng lớn.

Cô ngẩng đầu lên nhìn cậu, cười: “Cảm ơn cậu.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23

Dịch: Hoài Dương

Mùa đông năm nay lạnh hơn những năm trước, một trận tuyết qua đi, thời tiết càng cắt da cắt thịt. Đinh Mật và Lục Thời Miển đã không thể cùng nhau đến trường bằng xe đạp nữa, nhưng dù là thế, Đinh Mật vẫn dậy sớm nửa tiếng.

Lúc cô đang rửa mặt, Tiết Ninh bỗng ở ngoài gõ cửa thúc giục: “Đinh Mật dậy nhanh lên, tao phải đi vệ sinh.”

Đinh Mật nhanh chóng rửa cho xong, vắt khăn lên, mở cửa ra, Tiết Ninh oán giận: “Sau này dậy nhanh lên cái, đừng chiếm nhà vệ sinh suốt thế, tao cũng phải đến trường sớm đấy.”

Sau kỳ thi giữa kỳ, học sinh cuối cấp bị yêu cầu phải đến trường sớm nửa tiếng, lớp trưởng các lớp phụ trách điểm danh, Tiết Ninh không thể ngủ lười nữa, đành dậy cùng giờ với Đinh Mật. Nhưng trong nhà chỉ có một nhà vệ sinh, cô ta cố nằm trên giường thêm mấy phút, Đinh Mật đã vào trước một bước.

Đinh Mật không nói gì, lòng nghĩ, sáng sớm mai cô dậy sớm hơn mười lăm phút nữa là được rồi.

Sáng nay xe buýt đến muộn, hai người đồng thời lên xe, lại đồng thời xuống xe, đúng lúc gặp phải bạn cùng bàn của Tiết Ninh, chính là người

đến lớp 12(1) đưa cặp sách cho Đình Mật lần trước, thấy hai người cùng nhau đến trường liền hỏi vài câu. Tiết Ninh nói: “Nó là con của cô tớ.”

“Cô? Nhà cậu cũng thuê người giúp việc à!”

“Không phải, là mẹ kế tớ.”

“... Ồ.”

Đình Mật vờ như không nghe thấy, vừa xuống xe liền nhìn thấy chiếc Mercedes-Benz cách không xa, Lục Thời Miễn xuống từ chiếc xe đó. Xe nhà Đỗ Minh Vy đỗ ngay đằng sau, hai người một trước một sau, đồng thời nhìn thấy Đình Mật.

Đỗ Minh Vy vẫy tay với cô, Đình Mật nhoen cười, túm quai cặp sách chạy qua.

Hai cô gái nhỏ tay khoác tay, Đỗ Minh Vy nhìn về phía Tiết Ninh: “Tiết Ninh cứ nhìn chăm chăm sang bên này làm gì thế?”

Đình Mật quay đầu nhìn lại, nhưng Tiết Ninh đã nhìn đi nơi khác. Đình Mật đoán có lẽ lúc này Tiết Ninh nhìn Lục Thời Miễn, lòng không vui: “Kệ chị ta, mau đi thôi, sắp muộn rồi đấy.”

Đỗ Minh Vy kéo cô chạy mấy bước, dừng lại bên cạnh Lục Thời Miễn, Tần Dạng khoác vai một nam sinh đi cùng bọn họ. Mấy người nói nói cười cười đi lên tầng ba.

Tiết Ninh nhìn nụ cười của Đình Mật, trông Đình Mật có vẻ rất vui, hoàn toàn khác với cô ta. Tiết Ninh từ nhỏ đã không thích bài vở, quan hệ giữa cô ta với những bạn học thành tích cao đều không tốt lắm, người bằng lòng chơi cùng cô ta đa số không phải học sinh ngoan ngoãn gì, thậm chí có cả côn đồ và thanh niên lặn lội ngoài xã hội.

Học lại ở Nhất Trung, hầu như ai cũng dốc sức học hành, hình như chỉ còn mỗi cô ta là lạc lõng. Thành tích cô ta kém nên thầy cô không thích, cô ta không biết làm bài cũng không dám hỏi thầy cô, càng không muốn hỏi bạn học. Giai đoạn cuối cấp mọi người đều bận rộn, càng không có thời gian lo cho người khác, chỉ có bạn cùng bàn lúc đi vệ sinh sẽ gọi cô ta đi cùng, thời gian còn lại cũng vùi đầu vào học tập.

Tiết Ninh hỏi bạn cùng bàn: “Mọi người đều muốn vào đại học thế sao?”

Bạn cùng bàn nhìn cô ta đầy kỳ quái: “Đương nhiên. Không thì học lại làm gì? Nếu năm nay còn không thi đỗ thì bố mẹ tớ sẽ mắng chết tớ, tự nhiên phí phạm mất một năm.”

Tối nào Đình Mật cũng thức khuya học bài, có khi nửa đêm Tiết Ninh tỉnh dậy đi vệ sinh vẫn thấy cô đang đọ sức với đề Toán. Hình như tất cả mọi người đều đang vì cánh cửa đại học mà nỗ lực, có phải học sinh cấp Ba đều nên như thế?

Tiết Ninh nhìn thấy Đỗ Minh Vy đẩy Đình Mật sang chỗ Lục Thời Miễn, cậu ta bị va vào phải lùi lại một bước, vỗ vỗ đầu Đình Mật. Không biết cậu ta nói câu gì, Đình Mật bỗng co đầu bỏ chạy. Đỗ Minh Vy lườm Lục Thời Miễn một cái, chạy đuổi theo Đình Mật. Hai cô gái rõ ràng một khắc trước còn như đang giận, vậy mà ngay giây sau đã quay đầu lại nói cười với mấy cậu trai.

Lục Thời Miễn lại đút tay vào túi quần, phóng khoáng đi ở phía sau.

Tần Dạng chạy qua khoác vai bá cổ, bị cậu đẩy ra.

Lần đầu tiên, Tiết Ninh có phần ngưỡng mộ Đình Mật, ngưỡng mộ sự siêng năng học tập của cô, ngưỡng mộ bên cạnh cô có những người bạn rạng rỡ tuổi trẻ. Hình như tất cả những gì mà thanh xuân của một cô gái nên có, Đình Mật đều có.

Còn cô ta thì sao?

Hình như cái gì cũng không có, uống phí thanh xuân, đến cái bóng cũng không bắt được.

...

Chuyện Từ Khiên nói thích Đỗ Minh Vy trước mặt cả lớp bị thầy chủ nhiệm biết được, tan học chiều hôm đó cậu liền bị gọi đến văn phòng.

Lý Chí Bân xem xét thành tích xong mới nói: “Tuy kết quả thi thử lần này của em có tiến bộ, nhưng vẫn đứng từ dưới lên. Dù Đỗ Minh Vy có không bận tâm chuyện thi đại học thì em ấy cũng làm tốt hơn em. Em tự nhìn đi, em kém em ấy bao nhiêu điểm?”

Thân hình cao to của Từ Khiên đơ như khúc gỗ, cúi đầu nhìn, tổng điểm hơn cậu ba mươi điểm.

Lý Chí Bân dùng ngữ khí người từng trải nói với cậu: “Trong lòng đám học sinh các em nghĩ cái gì đừng tưởng tôi không biết. Tôi nói em nghe, em với Đỗ Minh Vy không giống nhau, em ấy tốt nghiệp xong sẽ thu dọn hành lý bay ra nước ngoài, khoảng cách giữa hai em sẽ càng ngày càng rõ ràng. Một cô gái sáng giá từ nước ngoài trở về sẽ có biết bao nhiêu người theo đuổi chứ, không thiếu một người như em đâu.”

“Em biết.” Từ Khiên đáp một câu, nghe có vẻ thật thờ ơ.

Lý Chí Bân không phản ứng kịp: “Em biết cái gì?”

Từ Khiên cười tự giễu: “Em biết khoảng cách giữa em và cậu ấy.”

Đỗ Minh Vy xinh đẹp hào phóng, thành tích cao, gia thế tốt. Từ Khiên biết cô có tương lai xán lạn, cũng biết con đường mà hai người đi không giống nhau, khoảng cách cuối cùng sẽ càng ngày càng xa.

Lý Chí Bân nhìn nhóc con to xác trước mặt, chung quy vẫn thương học sinh của mình, giọng hòa hoãn: “Thu hết tâm tư của em lại, thi đại học xong rồi nói, về lớp ôn tập tiếp đi.”

Từ Khiên nhìn Đỗ Minh Vy đến nộp bài tập tiếng Anh với Đinh Mật ở ngoài cửa sổ, sắc mặt ngẩn ngơ. Cậu thích cô, bắt đầu từ năm lớp 10, hoặc có lẽ là sớm hơn. Trong phút bất chợt, cậu muốn tiếp tục tình cảm này, bởi không nỡ lòng, không cam tâm.

Sau ngày hôm ấy, Từ Khiên thay đổi rất nhiều, trong giờ không chơi đùa nữa, bắt đầu chăm chỉ học hành, gặp phải cái gì không hiểu liền đi hỏi Lục Thời Miễn. Tần Dạng cào đầu: “Má, mày như thế làm tao áp lực vãi!”

Từ Khiên lườm cậu ta: “Mày thì có áp lực gì?”

Tần Dạng: “Chúng mày đều thi vào trường tốt hết thì tao phải làm sao?”

Lục Thời Miễn liếc cậu ta, cảnh tỉnh: “Nếu mày không sợ bị bố mẹ mày cùng cho ăn đòn thì cứ chơi bởi tiếp đi.”

Tần Dạng bỗng có cảm giác bị cả thế giới ruồng bỏ, lúc sắp sang tháng Một chợt giác ngộ quay đầu, gia nhập đại quân gian khổ học tập.

Thi thử toàn thành phố lần một, trong tình hình điểm số ganh đua ngày càng ác liệt, đến khác biệt một điểm cũng quý báu như thế, Đinh Mật thi đứng thứ tám lớp. Nhưng khiến mọi người kinh ngạc nhất lại là Từ Khiên, cậu lọt vào top 20 của lớp.

Xếp hạng nhảy vọt hai mươi bậc, xứng đáng được gọi là hắc mã.

Vì thế, nhất định đừng có xem thường bất cứ nam sinh cà lơ phất phơ nào, bọn họ chẳng qua chưa học mà thôi.

Đỗ Minh Vy quay đầu nhìn Từ Khiên, nở nụ cười từ tận đáy lòng: “Được đấy chàng trai.”

Từ Khiên cười khê: “Lần sau còn có thể thi tốt hơn.”

Đỗ Minh Vy nghĩ rồi hỏi: “Cậu muốn thi trường nào?”

Từ Khiên không đáp, Đỗ Minh Vy tự thấy bẽ mặt.

Đinh Mật đẩy bài thi Toán sang chỗ Lục Thời Miển, để cậu nhìn. Lục Thời Miển liếc cô, Đinh Mật chỉ tay vào điểm số, nhìn đây này! 128 điểm đó!

Lần này Lục Thời Miển thi Toán được trọn vẹn số điểm, đối với cậu, 128 điểm không tính là cao, nhưng Đinh Mật có thể thi được gần này điểm đúng là không tệ. Điểm mạnh của cô là Tiếng Anh và Ngữ văn, Khoa học tự nhiên (*) cũng ổn, tệ nhất là Toán học.

(*) Khoa học tự nhiên (理综): Là bài thi tổng hợp ba môn Lý, Hóa, Sinh trong kỳ thi đại học bên Trung Quốc (Theo Baiké). (Gần giống kiểu của nước mình bây giờ nên mình gọi theo bên mình gọi.)

Đinh Mật sợ lời nói của hai người sẽ bị bạn bàn trước nghe thấy, viết lên vở một dòng chữ, ném sang bên bàn cậu.

“Đã nói sẽ đi xem phim mà, cậu quên rồi hả?”

Lục Thời Miển liếc cô, hạ giọng: “Không quên.”

Đinh Mật nở nụ cười, lại viết thêm một dòng nữa...

“Thế thì bao giờ đi? Xem phim gì nhỉ?”

Phải quyết định thời gian xong cô mới yên tâm được.

Lục Thời Miễn đọc một lượt, nhắc bút viết mấy chữ.

Quyển vở được trả về trước mặt Đinh Mật. Chữ của Lục Thời Miễn rất đẹp, bút lực mạnh mẽ, nét cuối cùng dùng lực rất mạnh, gần như xuyên thủng trang giấy.

“Cậu muốn xem phim gì thì xem phim đấy.”

Đinh Mật cười càng vui hơn, hai lúm đồng tiền hiện rõ đầy ngọt ngào. Lục Thời Miễn ngắm nghía gương mặt cô, khóe môi cũng cong cong.

Trong mấy năm xa cách sau này, có rất nhiều người muốn giới thiệu bạn gái cho anh, cũng có không ít cô gái chủ động theo đuổi anh, nhưng Lục Thời Miễn luôn cảm thấy bọn họ không vừa mắt.

Từ Khiên hỏi: “Không vừa mắt chỗ nào? Ai ai cũng là mỹ nữ cả.”

Lục Thời Miễn chỉ cười không nói, tận sâu đáy lòng lại cực kỳ khinh bỉ bản thân. Anh không muốn thừa nhận đại khái là vì nụ cười của bọn họ không được ngọt ngào như cô, càng không muốn thừa nhận bởi vì tên của bọn họ đều không phải là Đinh Mật.

Tối hôm ấy, Đinh Mật thức khuya làm đề, tay lạnh đến nổi cứng đờ, cô vội vàng sạc điện cho túi chườm nóng.

“Ừng ục ừng ục...”, đèn đỏ trên túi chườm nóng vụt tắt.

Tiết Ninh bị tiếng ồn đánh thức, bò dậy nhìn bóng lưng của Đinh Mật, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Tiết Ninh đột nhiên cất tiếng, Đinh Mật giật cả mình, bấy giờ mới nhìn đồng hồ: “Một giờ.”

Tiết Ninh dụi mắt, không khó chịu vì bị đánh thức như ngày thường, hỏi khê: “Sao mà vẫn chưa ngủ?”

Đinh Mật không biết hôm nay cô ta bị làm sao mà bỗng tốt tính với nói nhiều thế, nhưng vẫn đáp: “Sắp ngủ rồi đây.”

Tiết Ninh ôm chần gối dậy, lại hỏi: “Mày không thấy mệt à? Ngày nào cũng thức thâu đêm suốt sáng.”

Đinh Mật ôm túi chườm nóng, ngoảnh đầu nhìn cô ta, nói thật lòng: “Mệt mấy tháng, đáng giá.”

Tiết Ninh không tiếp lời nữa, hất chăn ra dậy đi vệ sinh, lúc trở lại thì Đinh Mật đang thu dọn sách vở. Đinh Mật cũng đi vệ sinh xong mới bò lên giường, cô mệt quá, dán mặt vào gối liền ngủ ngay.

Đêm khuya yên ắng, Tiết Ninh buồn bực tỉnh dậy, bỗng thật chán ghét bản thân suốt ngày ăn không ngủ rồi. Còn cuộc sống của Đinh Mật tuy mệt mỏi nhưng phong phú, mỗi ngày đều thật xứng đáng với bản thân, đêm về có thể yên tâm ngủ ngon.

Không như cô ta, mỗi tối trước khi đi ngủ đều cảm thấy đã sống uổng sống hoài cả một ngày, không biết bản thân rốt cuộc đang làm cái gì. Cô ta cũng muốn nỗ lực học tập, nhưng luôn học không vào. Có rất nhiều câu cô ta không biết làm, càng không biết làm càng mâu thuẫn, càng mâu thuẫn càng chán nản.

Ngày qua ngày lặp đi lặp lại, Tiết Ninh vừa buồn bực vừa mệt mỏi.

Buổi tối ngày hôm sau, lúc Đinh Mật đang làm đề Vật lý, Tiết Ninh bỗng nghìn năm có một ngồi vào góc bàn khác lấy đề Toán ra làm.

Nửa tiếng sau, Tiết Ninh hình như hạ quyết tâm cực lớn, dịch đề sang, thấp giọng hỏi: “Đinh Mật, câu này làm thế nào?”

Đinh Mật nhìn cô ta đầy kì quái. Tiết Ninh lườm lại: “Nhìn gì mà nhìn, bố tao bảo tao học với mày, mày tưởng tao muốn à!”

Đình Mật không tranh cãi với cô ta, đọc đề một lượt, cũng không khó, vậy nên giảng cho Tiết Ninh một lần.

Sau buổi tối hôm ấy, Tiết Ninh thường xuyên nhờ cô giải Toán cho, Tiết Chấn và Chu Thanh trông thấy đều rất mừng. Tiết Chấn nói: “Thế là đúng lắm, lẽ ra nên sớm học cùng Đình Mật rồi chứ.”

Chu Thanh dặn dò Đình Mật: “Tiểu Mật cẩn thận giảng bài cho Tiết Ninh nhé. Đến lúc ấy nhà chúng ta có đến hai đứa học đại học, nói ra có mặt mũi biết bao.”

Đình Mật nhú mày không đáp, nền tảng của Tiết Ninh quá tệ, một buổi tối chiếm mất rất nhiều thời gian ôn tập của cô. Cô không có cách nào, chỉ đành thức càng khuya hơn, có hôm đến hai giờ sáng mới trèo lên giường.

Tiết Ninh không thích Chu Thanh suốt ngày treo mấy chữ sinh viên đại học bên miệng, nhăn nhó ôm đề về chỗ.

Tờ lịch đếm ngược ngày thi đại học treo bên góc bảng ít đi mỗi ngày, thời gian bỗng trôi qua cực nhanh, mới chớp mắt mà đã đến Tết, trường cho lớp 12 nghỉ tám ngày.

Một ngày trước khi nghỉ, Đình Mật hỏi Lục Thời Miễn: “Mồng Năm này bọn mình đi xem phim nhé?”

Mồng Bốn đến mồng Tám hàng năm Tiết Chấn và Chu Thanh đều dẫn Tiết Ninh với Tiết Tiểu Bân qua nhà bà Tiết ăn Tết, vừa hay không có ai quản cô. Nhưng lòng cô vẫn thấp thỏm không yên, sợ gặp phải người quen.

Lục Thời Miễn đang đọc sách, không ngẩng đầu: “Tùy cậu.”

Đình Mật bĩu môi: “Thế đến hôm đó tớ gọi điện cho cậu.”

Buổi tối lúc Đình Mật về đến nhà, Tiết Chấn và Chu Thanh đang ngồi so sánh mấy tấm ảnh nhà mới, Tiết Ninh hứng trí bưng bưng cùng thảo luận với họ.

Tiết Ninh: “Nếu mua căn nhà này thì con phải ở phòng to nhất.”

Tiết Chấn: “Phòng này cho em con ở.”

Tiết Ninh lập tức bùng nổ: “Sao phải cho nó chứ. Nó còn nhỏ như thế, ở phòng nhỏ là được rồi mà!”

Chu Thanh nhìn Tiết Chấn, không nói gì. Tiết Chấn nói: “Nếu con thi đỗ trường tuyển hai thì được ở phòng to, không thi đỗ thì ở phòng nhỏ.”

Tiết Ninh không dám cãi lại nữa, chỉ vào tấm ảnh: “Thế Đình Mật ở phòng nào ạ?”

Chu Thanh nói: “Vẫn còn một căn phòng nữa mà?”

Đình Mật đang tháo giày sững sờ, Tiết Ninh còn quan tâm cô ở phòng nào cơ? Lập tức nghe thấy cô ta nói: “Không phải bố muốn có một thư phòng sao?”

Tiết Chấn xấu hổ ho khẽ, mắng: “Nói nhăng nói cuội, bố bảo định sửa sang thư phòng bao giờ?”

Đình Mật thay dép xong, nhìn bọn họ, bỗng cười: “Con định thi đại học ở Bắc Kinh, sau này chắc sẽ rất ít khi về, chú không cần để lại phòng cho con đâu.”

Mấy người đều ngây ra, Tiết Chấn lạnh mặt: “Con nói gì đấy, chúng ta là người một nhà, sao có thể không có phòng của con được, đừng nghe Tiết Ninh nói bừa.”

Sắc mặt Chu Thanh cũng không tốt lắm, vội xoa dịu: “Đúng thế, sao lại không có phòng của con được. Tiết Ninh nói mò, con đừng nghĩ linh tinh, cứ chuẩn bị thi đại học cho tốt.”

Đinh Mật cười nhạt: “Con vẫn luôn chuẩn bị tốt, con sẽ thi đỗ trường thật tốt.”

Như muốn cố vũ chính mình, về cuối cùng, cô nhấn rất mạnh.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24

Dịch: Hoài Dương

Về đến phòng, Đình Mật đặt cặp sách lên bàn, ngồi trên ghế lau nước mắt.

Nghe có tiếng động ngoài cửa, Đình Mật vội vàng lấy đề ôn tập từ trong cặp sách ra, lại lấy thêm một cái bút, hoảng loạn chuẩn bị xong những thứ ấy, cửa mở ra.

Tiết Ninh đi vào, nhìn Đình Mật cúi đầu làm đề, ngẫm nghĩ, đoạn nói: “Lúc này tao không có ý đó, chỉ nhất thời buột miệng thôi.”

Tiết Ninh lại giải thích với cô, quả là hiếm có. Đình Mật nghĩ bụng.

Đình Mật chưa từng bận tâm đến Tiết Ninh và Tiết Chấn, họ coi cô như người ngoài, cô cũng không coi họ là người nhà. Điều làm cô buồn là thái độ của Chu Thanh, bà là mẹ của cô, nhưng lại chỉ lo vun đắp sự yên bình, trước giờ vẫn không biết bảo vệ cô trước mặt Tiết Chấn và Tiết Ninh.

Tiết Ninh không thấy Đình Mật đáp gì, cũng hơi giận, không để ý đến cô nữa, lại quay đi xem phim.

Bữa cơm tối hôm ấy của nhà họ Tiết cực kỳ yên tĩnh, đến Tiết Tiểu Bân cũng không dám líu lo gì, Đình Mật chỉ cúi đầu ăn, không nói một lời.

Còn hai ngày nữa là đến Giao thừa, Chu Thanh gọi Đình Mật và Tiết Ninh ra giúp đỡ dọn dẹp tổng vệ sinh. Tiết Ninh làm được khoảng nửa tiếng thì chuồn đi chơi, Đình Mật chợt thấy rất bức dọc, vứt khăn lau xuống, nhân lúc Chu Thanh và Tiết Chấn không chú ý, cô cũng bỏ ra ngoài.

Đình Mật đứng ở bến xe buýt gọi điện cho Đỗ Minh Vy: “Vy Vy, mày rảnh không?”

Đỗ Minh Vy cười: “Rảnh lắm, muốn đến tìm tao à?”

Đình Mật xem đồng hồ, vẫn hơi sớm: “Tao đến tìm mày.”

Nơi này cách nhà Đỗ Minh Vy không xa, Đình Mật đi khoảng hai mươi phút thì đến.

Đỗ Minh Vy mở cổng cho Đình Mật, ômmặt cô: “Sao mày không quàng khăn, bên ngoài lạnh thế cơ mà.”

“Đi vội quá nên quên...” Đình Mật cười trừ.

“Mau vào đi.”

Nhà Đỗ Minh Vy có bật hệ thống sưởi ấm dưới sàn, Đình Mật vừa bước vào liền thoải mái thở hắt ra. Bố mẹ Đỗ Minh Vy cũng ở nhà, Đình Mật ngoan ngoãn chào: “Cháu chào cô chú ạ.”

Mẹ Đỗ nhiệt tình nói: “Tiểu Mật đến chơi à.”

Đình Mật gật đầu: “Vâng ạ, cháu đến chơi với Minh Vy.”

Đỗ Minh Vy kéo tay Đình Mật: “Bọn mình lên tầng trên, tao có cái này cho mày.”

“Cái gì thế?”

Đinh Mật vừa đi theo Đỗ Minh Vy vừa hỏi.

Phòng ngủ của thiếu nữ ngập tràn mùi hương thơm mát, quần áo mới vứt rải rác trên giường công chúa màu hồng. Đỗ Minh Vy cầm một chiếc áo lông trắng nhét vào lòng Đinh Mật: “Mày mau thử cái này xem.”

Đinh Mật vội lắc đầu: “Không cần, tao có quần áo mà.”

Đỗ Minh Vy giải thích: “Cái áo này được chị họ tao gửi từ nước ngoài về cho, nhưng mà nhỏ quá, tao mặc không vừa. Mày bé hơn tao, chắc chắn vừa.”

Đinh Mật cho rằng Đỗ Minh Vy cố ý nói vậy, vẫn cứ lắc đầu. Đỗ Minh Vy hết cách, đành mặc thử cho cô xem. Chiếc áo lông này thuộc kiểu ngắn bó sát người, Đỗ Minh Vy cũng gầy, nhưng dậy thì tốt, phần ngực... hơi căng.

“Tao thật sự không mặc nổi, lại không biết cho ai, để mốc trong tủ chẳng phải phí quá sao? Mẹ tao cũng bảo tao tặng đi.”

Đinh Mật nhìn chăm chăm bộ ngực của Đỗ Minh Vy, nghĩ đến chuyện chính, hơi đỏ mặt: “Tao đến để rủ mày đi mua nội y với tao...”

Trước kia Đinh Mật hay mặc áo độn dày cỡ nhỏ nhất, Đỗ Minh Vy vẫn thường đi mua với cô. Sau kỳ thi tháng cô liền cảm thấy nội y hơi chật, nhưng vì mãi mê ôn tập nên vẫn chưa có thời gian đi mua.

Bây giờ bên trong chỉ mặc một chiếc áo nhỏ hai dây.

Đỗ Minh Vy ngăn người hai giây, lập tức vứt áo đi, hào hứng: “Oa! Cuối cùng Đinh Tiểu Mật cũng không phải là cái sân bay nữa rồi!”

Cô nàng bổ nhào tới định kéo áo của Đinh Mật ra, dọa cho Đinh Mật phải vội vã che ngực: “Đỗ Minh Vy, mày lưu manh vừa thôi!”

Hai cô gái đùa nghịch một lát, dưới sự áp bức của Đỗ Minh Vy, Đinh Mật đành mặc thử chiếc áo lông kia, lại được phối thêm với một chiếc váy ngắn.

Đỗ Minh Vy nín vai cô đẩy người đến trước gương: “Đẹp đấy, mừng Năm mảy cứ mặc bộ này mà đi hẹn hò!”

Đinh Mật cũng thấy đẹp, kéo áo, thoáng bắn khoăn: “Nhưng đây là quần áo của mảy mà.”

“Đinh Tiểu Mật, sao mảy dài dòng thế! Tao lại không mặc được, vứt trong tủ để cho nó mốc à?!”

Đinh Mật bị cô nàng thuyết phục, đồng ý nhận chiếc áo lông ấy.

Trên tầng ba cách vách, Tần Dạng đang tựa người vào ban công hút thuốc, trông thấy Đỗ Minh Vy và Đinh Mật lên xe, cậu chàng vội quay đầu gọi hai người đang chơi game trong phòng: “Này, Đỗ Minh Vy và Đinh Mật lên xe kìa, không biết đi đâu chơi.”

Từ Khiên ngoái lại: “Mày bận tâm họ đi đâu làm gì.”

Từ Khiên cầm bao thuốc lá đặt trên bàn, rút cho Lục Thời Miễn một điếu: “Hút không?”

Lục Thời Miễn đá cậu ta một cú, giọng ghét bỏ: “Đừng hút trong phòng tao.”

Tần Dạng đi vào, kéo cửa kính lên. Từ Khiên nhìn Lục Thời Miễn khó hiểu: “Hình như lâu rồi không thấy mày hút thuốc.”

Tần Dạng ngẫm lại thấy đúng: “Từ sau hôm sinh nhật liên không thấy mày hút nữa thì phải.”

Nam sinh cấp ba lén lút hút thuốc trong nhà vệ sinh là chuyện bình thường. Từ Khiên gần đây bán sức ôn tập, lúc áp lực lớn hút rất nhiều. Lần trước ba người cùng đi vệ sinh, Tần Dạng với Từ Khiên đều hút, chỉ có Lục Thời Miễn là không. Xui xẻo làm sao, đúng lúc ấy thì bị Lý Chí Bân bắt gặp, Lục Thời Miễn bình tĩnh nhìn thầy chủ nhiệm trách mắng hai người họ, cũng không cất đồ đi.

“Bỏ rồi.”

Lục Thời Miễn ném chuột đi, nghiêng đầu tựa vào phía sau, hơi đuổi mình.

Tần Dạng và Từ Khiên nhìn nhau: “Bỏ thật đấy?”

Lục Thời Miễn híp mắt: “Ừ.”

Lần đầu hút thuốc là vì hiếu kỳ, lúc Lục Thời Phong hỏi cậu có muốn thử không, cậu bèn thử luôn. Tần Dạng và Từ Khiên cũng học theo cậu, vậy mà bây giờ người này nói bỏ là bỏ.

Tần Dạng gãi đầu: “Vì sao thế?”

Lục Thời Miễn không đáp, bởi cậu không biết nên nói thế nào. Cậu cứ vừa chạm vào thuốc là lại nhớ đến lần “hút gián tiếp” của Đinh Mật, nhớ nhiều thấy phiền, dứt khoát không động đến nữa.

...

Đỗ Minh Vy đưa Đinh Mật đến trung tâm mua sắm, Đinh Mật hơi băn khoăn, Đỗ Minh Vy biết cô nghĩ gì, động viên: “Sắp sang năm mới nên ở đây giảm giá nhiều lắm, không chênh so với mùa mua ở cửa hàng nhỏ mấy đâu, chất lượng lại tốt.”

Quả nhiên giảm giá rất nhiều, mua một tặng một, Đinh Mật thấy cũng được.

Đỗ Minh Vy cùng cô chọn hai cái, để nhân viên lấy số đo, Đinh Mật đi vào phòng thử đồ, nhân viên đứng ngoài hỏi: “Cô bé ời em biết mặc không? Hay là để chị vào giúp?”

Đinh Mật vội đáp: “Không cần đâu, em tự mặc được.”

Một cô bé mười mấy tuổi vẫn rất ngại để người khác nhìn thấy cơ thể của mình.

Nhân viên tốt bụng nhắc nhở: “Em khom lưng khoảng 45 độ, để phần cơ thể hai bên đẩy về phía trước, khuôn ngực sẽ đẹp hơn.”

Đinh Mật gầy, ngực căn bản không có gì, mềm mại xinh xắn, cô thử qua, thấy khá mềm.

Đỗ Minh Vy đứng ngoài cửa hỏi: “Đinh Mật, vừa không vậy? Hay là để tao tìm cho mày hai cái khác?”

“Không cần đâu.”

Cô đã thử xong, quyết định mua hai cái này, một trắng một hồng.

Tối về đến nhà, Chu Thanh nhìn thấy hai cái túi trong tay Đinh Mật, nghĩ sắp sang năm mới, cũng nên mua cho Đinh Mật bộ quần áo mới: “Con mua quần áo à?”

Đinh Mật gật đầu, không nói cô chỉ mua nội y, áo lông và váy ngắn là Đỗ Minh Vy tặng.

Chu Thanh chà tay, không trách cô hôm nay chưa dọn dẹp xong đã chạy ra ngoài chơi, thậm chí còn về phòng lấy 500 đồng đưa cô, cười nói: “Con muốn mua gì nữa thì tự đi mua nhé, không đủ cứ bảo mẹ.”

Hiếm khi Chu Thanh cho cô nhiều tiền thế, Đinh Mật biết bà muốn bù đắp chuyện tối hôm qua. Cô cũng không khí phách đến nỗi chê tiền, chìa tay nhận lấy, mừng Năm đi xem phim sẽ cần dùng: “Cảm ơn mẹ.”

Tiết Ninh nghịch điện thoại trong phòng thấy Đinh Mật xách mấy cái túi về, có vẻ hứng thú: “Mày mua quần áo gì đấy, cho tao xem với.”

Đinh Mật cất đồ vào tủ của mình: “Mua nội y.”

Tiết Ninh mất hứng: “Không cho xem thì thôi.”

Mồng Hai Tết, Đỗ Minh Vy gọi điện đến: “Lớp mình hẹn nhau mồng Năm tụ tập, hầu hết mọi người đều đi, mày cũng đi nhé, nếu không tao sẽ chán lắm. Mày bảo Lục Thời Miễn để mồng Sáu đi xem phim được không?”

Đinh Mật ù ù cạc cạc: “Tụ tập á?”

“Mày không đọc tin trong nhóm à?”

“Tao chưa...”

Điện thoại của cô không tốt lắm, bình thường chỉ hay dùng để gọi điện và nhắn tin. Để hạn chế thời gian lên mạng của Tiết Ninh, Tiết Chấn đã ngắt mạng máy tính trong nhà, cô cũng rất ít khi lên mạng.

Đỗ Minh Vy bó tay: “Thôi được rồi, thế mày có đi không?”

Đinh Mật do dự, so với tụ tập cùng lớp, cô muốn đi xem phim với Lục Thời Miễn hơn: “Để tao hỏi Lục Thời Miễn đã.”

Thật ra Đinh Mật rất ít khi gọi điện cho Lục Thời Miễn, bởi vì gần như ngày nào cũng gặp. Bên kia bắt máy, chất giọng lười biếng của Lục Thời Miễn vang lên: “Sao vậy?”

“Cậu biết vụ lớp mình tụ tập không?”

“Biết.”

Đình Mật thử thăm dò: “Thế cậu có đi không?”

Lục Thời Miễn vuốt ve bộ lông sáng láng của Quýt Béo, khoe miệng hơi cong lên: “Đi chứ.”

“...”

Đi cái đầu cậu ấy! Cậu còn nhớ mình đã hứa là mừng Năm sẽ đi xem phim với tớ không?

Đình Mật không muốn nói chuyện với cậu nữa.

Lục Thời Miễn vứt Quýt Béo sang một bên, cười khê: “Đối diện phòng KTV lớp mình định tụ tập có một rạp chiếu phim, nếu cậu vẫn muốn đi xem, bọn mình có thể bỏ về giữa chừng.”

Đình Mật cười xì: “Thật à?”

Lục Thời Miễn: “Giả đấy.”

Cô hừ một tiếng: “Thế là thật rồi. Cậu hứa với tớ đấy.”

Không đợi cậu phản bác, Đình Mật dứt khoát ngắt điện thoại của cậu.

Sáng mừng Bốn Tết, Chu Thanh và Tiết Chấn lại không chuẩn bị đồ để sang nhà bà Tiết như năm nọ. Chu Thanh nói: “Hai ngày nữa là con với Tiết Ninh phải đi học rồi, năm nay không về bên đó nữa.”

“Dạ?” Đình Mật ngăn người, bỗng thấy hơi thất vọng, sợ tối mai bị quản nghiêm, không đi xem phim với Lục Thời Miễn được. Cô mím môi: “Con biết rồi.”

Tiết Ninh hầu như ngày nào cũng về muộn, chơi bởi không biết trời trăng gì, tối hôm ấy về bị Tiết Chấn mắng cho một trận: “Mày nhìn Đinh Mật kia, mấy ngày nay đều ở nhà ôn tập, đâu có suốt ngày chỉ biết chơi bởi như mày! Năm nay còn không thi đỗ thì tao xem mày làm thế nào!”

Mồng Năm, Đinh Mật ngủ nướng đến hơn mười giờ mới bò dậy, lại bắt đầu lấy đề Toán ra làm. Tiết Ninh bị Tiết Chấn chinh đốn, bắt cô ta học với Đinh Mật, còn căn dặn Đinh Mật: “Tiểu Mật, con chỉ bảo Tiết Ninh nhé.”

Đinh Mật không bằng lòng, nền tảng của Tiết Ninh quá tệ, mỗi một câu thường mất đến mười mấy phút giảng giải của cô, hai người cùng làm đề, thời gian của Đinh Mật gần như phải bỏ ra cho Tiết Ninh hết, đã không lo nổi cho mình. Đinh Mật căn môi nói nhỏ: “Chú, con không đủ thời gian ôn tập cho mình nữa rồi.”

Tiết Chấn sừng sờ, hơi không vui, nhưng không biểu lộ ra, giọng cứng nhắc: “Thỉnh thoảng chỉ một hai câu thì mất được bao nhiêu thời gian của con?”

Không đợi Đinh Mật đáp, Tiết Ninh đã giận dữ nói: “Tao cũng chẳng mong mày dạy tao đâu!”

Cô ta thở phì phì đi vào nhà vệ sinh, Tiết Chấn liếc nhìn Đinh Mật, không nói gì nữa.

Đinh Mật ngỡ ngàng khó chịu, đành cố gắng ép bản thân tập trung vào bài vở. Năm giờ chiều, Đinh Mật đứng trước gương trong nhà vệ sinh, cẩn thận cắt tóc mái. Khoác lên mình chiếc áo lông Đỗ Minh Vy tặng, đứng soi gương ngắm nghía, Đinh Mật cũng cảm thấy bản thân mặc bộ này trông rất đẹp. Vừa nghĩ vậy, cô bỗng mong nhanh chóng được gặp Lục Thời Miên.

Quay về phòng sắp xếp đồ trong túi, xác định điện thoại, túi và son đều đã mang đủ, bấy giờ Đinh Mật mới ra cửa thay giày.

Lúc sáng Đình Mật đã nói với Chu Thanh chuyện tụ tập với bạn cùng lớp, Chu Thanh thấy Đình Mật ăn mặc như vậy, cười khê: “Con mua bộ này được đó, rất đẹp.”

Tiết Ninh vẫn luôn làm ồ trên sofa bông bật dậy, cười lạnh: “Hôm qua Tiêu Nhiên cũng mặc một bộ y hệt thế này, cậu ấy bảo giá của nó tận hai nghìn tám trăm. Hôm nọ con chỉ muốn mua một cái áo lông có một nghìn hai mà bố cũng không cho.”

Tiêu Nhiên là bạn học cũ của Tiết Ninh, con nhà giàu, gia đình rất có tiền.

Chu Thanh biến sắc, nhìn sang Đình Mật, vừa mở miệng đã hỏi: “Con lấy đâu ra tiền mua bộ quần áo đắt thế này? Một cô bé con cần gì mặc đồ đắt thế.”

Tiết Chấn cũng ngẩng đầu lên, nhíu mày soi xét cô.

Đình Mật sững sờ tại chỗ, cảm thấy bản thân bỗng như một vai hề đang bị thẩm vấn, mọi tâm tình tốt đẹp giờ chỉ còn lại sự bức bối. Điều khiến cô khó chấp nhận nhất là, Chu Thanh chẳng hỏi han gì đã trực tiếp định tội cô.

Đình Mật cúi đầu, lòng bỗng thấy ấm ức vô cùng. Cô cắn môi, gắng gượng không khóc, chỉ nói một câu: “Bộ quần áo này là Minh Vy tặng con.”

Dứt lời, cô không nhìn về mặt của bọn họ, đẩy cửa chạy thẳng xuống nhà.

Đình Mật chạy liền một mạch đến cổng tiểu khu, nâng tay lau nước mắt, cắn môi cúi đầu ra bến xe buýt.

Trong chiếc xe Mercedes-Benz đen đỏ bên đường, Đỗ Minh Vy đang định gọi người bỗng sững sờ, ngoảnh đầu nhìn Lục Thời Miển, ngỡ ngác

hỏi: “Lục Thời Miễn, cậu từng thấy Đình Mật khóc chưa?”

Từng thấy một lần.

Lục Thời Miễn không đáp, cậu cũng đã thấy nha đầu kia cúi đầu lau nước mắt.

“Hình như Đình Mật khóc rồi, tôi chưa thấy cậu ấy khóc bao giờ...”

Lục Thời Miễn không quan tâm Đỗ Minh Vy, mở cửa xuống xe, bước nhanh tới.

Đình Mật bỗng bị người đằng sau kéo lại, hoảng hốt luống cuống quay đầu, đôi mắt ngập nước chưa kịp giấu đi. Nhìn thấy người đến, Đình Mật vội cúi gằm, tay còn lại hấp tấp lau nước mắt.

Lục Thời Miễn nhìn cô chăm chú, hạ giọng hỏi: “Ở nhà chịu oan ức?”

Đình Mật đang bận lau nước mắt, không đáp lời cậu. Lục Thời Miễn kéo cô đi về phía trước.

Đỗ Minh Vy xuống xe, nhìn cô: “Mật Mật...”

Đình Mật mím môi muốn cười, nhưng tâm trạng thực sự quá tệ, cô cười không nổi.

Đỗ Minh Vy dắt cô ngồi vào ghế sau, Lục Thời Miễn nhìn cô, mím chặt môi ngồi vào ghế phụ, bảo tài xế nổ máy.

Trên đường, Đỗ Minh Vy luôn kề sát Đình Mật, muốn nói lại thôi. Đình Mật nói khẽ: “Tao không sao, mày đừng lo.”

Đỗ Minh Vy ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn không nhin được hỏi: “Rốt cuộc bị làm sao? Có phải Tiết Ninh bắt nạt mày không?”

Đinh Mật lắc đầu không nói, cũng không biết nên nói với Đỗ Minh Vy thế nào.

Đỗ Minh Vy cau mày: “Chắc chắn là thế rồi, mày nói bọn tao nghe, bọn tao giúp mày.”

Đinh Mật vẫn lắc đầu.

“Đỗ Minh Vy, cậu yên tĩnh chút đi.”

Lục Thời Miễn bỗng lên tiếng.

Đỗ Minh Vy hiểu ra, ôm Đinh Mật, đau lòng nói: “Không sao, tâm trạng tốt lên lại kể tao nghe.”

Đinh Mật gật đầu, tựa đầu vào vai cô nàng.

Đến nơi tụ tập, mắt Đinh Mật vẫn còn đỏ, Đỗ Minh Vy chủ động nói: “Bọn mình đợi lát nữa hẵng lên.”

Lục Thời Miễn xuống xe, mở cửa cho họ: “Cậu lên trước đi.”

Câu này dành cho Đỗ Minh Vy.

Đỗ Minh Vy ngẩn người, phản ứng kịp, vội nói: “Thế tao lên trước nhé.”

Đỗ Minh Vy đi rồi, Lục Thời Miễn chống tay trước cửa xe, ra hiệu cho Đinh Mật: “Xuống xe.”

Đinh Mật ngồi trong xe ngẩng đầu nhìn cậu, đoạn cũng xuống xe. Lục Thời Miễn bảo tài xế đi trước.

Đinh Mật đứng trước mặt cậu, mắt đỏ như chú thỏ con, giả vờ thoải mái hỏi: “Chúng ta đi xem phim trước à?”

“Cậu còn có tâm trạng xem phim?”

“Có chứ...”

Cơ hội khó có được biết bao, cho dù không có tâm trạng thì cô cũng vẫn muốn đi xem.

Lục Thời Miễn rút tay trong túi, liếc cô: “Chúng ta đi dạo.”

Bóng dáng thiếu niên cao lớn lay động trước mắt, Đinh Mật vẫn đứng tại chỗ, đến lúc phản ứng kịp mới vội chạy theo: “Đi đâu đây?”

“Cứ đi bừa thôi.”

“Ồ.”

Hai người đi đến công viên gần đó, tiết trời quá lạnh, lại đang dịp Tết, cổng công viên rất vắng, chẳng có bóng ai.

Đinh Mật lẻo đẻo theo sau cậu một đoạn, nhin không được khụt khịt mũi. Lục Thời Miễn quay đầu: “Còn khóc?”

“Không...” Đinh Mật lắc đầu.

Lục Thời Miễn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, đuổi chân tùy tiện, ngược mắt nhìn cô: “Chịu oan ức gì? Nói xem nào.”

“Tớ hơi lạnh...”

“...”

Đinh Mật thấy mặt cậu lạnh đi, bỗng cười khê: “Không có gì đâu. Mẹ tớ phải giữ gìn cuộc sống hiện tại của bà, chồng và con trai bà, cả con gái mà chồng bà nâng niu, tất cả đều quan trọng hơn tớ. Những chuyện này

cũng chẳng có gì, tớ đã quen rồi, chỉ là đôi khi vẫn không nhận được mà hoài nghi chính mình thôi.”

“Chờ lên đại học thì tốt rồi.”

Câu này chủ yếu là để tự an ủi bản thân. Nhưng cô thật sự cho rằng lên đại học thì tốt rồi, đến Bắc Kinh, chắc chắn sẽ tốt hơn bây giờ nhiều.

Đinh Mật khẽ đá hòn sỏi dưới chân, Lục Thời Miễn bỗng thu chân về, nghiêng người nắm tay cô kéo đến bên cạnh.

Đinh Mật nhất thời không đứng vững, lắc lư mấy cái liền ngồi phịch xuống chân cậu.

Cả hai đều sững sờ.

Tim Đinh Mật đập thành thịch, tưởng cậu cố ý, lặng lẽ liếc trộm cậu, đỏ mặt không dậy, ngoan ngoãn khép gối, yên phận ngồi trên chân thiếu niên.

Lục Thời Miễn thật sự không cố ý. Cậu chống khuỷu tay lên chân, cúi đầu day mày, cũng không bảo cô đứng dậy. Hồi lâu sau cậu mới nói: “Đinh Mật, đừng vì những người đó hay những chuyện đó mà hoài nghi chính mình. Nếu cậu thấy không có cảm giác an toàn hoặc không có chỗ dựa, cậu hãy đến bên tớ, tớ cho cậu cảm giác an toàn, cho cậu chỗ dựa.”

Giọng thiếu niên rất trầm, cũng rất êm tai.

Đinh Mật bất ngờ ngẩng đầu, mở to mắt nhìn cậu không dám tin.

Lập tức bị người nọ ấn đầu xuống.

Mở mắt to như thế làm gì?

“Cậu, cậu có ý gì?” Đinh Mật vội vã xác nhận.

Lục Thời Miễn khẽ liếc cô, khóe miệng trễ xuống: “Không hiểu?”

Cũng không hẳn không hiểu...

Nhưng không biết có phải là ý mà cô nghĩ hay không.

Nói năng phải rõ ràng chứ! Chàng trai này!

“Không hiểu thì xuống.”

Cậu hơi lắc chân, Đinh Mật suýt bị cậu quăng đi, vội ôm chăm lấy cổ cậu, gắng sức gật đầu: “Hiểu, hiểu, tớ hiểu rồi...”

Lục Thời Miễn ngừng trong giây lát: “Nhưng cậu phải hứa với tớ, cùng tớ thi vào chung một trường.”

Đinh Mật vô thức hỏi lại: “Vậy... nếu không thi đỗ thì sao?”

Sẽ không chia tay chứ?

Lục Thời Miễn hừ lạnh: “Không thi đỗ hả...”

Tim Đinh Mật sắp nhảy lên cuống họng, nơm nớp lo sợ hỏi: “Không thi đỗ... cậu định chia tay à?”

Thiếu niên lập tức nổi trận lôi đình: “Không thi đỗ thì đánh đòn cậu.”

“...”

~~~

Hết chương 24

~~~

Lời tác giả:

Lượng tin tức chương này khá lớn, anh Miễn bỏ thuốc là vì không muốn Đinh Tiểu Mật “hút gián tiếp” lần nữa.

Đinh Mật không phải là sân bay nữa rồi, quả đáng mừng!

Anh Miễn ra tay, xác định quan hệ rồi [mặt tró]. Ý của anh Miễn là, dám chia tay thì đánh đòn cậu.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: “Như Vậy Đã Hài Lòng Chưa?”

Dịch: Hoài Dương

Liên hệ với câu trước, Đinh Mật cho rằng ý của cậu hình như là...

Dám chia tay thì đánh đòn cậu.

Thật là... khiến người ta vừa ngọt ngào vừa buồn bực. Cô có ngốc mới chia tay!

Đinh Mật giậm chân, lẩm bẩm: “Nhưng cậu muốn thi vào Thanh Hoa, Bắc Đại, tớ không thi được...”

Nếu muốn đỗ Thanh Hoa hoặc Bắc Đại, phải nằm trong top 3 của lớp mới có cơ hội, Đinh Mật có thể lọt vào top 10 đã là cố gắng lắm rồi. Đừng nói là top 3, đến top 5 còn gần như vô vọng. Lục Thời Miễn, ủy viên học tập Bành Oánh, Từ Dịch, lớp trưởng và lớp phó chắc chắn sẽ không trượt khỏi top 5.

Đinh Mật càng nghĩ càng tuyệt vọng. Cô cố gắng lắm đó, nhưng người khác cũng đang cố gắng mà, nói không chừng còn cố gắng hơn cô. Lớp 12 giống như một trận chiến, mọi người so nhau khả năng dẻo dai và nhẫn nại, phải kiên trì được đến cuối cùng mới có thể phát cờ chiến thắng.

Lục Thời Miễn lặng thinh, hình như đang xem xét vấn đề này.

Một cơn gió lạnh bất chợt thổi qua, Đình Mật hắt hơi, khụt khịt mũi một cách đáng thương.

Lục Thời Miễn túm gáy cô, xách người dậy. Đình Mật còn chưa ngồi chán, vẻ không vui: “Làm gì vậy?”

“Đi thôi, còn muốn ngồi đây hít gió lạnh à?”

Đình Mật ngơ ngác: “Không phải cậu đưa tớ đến đây sao?”

Lục Thời Miễn cúi đầu liếc cô, Đình Mật vội vã đổi lời: “Là tớ bằng lòng tới...”

Trên đầu vang lên tiếng cười, ngữ khí quen thuộc: “Ngốc, có xem phim không?”

Đình Mật ngẩng đầu vui vẻ: “Xem, xem chứ!” Lại nghĩ, “Vậy buổi tụ tập thì sao?”

“Cậu còn muốn đi?”

“Minh Vy vẫn ở đó.”

Đỗ Minh Vy khẳng định vẫn đang lo cho cô, Đình Mật muốn đến gặp cô nàng đã, nhưng thời gian hình như không đủ. Cô lặng lẽ kéo tay áo Lục Thời Miễn: “Mai vẫn được nghỉ. Ngày mai bọn mình đi xem phim được không?”

Hôm nay Lục Thời Miễn khoan dung cô hết mực, khóe miệng cong cong: “Thôi được, hôm nay cậu lớn nhất.”

“Hôm nay cậu tốt với tớ quá.” Đình Mật đang hí hửng, thiếu gia lại bồi thêm một câu: “Không đồng ý sợ cậu lại khóc cho tớ xem.”

“...”

Có tin tớ lập tức khóc cho cậu xem không?!

Nhưng mà cô vui quá, không khóc nổi.

Đinh Mật cười rộ lên, cúi đầu nhìn bàn tay cậu buông thõng bên người, to lớn thon dài, khớp đốt rõ ràng. Đáy lòng nổi trôi một ý nghĩ, trái tim đập như trống dồn lập tức đưa ra hành động.

Tay cô rón rén chạm vào ngón tay cậu, ngón trỏ móc lấy ngón út của cậu, ngay tức thì, cả bàn tay được ai đó nắm chặt.

Lục Thời Miễn nắm tay cô đi được hai bước, Đinh Mật ngốc nghếch cười thành tiếng: “Tay cậu ấm ghê.”

Lục Thời Miễn khựng lại, giấu cợt: “Do tay cậu lạnh quá thì có.”

Tay cô vừa nhỏ vừa lạnh, nhưng rất mềm.

“Ở đây lạnh mà...”

“... Còn nói!”

Đinh Mật nghĩ, chắc Lục Thời Miễn then quá hóa giận. Nhưng cô thật sự không hiểm vì buổi hẹn hò đầu tiên của hai người là ở công viên hít gió lạnh. Ở bên cậu, bắt cô hít gió lạnh cả một buổi tối cô cũng vui lòng.

Từ chỗ tối bước đến đầu đường ánh đèn mờ tỏ, hai người hiểu ý buông tay nhau ra.

Lục Thời Miễn lại dứt tay vào túi quần, Đinh Mật chụm tay trước miệng hà hơi, cảm thấy được cậu nắm tay vẫn ấm hơn.

Buổi tụ tập được tổ chức trong một quán KTV cao cấp, địa điểm do Khương Khả Du chọn, cô nói mình có thẻ VIP, có thể được giảm giá.

Hai người đi vào, nhân viên bước tới hỏi họ đến phòng nào, Lục Thời Miển rất quen thuộc với nơi này, từ chối đề nghị dẫn đường của nhân viên. Lúc chờ thang máy thì gặp Từ Dịch vừa vội vã chạy tới, Từ Dịch nhìn hai người, cười với Đinh Mật: “Tớ tưởng chỉ có mình tớ đến muộn chứ.”

Đinh Mật sợ người khác biết mình vừa đến công viên với Lục Thời Miển, vội nói: “Nhà tớ có chút việc nên đến muộn.”

Lục Thời Miển đút hai tay trong túi, đứng sau lưng cô. Từ Dịch nhìn cậu, nói: “Nhà tớ cũng có chút việc.”

Đinh Mật chuyện trò với cậu, cùng bước vào thang máy, lại cùng ra khỏi đó, đi về phía phòng 803. Lục Thời Miển đi đằng sau, ánh mắt lạnh nhạt liếc nhìn hai người đang nói cười vui vẻ nọ, đột nhiên nhấc tay túm gáy Đinh Mật lại.

Đinh Mật không phòng bị, chấp chới lùi về sau hai bước, va vào ngực cậu, vẻ ngơ ngác: “Cậu làm gì đấy?”

“Đến phòng 803 rồi, cậu còn muốn đi đâu nữa?”

Lục Thời Miển cất giọng lạnh lẽo, quay người đẩy cánh cửa ở bên trái ra. Đinh Mật hơi xấu hổ liếc nhìn Từ Dịch, cô đi theo cậu, ai ngờ cậu lại đi nhầm.

Trong phòng có khoảng hai, ba mươi người, rộn rã náo nhiệt. Đỗ Minh Vy đang chơi bài với bọn Từ Khiên, Khương Khả Du đang hát một bài tiếng Anh mà Đinh Mật không biết tên, nhưng cô thấy rất hay, không nhịn được phải nhìn qua.

Không chỉ hát hay, tối nay Khương Khả Du còn trang điểm rất đẹp, mấy cậu con trai cứ nhìn cô suốt.

Đỗ Minh Vy nhìn thấy Đinh Mật, nhanh chóng vẫy tay: “Mật Mật, qua bên này!”

Trong phòng quá ồn, Đinh Mật không nghe thấy cô nàng nói gì, nhanh nhẹn chạy qua.

Lớp phó gào to: “Ê, sao ba người lại đến cùng nhau thế? Từ Dịch, tôi còn tưởng cậu không đến chứ.”

Từ Dịch cười trừ: “Gặp nhau dưới tầng.”

Lục Thời Miễn ngồi xuống cạnh Từ Khiên, lười biếng ngả người lên sofa. Từ Khiên quay đầu hỏi: “Chơi không?”

Lục Thời Miễn ngược mắt: “Lát nữa.”

Đỗ Minh Vy thủ thủ bên tai Đinh Mật: “Bọn mày đi đâu đấy?”

Đinh Mật thành thật khai báo: “Công viên.”

Cô ngừng giây lát, chắc chắn bên cạnh không có ai nghe thấy mới nói tiếp: “Tao với Lục Thời Miễn hình như thành một đôi rồi.”

Đỗ Minh Vy lập tức trợn tròn mắt: “Á?!”

Quần chúng đồng loạt quét mắt về phía cô nàng, Đinh Mật hấp tấp bịt miệng Đỗ Minh Vy lại, chán nản bảo: “Mày bé tiếng thôi.”

Đỗ Minh Vy thực sự quá kinh ngạc, nào ai ngờ mới chỉ có hơn một tiếng không gặp mà Đinh Tiểu Mật nhà cô đã nói với cô là bản thân và Lục Thời Miễn yêu sớm rồi chứ. Đợi nỗi kinh hoàng qua đi, Đỗ Minh Vy than thầm bên tai Đinh Mật: “Tao còn tưởng hai chúng mày có thể nhịn được đến lúc thi đại học xong cơ.”

Đinh Mật đỏ mặt: “Tao cũng tưởng thế...”

Đỗ Minh Vy bỗng cảm thấy có chỗ không đúng, níu chặt lấy Đinh Mật hỏi: “Cái gì mà hình như thành một đôi rồi?”

Đinh Mật không biết nên đáp thế nào, bởi vì hai người đều không trực tiếp nói thẳng, nhưng cô cho rằng hai người đã là một đôi.

Tần Dạng ném một quân bài ra, nhìn họ: “Các cậu thủ thi gì đấy?”

“Có nói cậu cũng không hiểu, đồ đảm bảo sẽ ế suốt đời ạ.”

“... Đệt!”

Tần Dạng tự biết bản thân không đấu nổi Đỗ Minh Vy, mắt đảo một vòng, rơi xuống người Từ Khiên: “Từ Khiên, cậu quản Đỗ Minh Vy đi cái.”

Đỗ Minh Vy ngẩn người, chạm phải ánh mắt của Từ Khiên, vội vã cúi đầu trốn đi. Ngược lại, Từ Khiên vô tư đập cho Tần Dạng một phát, cười nhạt: “Tao không trị được cậu ấy, cậu ấy trị tao thì có.”

Đỗ Minh Vy đỏ mặt. Người này đúng là càng ngày càng nói năng thiếu suy nghĩ. Bên cạnh có nam sinh ồ lên: “Mới còn trẻ mà đã bị tóm chặt là không tốt đâu!”

Từ Khiên cà lơ phất phơ đáp: “Có gì không tốt?”

Đỗ Minh Vy sợ cậu lại phun ra lời kinh thiên động địa gì, vội ném một miếng bò khô đến: “Cậu im miệng cho tôi.”

Từ Khiên bắt lấy miếng bò khô, cười bỏ vào miệng nhai ngon lành.

Khương Khả Du hát liền một mạch hết mấy bài mới đưa mic cho người khác, bước đến cạnh Tần Dạng, khẽ nói: “Tần Dạng, cậu dịch ra một chút.”

Tần Dạng liếc nhìn cô, dịch sang bên, nhường cho cô một chỗ trống.

Khương Khả Du ngồi xuống, nhìn Lục Thời Miễn bên tay phải, cười nói: “Tối nay bố cậu ăn cơm ở nhà tớ, bác bảo có gọi cậu đi cùng nhưng cậu không đi.”

Lục Thời Miễn nghe xong chỉ cười nhạt.

Đỗ Minh Vy tẩy bài, liếc bọn họ một cái, hỏi: “Trò chơi quốc vương, ai chơi không?”

Khương Khả Du vội tìm bậc thang cho mình: “Có tớ.”

Đỗ Minh Vy chia bài cho mọi người, Đinh Mật cũng nói: “Tao chơi nữa.”

Vừa mới nhận được bài, còn chưa kịp bắt đầu, điện thoại trong túi Đinh Mật bỗng vang lên. Lúc đầu Đinh Mật không để ý, Đỗ Minh Vy phải nhắc cô: “Mật Mật, hình như điện thoại mày kêu kìa.”

Đinh Mật tay cầm bài tay cầm điện thoại, nhìn thấy tên người gọi đến, lại nhét điện thoại vào trong túi.

Đỗ Minh Vy nhìn cô, hạ giọng hỏi: “Không nghe à?”

Đinh Mật mím môi, lắc đầu: “Không muốn nghe.”

Khoảng một phút sau điện thoại lại đổ chuông, Đinh Mật nhăn mày, bỏ bài xuống: “Tớ đi nghe điện thoại, ai chơi thay tớ với.”

Cô cầm điện thoại bỏ đi.

Đỗ Minh Vy nhìn về phía sofa: “Lục Thời Miễn, cậu chơi thay Đinh Mật đi.”

Lục Thời Miễn liếc mắt sang, dậy qua nhận bài.

Đình Mật đứng ngoài hành lang nghe điện thoại, Chu Thanh hỏi cô, giọng mềm mỏng: “Tiểu Mật, mấy giờ tối nay con về?”

Mỗi lần Chu Thanh đều tính dùng cách thức dịu dàng này để vỗ về cô, bình thường Đình Mật cũng không muốn căng thẳng với bà, nhưng tối nay thì khác, sự hoài nghi và chỉ trích trong khi chưa hỏi rõ đúng sai phải trái của Chu Thanh làm Đình Mật rất tổn thương, khiến cô lần đầu tiên nảy sinh tâm lý phản nghịch.

“Tối nay con không về.”

Đình Mật bướng bỉnh đáp, không chỉ tối nay, thậm chí là tối mai, sau này, cô đều không muốn trở về nơi đó nữa.

Giọng Chu Thanh cứng đờ: “Con nói gì? Đầu xuân năm mới con không về nhà thì có thể đi đâu?”

Đình Mật cắn môi: “Con đến nhà Minh Vy.”

Chu Thanh nói: “Tết nhất con đến nhà người ta làm gì? Tối nay nhớ về sớm.”

“Với con thì trong nhà hay nhà người ta cũng chẳng có gì khác nhau cả, dù sao con cũng là người ngoài.”

Đình Mật nói xong cũng sững sờ, thì ra bản thân cô vẫn luôn nghĩ như vậy.

Chu Thanh nghiêm nghị nói: “Con nói gì đấy? Mấy lời này đừng để chú con nghe thấy. Cái gì mà nhà người ta với người ngoài, đây là nhà mình, mẹ là mẹ con, nhà mình chính là nhà con, hiểu chưa?”

Đình Mật mím chặt môi không đáp, sợ mình vừa mở miệng sẽ hét lên.

Chu Thanh hòa hoãn lại: “Tối nay là do mẹ không đúng, mẹ cũng chỉ sợ con nhiễm thói hư tật xấu, tưởng con học đòi theo người ta. Được rồi, chuyện này đến đây là hết, tối nay con nhớ về sớm.”

“Tối nay con không về đâu.”

Đình Mật vẫn kiên quyết, dứt lời liền cúp máy.

Chu Thanh nghe thấy tiếng tút dài vang lên, nhúu mày. Tiết Chấn không biết đứng sau lưng bà từ bao giờ: “Tiểu Mật vẫn giận à?”

Chu Thanh thở dài: “Con bé giận đối với tôi, trách tôi chưa hỏi rõ đã đổ oan cho nó.”

Tiết Chấn nói: “Việc này cũng không thể trách bà, chỉ tại Tiết Ninh nhanh mồm nhanh miệng.”

Chuyện chia phòng mới đợt trước Tết chắc đã làm Đình Mật tổn thương, tối hôm qua Đình Mật từ chối kèm thêm cho Tiết Ninh, Tiết Chấn cũng không nói chuyện đó với Chu Thanh. Mấy chuyện xảy ra liên tiếp như thế, đứa bé kia đoán chừng sẽ nảy sinh tâm lý chống đối.

“Thôi vậy, tối nay nó muốn ngủ ở nhà bạn thì cứ cho nó ngủ.”

Chu Thanh cũng không biết làm sao: “Chỉ đành thế thôi, nếu không đến bắt nó về cũng không được, tôi lo sẽ ảnh hưởng đến kỳ thi đại học của nó.”

Tiết Chấn than thở: “Lo cho nó làm gì, với thành tích của nó, chỉ cần phát huy bình thường, chắc chắn sẽ thi đỗ trường tuyển một. Trái lại Tiết Ninh mới khiến tôi đau đầu kia kìa, đến trường tuyển ba cũng không biết có thi nổi không.”

Lần này Chu Thanh không tiếp lời, so sánh Tiết Ninh với Đinh Mật, tức khắc cảm thấy Đinh Mật thật sự khiến người lớn yên tâm hơn nhiều.

~~~

Đinh Mật quay lại phòng bao, nam sinh rút được quân Quốc Vương đang cười hả hê đắc ý. Cậu ta vốn định bày chút trò, nhưng nể có con gái, chỉ đành bảo: “Số 2 nói với số 3 một câu – Đảm bảo ế suốt đời.”

Tần Dạng cười nhạo báng: “Kém thế, khó khăn lắm mới rút được Quốc Vương mà cũng không biết làm nên chuyện.”

Nam sinh nọ không phục: “Có giỏi thì cậu tự rút được Quốc Vương đi.”

Không phải đang có nữ sinh với Lục Thời Miễn ở đây sao? Kín đáo một chút vẫn tốt hơn.

“Số 2 với số 3 là ai?”

Lục Thời Miễn số 2, Tần Dạng nhìn bài của mình: “Đệt, không phải chứ!”

Lục Thời Miễn cười xì, vỗ vai Tần Dạng: “Đảm bảo ế suốt đời.”

Tần Dạng vò đầu bứt tóc: “Mẹ nó, sao tao tự nhiên thấy câu này cứ như bị yếm bùa thế, sợ vãi...”

Đỗ Minh Vy kề sát Đinh Mật, hỏi thầm: “Mẹ mày không nói gì mày chứ?”

Đinh Mật lắc đầu, ngược mắt nhìn cô nàng: “Tối nay tao đến nhà mày ở một hôm được không?”

“Đương nhiên là được rồi. Đừng nói là một hôm, ở cả đời cũng được.”

“Mày tốt quá...”

Đình Mật cảm động vô cùng. Đỗ Minh Vy kéo tay cô, đặc ý ôm chầm lấy người: “Đương nhiên.”

Đều là học sinh cuối cấp, phụ huynh quản khá nghiêm, cả đám không chơi quá khuya, mười một giờ liền giải tán.

Tối hôm ấy, Đình Mật và Đỗ Minh Vy cùng chui trong một cái chăn thủ thủ nhỏ to. Đỗ Minh Vy có vẻ tiếc hận, hỏi: “Đến một câu tỏ tình cũng không có? Kiểu như tớ thích cậu hay làm bài gái của tớ nhé chẳng hạn?”

Đình Mật lắc đầu: “Không có...”

Đỗ Minh Vy gõ đầu cô, hận cô sao mà kém cỏi: “Cũng chỉ có mày mới dễ dàng đồng ý thế thôi.” Đoạn nghĩ ngợi lại nói, “Thôi vậy, tốt xấu gì cũng là Lục Thời Miển chủ động, không cần tính toán khắt khe quá. Mà này, sao tao cứ cảm thấy Lục Thời Miển đã bị mày tóm gọn rồi ấy nhỉ? Mày xem, lần trước mày ngã xe, cậu ta liền bắt đầu đơi mày; Từ Dịch đồng hạng nhất với cậu ta, cậu ta lập tức chọn mày ngồi cùng; mày vừa khóc, cậu ta bỗng chủ động luôn.”

“Nghe có vẻ thế...”

Nhưng Đình Mật không cảm thấy mình có bản lĩnh lớn thế, Lục Thời Miển tóm gọn cô thì có.

Ngày hôm sau, buổi trưa Đỗ Minh Vy phải về nhà bà nội mình, mẹ Đỗ nhiệt tình mời Đình Mật đi cùng, nhưng Đình Mật khéo léo từ chối.

Đỗ Minh Vy đưa cô ra đến cổng, trực tiếp kéo đến nhà bên cạnh bấm chuông: “Mày vào nhà Lục Thời Miển sau đi xem phim luôn.”

Đinh Mật sợ muốn chết, vội kéo cô nàng lại: “Đừng, nhớ nhà cậu ấy có ai thì phải làm sao!”

Đỗ Minh Vy kinh nghiệm đầy mình: “Ga-ra nhà cậu ta không có xe, chỉ có một chiếc xe đạp. Mà yên tâm đi, chỉ có mình Lục Thời Miễn ở nhà thôi.”

Đinh Mật nhìn, đúng thế thật.

Lục Thời Miễn mặc một chiếc áo đen liền mũ ra mở cổng. Đinh Mật hơi căng thẳng, bị Đỗ Minh Vy đẩy lên: “Tôi phải đến nhà bà nội tôi, giao Đinh Tiểu Mật cho cậu đấy.”

Lục Thời Miễn liếc cô nàng một cái, nhìn sang Đinh Mật, quay người nói: “Vào đi.”

Đinh Mật bám theo cậu, lí nhí: “Nhà cậu không có ai à?”

Lục Thời Miễn ngoái đầu, cười trêu: “Tớ không phải người?”

Quýt Béo chạy loanh quanh trong phòng khách, trông như đang tuần tra.

Đinh Mật bĩu môi, đúng là không có ai, chỉ có mỗi một con mèo thôi còn gì?

Lục Thời Miễn dẫn người lên tầng hai, máy tính trong phòng cậu vẫn đang bật, cậu vừa vào liền gấp nó xuống.

Đinh Mật chớp mắt, trong máy cậu có gì cô không được xem sao?

“Cậu ăn trưa chưa?”

“Tớ ăn ở nhà Minh Vy rồi, còn cậu?”

“Ăn rồi.”

Im lặng mấy giây, Đinh Mật chỉ ngoài cửa: “Tớ muốn ra chơi với mèo béo một lúc.”

Con mèo béo đó thì có gì hay mà chơi, Lục Thời Miễn gật đầu: “Tùy cậu.”

Đinh Mật xuống nhà không tìm được Quýt Béo, lại lần lên tầng trên. Lục Thời Miễn tựa lưng vào cửa nhìn cô tìm mèo ráo riết, kéo gáy cô lại: “Thôi đừng tìm nữa, vào phòng chiếu xem, nó thích nơi đó nhất.”

“Ồ.”

Quýt Béo quả nhiên đang làm ổ trên sofa trong phòng chiếu, Đinh Mật ngồi xuống ôm nó lên chân, vuốt lông nó.

Lục Thời Miễn đứng trước tủ lục lọi đồng đĩa, Đinh Mật đảo mắt theo cậu, ngẫm nghĩ, đoạn chạy đến cạnh cậu: “Có những phim gì vậy?”

“Mấy hôm trước anh tớ có mang về vài bộ phim, cậu thích?”

Cậu chỉ lục bừa thôi.

Đinh Mật kiễng chân ngó nghiêng, Lục Thời Miễn cười khẽ, lấy chồng đĩa mới xuống cho cô, không quên trêu chọc: “Đinh Mật, sắp một năm rồi, cậu cao thêm chưa?”

“Cao rồi! Ba phân đó.”

Đừng suốt ngày chê cô lùn có được không?

Cô giành chồng đĩa đi, chạy về sofa tìm tòi, chọn ra một bộ phim tình cảm như lẽ đương nhiên: “Tớ muốn xem phim này.”

Lục Thời Miễn đút hai tay trong túi, vẫn tựa vào tủ, nhướn mày: “Không ra rạp à?”

Đình Mật định ăn tối xong rồi đi xem phim, như vậy mới đúng một buổi hẹn hò hoàn chỉnh. Nhưng bây giờ cô đổi ý rồi, trong rạp nhiều người thế... còn không bằng ở nhà cậu hưởng thụ phòng chiếu chỉ có hai người.

“Tớ muốn xem phim này đã.”

Lục Thời Miễn tới lấy đĩa trong tay cô, liếc mắt nhìn, cầm đi mở.

Một phút sau, cậu ngồi xuống cạnh cô.

Đình Mật ôm Quýt Béo ngoẹo đầu nhìn cậu, góc nghiêng của thiếu niên mới tuổi teen làm sao, cô cảm lòng chẳng đành nhích lại gần cậu thêm một chút.

Lục Thời Miễn hơi rung động, cúi đầu nhìn cô, cô bé đang chuyên tâm xem phim.

“Cậu không thích xem loại phim này à?”

“Chẳng có gì hay.”

Đình Mật nghĩ đoạn nói: “Vậy tối nay chúng ta xem phim cậu thích nhé.”

Lục Thời Miễn không quan trọng: “Thế nào cũng được.”

Quýt Béo nằm trên chân cô một lát, đột nhiên vùng dậy chạy đi, cũng không biết là chuồn đi đâu.

Chắc là đi ăn vụng.

Đinh Mật chuyên tâm nhìn màn hình, thực ra hơn nửa tâm tư đều đặt trên người Lục Thời Miễn. Cô cúi đầu nhìn bàn tay cậu đặt tùy ý trên chân, con người chuyển liên hồi, rón rén hạ tay mình xuống.

Bàn tay to lớn kia chỉ khựng lại một chút, lập tức lật lại, nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay.

Đinh Mật cảm thấy rất thỏa mãn, đỏ mặt xem phim.

Trong phim, nữ chính đang tựa vào vai nam chính ngắm mặt trời lặn.

Đinh Mật động lòng, thấy gì học nấy, nghiêng đầu tựa vào vai cậu.

Hình như thế này càng tuyệt hơn.

Tim cô đập thành thịch, hồi hộp cực điểm, giọng như muỗi kêu: “Lục Thời Miễn, cậu có muốn ôm tớ?”

Lục Thời Miễn quét mắt nhìn màn hình, cúi đầu liếc cô, hình như không nghe thấy cô nói gì, bởi vì cậu bất động.

Không ôm thì thôi.

Đinh Mật bấu môi, mặt càng đỏ.

Cậu buông tay cô ra, vai Đinh Mật đột nhiên chùng xuống, Lục Thời Miễn ẵm cô vào lòng, người Đinh Mật cứng đờ, rất lâu sau mới thả lỏng, gửi gắm trọng lượng toàn thân lên cậu.

Trong phòng không có đèn, chỉ có những tia sáng lập lờ phát ra từ màn hình, tâm trí hai người hầu như không còn đặt vào phim, ít nhất là Đinh Mật. Cô hơi cựa mình, bị Lục Thời Miễn đè lại, quát khế: “Đinh Mật, cậu ngoan ngoãn ngồi xem phim được không?”

Đinh Mật rất vô tội, lí nhí: “Tớ có làm gì đâu...”

Cô chỉ cựa một chút thôi mà, cậu phản ứng gay gắt thế làm gì.

Bộ phim này rất trong sáng, đến lúc sắp hết nam nữ chính mới có một cảnh hôn.

Đinh Mật đỏ mặt xem hết cảnh hôn kéo dài hơn một phút ấy, mím môi. Quýt Béo không biết quay lại nhảy lên sofa từ khi nào, dọa cô giật nảy mình. Không biết có phải là ảo giác, cô cảm thấy bản thân nghe được tiếng tim đập của Lục Thời Miễn, gấp gáp, mạnh mẽ.

Cô tựa sát đầu vào ngực cậu, lồng ngực của chàng trai đã hơi hướng trưởng thành như đàn ông, dày rộng răn rỏi, nhịp tim dồn dập.

Cô ngược mặt lên: “Lục Thời Miễn, cậu có muốn hôn tớ?”

Lục Thời Miễn cảm thấy nha đầu này thật sự rất biết cách hủy hoại bầu không khí, có đôi việc định làm nhưng bỗng bị vạch trần, khó lòng mà tự nhiên như trước. Cậu ngẩng nhìn cánh môi hồng của thiếu nữ, vỗ đầu cô, trầm giọng: “Trong đầu suốt ngày nghĩ những thứ linh tinh.”

Đinh Mật xấu hổ đỏ bừng mặt, thanh minh: “Tớ đâu có nghĩ linh tinh, chỉ vừa nghĩ đến thôi mà...”

Lục Thời Miễn phớt lờ cô, bộ phim kết thúc, ca khúc cuối phim vang lên du dương. Đinh Mật cúi đầu sờ lông Quýt Béo, bất chợt, cảm bị nắm, môi mềm đi.

Đinh Mật chớp mắt.

Tựa như chuồn chuồn lướt nước, giống hệt cô lần trước.

Cậu cho cô một nụ hôn như thế.

Nhưng Đinh Mật vừa xem phim xong, cho rằng có thể tốt hơn nữa.

“Có phải mình nên hôn lâu hơn một chút? Trong phim là thế mà.”

Vừa dứt lời, thiếu niên hình như bất mãn vì cô nói quá nhiều, nâng cao cằm cô, cúi đầu lần nữa. Cậu lại hôn lên môi cô, Đinh Mật mềm nhũn hết cả người.

Quýt Béo đột nhiên nhảy lên chân cô, bị trọng lượng lớn đè vào, Đinh Mật giật mình kêu thành tiếng. Song môi cô đang bị lấp kín, cánh môi hé mở, chỉ có thể phát ra tiếng a yếu ớt. Lục Thời Miễn hôn rất nghiêm túc tỉ mỉ, có lẽ thật sự là bản năng, đầu lưỡi cậu chạm vào đầu lưỡi cô.

Chỉ là một cái chạm rất nhẹ.

Cả hai đều khựng lại.

Nhưng chắc Lục Thời Miễn muốn làm cô hài lòng, cậu nhắm mắt, tiếp tục.

Rất lâu.

Lục Thời Miễn buông cô ra, thấp giọng hỏi: “Như vậy đã hài lòng chưa? Nụ hôn đầu.”

Đinh Mật đỏ mặt thở gấp, lưỡi như xoắn lại: “Hài, hài lòng rồi...”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: “Hay Là Tớ Mua Cho Cậu Cái Khẩu Trang?”

Dịch: Hoài Dương

Hài lòng muốn chết.

Đây là cảm giác của Đinh Mật về nụ hôn đầu. Cậu thành thạo hơn cô nhiều, quả nhiên con trai có thiên phú về phương diện này? Nếu không phải quen biết cậu từ lâu, chắc cô sẽ nghi ngờ cậu từng có bạn gái.

Lục Thời Miễn bồng cúi đầu bật cười, mặt Đinh Mật càng đỏ, ngẩng đầu nhìn cậu, mắt sáng lấp lánh.

Cô rất vui.

Lục Thời Miễn mím môi, đứng dậy ném mèo béo trên chân cô xuống thảm, xoa đầu cô: “Ra phòng khách đợi tớ.”

Nghe giọng có thể nhận ra cậu cũng rất vui.

Mặt Đinh Mật đỏ lựng, ngoan ngoãn gật đầu: “Được.”

Lục Thời Miễn tắm rửa thay quần áo xong thì ra phòng khách tìm người. Nha đầu kia căn bản không ngồi yên, cậu lại phải vòng về phòng chiếu.

Một người một mèo chơi quên cả đất trời.

“Đinh Mật, đi thôi.”

Cậu tựa cửa gọi, Đinh Mật nhanh chóng quay đầu, ném mèo béo đi, chạy qua chỗ cậu. Đinh Mật đứng trước mặt cậu, nhớ đến nụ hôn ban nãy, xấu hổ cúi đầu.

Lục Thời Miễn nhếch môi, với lấy cái áo khoác đen, đi trước cô.

Vừa xuống đến tầng dưới, cửa đột nhiên mở ra.

Đinh Mật căng thẳng nhìn Lục Thời Miễn, Lục Thời Miễn hơi nhướng mày, sợ gì?

Đây là nhà cậu, cậu đương nhiên không sợ!

Đinh Mật nhìn cửa đăm đăm, Lục Thời Phong cao lớn bước vào, nhìn thấy họ cũng sửng sốt, nhanh chóng cười: “Hai đứa định ra ngoài?”

Đinh Mật thở phào, may mà là anh Lục, nếu gặp phải bố Lục thì xong. Đối diện với ánh mắt của Lục Thời Miễn, Đinh Mật chột dạ chào to: “Anh Lục ạ.”

Lục Thời Phong đứng ngoài cửa cười khẽ, nói với Lục Thời Miễn: “Vào phòng anh lấy hộ anh tập văn kiện trên bàn, anh không vào nữa, lười thay giày.”

Lục Thời Miễn lên tầng lấy tập văn kiện đưa cho anh, thuận tiện hỏi: “Anh đến công ty?”

“Ừ.”

“Em với Đinh Mật tiện đường.”

Thế là, hai người ngồi xe Lục Thời Phong lên đường. Suốt dọc đường Đinh Mật chỉ sợ Lục Thời Phong sẽ hỏi mấy vấn đề mà cô khó trả lời, may mà anh không hỏi gì.

Vừa xuống xe, Đinh Mật lập tức thở hắt ra. Lục Thời Miễn nhìn cô không chớp mắt, bỗng cười: “Đinh Mật, bảo cậu nhát gan, nhưng có khi cậu lại rất to gan.”

Đinh Mật chưa từng thấy mình to gan, vô thức hỏi lại: “Khi nào?”

Lục Thời Miễn cười sâu xa: “Cậu nói xem?”

Đinh Mật hiểu ra, mặt đỏ lên, lại hết đường chối cãi, đứng đó giận dỗi lườm cậu.

Người nọ vỗ gáy cô, cười khê: “Đi thôi, Đinh Tiểu Mật, mời cậu ăn cơm.”

“Lẽ đương nhiên.” Cô hào hứng đi theo cậu, “Nhưng tớ muốn mời cậu xem phim.”

Xem phim cậu thích.

“Được.”

“Liệu bọn mình có gặp phải người quen không nhỉ?”

Cô thực lo lắng, ngó đông ngó tây.

“Hay là tớ mua cho cậu cái khẩu trang?”

“...”

Cô thềm vào.

Lúc xem phim họ gặp phải người quen thật, là lớp phó và lớp trưởng. Hai người ngồi ở hàng trước, nhưng hình như không nhận ra họ. Lục Thời Miễn và Đinh Mật cũng không chủ động chào, bởi vì hai người đằng trước đang ôm nhau.

Đinh Mật ôm bắp rang bơ vừa ăn vừa xem, đảo mắt thấy lớp trưởng đút bông cho lớp phó.

Cô nghĩ ngợi, cũng nhón hai hạt bông lên, vừa quay đầu liền chạm phải ánh mắt sâu hun hút của Lục Thời Miễn: bỏ về.

Đinh Mật chớp mắt, nhét vào miệng mình.

Không ăn thì thôi, cô ăn.

Hàng trước, lớp phó cúi đầu hôn lên tóc lớp trưởng.

Đinh Mật lại quay đầu nhìn Lục Thời Miễn, cậu như không nhìn thấy, chăm chú xem phim.

Không hiểu phong tình!

Bộ phim dài hai tiếng kết thúc, Lục Thời Miễn không nói với cô câu nào. Đinh Mật bị bức xem một màn tình cảm ân ái, than thở, đúng là không thể so sánh người với người.

Lớp phó và lớp trưởng đứng dậy chuẩn bị đi ra theo dòng người. Đinh Mật vẫn luôn cúi đầu, nhưng Lục Thời Miễn quá cao, mục tiêu rõ ràng, lại thẳng thắn vô tư.

“Ơ? Lục Thời Miễn!” Lớp phó kinh ngạc.

“Đinh Mật!” Lại tiếp.

Đinh Mật: “...”

Bắt đặc dĩ ngẩng đầu lên, bốn người đưa mắt nhìn nhau. Lớp phó với lớp trưởng dẫu sao cũng là người có kinh nghiệm, nhìn họ cười đầy thâm ý, hình như rất hào hứng vì trong lớp lại có thêm đồng bọn, đã thế một trong số đó còn là Lục Thời Miễn.

Đinh Tiểu Mật ngáy thơ không trụ nổi, vội giải thích: “Tớ cá cược thua, mời cậu ấy xem phim...”

Lớp phó: “Ồ, tớ hiểu.”

Đinh Mật: “...”

Cậu hiểu cái gì!

Bốn người ra cuối cùng, lớp phó tán gẫu với Lục Thời Miễn về bộ phim khoa học viễn tưởng vừa xem, lớp trưởng nhiệt tình kéo tay Đinh Mật, cứ như tìm thấy đồng bọn, quan hệ tốt hẳn lên.

Đinh Mật đỏ mặt ngẩng đầu nhìn Lục Thời Miễn, sắc mặt cậu vẫn như cũ, thoải mái trò chuyện với lớp phó.

Lần gặp gỡ ở rạp chiếu phim chỉ là một khúc nhạc đệm của kỳ nghỉ. Tối hôm ấy Đinh Mật về nhà, Chu Thanh và Tiết Chấn đều không trách mắng cô, giống như mọi buổi tối bình thường khác, cô lấy quần áo đi tắm rửa.

Tiết Ninh đang học lịch sử. Cô ta là học sinh ban khoa học xã hội, nền tảng Toán học quá kém, rất khó học lên, đành cố gắng thêm ở các môn khoa học xã hội (*), tiếng Anh và Ngữ văn.

(*) Các môn khoa học xã hội gồm: chính trị, lịch sử, địa lý. (Nguồn: baike)

Đinh Mật tắm xong cầm một quyển sách trèo lên giường, cô mới đọc được khoảng mười mấy phút, đèn bỗng vụt tắt.

Tiết Ninh đi vệ sinh ra trực tiếp tắt đèn.

Đinh Mật khựng lại, trước mắt tối om, cô căn môi đặt sách xuống gối, chui vào ổ chăn.

Qua một lát, bỗng nhếch môi cười.

Hôm nay, bất cứ ai hay bất cứ chuyện gì đều không thể ảnh hưởng đến tâm trạng kích động và vui vẻ của cô.

Kỳ nghỉ ngắn kết thúc, khối 12 quay lại học tập, bọn họ lại khôi phục trạng thái ôn thi căng thẳng. Đinh Mật rất mực cẩn thận muốn che giấu quan hệ của mình với Lục Thời Miễn, nhưng cô phát hiện ra, qua hệ giữa hai người chẳng thay đổi bao nhiêu. Nếu có gì đáng nói, vậy thì là Lục Thời Miễn càng siết chặt việc học hành môn Toán của cô hơn.

Đỗ Minh Vy thấy Đinh Mật ra chơi cũng ngồi làm đề, không nhận được oán trách: “Yêu đương với học sinh xuất sắc khổ thế à?”

Đinh Mật đang úp mặt xuống bàn, rệu rã: “Mày nói xem?”

Đỗ Minh Vy xoa đầu cô đầy cảm thông, kéo người dậy: “Đi, ra căng tin mua đồ ăn, bổ sung năng lượng.”

Hai người gặp Lục Thời Miễn với Từ Khiên ở cửa căng tin, Từ Khiên trông thấy Đỗ Minh Vy, đưa bánh mì trong tay cho cô: “Cho cậu.”

Đỗ Minh Vy sửng sốt.

Đinh Mật nhìn Lục Thời Miễn, Lục Thời Miễn nhai hết miếng bánh cuối cùng, vứt vỏ vào thùng rác bên cạnh, vỗ đầu cô, bỏ đi.

“...”

Cô cũng muốn có một cái bánh mì.

Đỗ Minh Vy đưa bánh mì cho cô: “Đừng giận, tao cho mày.”

Đinh Mật lại trả lại cô nàng, cười hì hì: “Không cần, Từ Khiên mua cho mày mà, tao tự mua được.”

Dứt lời liền chạy vào căng tin, Đỗ Minh Vy cười đuổi theo.

Hai người đuổi theo tiếng chuông chạy về lớp học, Đinh Mật thấy trên bàn có một hộp bánh quy, ngó nghiêng khắp nơi. Lục Thời Miễn đá ghế cô: “Đừng nhìn nữa, tớ mua đấy.”

Đinh Mật hớn hờ nhét hộp bánh vào ngăn bàn, nói: “Lần sau tớ muốn cái bánh mì hai đồng kia.”

“Có ăn là tốt rồi, đòi hỏi nhiều thế.”

“...”

Biết ngay là không thể quá mong đợi mà.

Tháng ba, thi thử toàn thành phố lần hai, Đinh Mật rớt xuống hạng mười của lớp, lòng cực kỳ hoang mang. Cô đã rất cố gắng kéo gần khoảng cách điểm số giữa mình và Lục Thời Miễn, không ngờ cách biệt lại ngày càng lớn.

Lục Thời Miễn kéo bài thi Toán của cô sang, đọc câu cuối: “Câu này cậu không biết làm cũng không sao, quá khó, không thi vào đâu.”

Đinh Mật trông thật tội nghiệp: “Thật sao?”

Lục Thời Miễn nhìn gương mặt cô, da trắng nõn, mắt rất to, nhưng quầng thâm cũng rất rõ, không biết cô ngốc này thường thức đến mấy giờ sáng.

“Thật, thi rồi thì thôi, tớ giảng cho cậu.”

Đinh Mật nhích lại gần, thề thốt: “Lục Thời Miễn, chắc tớ không thi được Thanh Hoa hay Bắc Đại đâu. Tớ thi vào Bắc Kinh, ở cùng một thành phố với cậu cũng được đúng không?”

Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn cô: “Bạn đang tìm đường lui cho mình?”

Đinh Mật vội lắc đầu: “Không có.”

Thời gian cách kỳ thi ít đi mỗi ngày, đại hội tuyển thế 100 ngày (*) cũng đã trôi qua.

Còn lại bao lâu?

Đôi khi không thể không thừa nhận, có những người trời sinh đã thông minh, bất luận bạn cố gắng thế nào cũng không theo kịp.

(*) Đại hội tuyển thế 100 ngày: Một ngày hội thầy và trò mang tính toàn trường được cử hành trước kỳ thi đại học 100 ngày, hầu hết các trường cấp 3 Trung Quốc đều có. (Nguồn: baike)

Lục Thời Miễn lấy giấy nháp và bút, bắt đầu giảng bài cho cô. Cậu khoanh vùng mấy chỗ trọng điểm, không tiếp tục vấn đề kia.

“Hắc mã” (*) Từ Khiên lần này xếp thứ chín của lớp, thoáng cái đã hết hơn ba người ra phía sau, khiến mọi người ngưỡng mộ không thôi. Rất nhiều bạn học tìm đến Từ Khiên xin chỉ bảo phương pháp học tập, làm sao để có thể tiến bộ nhanh như thế.

(*) Hắc mã: Hắc Mã là một thuật ngữ khá phổ biến trong chính trường, nhất là ở Hoa Kỳ. Nguyên thủy từ này có từ các trường đua ngựa. Hắc Mã nghĩa là ngựa đen nhưng những con ngựa bị gọi như thế chưa chắc đã đen. Đây là con ngựa mà dân cá cược không (thèm) để ý tới trong một cuộc đua. Bất ngờ nó lại về nhất! (Nguồn: baotreonline)

Đến thầy chủ nhiệm cũng bảo cậu chia sẻ kinh nghiệm học tập trong giờ sinh hoạt lớp.

Từ Khiên đứng dậy bao ngầu, nói: “Không có kinh nghiệm gì hết, tớ cũng thức đêm đọc sách làm đề thôi. Tiến bộ nhanh hả, chắc là do tớ thông minh.”

Cả lớp: “...”

Chẳng bằng không nói!

Lý Chí Bân cười: “Thầy biết rất nhiều em thức đêm học tập, nhưng thầy phải nhắc nhở các em chút, đừng thức khuya quá, thầy thấy có mấy bạn ngủ gật trong giờ rồi đấy.”

Người có sắc mặt tốt nhất lớp chắc là Đỗ Minh Vy.

Lúc ăn trưa ở căng tin, Đỗ Minh Vy múc canh để trong hộp giữ ấm ra chia cho cả đám, đặc biệt căn dặn Đinh Mật: “Mày uống nhiều vào, tao thấy mày gầy đi rồi đấy, cẩn thận đến ngực cũng không còn.”

Mật Đinh Mật đỏ bừng, thở phì phì: “Mày im ngay!”

Từ Khiên và Tần Dạng cười ầm.

Lục Thời Miễn cúi đầu, cũng nhếch môi.

Tần Dạng thỏa mãn uống canh: “Đỗ Minh Vy, cậu không cần nhọc lòng thi cử mà người nhà còn hầm canh bổ cho, cậu không sợ béo à?”

“Lắm lời! Muốn uống không!” Đỗ Minh Vy cau có, “Tôi mang cho Đinh Mật, các cậu đều là đồ ăn ké, hiểu chưa?”

Đinh Mật cảm động rơi nước mắt, tranh thủ uống nhiều thêm. Cô cũng rất lo mình gầy teo mất ngực, khó khăn lắm mới lớn, đừng thi xong lại trở về cái sân bay.

Khương Khả Du bưng khay cơm ngồi xuống chỗ trống bên cạnh, Đỗ Minh Vy nhìn cô một cái, khách sáo hỏi: “Tớ vẫn còn ít canh gà, cậu uống không?”

Vốn tưởng với tính cách của Khương Khả Du thì nhất định sẽ từ chối, nào ngờ cô lại cười nhiệt tình: “Được đó, cảm ơn cậu nhé.”

Đỗ Minh Vy: “...”

Đành múc cho Khương Khả Du một bát.

Khương Khả Du vừa uống vừa nói: “Thật ra nhà tớ cũng hầm canh cho tớ mỗi ngày, nhưng một mình tớ ngại phiền nên không muốn mang, cũng không để ai mang cho.”

Đinh Mật cảm thấy cô còn chưa nói xong.

Quả nhiên, Khương Khả Du cười tiếp: “Mai tớ mang đi bọn mình cùng uống nhé.”

Đỗ Minh Vy vội nói: “Không cần đâu, Đinh Mật thích uống canh do dì nhà tớ nấu.”

Cô nàng liếc mắt ra hiệu cho mấy người, Đinh Mật gật đầu: “Đúng, tớ uống quen rồi.”

Tần Dạng không tiếp được ám hiệu. Từ Khiên đặt bát xuống: “Tôi cũng thích uống canh do dì nhà Đỗ Minh Vy nấu.”

Mặt Khương Khả Du cứng đờ, nhìn Lục Thời Miễn.

Lục Thời Miễn cúi đầu ăn cơm, không ngẩng lên: “Không cần phiền thế.”

Khương Khả Du mím môi, tự xuống nước, cười trừ: “Thế thì thôi vậy.”

Hết giờ tự học tối.

Lục Thời Miễn đợi Đinh Mật mười mấy phút như thường lệ, trong lớp còn mấy bạn chưa về. Cậu tựa vào tường, cúi đầu nhìn cô: “Đinh Mật.”

“Sao vậy?”

Đinh Mật thu dọn sách vở, ngẩng đầu nhìn cậu.

“Tớ nói câu ấy không phải để gây áp lực cho cậu, mà là muốn cho cậu động lực.”

Đinh Mật nhìn cậu, Lục Thời Miễn đứng thẳng người, khoác cặp sách lên vai, cười khê: “Nếu cậu cảm thấy áp lực thì quên nó đi.”

Cậu đi trước.

Bấy giờ Đinh Mật mới nhận ra, ý cậu là câu cậu nói ở công viên hội Tết.

Không thi đỗ thì chia tay? Hoặc là đánh đòn?

Cô đuổi theo, nói nhỏ: “Ý cậu là, nếu tớ không thi đỗ, cậu sẽ không đánh cũng không chia tay, đúng không?”

“Năng lực lý giải tốt đấy.” Cậu cười nhạt, cúi đầu liếc cô, “Có điều, không thi đỗ vẫn phải đánh đòn.”

“...”

Đinh Mật giờ nằm dấm với bóng lưng cậu, đánh cậu ấy!

Mà lúc này, Đỗ Minh Vy đang bị Từ Khiên chặn lại trong rừng cây, căng thẳng nhìn cậu chăm chăm: “Cậu, cậu định làm gì??”

Từ Khiên cúi đầu cào tóc, chợt ngẩng đầu cười, nửa vui đùa nửa nghiêm túc hỏi: “Thi đỗ Thanh Hoa, xứng với cậu chưa?”

Đỗ Minh Vy tròn tròn mắt: “Cậu nói gì?”

Cậu nhìn cô, vô cùng nghiêm túc lặp lại một lần: “Tớ nói, thi đỗ Thanh Hoa thì xứng với cậu chưa?”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27

Dịch: Hoài Dương

Ngày hôm sau, Đinh Mật trợn mắt há mồm nghe Đỗ Minh Vy kể, hỏi: “Thế nên mày đồng ý?”

Đỗ Minh Vy hơi ảo não: “Cũng không biết là chấp mất dây thần kinh nào mà tao bảo xứng, sau đó cậu ấy nói nhất định sẽ thi đỗ, phải xác định quan hệ trước thì mới càng có động lực, tao mơ mơ hồ hồ bị lừa luôn.”

“Mày hối hận không?”

Đinh Mật hiểu nổi bản khoăn của cô nàng.

“Yêu xa khác nước...” Đỗ Minh Vy thật sự có chút hối hận, nhưng nhiều hơn cả là sự mờ mịt và sợ hãi trước tương lai khó đoán, “Mày không biết đâu, không thi đỗ cùng một trường cũng có nguy cơ chia tay, tốt nghiệp liền chia tay, đây là tình trạng chung của yêu sớm và yêu đương thời đại học.”

Tốt nghiệp liền chia tay.

Đinh Mật nghe mà hoảng hốt, Đỗ Minh Vy vội nói: “Đương nhiên không bảo mày với Lục Thời Miễn, Lục Thời Miễn chắc chắn sẽ không chia tay.”

Cũng đúng, chia tay cậu sẽ đánh đòn cô.

Đinh Mật lại cười, ngẫm nghĩ, hỏi: “Mày còn thích anh Lục không?”

Dẫu sao đã yêu thầm một thời gian dài như vậy, khi ấy Đỗ Minh Vy còn đau lòng rất lâu, Đinh Mật không biết Đỗ Minh Vy thật sự không còn thích anh Lục nữa, hay chỉ là nhất thời xúc động bị Từ Khiên dẫn dắt. Nếu là như vậy thì nên giải thích sớm.

Đỗ Minh Vy không biết nói thế nào, cứ như mình vừa thất tình thì đã có bạn trai vậy, liệu có quá nhanh? Cô nhúu mày, mơ hồ: “Chắc là không còn thích nữa. Anh ấy và Từ Khiên không giống nhau. Anh ấy trưởng thành chín chắn, tao thầm thương sùng bái nhưng không dám đến gần. Từ Khiên suốt ngày đấu võ mồm với tao, có khi còn bắt nạt tao, có thể khiến tao tức khắc nổi điên, cũng có thể khiến tao thoáng chốc bật cười, vừa đáng ghét vừa đáng yêu... cảm giác không giống nhau.”

Đinh Mật nghĩ, Lục Thời Miễn cũng có thể khiến cô vừa dửng dưng vừa sợ hãi. Cô nói: “Có lẽ đó chính là thích.”

Cùng là hai con người phóng túng, bắt được cái đuôi cuối cùng của thanh xuân.

Yêu sớm rồi.

Tối, Đinh Mật theo Lục Thời Miễn ra khỏi cổng trường, Đinh Mật hỏi: “Cậu biết chuyện của Minh Vy và Từ Khiên không?”

Lục Thời Miễn gật đầu, cậu biết Từ Khiên thích Đỗ Minh Vy, cũng biết trước kia Đỗ Minh Vy thích anh cậu, đến cậu còn nhìn ra, anh cậu đương nhiên cũng nhìn ra.

Đinh Mật nghĩ rồi lại hỏi: “Vậy cậu cảm thấy thế nào?”

Lục Thời Miễn nghiêng đầu liếc cô: “Cái gì mà thế nào? Đó là chuyện của họ.”

“Yêu xa khác nước đó...”

“Đó cũng là lựa chọn của họ.”

Đinh Mật mím môi, cô lo cho Đỗ Minh Vy, nhưng hình như mình lo hơi nhiều, dù sao họ cũng đã thành đôi.

Bất kể thế nào, đây cũng là chuyện cần rất nhiều dũng khí.

Đinh Mật đạp xe đến gần cậu, vội nhìn cậu một cái: “Lục Thời Miễn, tại sao cậu không ra nước ngoài?”

Hồ sơ du học cũng đã chuẩn bị rồi.

Tại sao lại không đi nữa?

Đinh Mật không dám ảo tưởng quyết định ấy hoàn toàn là bởi vì cô.

Lục Thời Miễn nhìn phía trước, giọng nhàn nhạt: “Không muốn đi.”

“Tại sao vậy?”

“Không có tại sao, cậu nói nhảm nhiều thế làm gì.” Lục Thời Miễn lười để ý cô, đạp lên trước.

Đinh Mật cười rộ lên, được thôi, tớ coi như cậu vì tớ.

“Đinh Mật.”

Nụ cười của Đinh Mật cứng đờ, nghiêng đầu nhìn sang, Tiết Ninh đạp xe đến cạnh cô, nhìn Lục Thời Miễn cách đó mấy mét.

“Sao hôm nay chị cũng về muộn thế.” Đinh Mật biến sắc. Bình thường khi cô về đến nhà thì Tiết Ninh đã tắm rửa xong, chắc chắn vừa tan học là về luôn.

Tiết Ninh bĩu môi: “Chỉ mày biết cần cù chăm chỉ à! Tao cũng ở lại học không được chắc?”

Lục Thời Miễn quay đầu nhìn lại, đạp xe về trước.

Đình Mật thở phào, nhìn Tiết Ninh: “Tôi không có ý đó, chị chăm chỉ chú sẽ rất vui.”

“Cần mày nói.”

Tiết Ninh ghét nhất cái giọng tự cho mình là người lớn này của Đình Mật, rõ ràng cô lớn tuổi hơn nó, vậy mà cứ như nó là chị của cô không bằng.

Đình Mật cũng không muốn nhiều lời với cô ta, đạp xe về nhà. Tiết Ninh chạy xe sau cô, hai người đỗ xe dưới nhà, một trước một sau lên tầng. Tiết Ninh nghĩ đến Lục Thời Miễn, chung quy vẫn không nhịn được hỏi: “Đình Mật, mày với Lục Thời Miễn là một đôi phải không?”

“Một đôi gì?” Đình Mật giả vờ không hiểu.

“Đừng tưởng tao không biết, từ chuyện ở quán net tao đã nhìn ra rồi.”

Bị Tiết Ninh trào phúng, Đình Mật không nhịn được nhú mày, quay đầu nhìn cô ta: “Chuyện đó không phải do chị mà ra sao?”

Lục Thời Miễn vì chuyện đó mà đánh nhau, xe đạp của hai người bị mất, còn bị thầy chủ nhiệm gọi đến nhắc nhở, tất cả đều không phải chuyện nhỏ.

“Kẻ tám lạng người nửa cân thôi, tao trốn học là sai, nhưng mày yêu sớm càng sai.”

Đình Mật tức giận cực kỳ: “Nói đến yêu sớm, chị còn sớm hơn tôi nhiều.”

Trước kia Tiết Ninh toàn nói chuyện điện thoại đến nửa đêm, Đình Mật nghe thấy hết, từ năm lớp 10 Tiết Ninh đã có bạn trai rồi.

Tiết Ninh ghen hòng, Đình Mật mặc kệ cô ta, chạy nhanh lên nhà.

Chẳng ngờ cửa đang mở, Tiết Chấn đứng bên ngoài, người đầy mùi rượu, hình như vừa đi tiệc về. Tiết Chấn sầm mặt nhìn chăm chăm hai người họ, hoặc nói đúng hơn là nhìn chăm chăm người sau lưng Đình Mật.

Dù sao Đình Mật cũng không phải con gái ông, bình thường Tiết Chấn cũng không quản thúc cô.

Đình Mật giật thót, không biết từ khi nào, cô đã quen diễn vai cô bé ngoan ngoãn trước mặt Tiết Chấn, sợ làm sai gì bị trách mắng. Bởi vì cái nhà này phải nhờ ông chèo chống, đến Chu Thanh cũng nghe ông răn rập.

Cảm giác ăn nhờ ở đậu vẫn luôn tồn tại, vậy nên bình thường Đình Mật đều nhường Tiết Ninh.

Tiết Ninh vừa thấy Tiết Chấn liền biến sắc, lí nhí chào: “Bố...”

Tiết Chấn sầm mặt bước vào nhà: “Hai đứa vào đây.”

Chu Thanh đi qua, hạ giọng trách: “Sao ông lại uống say rồi, sắp hỏng hết dạ dày đến nơi.”

Tiết Chấn không nói gì, quay người nhìn hai đứa trẻ. Tiết Ninh ngoảnh mặt sang một bên, Đình Mật ngoan ngoãn đứng tại chỗ, Tiết Chấn nhìn cô một cái, cuối cùng không nói gì: “Tiết Ninh, đứng ngay gần cho bố.”

Tiết Ninh ngẩng đầu lên, mím chặt môi.

Đình Mật cúi đầu chần chờ mấy giây, khoác cặp sách về phòng.

Ngoài cửa là tiếng Tiết Chấn dạy dỗ Tiết Ninh, giọng rất lớn, Chu Thanh phải khuyên: “Được rồi, ông mắng to thế làm Tiểu Bân nó tỉnh thì sao?”

Tiếng Tiết Chấn nhỏ đi.

Tiết Ninh dùng dùng cãi lại: “Bố suốt ngày mắng con sai cái này xấu cái kia, còn Đình Mật thì luôn ngoan ngoãn trong mắt bố, thế mà nó yêu sớm kìa! Sao bố không nói nó đi.”

Chu Thanh biến sắc: “Con nói gì?”

Tiết Ninh hừ lạnh: “Nó yêu sớm đấy!”

Đình Mật ôm cặp sách ngồi trước bàn học, cúi đầu nghĩ, nếu ngày mai thi đại học thì tốt.

Chu Thanh đi vào, cặp mắt nhìn cô, giọng lạnh buốt: “Tiết Ninh nói thật ư?”

Đình Mật bật cười, quay đầu nhìn bà: “Mẹ, Tiết Ninh nói gì mẹ cũng tin?”

Chu Thanh sửng sốt, nhớ đến chuyện lần trước, giọng dịu đi: “Mẹ sợ con ảnh hưởng đến học tập, sắp thi đại học rồi.”

“Con sẽ không để ảnh hưởng đến kỳ thi, mẹ yên tâm, con muốn đỗ đại học hơn bất cứ ai.”

“Con nói thế là có ý gì? Thật sự định vào đại học thì không về nhà nữa?”

Đình Mật cúi đầu không nói, Chu Thanh bị chọc giận, không kìm được mắng cô: “Mẹ không cần biết là thật hay giả, con bỏ hết mấy ý nghĩ đó đi cho mẹ, chuyên tâm thi đại học, có gì thi xong rồi nói.”

Đinh Mật mím chặt môi, lấy đề thi thử từ trong cặp sách ra, dánh vè “không muốn nói nhiều, con phải học tập”.

Tiết Ninh đẩy cửa đi vào.

Chu Thanh nhìn đứa con gái bướng bỉnh của mình, thật sự không biết phải làm gì cô. Quan hệ mẹ con hai người ngày càng bế tắc và lạnh nhạt, cuối cùng chỉ đành thờ dài bất lực, đi ra khỏi phòng.

Đinh Mật đặt cặp sách lên bàn, thấy Tiết Ninh không định đi tắm, cô bèn lấy quần áo đi tắm trước.

Tiết Ninh bật đèn sáng quắc, nằm trên giường đọc sách.

Tâm trạng Đinh Mật không tốt nên không tập trung làm Toán, Lý được. Cô nghĩ ngợi rồi lấy đề tiếng Anh ra, định lên giường đọc sách, tối nay ngủ sớm.

Đinh Mật đặt điện thoại trên quyển sách, đứng cạnh giường. Cô đang định đưa sách lên giường trên, Tiết Ninh bỗng ôm quần áo ngủ đứng dậy hích cô một cái, Đinh Mật chao đảo, điện thoại trượt khỏi quyển sách rơi xuống đất.

Đinh Mật vội vã cúi đầu, màn hình điện thoại nứt toác. Đinh Mật không kìm nén nổi sự phẫn nộ nơi đáy lòng, lườm Tiết Ninh: “Chị làm gì đấy!”

Tiết Ninh chỉ định đẩy Đinh Mật một cái cho đỡ bực, nào ngờ lại làm hỏng điện thoại. Cô ta cũng sửng sốt, nhưng vì sĩ diện nên chỉ hừ một tiếng, ôm quần áo đi tắm.

Đinh Mật cắn chặt môi nhặt điện thoại về, trèo lên giường kiểm tra, không biết còn dùng được không...

Cô thử gọi cho Đỗ Minh Vy.

“A lô, Mật Mật, mà gọi tao à?”

“Ừ, mà nghe thấy tao nói gì không?”

“A lô? Sao mà không nói gì thế?”

Đinh Mật nói liên tiếp mấy câu nhưng hình như Đỗ Minh Vy đều không nghe thấy, cô nàng cuống lên: “Mật Mật... Đinh Tiểu Mật! Mà nói gì đi!”

“Có phải đã xảy ra chuyện gì không!”

Đinh Mật vội cúp điện thoại, gửi một tin nhắn qua.

Trước giờ đọc sách buổi sớm ngày hôm sau, Đỗ Minh Vy chạy đến chỗ Đinh Mật, hỏi cô: “Điện thoại mà hỏng rồi à?”

Đinh Mật gật đầu: “Ừ.”

Đỗ Minh Vy ngẫm nghĩ: “Muốn mua cái mới không?”

“Thi xong thì mua, bây giờ tao không có thời gian đi mua, mà cũng không cần dùng gấp, vẫn nhắn tin được.” Tối hôm qua Đinh Mật đã tính toán kỹ càng, thi xong cô sẽ đi tìm việc làm thêm.

Đỗ Minh Vy đành nói: “Thế cũng được.”

Lục Thời Miên nghiêng đầu nhìn cô: “Điện thoại hỏng rồi?”

Đinh Mật: “Ừm.” Cô lấy sách ra, chuẩn bị đọc.

Chương Lê Huy mặc Hán phục đi vào từ cửa sau: “Đừng nói chuyện nữa, đọc sách đi nào.”

Đinh Mật đã bắt đầu chăm chú đọc sách, dường như chẳng hề buồn vì điện thoại bị hỏng. Lục Thời Miễn nhếch môi cười khẽ, rút sách Ngữ văn ra. Đinh Mật nghiêng đầu nhìn cậu, ngồi cùng nhau lâu như thế, cô chưa thấy cậu mở miệng đọc sách buổi sớm bao giờ.

Hết giờ, Đinh Mật tò mò hỏi cậu: “Lục Thời Miễn, cậu có thức khuya học bài không?”

Lục Thời Miễn tựa lưng vào tường, nằng thảng Tư len qua song cửa sổ hắt lên dáng vẻ biếng nhác của cậu, đến giọng nói cũng như thế: “Không.”

Đinh Mật bĩu môi: “Biết ngay mà.”

Tháng Tư đến tháng Năm, trời càng ngày càng nóng, Đinh Mật mặc đồng phục mùa hè, cánh tay mảnh khảnh trắng nõn hiện rõ cả mạch máu, yếu ớt tưởng như chỉ cần bóp một cái là vỡ tan. Một năm qua, đúng là cô có cao lên, nhưng cũng thực sự gầy đi.

Lục Thời Miễn mím môi chế nhạo: “Cậu cứ thức khuya đi, trông cậu sắp thành cái sào trúc rồi đấy.”

Sào trúc...

Ý là không có ngực?

Lục Thời Miễn cũng biết buông lời hư hỏng? Đinh Mật đỏ mặt lườm cậu: “Cậu mới là cái sào trúc ấy!”

Lục Thời Miễn lắc đầu cười, không cãi lại cô.

Đến bữa trưa, Đỗ Minh Vy vẫn mang canh bổ cho cả đám như thường lệ, cẩn thận săn sóc mấy kẻ sắp thi đại học này.

Đinh Mật uống hết một bát, hỏi: “Còn không?”

Đỗ Minh Vy chớp mắt: “Còn đây, mà uống được nữa không?”

Đinh Mật luôn ăn khá ít, một lạng cơm, hai món ăn, cộng thêm một bát canh, thế đã là cực hạn.

“Được chứ!”

“Sao hôm nay mà ăn giỏi thế.” Hình như còn gọi thêm thức ăn.

Đinh Mật cúi đầu uống canh.

Vì không muốn biến thành cái sào trúc chứ sao...

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Kết Thúc Kỳ Thi Đại Học

Dịch: Hoài Dương

Thời tiết là thước đo thời gian tốt nhất, trời càng nóng tức là kỳ thi càng đến gần, áp lực của mọi người cũng càng lớn. Trước kỳ thi đại học một tháng, trong trường xảy ra một sự kiện lớn, một học sinh lớp học lại mất tích, gia đình và nhà trường kiếm tìm khắp nơi không thấy, cuối cùng phải báo công an, đến tối ngày thứ ba mới tìm được người về.

Nghe nói là áp lực quá nặng nề, khi trở về cô bé kia cực kỳ hốc hác, hình như thần trí còn không ổn định, gia đình hết cách đành cho con tạm thôi học, tiếp nhận điều trị tâm lý.

Chuyện này gây ảnh hưởng rất lớn, còn lên cả bảng tin thời sự, nhà trường cấp tốc mở họp, yêu cầu chủ nhiệm các lớp thường xuyên vỗ về tâm lý học sinh, để các em không quá căng thẳng. Trong giờ Toán, Lý Chí Ân không vội giảng bài, đứng trên bục giảng nhìn cả lớp: “Các em thấy thi đại học có đáng sợ không?”

Bên dưới bàn tán xôn xao, có người nói sợ, cũng có người nói không...

“Sợ ạ. Em sợ không thi đỗ trường tốt sẽ bị bố mẹ bắt học lại, cũng sợ sau này không tìm được việc.”

“Mười mấy năm gian khổ học tập, sao không sợ được ạ? Sợ thì sợ, nhưng không thể hốt hoảng.”

“Có gì đáng sợ đâu ạ, bây giờ em chỉ muốn thi nhanh giải thoát sớm.”

“Em cũng thế, mới nghĩ đến thi xong là đã thấy vui rồi.”

Lý Chí Bân cười nói: “Thật ra kẻ thù đáng sợ nhất của đời người là chính mình, thắng được chính mình tức là thắng.”

Lục Thời Miễn nhìn cô bé gầy gò trắng nõn bên cạnh, hạ giọng hỏi: “Cậu sợ không?”

Đinh Mật nghiêng đầu nhìn cậu, sau đó lắc đầu: “Vừa sợ vừa không, còn có chút chờ mong.” Đoạn nghĩ ngợi, không nhịn được bật cười, “Cậu không cần lo cho tớ, tố chất tâm lý của tớ tốt lắm.”

Lục Thời Miễn cười xì: “Không nhìn ra.”

Đinh Mật: “Hừ.”

Kết thúc tiết Thể dục buổi chiều, Lục Thời Miễn mang một thân mồ hôi sau khi chơi bóng với mấy nam sinh về lớp. Tiếng quạt quay vù vù vang trên đỉnh đầu, Đinh Mật đưa chai nước cho cậu, rồi lại cúi đầu làm đề.

Hình như chuyện này đã làm hàng trăm lần, ăn ý bội phần.

Có cậu bạn nhìn thấy, giọng ngưỡng mộ: “Bạn cùng bàn của anh Miễn tốt thật đấy, nàng ngồi cùng em chỉ biết chia bàn thôi.”

Lục Thời Miễn uống nước liếc nhìn Đinh Mật, cúi đầu cười, trêu chọc cậu ta: “Sao cậu biết cậu ấy không chia bàn với tôi?”

Đinh Mật lắp bắp, cũng tại cậu bức cô đấy thôi. Mỗi lần giảng đề mà cô không hiểu là cậu lại đả kích cô một hồi, mắng cô ngốc.

Cô bức quá mới chia bàn với cậu.

“Thật á!” Cậu bạn kia kinh ngạc.

Lục Thời Miễn hơi ngược đôi mắt một mí mông lên, bỏ chai nước xuống, tiện tay vỗ đầu cô, nhếch môi: “Thật. Giận lên còn giẫm người.”

Cậu bạn kia càng kinh ngạc: “Ừầy, không nhìn ra đấy.” Đinh Mật trông có vẻ dịu dàng, tính tình hòa nhã, ai ngờ còn biết giẫm người khác.

Đinh Mật xấu hổ đỏ bừng mặt, ngẩng đầu lườm Lục Thời Miễn. Người nọ cười rung cả vai, tâm tình có vẻ rất tốt, chạm phải ánh mắt của cô, cậu chậm chậm thôi cười, hơi nhướn mày: “Lẽ nào không phải?”

Đinh Mật khó lòng chối cãi, cuống lên, cúi đầu giẫm thẳng vào chân cậu, nghiêng răng: “Phải!” Cô gái nhỏ hừ một tiếng trút giận, kiêu ngạo hất cao cằm, lại quay đầu làm đề.

Lục Thời Miễn đốn đau cau mày, mấy nam sinh trợn mắt há hốc mồm. Thật sự dám giẫm Lục Thời Miễn hả.

Từ Khiên cười lẩn lộn, còn Tần Dạng đã thấy mãi thành quen.

Lớp phó sờ cằm, ngang nhiên tán tỉnh nhau trước lớp là không được đâu nhé!

Tiết cuối cùng là tự học, Lý Chí Ân chấp tay đi vào từ cửa sau, cả đám nhanh chóng chuẩn về chỗ. Lục Thời Miễn đá ghế ra ngồi xuống, nhìn sang cô bé bên cạnh, gương mặt người nọ ửng hồng, hàng mi vừa dài vừa cong khe khẽ rung rinh.

Đinh Mật nghiêng đầu lườm cậu hung dữ, nhìn gì mà nhìn!

Cậu bỗng nhếch môi.

Dường như mọi câu chuyện sống động của thời niên thiếu, chỉ liên quan đến cô.

Hôm sau đến lượt Đinh Mật và Lục Thời Miễn trực nhật. Đinh Mật cẩn thận xóa số ngày viết bên góc bảng đen, đổi 30 thành 29.

Mỗi ngày lại ít đi một ngày.

Lục Thời Miễn cất chổi xong, thấy cô đứng gần người nơi ấy, đi qua vỗ đầu cô: “Về thôi.”

Đinh Mật đáp tiếng, bỏ khăn lau bảng xuống, theo cậu về chỗ.

Mấy ngày nay, tin đồn về hai người trong lớp bỗng nhiên hẫ lên. Có điều Lục Thời Miễn vẫn luôn xếp hạng nhất trong thi cử, ngoại hình lại đẹp trai, trừ tính cách hơi lạnh lùng ra thì chẳng có gì đáng trách, nam nữ trong lớp đều khá quý mến cậu.

Nam sinh trong lớp không thích nhiều chuyện, chung quy cũng đã có lớp trưởng và lớp phó dẫn đầu, lại còn có Từ Khiên tỏ tình ngay trước lớp, dù học sinh xuất sắc như Lục Thời Miễn có yêu sớm, đối tượng còn là bạn cùng bàn, thì hình như cũng chẳng phải chuyện gì to tát lắm. Dầu sao trong cái lớp này người bình thường khó mà hiểu nổi thế giới của học sinh xuất sắc, yêu sớm mà còn duy trì được thành tích học tập ổn định, thậm chí là tiến bộ.

Bên Lục Thời Miễn trời yên biển lặng, chỗ Đinh Mật lại rơi vào hoàn cảnh khá là lúng túng. Lúc đi vệ sinh, Đinh Mật nghe thấy có người thảo luận về cô ở phòng bên cạnh: “Nghe nói cậu ta theo đuổi Lục Thời Miễn từ cấp Hai đấy, lúc ấy còn nhỏ như thế, đúng là không biết xấu hổ.”

“Nếu theo đuổi được Lục Thời Miễn, bắt đầu từ tiểu học tôi cũng bằng lòng.”

“Cậu cũng không biết xấu hổ.”

“Ha ha ha ha.”

Hai nữ sinh nọ đẩy cửa phòng ra, là học sinh khác lớp. Nhìn thấy Đinh Mật và Đỗ Minh Vy đứng ngoài, họ nhất thời giật mình biến sắc. Mấy người đưa mắt nhìn nhau. Đỗ Minh Vy kéo tay Đinh Mật nhìn bọn họ, châm biếm: “Sắp thi rồi mà còn lo chuyện bao đồng, rảnh ghê nhỉ.”

Hai nữ sinh nọ cực kỳ lúng túng, tự biết mình đuối lý nhưng vẫn cảm thấy không phục: “Lớp các cậu đồn ra, trách gì bọn tôi?”

Đỗ Minh Vy: “Hả, ai đồn?”

“Sao bọn tôi biết.”

“Không biết thật hay giả mà các cậu còn nói bừa?”

“...”

Lại có vài người đi vào, trông thấy sắp cãi nhau, Đinh Mật vội kéo tay áo Đỗ Minh Vy: “Thôi mày.”

Hai nữ sinh nọ nhân lúc lánh đi, Đỗ Minh Vy nhìn Đinh Mật: “Chỉ có mày hiền.”

“Thật ra bọn họ nói cũng hơi khó nghe, nhưng mà...” Đinh Mật hạ giọng lẩm bẩm, sợ người khác nghe thấy, không dám nói tiếp.

“Chột dạ?”

“... Ừ.”

Đinh Mật không có khí phách gật đầu, Đỗ Minh Vy chẳng buồn để ý đến cô nữa. Hai người đi vệ sinh xong, lớp trưởng không biết vào từ khi

nào đi ra từ phòng bên, chen đến rửa tay cạnh họ, hạ giọng nói: “Đình Mật, cậu đừng để bụng, mấy cái này nghe mãi thành quen, bản thân muốn gì mình hiểu rõ trong lòng là được.”

Từ sau lần gặp gỡ tình cờ ở rạp chiếu phim, quan hệ giữa cô và lớp trưởng tự nhiên gần gũi hẳn, kéo theo Đỗ Minh Vy, quan hệ ba người tăng tiến vùn vụt, trở thành hội chị em thân thiết.

Đình Mật cười trừ: “Tớ biết, tớ không buồn vì mấy chuyện này đâu.”

Lớp trưởng nhìn cô một cái, rớt cuộc vẫn nói: “Không phải, ý tớ là trong ngoài lớp đồn đại ầm ĩ như thế, chắc thầy chủ nhiệm đã biết rồi, có lẽ sẽ gọi cậu đến nói chuyện.”

Đình Mật kinh hãi, mặt tái đi.

Lớp trưởng vỗ vai cô, dùng giọng điệu người từng trải khích lệ: “Gắng lên, cố đến lúc thi xong là được.”

Đình Mật hiểu ra, bình tĩnh hơn mấy phần, trịnh trọng gật đầu: “Cậu nói đúng.” Sắp thi rồi, thi xong ai quản họ làm gì? Lên đại học là có thể yêu đương thoải mái.

Ba người cùng nhau ra khỏi nhà vệ sinh, chuẩn bị đi ăn cơm. Đỗ Minh Vy cười xấu xa: “Lớp trưởng, kinh nghiệm dày dặn ghê.”

Lớp trưởng ho khan: “Cậu cũng kinh nghiệm đầy mình mà, hôm qua tớ thấy cậu với Từ Khiên ở trong rừng cây nhỏ rồi nhé.”

Mặt Đỗ Minh Vy thoát cái đỏ bừng.

Đình Mật trợn mắt: “!!!”

“Bọn mày...”

Bọn mày dám gặp nhau trong rừng?

Lớp trưởng và lớp phó, Đỗ Minh Vy và Từ Khiên cũng...

Đinh Mật thấy tổn thương ghê gớm, thế mà cô cái gì cũng không biết. Đỗ Minh Vy đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn trời.

Đinh Mật kéo người lại, híp mắt nhìn cô nàng: “Được lắm, Minh Vy.”

Đỗ Minh Vy xấu hổ ho khù khụ, cô phải nói gì đây chứ... Cô hoàn toàn bị tên khốn Từ Khiên kia lừa mà. Lớp trưởng bỗng hỏi: “Đinh Mật, cậu với Lục Thời Miễn chưa từng vào rừng hả?”

Đinh Mật há miệng, đúng rồi, cô với Lục Thời Miễn chưa từng vào đó. Cô với Lục Thời Miễn thế mà chưa từng vào đó!

Ăn cơm trưa xong, lúc đi dạo về phòng học, Đỗ Minh Vy đỏ mặt nói nhỏ: “Mật Mật, mày với Lục Thời Miễn hôn nhau chưa?”

Đinh Mật cũng đỏ mặt, nhớ đến nụ hôn đầu khiến người ta mặt đỏ tim đập trong phòng chiếu nhà cậu, lí nhí: “Rồi...”

Chỉ một lần.

Đỗ Minh Vy vừa kinh ngạc vừa hí hửng: “Tao còn tưởng Lục Thời Miễn nhịn giỏi lắm chứ. Thì ra bọn con trai đều như nhau.”

Đinh Mật nghĩ thầm, nhịn giỏi lắm đấy.

Sau nụ hôn đầu thì chưa hôn thêm lần nào.

Hai cô bé đỏ mặt thủ thỉ trao đổi vấn đề này.

Giờ tự học tối, trong lòng Đinh Mật vẫn nhớ đến chuyện rừng cây nhỏ. Thanh xuân chỉ có một lần, cô muốn cùng Lục Thời Miễn đi qua nơi

đó. Sau khi tan học, Đinh Mật cố ý rề rà mười mấy phút, Lục Thời Miễn cũng không giục cô, cậu đang đọc một cuốn sách bìa đen, cả lớp chắc chỉ có mình cậu còn thời gian rảnh đọc sách linh tinh.

Trong lớp chỉ còn khoảng ba, năm người, Lục Thời Miễn nhét sách vào ngăn bàn, Đinh Mật cuối cùng cũng câu giờ xong.

Hai người cùng nhau xuống tầng, Lục Thời Miễn chân dài đi phía trước, Đinh Mật bỗng gọi cậu lại, chỉ về hướng nọ, căng thẳng: “Tớ, tớ muốn đi bên ấy...”

Bên ấy sẽ đi qua rừng cây nhỏ sát thao trường.

Lục Thời Miễn khựng lại, ngoảnh đầu nhìn cô. Đinh Mật đã khoác cặp sách đi về bên ấy, cậu cúi đầu day mày, đuổi theo.

Trong vườn trường, cây cối um tùm, gió đêm hây hây, tiếng bước chân một nặng một nhẹ vang lên đặc biệt rõ ràng trong màn đêm. Đinh Mật vì có mưu tính trong lòng mà trái tim như sắp nhảy lên cuống họng.

Bất chợt, cô lấy hết dũng khí quay đầu.

Lục Thời Miễn rút tay trong túi, bóng dáng cao lớn thon dài sừng sững sau lưng Đinh Mật, cúi đầu nhìn cô.

Trong không gian mờ tối, ánh mắt thiếu niên tựa vì sao lấp lánh, dường như liếc mắt đã nhìn thấu tâm tư của cô, Đinh Mật hãy còn chưa hành động, mặt đã đỏ bừng.

Lục Thời Miễn rút tay ra, nhìn cô với vẻ đăm chiêu, khóe môi tựa hồ hơi cong lên. Đinh Mật cảm thấy nếu mình còn không hành động thì chắc cậu sẽ lập tức mắng cô, chẳng hạn như: Đầu cậu suốt ngày nghĩ những gì thế?

Lục Thời Miễn thoáng cử động cơ thể, đứng khoảnh khắc ấy, cánh tay mềm mại mảnh khảnh của thiếu nữ bỗng vòng qua cổ cậu. Cô kiễng chân...

Hôn... hôn khẽ lên cằm cậu...

Đinh Mật ảo não đỏ cả mặt, hạ chân xuống, cúi đầu lí nhí ai oán: “Lâu rồi cậu không hôn tớ...”

Lục Thời Miễn sừng sốt, chợt bật cười, vui vẻ không thôi.

“Cười khi!” Đinh Mật quýnh muốn đánh người. Buồn cười thế hả? Mất mặt chết đi được!

Đột nhiên có ánh đèn rọi đến, theo đó là tiếng trưởng khối quát to: “Ai ở bên đấy!”

Đinh Mật sợ muốn vỡ tim, vội kéo Lục Thời Miễn bỏ chạy.

Lục Thời Miễn: “...”

Thật ra cậu thấy không nhất thiết phải chạy, viện đại một cái cớ đối phó là được. Nhưng Đinh Mật có vẻ sợ lắm, gót chân như có gió lao đầu về phía trước, còn nắm chặt cậu không buông. Hai người chạy ra khỏi rừng cây, Đinh Mật vội vã buông tay cậu chạy về phía nhà để xe, sợ người khác nhìn thấy họ vừa đi qua khu rừng.

Lục Thời Miễn giận quá hóa cười, quay đầu nhìn lại, làm gì có ai đuổi theo.

Mặt Đinh Mật đỏ bừng suốt dọc đường, cảm thấy cả cuộc đời chưa từng mất mặt như vậy, không dám nhìn Lục Thời Miễn lấy một lần. Một mình cô đạp xe chậm rì rì phía sau, nhìn bóng lưng thiếu niên mà âm thầm buồn nản.

Mãi đến khi dừng trước biệt thự, Lục Thời Miễn bỗng gọi cô lại.

Đinh Mật tưởng cậu định mắng mình, thế nên giả vờ không nghe thấy, vội vã tăng tốc định vượt qua cậu.

Lục Thời Miễn tóm chặt gác ba ga xe cô, Đinh Mật bị ép dừng lại mà vẫn không thôi, thiếu niên đành phải dùng sức kéo cả người lẫn xe lùi về sau khoảng một mét. Đinh Mật then quá hóa giận: “Cậu làm gì đấy!”

Lục Thời Miễn chống một chân giữ xe, đột nhiên cúi người kề sát đến hôn lên trán cô, sau đó vỗ gáy cô: “Được rồi, về đi.”

Đinh Mật đỏ bừng mặt, ngơ ngác sờ trán, cách một lớp tóc mái, có phải hơi qua loa?

“Còn không về?”

“... Tớ về ngay đây!”

Thiếu nữ đạp xe chạy như bay.

Dạo gần đây Lý Chí Bân nghe được vài tin đồn, đến cả giáo viên Ngữ văn Chương Lệ Huy cũng biết. Chương Lệ Huy nói: “Em thấy Đinh Mật học hành rất chăm chỉ, chắc là không đặt tâm tư vào những chuyện khác đâu, có điều...”

Lục Thời Miễn thực sự rất ưu tú, khó đảm bảo cô bé sẽ không động lòng.

Lý Chí Bân hút thuốc, than thở: “Lớp trưởng với lớp phó lớp anh cũng chăm ngoan lắm, nhưng vẫn yêu sớm đấy thôi, nói còn không chịu nghe, may mà thành tích không đi xuống. Mấy đứa có manh nha trong lớp đều học rất khá, cũng không biết là chuyện tốt hay xấu.”

Chương Lệ Huy cười: “Có phải anh thấy khó nghĩ lắm không, muốn tìm chúng nói chuyện nhưng lại sợ ảnh hưởng đến trạng thái tâm lý của

chúng.”

“Đúng vậy.” Lý Chí Bân phiền não vô cùng, vậy nên mấy ngày nay vẫn luôn phân vân có nên tìm Đinh Mật nói chuyện.

Chương Lệ Huy nghĩ ngợi, gợi ý: “Hay là em gặp Đinh Mật giúp anh? Em là cô giáo, có lẽ sẽ dễ nói chuyện với cô bé hơn.”

Lý Chí Bân thấy cách này cũng hay, cảm kích: “Được đấy, vậy phiền em nhé.”

Tan học, Đinh Mật bị Chương Lệ Huy gọi đến văn phòng, ù ù cạc cạc: “Cô tìm em có chuyện gì ạ?”

Chương Lệ Huy mặc Hán phục mùa hè cách tân, tựa vào ghế, nhìn cô bé trước mặt, cười khê: “Ôn tập mệt không em?”

Đinh Mật vẫn luôn kính mến Chương Lệ Huy, bỗng được quan tâm mà lo sợ: “Bình thường ạ...”

“Em đã thi Văn và Anh được hạng nhất mấy lần, chắc là thấy vất ở Toán với Lý nhỉ?”

“Vâng...”

“Em có thể học tập Lục Thời Miễn nhiều hơn, nhưng...” Chương Lệ Huy đoạn ngừng, hình như đang nghĩ xem nên nói tiếp thế nào.

Đinh Mật chớp mắt, trái tim treo lơ lửng bỗng trở nên căng thẳng. Nghe nói thầy chủ nhiệm đang theo đuổi cô Ngữ văn, đừng bảo thầy nhờ cô tìm mình bàn về lý tưởng cuộc đời nhé?

Chương Lệ Huy nói tiếp: “Nhưng em vẫn nên giữ chừng mực một chút. Gần đây cô nghe thấy mấy tin đồn không hay lắm. Sắp thi đại học rồi, các thầy cô đều mong các em có thể chú tâm vào kỳ thi.”

Mặt Đình Mật đỏ rực, không thể phản bác lại câu nào, chỉ biết gật đầu đáp: “Vâng ạ...”

Chương Lệ Huy thấy mặt cô bé đỏ cháy, ngẫm nghĩ, lại nói: “Hơn hai mươi ngày nữa là kết thúc rồi, em về ôn tập tiếp đi.”

“Dạ.” Đình Mật đỏ mặt ra khỏi văn phòng.

Vì không phải thầy chủ nhiệm đích thân gọi đến nên ngoài Đỗ Minh Vy ra, không ai trong lớp biết chuyện này. Đình Mật cũng không kể chuyện này cho Lục Thời Miễn, nổi xấu hổ qua đi, cô càng dốc sức ôn tập.

Trong kỳ thi thử giữa tháng Năm, Đình Mật xếp thứ bảy của lớp, còn Từ Khiên lọt vào top 5, có thể thấy cậu đã cực kỳ cố gắng, vóc dáng cũng gầy hăn đi, chắc là thức khuya nhiều, quầng thâm dưới mắt còn đậm hơn Đình Mật, thậm chí nổi cả mụn cục mụn.

Lớp trưởng bị đẩy ra khỏi top 5, buồn muốn khóc, Đỗ Minh Vy an ủi cô: “Cậu đừng khóc, chỉ kém ba điểm thôi mà.”

Thật ra nội tâm Đỗ Minh Vy vừa tự hào vừa đau lòng, Từ Khiên liều mạng quá.

Lớp trưởng buồn như đưa đám: “Tớ sợ tớ không thể thi vào cùng một trường với cậu ấy.”

Đình Mật cũng rất tuyệt vọng, trừ khi lúc thi cô một phút tỏa sáng, bằng không cô cũng không thể thi vào cùng một trường với Lục Thời Miễn.

“Cùng một thành phố không được sao?” Đình Mật hỏi nhỏ.

“Không được. Bọn tớ đã hẹn nhau tốt nghiệp đại học xong sẽ kết hôn, sau đó cùng thi nghiên cứu sinh, trong lúc học thạc sĩ thì sinh con. Nếu không chung một trường, sao có thể ở cùng nhau.”

Đinh Mật và Đỗ Minh Vy há hốc miệng, kinh ngạc không ngớt. Thì ra lớp trưởng và lớp phó đã tính đến cả chuyện sinh con.

Nghe lời của lớp trưởng, Đinh Mật cũng thấy nóng ruột, chung quy vẫn phải đỗ cùng một trường mới được.

Giữa bọn bề lo lắng và căng thẳng ấy, thời gian cứ dần trôi, tháng Sáu đến như hẹn.

Buổi tối trước ngày thi, hai người đạp xe rời khỏi trường, đến đoạn đường yên tĩnh, hai người cùng nhau xuống xe, vừa dắt xe vừa chậm rãi tản bộ. Chút ánh sáng còn sót lại sau buổi hoàng hôn rơi vãi trên vai họ, dịu dàng mà yên ả. Đinh Mật nghĩ ngợi, nói: “Ngày mai mẹ tớ muốn đưa tớ đến trường.”

Lục Thời Miễn nhìn cô: “Cậu muốn để họ đưa?”

Đinh Mật lắc đầu: “Tớ không muốn. Ngày mai tớ vẫn đi xe đạp có được không?”

Cô cứ căng thẳng mãi, được nhìn thấy cậu thì yên tâm và thả lỏng hơn chút.

Căn cứ vào trước kia thì thi đại học năm nào cũng xảy ra tình trạng tắc đường, thế nên tối hôm qua bố Lục đã căn dặn tài xế trước, bảo anh sáng mai đến sớm hơn một tiếng, chuẩn bị đưa Lục Thời Miễn đến trường bất cứ lúc nào, tránh bị kẹt xe, nhưng Lục Thời Miễn đã từ chối.

Lục Thời Miễn chống một chân giữ xe, cười khê: “Ngày mai dậy sớm một chút, đừng đến muộn đấy.”

Đinh Mật cười rộ lên, gật mạnh đầu: “Được!”

Ngày thi đại học đầu tiên.

Chu Thanh chuẩn bị đồ ăn sáng xong liền đi gọi Tiết Ninh và Đinh Mật dậy. Tối qua Đinh Mật không ôn tập nữa, ngủ rất ngon. Tiết Ninh ngược lại xem sách đến nửa đêm, trạng thái tinh thần không tốt, mặt mũi phờ phạc ngáp ngáp dài ngồi trước bàn ăn.

Tiết Chấn nhìn cô ta: “Sao? Căng thẳng à?”

Tiết Ninh ăn bánh bao, một lát sau mới đáp: “Vâng, có một chút ạ. Bố, nếu con thi trượt, bố có bắt con học lại nữa không?”

Tiết Chấn: “...”

Rốt cuộc vẫn nghĩ đến chuyện hôm nay con gái đi thi, Tiết Chấn nhin tức nhẹ giọng: “Con cứ thi cho tốt đã, nếu thật sự không được, bố tìm một trường trung cấp nghề tốt cho con học.”

Tiết Ninh thở phào, rồi lại thấy lo âu, chung quy cũng đã tốn mất một năm, nếu còn không đỗ nổi cả một trường tuyển ba thì thật sự quá không cam lòng.

Đinh Mật cúi đầu ăn cơm, không tham gia vào câu chuyện của họ.

Chu Thanh nhìn cô: “Lát nữa con đừng đi xe đạp, để mẹ với chú con đưa hai đứa đi rồi đợi ở ngoài, thi xong chúng ta cùng về nhà ăn cơm.”

Đinh Mật đã nghĩ sẵn lý do thoái thác: “Không cần đâu mẹ, con quen đạp xe đến trường rồi, thi đại học cũng vậy, bỗng nhiên long trọng con lại căng thẳng. Mẹ cứ để con tự đi.”

Chu Thanh khựng lại, nói: “Vậy mẹ đi xe đạp với con.”

“Không, không cần đâu ạ...” Đinh Mật vội cự tuyệt, “Con muốn tự đi, thi xong con sẽ đi tìm mọi người.”

Chu Thanh còn định nói gì đó nhưng Đình Mật đã ăn xong bánh rồi buông đũa, vội vàng lấy đồ chạy ra cửa: “Con đi trước đây.”

Đình Mật cùng Lục Thời Miễn đạp xe đến trường, đỗ xe xong, Đình Mật đột nhiên nghiêng đầu qua, vô cùng nghiêm túc nói: “Lục Thời Miễn, cậu xoa đầu tớ với.”

“Sao?”

Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn cô.

“Nhanh lên nào, tớ hơi căng thẳng, cậu xoa đầu tớ thì tớ sẽ không căng thẳng nữa.”

Lục Thời Miễn cười bất đắc dĩ, nhưng vẫn theo lời vò mạnh đầu cô một hồi, làm Đình Mật kêu lên: “Cậu nhẹ tay thôi.”

“Nhẹ thì sao mà khai quang được.” Thiếu niên thấp giọng cười.

Đình Mật nhanh chóng chỉnh trang đầu tóc, ngẩng đầu cười: “Được rồi.”

Lục Thời Miễn nhìn cô: “Đình Mật, thi tốt nhé.”

Đình Mật mím chặt môi: “Ừ, cậu cũng thế, làm Văn tốt nhé...”

“Dông dài.”

Hai người đứng nhìn nhau dưới ánh mặt trời. Đình Mật bỗng bật cười, đôi lúm đồng tiền nở rộ, tâm trạng thoải mái chưa từng có.

Mỗi khi thi xong một môn, kiểu gì cũng có người suy sụp thút thít, cho rằng mình làm bài không tốt.

Khoảnh khắc ra khỏi phòng thi, Đinh Mật có cảm giác nhẹ nhõm chưa từng thấy, bầu trời sáng trong như mới được gột rửa. Cô xuyên qua dãy hành lang huyền ảo, chạy đến trước phòng thi của Lục Thời Miễn. Trước mặt có một đôi đang ôm chặt nhau, chính là lớp phó và lớp trưởng, hai người họ đang kích động nhảy cẫng lên.

Tiếng reo hò vang vọng khắp chốn, đề thi, giấy nháp, sách vở bay loạn đầy trời.

“Cuối cùng cũng thi xong rồi, thi đại học lượn mẹ nó đi!!!”

“Tất cả đã kết thúc, tối nay tôi nhất định phải đi xả!!!”

“Không thi đỗ thì coi như tôi thua!!!”

...

Đinh Mật gạt mớ giấy hỗn độn rơi trên đầu, đáy lòng bỗng có một nỗi xúc động điên cuồng, cô níu chặt cổ Lục Thời Miễn, đang định nhảy lên hôn cậu, tầng dưới chợt truyền đến tiếng quát to – “Bọn quý này! Muốn tạo phản hả! Đừng tưởng tốt nghiệp rồi thì ông đây không chinh đốn được chúng bay!”

Tiếng quát vang tận mây xanh.

Đinh Mật sững sốt cúi đầu nhìn xuống, thì ra là trưởng khối bị một quyển sách rơi trúng đầu, đang ngẩng mặt nhìn lên, xắn tay áo chuẩn bị đi bắt người. Nhưng hình như cả đám chẳng ai sợ nữa, có người cười to, có người gào ầm.

Cuối cùng cũng tự do rồi, ai mà sợ trưởng khối nữa? Ai còn để ý một hai tiếng mắng?

Đình Mật không kìm được, khóe môi cong lên, ngẩng đầu nhìn Lục Thời Miễn.

Lục Thời Miễn cười nhàn nhã, vỗ đầu cô.

“Đình Tiểu Mật, gan cậu lại to lên rồi nhỉ? Nói xem, ban này định làm gì?”

“...”

~~~

Tác giả có lời muốn nói: Thực ra lúc ở rừng cây nhỏ anh Miễn vốn định chủ động, ai ngờ Đình Tiểu Mật lại sốt ruột xông lên trước! =((((((

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: “Nếu Như Thật Sự Có Ngày Ấy, Vậy Thì Nhất Định Là Tố Đã Lạc Đường.”

Dịch:Hoài Dương

Đinh Mật đỏ mặt, ngượng ngập buông tay.

Lục Thời Miễn vòng tay ra sau lưng cô, xoa gáy cô, lại cười buông cô ra. Đinh Mật ngẩng đầu: “Cậu không hỏi xem tố thi thế nào à?”

“Cậu thi thế nào?” Cậu thuận theo.

Đinh Mật hừ một tiếng: “Tố không nói cậu cũng không hỏi.”

Lục Thời Miễn nhìn cô có vẻ thi tốt, ít nhất không tệ hơn bình thường, cười khẽ, vỗ đầu cô: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Từ Khiên nhắn tin cho tố bảo đang đợi ở sân bóng, Đỗ Minh Vy cũng ở đó.”

Từ sau khi điện thoại bị hỏng, Đinh Mật dứt khoát bỏ ở nhà luôn, hai người đang định đi thì lớp trưởng gọi lại: “Đinh Mật.”

Đinh Mật quay đầu nhìn lớp trưởng và lớp phó, cười: “Hai cậu vui như thế, hẳn là thi tốt lắm nhỉ.”

Lớp trưởng cười: “Tớ thấy ổn, cậu ấy cũng vậy, căn cứ theo xếp hạng thi thử lúc trước thì chắc là sẽ không chênh nhau bao nhiêu.” Điểm số xấp xỉ nhau, khả năng chọn vào chung một trường sẽ cao hơn, cũng dễ chọn lọc hơn.

Đinh Mật thật lòng vui thay cho họ: “Tốt quá.”

Lớp phó cười như xuân về: “Tối mai họp lớp, hai cậu nhớ đến đấy, cụ thể tối nay sẽ nhân trong nhóm lớp.”

Đinh Mật gật đầu đáp được, phải đi họp lớp chứ.

Đinh Mật và Lục Thời Miễn tìm đến sân bóng, Từ Khiên và Tần Dạng đang tranh nhau bóng bóng rổ. Tần Dạng hào hứng vỗ tay: “A Miễn, lại đây chinh đồn thằng ranh này.”

Lục Thời Miễn nhếch mép nhảy vọt khỏi bậc thang rồi chạy đến dưới rổ. Cậu bật lên, ung dung cướp bóng từ tay Từ Khiên, liếc cậu ta: “Thế lực kém thế.”

“Má, mày thử làm cú đêm suốt mấy chục ngày xem.” Từ Khiên quệt mồ hôi, khẩu khí không phục.

Tần Dạng cười phá lên, Lục Thời Miễn cười ném bóng trả lại cho Từ Khiên: “Thi thế nào?”

Từ Khiên ném bóng nhưng không vào rổ, có điều cậu vẫn rất đắc chí: “Cùng vào Thanh Hoa với mày, tin không?”

Lục Thời Miễn cười: “Tốt nhất là thật.”

“Chắc chắn luôn, vì thi đại học mà tao bán mất nửa cái mạng chứ đùa.”

“Con hư biết nghĩ quý hơn vàng!”

Tần Dạng lại cười lẩn lộn. Từ Khiên cười mắng: “Lượn mẹ đi, mày hư thì có. Để tao xem mày thi được bao nhiêu điểm.” Cậu quay đầu nhìn Đỗ Minh Vy đang ngồi trên bậc thềm, nhớ lại mấy tháng này, cảm thấy thật khó bề tưởng tượng, ngày nào cũng chỉ biết làm đề và làm đề, học như bán mạng.

Tần Dạng thôi cười, gãi đầu nhìn Lục Thời Miễn: “A Miễn, chắc là tao không đỗ được trường tuyển một đâu, mà dù đỗ được thì cũng không phải trường tốt. Tao định học trường cảnh sát, mày thấy thế nào?”

Lục Thời Miễn đút hai tay trong túi quần, nhàn nhã tựa lưng vào bảng rỗ, nhìn cậu ta một cái: “Tự mày đã tính xong rồi còn gì?”

Tần Dạng cười: “Ừ, tao tính hết rồi, chỉ hỏi xem bọn mày thấy thế nào thôi?”

Từ Khiên ném bóng vào mông cậu ta, hừ cười: “Làm cảnh sát? Thật hay giả đấy. Mày đừng dọa tao nhé Tần Dạng.”

“Đệt! Mẹ nó chứ tao không làm cảnh sát được chắc!”

Tần Dạng nổi bão, nhặt bóng mắng Từ Khiên.

Đỗ Minh Vy và Đinh Mật ngồi xem mấy chàng trai ồn ào, không kìm được cười to, Đỗ Minh Vy nghiêng đầu hỏi: “Mày thi thế nào?”

Đinh Mật nhìn Lục Thời Miễn đứng trên thao trường, bưng mặt nói: “Tao phát huy được lắm, đỗ trường tuyển một không thành vấn đề.”

Đỗ Minh Vy cảm thấy rất vui, hình như bọn họ đều thi rất tốt, đúng như kỳ vọng, không có sai sót gì, đến tên ngốc Tần Dạng cũng đã tìm được mục tiêu cho mình. Cô nàng đứng dậy, cúi đầu nhìn Đinh Mật: “Tối nay tao mời cơm, bọn mình mừng công.”

“Tối nay tao phải về nhà ăn cơm rồi.”

Đình Mật cũng hết cách, sáng sớm nay Chu Thanh và Tiết Chấn đã bảo cô thi xong nhớ đừng dềnh dàng lâu quá, mau chóng về nhà.

Tối về đến nhà, Chu Thanh và Tiết Chấn đã nấu xong mấy món, Tiết Ninh và Tiết Tiểu Bân đang xem phim hoạt hình. Đình Mật về phòng ngủ thu dọn bàn học, lại ra phòng bếp xem: “Mẹ, cần con giúp gì không ạ?”

Chu Thanh ngoái đầu cười: “Không cần đâu, mẹ với chú con sắp nấu xong hết rồi.”

Đình Mật quay ra phòng khách ngồi, Tiết Tiểu Bân bám sang: “Chị, chơi game với em đi.”

Đình Mật xoa đầu cậu bé: “Được thôi, lấy Lego của em ra đây, hai chị em mình cùng ráp.”

Tiết Tiểu Bân chạy lon ton vào trong phòng ôm hộp đồ chơi của mình ra.

Trên bàn cơm, Tiết Chấn hỏi Đình Mật: “Con thi thế nào?”

Đình Mật cân nhắc câu chữ: “Cũng được ạ, con phát huy bình thường.”

Vậy tức là có thể vào được trường tuyển một, Tiết Chấn gật đầu, nhìn sang Tiết Ninh, thở dài. Tiết Ninh mím môi: “Con đã nói con thi không tốt đâu, mấy môn xã hội con làm cũng được, chắc có hy vọng vào trường tuyển ba.”

Tiết Chấn mấp máy môi, cuối cùng không mắng thành lời.

Tối, Đình Mật nằm trên giường đọc cuốn tiểu thuyết tình cảm mượn của Đỗ Minh Vy, đang đọc say mê, Tiết Ninh bỗng hỏi: “Đình Mật, mày

thật sự định đến Bắc Kinh học à?”

Đinh Mật lật sang trang mới, đáp lấy lệ: “Ừm.”

Tiết Ninh cúi đầu nhìn tin nhắn trên điện thoại, bạn cũ gọi cô ta đi chơi, nhưng cô ta lại chẳng có chút hứng thú. Thi đại học xong không thoải mái như cô ta tưởng tượng, trái lại bỗng có cảm giác thất vọng và mất mát.

Lại nhìn Đinh Mật mà xem, cô dường như đã dốc hết toàn lực để không phải có lấy một chút hối hận, tuy rằng chẳng nói chẳng cười, nhưng ai cũng cảm nhận được niềm vui và sự xán lạn tỏa ra trên người cô.

Cảm giác ấy không còn xa lạ với Tiết Ninh, lúc nhìn Đinh Mật và bạn bè dốc sức học hành, lúc cô ta uống phí thời gian không tìm thấy mục tiêu cho mình, cô ta vẫn luôn có cảm giác ấy, cô ta những tưởng thi xong sẽ tốt hơn.

Kết quả không phải, một năm qua đã có ảnh hưởng rất lớn đến cô ta. Trong tiềm thức, cô ta cũng muốn vào một trường đại học tốt.

Nhưng cô ta đã hoang phí gần bốn năm, bây giờ cảm thấy thật hối hận, cực kỳ hối hận.

Thậm chí cô ta còn bắt đầu hâm mộ lẫn ghen tị Đinh Mật. Hoặc là ngay từ đầu cô ta đã vừa hâm mộ vừa ghen tị Đinh Mật, không thì vì sao mỗi lần Tiết Chấn mang Đinh Mật và cô ta ra so sánh với nhau, cô ta lại lập tức nổi điên như thế.

...

Tối hôm ấy Đinh Mật ngủ rất ngon, chiều ngày hôm sau đi tham gia họp lớp. Địa điểm tổ chức là một nhà hàng năm sao, sử dụng quỹ lớp còn dư lại, mời cả chủ nhiệm và một số thầy cô khác đến.

Mấy nam sinh lôi kéo Lý Chí Bân mời rượu liên tục, Lý Chí Bân không chống đỡ nổi, lấy cái danh thầy chủ nhiệm ra cũng chẳng có ích gì, không kìm được cười mắng: “Bình thường không dám càn quấy, vừa tốt nghiệp xong thì hỗn hãn, lũ quỷ này.”

Từ Khiên rót đầy một ly, chen lên khoác vai Lý Chí Bân: “Nào, anh Bân, em kính thầy một ly.”

Lý Chí Bân nhìn mấy cậu nhóc, lại mắng tiếp: “Xem ra bình thường cũng uống không ít nhỉ, trông tửu lượng còn tốt hơn thầy.”

Mắng thì mắng, nhưng rượu vẫn uống.

Đinh Mật nhìn Lục Thời Miễn bên cạnh mình: “Cậu không lên à?”

Lục Thời Miễn: “Không thấy thầy sắp say rồi sao?”

Hình như thế.

Lớp trưởng và lớp phó cùng lên kính rượu, thấy hai người thân mật tự nhiên, mấy thầy cô đều dờ khóc dờ cười, nói: “Sau này kết hôn nhớ về trường cũ phát kẹo cưới nhé.”

Lớp phó hơn hớn: “Chắc chắn rồi ạ, còn cả Lục Thời Miễn và bạn cùng bàn của cậu ấy nữa.”

Đinh Mật: “...”

Điên thật rồi, nhắc đến cô làm gì! Vẫn còn một số thầy cô chưa biết chuyện này mà, đừng có vừa thi xong đã lôi nhau ra “bóc” hết trước mặt thầy cô thế chứ!

“Đừng quên còn Từ Khiên nữa đấy!”

Từ Khiên thổ lộ ngay giữa lớp, rốt cuộc có thành công hay không thì mọi người không biết, dù sao Đỗ Minh Vy cũng sẽ đi du học, yêu xa khác nước không phải chuyện đùa.

Có nam sinh ồn ào: “Sốc nhỉ, hội yêu sớm lớp mình toàn học sinh giỏi thôi!”

Lý Chí Bân đỡ trán, nhưng lại không kìm được mà kiêu hãnh, ai bảo yêu sớm ảnh hưởng đến học tập? Sai bét, nhìn những tấm gương tiêu biểu đây này.

Mặt Đinh Mật đỏ bừng, còn Lục Thời Miễn đã đứng dậy đi mời rượu thầy cô dưới sự ồn ào của mọi người, coi như ngầm thừa nhận quan hệ giữa cô và cậu. Có người trêu ghẹo: “Anh Miễn, đến lúc đó nhớ phát kẹo cưới đấy.”

Lục Thời Miễn nhếch môi: “Nhớ rồi.”

Đinh Mật sừng sốt, Đỗ Minh Vy chạy qua chọc cô: “Kẹo cưới đấy...”

Mặt Đinh Mật càng đỏ.

Cả đám càng thêm phấn khích, lại trêu ghẹo ầm ĩ: “Đến lúc đó lớp mình tụ tập cùng nhau đi ăn cưới, thế nào? Anh Miễn phải phát đủ thiệp đấy nhé!”

Lục Thời Miễn cúi đầu cười nhạt, không đáp lời. Đa số nữ sinh trong lớp đều nhìn Đinh Mật với vẻ ngưỡng mộ, Tường Tân Tử thở than: “Sớm biết thế lúc đầu tớ nên cố gắng hơn, nhờ đâu lại thắng Đinh Mật, theo đuổi được Lục Thời Miễn.”

Cũng chỉ có cô dám mạnh dạn nói thẳng như vậy, mọi người cười phá lên, coi như đùa vui.

Ăn liên hoan xong còn đi hát.

Ngoại trừ mấy thầy cô và một số bạn về trước, những người khác đều hào hứng tham gia, khoảng ba mươi người ồn ào kéo đến chiến trường mới.

Đinh Mật ngồi cùng xe với Lục Thời Miễn, cậu uống rượu trắng, người phảng phất mùi rượu, cô không nhịn được len lén nhìn cậu, phát hiện cậu uống rượu nhiều sẽ đỏ mặt.

Lục Thời Miễn cúi đầu liếc cô: “Nhìn gì?”

Hơi thở rất nóng.

Đinh Mật bồn chồn lắc đầu: “Không có gì.”

Băng đi một lúc, lại cầm lòng chẳng đành hỏi: “Lời cậu nói lúc nãy là thật sao?”

Lục Thời Miễn đặt tay trên đầu gối, nhẹ nhàng đánh nhịp ngón trỏ, thản nhiên: “Tớ nói gì?”

“Thì... cậu nói chuyện phát kẹo cưới ấy...”

Lục Thời Miễn không nói gì, lười nhác tựa vào lưng ghế, nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, giữ im lặng. Đinh Mật nhìn đăm đăm vào đuôi mắt hẹp dài xé lên của cậu, đợi đến nỗi lòng dạ cồn cào, nôn nóng nắm tay cậu, gãi nhẹ vào lòng bàn tay ấy.

“Đừng nghịch.”

Tay bị cậu nắm chặt.

Đinh Mật cứ nghịch: “Có phải thật không vậy!”

Trong xe lặng thinh một hồi, lái xe tự động coi mình là không khí.

Lục Thời Miễn nắm tay cô, cúi đầu, kéo tay cô day trán mình, giọng trầm thấp: “Cậu cho là thật thì là thật.”

Đinh Mật cười rộ lên: “Tớ đương nhiên cho là thật rồi.”

Lục Thời Miễn không để ý đến cô nữa, vỗ đầu cô, lại nhắm mắt.

Say rồi sao? Đinh Mật dán đến quan sát mấy giây, không làm phiền cậu nữa.

Những người đến trước đã chơi đùa âm ỉ trong phòng, người hát kẻ giành mic, vừa hỗn loạn vừa vui vẻ.

“Nhân lúc chưa có điểm thì chơi chán đi, tránh đến lúc điểm thấp rồi lại khóc.”

“Cho tôi hát một bài nào, cậu hát liền ba bài rồi đấy.”

“Cậu hát dở bỏ xừ...”

Đỗ Minh Vy thấy cô, nhanh chóng vỗ tay: “Mật Mật, qua bên này.”

Đinh Mật cùng Lục Thời Miễn qua đó, họ đang chơi trò chơi quốc vương. Khương Khả Du nói: “Cùng chơi nhé.”

Đinh Mật không phản đối, Lục Thời Miễn không có hứng thú nhưng vẫn ngồi xuống cạnh đó. Người chia bài không để ý nên chia cho cả Lục Thời Miễn một lá, Tần Dạng liền nói: “Chơi mấy ván đi.”

Đinh Mật đưa bài cho cậu: “Cùng chơi nhé.”

Lục Thời Miễn hết cách, đành nhận bài, duỗi chân, hơi nghiêng người về phía trước.

Chung quy cũng đã tốt nghiệp, cả đám chơi rất điên cuồng, đặc biệt là nam sinh, rút được quân Quốc Vương sẽ đưa ra yêu cầu cực độc.

“Số 2 sờ hông số 3.”

Tần Dạng bật ngón cái: “Bựa đấy.”

Nhìn lại bài mình chính là số 2, lập tức cau mày ghét bỏ: “Buồn nôn vãi! Số 3 là ai?” Nam sinh nọ chán ghét lẫn tới, đập lên hông Tần Dạng một chưởng cực kêu, cả đám cười ầm ĩ.

Qua mấy ván, Khương Khả Du bốc được quân Quốc Vương, cả đám cười hí hửng nhìn cô. Trong mắt mọi người, Khương Khả Du vẫn luôn là cô gái xinh đẹp, nhà giàu lại nền nếp, bình thường cư xử cũng khiêm nhường, cả đám đều tò mò cô sẽ đưa ra điều kiện gì.

Khương Khả Du ngẫm nghĩ, bỗng nhìn Đinh Mật: “Cậu cảm thấy cậu và Lục Thời Miễn liệu có chia tay không? Nói thật.”

“...”

Mọi người sững sốt, buổi chiều anh Miễn còn nói sẽ phát kẹo cưới mà? Hỏi như vậy khác nào cố tình gây sự?!

Tất cả đồng loạt nhìn về phía Đinh Mật, Đỗ Minh Vy không kìm được nói: “Khương Khả Du, cậu có ý gì, sao lại hỏi vấn đề này.”

Lớp trưởng cũng bên vực Đinh Mật: “Đúng thế, người ta đang tốt đẹp, hỏi như vậy thật thiếu đạo đức.”

Lục Thời Miễn cau mày ném bài đi, tựa vào sofa, trầm giọng: “Đinh Mật, cậu qua đây.”

Hiển nhiên là không muốn cô trả lời câu hỏi ngu ngốc ấy.

Bầu không khí chợt đóng băng, nhiều ánh mắt không vui quét về phía Khương Khả Du. Khương Khả Du lộ vẻ lúng túng, biện bạch: “Tớ chỉ tò mò thôi, đang chơi mà? Chỉ là giả như có một lý do...”

“Đổi câu hỏi đi.” Có người đề nghị.

Đinh Mật lại đáp: “Sẽ không.”

Khương Khả Du mím môi, gặng hỏi: “Nếu như thì sao?”

Đinh Mật cảm thấy câu hỏi này rất buồn cười, tại sao cô phải chia tay với Lục Thời Miễn? Cô bị đàn chắc? Mà dù có đàn thì cô vẫn thích cậu.

Đinh Mật ngẫm nghĩ, nói: “Nếu như thật sự có ngày ấy, vậy thì nhất định là tớ đã lạc đường.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30

Dịch: Hoài Dương

Chốn về không có, lạc đường nơi đâu?

Đinh Mật năm ấy coi Lục Thời Miễn là chốn về trong tương lai.

Nào ngờ một lời thành sấm, khi mà cô còn không tìm được chính bản thân mình, sao có thể có chốn về?

Đỗ Minh Vy nghe lời cô nói không hiểu sao lại thấy đau lòng, ném bài đi: “Không chơi nữa.” Liếc Khương Khả Du một cái, kéo Đinh Mật dậy, “Bọn mình đi hát.”

Đinh Mật bị lôi dậy, ngoái đầu nhìn Lục Thời Miễn. Sắc mặt Lục Thời Miễn không tốt lắm, hiểu nhiên là bức bối vì câu hỏi của Khương Khả Du. Đinh Mật cười với cậu, tỏ ý mình không sao.

Lục Thời Miễn cúi đầu day mày, không để ý nụ cười của cô.

Đinh Mật bấu môi, Đỗ Minh Vy giành một cái mic nhét vào tay cô: “Nào, hát một bài cho chị đây nghe.” Lập tức chạy ra máy chọn bài, “Trường Tân Tử, chọn bài giúp tôi.”

Trước kia vì liên quan đến Lục Thời Miễn mà Trường Tân Tử nảy sinh một vài mâu thuẫn với họ, sau này đổi chỗ cô luôn ngồi ở tổ một, cộng

thêm ôn thi căng thẳng, Đinh Mật và Đỗ Minh Vy không nói chuyện với cô nhiều, quan hệ dạn dĩ không ít.

Tưởng Tân Tử hỏi: “Chọn bài gì?”

“Mật ngọt!”

Đỗ Minh Vy lại giành lấy một cái mic: “Cậu hát ba bài rồi, đến lượt tôi.”

Tưởng Tân Tử chọn ‘Mật ngọt’, còn đẩy lên vị trí ưu tiên giúp họ.

Đỗ Minh Vy khoác vai Đinh Mật, lắc đầu theo nhạc, vừa cười vừa hát: “Mật ngọt à, nụ cười của cậu ngọt ngào biết bao, hệt như hoa nở giữa gió xuân...”

Đinh Mật thật sự bái phục Đỗ Minh Vy, mỗi lần đến KTV đều phải kéo cô hát ‘Mật ngọt’ một lần, nhưng cô vẫn cười hát theo: “Ở chốn nào, tớ đã gặp cậu ở chốn nào, nụ cười của cậu sao mà thân quen...”

* Bài hát Mật ngọt: [Link](#)

Bên kia không còn ai chơi trò quốc vương nữa, có vài nam sinh không hiểu được ân oán tình thù của nữ sinh, chỉ cho rằng phá hủy bầu không khí thì không hay lắm. Khương Khả Du có lẽ cũng thấy xấu hổ, kiếm cớ bỏ đi vệ sinh.

Có một nam sinh muốn làm dịu bầu không khí, cười nói: “Anh Miến hot thật đấy, cái này cũng không thể trách Khương Khả Du được. Bọn mình chơi tiếp, chơi tiếp nào...”

Từ Khiên đập đầu cậu ta: “Đổi trò khác đi, không có con gái chơi quốc vương quý gì, uống rượu.”

Tần Dạng đặt bia lên bàn: “Đủ chưa!”

“Anh Miễn, uống không?”

Lục Thời Miễn đỡ trán, liếc nhìn Đinh Tiểu Mật đang hát hò nhún nhảy ở phía trước, lắc đầu cười, nhận bài: “Nào.”

Mọi người chơi tới bến. Lúc chuẩn bị ra về, lớp phó cầm mic gào to: “Tuổi trẻ mãi không tan, sau này mỗi năm sẽ họp lớp một lần, mọi người đừng quên đấy!”

“Được! Được! Được!” Mọi người hưởng ứng nhiệt liệt.

Ra khỏi KTV, Đỗ Minh Vy nói: “Tôi với Từ Khiên định đi thi bằng lái xe vào hè này, các cậu thì sao?”

Lục Thời Miễn cũng định thế, cậu nói: “Tôi đăng kí rồi.”

“Má, từ lúc nào?”

“Trước kỳ thi.” Lục Thời Miễn đã muốn thi bằng lái từ lâu, năm trước chưa đủ mười tám tuổi nên đành chịu, năm nay người nhà liên hệ trường lái giúp cho, cậu đã đăng kí: “Bây giờ các cậu đăng kí cũng được.”

Tần Dạng nói: “Thế thì bọn mình cùng đăng kí chung đi, nói không chừng còn được giảm giá.”

“Các cậu đi đi, tớ không đi đâu.” Đinh Mật nhỏ hơn bọn họ mấy tháng, sinh nhật cuối tháng bảy, chưa đủ mười tám tuổi không thể đăng kí thi bằng lái. Mà cho dù có được thì cô cũng không tính thi vào lúc này, cô muốn đi làm thêm.

Đỗ Minh Vy: “Ừ nhỉ, Đinh Mật chưa đủ mười tám tuổi.”

Đinh Mật cười tí mắt: “Đúng thế, Đinh Tiểu Mật chưa đủ mười tám tuổi đâu.”

Lục Thời Miễn nhếch môi, vỗ gáy cô: “Đi thôi, Đình Mật.”

Đình Mật vẫy tay chào Đỗ Minh Vy, vội đuổi theo cậu.

Hai người sóng vai cùng bước, Đình Mật nghiêng đầu nhìn cậu: “Bây giờ chúng ta về nhà sao?”

Lục Thời Miễn hơi nghiêng đầu nhìn cô: “Bằng không?”

Đình Mật không biết mình muốn đi đâu, nhưng cô vẫn chưa muốn về nhà, khó khăn lắm mới tốt nghiệp, tâm trạng cô kích động vô cùng, muốn chơi đùa muốn điên cuồng muốn náo loạn. Đình Mật quấn nửa vòng quanh cậu: “Bọn mình đi dạo được không?”

“Mười một giờ rồi, cậu chắc chắn?”

Lục Thời Miễn đút một tay trong túi, đứng lại nhìn cô, cậu nhớ cô bị giờ giới nghiêm.

Đình Mật lí nhí: “Về trước mười hai giờ là được.”

Đảm bảo Tiết Ninh vẫn đang chơi bởi điên cuồng ở ngoài, cô về muộn một chút cũng không sao.

“Cậu muốn đi đâu?”

“Đến công viên gần đây nhé? Là công viên lần trước ấy.”

Lục Thời Miễn nghiêng đầu liếc cô, nhún vai: “Đi thôi.” Vừa nhắc chân đã cách cô mấy mét, Đình Mật vội chạy đuổi theo.

Đi được một đoạn, Đình Mật đột nhiên nghĩ, hai người đều tốt nghiệp rồi, sao phải giấu giấu giếm giếm nữa. Vừa nghĩ thế gan liền to hăn, Đình Mật cúi đầu nhìn bàn tay buông thõng bên hông của cậu, bất chợt giúi tay mình vào lòng bàn tay ấy.

Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn cô, hơi nhướn mày. Đinh Mật cười với cậu: “Năm tay nhé, bị thấy cũng không sợ.”

Cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại rồi.

Lục Thời Miễn nắm tay cô dạo bước, Đinh Mật cong môi sung sướng suốt dọc đường: “Lục Thời Miễn, tớ thấy tớ thi tốt lắm, cậu xem liệu có khi nào tớ bỗng phát huy vượt trội, có thể cùng cậu vào học ở Thanh Hoa không?”

Thành tích bình thường của cô không thể đỗ được Thanh Hoa, Lục Thời Miễn không muốn đả kích cô, cũng không muốn để cô ôm quá nhiều hy vọng: “Đợi có kết quả rồi nói.”

Đinh Mật: “Được thôi.”

Cô chỉ ảo tưởng chút chút.

Đêm hè khô nóng không lạnh lẽo buồn tẻ như trời đông, dọc đường lác đác người qua kẻ lại, Đinh Mật kề sát đầu vào vai cậu, lí nhí: “Hay là bọn mình kiếm chỗ nào ngồi?”

Lục Thời Miễn ừ khê, dắt cô đi thêm một đoạn, dừng trước chiếc ghế công viên lằn nọ. Thiếu niên ngồi tựa người vào ghế, duỗi chân thoải mái, dáng vẻ rất biếng nhác. Đinh Mật đứng trước mặt rũ mắt nhìn cậu, không ngồi xuống.

Cô đỏ mặt nghĩ, không biết nếu ngồi thẳng lên đùi cậu thì liệu có bị cốc đầu?

“Đứng vậy không mệt à?”

Chung quy cũng là con gái, da mặt không đủ dày, Đinh Mật ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh cậu, ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt.

Lục Thời Miễn uống không ít, hơi vầng đầu, tâm trạng cũng có chút mất bình tĩnh. Hôm nay Đinh Mật mặc váy, đôi chân thon dài duỗi thẳng tắp khe khẽ lúc lắc, làn da trắng như trong suốt dưới ánh trăng. Cậu chỉ liếc một cái, tâm trạng càng nôn nao.

“Lục Thời Miễn, ngày mai tớ sẽ đi tìm việc làm thêm hè.” Đinh Mật hào hứng khoe.

“Ừm, cậu định làm gì?” Cậu ho một tiếng.

“Lúc chiều tớ thấy có một quán trà sữa ở phố đi bộ đang tuyển nhân viên, tớ định thử xem.” Cô tính toán kỹ càng, “Các cậu bảo đợi sau khi có kết quả thi thì sẽ đi du lịch tốt nghiệp mà? Tớ đi làm kiếm tiền trước, đến lúc đó bọn mình cùng đi.”

“Được đấy.”

Trên thực tế, công viên vào hè cũng chẳng đẹp để lắm.

Đinh Mật bị muỗi đốt mấy lần, không kìm được phải gãi chân, đôi chân nhỏ vốn trắng như tuyết bỗng hiện lên mấy vết xước đỏ hồng. Lúc cô đang định gãi tiếp thì bị Lục Thời Miễn túm tay ngăn lại: “Đừng gãi nữa.”

Đinh Mật nghiêng đầu nhìn cậu, lẩm bẩm: “Nhiều muỗi quá.”

Lục Thời Miễn phì cười, nhún vai, kéo người dậy, giọng mất kiên nhẫn: “Lần này là tự cậu muốn đến công viên cho muỗi đốt đấy nhé.”

“Tớ cũng đâu bảo cậu hại tớ bị muỗi đốt...” Đinh Mật đập đầu vào vai cậu, cơ thể thiếu niên toàn là xương cốt cứng rắn, Đinh Mật ăn đau, bưng đầu nhìn cậu.

Lục Thời Miễn cúi đầu liếc cô, bỗng thấy rất buồn cười, vò đầu cô một hồi: “Về nhé?”

Đinh Mật cúi đầu: “Ừm.”

Nhưng hai người vẫn đứng yên, dường như đều đang chờ đợi điều gì đó.

Thi đại học xong rồi, có phải nên làm gì đó?

Ví dụ như, nơi mà hôm qua chưa hôn tới.

“Chúng mình hình như...”

Lời còn chưa dứt, vòng eo bỗng bị giữ chặt và hơi nhấc lên trước, thiếu niên cao lớn công ánh trăng sau lưng cúi người xuống phủ lên môi cô, hương rượu nhàn nhạt đột nhiên tập kích mọi giác quan.

Thiếu nữ tròn xoe mắt, ngơ ngác nhìn gương mặt cậu gần trong gang tấc.

Lục Thời Miễn hôn môi cô, nói cách khác là lấp kín miệng cô.

Gần như có thể đoán được lời cô định nói là... Chúng mình hình như rất lâu rồi không hôn nhau, hôm qua còn chưa hôn tới...

Đến giọng điệu thế nào cậu cũng tưởng tượng ra được.

Đinh Tiểu Mật, cậu giỏi phá phong cảnh lắm có biết không?

Đinh Tiểu Mật đương nhiên không biết, cô bị cậu hôn đến mức đầu óc hỗn loạn, tim đập như trống, trầy trật kiễng chân nghênh đón nụ hôn của cậu. Mấy giây sau, tay cô vô thức ôm quanh cổ cậu, phát hiện ra làm vậy có vẻ thoải mái hơn, chớp mắt bám chặt cổ cậu như chú gấu kaola.

Hôn khoảng một phút, cậu ngừng lại.

Mấy giây sau, bắt chọt hôn tiếp.

Lúc tách ra, Lục Thời Miễn dặt tay Đinh Mật mặt đỏ ửng ra khỏi công viên.

Về đến tiểu khu, Đinh Mật mân mê môi, cảm giác hơi tê. Cô thấy Lục Thời Miễn tối nay có vẻ khác, giống như một con sói kìm nén bỗng được thả ra, nhiệt tình mà phóng túng.

Lẽ nào là vì rượu? Hay vì đã tốt nghiệp?

Bất kể thế nào thì cô cũng thích Lục Thời Miễn thế này.

Đinh Mật thuận lợi thông qua phỏng vấn của quán trà sữa, đeo tạp dề, đội mũ đỏ có logo của quán, hóa thân thành cô bé trà sữa.

Tần Dạng nhắc đến chuyện thi bằng lái xe trong nhóm lớp, lớp trưởng, lớp phó và Bành Oánh hưởng ứng, cả hội rủ nhau cùng đăng kí. Sân tập lái cách phố đi bộ không quá xa, mỗi lần tập xong, mấy người Lục Thời Miễn và Đỗ Minh Vy đều kéo nhau đến quán trà sữa gọi vài ly.

Lục Thời Miễn không thích uống đồ ngọt, lần nào Đinh Mật cũng đặt cho cậu một ly nước chanh, nhưng không được chua quá.

Có khi cô phải làm ca tối, Lục Thời Miễn sẽ đến đón cô, chẳng mấy ngày mà đồng nghiệp của Đinh Mật đều biết cô có bạn trai học rất giỏi, ngoại hình lại cao ráo tuấn tú.

Mấy người tụ tập ở gần quán trà sữa, trò chuyện về vấn đề chọn ngành. Đinh Mật nói: “Tớ muốn học Tài chính.”

Đỗ Minh Vy hỏi: “Tại sao?”

Đinh Mật cười: “Lương cao!”

Lục Thời Miễn liếc cô, cười giễu: “Tăng ca muốn lả, cậu chắc chắn?”

Đình Mật nhất thời do dự, ngẫm nghĩ rồi nói: “VẬY THÌ QUẢN TRỊ KINH DOANH? KHOA KINH TẾ?”

“CẬU NGHĨ KĨ RỒI?”

“...”

Thật ra thì chưa. Chu Thanh và Tiết Chấn không hề thảo luận với cô, mấy năm nay Chu Thanh không đi làm, vậy nên cũng không biết nên chọn ngành nào thì tốt, còn Tiết Chấn trước giờ không nhúng tay vào chuyện của cô.

Cô vẫn chưa nghĩ kĩ nên chọn ngành nào thì tốt.

Lục Thời Miễn vò đầu cô một hồi: “TỚ XEM XÉT GIÚP CẬU.”

Mấy ngày sau, Lục Thời Miễn đưa cho cô một tập tài liệu, lọc ra những ngành khá phù hợp với con gái, bên cạnh được ghi chú rất chi tiết. Đình Mật cẩn thận đọc hết, cảm thấy ba ngành Báo chí, Luật học và Kinh tế đều không tệ.

Lục Thời Miễn không hạn chế việc cô chọn ngành gì, mấy ngành này đều rất phù hợp, dựa vào sở thích của cô cả.

Ngày có kết quả thi, Đình Mật biết điểm của Lục Thời Miễn đầu tiên, cậu đạt điểm cao nhất thành phố, là thủ khoa Khoa học tự nhiên của thành phố. Chuyện này nằm trong dự đoán như lẽ đương nhiên, Đình Mật không hề ngạc nhiên chút nào.

Lúc Đình Mật tra được điểm thi của mình, cô kinh ngạc muốn nhảy cẫng lên, dăm dăm nhìn lại điểm Toán, Đình Mật có phần không dám tin. Âm thầm véo bản thân mấy cái, xác định không phải là mơ, Đình Mật sung sướng kìm nén tiếng hét vào lòng.

Thì ra thật sự có lúc thần thi hỗ trợ, một phút tỏa sáng.

Tiết Ninh đứng sau nhìn thấy điểm của cô thì ngẩn người, Chu Thanh hết sức phấn khởi, nhưng lại không dám biểu hiện quá mức, bởi vì còn chưa tra điểm của Tiết Ninh.

Tiết Chấn cười: “Đinh Mật thi tốt quá, nhà ta thật có phước.”

Đinh Mật mím môi, nhường chỗ cho Tiết Ninh tra điểm.

Tiết Ninh đứng lặng im, đột nhiên có phần sợ hãi, Tiết Chấn vội thúc giục: “Nhanh lên nào.”

Tiết Ninh cắn môi, chậm chạp nhập số báo danh, tra được kết quả, Tiết Chấn nhanh chóng tra điểm sàn tuyển ba.

Kết quả chỉ nhìn hơn mấy điểm, vẫn chưa chắc có đủ trường tuyển ba không, căn bản không được lựa chọn. Tiết Chấn lập tức sầm mặt, mắng: “Nhìn đi, bảo con bình thường chăm chỉ học hành thì không nghe, học lại một năm mà đến ngành tốt của trường tuyển ba cũng không được chọn! Con xem giờ con định làm thế nào?”

Tâm trạng căng thẳng mà Tiết Ninh cố lòng kìm nén nhất thời vỡ tan, mắt đỏ bừng, nói: “Do bố bắt con học lại mà, bố tưởng con muốn sao? Trước kia bố bảo đủ trường tuyển ba là được, bây giờ nhìn thấy Đinh Mật thi tốt thế thì lại bắt đầu ghét bỏ con, không thi đủ con cũng buồn lắm chứ!”

Tiết Ninh gạt nước mắt lao ra khỏi nhà.

“Uỳnh.”

Tiếng đập cửa cực to. Trong nhà chớp mắt lặng ngắt như tờ.

Đinh Mật sững sờ, dường như có thể thấy được cánh cửa đang lay động.

Chu Thanh liếc nhìn Tiết Chấn đang giận bưng bưng, vỗ vai ông: “Ông đừng giận, không phải vấn đề trường tuyển ba đâu sao?”

Tiết Chấn gắt: “Đỗ trường tuyển ba thì được ích gì, hơn có mấy điểm, biết phải chọn ngành thế nào.”

Đinh Mật mím chặt môi, họ dường như đã quên mất thành tích vượt xa tưởng tượng của cô, không có ai cùng chia sẻ niềm vui với cô, tâm trạng sung sướng thoáng chốc như rơi xuống hầm băng, phai nhạt rất nhiều.

Đinh Mật lặng lẽ quay về phòng, thấy tin nhắn trong điện thoại như sắp nổ tung.

Đinh Mật đọc đến tin cuối cùng, vội vã chạy xuống dưới nhà.

Lục Thời Miễn, Đỗ Minh Vy, Từ Khiên và Tần Dạng đều đang ở dưới nhà cô, tất cả cười tươi nhìn cô. Đinh Mật nhìn Lục Thời Miễn, cậu khề nhướn mày, hất cằm, ý bảo cô lại đây.

Đinh Mật chớp mắt hồi phục tâm trạng, cười xán lạn chạy qua.

Đỗ Minh Vy chạy lên, hôn hờ ôm cô nhảy nhót: “Oa, Đinh Tiểu Mật, mày được đấy!!!”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31

Đinh Mật cười rục rờ ngọt ngào ngẩng gương mặt nhỏ nhắn nhìn Lục Thời Miễn. Lục Thời Miễn cúi đầu cười, xoa tóc cô, hiếm khi khen ngợi: “Thi tốt lắm, xem ra hôm đó khai quang có hiệu quả.”

Lại vò mái tóc mềm như nhung của cô thêm một hồi: “Sau này sẽ cho cậu hấp thụ nhiều linh khí hơn.”

Từ Khiên cười rung cả vai: “Gi? Hấp thụ dương khí?”

Đinh Mật: “...”

“Má, thì ra là thế, chẳng trách Đinh Mật thi tốt vậy!” Tần Dạng cười phá lên.

Đỗ Minh Vy cảm thấy bọn con trai cứ rời khỏi trường là vô cùng phóng túng, cô nàng lườm Từ Khiên một cái, Từ Khiên chậm chạp thu nụ cười về.

Lục Thời Miễn trực tiếp đá cho Tần Dạng một cú, cười mắng: “Cấm cười.”

Mãi đến lúc này Đinh Mật mới thực sự cảm nhận được niềm vui sướng thuộc về chính mình, cô kéo tay Lục Thời Miễn cười ngốc nghếch, ngỡ như may mắn của cả đời đều đã dốc hết vào kỳ thi đại học này.

Bình tĩnh lại, Đinh Mật vội hỏi thành tích của Từ Khiên và Tần Dạng. Từ Khiên quả nhiên là chú hắc mã của khối, chỉ kém Lục Thời Miễn hơn hai mươi điểm, nhưng xét theo phổ điểm những năm trước, đảm bảo có thể đăng kí vào Thanh Hoa.

Tần Dạng cười: “Điểm của tôi suýt vào được tuyển một, nhưng thế là đủ rồi, vài ngày nữa tôi đến Bắc Kinh phỏng vấn, thông qua là được.”

“Chắc chắn không thành vấn đề.”

Tổ chất thân thể Tần Dạng luôn rất tốt, lại không bị cận thị, thể trạng tuyệt đối đạt chuẩn.

Đỗ Minh Vy nghĩ ngợi, nói: “Vậy Đinh Tiểu Mật có thể đăng kí vào Thanh Hoa không?”

Từ Khiên đáp: “Chắc là có thể, song điểm hơi thấp, không dễ chọn chuyên ngành, nếu nghe theo sắp xếp của nhà trường thì có lẽ cũng được, nhưng nhờ bị xếp vào ngành nghề ít được quan tâm thì...”

“Đăng kí Bắc Đại đi.” Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn Đinh Mật, dường như đã lựa chọn kĩ càng giúp cô.

Đinh Mật chưa từng đến Bắc Kinh, nhưng Bắc Kinh rất lớn, không ở cùng một khu sẽ rất khó gặp nhau, vội hỏi: “Bắc Đại cách Thanh Hoa xa không?”

Lục Thời Miễn cười xì, nhếch môi: “Có một câu chuyện cười thế này, bản Bắc Đại: Chúng ta cách trường đại học hàng đầu thế giới bao xa? – Ra cửa Đông đi về hướng Bắc 500 mét; bản Thanh Hoa: Chúng ta cách trường đại học hàng đầu thế giới bao xa? – Ra cửa Tây đi về hướng Nam 500 mét.”

“Cậu nói có xa không?”

Đinh Mật vui mừng, lại cười ngốc: “Gần quá, vậy chúng mình có thể cùng nhau ăn cơm tối mỗi ngày rồi.”

Lục Thời Miễn cúi đầu cười: “Ừm, nhưng vẫn phải xem giờ giấc đã.”

Từ Khiên buồn bực: “Bọn mày đừng thế có được không? Để ý cảm giác của tao cái!” Vài ngày nữa Đỗ Minh Vy sẽ phải sang Mỹ, hai người này còn nói chuyện kiểu đấy trước mặt cậu, cố tình đâm vào trái tim thủng lỗ chỗ của cậu hả?

Đỗ Minh Vy hừ lạnh: “Nếu không vui thì cậu tìm lấy một cô ở Thanh Hoa đi.”

“Đỗ Minh Vy, cậu thêm ăn đòn phải không?”

“Nhà cậu mới thêm!”

“Nếu cậu thật sự không nhịn được mà cắn sừng tớ, coi như tớ thất bại.”

“Cậu biến đi!”

Hai người thường xuyên đấu võ mồm, Đinh Mật thấy mãi thành quen. Nghĩ đến chuyện học sinh khóa trước ở trường cô mà thi đỗ Thanh Hoa hoặc Bắc Đại thì sẽ được thưởng học bổng, dù chưa nhận được thông báo trúng tuyển, Đinh Mật đã cảm thấy ví của mình dày thêm hai vạ, hào phóng nói: “Tớ mời các cậu ăn cơm!”

Lục Thời Miễn liếc cô: “Được lĩnh lương rồi?”

Đinh Mật lắc đầu: “Chưa mà, chưa có lương thì không thể mời sao?”

Tần Dạng luôn tích cực trong ăn uống nhất, vội nói: “Đương nhiên có thể, ăn gì vậy?”

“Tao muốn ăn thịt nướng.” Đỗ Minh Vy nói.

“Vậy thì đi ăn thịt nướng thôi.”

Mấy người cùng nhau đi ăn thịt nướng, lúc Đinh Mật định trả tiền thì Lục Thời Miễn ngăn lại, người nọ nhếch môi liếc cô: “Có tớ ở đây mà còn cần cậu chiêu đãi?”

“...”

Vâng, Lục thiếu gia có tiền, ngài đãi!

Lục Thời Miễn thanh toán xong, mấy người lại vào phòng game ở gần đó chơi thêm một thời gian. Đinh Mật đi vệ sinh, quay về không thấy Lục Thời Miễn đâu, tưởng cậu cũng đi vệ sinh, Đỗ Minh Vy lại mua thêm một trăm đồng tiền game, gọi cô: “Mật Mật, bọn mình đi gấp gấu bông.”

Đinh Mật cảm thấy cái máy gấp gấu bông này rất ranh mãnh, cô gấp mười mấy lần mà vẫn không được một con: “Bọn mình chơi trò khác đi, cái này phí quá.”

Đỗ Minh Vy không chút bận tâm: “Tao cứ gấp đấy, tao không tin tao không gấp được con nào.”

Hai người mãi mê chiến đấu với máy gấp gấu bông.

Mãi đến khi dùng hết số tiền đã đổi, Đinh Mật mới quay đầu tìm người. Không biết Lục Thời Miễn quay lại từ khi nào, cậu đang đứng dưới máy ném bóng rổ, tốc độ tay cực nhanh. Đinh Mật cười chạy qua, ôm bóng rổ ném loạn xạ, rõ ràng là phá đám. Lục Thời Miễn ném quả bóng cuối cùng đi, cúi đầu nhìn cô: “Không gấp được gấu?”

“Gấp được hai con, cho Đỗ Minh Vy rồi.”

“Về chứ?”

Đinh Mật nhìn đồng hồ trên tay cậu, ngoan ngoãn gật đầu: “Ừm.”

Chào tạm biệt mọi người, Đinh Mật tự nhiên khoác tay Lục Thời Miễn, hai người bắt xe, kêu dừng ở đầu đường.

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, hai bóng người một cao một thấp cùng nhau xuyên qua con ngõ nhỏ, cô bé lắc tay chàng trai nũng nịu: “Lục Thời Miễn, tớ thi tốt như vậy, có thưởng không?”

Hai bóng người cùng ngừng lại, bóng thấp ngược mặt lên, muốn được thưởng. Bóng cao vò tóc cô, cúi đầu.

Ra khỏi ngõ, mặt Đinh Mật đỏ hồng, họ giống như mọi đôi tình nhân trẻ tuổi bông bột khác, hẳn tìm được cơ hội là hôn nhau. Cô cảm thấy Lục Thời Miễn càng ngày càng lợi hại, làm cô suýt chút nữa thì đứt hơi.

Lục Thời Miễn lấy từ trong túi ra một hộp quà, nhét vào tay cô.

Đinh Mật nhìn mà sửng sốt, ngẩng đầu nhìn cậu: “Điện thoại?” Chẳng trách lúc nãy thấy túi cậu dường như có gì đó.

“Cậu vừa đi mua?”

Lục Thời Miễn cười nghiêng mặt đi, ho khan: “Đây mới là phần thưởng.”

“Nhưng mà...”

Lục Thời Miễn đê đầu cô xuống, giọng mất kiên nhẫn: “Nhưng gì? Cái điện thoại nát kia của cậu còn không gọi được.”

Đinh Mật ăn đau, lầm bầm: “Tớ vốn định vài ngày nữa sẽ đi mua.”

Lục Thời Miễn: “Vài ngày nữa với hôm nay có khác gì?”

Đinh Mật nhìn cậu, bỗng cười: “Được thôi, không khác, tớ nhận chiếc điện thoại này, ừm... coi như nhận quà sinh nhật sớm.”

Trước khi đăng kí nguyện vọng, họ về trường một chuyến, Lý Chí Bân đứng trên bục giảng chỉ cho họ cách đăng kí nguyện vọng: “Mật mã ban đầu là số chứng minh thư của các em, sau khi sử dụng nó để đăng nhập vào hệ thống đăng kí nguyện vọng lần đầu tiên, các em phải đổi mật mã đăng nhập mới được thao tác tiếp. Ngoài một lần đệ trình nguyện vọng trên mạng, mỗi người còn có một cơ hội để thay đổi nữa, vậy nên các em hãy trao đổi thật kỹ với phụ huynh xem nên điền vào trường nào, ngành nào.”

Khi ấy nhà trường không hạn chế địa điểm đăng kí nguyện vọng, có thể ở nhà lên mạng điền, cũng có thể đến phòng máy của trường điền, hơn nửa học sinh đều chọn điền ở nhà. Lý Chí Bân vừa dứt lời, có người bày tỏ: “Chắc chắn là điền ở nhà rồi ạ, bố mẹ em phải canh em điền mới chịu.”

Lý Chí Bân đặt hai tay trên bàn, cười: “Đây có lẽ là lần cuối các em ngồi ở nơi này, các em là khóa học sinh đặc biệt nhất mà thầy từng làm chủ nhiệm trong suốt mấy năm qua.”

Có người giơ tay: “Đặc biệt chỗ nào ạ? Bởi vì lớp trưởng và lớp phó dẫn đầu...”

Chưa nói xong đã bị lớp phó đập đầu.

Cả lớp cười ầm ĩ.

Lý Chí Bân cười lắc đầu, nhìn đám học trò: “Cho dù sau này các em học trường nào, chọn ngành gì, làm việc chi, thầy đều mong các em có thể giữ vững trái tim thuở đầu.”

Có nam sinh thở than: “Bố mẹ tôi bắt tôi làm giáo viên, sau này... con của các cậu rơi vào tay tôi hết nhé.”

Cả lớp lại cười phá lên.

Lý Chí Bân nói: “Cuối cùng, hy vọng sau này các em sẽ thường xuyên về thăm trường cũ.”

Đinh Mật nghiêng đầu nhìn thiếu niên bên cạnh, nhoẻn cười, dạt dào lòng tin vào tương lai. Năm tháng đáp đền, không phụ thanh xuân.

Khác với sự thoải mái thả lỏng của Đinh Mật, Tiết Ninh hoàn toàn ngược lại, mỗi ngày đều bận bịu tra trường, nghe ngóng điểm chuẩn của các ngành từ năm trước, cân nhắc chọn lựa, nhưng điểm của cô ta thực sự quá thấp, rất khó chọn trường. Tiết Chấn lần nào cũng không kìm được lời cô ta ra mắng: “Đinh Mật định đăng kí vào Bắc Đại, còn mày chỉ có thể đến một trường tuyển ba ở tỉnh lẻ, hai đứa rõ ràng ở chung một phòng, sao cách biệt lại lớn như thế? Sớm bảo mày chăm chỉ cố gắng học tập mà mày không nghe.”

Trước kia bị Tiết Chấn mắng, Tiết Ninh có thể nghe tai này ra tai kia, có khi còn cãi lại, bây giờ thì cứ bị mắng là khóc. Tiết Chấn nhìn cô ta như vậy cũng không đành lòng, chỉ biết thở dài: “Đành đi tỉnh lẻ thôi, điểm trường này khá thấp.”

Tối, Đinh Mật nằm trên giường vừa đọc tiểu thuyết vừa xem tin nhắn trong nhóm, mọi người đang thảo luận về chuyện điền nguyện vọng.

Tưởng Tân Tử: Lớp phó và lớp trưởng đăng kí trường nào vậy?

Lớp trưởng: Đại học Chiết Giang.

Lớp phó: Đại học Chiết Giang. Còn cậu?

Tưởng Tân Tử: Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh.

Có người hỏi: Đình Mật thì sao? Bắc Đại hay Thanh Hoa vậy? Lần này Đình Mật được thần thi phù hộ à, má, ngưỡng mộ chết đi được, tôi mà có bạn trai học giỏi thì có phải cũng sẽ được thần thi chiếu cố không nhỉ?

Có người sắc: Chàng trai, hóa ra cậu cong?

Lớp trưởng gửi một cái mặt cười lẩn lộn, cả đám hòa theo, spam kín màn hình.

Tần Dạng: Đình Mật chọn Bắc Đại, cách anh Miễn của bọn tao 500 mét, như hình với bóng.

Đình Mật lập tức chuyển tiếp câu này cho Lục Thời Miễn, Lục Thời Miễn gửi lại một cái nhãn dán xoa đầu: ngoan.

Đình Mật cười khanh khách, gửi mấy cái nhãn dán đánh người đến cậu.

Tiết Ninh nghe thấy tiếng cười của cô, ngẩng đầu nhìn mặt giường, tâm trạng càng suy sụp buồn bực, cực kỳ khó chịu.

Đình Mật phát huy tốt hơn bình thường, từ ngày nhìn thấy điểm thi của Đình Mật, Tiết Ninh đã có cảm giác Đình Mật sẽ định đăng kí Thanh Hoa hoặc Bắc Đại. Mấy ngày trước Tiết Chấn hỏi Đình Mật định chọn trường nào, Đình Mật bảo Bắc Đại.

Từ hôm ấy, Tiết Ninh luôn cảm thấy khó chịu.

Tiết Chấn vừa giúp cô ta chọn trường vừa mắng, cô ta đã chọn trường xong, nhưng vẫn sợ không được tuyển, nếu không may bị trượt, chỉ có thể chờ tin tức từ trường đại học ở nhóm nguyện vọng hai.

So ra, Đình Mật không chỉ đổ vào Bắc Đại mà còn có cậu bạn trai học siêu giỏi ở Thanh Hoa, đẹp trai, gia thế tốt. Có thể dự kiến tương lai của

Đình Mật sẽ rộng mở và hạnh phúc cỡ nào.

Tiết Ninh bỗng hiểu ra cảm giác cực kỳ khó chịu này là gì.

Đố kị.

Đúng, cô ta vừa ghét Đình Mật, vừa hâm mộ lẫn đố kị Đình Mật.

Đến ngày hôm nay, chỉ còn lại sự đố kị.

Thậm chí đã đến mức điên cuồng.

Chỉ cần nghĩ đến cuộc đời sau này của hai người sẽ phát triển sang hai hướng hoàn toàn trái ngược nhau, cô ta rất khó mà chấp nhận.

Nguyên vọng một của Đình Mật là ngành Báo chí trường Bắc Đại, các nguyên vọng song song cũng đều chọn trường ở Bắc Kinh. Cô cao hơn điểm sàn tuyển một hơn 120 điểm, thầy chủ nhiệm đã nói, chắc chắn đỗ được Bắc Đại.

Còn nguyên vọng hai, Đình Mật tùy tiện điền hai trường tuyển một.

Lục Thời Miễn đăng kí vào ngành Máy tính trường Thanh Hoa.

Lời hẹn đi tốt nghiệp du lịch lúc trước cuối cùng không thể thực hiện, bởi vì Đỗ Minh Vy phải đi Mỹ sớm. Ngày 16 tháng 7, mấy người tiễn Đỗ Minh Vy ở sân bay, mắt Đình Mật đỏ ửng, Đỗ Minh Vy cũng khóc: “Mày đáng ghét thật, đâu phải tao không trở lại, vài tháng nữa tao sẽ về mà!”

Giọng Đình Mật toàn âm mũi: “Tao sẽ nhớ mày.” Ở bên nhau nhiều năm như vậy, đột ngột tách ra, cảm giác mất mát ấy thật sự rất khó chịu.

Bố mẹ Đỗ Minh Vy nhìn lũ trẻ, lắc đầu bất đắc dĩ.

Đỗ Minh Vy nhìn sang Từ Khiên vẫn im lặng này giờ, ôm Đình Mật, lại ôm Tần Dạng, chỉ chạm nhẹ với Lục Thời Miển, vòng qua cậu, chuyển đến trước mặt Từ Khiên. Đỗ Minh Vy đỏ mắt ngẩng đầu nhìn cậu, dang tay ôm chặt cậu.

Hầu kết Từ Khiên trượt lên trượt xuống, cậu cup mắt ôm cô, rất mạnh, rất chặt, nhưng không dám ôm quá lâu, sợ bố mẹ cô nhìn ra gì đó.

Đỗ Minh Vy lau hết nước mắt nước mũi lên áo cậu, nói thầm một câu, đoạn buông tay, quay người vẫy tay chào tạm biệt họ.

Đình Mật lau nước mắt, trông thấy mắt Từ Khiên cũng đỏ hoe.

Thi đại học xong, họ trải qua cuộc chia ly đầu tiên.

Giấy báo trúng tuyển nhóm nguyện vọng một của Lục Thời Miển được gửi về trường, Lục Thời Miển và Từ Khiên nhận được giấy báo trúng tuyển của Thanh Hoa trước cô một bước, Đình Mật nâng tờ giấy báo của cậu xem đi xem lại, bị Lục Thời Miển chế nhạo: “Đẹp thế à?”

Đình Mật cười tíu mắt: “Đẹp mà, không biết giấy báo trúng tuyển của tớ trông thế nào.”

Lúc giấy báo trúng tuyển của trường Bắc Đại được gửi về trường, Đình Mật nhận được điện thoại của thầy chủ nhiệm, Lý Chí Bân nặng nề hỏi: “Đình Mật, em không điền nguyện vọng một vào Bắc Đại?”

Trái tim Đình Mật chùng xuống.

“Em có mà!”

Cô căng thẳng đáp, một suy đoán không hay xông thẳng lên đầu: “Em không... không trúng tuyển ạ?”

Lý Chí Bân thở dài: “Không tìm thấy giấy báo của em, nhưng những bạn điểm thấp hơn em đều đã nhận được giấy báo rồi.”

Đầu óc Đinh Mật trống rỗng, kêu ong ong, thì thào: “Là, là sao cơ ạ? Vì sao bạn điểm thấp hơn em đã trúng tuyển rồi...” Cô hoảng loạn suy đoán, “Có phải lúc chuyển phát nhanh bị mất tích không ạ? Có thể tìm được không ạ? Mất giấy báo trúng tuyển có thể được phát bù không ạ?”

Hỏi liên tiếp mấy câu, Đinh Mật cố gắng giữ bình tĩnh, an ủi bản thân, chỉ là mất giấy báo trúng tuyển mà thôi.

Lý Chí Bân bảo cô đừng lo, thầy nhờ người hỏi thăm cho.

Cúp điện thoại, Đinh Mật cuống cuồng khoác túi chạy ra khỏi nhà, va phải Tiết Ninh ở cửa phòng, Tiết Ninh ôm vai, cau mày nói: “Mày làm gì đấy!”

Đinh Mật như không nghe thấy cô ta nói gì, vừa vội vã thay giày vừa gọi điện cho Lục Thời Miễn, giọng nức nở: “Lục Thời Miễn, thầy chủ nhiệm nói giấy báo trúng tuyển của trường Bắc Đại được gửi về rồi, nhưng không có của tớ, điểm thấp hơn tớ cũng nhận được rồi...”

Lục Thời Miễn nghe xong, tâm trạng nặng nề, vỗ về cô: “Cậu đừng gấp, chúng ta đến trường xem sao.”

Tiết Ninh vốn đã vào trong phòng, nghe thấy lời của Đinh Mật, sắc mặt trắng bệch, quay đầu hốt hoảng vội nhìn cô một cái.

Đinh Mật không nhìn thấy, thay giày xong liền cuống quýt ra khỏi nhà.

Tiết Ninh chết chân tại chỗ, nắm chặt tay, bỗng hơi sợ.

Đình Mật gặp Lục Thời Miễn, mặt tái xanh, hai người nhanh chóng tìm đến trường.

Giấy báo trúng tuyển không bị mất, bởi vì Đình Mật vốn không trúng tuyển.

Khoảnh khắc nhận được tin, Đình Mật òa khóc ngay tại chỗ, cô không biết tại sao mình không trúng tuyển, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu. Lục Thời Miễn thấy cô khóc nghẹn ngào, nhắm mắt, ôm cô vào lòng.

Đó là những ngày u ám và lo âu nhất trong quãng thời gian mười tám tuổi của Đình Mật.

Giấy báo trúng tuyển nhóm nguyện vọng hai được gửi về trường.

Đình Mật trúng tuyển vào một trường đại học tuyển một ở phía Nam, ngành Báo chí.

Ngày nhận được giấy báo trúng tuyển, lòng tin của Đình Mật sụp như núi đổ, chạy một mạch đến nhà Lục Thời Miễn.

Lục Thời Miễn vừa mở cửa liền bị cô ôm chặt, cô gái nhỏ ôm cậu khóc thảm thiết, nghẹn ngào đến nỗi không nói nổi một câu đầy đủ: “Hu hu hu... Vì sao, vì sao vậy...”

Vì sao?

Cô nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi, rốt cuộc là vì sao?

Cô cố gắng lâu như vậy, thức trắng đêm biết bao ngày dài, chỉ vì muốn đạt được điểm thi cao, đỗ trường tốt, có thể độc lập tự túc, không cần nhìn sắc mặt người khác nữa.

Cô muốn đến Bắc Kinh, vì sao không có một trường nào ở Bắc Kinh tuyển cô.

Cô chỉ muốn đến Bắc Kinh, muốn ở cùng một thành phố với Lục Thời Miển.

Đinh Mật cực kỳ tuyệt vọng, thấy cuộc đời bỗng tăm tối khôn cùng.

Lục Thời Miển nghiêng mặt đi, nặng nề thở dài, cậu ôm chặt cô bé đã khóc không thành tiếng trong lòng, trái tim như bị kim châm, vô cùng đau đớn. Dù sao cậu mới chỉ là một thiếu niên mười chín tuổi, dầu bình tĩnh chín chắn hơn nữa cũng vô ích, Đinh Mật xưa nay không phải cô gái thích khóc, giờ này lại khóc ngất lên ngất xuống.

Lục Thời Miển bế ngang cô như bế một chú mèo con, đi vào trong nhà.

Cậu đặt cô xuống sofa, ngồi xõm trước mặt cô, mắt đối mắt. Đinh Mật vẫn nấc nghẹn, mơ hồ nhìn cậu qua làn nước mắt, bờ vai run rẩy không ngừng, đáng vẻ đáng thương như một chú mèo bị bỏ rơi.

Lục Thời Miển nâng mặt cô, kề tới hôn má cô, mắt cô, môi cô...

Giọng cậu trầm khàn khô khốc: “Nếu cậu không muốn vào trường kia, vậy thì học lại, tớ đợi cậu ở Bắc Kinh. Nếu cậu không muốn học lại, vậy thì cứ đi, không cùng một thành phố cũng không sao, chúng ta có thể gặp nhau vào kỳ nghỉ, tốt nghiệp xong thì cậu đến Bắc Kinh.”

Không biết Đinh Mật có nghe lời cậu nói, nước mắt càng tuôn trào dữ dội.

Dì giúp việc nhà cậu thấy hai người như thế, trốn trong phòng bếp không dám ra quấy rầy họ.

Lục Thời Miển thực sự không biết nên đỡ cô thế nào, bởi bây giờ có đỡ thế nào cũng không được, cô chỉ cần một tờ giấy thông báo trúng tuyển của trường Bắc Đại.

Cuối cùng, hết cách, cậu dẫn người về phòng mình.

Đinh Mật vẫn luôn ôm chặt cậu không buông, về đến phòng, cô dần ngừng khóc, lặng lẽ rúc trong lòng cậu. Rất lâu sau, lấy lại được chút bình tĩnh, cô ghen ngào lí nhí: “Tớ không muốn học lại, cũng không muốn đến trường H, nhưng hình như tớ không còn lựa chọn nào khác...”

Lục Thời Miễn khe khẽ cọ cằm trên mái tóc cô, thấp giọng: “Không sao, cậu từ từ nghĩ, chúng ta vẫn còn thời gian.”

Nhà trường đã bắt tay vào điều tra, Lý Chí Bân và Chương Lệ Huy cùng đến thăm Đinh Mật.

Đinh Mật không đến quán trà sữa nữa, cũng không nhận được học bổng, Lục Thời Miễn tặng học bổng của mình cho cô, coi như quà sinh nhật, tấm thẻ ấy vẫn luôn nằm trong ví của cô. Ngoại trừ đi tìm Lục Thời Miễn, Đinh Mật gần như trốn trong phòng cả ngày, rất ít khi mở lời, càng hiếm khi cười, cả người rơi vào trạng thái sa sút cực độ.

Mấy ngày nay Tiết Ninh đều không ở nhà, không biết là đi chơi hay về nhà bà Tiết.

Như vậy càng tốt, cô có thể ngăn ngở một mình.

Trưa, trong căn phòng bên cạnh, Chu Thanh và Tiết Chấn hình như cãi nhau to, đồ đạc rơi vỡ loảng xoảng, Chu Thanh khóc nức nở nói gì đó, Đinh Mật không nghe rõ.

Chỉ nghe thấy Tiết Chấn hạ giọng nói: “Bà bé tiếng thôi...”

Đinh Mật không muốn nghe họ cãi nhau, vùi đầu vào trong chăn, loáng thoáng nghe thấy Tiết Chấn nói “Cầu xin bà đấy”, “Coi như tôi nợ mấy người...”

Tối, Chu Thanh và Tiết Chấn vào phòng cô, Chu Thanh nhìn cô, có phần không đành lòng, xoa đầu cô, nói khẽ: “Tiểu Mật, nếu con cảm thấy ngôi trường kia không tốt, con có thể học lại một năm, mẹ nói với chú con rồi.”

Tiết Chấn nhìn Đinh Mật, cúi đầu, rút bao thuốc, châm một điếu, rút hết mấy hơi mới nói: “Đúng vậy, con muốn thế nào cũng được, nếu như tâm trạng không tốt, chú cho con tiền đi chơi với bạn, ra ngoài du lịch cho khuây khỏa.”

Đây có lẽ là lần Tiết Chấn đối xử tốt hiếm có với cô, Đinh Mật nhìn họ, bỗng quyết định: “Con không học lại.”

Chu Thanh ngẩn người, Tiết Chấn đưa mắt ra hiệu cho bà, Chu Thanh lặng im một lát, nói: “Tiểu Mật, nếu con đã quyết định vậy thì bảo trường học đừng điều tra nữa.”

Đinh Mật lập tức biến sắc: “Sao có thể, mẹ không muốn biết chuyện gì đã xảy ra sao?”

Chu Thanh muốn nói lại thôi, Tiết Chấn lại cúi đầu hút thuốc, xung quanh sắc mùi thuốc lá.

Đinh Mật cau mày, Tiết Chấn rất ít khi vào phòng họ, càng không hút thuốc trong phòng họ.

Chu Thanh không nói gì nữa, ra khỏi phòng trước, Tiết Chấn theo sau.

Phút chốc, cách vách lại truyền đến tiếng cãi vã.

Chấp nhận hiện thực, Đinh Mật chậm chạp vực tinh thần dậy, chạy đi tìm Lục Thời Miễn.

Lục Thời Miễn dẫn cô về phòng, hỏi: “Cậu nghĩ kĩ rồi?”

Đinh Mật gật đầu: “Ừm.” Lại nặn ra một nụ cười, “Cậu không đánh tớ à? Cậu nói không thi đồ sẽ đánh đòn tớ mà?”

Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn cô, cười tự giễu: “Đánh cậu khác nào tớ tự hành mình?”

Không thể nói thẳng là thương cô hả?

Đinh Mật nhìn máy tính của cậu, trên màn hình là chương trình chẳng chịt, cô không hiểu, quay đầu nhìn cậu: “Cậu dạy tớ chơi game đi.”

Lục Thời Miễn ừm một tiếng, tắt giao diện đi, mở màn hình nền: “Muốn chơi gì?”

Trên màn hình nền chỉ có mấy trò chơi, Đinh Mật chưa từng chơi trò nào, kề sát lại hỏi: “Trò nào dễ nhất?”

Lục Thời Miễn nhấp vào một biểu tượng, cho cô đi đào quặng cho mình.

“Sao bố cậu luôn không có nhà vậy?”

“Bố tớ rất ít khi về đây.”

Bố mẹ cậu ở riêng nhiều năm, có lẽ đều đã có cuộc sống của riêng mình, Đinh Mật nghĩ vậy, không hỏi nữa.

Ngoài cửa gió lớn bỗng thét gào, trời sắp đổ mưa rào.

Đinh Mật chạy đi đóng cửa giúp cậu, có một bên cánh cô đẩy thế nào cũng không được, Lục Thời Miễn đi qua, mở then cài ở trên ra, đóng cửa kính lại, cúi đầu cười xì: “Ngốc không vậy?”

Đinh Mật bĩu môi: “Tớ không để ý mà.”

Lục Thời Miễn ngồi về ghế: “Chơi nữa không?”

Cậu chỉ dạy cô đào quặng, không hề vui chút nào, Đinh Mật lắc đầu, rút một cuốn tiểu thuyết từ trong cặp sách ra, ngồi trên giường cậu đọc. Quýt Béo không biết chạy sang đây từ khi nào, nhảy lên giường Lục Thời Miễn, bị Lục Thời Miễn ném đi, thuận tiện đóng cửa luôn.

Cơn mưa rào chuyển dạ, từng giọt mưa hỗn loạn đập vào khung cửa kính, trong phòng không bật đèn, dần dần mờ tối.

Đinh Mật ngồi mệt, liếc nhìn bóng lưng Lục Thời Miễn, lặng lẽ nằm bò ra giường cậu, đẽ sách dưới tay, đọc tiếp.

Phía sau im ắng rất lâu, Lục Thời Miễn quay đầu nhìn, làn váy cô trượt lên giữa đùi, đôi chân thẳng tắp mảnh khảnh, da trắng như tuyết, tầm mắt cậu khựng lại, nói: “Đinh Mật, cậu lại đây.”

Đinh Mật ngơ ngác ngồi dậy: “Sao vậy?”

Lục Thời Miễn không biết nên nói thế nào, bảo cô đừng nằm trên giường cậu nữa, cậu sẽ suy nghĩ linh tinh? Không, cậu trực tiếp đứng lên, kéo tay ép cô dậy: “Lại đây đào quặng cho tớ.”

Đinh Mật vừa đọc đến đoạn hay, lí nào chịu đi, loay hoay chống cự: “Tớ không muốn, cậu tự đào đi.”

Lục Thời Miễn nắm eo cô ẵm người xuống giường, Đinh Mật vô thức vòng tay ôm cổ cậu, hai chân chạm đất, chân trái đạp trên chân cậu, bốn mắt nhìn nhau, lặng lẽ mà chăm chú. Đinh Mật chớp mắt, mặt bỗng ửng đỏ.

Lục Thời Miễn mím môi, cúi đầu hôn sâu cô.

Đinh Mật hơi ngả người ra đằng sau, hai chân bị kẹt giữa cậu và mép giường không có chỗ lùi, chân chột mềm nhũn, ngả người về sau.

Lục Thời Miễn vốn có thể ôm cô lại, nhưng cậu không làm thế, hai người cùng ngã xuống giường.

Cậu đè cô dưới thân.

Từ khi thi đại học xong, hai người hôn nhau nhiều hơn hẳn, với Đinh Mật mà nói, hôn môi là thỏa mãn lắm rồi, nhưng với Lục Thời Miễn, cậu dần cảm thấy không còn đủ. Có điều dù là như vậy, cậu cũng chỉ hôn cô, tay ôm eo cô lặng yên.

Eo cô rất nhỏ, rất mềm.

Tim Đinh Mật đập như trống, người phía trên vừa nặng vừa cứng, cảm giác về sức nặng này làm cô không nhìn được nghĩ ngợi lung tung, có phải Lục Thời Miễn muốn làm gì đó?

Đúng là Lục Thời Miễn muốn làm gì đó, nhưng cậu biết vẫn chưa được, hôn thêm một lát, cậu vùi đầu vào cổ cô, thở gấp gấp, bất động.

Người Đinh Mật cứng đờ, không tìm được cựa khẽ.

“Đừng nhúc nhích.” Giọng cậu đã thay đổi.

Nhưng Đinh Mật không nhìn được, lại khẽ cựa chân, bỗng nhiên va phải thứ kì lạ nào đó, cô triệt để sửng sốt. Đỗ Minh Vy cho cô rất nhiều tiểu thuyết tình cảm, trong sách có vài miêu tả về chuyện nam nữ triền miên, sự biến hóa của cơ thể con trai có ý nghĩa gì, cô hiểu rõ về mặt lý thuyết. Đinh Mật không dám động nữa, qua mấy giây, thể thọt mở lời: “Lục Thời Miễn, có phải cậu muốn...”

“Im ngay.”

Cậu đột nhiên ngẩng đầu, mím chặt môi, cặp mắt một mí mỏng hơi xếch lên, neho mắt nhìn cô đăm đăm.

Đinh Mật rụt cổ không dám nhúc nhích, khẽ hỏi: “Cậu nhin được sao?”

Mười tám tuổi, có lẽ còn hơi nhỏ?

Lục Thời Miễn trở người sang một bên, kéo chăn úp lên mặt cô, đoạn duỗi tay che mặt mình, buồn bực: “Đinh Mật, cậu đừng nói nữa.”

Đinh Mật tủi thân, cũng không dám kéo chăn ra, hai tay siết chặt góc chăn, để lộ đôi mắt to tròn, nhìn trần nhà dáo dác.

Tiếng mưa ngoài cửa sổ vẫn như trước, không khí khô nóng mãi chẳng tiêu tan.

Rất lâu sau, Đinh Tiểu Mật không nhin được mở miệng.

“Lục Thời Miễn, cậu bình thường chưa?”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: May Mắn Thay, Cô Còn Có Lục Thời Miễn

Dịch: Hoài Dương

Lục Thời Miễn nghiêng đầu kéo chăn xuống nhìn cô hồi lâu. Trước khi thi đại học, Đinh Mật gầy đi rất nhiều, thi xong đầy đặn hơn một chút, mấy ngày nay hình như lại gầy đi, nghĩ đến dáng vẻ giàn giụa nước mắt của cô, Lục Thời Miễn lại cảm thấy lo lắng.

Nếu có thể, cả đời này cậu không muốn nhìn thấy cô khóc nữa, đừng nói là khóc, một chút tủi hờn cũng không muốn cô phải chịu.

Đời chuyện này kết thúc, bất kể phải dùng cách gì, cậu cũng sẽ không để kẻ nợ được yên.

Đinh Mật ló ra khỏi chăn, vô thức nhìn xuống nửa người dưới của cậu, hình như không còn thứ kỳ lạ rõ ràng như túp lều nhỏ gì đó nữa.

Cô tì tay trên giường ôm mặt nhìn cậu, rất tò mò...

“Đây có phải là lần đầu tiên cậu như vậy với tớ?”

“...”

“Như vậy có khó chịu lắm không?”

“Hình như cậu rất tò mò?”

Lục Thời Miễn nhếch mép, bỗng cười nguy hiểm mà vô lại, đến ánh mắt cũng lộ ra vẻ đáng sợ. Cậu thấy gan của Đinh Tiểu Mật lại to ra rồi, cần chinh đốn.

Đinh Mật vội cúi thấp đầu, rúc mặt vào trong chăn, lúng búng: “Cũng không tò mò lắm...”

Thực ra cô tò mò lắm, ổ cứng của Từ Khiên chứa rất nhiều phim cấm, nghe Đỗ Minh Vy nói, loại phim kia cũng có, mấy người Lục Thời Miễn chắc chắn xem không ít.

“Nghe nói Từ Khiên có rất nhiều phim cấm, không chỉ phim kinh dị, còn có cả loại phim kia nữa...”

Ai bảo không tò mò vậy?

Lục Thời Miễn liếc xéo cô, đúng là Từ Khiên thích sưu tập phim cấm thật, trong phòng chiếu cũng có, Lục Thời Phong xưa giờ chẳng kiêng dè gì, thoải mái xếp hết trong tủ, thể loại phong phú, đương nhiên cũng có loại phim nghệ thuật hay.

Mấy phim cấm của Từ Khiên đa phần từ đó mà ra.

Lục Thời Miễn đứng dậy kéo cô ra khỏi chăn, Đinh Mật đứng trước mặt cậu, cậu cúi đầu nhìn bàn chân trắng nhỏ của cô: “Đi dép vào.”

Đinh Mật trộm liếc cậu, đi dép vào: “Làm gì vậy...”

“Nếu cậu tò mò như thế, tớ cho cậu xem.”

Lục Thời Miễn dắt người ra khỏi cửa, Đinh Mật vội ôm chặt khung cửa, sống chết không chịu buông tay: “Tớ không tò mò nữa, thật đấy!”

Cô chưa chuẩn bị tâm lý cùng xem phim cấm với Lục Thời Miễn đâu.

Nếu xem thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Lục Thời Miễn cũng chỉ định trêu cô, thấy cô sợ hãi là cậu vui vẻ ngay, cậu vò tóc cô, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tạnh mưa rồi, lát nữa tớ đưa cậu về.”

Mưa rền gió dữ qua đi, đất trời bình yên.

Cuộc đời cô cũng như vừa trải qua một cơn mưa ác liệt, nhưng lại chẳng thể khôi phục sự bình yên.

Bạn bè trong lớp biết cô gặp vấn đề về nguyện vọng, những người có quan hệ tốt đều gọi điện hoặc gửi tin nhắn an ủi cô, Đỗ Minh Vy giận đến nỗi suýt nữa bay từ New York về, ngoại trừ ở nhà, Lục Thời Miễn gần như trông cô không rời nửa bước.

Đạo gần đây Chu Thanh và Tiết Chấn thường xuyên cãi nhau, Đinh Mật càng lúc càng ghét ở nhà, mỗi ngày ngủ đến hơn mười giờ, sau đó tới ăn cơm trưa cùng Lục Thời Miễn, rồi ở bên cậu cả buổi chiều. Hình như chỉ có nhìn thấy cậu, những cảm xúc bứt rứt phức tạp như căm phẫn, sa sút, không cam lòng bị đè nén dưới đáy lòng cô mới có thể bình lặng lại.

Trước kia chỉ mong sớm ngày vào đại học, có thể ở trường, có thể độc lập, có thể sống cùng một thành phố với Lục Thời Miễn, thậm chí cô từng trộm nghĩ, đợi khi hai người lớn thêm một chút, có thể ra ngoài thuê nhà ở.

Bây giờ cô hoàn toàn cạn kiệt chờ mong, thậm chí có phần kháng cự.

Vừa không muốn ở nhà, lại không mong lên đại học, hình như cuộc đời cô bỗng rơi vào điểm mù, không nhìn thấy hy vọng.

Cô mới chỉ mười tám tuổi, tại sao phải nhận lấy những đau khổ này? Nhưng cô không thể nương nhờ ở nhà cậu mãi.

Đinh Mật cúi đầu, tâm trạng sa sút hẳn: “Ừm.”

Lục Thời Miễn giam cô vào lòng, Đinh Mật ôm cậu, chớp mắt bị cậu ấn lên tường hôn.

Lục Thời Miễn hôn rất sâu, miên man từng chút: “Nếu cậu không muốn về thì cứ ở đây.”

Đinh Mật thở hỗn hển, lắc đầu: “Như thế không hay.”

Lục Thời Miễn hôn thêm một lúc mới buông cô ra, giữ cô ở lại ăn tối rồi mới đưa người về.

Đinh Mật vẫn luôn đợi kết quả điều tra của nhà trường, Chu Thanh và Tiết Chấn đề nghị đăng kí đi du lịch cho cô nhưng cô từ chối. Tiết Ninh được một trường đại học tuyển ba ở tỉnh ngoài tuyển chọn, Tiết Chấn cho cô ta một khoản tiền tự đi chơi, đã mấy ngày không thấy bóng dáng.

Chập tối, thầy chủ nhiệm gọi điện đến báo cho cô kết quả điều tra, lúc ấy Đinh Mật đang bị Tiết Tiểu Bân quấn lấy đòi chơi game cùng, nghe xong nội dung cuộc gọi, sắc mặt cô bỗng trắng bệch không còn một giọt máu, tê liệt ngồi bệt ra sàn, điện thoại rơi xuống đất.

Đầu bên kia điện thoại vẫn đang nói chuyện, nhưng cô không còn nghe rõ.

Đầu óc bỗng như nổ tung, hoàn toàn trống rỗng.

Tiết Tiểu Bân sợ sệt nhìn cô, lí nhí hỏi: “Chị... chị sao vậy?”

Đinh Mật không nói gì, đờ đẫn nhìn đăm đăm đồng hồ chơi trẻ con hỗn loạn trên nền, không thể chảy ra một giọt nước mắt.

Tiết Tiểu Bân bị dáng vẻ của cô làm cho khiếp sợ, cuống quýt chạy ra phòng bếp gào to: “Mẹ, mẹ ơi, chị bị làm sao ấy!”

Chu Thanh dường như đã liệu trước, bà thở dài một hơi, bỏ thìa xuống, ra khỏi phòng bếp.

Đinh Mật cứng nhắc quay đầu, hai mắt đỏ hoe, nước ngập viền mắt, nhưng lại không rơi xuống một giọt nào, chỉ nhìn bà rét lạnh, cô bỗng cười thê thảm bất lực: “Mẹ, thầy chủ nhiệm nói với con, nguyện vọng của con bị mẹ sửa, mẹ thấy có buồn cười không?”

“Con là con của mẹ, sao mẹ có thể thay đổi nguyện vọng của con, Bắc Đại tốt hơn trường H bao nhiêu lần... mẹ của con sao có thể giúp con đưa ra lựa chọn ngu xuẩn như thế? Nhưng thầy chủ nhiệm bảo mẹ đã đích thân đến trường nói chuyện, đề nghị nhà trường thôi điều tra, mẹ thấy có buồn cười không?”

Chu Thanh cũng đỏ mắt, gian nan bước tới xoa đầu cô, giọng khàn đặc: “Lần này là mẹ có lỗi với con, nếu con muốn học lại, mẹ đưa Tiểu Bân về nhà họ Tiết, chuyên tâm ở bên con một năm, nếu con không muốn, thực ra trường H cũng rất tốt...”

Đinh Mật đẩy bà ra, dường như dùng hết toàn lực, Chu Thanh bị đẩy ngã xuống đất. Ánh mắt Đinh Mật co rụt lại, cô quay mặt đi, cắn chặt răng, tâm trạng cuối cùng sụp đổ, không kìm được ngồi trên sàn nhà gào khóc nức nở.

Chu Thanh nhìn cô, cũng che mặt khóc, nghẹn ngào: “Tiểu Mật, mẹ xin lỗi, mẹ... thực sự không còn cách nào khác...”

Tiết Tiểu Bân vẫn còn nhỏ tuổi, nhìn thấy chị và mẹ đột nhiên khóc cũng sợ hãi òa khóc.

Tiết Chấn về nhà nhìn thấy khung cảnh ấy.

Căn nhà hỗn loạn.

Đinh Mật bất chợt đứng bật dậy lao ra cửa, Chu Thanh sợ cô nghĩ quẩn, vội chạy tới ôm chặt lưng cô: “Con đi đâu?”

Đinh Mật vùng vẫy, lạnh lùng nói: “Mẹ buông con ra.”

Chu Thanh nào dám buông tay, phần nộ nhìn về phía Tiết Chấn, gần như suýt buột miệng nói ra. Tiết Chấn mệt mỏi rã rời, bất đắc dĩ đi qua, hạ giọng nói: “Tiểu Mật, mẹ con đã nói với chú rồi, có chuyện gì chúng ta vào nhà nói, con chạy ra ngoài như thế này, mẹ con sẽ lo lắng cho con.”

Đinh Mật không nói một lời, lần đầu tiên trong suốt mười tám năm trời oán hận một người, người đó lại là mẹ mình.

Chu Thanh thấy cô như vậy càng khóc không ngừng được, quay đầu nhìn Tiết Chấn, Tiết Chấn thở dài mọi hơi, dùng ánh mắt cầu xin bà, lắc đầu. Chu Thanh bỗng ôm Đinh Mật khóc càng thêm dữ dội.

Thấy bà như vậy, Đinh Mật ngược lại bình tĩnh dần, cô lau nước mắt, nhìn Chu Thanh, giọng lạnh nhạt: “Bây giờ con không muốn ở nhà, con đến nhà bạn ở mấy hôm, mẹ yên tâm, con sẽ không làm chuyện ngu ngốc.”

Chu Thanh thoáng do dự, hơi nới lỏng tay, Đinh Mật lập tức đẩy bà, lao ra khỏi cửa không chút chần chừ.

Chu Thanh không yên tâm, đang định đuổi theo thì bị Tiết Chấn kéo lại, ông nói: “Để nó bình tĩnh lại đã, bây giờ bà nói gì nó cũng không nghe đâu.”

“Ông sợ tôi nói ra chứ gì? Tiết Chấn, tôi nói cho ông biết, nếu như Đinh Mật thật sự xảy ra chuyện, tôi với ông không xong đâu.” Chu Thanh nhìn ra ngoài cửa, Đinh Mật đã sớm khuất bóng, bà đẩy mạnh Tiết Chấn ra, đuổi theo xuống nhà.

Đinh Mật chạy một mạch xuống dưới, lại lao ra khỏi tiểu khu, đứng trước cổng lớn, cô đột nhiên mất phương hướng.

Chiều tàn mặt trời lặn, khách qua đường vội vã, chỉ có cô lê từng bước trong vô định.

Tay cô đột nhiên bị kéo lại, một vòm ngực dày rộng ấm áp kề sát đến, cơ thể xoay một vòng, Đinh Mật ngẩng đầu nhìn người tới, cười mơ hồ: “Sao cậu lại đến đây...”

Lục Thời Miễn mím môi căng cứng, đầu mày nhíu chặt, ánh mắt sâu thẳm lảng lảng nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô, giọng khàn đặc: “Thầy chủ nhiệm gọi điện cho tớ, tớ biết cả rồi.”

Đinh Mật chỉ cúi đầu: “Ừm.”

Lục Thời Miễn nắm tay cô đi về phía trước, Đinh Mật không hỏi gì, chỉ nối gót theo cậu, Lục Thời Miễn dắt cô đến một căn hộ, mở cửa dẫn cô vào.

Đóng cửa lại, cậu lập tức đè người lên cửa, hôn cô mãnh liệt.

Đinh Mật kìm nén rất lâu, cuối cùng không nhịn được bật khóc: “Lục Thời Miễn, tớ phải làm sao đây...”

Lục Thời Miễn ôm chặt cô, nâng cằm cô, Đinh Mật mơ hồ trong làn nước mắt, không thấy rõ ánh nhìn của cậu, mãi đến khi nước mắt được lau đi, người trước mặt mới dần rõ ràng, cậu nhìn cô sâu sắc: “Cậu còn có tớ, Đinh Mật, cậu đi theo tớ, cả đời này tớ sẽ không để cậu phải chịu một chút thiệt thòi nào.”

Đinh Mật ngẩn ngơ ngẩng đầu nhìn cậu.

Cậu đang hứa hẹn với cô?

Lục Thời Miễn hôn cô, hạ giọng: “Không ai có quyền thay đổi cuộc đời của cậu, nhưng tớ không ngờ người đó lại là mẹ cậu.”

Sau khi nhận được điện thoại của thầy chủ nhiệm, cậu không dám bỏ lỡ một giây, lập tức lao đi tìm cô, ai có thể ngờ kết quả lại như thế? Nếu là người khác, cậu nhất định sẽ dùng mọi cách khiến kẻ đó phải trả giá lớn, nhưng người đó lại là mẹ cô.

Đinh Mật có oán hận hơn nữa thì cũng không thể làm tổn thương mẹ của mình, chuyện này coi như đã ngã ngũ, Lục Thời Miễn không biết bản thân còn có thể làm gì. Cô không thể đến Bắc Kinh, cậu phần nộ bất cam không kém gì cô, nhưng cậu là con trai, cảm xúc kín đáo hơn, hơn nữa cần quan tâm đến cảm nhận của cô.

Cậu nhắm mắt, lồng ngực như tắc nghẹn.

“Nhưng... cuộc đời của tớ đã thay đổi rồi.”

Quỹ đạo cuộc đời cô, kế hoạch của cô.

Hết thảy đều hỗn loạn.

Lục Thời Miễn vuốt nhẹ tóc cô, lại cúi đầu hôn cô: “Tớ biết nỗi tiếc nuối này sẽ mãi mãi không thể bù đắp được, nhưng tớ sẽ nghĩ cách để cậu có cuộc sống tốt đẹp hơn.”

Nước mắt Đinh Mật lại chảy dài.

May mắn thay, cô còn có Lục Thời Miễn.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33

Dịch: Hoài Dương

Người trước mắt đã trưởng thành.

Đinh Mật tựa vào lồng ngực nóng hổi của cậu, mọi cảm phần và đau thương đều lắng lại, tìm thấy cảm giác thuộc về trước nay chưa từng có.

Cô muốn biết bao, cậu ở đâu, cô ở đó.

Đáng tiếc, đôi khi số phận lại bất công như thế.

Trong phòng không bật đèn, ánh trăng rải rác qua khung cửa sổ đáp xuống một chùm sáng sau lưng cậu, con đường phía trước không hẳn mù mịt lắm.

Cô ôm cổ cậu, ngẩng đầu nhìn vào mắt cậu, ánh mắt Lục Thời Miễn sâu thăm thẳm, là sự chắc chắn trước nay chưa từng có.

Đinh Mật kiễng chân hôn lên môi cậu, Lục Thời Miễn nhanh chóng đảo khách thành chủ, đè gáy cô, dùng sức hôn đáp lại. Nụ hôn này chân thành hơn bất cứ lần nào khác trong quá khứ, thậm chí khiến cô cảm thấy, đối với việc hôn cô, cậu cực kỳ thành kính.

Cô nhắm mắt, tự nhủ, không sao.

Cô vẫn có thể nhìn rõ con đường phía trước.

Rất lâu sau, Lục Thời Miễn buông Đinh Mật sắp không thở nổi ra, xoa đầu cô như vỗ về.

Trong bóng tối, người trong lòng bỗng yếu ớt hỏi: “Lục Thời Miễn, cậu muốn không?”

Lục Thời Miễn ngẩn ra một giây, nhanh chóng hiểu được não cô nghĩ gì, cậu kéo cô ra, cúi đầu lườm cô. Đinh Mật bị cậu nhìn đỏ cả mặt, nhưng cô cảm thấy, không khí lúc này có lẽ rất thích hợp để làm chuyện gì đó.

Họ đều đã trưởng thành, cậu hứa cho cô một tương lai.

Hình như không có gì là không thể.

Lục Thời Miễn nhìn chăm chăm cô một hồi, bật công tắc trên tường, căn phòng thoáng chốc sáng choang, đôi mắt sừng đỏ của cô lộ dưới ánh đèn, làn môi trơn bóng.

“Không muốn.”

Lần trước mất khống chế là chuyện ngoài ý muốn, lúc này cậu thật sự không nghĩ đến chuyện kia, chỉ muốn hôn cô, không ngờ cô lại chủ động nhắc đến. Cậu biết cô quyết định như vậy không phải vì nhất thời xúc động, nhưng cô mới vừa tròn mười tám tuổi được mấy ngày, bởi vì chuyện kia, cô còn không thể vui vẻ chào mừng sinh nhật trưởng thành của mình.

Chung quy tuổi vẫn còn nhỏ, cậu không nỡ để lần đầu tiên của hai người xảy ra dưới tình trạng tồi tệ này.

Cậu trêu cô: “Muốn hiến thân?”

Đinh Mật đấm ngực cậu, then quá hóa giận: “Rốt cuộc cậu muốn hay không?”

Cậu vỗ đầu cô, hạ giọng mắng: “Còn chưa lớn đâu, bỏ mấy ý định đó của cậu đi.”

Đinh Mật: “...”

Cô giụi mắt, có thể tưởng tượng dáng vẻ lúc này của mình xấu xí cỡ nào, nhưng cô vẫn hỏi: “Vì sao vậy, lần trước rõ ràng cậu muốn mà...”

Lục Thời Miễn liếc nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô, chột cúi đầu hôn lên tai cô, Đinh Mật run rẩy, nghe thấy cậu thấp giọng nói: “Tối nay không muốn thấy cậu khóc nữa.”

Ý gì?

Đầu Đinh Mật bị người nọ vò, bỗng hiểu ra, mặt đỏ lên.

Nghe nói lần đầu tiên rất đau, nhưng sẽ đau đến nỗi phải khóc ư?

Cô trộm liếc cậu, không ngờ người lạnh nhạt như cậu cũng biết nói những lời này.

“Lục Thời Miễn, cậu giỏi trò lưu manh.”

“Ừm.”

Cậu thoải mái thừa nhận, chột nhận ra câu kia quá sỗ sàng, đem lại không gian tưởng tượng quá lớn, nhưng cậu thật sự không muốn thấy cô khóc nữa, khó khăn lắm mới dỗ được một chút. Năm tay đặt lên miệng ho khan, cậu mở tủ lấy cho cô một đôi dép.

Đinh Mật chăm chú nhìn sườn mặt và thân hình cao lớn của cậu, nhớ đến nụ hôn ban nãy, ngượng ngùng đỏ bừng mặt, tim đập điên cuồng.

Một đôi dép được đặt cạnh chân cô.

Lục Thời Miễn đứng thẳng lại, cúi đầu nhìn cô: “Mấy ngày tới cậu ở đây đi.”

Đinh Mật mím môi, bấy giờ mới quan sát căn hộ được trang trí hiện đại đơn giản này: “Đây là nhà cậu?”

“Coi như vậy, công ty bố tớ mở bán căn hộ, bố tớ giữ lại hai căn.”

“Ồ.”

Lục Thời Miễn quay đầu liếc cô: “Đi rửa mặt đi, xấu muốn chết.”

Đinh Mật cũng cảm thấy bản thân lúc này trông chẳng ra làm sao, xoa mặt đi nhà vệ sinh. Cô mở vòi, hứng nước vỗ lên mặt, ngọn tóc dính nước dán vào gò má.

Lục Thời Miễn tìm cho cô một cái khăn, tựa cửa nhìn cô, đợi cô rửa xong thì đưa khăn tới. Đinh Mật lau khô mặt, nhìn mình trong gương, đôi mắt vẫn hơi sưng, không nhin được cười tự giễu: “Gần đây chắc tớ đã khóc hết nước mắt của cả đời này quá.”

Lục Thời Miễn mím môi: “Cũng tốt, sau này đừng khóc nữa.”

Đinh Mật nhìn sườn mặt cậu qua tấm gương, cặp mắt một mí hơi xếch lên, luôn có vẻ quyến rũ. Cô vẫn thường nghĩ, một chàng trai mắt một mí sao có thể đẹp trai như thế, rõ ràng trai đẹp truyền thống toàn là người mắt hai mí! Cô lầm bầm: “Nãy cậu vừa nói sẽ làm tớ khóc mà.”

Lục Thời Miễn cúi đầu, trầm giọng cảnh cáo: “Đinh Tiểu Mật, đừng giở trò lưu manh, cậu không gánh nổi hậu quả đâu.”

Đinh Mật hừ một tiếng, rốt cuộc là ai lưu manh trước? Cô vắt khăn lên, quay người nhìn cậu: “Nơi này có ai ở không?”

“Không.”

Vậy nên cậu cố tình dắt cô đến đây?

Cô than thở: “Sao cậu biết tớ không muốn về?”

“Cậu muốn về?”

Xảy ra chuyện như vậy, không cần nghĩ cũng biết, tối nay cô chắc chắn không muốn trở về ngôi nhà đó, cho dù cô muốn về, Lục Thời Miễn cũng không đồng ý.

Rốt cuộc là người mẹ như thế nào mới có thể làm ra loại chuyện này. Lục Thời Miễn mím chặt môi, cảm giác ức chế lại không kìm được mà trào dâng trong lồng ngực, khó lòng bình tĩnh. Cậu thở dài, vò tóc cô, ôm trọn cô vào lòng: “Khoảng thời gian tới cậu cứ ở đây, sau này được nghỉ nếu cậu không muốn về thì cũng có thể ở đây.”

Lúc Đinh Mật mới chạy ra khỏi cửa, cô thật sự từng nghĩ sẽ không về lại nơi đó nữa, cũng không muốn nhìn thấy Chu Thanh, nói nhỏ: “Cậu nói xem, tại sao lại là mẹ của tớ? Tớ đã chấp nhận số phận rồi, là ai cũng được, nhưng không ngờ lại là mẹ của tớ.”

“Tuy rằng bình thường bà thiên vị bọn họ, nhưng tớ nghĩ mãi cũng không hiểu, sao bà có thể làm như thế, Lục Thời Miễn, khi ấy tớ hận người nọ muốn chết.”

Nửa đêm choàng tỉnh, thật sự hận không thể giết người.

Cô khẽ cọ đầu vào ngực cậu, nỗi hận kia bị chua xót khổ sở vùi lấp, khó chịu vô cùng.

Lục Thời Miễn vò tóc cô, không muốn để cô lại sa vào thứ cảm xúc ấy: “Một thời gian nữa mới nhập học, cậu có thể suy nghĩ thêm, nếu muốn học lại, tớ đợi cậu ở Bắc Kinh.”

Đinh Mật cũng từng nghĩ đến chuyện học lại, nhưng trải qua chuyện này, cô không tìm nổi cảm giác dốc hết sức lực kia nữa, nếu học lại bằng tâm lý này, cô sẽ thi không tốt.

Cô lắc đầu, thì thào: “Tớ không học lại.”

“Được.”

Lục Thời Miễn đã đoán được, thật ra cậu hy vọng cô có thể học lại hơn, nhưng học lại đâu dễ dàng thế, dựa vào trạng thái tâm lý của cô lúc này, sẽ khó khăn hơn học sinh bình thường học lại rất nhiều.

Cậu cậy vào trí thông minh của bản thân, chưa từng gặp khó khăn lớn trong học tập, dù là năm lớp mười hai gian nan nhất cũng không phải thức đêm luyện đề. Nhưng lớp mười hai của Đinh Mật thế nào, không ai rõ ràng hơn cậu. Nói thật, cậu rất mâu thuẫn, vừa muốn cô học lại, thi đến Bắc Kinh, lại không nỡ để cô phải trải qua những năm tháng cuối cấp ấy thêm một lần nào nữa.

Đinh Mật ngẩng đầu nhìn cậu: “Cậu đợi tớ tốt nghiệp, tớ đến Bắc Kinh tìm cậu.”

Lục Thời Miễn cười khê: “Ngoan.”

Sau ngày hôm ấy, Đinh Mật không về nhà họ Tiết lần nào, Lục Thời Miễn cùng cô quay về dọn đồ, nhưng cô không cho cậu lên tầng.

Cô thu dọn tất cả đồ đạc, vốn dĩ đồ của cô cũng không nhiều, không tốn công sức lắm.

Chu Thanh đứng ở cửa nhìn cô hồi lâu, ý thức được cô thật sự muốn bỏ đi, vừa cuống vừa giận đi tới đè tay cô lại, mắt đỏ hoe: “Con làm gì đây! Thật sự muốn đoạn tuyệt quan hệ với mẹ? Con dọn ra ngoài thì có thể đi đâu?”

Đinh Mật cúi đầu lẳng lặng đẩy tay bà ra, miệt mài dọn đồ tiếp, đồ của cô chủ yếu là sách, cô xếp từng quyển vào thùng.

Chu Thanh bưng mặt kìm nén tiếng khóc bật ra, Đinh Mật nghĩ, Chu Thanh từng khóc trước mặt cô bao giờ? Trước kia bà không quan tâm đến cô nhiều, nhưng cũng không để cô thiếu thốn gì trong cuộc sống, thường hay nghiêm khắc răn dạy cô, bắt cô ngoan ngoãn học hành, đừng ham chơi, đừng yêu sớm.

Con người quả nhiên không thể làm chuyện hổ thẹn với lòng.

Đến mẹ của cô cũng ăn nói nhún nhường trước mặt cô, Đinh Mật cảm thấy thật bi ai, cô ngẩng đầu nhìn bà: “Con không muốn mà cũng không thể đoạn tuyệt quan hệ với mẹ, nhưng con thật sự không có cách nào tha thứ cho mẹ.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34

Dịch: Hoài Dương

Chu Thanh không dám tỏ ra quá cứng rắn, Đinh Mật thì coi như không thấy bà. Quần áo cấp ba của cô không nhiều, sắp vào đại học, có vài bộ không thể mặc nữa, cô bỏ hết vào túi nhựa để vứt đi, vậy nên quần áo giày dép rối cuộc xếp chưa đầy một vali.

Năm thùng cát tông toàn sách và một chiếc vali là tất cả đồ đạc của cô.

Chiếc vali này là quà sinh nhật Đỗ Minh Vy tặng cô trước khi ra nước ngoài, cùng kiểu với vali của cô nàng, bảo để cô đến Bắc Kinh thì dùng. Đinh Mật ở ngôi nhà này gần ấy năm, rối cuộc chỉ có chừng này đồ, trông có vẻ thê lương. Chu Thanh khóc rấm rứt: “Con định chuyển đi đâu? Dù sao cũng không thể ở nhà bạn mãi, nếu con thật sự không muốn ở đây nữa, mẹ tìm phòng cho con.”

Đinh Mật nhìn bà, giọng vẫn lạnh nhạt như trước: “Không cần đâu, con tìm được chỗ ở rồi.” Đoạn kéo hành lý ra khỏi phòng.

Tiết Chấn vẫn luôn ngồi trên sofa hút thuốc, trông có vẻ phiền muộn. Trước kia Tiết Chấn rất ít khi hút thuốc ở nhà, dạo gần đây hình như đột nhiên nghiện thuốc, Đinh Mật không rõ, ông muộn phiền điều gì? Nhà mới của họ đã bắt đầu được trang hoàng, cô không sống cùng nữa, ông có thể sửa một phòng thành phòng sách.

Với Tiết Chấn và Tiết Ninh, đây hẳn là chuyện tốt.

Nghĩ tới Tiết Ninh, lâu rồi Đình Mật không gặp cô ta, đi du lịch lâu như vậy sao? Ngẫm lại thấy buồn cười, Tiết Ninh đi chơi bao lâu thì liên quan gì đến cô.

Tiết Chấn dập thuốc, đứng dậy nhìn cô, thở dài: “Tiểu Mật, con còn bé vậy thì có thể đi đâu? Vẫn nên nhà thì hơn.”

Đình Mật nhìn ông, mỉm cười: “Cảm ơn chú đã nuôi nấng con mấy năm qua, con tìm được chỗ ở rồi, chú không cần để lại phòng ở nhà mới cho con đâu, có lẽ sau này con sẽ không về nữa, cùng lắm con về để thăm Tiểu Bân một chốc thôi.”

Tiết Tiểu Bân thấy cô kéo hành lý, ném đồ chơi chạy đến kéo tay cô, lí nhí: “Chị ơi, chị định đến Bắc Kinh ạ?” Bởi vì trước kia Đình Mật nói với cậu bé sau này cô sẽ đến Bắc Kinh học đại học, Tiết Tiểu Bân vẫn luôn nhớ kĩ.

Bắc Kinh ư...

Đình Mật cúi người xoa đầu cậu bé, thì thào: “Đúng vậy.”

Chu Thanh bịt miệng, hai mắt đầm lệ nhìn Tiết Chấn, Tiết Chấn quay mặt đi, rút ra một tấm thẻ, bước tới đưa cho Đình Mật: “Trong thẻ này có một khoản tiền, là học phí và sinh hoạt phí mẹ con và chú cho con, dù thế nào con lên đại học cũng cần tiền.”

Đình Mật liếc một cái, không nhận: “Không cần đâu ạ, con lớn rồi.”

Chu Thanh đột nhiên xông lên liều mạng nhét tấm thẻ vào ba lô của cô, chùng như giận vô cùng: “Con học hành ăn uống đều cần dùng tiền, cho dù con hận mẹ, con cũng phải nhận số tiền này, tốt nghiệp xong rồi nói.”

Đình Mật cau mày nhìn bà, cuối cùng không nói gì, xách hành lý xuống tầng.

Lục Thời Miễn tựa vào xe nghịch chùm chìa khóa trong tay, vẫn luôn nhìn về phía cửa thang gác, thấy Đình Mật xách hành lý ra, cậu nhanh chóng bước tới đón đỡ, kinh ngạc: “Chỉ có ít đồ này?”

Đình Mật lắc đầu: “Còn năm thùng sách nữa, nặng quá, chắc cậu phải lên trên chuyển giúp tớ.”

Chu Thanh và Tiết Chấn đi theo sau cô ngăn người, nhìn Lục Thời Miễn, lại nhìn Đình Mật.

Lục Thời Miễn hờ hững liếc nhìn họ, một tay xách hành lý, một tay nắm tay Đình Mật đi về phía trước.

Chu Thanh và Tiết Chấn vô cùng kinh ngạc, Chu Thanh không kìm được kéo Đình Mật lại, hỏi: “Con, con định chuyển đến đâu ở?”

Đình Mật ngoảnh đầu nhìn bà: “Cái này không cần mẹ lo.”

Mặt Chu Thanh tái mét, nhìn cô, lại nhìn Lục Thời Miễn, vẻ muốn nói lại thôi, bà còn tư cách gì nói Đình Mật? Đình Mật giẫy khởi bà, cùng Lục Thời Miễn ra xe, vừa xếp hành lý xong thì nhìn thấy Từ Khiên và Tần Dạng bước từ một chiếc xe jeep xuống, cô ngăn người: “Sao các cậu lại đến đây?”

“A Miễn bảo bọn tôi đến chuyển đồ giúp cậu.” Tần Dạng gãi đầu.

Lục Thời Miễn nhún vai: “Tớ tưởng cậu nhiều đồ lắm.” Còn dặn Từ Khiên lái một chiếc xe jeep tới.

Mấy ngày trước Từ Khiên và Tần Dạng đã lấy được bằng lái, Lục Thời Miễn vì Đình Mật nên lùi phần thi thứ tư lại, hôm qua mới lấy được.

Ba chàng trai lên tầng bê mấy thùng sách xuống.

Hai chiếc xe nhanh chóng rời đi.

Chu Thanh về nhà, trong nhà thiếu đi một người bỗng thấy thật trống vắng, lại không tìm được bật khóc.

Những năm cấp Ba, Chu Thanh có đi họp phụ huynh mấy lần, đương nhiên biết Lục Thời Miển, cũng biết cậu đỗ vào Thanh Hoa. Lại nghĩ đến Đình Mật cùng hình ảnh hai đứa trẻ nắm tay nhau khi này, lòng bà thầm đoán, có lẽ hai đứa đã ở bên nhau từ hồi cấp Ba.

Tiết Chấn nhìn bà, vỗ vai bà, hạ giọng an ủi: “Đừng khóc nữa, tôi thấy thằng bé cũng không tồi, sau này nếu hai đứa có thể ở bên nhau, Đình Mật chắc sẽ rất hạnh phúc...”

Chu Thanh nhớ đến ngày xưa Đình Mật đòi thi vào đại học ở Bắc Kinh, đột nhiên sức tỉnh trong đau thương, có lẽ hai đứa đã hẹn nhau cùng đến Bắc Kinh.

Bà đẩy Tiết Chấn ra, chôn mặt gào khóc, vừa khóc vừa mắng: “Ông hài lòng chưa? Cả đời này Đình Mật sẽ không tha thứ cho tôi. Còn con bé Tiết Ninh kia, ngày trước tôi tưởng nó chỉ bị chiều quá thành hư, nào ngờ lòng dạ lại xấu xa đến thế, sau này đừng mong tôi đối xử tử tế với nó.”

Khoảng thời gian này hai người họ cãi cọ liên miên, hôm nay Tiết Chấn thấy Đình Mật như vậy cũng cảm thấy có lỗi, vò đầu mặt Chu Thanh mắng.

Đình Mật ngắm cảnh vật vụt qua ngoài khung cửa, quyết định không nghĩ đến chuyện trước kia nữa, cô phải vui lên. Thu hồi tầm mắt, Đình Mật nhìn sang thiếu niên đang điều khiển vô lăng bên cạnh, đôi tay thon dài sạch sẽ, khớp đốt rõ ràng, cực kỳ đẹp đẽ, hồi ngồi cùng nhau cô hay ngắm nghía bàn tay cậu, cảm thấy tay cậu đẹp không kém gì khuôn mặt cậu.

“Hôm nay là ngày đầu tiên cậu lái xe, thế mà tớ cũng dám ngồi, đảm bảo là tình yêu đích thực.”

Ngày đầu tiên Lục Thời Miễn lái xe, còn chở cô, cậu cẩn thận quan sát đường xá, không ngoái đầu nhìn cô, nhếch môi: “Ừ, biết tình yêu đích thực của cậu từ tám trăm năm trước rồi.”

Đinh Mật đỏ mặt, rầm rì: “Lục Thời Miễn, da mặt cậu càng ngày càng dày.”

“Như nhau cả.”

Cậu nâng tay xoa mày, cười khẽ.

“...”

Đinh Mật ở lại căn hộ của Lục Thời Miễn, Đinh Mật hỏi cậu: “Bố và anh cậu biết không?”

Lục Thời Miễn liếc cô: “Biết gì?”

Đinh Mật khoác cổ cậu, ngẩng mặt, cười hoan hỉ: “Cậu kim ốc tàng kiêu đó.”

Lục Thời Miễn vui vẻ, ôm eo cô, cúi đầu hôn.

Cứ thế, kim ốc tàng kiêu hơn một năm.

Trong những năm tháng chia tay sau này, Lục Thời Miễn thi thoảng nhớ đến vẻ mặt của cô khi nói lời ấy, thường nghĩ, nếu có thể giấu cô trọn đời thì hay biết mấy.

...

Cuối cùng Đinh Mật vẫn đến phương Nam học đại học, Lục Thời Miển nhập học trước cô, không thể đưa cô đến trường, Đinh Mật một thân một mình ngồi tàu hỏa, bắt đầu một đoạn đường đời khác.

Gặp được đàn anh đàn chị tiếp đón tân sinh viên ở ga tàu, đàn anh rất nhiệt tình đón lấy hành lý trong tay cô, hỏi tên cô, khoa nào, sau đó dẫn cô lên một chiếc xe khách lớn, đợi mọi người tề tựu đông đủ mới lăn bánh đến trường.

Sau khi xuống xe, Đinh Mật đứng trước cổng trường ngẩn người, bỗng trào nước mắt.

Đàn anh đón cô giật mình, vội hỏi: “Em sao thế? Không phải vừa nhớ nhà đấy chứ?”

Đinh Mật nhìn đàn anh tuần tú tỏa nắng qua làn nước mắt, lắc đầu, vội lau nước mắt đi: “Không, em nhớ bạn trai em.”

Đàn anh: “...”

Vừa khoe trong nhóm là đón được một em gái khóa dưới xinh đẹp xong, không ngờ người ta đã có bạn trai rồi.

Anh chàng cười trừ, hỏi: “Bạn trai em học trường nào?”

“Thanh Hoa ạ.”

Nói ra cảm thấy rất tự hào.

Không biết khi Lục Thời Miển trả lời câu hỏi tương tự thì sẽ có tâm trạng gì, cô từng hết lòng cố gắng muốn trở thành niềm tự hào của cậu.

Vừa đến ký túc xá thì Lục Thời Miển gọi điện tới, cậu quả nhiên rất hiểu cô, câu đầu tiên đã hỏi: “Không khóc chứ?”

Đinh Mật không vui: “Em thành quỷ thích khóc trong mắt anh từ khi nào thế?”

Lục Thời Miễn: “Hắn là khóc rồi.”

Đinh Mật làm thinh, Lục Thời Miễn thở dài: “Đinh Mật, còn nhớ lời anh nói không?”

“Nhớ, chăm chỉ học tập, ngày ngày hướng về phía trước.” Câu này cô biết từ hồi tiểu học, thật sự hợp với mọi giai đoạn học hành, cô biết Lục Thời Miễn muốn cô tích cực hướng về phía trước.

“Nhớ là tốt, đợi anh, Quốc khánh anh đến thăm em.”

Đinh Mật thoáng do dự, nói: “Nhưng em muốn đến Bắc Kinh gặp anh.”

Lục Thời Miễn biết cô muốn đến xem Bắc Đai, đương nhiên không đồng ý: “Để lần sau.”

Đinh Mật đành thôi, cúp điện thoại, phòng ký túc vừa có thêm một cô gái mới đến, thấy cô tắt máy liền nhiệt tình chào: “Chào cậu, tớ là Lưu Tiêu, người bản địa, sau này chúng ta là bạn cùng phòng rồi, có gì không hiểu cậu cứ hỏi tớ, nơi nào ăn ngon chơi vui tớ biết hết.”

Đinh Mật đáp bằng một nụ cười: “Cảm ơn cậu, tớ là Đinh Mật, sau này quan tâm nhau nhiều nhé.”

Lưu Tiêu hào phóng nói: “Đương nhiên rồi, địa bàn của tớ mà.”

Hai người bạn khác cũng lần lượt chuyển tới, tính cách đều khá tốt, Đinh Mật thở phào nhẹ nhõm. Chạng vạng, Lục Thời Miễn gọi điện hỏi chuyện ký túc xá, Đinh Mật nói nhỏ: “Bạn cùng phòng em đều rất dễ gần, anh yên tâm đi, em cũng đâu phải trẻ con.”

Lục Thời Miễn thật sự lo cho cô, cười khẽ: “Thế thì tốt.”

Bấy giờ Đinh Mật mới hỏi cậu: “Bạn cùng phòng anh có tốt không?” Cô biết cậu và Từ Khiên được phân đến cùng một phòng, còn hai nam sinh khác nữa, không biết là người thế nào.

“Tốt lắm, ký túc xá nam không để ý tính toán nhiều đâu.”

Lục Thời Miễn đang nói chuyện thì cửa phòng mở ra, bạn cùng phòng Trương Vy và Ngụy Tông bước vào, Trương Vy xách một túi hoa quả và đồ mua ngoài, thấy Lục Thời Miễn đang nghe điện thoại thì đặt thẳng đồ lên bàn anh.

Từ Khiên đi phơi quần áo về, thấy mãi thành quen, lại có nữ sinh tặng đồ ăn cho Lục Thời Miễn.

Đinh Mật nghĩ đến mấy năm sống chung với Tiết Ninh, không thể không thừa nhận, đầu óc con gái thực sự khá phức tạp, khó chung sống, cô bĩu môi: “Được thôi, anh nói có lý, nhưng bạn cùng phòng em thật sự tốt lắm.”

Lục Thời Miễn mỉm cười cầm điện thoại ra ngoài ban công, hai mươi phút sau, Ngụy Tông hiếu kỳ hỏi: “Anh Miễn nói chuyện với ai đấy? Nấu cháo lâu như thế, lại còn nhẹ nhẹ nhàng nhàng, bạn gái à?”

Từ Khiên cười nhạt, không đáp.

Lục Thời Miễn đã cúp điện thoại, bước vào, Trương Vy chỉ đồng hồ trên bàn cậu: “Hoa khô khoa bảo tôi mang về cho cậu.”

Họ mới kết thúc đợt tập quân sự, Lục Thời Miễn nổi tiếng từ đó, vừa vào học không lâu đã có nữ sinh theo đuổi, trong đó bao gồm cả hoa khô khoa Máy tính. Lục Thời Miễn liếc đồng hồ trên bàn, hơi cau mày, Trương

Vy thấy vậy lập tức nhanh nhẩu cuồn về bàn mình, gãi đầu cười xòa: “Hoa khôì khoa nhờ tôi giúp, tôi không tiện từ chối người đẹp thôi mà...”

Lục Thời Miễn kéo ghế ra ngồi xuống, liếc nhìn cậu ta, cười nhạt: “Lần sau nếu có người nhờ cậu, cậu cứ bảo tôi có bạn gái rồi.”

Trương Vy: “...”

Ngụy Tông: “Vãi! Cậu có bạn gái rồi á? Không đúng...” Với ngoại hình của Lục Thời Miễn, có bạn gái là chuyện rất bình thường, không có mới là lạ, cậu ta đổi câu hỏi: “Bạn gái cậu học trường nào vậy? Có ở Bắc Kinh không?”

Trương Vy phản ứng lại, cũng tụ tập hóng hớt: “Đúng thế, ở Bắc Kinh không vậy? Chúng ta có thể mời phòng ký túc của họ ăn cơm, coi như làm quen.”

Lục Thời Miễn: “Không.”

“Tiếc thế.” Trương Vy than thở, còn tưởng có thể móc nối gì chứ, anh chàng nhìn sang Từ Khiên, “Anh Khiên, có bạn gái chưa?”

Từ Khiên cười nhạt: “Có rồi, ở Mỹ.”

Trương Vy: “Đệt, các cậu... đều yêu sớm?”

Lục Thời Miễn cười thờ ơ, không nói gì, nhìn Từ Khiên: “Đi ăn cơm không?”

Từ Khiên gật đầu, hai người cùng đi ăn cơm. Ngụy Tông vỗ vai Trương Vy, chấp nhận hiện thực: “Cố gắng thôi, sớm muộn gì cũng sẽ có gấu.”

Khoảng giữa tháng Mười, Đình Mật kết thúc đợt huấn luyện quân sự, chính thức vào học.

Cứ yên ổn như thế, tuần tự lên lớp, ăn cơm, tự học, đi ngủ.

Ngày qua ngày bình thường vô vị.

Có điều, Đinh Mật gặp được bạn cũ ở khoa Báo chí, một trong số đó là Hàn Tiêu, hai người cùng nhau đi ăn cơm, Hàn Tiêu đã biết chuyện cô và Lục Thời Miễn ở bên nhau, trợn mắt: “Đinh Mật, rốt cuộc cậu có giúp tớ đưa thư tình cho Lục Thời Miễn không vậy?”

Đinh Mật cười: “Có chứ, vì chuyện đó mà cậu ấy giận tớ suốt một thời gian dài đấy.”

Rõ ràng mới chỉ là chuyện năm ngoái, vậy mà ngỡ như đã qua rất lâu. Đinh Mật biết trạng thái của bản thân không tốt, lòng không yên, nhưng cô đã cố gắng điều chỉnh rất nhiều.

Nghỉ Quốc khánh, Lục Thời Miễn đến thành phố của cô. Hơn một tháng không gặp, Đinh Mật vừa thấy người đã cầm lòng chẳngặng nhào đến ôm chầm cậu, Lục Thời Miễn ôm eo cô bằng bên tay không xách hành lý, cúi đầu mỉm cười: “Xúc động thế à?”

“Đương nhiên rồi.” Đinh Mật nhất định sẽ không nói cho cậu biết, cô đã dựa vào niềm mong ngóng này để chống đỡ suốt cả tháng vừa qua.

Lục Thời Miễn vò tóc cô: “Đi thôi.”

Đinh Mật khoác ba lô, ngẩng đầu nhìn cậu: “Em cũng mang hành lý theo, tối nay em ở với anh được không?”

Lục Thời Miễn biết phòng của cô không có ai, đương nhiên sẽ không cho cô về ký túc một mình.

Lúc đi thuê phòng, nhân viên khách sạn hỏi: “Chào anh chị, xin hỏi hai người cần loại phòng nào?”

Đình Mật nhìn chăm chăm tấm áp phích của khách sạn, lặng lẽ kéo ống tay áo Lục Thời Miễn, chỉ cho cậu xem.

Cô chỉ vào loại phòng đôi (*).

(*) 大床房: Là loại phòng chỉ có một giường cỡ lớn. Mình tìm mãi không thấy cách gọi đơn giản nào mà gom đủ ý loại phòng này, nên thôi gọi chung chung rồi giải thích vậy.

Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn cô, híp mắt, Đình Mật ngoẹo đầu nhìn sang nơi khác, mấy giây sau, cô nghe thấy Lục Thời Miễn nói: “Phòng đôi, hai phòng.”

Đình Mật: “...”

Thứ cô cần là một phòng đôi, không phải mỗi người một phòng!

Một mình cô ngủ phòng đôi làm gì!

Nhân viên trước quầy lập tức nói: “Ngại quá, chỉ còn một phòng đôi thôi ạ.”

Lục Thời Miễn im lặng hai giây, lạnh nhạt đáp: “Vậy thì một phòng.”

Vào thang máy, Đình Mật đặc ý cướp lấy thẻ phòng. Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn cô cảnh cáo, Đình Mật coi như không thấy.

Vừa vào phòng, Đình Mật lập tức ôm cổ cậu, kiễng chân định hôn, nhưng Lục Thời Miễn không phối hợp, cô chỉ hôn đến cằm của cậu. Lục Thời Miễn rũ mắt nhìn cô, Đình Mật tấm tức: “Lục Thời Miễn, anh cúi đầu xuống đi!”

Lục Thời Miễn cười trầm thấp, bỏ hành lý xuống, giữ eo đè cô lên cửa hôn.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Đình Tiểu Mật

Dịch: Hoài Dương

Mọi tình cảm trên thế gian này đều cần một lối thoát, nhưng Đình Mật dường như lạc trong mớ cảm xúc phức tạp, không tìm thấy lối ra.

Niềm an ủi duy nhất của cô là Lục Thời Miễn.

Cô ôm cổ cậu, hôn hết mình, đổi lại nụ hôn càng thêm mãnh liệt của Lục Thời Miễn, bàn tay cậu luồn vào từ vạt áo, vòng eo cô gái trong lòng mảnh khảnh, mịn màng mà mềm mại, cậu quyến luyến ở nơi ấy hồi lâu, cuối cùng vẫn không xâm phạm tiếp.

Không phải không muốn, mà là sợ không thể vẫn hồi.

Lục Thời Miễn có thể cảm nhận được sự ỷ lại của cô vào cậu hiện tại, cậu không muốn chạm đến cô vào lúc cô yếu đuối nhất, nó sẽ khiến cậu thấy mình là kẻ thừa nước đục thả câu, cho dù cô bằng lòng cũng không được, hai người không nên gán bó bằng cách này.

Trước khi mất khống chế, Lục Thời Miễn kéo cô bé đang quăn quắt nơi cổ cậu ra, vò tóc cô, như cười như không, nhìn cô: “Đủ chưa?”

Đình Mật đỏ mặt tía tai, gật đầu: “Đủ rồi...”

Để giải nỗi khổ tương tư, một nụ hôn tạm thời đủ rồi, dù sao cậu cũng sẽ ở đây sáu ngày.

Lục Thời Miễn khom lưng xách hành lý lên, Đinh Mật đi theo cậu, thấy cái giường lớn trắng tinh, tai lập tức đỏ bừng, Lục Thời Miễn quay đầu liếc cô, đùa ác: “Phòng đôi mà em đòi, hài lòng chưa?”

Đinh Mật đỏ mặt, cứng miệng: “Hài lòng lắm, hài lòng chết đi được!”

Lục Thời Miễn cười lắc đầu, lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Đinh Mật dõi theo cậu cho đến khi không nhìn thấy người nữa, cô đảo mắt nhìn khắp phòng, nhác thấy cái hộp nhỏ đặt trên tủ đầu giường, nghĩ đến sự nhẫn nhịn kiềm chế của Lục Thời Miễn, cô bạo gan cầm cái hộp lên, ngồi bên mép giường nghiên cứu.

Càng nhìn càng đỏ mặt.

Cửa phòng tắm mở ra.

Đinh Mật cấp tốc để đồ về lại chỗ cũ, nhào mình xuống giường.

Lục Thời Miễn lau tóc nhìn cô vẻ khó hiểu: “Đinh Mật, em làm gì đấy?”

Đinh Mật trở mình, nhìn cậu: “Lục Thời Miễn, em thấy anh đen hơn trước.”

Lục Thời Miễn thường chơi bóng, da không trắng lắm, nhưng chẳng đến mức đen, dù sao đi học chủ yếu chỉ quanh quẩn trên lớp, cũng chẳng phơi mình ở đâu khác được, nay cậu đen đi thế này, da hơi hướng màu lúa mạch.

Không biết có phải vì lý do này, trông cậu trưởng thành hơn hẳn một tháng trước, toát lên khí chất và thân hình của một người đàn ông, vẻ khắc kỷ lạnh lùng càng thêm nổi bật và quyến rũ.

“Tập quân sự mà không đen được à?” Lục Thời Miễn chẳng mấy may để ý đến màu da, trước kia hè chơi bóng nhiều cũng rám nắng, mùa đông sẽ trắng lại, cậu ném khăn đi: “Dậy nào, đi ăn cơm.”

Đinh Mật nhanh chóng bò dậy: “Anh chưa ăn ở trên máy bay á?”

Đã quá giờ cơm tối, cô tưởng cậu ăn ở trên máy bay rồi, Lục Thời Miễn cúi đầu liếc cô: “Em ăn rồi?”

Đinh Mật cười ngượng ngập: “Em ăn một cái bánh mì rồi.”

Lục Thời Miễn cau mày: “Em toàn giải quyết bữa tối kiểu đấy?”

“Không, bình thường em đi ăn với bạn, nhưng sáng nay họ về hết rồi, một mình em không bước chân ra khỏi phòng.”

“Em không biết chờ anh rồi đi ăn?” Lục Thời Miễn hỏi ngược lại, chừng không vui.

“Em tưởng anh ăn ở trên máy bay rồi...”

Đinh Mật cười làm lành, chủ động nắm tay cậu: “Đi thôi nào thiếu gia, bây giờ đưa anh đi ăn cơm!”

Lục Thời Miễn bó tay.

Một tháng qua Đinh Mật gần như không ra khỏi trường, vẫn xa lạ với thành phố này như trước, không muốn để Lục Thời Miễn phát hiện ra, cô bèn gọi điện cho Lưu Tiêu: “Em hỏi bạn cùng phòng em xem chỗ nào ăn ngon.”

Đồng thời hơi chán nản, sao không biết lên kế hoạch sẵn chứ, trước kia cô đâu có thế này.

Lưu Tiêu rất nhiệt tình: “Ăn ngon á, bây giờ các cậu đang ở đâu?”

Đinh Mật nói: “Quảng trường thời đại gần đó.”

“Ồ, tớ cũng đang ở đây này, đang xếp hàng với bạn, nhà hàng này ngon cực, cậu qua đây, càng đông càng vui.”

Đinh Mật ngập ngừng, Lục Thời Miễn tựa gần cô nên cũng nghe thấy, nói bên tai cô: “Đi.”

“Không phải một mình tớ, còn có bạn trai tớ nữa, được không?”

Lưu Tiêu đã sớm biết cô có bạn trai học Thanh Hoa, vẫn luôn tò mò, song Đinh Mật nhất định không chịu cho mọi người xem ảnh, bây giờ sao có thể bỏ qua cơ hội này, vội nói: “Đương nhiên là được rồi! Cậu còn không được!”

Cúp điện thoại, Đinh Mật nhìn Lục Thời Miễn, thắc mắc: “Không phải anh không thích ghép bàn với người khác sao?”

Lục Thời Miễn vỗ đầu cô: “Xem bạn cùng phòng em thế nào.”

Đinh Mật bỗng hiểu ra, Lục Thời Miễn bảo muốn đến thăm cô, không chỉ là cô, cậu còn muốn hiểu rõ tình trạng cuộc sống của cô nữa.

Rõ ràng, cậu không hài lòng.

Đinh Mật hơi luống cuống, Lục Thời Miễn đã ra đến cửa, quay đầu nhìn cô, giục: “Đi thôi.”

Đinh Mật hoàn hồn, vội đuổi theo.

“Nghĩ gì vậy?” Cậu ôm vai cô, kéo người đi.

“Em thấy anh như phụ huynh đến kiểm tra đột xuất ấy.” Cô thành thật đáp.

Lục Thời Miễn cúi đầu cười khẽ bên tai cô: “Em nói đúng đấy, dù sao hiện tại anh cũng là người giám hộ của em.”

Đình Mật sững sốt, đánh cậu: “Người giám hộ gì, em trưởng thành rồi!”

“Thế đổi cách nói vậy, anh là bạn trai em.” Cậu nhướn mày.

“Thế còn tạm được.” Đình Mật hài lòng.

Lưu Tiêu thấy Lục Thời Miễn thì ồ khẽ, nói với bạn: “Bạn trai của bạn cùng phòng tớ, học sinh giỏi Thanh Hoa đấy, không ngờ lại đẹp trai thế này, thế giới quả nhiên bất công.”

Người bạn nọ liếc nhìn: “Trông có vẻ lạnh lùng.”

Lưu Tiêu nghĩ đến tần suất Đình Mật nói chuyện điện thoại, lắc đầu: “Không đâu, thường thấy cậu ta gọi điện rất thắm thiết, có khi bạn tớ còn bị trêu cho đỏ cả mặt.”

Đình Mật nắm tay Lục Thời Miễn đi tới, nhìn lưu Tiêu. Lưu Tiêu là một cô gái rất hào phóng, chủ động nói: “Chào cậu, tớ là bạn cùng phòng của Đình Mật, trước kia đã nghe Đình Mật nhắc đến cậu.”

Ngoại trừ ngày đầu tiên mất khống chế trước cổng trường, Đình Mật rất ít khi chủ động nhắc đến chuyện của bản thân.

Lục Thời Miễn mỉm cười: “Chào cậu, tôi là Lục Thời Miễn.”

Lưu Tiêu thầm nghĩ, tên của “trùm học” cũng hay nữa.

Nhà hàng này rất đông khách, đã hơn tám giờ mà vẫn còn người xếp hàng, vừa hay đến lượt Lưu Tiêu, mấy người cùng đi vào. Trên bàn, Lưu Tiêu tò mò thành tích của Lục Thời Miễn: “Cậu thi đại học được bao nhiêu điểm vậy?”

Đinh Mật cúi đầu, nghe thấy Lục Thời Miễn cũng không khiêm tốn nói điểm của mình ra.

Lưu Tiêu tròn xoe mắt, không nhận được thốt lên: “Má, cao thế!”

Nhất định không phải loài người!

Lục Thời Miễn mỉm cười, rót nước cho từng người: “Cũng tạm.”

Lưu Tiêu cảm thấy mình không hiểu thế giới của học sinh giỏi lắm, nhìn Đinh Mật, cười: “Đinh Mật được bao nhiêu điểm vậy? Bọn tớ hỏi mấy lần nhưng cậu ấy không nói, có điều trường bọn tớ cũng không tệ, top 50, điểm số hẳn cũng cao.”

Nói đến đây, đột nhiên a lên: “Không đúng, sao Đinh Mật không đăng kí vào đại học ở Bắc Kinh?”

Sắc mặt Đinh Mật hơi thay đổi, Lục Thời Miễn nắm tay cô dưới gầm bàn, vân vân, cậu không nói Đinh Mật bao nhiêu điểm, chỉ nói: “Đinh Mật được điểm tiếng Anh tối đa, không quan trọng có cùng thành phố hay không, tôi có thời gian sẽ đến đây, đều như nhau.”

“Trời! Điểm tối đa tiếng Anh á! Đinh Tiểu Mật, cậu giỏi thế!”

Đinh Mật ngẩn người, đột nhiên nhớ đến Đỗ Minh Vy, chỉ có cô nàng và Lục Thời Miễn gọi cô là Đinh Tiểu Mật.

Có lẽ vì cách gọi đặc biệt này, Đinh Mật cảm thấy mình thân với Lưu Tiêu hơn chút, cười xòa: “Cũng bình thường.”

Lưu Tiêu nhìn đôi lúm đồng tiền bên má Đinh Mật, nhướn mày: “Cậu cười xinh thế, nên cười nhiều hơn.”

Đinh Mật: “...”

Lập tức cảm thấy trên đỉnh đầu có ánh mắt nhìn cô chòng chọc.

Đinh Mật thầm thở than, biết thế đã không đưa cậu tới đây.

Về đến khách sạn, hai người thay nhau đi vệ sinh, Lục Thời Miễn ngồi trên giường, duỗi chân uể oải, kéo cô vào lòng. Đinh Mật ngồi trên đùi cậu, dáng vẻ ngoan ngoãn nghe dạy dỗ, Lục Thời Miễn nhớ lại lời tư vấn của bác sỹ tâm lý.

Đinh Mật hiện tại có khuynh hướng trầm cảm, cần được cổ vũ và dẫn dắt.

Cậu xoa tóc cô: “Đinh Mật.”

Đinh Mật ngẩng đầu nhìn cậu, Lục Thời Miễn hôn lên môi cô, nhìn sâu vào mắt cô: “Em rất ưu tú, đừng vì những chuyện kia mà phủ định chính mình, cũng đừng khép kín bản thân, em muốn gì, từ giờ có thể bắt đầu lại, anh sẽ ở bên em.”

“Sao?”

Đinh Mật ngờ ngàng nhìn vào mắt cậu, rất lâu sau mới thấy rõ cái bóng đổ ngược nho nhỏ trong đôi con ngươi đen láy ấy. Cô ôm cổ cậu, mắt lấp lánh ánh nước, thì thầm: “Lục Thời Miễn, em vẫn cảm thấy thực không cam lòng...”

Lục Thời Miễn cúi đầu hôn lên mắt cô, giọng kìm nén: “Anh biết, chúng ta cứ từ từ, được chứ?”

“Ừm.” Đinh Mật gật đầu đồng ý.

Hai người càng hôn càng say đắm, Đinh Mật có thể cảm thấy bàn tay đặt trên eo mình siết chặt cỡ nào. Nụ hôn dữ dội khiến Đinh Mật mơ mơ màng màng không biết mình đang ở chốn nào, cô muốn đẩy cậu ngã xuống

giường, song vừa chạm vào khuôn ngực rắn chắc nóng hằm hập ấy thì lại bị cậu giữ lấy, lật người đè xuống.

Gấu váy Đinh Mật đã trượt mãi lên đùi, đôi chân trắng nhỏ bị cậu đè dưới thân, Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn thoáng qua, hơi thở càng thêm nặng, nhanh chóng chuyển về mặt cô. Gò má Đinh Mật đỏ bừng, ôm cổ cậu, ngẩng đầu hôn cậu.

Lục Thời Miễn vuốt eo cô không buông, Đinh Mật mơ màng nghĩ, eo cô thích thế sao? Mãi đến khi tay cậu đột nhiên phủ lên ngực cô.

Đây là lần đầu tiên cậu chạm vào nơi ấy của cô, Đinh Mật có thể cảm nhận được hơi thở càng thêm nặng nề của cậu, cũng cảm nhận được sự kiềm chế và nhẫn nhịn của cậu.

Thật lâu sau, Lục Thời Miễn sửa sang lại quần áo cho cô, kéo chăn đắp lên hai người, ôm cô từ sau lưng, thở sâu bên tai cô.

Đinh Mật vẫn chưa lấy lại sức, song cô rất muốn biết một chuyện.

“Lục Thời Miễn, khá mềm phải không?”

Lục Thời Miễn che mắt, không phải khá mềm, mà là rất mềm, tuyệt vời hơn trong tưởng tượng rất nhiều, không hề tệ như thi thoảng nghe thấy cô và Đỗ Minh Vy nói.

“Đinh Mật, em im đi.”

Giọng cậu trầm khàn, mang ý cảnh cáo.

“Ừa...”

Mấy giây sau, cậu mất kiên nhẫn: “Đinh Mật, em có thể dừng thở mạnh thế không.”

Đinh Mật vô cùng oan ức: “Em thử cũng sai?”

“...”

Thôi vậy, Lục Thời Miễn buông cô ra, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Cậu dậy, Đinh Mật cũng dậy, ngồi ngẩn ngơ, mãi đến khi nhà tắm truyền đến tiếng nước chảy, cô đoán chắc cậu đang tắm nước lạnh.

Lục Thời Miễn mang đầy hơi lạnh trở về giường, không tựa gần cô, Đinh Mật chủ động nhích tới ôm lấy thân thể cường tráng của cậu, người co rúm. Kỳ lạ là, cơ thể chàng trai như một ngọn lửa cháy mãi không tắt, nhanh chóng khôi phục sự ấm nóng.

Hai người lại hôn nhau thêm một lát, Đinh Mật thiếp đi trước.

Lục Thời Miễn lại mang cơ thể nóng hừng hực lao vào phòng tắm, lần này rất lâu sau mới ra.

Sau kỳ nghỉ Quốc khánh, Lưu Tiêu làm gì cũng thích kéo Đinh Mật theo, tham gia câu lạc bộ, diễn thuyết, còn kể cho mọi người thành tích tiếng Anh của Đinh Mật. Đinh Mật thật sự học tiếng Anh rất tốt, từ vựng phong phú, phát âm chuẩn Anh Mỹ, và lại giọng cô cũng hay, có một lần còn được lên làm MC trong một chương trình của khoa Báo chí.

Sau này đàn anh năm tư Bùi Dịch nhờ cô lồng tiếng cho một đoạn phim tài liệu, tiếp đó là tham gia ghi hình.

Đinh Mật dần tìm thấy niềm vui trong sự bận rộn này, bước từng bước khỏi bóng tối.

Nhưng thỉnh thoảng nghĩ tới, cô vẫn cảm thấy không cam lòng, nghĩ sâu hơn, cảm giác đau đớn và căm giận ấy vẫn tồn tại, thế nên trước giờ cô không dám nghĩ kỹ về nó.

Nghỉ đông Đình Mật cũng không về nhà, chỉ đến nhà trẻ thăm Tiết Tiểu Bân mấy lần, gặp phải Chu Thanh hai lần. Chu Thanh muốn gọi cô về cùng đón Tết, bọn họ đã chuyển đến nhà mới, nhưng Đình Mật từ chối.

Đỗ Minh Vy cũng đã trở về, mấy người hẹn nhau tụ tập, Đình Mật hỏi cô nàng: “Yêu xa khác nước khổ không?”

Đỗ Minh Vy thở dài: “Mày nói xem?”

Chắc chắn là khổ rồi.

So ra thì tình trạng của cô và Lục Thời Miễn tốt hơn nhiều, kỳ một Lục Thời Miễn đi thăm cô ba lần, bình quân là khoảng một tháng một lần.

Đối với tình yêu xa cách nhau hơn nửa đất nước, gặp nhau như vậy đã là nhiều.

Lần nào gặp hai người cũng ngủ chung một giường, khó tránh khỏi chuyện vô tình bén lửa, Đình Mật không hiểu tại sao Lục Thời Miễn có thể nhẫn nhịn như thế. Mãi đến khi có một lần, Lục Thời Miễn kéo tay cô đặt lên nơi nọ, lần đầu tiên hiểu rõ, Đình Mật không dám to gan chủ động trêu chọc nữa.

Kỳ nghỉ Quốc khánh năm hai, Lục Thời Miễn đến thăm cô, Đình Mật ra sân bay đón cậu.

Trên đường đến khách sạn, Đình Mật kể chuyện mấy ngày trước: “Học trưởng Bùi bảo nghỉ hè em với Lưu Tiêu có thể đến công ty của anh ấy thực tập có lương, anh thấy em có nên đi không?”

Sắc mặt Lục Thời Miễn hơi kỳ lạ, trí nhớ của cậu rất tốt, lần đầu tiên Đình Mật nhắc đến học trưởng nọ hình như là tháng 12 năm ngoái, cô không nhắc đến nhiều, nhưng không hiểu sao cậu không thích vị học

trưởng kia: “Đừng đi, nếu em muốn thực tập, về anh sẽ tìm cho em một công ty tương tự.”

Đinh Mật thoáng do dự, nhưng vẫn quyết định nghe lời cậu: “Được thôi, nghe anh vậy.”

Lục Thời Miễn liếc cô, nheo mắt: “Em thực miễn cưỡng?”

Đinh Mật lắc đầu: “Không mà.”

Cô chỉ không muốn đến nghỉ hè cũng phải xa cậu, vậy nên mới bần khoản thôi.

“Đúng rồi, tối nay học trưởng Bùi định mời mọi người ăn cơm, đều là thành viên của câu lạc bộ trước, có thể dẫn người nhà theo, bọn mình cùng đi nhé.”

Lục Thời Miễn nhìn cô, bỗng nhếch môi: “Được, tiện thể gặp vị học trưởng Bùi kia.”

Giọng điệu này...

Đinh Mật như phát hiện ra đại lục mới, quay đầu nhìn cậu chòng chọc, giọng chờ mong: “Này, Lục Thời Miễn, anh ghen hả?”

Lục Thời Miễn vỗ đầu cô: “Nói vớ vẩn.”

Đinh Mật gắng sức nghiêng đầu dưới lòng bàn tay cậu, muốn nhìn rõ vẻ mặt của cậu, có điều gương mặt ấy ngoài đẹp trai ra thì không thấy gì khác.

Tối, hai người đến nhà hàng đúng giờ.

Lục Thời Miễn nắm chặt tay cô, nhìn mọi người một lượt.

Người đàn ông cao ráo đeo kính khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi ngồi ở giữa bị mấy người vây quanh, có nữ sinh hỏi: “Học trưởng, bữa nay hình như hơi lạ?”

Người nọ chắc là Bùi Dịch, vẻ ngoài thực sự rất thu hút con gái.

“Đinh Mật đưa người nhà đến rồi!”

Mọi người sôi nổi nhìn về phía Đinh Mật, ánh mắt tập trung trên người Lục Thời Miễn, Bùi Dịch nhìn cậu, cười khê: “Lục Thời Miễn, trước kia đã nghe danh.”

Lục Thời Miễn cười nhạt: “Tôi cũng đã nghe Đinh Mật nhắc đến học trưởng Bùi vài lần, có điều vẫn chưa biết tên anh.”

“Bùi Dịch.”

Sau khi ngồi xuống, Đinh Mật kéo tay áo Lục Thời Miễn, lên án: “Em với học trưởng Bùi thật sự không có gì, đừng xử oan em!” Lúc này cô như ngửi thấy mùi thuốc súng.

Lục Thời Miễn đương nhiên không hoài nghi cô, chỉ là cậu không thích người khác dòm ngó cô, cảm giác này khiến cậu rất khó chịu.

“Đinh Mật, chắc yêu xa khổ lắm?”

Có người hỏi.

Đinh Mật lắc đầu: “Vẫn tốt.”

“Một tháng các cậu gặp nhau mấy lần?”

“Một lần.”

“Ồ... nắng hạn gặp mưa rào à!” Có nam sinh giỡn.

“...” Đinh Mật đỏ mặt.

Bùi Dịch cười nhạt, nhìn Lục Thời Miễn, lại liếc nhìn Đinh Mật, vẻ như đùa: “Nhiều người theo đuổi Đinh Mật lắm, Lục Thời Miễn, cậu phải coi chừng đấy.”

Lục Thời Miễn nhếch môi, miết chặt tay Đinh Mật: “Đương nhiên, song người khác cũng không theo đuổi được.”

Đinh Mật nhìn cậu, bỗng thấy hơi căng thẳng.

Liên hoan xong có người đề nghị đi KTV, Bùi Dịch đặt phòng, mọi người cùng đi hát.

Đinh Mật không muốn ở lại lâu quá, nhào người bên tai Lục Thời Miễn: “Lát nữa bọn mình về trước nhé.”

Lục Thời Miễn nhàn nhã tựa vào sofa, nghịch ngón tay cô: “Ừm.”

Lục Thời Miễn uống chút rượu, lúc sắp về, cậu đi vệ sinh, gặp Bùi Dịch hút thuốc ngoài hành lang. Bùi Dịch đưa bao thuốc cho cậu, cười nói: “Hút một điếu?”

Lục Thời Miễn liếc bao thuốc: “Không cần đâu, Đinh Mật không thích mùi thuốc lá.”

Câu này rõ ràng vô căn cứ, bởi vì Đinh Mật chưa từng nói vậy, nhưng cậu thực sự đã bỏ thuốc.

Bùi Dịch ngẩn ra, cười bất đắc dĩ.

Lục Thời Miễn đã quay người đi, Đinh Mật xách túi ra khỏi phòng hát, khoác tay cậu nhoèn miệng cười: “Đi thôi.”

...

Vừa vào phòng, Đinh Mật lập tức bị Lục Thời Miễn đè lên cửa, cô ôm cổ cậu, ngẩng mặt tiện cho cậu hôn cô, nhắm mắt.

Nhưng đợi rất lâu, không có nụ hôn nào hạ xuống.

Lại hé mắt.

Lục Thời Miễn đang cúi đầu nhìn cô chăm chăm, như cười như không: “Quan hệ với học trưởng kia rất tốt?”

Đinh Mật vội lắc đầu, biện bạch cho bản thân: “Không có, em chưa đi riêng với anh ấy bao giờ, bình thường liên hoan đều là mọi người cùng đi...” Lại lặng lẽ liếc cậu, “Này, Lục Thời Miễn, anh ghen thật à?”

Ngắm thấy hơi đắc ý, ngẩng đầu cười rộ lên.

Lục Thời Miễn vò mạnh tóc cô: “Cười khi!”

“Buồn cười lắm mà...” Cô cười khúc khích, hai tay vẫn ôm cổ cậu, kiễng chân hôn.

Lục Thời Miễn híp mắt kéo tay cô xuống giam lại đằng sau, dẫn người hôn.

Trước buổi liên hoan, hai người lâu ngày gặp lại đã có một lần bén lửa, cũng đã tắm rửa.

Lúc này, dường như lại nhen lên ngọn lửa chưa kịp dập tắt.

Lục Thời Miễn ôm cô về giường, đè cô xuống, vùi mặt trên cổ cô. Cậu nhắm mắt, hôn cô từ tai xuống xương quai xanh, vừa hôn vừa hỏi: “Đinh Mật, hiện tại em thấy vui không?”

Đinh Mật không biết cậu ám chỉ điều gì, nhưng bây giờ cô rất vui: “Có.”

Lục Thời Miễn hôn một mạch, quét sạch mọi cản trở, kịch liệt hơn xưa rất nhiều. Đinh Mật tưởng chỉ là một lần vô tình bén lửa khác, kêu khê, mãi đến khi trên người chỉ còn lớp đồ cuối, cô mới cảm thấy bất thường, trước nay cậu chưa từng thế này, Đinh Mật đỏ mặt mở to mắt.

Lục Thời Miễn chống trên người cô, mí cong cong, mắt đỏ au, bên trong cất giấu một ngọn lửa.

Lại cúi đầu hôn cô: “Đinh Mật, sợ đau không?”

Đinh Mật: “...”

Cậu cuối cùng không nhịn được nữa?

Mặt Đinh Mật đỏ rực, nghĩ đến chuyện nọ, thực sự có hơi sợ, song cô chỉ thoáng bắn khoản, lập tức ôm chặt cổ cậu, đồng thời quấn hai chân mình quanh eo cậu: “Sợ, nhưng em bằng lòng.”

Lục Thời Miễn dạo đầu rất lâu, Đinh Mật đắm chìm vào loại thân mật này, rên khe khê, cho đến khi cậu lấp kín môi cô, nuốt trọn mọi âm thanh của cô. Thân dưới dần ẩm ướt, cậu mơn trớn nhẹ nhàng, cúi đầu nhìn cô.

Đinh Mật then thừng quay mặt đi, ngấm lại thấy không đúng, che mắt cậu: “Đừng nhìn em...”

“Ừm, không nhìn.” Cậu mỉm cười.

Đinh Mật còn chưa kịp thở phào, bỗng cảm thấy cậu đè nặng xuống, giây tiếp theo, cô bất ngờ mở to mắt, toàn thân cứng đờ, không dám động đậy.

Khốn nạn!

Đau phát khóc.

Cậu chống trên người cô, cau mày nhăn nhin, lau mắt cô: “Khóc thật?”

Đinh Mật thực sự rất đau, không muốn nói gì, rưng rưng đánh cậu một cái.

Lục Thời Miễn đã bắt đầu đương nhiên sẽ không muốn dừng lại, cúi đầu hôn cô: “Cố chịu nhé? Anh đã nói em sẽ khóc mà.”

Đinh Mật lại đánh cậu, ứa nước mắt, sự gắn liền thân mật như khám nạm vào nhau thế này, chỉ có cậu.

“Đừng động.” Cậu giữ cô lại, nhăn nhin nói.

“Vậy anh cũng đừng động...” Đinh Mật ôm chặt cậu.

“Không được, anh nhất định phải động, bằng không sẽ phát điên.”

“...”

Cậu cười, bắt đầu.

Đêm dài dằng dặc, dịu dàng mà nóng bỏng.

Như cơn gió nồng nàn hôn lên gò má.

Như trái tim rực lửa của thiếu niên.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36

Ngoài cửa ánh trăng sáng trong, trong phòng ấm áp yêu kiều.

Đinh Mật rất muốn chịu đựng vì Lục Thời Miễn, nhưng cố được phút chốc, cô vẫn cảm thấy đau dữ dội, tay chân cùng kháng cự, nước nở cầu xin: “Không làm nữa được không? Em sai rồi, sau này không dám trêu chọc anh nữa...”

Lục Thời Miễn bị cô làm cho nhếch nhác, xoắn chặt mày, nhưng cậu vẫn không muốn dừng lại, túm tay cô đè trên đỉnh đầu.

“Không được, anh chưa từng làm gì mà bỏ dở giữa chừng.”

“Cố chịu thêm một chút nữa, nhé?”

“Đau lần này thôi, lần sau sẽ ổn...”

Cậu hôn cô, thở hỗn hển, một người bình thường lạnh nhạt cấm dục như thế, bây giờ vì dễ dàng cô, lại có thể nói những lời mềm mỏng dịu dàng đến vậy. Dưới sự dụ dỗ của cậu, Đinh Mật dần thả lỏng cơ thể, tìm thấy chút thoải mái trong đau đớn, nhắm mắt rên khe khẽ.

Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn cô, chợt lấp kín môi cô, càng nhiệt liệt tiến công lãnh địa thuộc về riêng mình.

Như bão táp mưa sa.

Tình cảm bỗng thăng hoa.

Đinh Mật ôm chặt cơ thể rắn chắc và mạnh mẽ của cậu, cô ngửa cổ nhìn đôi mắt như đêm sâu không đáy ấy, lặng lẽ khắc ghi dáng vẻ của cậu lúc này vào trong tâm trí, cho dù có một ngày cô đánh mất bản thân, cũng sẽ không quên đi.

Sau khi kết thúc, Lục Thời Miễn thu dọn sạch sẽ cho cả hai, rồi ôm chặt cô từ phía sau: “Muốn ngủ chưa?”

Hai chân Đinh Mật vẫn còn run, sợ cậu lại tiếp tục, vội nói: “Em ngủ ngay đây, anh đừng quấy rối.”

Lục Thời Miễn cười khẽ, đúng là cậu muốn thử tiếp, song ngày rộng tháng dài, cậu vò tóc cô, trêu chọc: “Ngủ đi, Đinh Tiểu Mật, ngày mai tiếp tục.”

Đinh Tiểu Mật đỏ mặt đánh cậu một cái.

Lục Thời Miễn chụp tay cô kéo vào trong lòng, cúi đầu liếc cô, cười dung túng: “Dạo gần đây em rất thích đánh người thì phải?”

Đinh Mật hừ: “Em chỉ đánh anh có một cái, ban nãy anh đánh em bao nhiêu cái? Đau như thế mà em còn không nói gì.”

“...” Nếu tính ra, đúng là đếm không xuể.

Sáu ngày tiếp theo, thời gian hai người ở trong khách sạn nhiều gấp đôi những khi trước.

Lục Thời Miễn tiến bộ rất nhanh, lần sau làm tốt hơn lần trước, Đinh Mật bị đau mấy lần đầu, sau này dần thể nghiệm được cảm giác như trong tiểu thuyết, hơi lún sâu vào đó.

Buổi tối trước khi chia xa, kết thúc một màn say sưa quần quýt.

Đinh Mật nằm sấp trên ngực cậu lên án: “Lục Thời Miễn, em thấy lúc này anh dùng sức mạnh quá, làm em rất đau.”

Lục Thời Miễn nửa tựa vào đầu giường, gập một chân, dáng vẻ biếng nhác, cúi đầu nhìn cô. Tóc cô đã dài hơn nhiều, không còn là dáng vẻ cô bé tóc ngắn hồi học cấp Ba, mái tóc dài mềm mại, làn da trắng như tuyết, phảng phất bóng dáng một người phụ nữ.

Ánh mắt cậu rất đổi dịu dàng, thấp giọng: “Đinh Mật, nếu em yên tĩnh một chút, anh có thể nhẹ nhàng hơn.”

Cô không phản ứng kịp: “Là sao cơ?”

“Không hiểu?”

“Không hiểu gì hết.”

Cậu khom mình, cười khê bên tai cô: “Đinh Mật, tiếng... rên của em rất hấp dẫn.”

“...”

Đinh Mật đỏ mặt tía tai trốn vào trong chăn, đảo mắt láo liên, đàn ông đều thế cả, lên giường chồng chất đủ trò, lời xấu xa triền miên. Cởi bỏ vẻ ngoài lạnh lùng ngay thẳng, cậu cũng chỉ là một người đàn ông có dục vọng và tình cảm, biết kích động và xiêu lòng.

Cậu như vậy, chỉ vì cô.

Lục Thời Miễn vẫn giữ ý cười bên môi, xoa đầu cô qua làn chăn.

Ngày ấy cậu không biết, cậu đã khắc ghi giọng nói của cô nơi đáy lòng, ăn sâu vào xương tủy, chỉ nghe hơn một tiếng cũng khiến cậu cầm lòng chẳngặng. Cho đến sau này, khi cô đã trở thành diễn viên lồng tiếng,

cậu nhìn khuôn mặt của nữ minh tinh trên màn hình, lại thoáng chốc nghe ra giọng nói của cô.

“Phụt”, TV tối om, điều khiển bị ném đến xó xỉnh nào đó.

Sau Quốc khánh, hai người đều bận rộn, Lục Thời Miễn không có thời gian bay qua nửa đất nước đến thăm cô.

Tết năm ấy, bà nội Đinh Mật lâm bệnh nặng, cô ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn về quê một chuyến.

Ngày xưa Đinh Minh Huy và Chu Thanh ly hôn trong tình trạng rất tệ, Đinh Minh Huy không tranh quyền nuôi dưỡng cô, bởi vì người đàn bà khác đã sinh cho ông một cặp song sinh, Chu Thanh đưa cô đi, ông bà nội cũng không níu kéo.

Đôi khi Đinh Mật nghĩ, có lẽ đời cô đã được định sẵn là tình thân mỏng manh.

Lo liệu xong xuôi tang lễ của bà, Đinh Mật cũng sắp phải đi học.

Kỳ nghỉ này Đinh Mật và Lục Thời Miễn chỉ ở bên nhau được ba ngày, lúc Đinh Mật quay trở lại thì Lục Thời Miễn bị giáo sư gọi về trường sớm.

Tối, một mình Đinh Mật ở trong căn hộ của Lục Thời Miễn, tự nấu mì với trứng gà và giảm bông ăn, đang ăn thì điện thoại trên bàn đồ chuông.

Chữ “mẹ” nhấp nháy trên màn hình.

Đinh Mật bần thần nhìn một hồi mới nhấc máy.

Trong điện thoại, Tiết Tiểu Bân vui sướng gọi to: “Chị, tối mai chị về nhà ăn cơm nhé? Lâu rồi em không được gặp chị, em nhớ chị lắm.”

Đình Mật biết hẳn là Chu Thanh đã dạy cậu bé nói như vậy, khoảng bữa trong bát, nói: “Tiểu Bân, mai chị đón em đi chơi nhé?”

Tiết Tiểu Bân: “Chị không về nhà ạ? Sao chị lại không về vậy...”

Bởi vì nơi ấy đã không còn là nhà của chị nữa.

Đình Mật đương nhiên không thể nói thế, đành dỗ dành cậu bé: “Chúng ta ra ngoài chơi, chị đưa em đi ăn đồ ngon, sau đó cho em đi chơi trò chơi, được không?”

“Không thích đâu, em muốn chị về nhà cơ, mai là sinh nhật em, em muốn chị về. Chị, chị về đi.”

Tiết Tiểu Bân kiên quyết không nghe.

Đình Mật đầu đầu không đáp, cậu nhóc kia còn khóc âm lên.

Hồi Tiết Tiểu Bân còn nhỏ, Đình Mật thường trông nom cậu bé, Tiết Ninh chỉ mãi chơi một mình, vậy nên Tiết Tiểu Bân rất quấn Đình Mật. Đình Mật bị cậu bé mè nheo mãi, bất đắc dĩ nghĩ, chỉ là một bữa ăn thôi mà, bèn đáp ứng.

Chập tối ngày hôm sau, Đình Mật xách quà đến nhà mới của họ, Tiết Ninh mở cửa, thấy cô thì hình như rất kinh ngạc, đứng sững sờ. Cô ta quay mặt đi, lùi về sau một bước, hỏi với vẻ mất tự nhiên: “Sao mà lại đến đây?”

Chu Thanh nghe thấy lập tức biến sắc: “Con nói gì đấy, Tiểu Mật không thể về đây ư? Đây cũng là nhà của con bé.”

Tiết Ninh cau mày, Đình Mật tưởng cô ta sẽ tức giận, kết quả cô ta chỉ nói: “Con không có ý đó.”

Đinh Mật thấy hơi lạ, Chu Thanh cứng rắn với Tiết Ninh như thế từ bao giờ? Tiết Ninh sợ Chu Thanh hồi nào?

Cô không kịp nghĩ kĩ đã bị Tiết Tiểu Bân nhào tới xô về phía sau, cậu bé ôm cô làm nũng: “Chị Tiểu Mật, chị đến rồi, đây là quà tặng em ạ?”

Đinh Mật cúi đầu đưa quà cho cậu, cười: “Tặng em đấy.”

Tiết Tiểu Bân kéo tay Đinh Mật, vui vẻ khoe với cô: “Lúc trưa mẹ mời bạn em đến nhà chơi, vui lắm, em nhận được rất nhiều quà, sau em cho chị xem.”

“Được.”

Đinh Mật cười, nhìn lướt qua căn hộ, không gian rộng khoảng hơn một trăm ba mươi mét vuông, rộng rãi hơn ngôi nhà cũ rất nhiều, trang trí rất đẹp.

Chu Thanh đặt một đôi dép xuống cạnh chân cô, cười nhìn cô: “Con đi rửa tay đi, sắp ăn cơm rồi, hôm nay mẹ làm toàn món con thích thôi.”

Đinh Mật nhìn, vâng lời đi rửa tay.

Lúc đi ra, Tiết Chấn vừa đi làm về, thấy Đinh Mật cũng ngẩn người, ông đặt chìa khóa xuống giá gần cửa, cười khan: “Hôm nay Tiểu Mật đến à, mẹ con cũng không nói với chú một tiếng.”

Đinh Mật đã hơn một năm không gặp Tiết Chấn và Tiết Ninh, nay gặp lại, quan hệ càng thêm xa cách, vừa lễ phép vừa khách sáo chào: “Chú ạ.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37

Tiết Chấn nhìn cô, cười gượng gạo: “Ừm, về là tốt, mẹ con đỡ nhắc đến con mãi.”

Đình Mật cười không nói, đúng lúc Tiết Tiểu Bân gọi cô: “Chị ơi, bóc cái này cho em với, em không bóc được.”

Đình Mật vội đáp: “Ừ.”

Chu Thanh bưng món cuối cùng ra bàn, nhìn Đình Mật và Tiết Tiểu Bân đang bóc quà trên sofa, cười vui mừng: “Lại ăn cơm thôi.”

Đình Mật dắt Tiết Tiểu Bân đi rửa tay, Tiết Ninh xách túi ra khỏi phòng, nói: “Con ra ngoài đây, mọi người ăn đi.”

Tiết Chấn cau mày, không vui: “Đến bữa ăn rồi còn đi đâu?”

Tiết Ninh nhìn ông: “Con không muốn ăn.”

Tiết Chấn liếc sang Đình Mật đang trong nhà vệ sinh, khoát tay: “Thôi, con đi đi.”

Tiết Ninh như được đại xá, nhanh chóng thay giày dép ra khỏi nhà.

Đình Mật ở trong nhà vệ sinh nghe thấy cuộc nói chuyện của họ, cảm thấy Tiết Chấn và Tiết Ninh hơi kỳ lạ. Hôm nay là sinh nhật của Tiết Tiểu Bân, đã nấu nướng xong xuôi, nếu là trước kia Tiết Ninh đột nhiên đòi ra

ngoài, Tiết Chấn nhất định sẽ mắng té tát, rồi Chu Thanh chắc chắn sẽ giữ Tiết Ninh lại.

Đinh Mật vẩy nước trên tay, đi ra nhìn Tiết Chấn và Chu Thanh, nhất là Tiết Chấn, hình như đầy muộn phiền, còn Chu Thanh lại rất vui: “Tiểu Mật, mau ngồi đi, đã bao lâu con không ăn đồ mẹ nấu rồi.” Nói đoạn, có phần đau lòng, “Con nhìn con đi, chẳng thêm được tí da tí thịt nào, vẫn gầy như thế.”

Đinh Mật lặng lẽ nghe bà cảm ràm, nhìn một bàn đầy thức ăn, ngồi xuống: “Đúng là lâu rồi không ăn, nếu không phải sinh nhật của Tiểu Bân, con cũng không muốn ăn.”

Nụ cười của Chu Thanh cứng đờ lại, chậm chạp buông tay.

Nếu không phải Tiết Tiểu Bân nằng nặc đòi cô về, cô sẽ không về.

Đinh Mật trước sau vẫn không có cách nào tha thứ cho bà.

Không khí thay đổi, xấu hổ, im bật.

Đinh Mật gấp cho Tiết Tiểu Bân một miếng sườn, cười híp mắt: “Bé thọ tinh, sinh nhật vui vẻ nhé.”

Bé con mãi mãi không hiểu được nỗi buồn phiền của người lớn, phút trước còn ngơ ngác, ngay giây sau đã vui vẻ cười rộ lên: “Cảm ơn chị.”

Đinh Mật đã đưa mình vào hàng ngũ người lớn từ khi nào? Có lẽ là từ ngày kết thúc kỳ thi đại học, hoặc có lẽ là từ ngày rạn nứt với Chu Thanh.

Ăn cơm xong, Đinh Mật định đi.

Chu Thanh muốn giữ cô lại: “Tối nay con ngủ lại đi, có phòng của con đây, mẹ thay chăn gối mới rồi...”

“Không cần đâu.” Đinh Mật ngắt lời bà, nhìn Tiết Chấn, ngừng trong thoáng chốc, “Trước kia con đã nói là không cần để phòng cho con rồi, sau này con cũng sẽ không về đây ở, mọi người muốn sửa phòng đó thế nào cũng được.”

Đinh Mật khoác túi, không nhìn gương mặt ảm đạm của Chu Thanh, cúi người xoa đầu Tiết Tiểu Bân: “Chị đi đây, em phải ngoan đấy.”

Tiết Tiểu Bân đã bảy tuổi, hiểu được những lời Đinh Mật vừa nói, buồn thiu: “Chị ơi, tại sao chị không về nữa vậy?”

“Bởi vì chị phải đi học, xa lắm.”

“Ồ, thế còn kỳ nghỉ ạ?”

“Chị sẽ về thăm em.”

“Nhưng mà...”

Tiết Chấn bế Tiết Tiểu Bân lên, cười trừ: “Được rồi, chị Đinh Mật đùa với con đấy, nếu chị được nghỉ, lẽ nào lại không về thăm con?”

Ông ôm Tiết Tiểu Bân nhìn Đinh Mật, Đinh Mật cười dỏ dành Tiết Tiểu Bân: “Lần sau chị sẽ đến thăm em, nghe lời.”

Sau khi Đinh Mật đi, Tiết Chấn đuổi Tiết Tiểu Bân về phòng, cau mày nhìn Chu Thanh: “Đinh Mật không thích về thì bà cũng đừng bắt ép nó, nó vừa về là Tiết Ninh liền không dám ở nhà. Hơn một năm rồi, mọi chuyện đã ngã ngũ, mọi người vẫn phải sống tiếp chứ...”

Chu Thanh ngắt lời ông: “Ông có ý gì? Con gái tôi mà tôi không thể gọi nó về nhà ăn một bữa cơm sao?”

Tiết Chấn đỡ trán: “Tôi không có ý đó, ý tôi là bà muốn gặp gỡ ăn cơm với Đinh Mật thì có thể hẹn nó ở ngoài, cũng đâu phải tôi không cho

bà tiên...”

“Tiền tiền tiền, ông kiếm được tiền nuôi gia đình thì giỏi lắm hả? Tôi phải răm rắp nghe theo ông hết chắc...”

“Tôi nói thế bao giờ? Chu Thanh, tôi không muốn cãi nhau với bà.”

“Nhưng trong lòng ông nghĩ thế!”

Hai người cãi vã ầm ĩ, Tiết Tiểu Bân đứng ở cửa nhìn trôn trời, không hiểu tại sao bố mẹ giờ lại hay cãi nhau thế. Nghe mãi cũng sắp quen, cậu bé cầm chìa khóa ô tô ra chơi ra khỏi nhà, hai vợ chồng kia vẫn không hay biết.

Hai chiếc thang máy, một chiếc đang gặp trục trặc phải tu sửa, một chiếc đang dừng ở tầng hai mươi tám rất lâu, cũng không biết có chuyện gì, Đinh Mật đã đợi gần mười phút. Cô đang định đi thang bộ, nhưng vừa quay người thì đột nhiên nghe thấy tiếng gọi mừng rỡ – “Chị ơi!”.

Đinh Mật nghiêng đầu nhìn, nhoẻn cười: “Sao em lại ra đây?”

Tiết Tiểu Bân ôm xe đồ chơi chạy đến trước mặt cô, rất đổi tội nghiệp: “Bố mẹ đang cãi nhau.”

Tiết Chấn và Chu Thanh cãi nhau trước mặt Tiết Tiểu Bân? Đinh Mật phỏng đoán, không lẽ tình cảm của hai người xảy ra vấn đề? Tiết Chấn thăng chức, đổi nhà mới, cuộc sống sung túc, có khi nào...

Đinh Mật nghĩ đến Đinh Minh Huy, tuy cô oán hận Chu Thanh, nhưng trong lòng vẫn không mong hai cuộc hôn nhân của bà đều bị chồng phản bội. Cô thì không sao, nhưng Tiết Tiểu Bân còn nhỏ, thậm chí còn nhỏ hơn cô năm Chu Thanh và Đinh Minh Huy ly hôn một tuổi.

Đinh Mật xoa đầu cậu bé: “Ngoài trời đang mưa, em đừng xuống dưới nhà, chị đưa em về.”

Tiết Tiểu Bân nghiêng đầu nhìn cô: “Vậy chị có thể ở với em thêm một lát không?”

Đinh Mật cười: “Được rồi, sinh nhật em, em lớn nhất, đi thôi.”

Hai chị em nắm tay nhau về đến cửa, đứng ở ngoài cũng có thể nghe thấy tiếng cãi vã của Chu Thanh và Tiết Chấn, Tiết Tiểu Bân mếu máo, thờ dãi như người lớn.

“Chu Thanh, tôi nợ bà với Đinh Mật, một năm nay tôi vẫn luôn nhẫn nhịn bà, bà không thấy à? Nếu bà còn muốn sống với tôi thì về sau đừng nhắc đến chuyện này nữa, đã qua lâu như thế rồi, Đinh Mật không đến Bắc Kinh thì hiện tại cũng sống rất tốt...”

Đinh Mật đang định gõ cửa đột ngột ngừng lại, sắc mặt hơi thay đổi.

“Tốt chỗ nào? Là Bắc Đại đấy! Cả đời tôi cũng không dám nghĩ con gái mình có thể giỏi giang như thế, nó và cậu bé kia hẳn đã hẹn nhau cùng đến Bắc Kinh, kết quả thế nào?”

Đinh Mật đứng ngoài cửa, mặt tái mét, lưng lay như sắp đổ, vết thương đang dần liền sẹo nơi đáy lòng lại nứt toác.

“Coi như tôi cầu xin bà, đừng nhắc đến chuyện này nữa được không? Tôi đã đánh cũng đã mắng Tiết Ninh, chuyện qua lâu như thế rồi, Đinh Mật biết cũng không hay, sẽ chỉ khiến nó đau khổ thêm một lần thôi...”

“Kết quả con gái ngoan của ông đã làm gì? Nó sợ phải ngồi tù, ông sợ ảnh hưởng đến tiền đồ của bản thân, cầu xin tôi nói với nhà trường...”

“Chu Thanh, bà đừng được đăng chân lên đăng đầu! Chuyện này kết thúc! Sau này đừng nhắc lại nữa!”

...

Từng khung hình lướt qua tâm trí Đinh Mật, cuối cùng cô cũng hiểu ra nhiều chuyện. Vì sao sau khi cô gặp vấn đề về nguyện vọng đại học, Tiết Ninh lại không thấy bóng dáng; vì sao Tiết Chấn và Chu Thanh cứ cãi nhau mãi; vì sao Tiết Chấn cầu xin Chu Thanh, bảo ông mắc nợ mẹ con hai người; vì sao lúc này Tiết Ninh gặp cô thì không dám nhìn thẳng; vì sao Tiết Chấn khách sáo với cô như vậy...

Tất cả mọi thứ đều đã có đáp án.

Bi thương, căm phẫn, oán hận, bất lực, cam chịu,...

Tất cả cảm xúc chất chứa trong quá khứ hoàn toàn bộc phát vào khoảnh khắc này, khi mà cô còn chưa hay, nước mắt đã lăn đầy khuôn mặt, rơi lã chã.

Tiết Tiểu Bân sợ hãi vội gọi to: “Chị ơi, sao chị lại khóc vậy!”

Sắc mặt hai người trong phòng lập tức thay đổi.

Cửa đột nhiên bị mở ra.

Đinh Mật nhìn họ qua làn nước mắt, mặt mũi Chu Thanh và Tiết Chấn trắng bệch, lúng túng nhìn cô. Chu Thanh vươn tay định chạm vào cô, Đinh Mật lập tức nghiêng người tránh bà như tránh dịch, ánh mắt lại không di chuyển lấy nửa phần, nhìn bà đăm đăm. Đinh Mật thút thút mấy tiếng liền cắn chặt răng, gằn từng chữ: “Mẹ, con vẫn luôn nghĩ, rốt cuộc vì lý do gì mà có thể khiến mẹ làm ra chuyện đó, thì ra là thế này... thì ra là thế...”

“Không phải... Tiểu Mật, con nghe mẹ nói...”

Chu Thanh đỏ bừng mắt, hoảng loạn muốn giải thích, nhưng bà phải giải thích thế nào đây? Giữa con gái và gia đình chồng, bà chọn hy sinh con gái mình, để nó chịu oan ức, bà còn lập trường và mặt mũi nào để đối diện với nó?

Tiết Tiểu Bân không hiểu gì ngờ ngác đứng giữa mấy người, ngẩng đầu nhìn họ.

Tiết Chấn nhìn Đinh Mật, bối rối mở lời: “Tiểu Mật, chuyện này do chú và Tiết Ninh sai, con muốn mắng chửi chúng ta thế nào cũng được...”

Đinh Mật dần ngừng khóc, mắt đỏ hoe, nhìn ông lạnh như băng, nặng nề buông từng chữ: “Tôi không mắng các người, tôi sẽ kiện Tiết Ninh.”

Thì ra qua lâu như thế, nỗi căm hận trong lòng cô vẫn không vơi giảm một chút nào, thậm chí sau khi biết được chân tướng, nỗi hận ấy càng điên cuồng sinh sôi.

Đinh Mật xưa nay luôn cư xử khoan dung và lương thiện, chưa từng nghĩ có một ngày mình sẽ hận một người đến thế.

Thật sự hận đến mức cả cơ thể đều run rẩy.

Tiết Chấn lập tức biến sắc, vội nói: “Chuyện qua lâu như thế rồi, bây giờ con học hành cũng tốt, nếu con định kiện Tiết Ninh, chú với mẹ con còn sống với nhau thế nào? Tiểu Bân thì sao? Nó còn nhỏ như vậy...”

Đinh Mật nhìn Chu Thanh, bình tĩnh hỏi: “Mẹ, mẹ có giúp con làm chứng không?”

Tiết Chấn cũng nhìn bà, Chu Thanh vẻ do dự, há miệng: “Mẹ...”

Đinh Mật cúi đầu cười tự trào, quay người định đi.

Chu Thanh vội níu cô lại.

Đinh Mật gỡ tay bà ra, lao xuống cầu thang bộ, chạy một mạch năm tầng.

Điện thoại đổ chuông mấy lần nhưng cô không nghe.

Cuối cùng, Đinh Mật rã rời tựa người vào tường rồi dần trượt xuống bậc thang, ôm đầu gối vùi kín mặt mình, trong không gian u tối, cơ hồ không nhìn rõ bóng dáng bé nhỏ cô độc ấy.

Rất lâu sau, Đinh Mật ngẩng đầu lần mò điện thoại trong túi, Chu Thanh gọi cho cô mấy cuộc, Lục Thời Miễn gọi hai cuộc, ngoài ra còn có một tin nhắn, nhắc cô lát nữa cậu phải họp, không tiện nghe điện thoại.

Đinh Mật gọi cho cậu, muốn kể với cậu tất cả mọi chuyện.

Điện thoại đổ chuông rất lâu mà không có người nghe.

Tiết Ninh dạo phố một vòng, trời vừa mưa vừa lạnh, cô ta nhìn thời gian, đoán có lẽ Đinh Mật đã về, bèn ra ven đường gọi xe.

Ra khỏi thang máy, Tiết Ninh vừa đi vừa cúi đầu lấy chìa khóa, lúc đi qua cửa thang bộ thì bỗng nghe thấy tiếng gọi bình tĩnh: “Tiết Ninh.”

Tiết Ninh giật mình quay đầu, trong hành lang mờ tối, Đinh Mật ngồi trên bậc thang, bình tĩnh nhìn cô ta, khiến cô ta bất chợt thấy hoảng sợ, giả vờ trấn tĩnh: “Sao mày còn chưa về?”

Đinh Mật vịn lan can chậm rãi đứng dậy: “Đợi chị.”

Cô bước lên phía trước hai bước, đèn tự động nghe tiếng vụt sáng, Tiết Ninh nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của cô, ánh mắt thoáng qua chút sợ hãi: “Đợi tao làm gì...”

Đinh Mật bước đến trước mặt Tiết Ninh, bình tĩnh nhìn cô ta, đột nhiên dùng một tay níu cổ cô ta, tay còn lại vung lên tát một cái thật mạnh,

cái tát mạnh đến nỗi tay cô cũng bồng rớt và run rẩy – nhưng vẫn không hết hận.

Tiết Ninh sững sờ loạng choạng mấy bước, tựa vào khung cửa hành lang, bưng mặt cắn răng lườm cô: “Mày dựa vào đâu mà đánh tao!”

“Thế chị dựa vào đâu?”

Đình Mật bình tĩnh nhìn cô ta, dựa vào đâu mà tùy ý thay đổi quỹ đạo cuộc đời cô.

“Dựa vào sự ích kỷ của chị? Dựa vào cuộc đời phung phí của chị? Hay dựa vào sự đố kỵ xấu xí của chị? Tiết Ninh, chị làm như vậy không sợ gặp báo ứng sao?”

Đình Mật hùng hổ một cách đáng sợ.

Tiết Ninh then quá hóa giận, đẩy cô một cái, Đình Mật vội túm cổ áo cô ta, Tiết Ninh hét to: “Mày làm gì đấy! Buông tao ra!”

Đình Mật sống chết không buông, ngón tay vì dùng sức quá lớn mà trắng bệch, thật sự hận không thể tát cô ta thêm mấy cái.

Tiết Ninh nào đâu chịu thiệt, cũng lôi kéo Đình Mật, hai người giằng co xô đẩy nhau đến mép bậc thang, Tiết Ninh bỗng dùng sức cào vào mặt cô, Đình Mật chỉ thấy hai má đau rát, buông lỏng tay.

Tiết Ninh trượt chân, kinh hoàng trợn mắt hét to, tay vùng vẫy trong khoảng không túm được ống áo Đình Mật, nhưng chỉ một thoáng, ngón tay trượt đi, cả người ngã về phía sau.

Đình Mật giật mình, vô thức vươn tay kéo lại, song cô chỉ túm được vài sợi tóc của Tiết Ninh, chúng trôi tuột qua kẽ tay cô. Đình Mật trơ mắt nhìn Tiết Ninh đập đầu xuống nền, phát ra một tiếng “bịch”, tiếp đó là mấy

tiếng lẫn lông lốc, cuối cùng bất động, mái tóc đen dần thẫm máu, nhuộm đỏ mặt đất.

Đinh Mật sững sờ đứng trông, toàn thân lạnh run.

Có người mở cửa xông ra, nhìn thấy Tiết Ninh ngã trong vũng máu, hung ác đẩy cô ra, ôm Tiết Ninh lao xuống dưới nhà, gào với Chu Thanh theo ở đằng sau: “Mau gọi xe cứu thương!”

Chu Thanh hoảng sợ vội quay về nhà lấy điện thoại gọi cấp cứu.

Suốt cả quá trình, không một ai nhìn Đinh Mật.

Đinh Mật ngơ ngác đứng ở nơi ấy rất lâu, mãi sau mới xuống nhà, gọi xe đến bệnh viện.

Chu Thanh và Tiết Chấn canh ở ngoài phòng cấp cứu, Đinh Mật ôm gối ngồi trên hành lang nghe hai người họ cãi nhau rồi bị y tá ngăn lại, cuối cùng khôi phục sự yên tĩnh.

Điện thoại trong túi đồ chuông hai lần, Đinh Mật lấy ra, ngơ ngác nhìn ba chữ Lục Thời Miễn trên màn hình.

Lục Thời Miễn cầm điện thoại nhìn thời gian, đã mười một giờ, cô ngủ rồi?

Tâm trạng cậu khá tốt, thông dong gửi cho cô một tin nhắn.

[Đinh Tiểu Mật, ngủ rồi?]

Đinh Mật nhìn tin nhắn, nước mắt lăn dài, nghẹn ngào khóc rất lâu, nửa tiếng sau mới chỉnh đốn tâm trạng gọi điện lại cho cậu.

Lục Thời Miễn vừa về đến ký túc xá, tựa vào ghế mở máy tính ra, cười khê: “Anh tưởng em ngủ rồi.”

Giọng Đinh Mật khản đặc: “Ừm, em ngủ rồi, vừa mới tỉnh.”

“Sao lại tỉnh?” Giọng mơ hồ như vậy, Lục Thời Miễn tưởng cô vừa ngủ thật.

“Bỗng nhiên tỉnh thôi, chắc là nhớ anh...”

Cậu mỉm cười: “Đợi anh, mong Một tháng Năm đến thăm em.”

“Mong Một tháng Năm sao, xa quá...”

Tương lai cũng xa quá, cô gần như không nhìn thấy rõ.

Từ ngày ấy trở đi, Lục Thời Miễn càng lúc càng khó liên lạc được với Đinh Mật, đầu tiên là mỗi ngày ít nhất hai cuộc biến thành một cuộc, sau đó là hai ngày một cuộc, ba ngày một cuộc,... Đinh Mật luôn có rất nhiều lý do.

Dần dần, Lục Thời Miễn cảm thấy bất thường, có lần truy hỏi cô: “Đinh Mật, mỗi ngày em bận gì vậy? Nói thật.”

Cậu không tin cô còn bận hơn cậu?

Đinh Mật lúc ấy đang gặp luật sư, bận kiện tụng.

Mỗi một bước đều vô cùng gian nan.

Đinh Mật đã sắp không kiên trì nổi, trốn trong nhà vệ sinh của văn phòng luật sư, nghĩ đến lời luật sư nói, cô nắm chặt điện thoại, thì thào: “Lục Thời Miễn, chúng ta chia tay đi.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38

Con đường của anh rộng mở và xán lạn.

Còn con đường của em, vượt mọi chông gai vẫn không nhìn thấy ánh sáng.

Tiếc nuôi không?

Đương nhiên tiếc nuôi, không thể cùng nhau đi đến cuối con đường.

Hối hận không?

Không. Em đã cố gắng. Mỗi người đều nên chịu trách nhiệm với hành vi của mình.

Em chỉ không ngờ có một ngày em sẽ thật sự mờ mịt đến nỗi không nhìn rõ con đường phía trước. Ngay cả bản thân còn không tìm thấy, nói gì đến tương lai?

Xin lỗi.

Lục Thời Miễn, cuối cùng em vẫn lạc đường.

...

Lục Thời Miễn tưởng mình xuất hiện ảo giác, lặng thinh mấy giây, giọng nặng nề: “Đình Tiểu Mật, Cá tháng Tư qua mấy hôm rồi.”

Đinh Mật cắn chặt môi, liều mạng kìm nén tiếng khóc: “Em nói thật, không đùa.”

“Anh không đồng ý, chúng ta không có lý do để chia tay.”

Lục Thời Miễn thật kiên quyết, nghĩ đến chuyện hai người dạo gần đây ít liên lạc hơn trước, cậu tự trách bản thân: “Xin lỗi, gần đây anh bận dự thi, thời gian của chúng ta bị lệch nhau, ít quan tâm đến em. Hai ngày tới anh kết thúc mọi việc, cuối tuần sẽ bay qua đó một ngày.”

Đây là lần đầu tiên Lục Thời Miễn nói “xin lỗi”, mắt Đinh Mật tức thì ngập nước: “Em nói thật đấy, Lục Thời Miễn, em không muốn tiếp tục như thế này nữa.”

Lục Thời Miễn có phần hoảng hốt: “Đinh Mật, đừng làm loạn.”

Đinh Mật sắp bật khóc: “Em không làm loạn... Em đã suy nghĩ rất lâu rồi...”

“Có gì đợi gặp mặt rồi nói, Đinh Mật, anh không đồng ý chia tay.”

Lục Thời Miễn cúp điện thoại, một mình ngồi tựa trên ghế trong phòng thí nghiệm. Cậu thần thờ rất lâu, che mặt nhắm mắt, không ngừng nghĩ lại vấn đề của hai người trong khoảng thời gian này, bản thân gần đây có lẽ ở bên cô quá ít.

Cậu không tin Đinh Mật sẽ thật sự chia tay với cậu, Đinh Mật thích cậu nhiều năm như thế, không tình cảm của một ai có thể tình khiết được như cô.

Dẫu kiên định là thế, nhưng cậu vẫn không thể kìm nén sự hoảng sợ, nhúu mày, rất lâu không có cách nào bình tĩnh lại.

Từ Khiên vừa ra ngoài hút thuốc trở lại, thấy sắc mặt cậu kỳ lạ, hỏi: “Sao vậy?”

Lục Thời Miễn hoàn hồn, bỏ lại một câu “không có gì”, tiếp tục vội đầu làm việc.

Ngày hôm sau, Lục Thời Miễn thức trắng một đêm tạm thời sắp xếp xong công việc, còn lại chuyển cho Từ Khiên và xin phép giáo sư nghỉ.

Ngày hôm sau nữa, Lục Thời Miễn ngồi chuyển sớm nhất bay đến thành phố của Đinh Mật.

Học kỳ này, Đinh Mật về trường ba chuyến, hai chuyến sau là đi cùng luật sư. Sau khi quyết định đâm đơn kiện, Đinh Mật kiểm tra tấm thẻ Tiết Chấn cho ngày trước, bên trong có tám vạn, có lẽ là muốn bồi thường cho cô, cộng thêm học bổng hai vạn của Lục Thời Miễn cùng số tiền cô kiếm được từ công việc lồng tiếng mà Bùi Dịch giới thiệu cho ngày trước, tất cả được đổ hết vào các vụ kiện.

Cô tranh thủ về trường trước cuối tuần một ngày.

Lục Thời Miễn xuống máy bay lập tức chạy đến ký túc xá của cô, trước kia mỗi lần cậu đến đều là dịp nghỉ hoặc cuối tuần, Đinh Mật và cậu luôn ở khách sạn, cậu mới chỉ đến ký túc xá của cô một lần.

Cậu đứng dưới toà nhà, ngẩng đầu nhìn, gọi điện cho cô, thấp giọng: “Đinh Mật, xuống dưới đi.”

Tháng Tư ở miền Nam khá nóng, Đinh Mật mặc một chiếc váy liền màu trắng, trang điểm để sắc mặt trông có vẻ tốt hơn chút.

Lưu Tiêu thắc mắc: “Đinh Mật, dạo này cậu ít đến trường vậy, định chuyển ngành thật à?”

Đinh Mật nhìn cô, nói dối: “Ừm, nếu có thể.”

“Học trưởng giúp cậu phải không?” Lưu Tiêu nhìn cô, “Lúc trước cậu ở đây, tớ thấy cậu với học trưởng ra ngoài mấy lần, có lần còn gặp hai người ở trên phố.”

“Không chỉ thế đâu! Học trưởng còn đưa cậu ấy về ký túc xá nữa!” Một bạn cùng phòng khác nói.

Yêu xa rất vất vả, không kiên trì được là chuyện bình thường, không có gì đáng trách, bọn họ đều tưởng Đinh Mật và cậu trùm học Thanh Hoa kia đã chia tay, nhưng rốt cuộc là ai đá ai, bọn họ không hỏi. Dù sao Lục Thời Miển cũng xuất sắc như thế, quan trọng còn đẹp trai, đứng ở đâu cũng rất thu hút, không tin tài nữ Thanh Hoa không động lòng.

Đinh Mật cúi đầu không giải thích, chỉ cười cười, ra khỏi phòng.

Bạn cùng phòng coi như cô ngầm thừa nhận.

Lưu Tiêu thở than: “Tiếc thế, Lục Thời Miển học giỏi lại đẹp trai như vậy mà cũng nỡ chia tay.”

Bạn khác tiếp lời: “Yêu xa chia tay là chuyện sớm muộn thôi, có mấy người kiên trì được đến cuối? Nhỡ là Lục Thời Miển đá Đinh Mật thì sao?”

Lưu Tiêu vẫn lấy làm tiếc, hai người họ trông rất tốt, sao lại ra nông nỗi này?

Đinh Mật đứng trước cửa nhìn bóng dáng cao lớn xuất chúng kia, nặng nề hít sâu vài hơi mới có thể ép nước mắt ngược trở lại.

Bước từng bước đến trước mặt cậu.

Lục Thời Miển nhìn cô chăm chú, nâng tay vò tóc cô, đoạn nắm tay cô: “Đi thôi.”

Đinh Mật không có ý kiến, ngoan ngoãn đi theo cậu: “Ừm.”

Tâm trạng căng như dây đàn của Lục Thời Miễn suốt hai ngày qua cuối cùng cũng chùng lại một chút vào khoảnh khắc nhìn thấy cô.

Bắt taxi ở cổng trường, hai người trực tiếp đi tới khách sạn thường ở. Xuống xe, Lục Thời Miễn vẫn nắm tay cô, cúi đầu hỏi: “Đói chưa?”

Đinh Mật không đói nhưng vẫn gật đầu: “Chúng ta đi ăn đã.”

Lục Thời Miễn đáp tiếng, tìm một quán ăn gần đó giải quyết bữa trưa.

Đây là lần Đinh Mật lạnh nhạt với Lục Thời Miễn nhất từ trước đến giờ, trước kia mỗi lần Lục Thời Miễn đến thăm cô, Đinh Mật đều vui sướng lú lo không ngừng. Nhưng lần này cô lại im bật, gương mặt cũng không có mấy cảm xúc.

Bữa cơm này Lục Thời Miễn ăn như nhai rạ, kiên trì được mấy phút, cậu hoàn toàn mất hết khẩu vị. Lục Thời Miễn buông đũa quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, đoạn quay lại nhìn Đinh Mật dăm dăm.

Đinh Mật coi đây là bữa cơm cuối cùng của hai người, ăn cực kỳ nghiêm túc, chuyên tâm, thành kính.

Cô ngẩng đầu nhìn cậu: “Sao anh không ăn nữa?”

Lục Thời Miễn nhìn cô, tự giễu: “Em thấy anh còn có thể nuốt trôi?”

Đinh Mật cúi đầu nói nhỏ: “VẬY anh đợi em một lát, em vẫn chưa no.”

Cô cúi đầu, điềm nhiên ăn tiếp.

Lục Thời Miễn cắn môi, mím chặt, chán nản tựa người vào ghế nhìn cô ăn, không động đũa nữa.

Đinh Mật ăn xong, uống nước, lau miệng, nhìn cậu: “Em ăn xong rồi.”

Lục Thời Miễn mím môi, mặt cứng đờ gật đầu, gọi phục vụ thanh toán.

Ra khỏi nhà hàng, Lục Thời Miễn dẫn cô về thẳng khách sạn, đặt phòng, vừa bước vào đã đề cô lên cửa, ôm eo cô, cúi đầu hôn.

Lục Thời Miễn thường hôn cô rất chân thành và triền miên, cho dù có kích động thì cũng chỉ là càng thêm kịch liệt, bộc lộ tình cảm không thể kìm nén. Cậu chưa từng hôn cô thô bạo thế này, gần như gặm cắn môi cô.

Đinh Mật bị đau kêu lên mấy tiếng, ngay lập tức bị lấp kín môi, đến chút nghẹn ngào cũng chẳng thể thốt ra. Mãi đến khi cả cơ thể cô bị rút cạn hết không khí, mềm nhũn giữa cánh cửa và cậu, ngay cả cậu cũng thở không ra hơi, nụ hôn này mới dừng lại.

Lục Thời Miễn thở hổn hển, vùi đầu trên cổ cô, nhẹ nhàng dùng môi mơn trớn, giọng khàn khàn: “Đinh Mật, anh đã làm sai điều gì?”

Đinh Mật suýt bật khóc.

“Không có.”

“Vậy tại sao em lại muốn chia tay? Em gặp phải chuyện gì ư?”

Cậu đỡ vai cô, cúi đầu nhìn cô, dưới hàng mí mỏng, đuôi mắt cong cong nhuộm đỏ. Cậu không tin cô có thể rời khỏi cậu, cũng không tin cô không còn thích cậu nữa.

Đinh Mật ngẩng đầu nhìn cậu, mắt hoe đỏ, lại bình tĩnh nói: “Không có tại sao cả, em chỉ cảm thấy yêu xa quá vất vả, mỗi lần chia tay với anh đều rất giày vò, lại phải đợi đến lần gặp sau. Em không mạnh mẽ được như anh, nổi giận vò lặp đi lặp lại ấy khiến em không chịu nổi. Trước kia em

cho rằng không học cùng một trường cũng không sao, nhưng em dần thấy không phải vậy. Nếu chúng ta học cùng một trường hoặc cùng một thành phố thì sẽ không phải khổ như thế, lúc muốn gặp thì gặp, lúc đau ốm được có người ở bên...”

“Em cảm thấy vất vả?” Cậu cụp mắt nhìn cô.

“Ừm.”

“Nhưng anh thì không.”

Cậu cam lòng nểm mặt.

Lục Thời Miễn giam cô vào lòng, cúi đầu nhìn cô: “Đình Mật, chúng ta đã ở bên nhau hai năm rồi, anh biết yêu xa khá vất vả cho em, anh không thể thường xuyên ở bên em, xuất hiện lúc em cần, anh rất xin lỗi.” Cậu xoa tóc cô, giọng trầm thấp như đang nói lời tâm tình, “Hiện đã là học kỳ hai năm hai, còn hơn hai năm nữa, không, trừ nghỉ đông và nghỉ hè, chỉ còn không đến hai năm nữa. Sau này chỉ cần có thời gian, anh sẽ đến thăm em, đợi tốt nghiệp xong em đến Bắc Kinh, chúng ta không cần phải thế này nữa.”

“Vậy nên, đừng náo nữa.”

“Nhé?”

Đình Mật gần như dao động, Lục Thời Miễn có khi nào nói chuyện mềm mỏng thế này? Nhưng ngay giây tiếp theo, lời cô nói ra lại là: “Tốt nghiệp xong em sẽ không đến Bắc Kinh, em không thích Bắc Kinh nữa, cũng không còn bất kỳ mong đợi nào với nơi ấy, sau khi tốt nghiệp, em muốn ở lại đây làm việc.”

Lục Thời Miễn sửng sốt, nhanh chóng đáp lời: “Không sao, nếu em thật sự không thích Bắc Kinh, vậy anh sẽ đến đây.”

Đinh Mật thấy cậu đã thỏa hiệp đến mức gần như nói gì nghe nấy, tưởng chừng tan vỡ đẩy cậu ra: “Lục Thời Miễn, em nói muốn chia tay, anh hiểu không vậy? Bất kể là hai năm hay một năm, em đều không muốn tiếp tục nữa.”

Lục Thời Miễn quay mặt sang một bên, nhắm mắt.

Giây kế tiếp, cậu áp sát cô, đỏ mắt: “Đinh Mật, vậy em nói cho anh biết, em thích anh nhiều năm như vậy là vì lẽ gì?”

Đinh Mật nhìn cậu, hờ hững nói: “Từng ở bên nhau là đủ rồi.”

“Từng ở bên nhau?” Cậu bất chợt cười tự giễu.

“Đúng vậy.”

Lúc Đinh Mật sắp không kiên trì nổi nữa, điện thoại trong túi bỗng đổ chuông, cô như tìm thấy cứu tinh, vội lấy điện thoại ra, ba chữ “Học trưởng Bùi” nhấp nháy trên màn hình. Lục Thời Miễn quét mắt qua, Đinh Mật mím chặt môi, nhận điện thoại dưới ánh mắt của cậu: “Học trưởng.”

Bùi Dịch nói: “Em ở đâu vậy? Cùng đi ăn cơm nhé, tiện thể nói với em chút chuyện.”

Đinh Mật mím môi, cố gắng không nhìn gương mặt Lục Thời Miễn, hạ giọng nói: “Em ăn rồi, để tối nhé.”

Bùi Dịch đáp: “Ừ, vậy tối anh đến đón em?”

Đinh Mật gật đầu: “Vâng, em đợi anh ở trường.”

Chưa kịp ngắt điện thoại đã bị người nọ nắm chặt cổ tay ấn lên cửa, nụ hôn ập đến, điện thoại rơi xuống đất.

Đinh Mật nhắm mắt, cự người vùng vẫy.

Lục Thời Miễn buông cô ra, nói từng chữ: “Đình Mật, điều anh luôn muốn không phải là từng ở bên nhau, mà là mãi mãi ở bên nhau.”

Đình Mật cắn môi không nhìn cậu, vẻ mặt cố chấp.

Mọi kiên trì và níu kéo của cậu bỗng trở nên thật nực cười, cậu buông tay, cắn môi lùi về sau mấy bước, ngồi xuống chiếc sofa đơn, chống hai khuỷu tay trên đầu gối, khom lưng cúi đầu, vùi cả khuôn mặt vào lòng bàn tay.

Rất lâu sau, cậu ngẩng đầu nhìn cô, như đánh cược ván cuối cùng – “Đình Mật, nếu hôm nay em muốn giã nát tình cảm của anh, vậy hãy cứ bước ra khỏi nơi này, coi như anh chưa từng đến đây.”

Đình Mật cúi đầu khom lưng nhặt điện thoại lên, lặng lẽ nhìn cậu một cái.

Quay người bỏ đi.

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, Lục Thời Miễn cười khẽ.

Tối hôm ấy, Lục Thời Miễn về lại Bắc Kinh.

Từ Khiên thấy cậu, lấy làm lạ: “Về nhanh vậy? Không ở lại một đêm à?”

Lục Thời Miễn không nhìn cậu, cũng không đáp, đi thẳng tới trước bàn, mở máy tính, qua rất lâu bỗng hỏi: “Có thuốc lá không?”

Từ Khiên ném bao thuốc tới, khó hiểu: “Không phải mày cai lâu rồi sao?”

Lục Thời Miễn tựa người trên ghế, rút một điếu, ngậm thuốc, châm lửa, nặng nề rít mấy hơi. Làn khói trắng lượn lờ tràn ra từ mũi và miệng, bao phủ bốn phía, thần kinh được thả lỏng trong khoảnh khắc.

Thuốc lá là một thứ tốt.

Sau ngày ấy, Lục Thời Miễn lại hút thuốc, thậm chí còn nghiện nặng hơn Từ Khiên, suốt ngày trốn trong phòng thí nghiệm. Ban đầu Từ Khiên chỉ đoán là cãi nhau với Đinh Mật, còn gọi điện cho Đinh Mật.

Lần đầu không gọi được, ngày hôm sau mới thông.

Đinh Mật bình tĩnh nói: “Bọn tớ chia tay rồi.”

Từ Khiên sợ rớt càm.

Đỗ Minh Vy cũng gọi về từ bên kia đại dương, Đinh Mật vẫn trả lời như thế.

Vào kỳ nghỉ mừng Một tháng Năm, Lục Thời Miễn cuối cùng vẫn đến trường cô một chuyến. Đứng ở cổng trường, cậu nhìn thấy Đinh Mật và Bùi Dịch, Bùi Dịch tươi cười ôm vai cô, còn cô chỉ sững sờ nhìn cậu.

Xa xa nhìn nhau, cậu quay lưng bỏ đi, không ngoảnh đầu lại nữa.

Sau này, Đinh Mật dần cắt đứt liên lạc với tất cả mọi người.

Nếu chuyện khiến Đinh Mật không cam lòng nhất là không đến được Bắc Đại.

Vậy chuyện khiến Lục Thời Miễn không cam lòng nhất là Đinh Mật chia tay với mình.

Sự ngây ngô của thuở trẻ mới quen, tình cảm hồi chớm yêu đầu đời, những nôn nao giữa kích động và kiềm chế, tất cả mọi bông bột thời niên thiếu, yêu hận triền miên của cậu, chỉ liên quan đến cô.

Cuối cùng, hết thủy bị vùi lấp trong dòng sông năm tháng.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39: Tình Cũ Chưa Phai

Cuối tháng 8 năm 2015, Đinh Mật trở về thành phố Giang Châu.

Không có ai đến đón cô, một mình cô đẩy hai vali to ra khỏi sân bay, bắt xe đến khách sạn. Lúc đi qua Nhất Trung, cô gọi tài xế: “Bác lái chậm một chút với ạ.”

Mấy năm qua, thành phố này đã thay đổi rất nhiều, có những khu vực cũ đã bị phá đi xây lại, không còn tìm thấy bóng dáng năm xưa, Đinh Mật trông sao mà xa lạ, chỉ còn duy nhất đoạn đường này là vẫn giữ lại mấy phần bóng dáng ngày ấy.

Đang giờ tan học chiều, những học sinh mặc đồng phục ủa ra khỏi cổng trường. Nhiều năm như thế, đồng phục của trường Nhất Trung Giang Châu cũng đã thay đổi, ngoài vườn trường rợp bóng cây cối, những thiếu niên thiếu nữ phơi phới sức xuân khiến người ta ngưỡng mộ.

Bỗng như nhìn thấy bóng dáng thiếu nữ đạp xe đuổi theo người nọ nhiều năm trước.

Đinh Mật bất giác nhoẻn cười, đôi má lúm như ẩn như hiện.

Bác lái xe nhìn qua gương chiếu hậu, cười trò chuyện: “Cô bé, ngày xưa học ở Nhất Trung à?”

Đinh Mật cười: “Vâng.”

Bác lái xe cười khà: “Con gái tôi cũng học ở Nhất Trung, bây giờ đang lớp mười hai, năm nay cháu bao nhiêu tuổi?”

“Cháu tốt nghiệp rồi ạ.”

“Ồ, không nhận ra đấy, còn tưởng cháu cùng lắm mới học năm hai cơ, tốt nghiệp lâu chưa?”

“Hai năm rồi ạ.”

“À, mới hai năm, thế cũng chỉ tầm hai mươi hai, hai mươi ba tuổi thôi nhỉ.”

Đinh Mật khựng lại không đáp, chỉ cười trừ. Cô chống khuỷu tay lên khung cửa, ngón tay khẽ mân mê ngọn tóc. Mấy năm trước cô đã cắt mái tóc dài đi, mấy năm nay vẫn luôn để tóc ngắn, không dài quá vai, phối với gương mặt tròn nhỏ nhắn, đúng là trông rất trẻ.

Nhưng trẻ cũng chỉ là ấn tượng đầu tiên, khí chất và cảm giác lại hoàn toàn khác.

Cô nào đâu mới hai mươi ba tuổi, cô đã là một người phụ nữ hai mươi sáu tuổi.

Đinh Mật đặt phòng khách sạn xong, quẹt thẻ vào cửa, đặt hành lý xuống, nằm trên giường ngơ ngẩn hồi lâu.

Đang định đi tắm rửa thay quần áo rồi xuống dưới đi ăn, điện thoại trong túi bỗng đổ chuông, Đinh Mật lấy ra nhìn, nghe máy: “Học trưởng.”

Bùi Dịch: “Đến rồi?”

Đinh Mật quỳ trên nền mở vali ra, lấy quần áo: “Vâng, vừa đến ạ.”

“Cảm giác trở về thế nào?”

“Tốt lắm.”

“Em đương nhiên là tốt rồi, vốn đang ở thành phố C yên ổn, không đâu lại chạy đến Bắc Kinh, rồi mới không đến một năm đã chạy về Giang Châu. Em bảo em không tìm thấy cảm giác thân thuộc, vậy bây giờ thì sao? Về Giang Châu đã tìm thấy chưa?”

Bùi Dịch càng nói càng giận, chưa từng gặp cô gái nào tùy ý bướng bỉnh như thế.

Đinh Mật đóng vali lại, đoạn ngừng: “Giang Châu là quê em.”

Bùi Dịch cười lạnh: “Thế em tìm thấy cảm giác thân thuộc chưa?”

Đinh Mật không đáp, cô đứng trước khung cửa sổ to lớn, nhìn xuống thành phố vừa xa lạ vừa thân quen này, lòng cô rất rõ ràng, với cô, cảm giác thân thuộc không phải là một nơi chốn, một ngôi nhà.

Mà là một người.

Những năm qua, cô gặp rất nhiều người, bao gồm cả Bùi Dịch.

Không một ai khiến cô có được cảm giác ấy.

Bùi Dịch không nhận được lời đáp, coi như cô ngầm thừa nhận, chặc lưỡi, nói: “Đinh Mật, nếu em đọc được tin tức gì đó thì đừng tin, đều là mấy chiêu trò quen thuộc của giới giải trí thôi.”

Đinh Mật không hiểu gì, cúp máy, nhìn thấy dòng tin được đẩy về điện thoại.

“Ông chủ trẻ của Truyền thông Anh Hoa Bùi Dịch và tiểu hoa đán đang nổi Giang Nhị cùng nhau qua đêm ở khách sạn.”

Cô nương mày, thấy mãi thành quen, ném điện thoại lên giường, đi tắm.

Ngày hôm sau Đinh Mật dậy rất sớm, cô hẹn môi giới đi xem nhà, xem ba căn đều không vừa lòng.

Người môi giới rất kiên nhẫn cười hỏi: “Cô Đinh cảm thấy không vừa lòng chỗ nào?”

Đinh Mật ngẫm nghĩ: “Căn thứ nhất lấy ánh sáng không tốt, căn thứ hai giao thông không thuận tiện, phải đi rất xa mới có tàu điện ngầm và xe buýt, căn thứ ba tôi không thích tiểu khu ấy...”

Căn thứ ba nằm ở Hoa viên Trung Cảnh, Tiết Chấn và Tiết Ninh cũng ở đó, cô không muốn có một ngày đột nhiên va phải họ trong tiểu khu.

Nếu có thể, tốt nhất cả đời này đừng gặp lại.

Cô nghĩ, bọn họ chắc hẳn cũng mong thế.

“Nhưng với tiền thuê hàng tháng mà cô đề ra thì chỉ có những căn như thế này thôi, Hoa viên Trung Cảnh thực ra không tồi, tiểu khu khá mới, phòng ốc cũng tốt, chủ nhà đang vội cho thuê nên mới có giá này. Cô không biết chứ, mấy năm nay giá nhà đất ở Giang Châu tăng lên rất nhanh...”

Đinh Mật nhìn anh ta: “Vậy còn loại căn nào khác không?”

Người môi giới lập tức niềm nở: “Có chứ, đương nhiên là có.”

“Thế chúng ta đi xem đã.”

“Không vấn đề gì, còn một chỗ nữa, cô chắc hẳn sẽ vừa lòng, nhưng giá thuê đắt hơn Hoa viên Trung Cảnh tám trăm tệ.”

Đinh Mật có một chút tiền tiết kiệm, đủ sức trả tiền cọc mua một căn hộ nhỏ ở Giang Châu, nhưng cô không có ý định mua nhà, bởi vì không biết sẽ ở được bao lâu. Song cô đã trải qua những gian khổ nọ, không muốn khiến bản thân thiệt thòi, cô muốn ở một nơi thoải mái.

Người môi giới lái xe đến Tỉnh Hải Thành, cười đùa: “Chính là nơi này, cô xem, đến bảo vệ gác cổng tiểu khu ở đây cũng đẹp trai hơn những nơi khác phải không?”

Đinh Mật ngẩn người: “Anh nói là nơi này?”

Người môi giới: “Đúng vậy, cô xem, mức độ xanh hóa ở đây cũng tốt hơn Hoa viên Trung Cảnh.”

Đinh Mật đăm đăm nhìn ra ngoài cửa sổ, mím môi: “Tôi biết.”

Trước kia cô đã ở đây hơn một năm.

Xe dừng ở dưới, Đinh Mật ngẩng đầu nhìn lên tòa 16, người môi giới chỉ phía trước: “Căn hộ ở đằng trước, không cho xe vào được, chúng ta đi bộ nhé, cũng không xa đâu.”

Đinh Mật đi theo người môi giới, trong lòng hỗn loạn.

Căn hộ nằm ở số 1201 đơn nguyên 1 tòa 19, hai phòng ngủ một phòng khách, lấy ánh sáng tốt, trang trí không mới lắm, nhưng cũng không cũ.

Đinh Mật rất vừa lòng với căn hộ này, nhưng... cô quay đầu, nhìn về phía tòa 16.

Không biết người nọ có ở đây.

Nói thật, cô chưa chuẩn bị tâm lý để chạm mặt anh.

Người môi giới thao thao bất tuyệt giới thiệu căn hộ, cuối cùng nói: “Hôm qua có một đôi cũng đến đây xem căn hộ này, họ thấy hơi đắt, muốn cân nhắc lại, cô xem...”

Chưa dứt lời, điện thoại đổ chuông, anh ta liếc nhìn, cười ngó Đinh Mật: “Vừa nhắc đến thì gọi tới.”

Ánh mắt Đinh Mật thoáng dao động, nhìn anh ta: “Anh đừng cho họ thuê, tôi thuê căn này, trả tiền thuê một năm trong một lần, bây giờ có thể lập hợp đồng ký tên giao tiền luôn.”

Cô nói cực nhanh.

Người môi giới rất thích kiểu sòng phẳng thế này, nói với đôi tình nhân kia rằng đã cho thuê, lập tức viết hợp đồng cho Đinh Mật, giao tiền, trao chìa khóa.

Sau khi người môi giới đi, Đinh Mật gọi người đến đổi khóa rồi xuống dưới mua ít đồ mới. Cô quét dọn một buổi chiều, lại ra tiệm mua một bộ đồ giường, ngay tối hôm ấy liền rời khỏi khách sạn, vào Tỉnh Hải Thành ở.

Tối, Đinh Mật nấu mì gói, ngồi trên sofa vừa ăn vừa xem phim.

Đáy lòng mơ hồ dâng lên một chút cảm giác thân thuộc đã lâu không thấy.

Cô không biết đây là chuyện tốt hay xấu, khẽ thở dài.

Con người ấy mà, luôn cầm lòng chẳngặng lừ luyện quá khứ tươi đẹp.

Đinh Mật, như vậy rất nguy hiểm. Cô nhắc nhở chính mình.

Đinh Mật ở Tỉnh Hải Thành một tuần, ngày nào cũng ra khỏi nhà vài chuyến và đi qua tòa 16, song chưa từng gặp gỡ bóng người thân quen nọ,

trái lại có một hôm cô bị bảo vệ gọi lại: “Cô ơi, cô có phải Đinh Mật không?”

Anh bảo vệ khoảng hơn ba mươi tuổi, vẻ ngoài chính trực, đang đánh giá cô.

Đinh Mật nhìn anh, có phần hoảng hốt: “Là tôi, nhiều năm như vậy, anh vẫn ở đây sao?”

Anh bảo vệ gãi đầu, cười xòa: “Vẫn ở chứ, bây giờ tôi là tổ trưởng tổ bảo vệ tiểu khu rồi.”

“Chúc mừng anh nhé, tổ trưởng Ngụy.”

“Gọi tôi Tiểu Ngụy là được rồi, mọi người đều gọi thế.” Ý anh là chủ nhà.

Tiểu Ngụy tỉ mỉ quan sát cô, chột thờ dài, mở ngăn kéo lấy một chiếc hộp đưa cô: “Cô Đinh, năm ấy cô nhờ tôi đưa vật này cho cậu Lục, nhưng cậu Lục hình như không ở đây nữa, mấy năm nay tôi đều không gặp cậu ấy, vật này vẫn ở chỗ tôi.”

Anh có ấn tượng rất sâu sắc với Đinh Mật và Lục Thời Miễn, năm ấy hai người còn nhỏ, mới ít tuổi vậy đã ra ngoài sống chung, ngoại hình lại nổi bật, luôn khiến người ta có ấn tượng sâu đậm. Huống chi Đinh Mật còn nhờ anh giúp đỡ, vật này mấy năm nay vẫn không thể đưa ra, trong lòng như có một tảng đá. Anh gọi điện cho chủ nhà, chủ nhà lại không phải Lục Thời Miễn, là Lục Thời Phong.

Lục Thời Phong mở ra nhìn một cái, lại đặt chiếc hộp về tay anh.

Đinh Mật sửng sốt, nhận chiếc hộp, nhìn anh: “Anh nói mấy năm qua chưa từng thấy anh ấy đến nơi này?”

“Đúng vậy, tôi nhờ đồng nghiệp trực ban để ý cũng không thấy.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh.”

Cô cúi đầu, cầm chiếc hộp đi về.

Về đến nhà, ngồi trên sofa, Đinh Mật mở chiếc hộp ra, bên trong là chìa khóa và thẻ nhà. Năm ấy vội vã rời đi, đến chìa khóa và thẻ nhà cũng không kịp trao trả, cô để ở phòng bảo vệ, nhờ Tiểu Ngụy chuyển giúp.

Điều cô không ngờ đến là, nhiều năm như vậy, anh chưa từng về lại nơi đây.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chùm chìa khóa, nhớ lại vẻ mặt anh năm ấy xoa đầu cô, đặt chùm chìa khóa vào tay cô, cười khẽ nói “cầm lấy”...

Đinh Mật không nhịn được ôm mặt thở dài.

~~~

Đầu tháng Chín, Đinh Mật nhận được công việc đầu tiên từ khi trở về Giang Châu, là người lồng tiếng cho nữ chính của bộ phim “Gặp gỡ Trần tiên sinh”.

Kết thúc thử giọng, Đinh Mật dạo quanh khu thương mại gần đó, mua hai cái gối, bắt xe về đến cổng tiểu khu. Lúc đi qua tòa 16, bỗng nhiên trông thấy chú mèo béo màu quýt quen thuộc, Đinh Mật đột ngột ngừng bước, nhìn về phía nó.

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng khom lưng, cánh tay mạnh mẽ ôm chú mèo béo lên, ngón tay thon dài, khớp đốt sạch sẽ.

Tim Đinh Mật đập rối loạn, ngẩng đầu nhìn người nọ, lúc nhìn rõ gương mặt ấy, cô ngẩn người, có phần thất vọng.

Người đàn ông nhìn cô, mặt đầy ý cười: “Đình Mật, đã lâu không gặp.”

Đình Mật hoàn hồn, cười xòa: “Anh Lục, đã lâu không gặp.”

Hai anh em có mấy phần giống nhau, đặc biệt là dáng người và bàn tay, cô suýt nữa nhận nhầm.

Lục Thời Phong nhướn mày, cẩn thận quan sát cô: “Em sống ở đây?”

Đình Mật gật đầu: “Vâng, em ở toà 19.”

Lục Thời Phong vuốt ve chú mèo, mỉm cười: “Anh còn tưởng mình nhận nhầm người, chung quy cũng đã mấy năm không gặp.”

Đình Mật hơi lúng túng, bỗng nghĩ ra gì đó, cô lục túi lấy chìa khóa và thẻ nhà ra đưa tới, có phần khó mở lời: “Anh Lục, cái này... phiền anh giúp em đưa cho anh ấy, hồi đó em quên trả.”

Lục Thời Phong vẫn vuốt ve mèo béo, chỉ thoáng liếc nhìn, không nhận: “Cái này em phải tự trả rồi, anh không giúp em được.”

Bàn tay gượng gạo giữa không trung mấy giây, Đình Mật thu tay về, nghe thấy Lục Thời Phong thông dong nói: “Nó cũng ở Giang Châu, vừa về năm ngoái, có cơ hội em tự trả đi.”

Đình Mật đành nhét đồ vào túi, nhìn Lục Thời Phong: “Anh Lục, anh có số của Minh Vy không ạ?”

Lục Thời Phong lấy điện thoại ra, lại nhìn cô lấy làm lạ: “Cô nhóc em sao vậy? Trước kia như hình với bóng cùng Đỗ Minh Vy cơ mà? Sao ngay cả cô bé cũng không liên lạc?”

Đình Mật không có cách nào nói rõ, lấy được số điện thoại của Đỗ Minh Vy thì định đi.

Lục Thời Phong gọi cô lại: “Đợi đã, em cho anh số em đi.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 40

Dịch: Hoài Dương

Đình Mật đọc số điện thoại cho Lục Thời Phong, Lục Thời Phong ôm mèo, lưu số cô, lại mỉm cười liếc cô: “Cần số của A Miễn không?”

Lời này vẻ như trêu chọc, nhưng vào tai Đình Mật lại khiến cô bất giác thấy xấu hổ vô cùng.

Cô không cần số của Lục Thời Miễn, có cũng không dám gọi, cần gì phải lưu lại, càng nhìn càng buồn bã.

Năm ấy Đình Mật nói chia tay, khoảnh khắc bước chân ra khỏi phòng khách sạn, cô không dám ước ao xa vời Lục Thời Miễn vẫn còn ở lại chốn cũ. Năm, sáu năm rất dài, cô càng không dám ảo tưởng Lục Thời Miễn vẫn còn độc thân.

Cho dù độc thân...

Cô không phủ nhận lần này trở về có ôm mục đích riêng, nhưng cũng chỉ là muốn thấy anh một lần.

Đình Mật gọi điện cho Đỗ Minh Vy, Đỗ Minh Vy mĩa mai châm chọc cô, lại từ chối cuộc hẹn của cô. Đình Mật hơi buồn, nhưng tự biết mình đuối lý, chỉ đành chầm chậm chờ cô nguôi giận.

Nhưng Đỗ Minh Vy đâu dễ nguôi giận, bỏ mặc cô mấy ngày, khó khăn lắm mới chủ động liên hệ, ai dè Đinh Mật đang bận lồng tiếng cho “Gặp gỡ Trần tiên sinh”, đợi lúc hai người có thể gặp nhau thì đã là sang thu.

Buổi tối chia tay với Đỗ Minh Vy, Đinh Mật đã lâu mới mất ngủ, tâm trí không thể nào tiêu hóa nổi những lời Đỗ Minh Vy nói. Lục Thời Miễn say rượu làm loạn trong phòng thí nghiệm, bị quay chụp lan truyền khắp diễn đàn trường, sau đó anh còn hack mạng trường, suýt nữa bị kỷ luật?

Bất kể là cái nào, nghe đều có vẻ khó bề tưởng tượng.

Bấy lâu nay, Lục Thời Miễn trong lòng cô vẫn luôn là người có năng lực kìm chế cực cao, trừ đôi khi nôn nóng và mất khống chế ở trên giường, cô chưa từng thấy đáng về mất kiểm soát của anh, huống chi là say rượu làm loạn.

Nếu thật sự là vì cô, Đinh Mật cảm thấy bản thân tội chương nặng nề.

Cô trần trở trên giường rất lâu, càng nghĩ càng không ngủ nổi, càng không ngủ nổi càng muộn phiền, ngoài ra còn mơ hồ có một chút chờ mong vốn không thể nào lặng lẽ nảy sinh nơi đáy lòng, điều đó càng khiến cô không thể ngủ được.

Đinh Mật ôm đầu bò dậy rót cho mình một cốc nước, dạo trong hội bạn, thấy Đỗ Minh Vy vừa đăng một tin...

[Người trước kia song ca Mật ngọt với tôi trở về rồi.]

Ảnh đính kèm là màn hình KTV, nếu nhìn kĩ thì có thể lờ mờ trông thấy bóng dáng hai cô gái khoác vai ôm nhau, cô gái thấp hơn để tóc ngắn.

Bên dưới còn có hai trả lời bình luận của Đỗ Minh Vy.

[Đúng vậy, Đinh Tiểu Mật đấy.]

[Tôi với Từ Khiên chưa bao giờ song ca Mật ngọt được chưa?]

Đã lâu không gặp, Đinh Tiểu Mật. Cô nhoẻn cười.

Đinh Mật chỉ kết bạn với Đỗ Minh Vy, không biết cô trả lời ai, nghe giọng điệu thì có vẻ là bạn cùng lớp ngày trước.

Cô cho Đỗ Minh Vy một like.

Hội bạn bè nhỏ như vậy, một truyền mưòi, chẳng mấy chốc Lục Thời Miển cũng sẽ biết, hoặc là, Lục Thời Miển dạo vòng bạn bè một hồi, chắc sẽ nhìn thấy.

Nhưng Lục Thời Miển rất ít khi dạo bảng tin, bởi vì anh thêm quá nhiều người trên weixin, bạn cấp ba, bạn đại học, đồng nghiệp,... trong đó không thiếu gì quảng cáo, có khi lướt mãi mà vẫn chỉ là quảng cáo hàng loạt, lâu ngày thành ra lười xem.

Chiều thứ Sáu, Lục Thời Miển trở về từ chuyến công tác ở Bắc Kinh, trực tiếp đến công ty mở họp.

Vì hạng mục đầu tư tài chính mới, nhân viên cấp cao của công ty họp bàn suốt ba tiếng, kết thúc cuộc họp thì giờ cơm tối đã qua từ lâu. Lục Thời Miển tựa người vào ghế, vắt chéo chân nhìn Từ Khiên: “Ra ngoài hay gọi đồ đến?”

Từ Khiên nhìn anh, tên cuồng công việc này, sớm muộn cũng sẽ ép nhân viên phát điên.

Trong lòng thầm mắng chửi mấy trăm lượt, bấy giờ Từ Khiên mới dạn trợ lý đi gọi đồ ăn.

Mấy nhân viên cấp cao khác về trước, hai người xử bữa tối qua loa ở trong phòng họp. Ăn xong, Từ Khiên đặt đĩa xuống, cười nhìn Lục Thời

Miễn: “Tao vốn đã hẹn Đỗ Minh Vy cùng đi ăn tối, nếu không phải sợ mày cô đơn lẻ bóng, tao còn lâu mới ngồi đây nhai thức ăn nhanh với mày.”

Lục Thời Miễn đứng dậy rót cốc nước, liếc anh một cái, không chút cảm kích: “Không ai bảo mày ở lại cả, mày đi được rồi.”

Từ Khiên nhún vai: “Thế tao đi đây, mày cũng về sớm đi.”

Lục Thời Miễn mặc kệ anh, Từ Khiên mở cửa, lại tạm ngừng quay đầu nhìn Lục Thời Miễn, nhường mày hỏi: “Mày thấy bài đăng của Đỗ Minh Vy chưa?”

“Gì?”

Biết ngay anh chưa xem, Từ Khiên chống tay bên cửa: “Đình Mật trở về rồi, mày biết chưa?”

Lục Thời Miễn như khựng lại, trên mặt lại không có biểu cảm gì. Từ Khiên tựa vào cửa, hỏi thăm dò: “Hay là... tao với mày đi uống một ly?”

“Lượn đi, đừng mẹ nó gạ rượu tao.”

Lục Thời Miễn mất kiên nhẫn, rõ ràng muốn đuổi người.

Từ Khiên đương nhiên biết ngoại trừ xã giao, bình thường Lục Thời Miễn căn bản không động đến rượu, anh sờ mũi, biết điều bỏ đi.

Nhiệm vụ Đỗ Minh Vy giao cho coi như hoàn thành.

Lục Thời Miễn đứng cạnh máy lọc nước, uống hết một cốc, đoạn về phòng làm việc lấy chìa khóa rồi cũng đi.

Biệt thự nhà họ Lục giờ chỉ còn một mình Lục Thời Miễn ở. Vì công ty chuyển văn phòng, Lục Thời Phong đã chuyển đến Tỉnh Hải Thành cho

gần chỗ làm, cuối tuần thi thoảng về một chuyến, hai anh em cùng nhau ăn bữa cơm.

Bước vào nhà, Quýt Béo đang cuộn tròn trên thảm ngủ vùi, Lục Thời Miễn biết Lục Thời Phong vừa về.

Lục Thời Phong bước từ trên tầng hai xuống, nhìn anh: “Về rồi à?”

Lục Thời Miễn liếc mèo quýt béo: “Vâng.”

“Trông Quýt Béo hộ anh mấy ngày.”

“Ừm.”

Lục Thời Miễn thấy Lục Thời Phong mang mèo béo qua đây liền biết anh sắp phải đi công tác. Trước kia Lục Thời Miễn từng kiến nghị anh nếu đã không có thời gian thì tặng mèo cho người khác đi, nhưng Lục Thời Phong không tặng, cách vài bữa lại ném mèo đến chỗ anh.

Nói thật, anh không muốn nhìn thấy con mèo này.

Lục Thời Phong chủ yếu đến để gửi mèo, nói mấy câu với Lục Thời Miễn xong bèn định đi, lúc thay giày, anh bỗng nói: “Đúng rồi, tối hôm nọ anh có gặp Đình Mật.”

Lục Thời Miễn nhú mày, không ngờ đến anh trai anh cũng đã gặp cô.

“Bây giờ cô bé đang ở Tỉnh Hải Thành.”

Câu này như một trái bom, cuối cùng cũng phá tan vẻ ngoài của Lục Thời Miễn, anh sững sờ mấy giây, cau mày không thể tin: “Cô ấy ở Tỉnh Hải Thành?”

“Ừ.”

Năm xưa bố để lại hai căn hộ ở Tỉnh Hải Thành, hai anh em họ mỗi người một căn, thật ra là tầng trên tầng dưới. Song hồi ấy Lục Thời Phong vẫn ở Bắc Kinh, không ở đó, nhưng chuyện Lục Thời Miễn đưa Đinh Mật vào sống ở căn hộ ấy anh vẫn biết ít nhiều.

Nói thật, anh rất bội phục cậu em trai này, vừa thi đại học xong đã dám giấu con gái trong nhà suốt hơn một năm, nếu không chia tay, e là bây giờ nơi ấy đã biến thành nhà kết hôn.

Lục Thời Phong liếc nhìn anh, cười cười, bỏ đi.

Lục Thời Miễn mím môi, cúi đầu đá mèo béo cản đường. Mèo béo chỉ đuôi móng vuốt, đổi sang chõn khác, lại tiếp tục lười biếng ngủ vùi.

Lên tầng tắm rửa xong, bóng dáng cao lớn tựa vào ban công hút thuốc, một tay kẹp thuốc một tay cầm điện thoại, cúi đầu dạo vòng bạn bè weixin, tiện thể chặn luôn những người hay đăng quảng cáo. Lướt đến bài đăng của Đỗ Minh Vy, anh nhìn thấy rất nhiều bình luận của hội bạn chung.

Ví như Tần Dạng, lớp trưởng, lớp phó, Từ Dịch, Tưởng Tân Tử, thậm chí đến Khương Khả Du cũng hỏi một câu: “Đinh Mật?”

Anh phóng to tấm ảnh ấy, nhìn rõ bóng dáng kia, mái tóc đã cắt ngắn lại như hồi cấp Ba.

Ngậm thuốc rít sâu một hơi, Lục Thời Miễn nheo mắt bỏ điện thoại xuống, chớp mắt, khói thuốc lượn lờ khắp không gian.

Hay lắm, chắc anh là người cuối cùng biết tin cô trở về.

Chín giờ tối ngày hôm sau, Lục Thời Miễn kết thúc buổi xã giao, anh uống rượu, không tìm lái xe thuê mà bắt taxi đến Tỉnh Hải Thành một chuyến. Xe dừng trước cổng, anh đi bộ vào.

Người trực ban tối nay vừa hay là Tiểu Ngụy. Nhìn thấy người đàn ông anh tuấn mặc sơ mi đen quần tây, Tiểu Ngụy cảm thấy khá quen nhưng lại không dám chắc, dầu sao đã mấy năm không gặp, hơn nữa cũng đã đưa chìa khóa và thẻ nhà cho Đinh Mật, Tiểu Ngụy không dám gọi bừa.

Đúng là Lục Thời Miễn đã rất lâu không về lại nơi đây, anh chỉ từng quay lại một lần vào nghỉ hè năm họ chia tay. Mở cửa, không khí ngọt ngào phả vào mặt, anh cau mày, bật công tắc gần đó, quét mắt nhìn một lượt.

Đinh Mật ở đây hơn một năm, hai người nửa sống chung, mua không ít đồ. Lúc cô đi không chuyển hết đồ, nhìn như vậy, nơi nào cũng là đồ đặc của cô, tiểu thuyết tình cảm trên sofa, tạp chí, đồ ăn vặt,...

Trong phòng ngủ còn có vài bộ quần áo và một số thứ khác cô bỏ sót.

Cô đi thật dứt khoát, nhưng lại không dọn dẹp sạch sẽ những dấu vết mình đã để lại.

Lục Thời Miễn chỉ đứng ở cửa nhìn một lượt, xác định không có ai về đây, liền đóng cửa bỏ đi.

...

Đinh Mật đến tiệm tạp hóa 24h trong tiểu khu mua băng vệ sinh ban đêm, tiện thể mua một túi đường đỏ, ôm bụng suy nhược về nhà. Mấy năm qua thân thể cô không được tốt như trước, đau bụng kinh nghiêm trọng hơn xưa, đau muốn đòi mạng.

Lúc đi qua tòa 16, Đinh Mật vô thức ngẩng đầu nhìn tầng 12, thế mà nơi ấy lại sáng đèn. Cô mở to mắt, thiếu chút tưởng mình nhìn nhầm.

Không nhin được dụi mắt một hồi, lại nhìn lần nữa, đèn đã tắt.

Hoa, hoa mắt??

Cô ngẩng đầu nhìn chăm chăm tầng 12 thêm một lát, đang chuẩn bị rời đi, bỗng thấy một bóng dáng cao lớn thẳng tắp bước ra khỏi hành lang. Người đàn ông nọ mặc quần tây áo sơ mi đen, hơi cúi đầu nhìn phía trước, trong bóng đêm, không nhìn rõ mặt.

Tim Đinh Mật đập dồn dập, cô biết lần này mình không nhận sai người.

Người nọ càng bước càng gần, mắt thấy anh sắp rẽ qua đây, Đinh Mật hoàn hồn, phản ứng đầu tiên là ôm bụng trốn sau hàng cây bên cạnh.

Gót giày đạp lên lá khô kêu xào xạc, lúc Lục Thời Miễn đi qua, anh thoáng nghiêng mắt liếc nhìn, cặp mắt một mí ẩn trong bóng đêm càng thêm lạnh lẽo, đến vẻ mặt cũng chìm trong băng giá.

Đinh Mật ngồi dưới gốc cây, không dám cả thở mạnh.

Lục Thời Miễn không hề dừng lại, chân dài sải bước, chẳng mấy chốc đã đi xa.

Đinh Mật còn chẳng nhìn rõ gương mặt anh, đợi người khuất bóng mới dám đi ra, thầm mắng chính mình vô dụng. Con người quả nhiên không thể làm chuyện thẹn với lòng, người mà cô thiếu nợ nhiều nhất đời này chính là Lục Thời Miễn.

...

Quảng cáo cho phần mềm CRM mới được nghiên cứu phát hành của Khoa học kỹ thuật Quang Ảnh sẽ được phát trên đài chiếu bộ phim Gặp gỡ Trần tiên sinh, việc quay quảng cáo đã hoàn tất, chỉ đợi lồng tiếng hậu kỳ.

Đinh Mật nhận điện thoại, vừa nghe thù lao liền đồng ý.

Nhưng cô không ngờ sẽ gặp Lục Thời Miễn ở phòng thu.

Trước lúc ra khỏi phòng thu, cô hỏi đạo diễn mới biết, nhà sáng lập của Khoa học kỹ thuật Quang Ảnh là Lục Thời Miễn và Từ Khiên.

Trong thang máy, Đinh Mật nhìn chăm chăm tay anh, tâm tư bay đi xa tít tắp.

Cô và Lục Thời Miễn đã làm, số lần... có lẽ đếm không xuể. Ngày ấy yêu xa, có khi một tháng gặp một lần, đa số thời gian đều quần quýt ở trên giường.

Lục Thời Miễn không được?

Sao có thể.

Lần nào cũng là cô cầu xin anh mới buông tha.

Lý luận của Đỗ Minh Vy không thể áp dụng cho cô và Lục Thời Miễn.

Đinh Mật không biết tại sao bản thân lại nghĩ đến loại chuyện này, sắc mặt đỏ lên, chỉ đứng cạnh anh đã tim đập như trống, thậm chí mình mẩy câu.

“Ding doong.”

Cửa mở, bóng người cao lớn bên cạnh đi ra khỏi thang máy, kéo tâm tư của Đinh Mật về lại hiện thực.

Cô đi sau anh, nhìn người đàn ông đến bóng lưng cũng đã thay đổi. Đúng, Lục Thời Miễn hôm nay không còn là một chàng trai, anh đã là một người đàn ông thành thực ổn trọng.

Ra khỏi tòa nhà, Đinh Mật mím môi, cuối cùng vẫn không nhin được gọi anh.

“Lục Thời Miễn.”

Người đàn ông ngừng lại, tầm mắt hơi lệch đi, có phần thảng thốt.

Đinh Mật đứng ở nơi ấy, đột nhiên mất hết dũng khí. Người trợ lý nhìn cô vẻ khó hiểu, lại nhìn ông chủ nhà mình.

Lục Thời Miển ngừng lại ba giây, người đằng sau im bật, anh mím môi tự giấu, nhắc bước bỏ đi.

Đinh Mật cuống lên, hoảng sợ lần mò đồ trong túi, bỗng tìm được cái cớ để tiến lên phía trước: “Anh đợi chút, em có cái này trả anh.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 41

Dịch: Hoài Dương

“Lục Thời Miễn, cậu đợi tớ một chút thì chết à!”

Đình Tiểu Mật trước kia luôn thích hô to gọi nhỏ sau lưng anh, hình như cô rất thích bắt anh đợi, sáng đến trường đợi một chút, tự học tối lẽ mề đợi một chút, đến lúc đang làm được một nửa cũng bảo anh đợi một chút, cô nói cô cần nghỉ ngơi một lát.

Điều đáng sợ là, anh như bị cô nắm giữ linh hồn, đợi một lần rồi đợi mãi.

Lần này, Lục Thời Miễn không đợi cô, bước dài bỏ đi.

Đình Mật không biết đến khi nào mới có thể gặp lại, cô không muốn ngày đêm ôm chìa khóa nhà anh mơ mộng viễn vông. Một khi có được dũng khí thì sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, cô chạy đến trước mặt anh, ép Lục Thời Miễn phải ngừng lại.

Cô hơi thở gấp, ngẩng mặt nhìn anh, tay vẫn tìm trong túi, giọng vội vã: “Em thật sự có đồ đưa anh...”

Lục Thời Miễn nhú mày, đáy mắt thẩm ý lạnh, cặp mắt nhìn xem rốt cuộc cô có thể lấy ra thứ gì.

Đinh Mật cầm chìa khóa và thẻ nhà trong tay, đột nhiên có phần luyến tiếc, vật được trả về, cô và anh coi như triệt để cắt đứt quan hệ. Nhưng chung quy vẫn phải trả.

Lục Thời Miễn lạnh nhạt liếc thứ đồ trong tay cô, đoạn nhìn gương mặt cô, đáy mắt càng thêm lạnh.

Đinh Mật lí nhí giải thích: “Ngày trước em để chìa khóa ở phòng bảo vệ, nhờ Tiểu Ngụy trả giúp, nhưng Tiểu Ngụy nói anh chưa từng về lại nơi ấy.”

Lục Thời Miễn nhìn đi nơi khác, rút tay vào túi quần, lại cúi đầu nhìn cô, rất lâu, khẽ giễu cợt: “Đinh Mật, ngày trước là bao lâu trước?”

Một câu nói, hoàn toàn đánh cô về hiện thực.

Ngày trước là hơn năm năm trước.

Quá lâu rồi phải không?

Đã lâu đến nỗi chẳng còn chút bận tâm, phải không?

Đinh Mật như mắc xương nơi cổ họng, không nói nổi một lời.

Lục Thời Miễn mím môi, liếc cậu trợ lý đang đẩy kính ngạc một cái, trợ lý bị ánh mắt anh làm cho phát run, vội lùi lại.

“Em nghĩ nhiều năm như vậy, tôi vẫn chưa thay khóa?”

Anh nói dứt lời liền bỏ đi.

Để lại Đinh Mật đứng sững nơi ấy.

Đinh Mật ngẩn ngơ nhìn bóng lưng anh đi xa, rất lâu sau mới hoàn hồn, nhét chìa khóa và thẻ nhà vào trong túi.

Đúng vậy, nhiều năm như thế, đâu phải ai cũng lưu luyến kỷ niệm.

...

Lục Thời Miễn đến nhà hàng, Từ Khiên và Tần Dạng đã đến và gọi đồ ăn lên.

Tần Dạng vừa ra ngoài làm nhiệm vụ, còn chưa kịp thay quần áo, vẫn mặc đồng phục cảnh sát, vừa thấy anh liền ngồi thẳng tắp, vội vã cầm đũa: “Sao mà lâu thế? Đợi mà nửa tiếng rồi đấy, ông đây đói muốn chết.”

Anh chàng ăn ngấu nghiến, cứ như bị bỏ đói mấy mùa.

Lục Thời Miễn thấy mãi thành quen: “Ai bảo mà chờ.”

Tần Dạng thoáng chốc đã khua hết nửa bát cơm, cười: “Thế sao được, phải đợi Lục tổng mời khách mà? Sao có thể tự ăn trước.”

Lục Thời Miễn liếc anh, thẳng ranh này, càng ngày càng thích làm ra vẻ.

Từ Khiên chịu không thấu đá Tần Dạng một cước: “Ăn cơm của mà đi, mẹ nó đừng có bữa nào ăn với bọn tao cũng như quỷ chết đói thế, lương cảnh sát thấp lắm hả?”

“Bằng được chúng mà không?”

Tần Dạng chẳng chút bận tâm.

“Chê lương thấp thì đổi việc đi.”

“Thôi... tao vẫn rất thích bộ đồng phục này.”

Tần Dạng vẫn cười hì hì, xới hết một bát cơm, không đói thế nữa, bấy giờ mới chậm đũa nhìn Lục Thời Miễn: “Nghe nói Đinh Mật trở về rồi?”

Hồi cấp Ba năm người thường chơi cùng nhau, hai đôi bạn họ, mình anh độc thân.

Sau này Đinh Mật cắt đứt liên lạc với họ, còn lại bốn người, hai tay độc thân – anh với Lục Thời Miễn.

Anh không tìm được bạn gái.

Sau khi Lục Thời Miễn chia tay với Đinh Mật và xảy ra chuyện mất khống chế ở phòng thí nghiệm, tính cách kìm nén lại rất nhiều. Bao năm qua, con gái theo đuổi Lục Thời Miễn không ít, dù sao cũng có cái mặt này, gia thế lại tốt, rất nhiều người muốn làm bạn gái của anh.

Lục Thời Miễn nghe thấy cái tên ấy thì khẽ nhú mày, mĩa mai: “Đúng vậy.”

Lúc Lục Thời Miễn say rượu làm loạn, Từ Khiên có ở bên cạnh, Lục Thời Miễn điên lên, anh không thể nào ngăn nổi, anh cũng nằm trong đoạn video ấy, lúc Tần Dạng xem được video sợ rớt cả cằm.

Tuy Lục Thời Miễn không nói gì, nhưng họ đều đoán là Đinh Mật đá anh, bằng không sẽ chẳng như vậy. Ngày ấy Đinh Mật theo đuổi Lục Thời Miễn, mấy người bạn họ đều biết rõ. Đinh Mật thi đại học xảy ra chuyện kia cũng là do Lục Thời Miễn gánh vác, đôn đáo bên cô, để cô chuyển đến nhà anh ở suốt hơn một năm. Đại học cách xa nhau nhưng chỉ cần có thời gian Lục Thời Miễn sẽ bay đến chỗ Đinh Mật, thật sự là moi tim móc phổi đối xử tốt với cô.

Nhưng như vậy mà vẫn chia tay.

Mẹ nó, cô gái này thật vô lương tâm.

Song Lục Thời Miễn không nói gì, bạn họ cũng không dám hỏi nhiều trước mặt anh.

Từ Khiên thấy Lục Thời Miễn rõ ràng không muốn nhắc đến Đinh Mật, đổi đề tài: “Đúng rồi, lớp trưởng và lớp phó sẽ kết hôn vào Quốc khánh này. Trước kia Tần Dạng không ở Giang Châu, thiệp mời được gửi qua chỗ tao, đến lúc đó cùng nhau đi nhé.”

“Được.”

Từ Khiên trả lời tin nhắn weixin của Đỗ Minh Vy, nhìn nhóm chat, ngần người: “Đỗ Minh Vy thêm Đinh Mật vào nhóm rồi.”

Lục Thời Miễn đang cầm điện thoại đọc mail, nghe vậy khựng lại.

Đinh Mật vừa về đến nhà, weixin bình thường khá yên tĩnh bỗng kêu ầm ầm, cô kinh ngạc mở ra xem, thì ra Đỗ Minh Vy vừa kéo cô vào nhóm chat lớp 11(1).

Lớp trưởng và lớp phó gửi tin vẫy chào, sau đó, mấy người đang online chào hỏi cô, đa số là hỏi cô mấy năm nay đi đâu?

Đinh Mật nhìn những gương mặt thân quen, tâm trạng ngổn ngang trăm mối, tựa như tất cả đều về lại những năm tháng cấp Ba đơn thuần ấy. Cô cúi đầu, gõ từng chữ: Tớ ở thành phố C, năm trước có đến Bắc Kinh một năm.

Danh bạ có thêm một lời mời kết bạn, là lớp trưởng.

Đinh Mật nhanh chóng đồng ý.

Lớp trưởng gửi cho cô một cái ôm thật to, tiếp đó lại gửi cho cô một tấm thiệp cưới điện tử: Ngày 5 tháng 10 tớ với Trương Luân kết hôn, nhớ đến mừng nhé.

Đinh Mật hơi kinh ngạc, cô tưởng họ đã sớm kết hôn: Không phải hai cậu nói tốt nghiệp xong sẽ kết hôn, lúc học nghiên cứu sinh thì sinh con

luôn sao?

Lớp trưởng gửi đến một nhân dân quỳ bò: Tốt nghiệp đi đăng kí rồi, nhưng học nghiên cứu sinh mệt muốn chết, căn bản không dám sinh con! Học xong lại bận công việc, hôn lễ đành phải kéo dài đến bây giờ.

“...”

Đinh Mật ấn vào thiệp cưới điện tử, lật xem từng tấm, ảnh cưới của họ rất đẹp, hai người cười rạng rỡ, trông cực kỳ hạnh phúc.

Trong nhóm vẫn ồn ào.

Lớp phó Trương Luân nhân lúc đông đúc đề nghị: Hay là nhân dịp tôi cưới thì bọn mình họp lớp luôn đi.

Những người khác hào hứng, hỏi: Họp kiểu gì?

Có người đề nghị ngày hôm sau đi tắm suối nước nóng.

Có người bảo đến nông trại chơi, tự làm tự ăn.

Tưởng Tân Tử: Thời nào rồi còn tự làm tự ăn, đến lúc đó nam sinh các cậu lại ngồi yên như ông tướng ấy, chỉ có nữ sinh bọn tôi nấu nướng, thiệt muốn chết. Đi suối nước nóng đi.

Cuối cùng lớp trưởng trực tiếp lập bảng vote, tắm suối nước nóng được bỏ phiếu cao hơn, nhanh chóng quyết định: Ai có thời gian báo danh đi.

Tân Dạng vừa ăn vừa hỏi: “A Miễn đi không?”

Lục Thời Miễn đọc mail xong, đặt điện thoại lên bàn, nhấc đũa, thờ ơ đáp: “Không đi.”

Từ khiên nhúu mày: “Sao không đi? Quốc khánh cũng đâu có việc gì, cùng đi đi, không đi mày ở nhà làm gì, trông mèo?”

Hồi ấy đoạn video được lan truyền khắp diễn đàn trường, cũng không biết là ai tuồn ra ngoài, hơn nửa bạn học trong lớp đều từng xem. Sau khi Lục Thời Miễn xử lý sạch sẽ đoạn video kia, anh không tham gia họp lớp nữa.

Tần Dạng cười báo danh cho mình, lại thuận miệng nói: Anh Miễn cũng đi.

“Tao báo danh cho mày đấy, lớp trường kết hôn, mày cho nhà trai ít mặt mũi cái.”

Đình Mật đang kéo tin, thấy bốn chữ ấy thì khựng lại, Đỗ Minh Vy hỏi trong nhóm: Đình Tiểu Mật, mày đi không?

Cô thoáng do dự, gõ hai chữ: Đi chứ.

Tức khắc, bầu không khí trong nhóm thay đổi vi diệu.

Tiệc cưới và họp lớp lần này có kịch hay để xem rồi đây.

Nếu Đình Mật biết có nhiều người đang đợi xem kịch của họ như vậy, cô tuyệt đối không đồng ý đi suốt nước nóng.

Ngày cuối cùng của tháng Chín, Đình Mật gửi cho Chu Thanh một khoản tiền.

Mấy phút sau, Chu Thanh gọi điện thoại tới, giọng bà có vẻ bất đắc dĩ: “Đình Mật, con đừng gửi tiền cho mẹ nữa, bây giờ mẹ có việc làm, có thể tự nuôi bản thân, hưởng chi...”

Hưởng chi, Tiết Chấn tháng nào cũng gửi một khoản tiền nuôi dưỡng Tiết Tiểu Bân, cuộc sống của họ không thành vấn đề.

Nhưng những lời này Chu Thanh không nói ra.

Đình Mật biết bà định nói gì, năm ấy Tiết Chấn lấy chuyện ly hôn bức ép Chu Thanh, Chu Thanh lần nữa không chịu đồng ý ra tòa làm chứng cho cô. Mãi đến khi Đình Mật gần như tuyệt vọng bên bờ sụp đổ, Chu Thanh cuối cùng cũng chọn đứng về phía cô, chút tình thân mỏng manh ấy coi như chưa thật sự mất sạch.

Đình Mật hiểu Chu Thanh, rời khỏi gia đình và người đàn ông của mình là một chuyện rất khó khăn với bà, huống chi còn dẫn theo một đứa bé.

Vậy nên, khi mà cô có năng lực, mỗi tháng đều sẽ gửi cho bà một khoản sinh hoạt phí.

Số tiền cô gửi bà không nhiều, chỉ là sinh hoạt phí mà thôi.

“Đây là chuyện con nên làm, nói thế nào mẹ cũng là mẹ con.”

“Thế mẹ giữ lại cho Tiểu Bân vậy.” Chu Thanh đoạn ngừng, “Tiểu Mật, hay là con trở về đi, ba mẹ con mình sống cùng với nhau. Một mình con ở ngoài cũng không hay, ốm đau lấy ai chăm sóc.”

Bà đã nói câu này không chỉ một lần.

“Sau này nói tiếp ạ, con cúp máy đây.”

Đình Mật không hề nói cho Chu Thanh biết chuyện cô đã quay về Giang Châu, càng không có ý định sống cùng họ.

Cúp máy, Đình Mật nghĩ đến vụ kiện phức tạp năm ấy, hơi thất thần.

Mãi đến khi điện thoại bỗng đổ chuông, cô mới hoàn hồn.

Là Đỗ Minh Vy gọi tới: “Mật Mật, mai đi dạo phố không?”

Đinh Mật cười: “Được thôi.”

“Lớp trưởng cũng đi.”

“Hay đấy, lâu rồi không gặp, tiện thể tao mời cơm luôn.”

Chiều ngày hôm sau, ba người gặp nhau, lớp trưởng nhìn Đinh Mật, cười híp mắt sờ mặt cô: “Đinh Mật, sao cậu vẫn trẻ thế.”

Mặt Đinh Mật nhỏ, di truyền từ Chu Thanh, Chu Thanh trông trẻ hơn những người phụ nữ cùng tuổi khá nhiều, thật sự khiến người khác ngưỡng mộ. Cô cười nói: “Cậu đẹp ra đó.”

“Đương nhiên rồi, tớ đến thẩm mỹ viện chăm sóc suốt một tháng đấy, còn phải giảm mấy cân liền, liều mạng vì đám cưới luôn.”

Đỗ Minh Vy cười khoác vai Đinh Mật: “Được rồi, hai người đều đẹp.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 42

Dịch: Hoài Dương

“Tình bạn của con gái không phải được xây dựng trên nền tảng khen ngợi lẫn nhau ư?”

Đỗ Minh Vy tròn trắng mắt, cảnh tỉnh lớp trưởng: “Thẩm Giai, đây là tình chị em giả dối.”

Đinh Mật nhìn lớp trưởng, chính là Thẩm Giai. Hồi cấp Ba mọi người quen gọi lớp trưởng, lớp phó, thế nên rất nhiều người đôi khi quên mất họ tên gì, bỗng dưng nghe thấy, cô suýt nữa không phản ứng kịp.

Thẩm Giai cười phá lên, nhìn Đinh Mật: “Đi thôi, dạo phố trước, sau đó bọn mình kiếm chỗ ăn.”

Ba người dạo trong trung tâm thương mại một vòng, Đinh Mật mua hai bộ đồ mùa thu, chuẩn bị cho hôn lễ và họp lớp. Lúc ăn cơm, Thẩm Giai bỗng hỏi: “Đinh Mật, muốn làm phù dâu cho tớ không?”

Đỗ Minh Vy cũng nhìn cô: “Đi nhé? Tao cũng là phù dâu đấy.”

Thẩm Giai cười: “Đội phù dâu còn có Bành Oánh, Tưởng Tân Tử với hai cô bạn thân từ nhỏ của tớ nữa, như vậy là năm người, nếu cậu cũng đến thì sẽ là sáu, số người vừa đẹp.”

Đình Mật chưa từng làm phù dâu cho ai, cũng chỉ từng đi ăn cưới hai lần, đều là đàn chị trong câu lạc bộ khoa Báo chí ngày xưa, bị Bùi Dịch kéo đi.

Cô bản khoăn: “Quần áo thì sao? Chắc quần áo phù dâu đã thống nhất và đặt sẵn rồi?”

“Không sao, về tớ đặt thêm một bộ nữa là được, tiệm áo cưới vẫn còn nhiều lắm.”

“Thế được thôi, Minh Vy đi, tớ cũng đi.” Đình Mật cười, nhìn Đỗ Minh Vy, “Bao giờ thì đến lượt mày với Từ Khiên vậy?”

Thẩm Giai cũng nhìn Đỗ Minh Vy: “Đúng đấy, hai người cũng đã kết thúc yêu xa hai năm rồi, vẫn không có tính toán gì sao?”

Đỗ Minh Vy cầm đũa chọc cơm trong bát: “Chắc một, hai năm nữa, bây giờ chưa tính.”

Thẩm Giai nhìn cô, không nhịn được nói: “Định cưới thì cưới nhanh lên, đừng kéo dài, yêu lâu không tốt đâu, bình thường chỉ có hai kết quả, hoặc là chia tay, hoặc là kết hôn.”

“Cậu nói đúng.” Đỗ Minh Vy cười, nhưng nụ cười chẳng hề đẹp, “Mấy năm nay tớ và Từ Khiên đã nói chia tay không biết bao nhiêu lần, có khi cũng không hiểu nổi mình đang kiên trì vì cái gì.”

Bấy giờ Đình Mật mới thấy bất thường, nhìn Đỗ Minh Vy chăm chú, lo lắng: “Mày với Từ Khiên sao vậy?”

Đỗ Minh Vy thở dài: “Không nói rõ được, chắc tại ngày xưa yêu xa lâu quá, thêm chuyện bố mẹ tao phản đối, ầm ỉ chia tay nhiều lần, dần cảm thấy mệt mỏi, dù về nước rồi cũng vẫn thấy có lòng nhưng không đủ sức. Nhiều năm như vậy lại không nỡ chia tay, cố chấp chống đỡ, hơi mệt.”

Có lẽ thật sự như mọi người nói, có vài người không nên gặp nhau quá sớm.

Đinh Mật nhất thời không biết nói gì, cô không ngờ tình trạng của Đỗ Minh Vy và Từ Khiên lại như vậy. Thẩm Giai tự thấy bản thân phá hỏng bầu không khí, xoa mặt: “Nếu đã kiên trì lâu như vậy thì đừng dễ dàng từ bỏ.”

Đỗ Minh Vy nhìn họ, chột cười: “Trông vẻ sợ sệt của hai người kia, tớ nói vậy thôi, nếu có thể chia tay thật thì đã chia tay từ lâu rồi.”

Nói cũng đúng.

Đinh Mật thầm thở phào, cô và Lục Thời Miển đã thành ra thế này, cô không mong Đỗ Minh Vy và Từ Khiên cuối cùng cũng chia tay.

Thẩm Giai cúi đầu gửi tin nhắn, bỗng buồn bực kêu to: “Làm thế nào bây giờ, bạn tớ nói tuổi nước nóng chật ních rồi, bọn mình mà đi thì sợ là phải chen chúc mệt lắm.”

“Sao đông vậy?”

“Có tay đại gia tổ chức đám cưới ở đó, bao toàn bộ, cộng thêm dòng người dịp Quốc khánh, cậu nghĩ xem.”

“...”

Thẩm Giai báo trong nhóm chat.

Mọi người lập tức bùng nổ.

Có người hả hê: Không sao, thế đợi năm sau đi thôi, vừa hay lần này tôi không về được.

Tưởng Tân Tử: Tuổi nước nóng của tôi...

Trương Luân gửi một cái biểu cảm Mã Cảnh Đào sụp đổ gào thét: Thế chúng ta đổi lịch nhé, họp lớp đổi thành KTV.

Tuy lấy làm tiếc nhưng mọi người đều đồng ý.

Ngày cưới, đội phù dâu của Đinh Mật và Đỗ Minh Vy đến cực sớm, phù rể cũng đều là bạn học với bạn từ nhỏ của Trương Luân, trong đó có Từ Khiên. Bởi vì có thêm Đinh Mật, Từ Khiên còn đùa Lục Thời Miễn hỏi anh có muốn nhập đội không, bị Lục Thời Miễn đá ra khỏi phòng làm việc.

Cuối cùng, Từ Dịch thay thế.

Trên đường đến khách sạn, Lục Thời Miễn tiện đường đón Tần Dạng, hai người cùng nhau đến khu tiếp khách. Tần Dạng bị đội hình phù dâu, phù rể làm cho giật mình, nhìn chú rể: “Má, trận thế hoành tráng vậy, được đấy.”

Thời tiết hôm nay không tốt lắm, trưa trời đổ mưa, may mà lúc sáng đã chụp ảnh, cô dâu và chú rể đều mặt mày rạng rỡ, không hề bị ảnh hưởng tâm trạng bởi trận mưa này.

Nhưng sau khi tạnh mưa, trời thu quang đãng, thời tiết lập tức chuyển lạnh.

Đinh Mật mặc váy phù dâu cúp ngực, đứng ở khu tiếp khách, lạnh phát run.

Trương Luân cười: “Đương nhiên rồi, chuyện cả đời chỉ có một lần mà.”

Lục Thời Miễn đưa phong bì đỏ, chúc phúc ngắn gọn: “Chúc mừng.”

Trương Luân cười đỏ cả mặt mày, bởi vì Đinh Mật ở đây, sợ Lục Thời Miễn mất tự nhiên, Trương Luân vội đưa thuốc tới: “Cảm ơn anh Miễn nhé,

hút điều thuốc nào.”

Trước kia trong lớp có ba đôi, mọi người đều biết. Chuyện Đình Mật và Lục Thời Miễn chia tay, chỉ cần là người thích buôn chuyện một chút thì sẽ biết. Họp lớp sợ nhất là đề cặp đôi đã chia tay gặp nhau, trước anh đã bảo đừng gọi Đình Mật, tránh đến lúc ấy chạm mặt Lục Thời Miễn lại xấu hổ, nhưng Thẩm Giai muốn gọi, anh cũng hết cách.

Mong rằng lát nữa mọi người đừng lúng túng.

Lục Thời Miễn nhận thuốc, ngậm trong miệng, Trương Luân bật lửa đưa tới, anh phối hợp cúi đầu, châm lửa xong thì rít nhẹ một hơi, đôi môi mỏng hé mở, khói thuốc lượn lờ. Anh hơi nheo mắt, lúc cúi đầu lặng lẽ quét qua Đình Mật một lượt.

Khách khứa lục tục đến, Lục Thời Miễn nhường vị trí, đi với Tần Dạng.

Sau khi hôn lễ chính thức bắt đầu, ngoại trừ phù dâu và phù rể chính, những người khác đều ra chỗ ngồi. Bên phải Từ Khiên có một vị trí trống, Đỗ Minh Vy kéo Đình Mật đi tới. Bên trái Từ Khiên là Lục Thời Miễn, bên cạnh Lục Thời Miễn là Khương Khả Du, vị trí đó do Khương Khả Du đổi với Tần Dạng.

Ánh mắt Đình Mật hơi khựng lại, đột ngột ngừng bước, chỉ bên cạnh: “Tao ngồi bàn này được rồi, bên này có chỗ trống.”

Đỗ Minh Vy không chịu, thương lượng với bạn nam ngồi cạnh ghế trống: “Đổi chỗ cho tôi được không? Tôi ngồi cùng với Đình Mật.”

Bạn học cũng dễ tính, cười nhường chỗ.

Đỗ Minh Vy kéo Đình Mật ngồi xuống, Đình Mật len lén liếc Lục Thời Miễn, đúng lúc Khương Khả Du nhìn cô, Đình Mật điềm nhiên thu

tầm mắt lại.

Khương Khả Du cười: “Đình Mật, lâu rồi không gặp.”

Lớp 11(1) hầu như năm nào cũng họp lớp, quy mô lúc lớn lúc nhỏ, cơ bản dựa vào sức hút của nó. Nếu mấy nhân vật nổi tiếng trong lớp đều đi, họp lớp sẽ đông người, nếu ngược lại thì sẽ chẳng có mấy ai.

Như hôm nay vậy, ngoại trừ những người ít liên lạc và ở xa không về kịp, lớp có bốn mươi sáu người thì ba mươi hai người đến, cộng thêm thầy cô cũ, ngồi kín ba bàn tiệc, coi như một buổi họp lớp quy mô lớn.

Bạn cùng bàn đều nhìn Đình Mật, ai cũng biết chuyện năm ấy Đình Mật bị thay đổi nguyện vọng đại học, sau này nghe nói cô và Lục Thời Miển chia tay, mọi người đều thông cảm cho cô.

Dù sao yêu xa cũng không dễ kiên trì, cộng thêm chuyện vốn có thể học ở Bắc Đại, thế mà bỗng nhiên lại bị đẩy đến đại học H, chắc chắn bị đả kích không nhỏ.

Càng lớn càng cảm thấy giữa người với người có nhiều tầng cách biệt, người bên cạnh người ưu tú thường cũng rất ưu tú. Đình Mật đến đại học H tuy không tệ, nhưng ở bên người như Lục Thời Miển, phải xuất sắc mới được.

Chênh lệch lớn sẽ dễ thấy tự ti.

Đình Mật nhìn Khương Khả Du, nhoẻn cười: “Đã lâu không gặp.”

Có người hỏi Đình Mật đang làm gì, Đình Mật nói: “Diễn viên lồng tiếng.”

“Ồ, sao lại làm diễn viên lồng tiếng vậy?”

“Một cơ hội ngẫu nhiên thôi.”

Hồi đại học cô thường làm gia sư để kiếm tiền sinh hoạt, sau khi phim tài liệu cô lồng tiếng giúp Bùi Dịch nổi tiếng trên mạng, Bùi Dịch bèn giới thiệu một vài công việc lồng tiếng cho cô. Ban đầu cô từ chối, nhưng sau này kiện tụng cần tiền, cô đành gọi điện cho Bùi Dịch. Bùi Dịch giới thiệu cho cô rất nhiều tài nguyên, nhanh có tiền, thù lao lại cao, miễn cưỡng giúp cô duy trì chi tiêu trong khoảng thời gian đó.

Kiếp lồng tiếng bắt đầu từ khi ấy.

Chuyện này cô chỉ từng kể với Đỗ Minh Vy và Thẩm Giai.

...

Hôn lễ của Trương Luân và Thẩm Giai chính thức bắt đầu, hai người ở bên nhau nhiều năm, trải qua yêu sớm, cùng cố gắng thi vào một trường đại học, cùng học nghiên cứu sinh, lại cùng nhau bước vào mộ phần hôn nhân.

Tình cảm thuần túy như vậy khiến mọi người ở đây đều cực kỳ hâm mộ, bao gồm cả Đinh Mật.

Cô vô thức nhìn sang Lục Thời Miễn, anh mặc quần tây đen áo sơ mi trắng, làm nổi bật thân hình cao lớn, ung dung tựa lưng vào ghế, hơi nghiêng người về phía sân khấu, thản nhiên ngồi xem, thi thoảng chuyện trò với Từ Khiên đôi câu, không hề nhìn cô.

Đinh Mật cúi đầu, lúc ngẩng lên đột nhiên chạm phải ánh mắt của anh. Ánh mắt anh nhìn cô sâu hun hút, sắc mặt lạnh nhạt, nhưng vẫn khiến cô không thể dời mắt.

Mấy giây sau, Đinh Mật không chịu nổi trước, cúi đầu, nâng cốc nhấp một ngụm nước trái cây nhằm che giấu trái tim cuồng loạn của mình.

Trương Luân và Thẩm Giai đều là người hướng ngoại, nhất là Trương Luân, nói chuyện rất hài hước, khiến khách khứa cười nghiêng ngả, quá

trình diễn ra hôn lễ rất vui vẻ.

Lúc ném hoa cưới, Đỗ Minh Vy và Đinh Mật là phù dâu, đương nhiên cũng phải đi. Đinh Mật không có hứng thú với việc tranh hoa, chỉ đứng ở ven cưới.

Thẩm Giai quay lưng về phía họ, hô to 1, 2, 3, hoa cưới bay một vòng cung đẹp mắt trên không trung.

Thấy hoa cưới rơi ngay trên đầu mình, một cơ hội tốt như thế mà bỏ qua thì phí, Đinh Mật vươn tay đón lấy.

Bỗng lúc ấy có người đẩy cô một cái, Đinh Mật đi giày cao gót, trật chân ngã về phía sau.

Từ Dịch đứng sau lưng cô, vội đỡ lấy cô: “Cậu không sao chứ?”

Người giành hoa cưới quá nhiều, mọi người nhốn nháo như đi cướp tiền, căn bản không chú ý. Không biết ai lại giẫm phải chân cô, Đinh Mật khổ không thể tả, nước mắt lưng tròng. Đau.

Cô mếu máo lắc đầu: “Không sao...”

Hoa cưới bị mọi người quăng đi quăng lại mấy lần, cuối cùng bị một chàng trai cướp được tặng cho bạn gái...

Mọi người tản ra, bấy giờ Đỗ Minh Vy mới thấy Đinh Mật nhăn nhó, vội hỏi: “Không sao chứ?”

Từ Dịch vẫn đỡ cô: “Hình như trật khớp rồi.”

Đinh Mật đứng thẳng người, chân đi giày cao gót, cố xoay cổ chân: “Chắc là không sao đâu, hơi trật một chút, đừng lo.”

Lục Thời Miễn ngồi liếc sang bên này, nhìn hai người đỡ cô, mắt hơi nheo lại, lạnh nhạt quay đi. Khương Khả Du ngồi cạnh anh bỗng nói: “Hình như ngày xưa Từ Dịch thích Đinh Mật.”

Lục Thời Miễn không nhìn cô, như không nghe thấy.

Khương Khả Du cắn môi, quay mặt đi.

Đỗ Minh Vy đỡ Đinh Mật, nhìn chân cô: “Không sao thật chứ?”

Đinh Mật lắc đầu: “Không sao thật, tao đi được.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 43

Dịch: Hoài Dương

Từ Dịch nhìn đôi giày cao gót của cô: “Hay là cậu đổi giày đế bằng đi.”

Ngoại trừ trường hợp tất yếu, Đinh Mật quả thực không thích đi giày cao gót. Hôm nay đi lâu như vậy, còn là đế nhọn, cô rất khó chịu, vậy nên lúc này vừa bị va vào đã ngã. Đinh Mật cười trừ: “Không sao, sắp kết thúc rồi.”

Đỗ Minh Vy nghĩ ngợi: “Về chỗ ngồi đã, cô dâu chú rể bắt đầu kính rượu rồi, đợi lát nữa kết thúc bọn mình đi thay đồ.”

Đinh Mật gật đầu, hai người quay về bàn tiệc.

Trương Luân và Thẩm Giai kính rượu từ bàn đầu, lúc kính đến bạn học cấp ba bên này, đủ kiểu thách đố độc địa được đưa ra, gì mà nhét bóng vào túi quần, cô dâu cọ dùng mặt lấy đồ, liếm đĩa,... Đinh Mật với Đỗ Minh Vy nhìn mà trợn mắt há mồm.

Đỗ Minh Vy rùng mình lắc đầu liên tục: “Tao mà kết hôn thì tuyệt đối không làm chuyện này.”

Từ Khiên cúi đầu nhìn cô, cười khẽ: “Nếu em không thích, chúng ta có thể kết hôn trong lâu đài.”

Đỗ Minh Vy khựng lại, liếc nhìn anh, cũng cười.

Đinh Mật nhìn Đỗ Minh Vy, cười: “Được đấy, đến lúc đó tao phải làm phù dâu.”

Hồi cấp Ba họ đã hẹn nhau ai kết hôn trước thì người kia sẽ làm phù dâu. Nhiều năm trôi qua, Đinh Mật tưởng mình đã không còn cơ hội nữa, nào ngờ Đỗ Minh Vy và Từ Khiên vẫn chưa kết hôn.

Đỗ Minh Vy cúi đầu lờm cô: “Nói không chừng mà lại kết hôn trước ấy?”

Đinh Mật lúng túng, lí nhí: “Tao không có bạn trai, kết hôn với ai.”

Hai người nói rất nhỏ, nhưng Từ Khiên vẫn nghe thấy.

Đỗ Minh Vy nhìn cô, tựa gần lại, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe thấy hỏi: “Mày vẫn thích Lục Thời Miễn?”

Người khác cô không biết, nhưng cô rất hiểu Đinh Mật, người mà Đinh Mật đã thích nhiều năm như thế, không thể chỉ vì yêu xa và tự ti mà chia tay. Cô cũng không tin Đinh Mật sẽ thay lòng đổi dạ, tương lai không dám chắc, nhưng trông ánh mắt Đinh Mật nhìn Lục Thời Miễn tối nay, cô khẳng định.

Đinh Mật chắc chắn vẫn thích Lục Thời Miễn.

Thích chứ, sao có thể không thích được?

Anh là Lục Thời Miễn, là thiếu niên đã chiếu rọi toàn bộ những năm tháng thanh xuân của cô, cùng cô vượt qua những ngày tháng khó khăn nhất sau kì thi đại học, trao cho cô vô tận săn sóc và cưng chiều.

Suốt hai năm ở bên nhau, Lục Thời Miễn thật sự rất nuông chiều cô.

Đình Mật không thể phủ nhận, nhìn Lục Thời Miễn một cái, khẽ gật đầu.

Con người quả nhiên không nên gặp được người quá tuyệt vời khi còn non trẻ.

Không có được, cũng chẳng thể quên đi.

Chỉ có thể cô độc vẫy vùng ở chốn cũ.

Trong bữa tiệc, Đình Mật tìm cơ hội kính thầy chủ nhiệm một ly. Lý Chí Bân và Chương Lệ Huy đã kết hôn, hơn nữa còn có một cô con gái rất đáng yêu, hai người đưa cả con đến. Họ nhìn Đình Mật, bồi hồi: “Đình Mật à, mấy năm nay em sống tốt chứ?”

Đình Mật nhoẻn cười: “Tốt lắm ạ.”

Vụ kiện với Tiết Ninh năm ấy liên quan quá nhiều đến nhân tố gia đình, không xử lí công khai, nhưng chuyện đó cần nhà trường ra mặt, vậy nên Lý Chí Bân cũng biết. Đình Mật xin được giữ kín, bên nhà trường đồng ý, dù sao đó cũng là lần đầu tiên trường Nhất Trung Giang Châu xảy ra vấn đề về nguyện vọng đại học, hai năm đã trôi qua, nói ra chẳng có ích gì, còn ảnh hưởng không tốt đến nhà trường.

Vậy nên không nhiều người biết chuyện này.

Sau hôn lễ, chú rể ngà ngà say, hai phù phù rể đồ gục, buổi lễ náo nhiệt kết thúc.

Lục Thời Miễn và Từ Khiên ra bãi đỗ lấy xe, Từ Khiên uống say, đang đợi tài xế thuê, Lục Thời Miễn hút thuốc đứng đợi cùng anh.

Từ Khiên nhìn Lục Thời Miễn: “Nghe nói Đình Mật không có bạn trai.”

Lục Thời Miễn gảy tàn thuốc, nhìn phía trước, giễu: “Thì sao?”

Thì sao? Nói nhẹ nhàng ghê. Từ Khiên là người đã tận mắt nhìn thấy bộ dạng phát điên vì Đinh Mật của anh.

“Mấy năm nay mày cũng chẳng quen ai, lẽ nào không phải vì cậu ta?”

“Không phải.”

Lục Thời Miễn phủ nhận, cúi đầu hút thuốc: “Chỉ là chưa gặp được người thích hợp thôi.”

Sự thật thế nào, chỉ có lòng anh biết rõ nhất, chẳng qua có vài chuyện không muốn thừa nhận quá sớm, cúi đầu nhận thua trước chính mình.

Từ Khiên liếc nhìn anh: “Bây giờ Đinh Mật cũng về rồi. Tao nhớ trước kia Từ Dịch thích Đinh Mật thì phải, trông hôm nay có vẻ là muốn thử. Tuy cô nàng kia hơi vô lương tâm, nhưng nếu mày vẫn thích thì mau ra tay đi, đừng đến lúc lại phát điên.”

Lục Thời Miễn không nói gì, khói thuốc mờ ảo vẫn vút quanh hai người.

Đến khi tài xế lái thay tới, anh mới dập thuốc.

Đinh Mật và Đỗ Minh Vy thay quần áo xong thì đợi xe ở cửa khách sạn.

Từ Khiên dừng xe trước mặt họ, theo sau là xe của Lục Thời Miễn, Đỗ Minh Vy đi lên chặn xe của người nọ, gõ cửa. Lục Thời Miễn hạ cửa sổ xe xuống, chống tay bên cửa nghiêng mắt nhìn cô: “Có chuyện gì?”

Đỗ Minh Vy kéo Đinh Mật lại, cười: “Cậu không uống rượu đúng không, đưa Đinh Mật về đi, trong này không tiện gọi xe.”

Đình Mật hoảng sợ, đang định mở miệng từ chối.

“Lên đi.”

Lục Thời Miễn mở khóa, khẽ liếc cô một cái.

Đình Mật ngăn người, vốn tưởng anh sẽ từ chối.

Đỗ Minh Vy hí hửng nhìn Đình Mật khích lệ, lên đi nào bé cưng.

Ở đây không thể dừng xe quá lâu, đằng sau đã có xe bấm còi thúc giục.

Thấy cô rề rà không lên, Lục Thời Miễn hơi mất kiên nhẫn: “Đình Mật, em nhanh lên.”

Một câu nói làm Đình Mật như tỉnh mộng, vội kéo cửa xe ngồi vào. Lục Thời Miễn liếc cô, nhắc nhở: “Dây an toàn.”

Đình Mật luống cuống thắt dây an toàn.

Đỗ Minh Vy vẫy tay chào cô, cũng nhanh chóng lên xe.

Xe trước lăn bánh, Lục Thời Miễn lái xe đi.

Đình Mật ngồi rất nghiêm chỉnh, hai tay ngoan ngoãn đặt trên đầu gối, sau khi trở về thì đây là lần đầu tiên cô gần anh đến vậy, trong không gian xe chật hẹp yên tĩnh đến nỗi tưởng như có thể nghe thấy hơi thở của đối phương.

Đình Mật len lén nhìn anh.

Lục Thời Miễn đặt một tay trên vô lăng, ngón tay thon dài sạch sẽ, khớp đốt rõ ràng, thành thạo điều khiển, cả người toát ra vẻ biếng nhác,

hoàn toàn khác với thiếu niên vừa lấy được bằng lái, hai tay cẩn thận điều khiển vô lăng của nhiều năm trước.

Thời gian đã mang đi những gì, Đinh Mật không biết.

Cô chỉ cảm thấy Lục Thời Miễn như thế này hơi xa lạ, cô muốn tìm điều gì đó để nói với anh nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Lục Thời Miễn mở miệng trước, anh hỏi: “Em ở đâu?”

Đinh Mật hơi xấu hổ: “Tỉnh Hải Thành...”

“Ừm.”

Anh đáp một tiếng, không nói gì nữa.

Đinh Mật sợ anh cho rằng cô có ý đồ gì, hoặc là hiểu lầm, ngẫm nghĩ, giải thích: “Vì bên đó có phòng hợp cho em thuê nên...”

Lục Thời Miễn ngắt lời cô: “Em không cần giải thích với tôi, ở đâu là quyền tự do của em.”

“...”

Đinh Mật không nói tiếp nữa.

Lục Thời Miễn bỗng thấy hơi bức bối, Đinh Mật thấy anh lục lọi bao thuốc lá trong ngăn đựng đồ ra rồi lại chột bỏ về.

Cô mím môi, nói nhỏ: “Không sao, anh hút đi.”

Đinh Mật nhớ trước kia sau khi ở bên cô thì anh không hút thuốc nữa, không biết anh hút lại từ khi nào, trông còn có vẻ nghiện rất nặng.

Lục Thời Miễn không để ý đến cô, cũng không lấy thuốc nữa.

Lặng lẽ về đến Tinh Hải Thành, Lục Thời Miễn mở miệng: “Ở tòa bao nhiêu?”

“Tòa 19.”

Lục Thời Miễn dừng xe trước tòa 16, nhìn phía trước: “Không được đi nữa.”

Đinh Mật xách túi, quay đầu nhìn anh, hạ giọng nói: “Cảm ơn anh đã đưa em về.”

Anh khẽ mím môi: “Khách sáo rồi.”

Đinh Mật hơi lúng túng, giữa họ quả thực quá khách sáo xa lạ, bằng không thì có thể thế nào? Chia tay nhiều năm như vậy, cô đâu thể vẫn cây ngay không sợ chết đứng như trước kia? Cô đẩy cửa xe, trước khi xuống nhớ đến điều gì đó, lại quay đầu nhìn anh: “Tối hôm ấy anh về đây phải không?”

“Hôm nào?”

“Tối ngày 18 tháng trước.” Đinh Mật đoạn ngừng, “Em có nhìn thấy anh.”

Lục Thời Miễn khựng lại, nhìn cô, chợt cười: “VẬY ra người trốn ở gốc cây tối hôm đó là em?”

Đinh Mật túng quần hết mức, đỏ mặt: “Vâng...”

“Tôi tưởng là mèo.”

“...”

Chẳng bằng vừa nãy phủ nhận, để anh tưởng là mèo cho xong.

Lục Thời Miễn nhìn cô đăm đăm, thản nhiên hỏi: “Em trốn tôi làm gì?”

Đinh Mật hóa đá, tối hôm ấy cô nhất thời cuống cuồng nên cứ thế trốn đi.

“Chột dạ?”

Đinh Mật bị hỏi cho nghẹn lời, kéo túi xách xuống xe, vịn cửa xe cười vội vã: “Cảm ơn anh đã đưa em về, em về trước đây.”

Gần như là cuống cuồng bỏ chạy.

Lục Thời Miễn dõi theo bóng dáng nhỏ bé của cô, cau mày lấy thuốc lá.

...

Sáng ngày hôm sau, Thẩm Giai thông báo trong nhóm, tối nay sẽ họp nhau ở suối nước nóng như thường.

Có người trong nhóm hỏi: Không phải đã hủy bỏ rồi sao?

Thẩm Giai: Cái này phải cảm ơn Đỗ Minh Vy, cậu ấy lấy được vé rồi.

Đỗ Minh Vy: Không phải tôi đâu, là Lục Thời Miễn đấy.

Nghe nói vị đại gia đặt bao để kết hôn nọ là bạn của Lục Thời Phong, Lục Thời Phong lấy ra hơn ba mươi vé đưa cho Đỗ Minh Vy. Đỗ Minh Vy hỏi ra mới biết, là Lục Thời Miễn đã nhờ Lục Thời Phong.

Mọi người rối rít reo hò, phát một chuỗi pháo dài trong nhóm.

Thẩm Giai hẹn giờ trong nhóm, để mọi người tự ghép xe, 5 giờ tối gặp nhau ở sơn trang suối nước nóng.

Đinh Mật đọc tin nhắn, nhanh chóng đi tìm đồ bơi.

Trước kia cô là con vịt cạn, nghỉ hè năm nhất bị Lục Thời Miễn xách đến bể bơi dạy dỗ suốt một tuần, uống no nước mới biết bơi.

Đỗ Minh Vy gọi tới: “Chuẩn bị đồ bơi xong chưa?”

Đinh Mật nhìn hai bộ đồ bơi trên giường, một bộ kiểu takini (*), một bộ bikini (**): “Chuẩn bị xong rồi.”

(*) Bikini là bộ đồ tắm hai mảnh, với mảnh che ngực trên và mảnh che phần vòng ba ở dưới, còn lại là khoảng cơ thể phơi trần. Đây được xem là kiểu đồ tắm sexy nhất, khoe được trọn vẹn đường cong của người mặc.

(**) Takini là sự tổng hòa và tiết chế của bikini. Chúng cũng có thiết kế hai mảnh nhưng điểm khác biệt ở đây là nếu bikini chỉ đủ che đi phần ngực thì takini sẽ “hào phóng” hơn khi được may dài chum bụng như một chiếc áo thông thường.

(Nguồn:canifa.com)

Đỗ Minh Vy cười: “Được, lát tao qua đón mày.”

“Từ Khiên đâu?”

“Anh ấy đi gặp khách với Lục Thời Miễn rồi, tối họ tự qua, kệ họ.”

Đinh Mật nhìn hai bộ đồ bơi trên giường, hỏi xin ý kiến: “Minh Vy, mày thấy tao nên mặc takini hay... bikini?”

Đỗ Minh Vy chẳng cần suy nghĩ: “Đương nhiên là bikini rồi, càng gợi cảm càng tốt.”

Cúp điện thoại, Đinh Mật nhét bộ bikini vào trong túi, nghĩ thế nào rồi cũng nhét cả bộ takini vào.

Trưa, hai người cùng ăn cơm rồi đến sơn trang suối nước nóng.

Khách sạn ở đây đã bị đặt kín, Đỗ Minh Vy vốn tưởng sẽ thật sự chen chúc như bạn của Thẩm Giai nói, may mà vẫn ổn, bởi vì sau khi vị đại gia kia bao hết, suối nước nóng chỉ bán vé có giới hạn.

Cảnh vật còn yên tĩnh hơn trước, nhưng vẫn náo nhiệt.

Đến năm giờ, mọi người tề tựu gần như đủ, chỉ còn thiếu Lục Thời Miển, Từ Khiên và Từ Dịch.

Thẩm Giai hỏi: “Đỗ Minh Vy, Từ Khiên khi nào đến?”

“Chắc 6 giờ.”

“Được, vậy bọn mình vào phòng bao chơi trước, 6 giờ gọi món, ăn xong thì đi suối nước nóng, tối có hoạt động khác.”

Mọi người kéo nhau vào phòng bao, Đinh Mật vừa ngồi xuống thì điện thoại đổ chuông, cô nhìn, ra khỏi phòng.

Đứng ngoài hành lang nghe điện xong, vừa quay người thì thấy Từ Dịch khoác một thân tây trang trắng thơm đi đến, anh đeo kính không độ, khí chất tinh anh vẫn nhả.

Qua nhiều năm như vậy, có không ít bạn học là anh tài trong các ngành nghề, không biết bây giờ Từ Dịch đang làm gì.

Từ Dịch nhìn cô, cười: “Sao cậu không vào trong?”

Đinh Mật giơ điện thoại: “Tớ ra ngoài nghe điện.”

Từ Dịch gật đầu nhìn cô, nói: “Đinh Mật, cậu cho tớ số của cậu đi.”

Bạn học cũ trao đổi số điện thoại cho nhau là chuyện rất bình thường, Đinh Mật không chút do dự đọc số điện thoại cho anh.

Từ Dịch lưu số cô, rút ra một tấm danh thiếp, thoáng ngập ngừng rồi vẫn đưa cô.

Đinh Mật cười nhận lấy, cúi đầu xem, sửng sờ.

Văn phòng luật sư Tụ Chính.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 44

“Hai cậu đứng ở ngoài này làm gì vậy?”

Trương Luân đột nhiên mở cửa, thấy hai người đứng ngoài, nhìn họ lạ lùng.

Đinh Mật nắm tấm danh thiếp trong lòng bàn tay, nhìn Từ Dịch. Cô đè nén sự kinh ngạc nơi đáy lòng, nhìn Trương Luân giải thích: “Không có gì, tớ với Từ Dịch trao đổi số điện thoại thôi.”

Từ Dịch chậm rãi thu ánh mắt đặt trên người cô về, phối hợp: “Đúng vậy.”

Trương Luân đang định ra đón người: “Có tên gốc không tìm được chỗ, tôi ra ngoài tìm cậu ta, hai cậu mau vào trong đi, sắp gọi món rồi.”

Sơn trang suối nướng nóng rất lớn, chia thành mấy khu vui chơi, không tìm được chỗ cũng bình thường.

Trương Luân đi rồi, còn lại Đinh Mật và Từ Dịch nhìn nhau.

Từ Dịch định giải thích đôi câu, nhưng Đinh Mật trông có vẻ không muốn nói nhiều.

Cuối cùng, tiếng Trương Luân truyền đến...

“Anh Miễn, Từ Khiên, hai người đến rồi!”

Đình Mật ngẩng đầu nhìn theo, thấy Lục Thời Miễn và Từ Khiên lần lượt xuất hiện ở góc cửa. Lục Thời Miễn mặc quần đen sơ mi trắng, tay khoác áo vest, thân hình cao lớn rắn rỏi, khí chất lạnh lùng xa cách.

Anh thật sự đã trưởng thành rất nhiều, mắt một mí hơi nhếch lên, trông càng sắc bén hơn xưa.

Lục Thời Miễn ngày xưa không lạnh lùng như bây giờ, hồi cấp Ba anh rất thích cười, sau khi ở bên nhau, lúc riêng tư thường thích trêu đùa cô, giờ trò lừa manh, buông lời khiếm nhã, không khác những chàng trai trẻ bình thường là bao.

Hai người đi đến trước mặt cô, Đình Mật vẫn giữ tư thế ngẩng đầu nhìn anh.

Lục Thời Miễn liếc cô một cái, không nhìn Từ Dịch: “Đừng canh cửa à?”

“...”

Anh mới là đồ canh cửa!

Cô đẩy cửa đi vào, lăm bắm: “Em ra ngoài nghe điện thoại.”

Lục Thời Miễn đi sau cô, Từ Khiên cười nhạt, nhìn Từ Dịch, nhướn mày.

Trên bàn ăn, Đình Mật mấy lần không nhịn được nhìn Từ Dịch ngồi ghế đối diện, Từ Dịch luôn đáp lại cô bằng một nụ cười. Đình Mật cúi đầu, có cảm giác bị người ta nhìn thấu tất cả, điều đó khiến cô hơi bất an.

Những thứ này rơi vào mắt Lục Thời Miễn lại mang ý nghĩa khác, nam tự nhiên, nữ xấu hổ?

Anh dời mắt đi, không nhìn cô nữa.

Ăn xong, Thẩm Giai bắt đầu chia phòng, Đỗ Minh Vy vốn muốn ở cùng Đinh Mật, nhưng Đinh Mật không đồng ý: “Tao với Bành Oánh một phòng, mày ở với Từ Khiên đi.”

Đinh Mật với Bành Oánh về phòng, Bành Oánh đi thay đồ trước.

Đinh Mật vẫn đang đắn đo nên mặc bikini gợi cảm hay thanh thuần, ngẩng đầu thấy Bành Oánh mặc một bộ đồ bơi kiểu dáng bảo thủ bước ra, cô ngẩn người, lại nhìn áo tắm của mình.

Có phải hơi màu mè?

Mọi người đều mặc bảo thủ vậy sao?

Đinh Mật quả quyết nhét bikini vào trong túi.

Tắm suối nước nóng thôi mà, cô xoắn xuýt vì áo tắm làm gì...

Lại chẳng phải mặc cho ai xem!

Tám giờ tối, trời đã tối đen, mọi người khoác áo choàng tắm lục tục có mặt. Suối nước nóng chia thành rất nhiều bể tắm, có bể công cộng với nhiều loại công năng khác nhau, cũng có bể tình nhân. Đỗ Minh Vy đặt trước hai bể tình nhân, cô nói với Lục Thời Miễn, một bể đặt riêng cho anh: “Chắc cậu không thích tắm bể công cộng với mọi người đâu nhỉ?”

Đúng là không thích lắm, vậy nên anh đi một mình.

Bể tình nhân ở trên nhất, đá ngăn rất cao, bên ngoài gần như không nhìn thấy quang cảnh bên trong.

Trong bể, Lục Thời Miễn tựa người vào bờ, nửa khép mắt, dáng vẻ biếng nhác thả lỏng.

Qua một lát, tiếng bước chân truyền đến.

Anh mở mắt ra, nhìn bóng lưng đang định lén lút bỏ đi kia.

“Đinh Mật.”

Anh gọi cô lại, giọng lười nhác.

Đinh Mật mím môi, quay đầu nhìn anh, cười gượng: “Xin lỗi nhé, em không biết anh ở đây.”

Trên thực tế, cô bị Đỗ Minh Vy lừa đến đây.

Thì ra Lục Thời Miễn ở đây, chẳng trách Đỗ Minh Vy lại ghét bỏ cô không mặc bikini. Đinh Mật thở phào, may mà cô không mặc, bằng không Lục Thời Miễn chắc sẽ cho rằng cô có ý đồ quyến rũ anh.

Đỗ Minh Vy vẫn y như trước, lúc nào cũng đứng về phía cô.

Lục Thời Miễn nhìn cô: “Bây giờ em biết rồi đấy.”

Vậy nên cô mới định chuồn.

Đinh Mật bị anh nhìn đăm đăm thành ra không tiện đi, cô vừa mới ngâm ở bể tắm công cộng một lượt, lỗ chân lông trên người mở hết ra, vừa lên bờ liền thấy hơi lạnh, đôi chân trắng nhỏ run rẩy trong gió, rất muốn ngâm mình trong bể nước nóng ấm áp.

“Em đi trước đây, anh từ từ hưởng thụ nhé.”

“Đứng lại.”

Đinh Mật lại quay đầu, nhìn anh khó hiểu.

Lục Thời Miễn liếc cô, giọng lạnh nhạt: “Thôi, chia cho em một nửa.”

Đinh Mật tròn xoe mắt. Lục Thời Miễn đã nhắm mắt, lại tựa vào ven bể, không để ý đến cô.

Đinh Mật đứng bên bể mấy giây, đoạn cởi áo choàng, quay lưng về phía anh chậm chạp xuống nước. Lục Thời Miễn không biết mở mắt từ khi nào, đợi cô quay lại, hai người nhìn nhau. Đinh Mật đỏ mặt, không biết tại hơi nước hay tại xấu hổ.

Cô cúi đầu giải thích: “Minh Vy bảo em đến đây, em tưởng cậu ấy ở đây.”

Lục Thời Miễn cười giễu: “Em không cần vội vã thanh minh với tôi, tôi không nghi ngờ gì em.”

“...”

Mặt Đinh Mật càng đỏ, giọng yếu ớt: “Em không thanh minh, chỉ giải thích chút thôi.”

Dù sao ngày xưa cô cũng là người đòi chia tay, bây giờ lại dính chặt lấy anh, có lẽ anh sẽ thấy cô đang đùa giỡn anh, Đinh Mật không muốn anh hiểu nhầm.

Lục Thời Miễn giễu cợt: “Trước kia em không như thế này.”

“Sao?”

Lại là chất giọng mềm mại ấy.

Lục Thời Miễn trượt trượt yết hầu, cảm thấy nước trong bể bỗng nóng hổi lên, anh nghiêng về phía sau, không nhìn cô nữa.

Đinh Mật vẫn đang ngẫm nghĩ trước kia mình như thế nào. Trước kia cô chỉ cần có cơ hội là sẽ quấn lấy anh? Ý anh nói là cái này?

Cô nhìn Lục Thời Miễn, tim bỗng đập nhanh hơn, nhưng không có dũng khí hỏi rõ.

Qua một lát, Lục Thời Miễn lại mở lời: “Em đã đến Bắc Kinh?”

Đinh Mật gật đầu: “Vâng.”

“Đến Bắc Kinh làm gì?”

“Chỉ là muốn đến ngắm xem...”

“Xem những nơi nào?”

“Rất nhiều.”

Đến Thanh Hoa, đến Bắc Đại, đến Trường Thành và Thiên An Môn, nơi nào có thể đến đều đã đến. Thật ra lúc ấy cô tưởng anh vẫn còn ở Bắc Kinh, không ngờ năm ngoái anh đã về.

Dù cô không nói, Lục Thời Miễn cũng có thể đoán được cô chắc chắn đã đến Bắc Đại. Nếu ngày ấy cô đến được Bắc Đại, họ sẽ không chia tay.

Qua nhiều năm như vậy, cô tìm đến Bắc Kinh, chứng tỏ cô đã buông bỏ.

Nhưng anh lại vẫn giam mình ở chốn này.

Lục Thời Miễn nhìn cô, chợt đứng dậy, Đinh Mật bị bất ngờ, đột nhiên nhìn thấy rõ anh chỉ mặc quần bơi màu đen, thân thể rắn chắc gần như trần trụi. Anh thản nhiên bước lên bờ, Đinh Mật ngỡ ngàng nhìn đôi chân dài khỏe khoắn của anh, mặt lại đỏ thêm một phần, hơi choáng váng.

Lục Thời Miễn khoác áo choàng tắm, Đinh Mật cũng đứng dậy, bấy giờ mới thấy dễ thở.

“Không ngâm nữa?”

Ánh mắt anh rơi trên người cô.

Đinh Mật lắc đầu: “Em hơi chóng mặt, không ngâm nữa.”

Cô lên bờ, phần lớn da thịt trắng nõn lộ trước mặt anh, Lục Thời Miễn nhìn một cái, nhặt áo choàng ném qua, tấm áo trùm kín đầu cô, còn anh bỏ đi thẳng.

Đinh Mật: “...”

Cô buộc áo, rầu rĩ lặng lẽ đi theo sau anh.

Đi được vài bước thì thấy Khương Khả Du ra khỏi bể tắm, cô mặc áo bikini đen gợi cảm, đứng trước mặt Lục Thời Miễn, nhẹ nhàng hỏi: “Lục Thời Miễn, anh vừa đi đâu vậy? Sao em không thấy anh.”

Lục Thời Miễn lịch sự khách sáo đáp: “Không đi đâu cả, tôi về trước đây.”

Khương Khả Du còn muốn nói gì đó, nhưng Lục Thời Miễn đã bước dài bỏ đi, cô há miệng, nhìn Đinh Mật cách đó mấy bước.

Đinh Mật rũ mắt đi lướt qua cô.

“Đinh Mật.” Khương Khả Du gọi cô lại.

Đinh Mật dừng lại, ngoảnh đầu nhìn cô. Khương Khả Du cười, giọng vẻ xem thường: “Hồi đó cậu bỏ Lục Thời Miễn, bây giờ lại dính lấy anh ấy, rốt cuộc cậu có biết xấu hổ không?”

Sắc mặt Đinh Mật hơi tái đi, không thể phủ nhận, đúng là cô bỏ anh, chuyện này hình như mọi người đều biết.

Cô không biết khi Lục Thời Miễn phải đối diện với những ánh mắt như vậy, anh có cảm giác gì.

Liệu có thấy khó chịu?

Liệu có thấy lúng túng?

Liệu có thấy hận?

Cô nhìn Khương Khả Du: “Đây là chuyện giữa tôi và anh ấy.”

Đinh Mật không nhìn Khương Khả Du nữa, quay người bỏ đi.

Cô thật sự không biết chuyện hai người chia tay âm ỉ đến mức mọi người đều biết, hay là do video Lục Thời Miễn say rượu thất thố bị truyền ra.

Đinh Mật chỉ nghĩ như vậy liền thấy đau lòng và áy náy không chịu nổi.

Đinh Mật thay quần áo, ngồi ngẩn ngơ trong phòng. Bành Oánh quay trở lại, cô thay đồ xong, nhìn Đinh Mật, do dự mở lời: “Tối nay hình như không thấy Tần Dạng?”

“Chắc cậu ấy đi làm nhiệm vụ rồi.”

Đinh Mật đáp không tập trung.

“Ừm.”

Bành Oánh hình như hơi thất vọng, nhưng Đinh Mật không nhận ra, bởi vì điện thoại cô đổ chuông, Đỗ Minh Vy gọi điện bảo cô đến phòng bài chơi.

Đinh Mật đứng dậy: “Đi thôi, bọn họ đều ở phòng bài rồi.”

Bành Oánh lắc đầu: “Thôi, các cậu chơi đi, tớ không đi đâu.”

Đinh Mật thấy cô thật sự không muốn đi, đành ra cửa một mình.

Đi qua hành lang, chạm mặt Từ Dịch vừa ra khỏi phòng, hai người đồng thời ngẩn ra.

Từ Dịch mỉm cười: “Đến phòng bài?”

Cô gật đầu.

Hai người sóng vai cùng đi, lặng im mấy giây, Đinh Mật nghiêng đầu nhìn anh một cái, cười: “Từ Dịch, không ngờ cậu là luật sư.”

Từ Dịch cũng cười: “Tớ cũng không ngờ.”

“Văn phòng luật sư Tự Chính...” Đinh Mật nhìn anh, “Cậu làm ở đó lâu chưa?”

“Tớ tốt nghiệp xong liền làm ở đó.” Từ Dịch đoạn ngừng, “Khang Chính là thầy của tớ.”

Khang Chính, người đàn ông đã giúp cô kiện tụng năm ấy, một trong những công sự của văn phòng luật Tự Chính.

Đinh Mật cúi đầu, lại ngẩng đầu nhìn anh: “Có phải cậu đã biết tất cả?”

Từ Dịch gật đầu: “Tớ đã xem vụ án của cậu.”

Quả nhiên.

Đinh Mật nhất thời không biết nên nói gì, Từ Dịch vội giải thích: “Cậu yên tâm, tớ chưa từng nhắc đến cậu với ai...”

Đinh Mật lắc đầu, cười khê: “Tớ biết cậu không nói, dù có nói cũng không sao, đều là sự thật mà.”

Từ Dịch không biết nói gì nữa, anh hơi ảo não khi nhắc đến những chuyện này với cô, lời an ủi chắc cô đã không cần, trông cô bây giờ cũng khá: “Cậu nghĩ thoáng được là tốt.”

Không nghĩ thoáng thì có thể làm sao? Cuộc sống vẫn tiếp diễn, cô phải luôn nhìn về phía trước.

Đinh Mật đã rất ít khi nghĩ đến chuyện trước kia.

Lúc hai người đợi thang máy, Từ Dịch còn định nói gì đó, nhưng bỗng liếc thấy Lục Thời Miễn đi tới.

Đinh Mật cũng thấy anh, giật mình, chắc không ai nghe thấy những lời cô vừa nói với Từ Dịch mấy phút trước chứ? Cô nhìn anh chăm chăm, thử tìm ra dấu vết nào đó trên gương mặt anh.

Lục Thời Miễn như cười như không nhìn cô, chợt nói: “Đinh Mật, em đang trồng cây si với tôi à?”

Đinh Mật: “...”

Từ Dịch: “...”

Cô thề thốt phủ nhận: “Không có.”

“Ding dong...”

Cửa thang máy mở ra, Đinh Mật đi vào đầu tiên, Lục Thời Miễn theo sát phía sau, tay dứt túi quần, nhàn nhã đứng cạnh cô.

Từ Dịch nhìn họ, không biết có phải là ảo giác, anh cứ cảm thấy mình lại trở về thời cấp Ba, khi ấy nhân duyên trong lớp của anh khá tốt, nhưng Lục Thời Miễn hình như không thích anh.

Cảm giác ấy giờ đây càng thêm mãnh liệt.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 45

Không khí trong phòng bài rất náo nhiệt, mọi người chia làm ba bàn, đã bắt đầu chơi.

Lục Thời Miễn đứng ở cửa, Trương Luân gọi: “Anh Miễn, đến chơi nào.”

Lục Thời Miễn đi tới, ngồi vào vị trí trống cạnh Từ Khiên, nhận bài từ Trương Luân.

Từ Dịch và Đinh Mật lần lượt đi vào, Từ Dịch đến bàn Trương Luân, Đinh Mật bước tới sau lưng Đỗ Minh Vy. Đỗ Minh Vy kéo cô xuống, thì thầm bên tai cô: “Lúc này sao đi sớm thế, không nói chuyện với Lục Thời Miễn à?”

“Nói rồi.”

“Nói gì?”

“Anh ấy hỏi tao đã đến Bắc Kinh phải không, đến làm gì.”

Đinh Mật nhớ lại, Đỗ Minh Vy từng nói với cô, trước kia Khoa học kỹ thuật Quang Ảnh đang phát triển mạnh mẽ ở Bắc Kinh, song đầu năm ngoái Lục Thời Miễn đột nhiên muốn quay về Giang Châu, bởi vì chuyện này mà Từ Khiên còn định tách ra, may mà sau này Đỗ Minh Vy cũng về Giang Châu, bây giờ Từ Khiên mới đồng ý chuyển công ty về.

“Chỉ thế thôi?” Đỗ Minh Vy hơi thất vọng.

Đinh Mật cúi đầu nhớ đến lời Khương Khả Du nói. Ngày ấy người đòi chia tay là cô, bây giờ lại quấy rầy Lục Thời Miễn, đúng là không nên. Cô nhìn Đỗ Minh Vy, cười xòa: “Thôi quên đi, Minh Vy.”

Đỗ Minh Vy ngẩn người, nhìn cô: “Mày chắc chắn?”

Cô không chắc chắn.

Không phải ai cũng cần người quay đầu lại. Khi ấy hai người chia tay làm Lục Thời Miễn trở thành trò cười, nếu anh còn quay đầu chịu đón nhận cô, chắc lại có không ít người đợi xem kịch?

Đinh Mật mím chặt môi, gật đầu: “Thôi.”

“Mày xác định muốn nhường Lục Thời Miễn cho Khương Khả Du?”

Đỗ Minh Vy nhìn qua, Khương Khả Du không biết tới từ khi nào, đi thẳng đến chỗ Lục Thời Miễn, ngồi xuống cạnh anh.

Đinh Mật liếc nhìn, chạm phải ánh mắt của Lục Thời Miễn, cô vội cúi đầu: “Bây giờ Lục Thời Miễn cũng không phải của tao, nếu anh ấy thích, tao đâu làm gì được.”

Đỗ Minh Vy chỉ hận rèn sắt không thành thép, vỗ đầu cô: “Mày đợi mà hồi hận đi.”

“Hai người thì thăm to nhỏ gì vậy?” Thẩm Giai vỗ vai Đinh Mật.

Đinh Mật cười: “Không có gì, đang đoán xem cậu với lớp phó định đi trăng mật ở đâu.”

Thẩm Giai cười: “Đi Đại Lý.”

Có người hỏi: “Không ra nước ngoài sao?”

Trương Luân ngồi bên bàn kia nói to: “Ra nước ngoài làm gì, non sông nước ta to đẹp thế này còn chưa ngắm hết đâu.”

Thẩm Giai phụ họa: “Đúng vậy.”

“Phu xướng phụ tùy ghê, lớp trưởng.”

“Ừ đấy, phục chưa?”

“Phục, đương nhiên phục, từ cấp Ba hai người đã thế này, bọn tôi quen từ lâu rồi. Nhớ năm ấy lớp mình có ba...” Chàng trai chợt sức tỉnh, ngưỡng ngừng dừng lại. Suýt quên, Lục Thời Miễn và Đinh Mật cũng ở đây.

Nhớ ba đôi năm ấy, bây giờ có một đôi đã tu thành chính quả, Từ Khiên và Đỗ Minh Vy chắc cũng sắp sửa.

Còn Lục Thời Miễn và Đinh Mật đã sớm chia tay.

Từ Khiên vỗ vai anh chàng, đưa ly rượu tới: “Nói sai tự chịu phạt một ly.”

Chàng trai nhìn Lục Thời Miễn, nhắc ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Lục Thời Miễn không nói gì, nhìn Khương Khả Du bên cạnh, đột nhiên đứng dậy. Từ Khiên hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Hút điều thuốc.”

Lục Thời Miễn đi thẳng không quay đầu.

Đến nửa đêm Lục Thời Miễn cũng không trở lại, mọi người lục tục giải tán, tự về phòng mình nghỉ ngơi.

Đình Mật ngủ đến hơn chín giờ sáng, mở weixin, nhóm chat vẫn kêu mãi không ngừng, có vài người từ bảy giờ đã xuất phát trở về Giang Châu.

Đỗ Minh Vy: Tao với Từ Khiên về trước rồi, mày ngồi xe Lục Thời Miễn đi.

Đình Mật: ...

Tối hôm qua Đỗ Minh Vy nói, quen biết nhiều năm như vậy, dù không thành đôi thì vẫn phải làm bạn.

Chia tay rồi còn có thể vui vẻ làm bạn sao? Đình Mật không tin lắm.

Đình Mật bò dậy thu dọn đồ đạc rồi xách túi ra khỏi phòng, vừa đóng cửa thì điện thoại đổ chuông, là một dãy số lạ. Cô đứng ngoài cửa nhận cuộc gọi: “Xin chào.”

Bên kia im lặng mấy giây, giọng đàn ông trầm thấp hỏi: “Đình Mật, em định ngủ đến khi nào?”

Đình Mật giật mình run cả tay, cô cầm điện thoại ra xem, đoạn đặt lại bên tai, có phần không dám tin: “Anh đang đợi em?”

“Đỗ Minh Vy đi rồi.”

“Em biết.”

“Tôi ở bãi đỗ xe, cho em nửa tiếng.”

Anh cúp điện thoại. Đình Mật cầm điện thoại, nhìn thời gian, 10 giờ 20 phút. Đình Mật chạy vội xuống tầng, tóm lấy một cái bánh bao ở nhà ăn tầng hai, vừa ăn vừa chạy ra bãi đỗ xe.

Lục Thời Miễn ngồi trên ghế lái hút thuốc, cánh tay thon dài sạch sẽ khoác lên bệ cửa. Anh gầy tàn thuốc, nhìn cô gái vội vã chạy tới, dáo dác

tìm quanh nọ.

Anh bấm một tiếng còi.

Đinh Mật nhìn thấy anh, vội chạy đến đứng trước mặt anh, tay vén mái tóc hơi rối, vừa thở vừa nói: “Xin lỗi, em không biết anh đang đợi em.” Cô tưởng Đỗ Minh Vy chỉ nói vậy thôi, nào ngờ Lục Thời Miễn thật sự đợi cô.

Lục Thời Miễn dập thuốc, hờ hững liếc cô: “Lên xe đi.”

Đinh Mật hơi do dự giữa ghế sau và ghế phụ, cuối cùng vẫn vòng qua đầu xe ngồi vào ghế phụ.

Hành trình hai tiếng đồng hồ, bọn họ im lặng hết hơn nửa, Đinh Mật thấy xấu hổ, cuối cùng dứt khoát nhắm mắt vờ ngủ.

Lục Thời Miễn nghiêng đầu nhìn cô một cái, ánh mắt lạnh nhạt.

Ra khỏi đường cao tốc, Lục Thời Miễn hỏi: “Em đi đâu?”

Đinh Mật ngồi thẳng lại: “Về nhà.” Nghĩ rồi bổ sung thêm, “Anh cho em xuống ở chỗ dễ bắt xe đàng trước là được, em tự về, không làm lỡ thời gian của anh nữa.”

“Tôi không thiếu chút thời gian ấy.”

Lục Thời Miễn nhìn phía trước, không có ý dừng xe.

Lỡ làng nhiều năm như vậy, đúng là không ngại mấy phút này.

Đinh Mật quay đầu nhìn anh, nói: “Cảm ơn anh.”

Cô vừa dứt lời thì điện thoại đổ chuông, Đinh Mật cúi đầu nhìn, là Bùi Dịch, cô không nhận ngay, không biết vì sao cô lại không muốn nghe cuộc

gọi này vào lúc này.

Đèn đỏ, Lục Thời Miễn liếc chiếc điện thoại đặt trên gối cô một cái, ba chữ “Học trưởng Bùi” vẫn đang nhấp nháy trên màn hình, ấn đường anh như giật theo ba chữ ấy, giều cợt: “Không nghe?”

Đinh Mật nhìn anh, lí nhí: “Nghe chứ.”

Cô nhận điện thoại trước mặt anh.

“Vẫn chưa họp lớp xong?” Trong điện thoại, Bùi Dịch cười hỏi, anh đến Giang Châu tối hôm qua, gọi cho Đinh Mật, cô nói cô đi họp lớp.

Đinh Mật nói: “Xong rồi.”

“Tối nay mời anh bữa cơm?”

Đèn xanh, chiếc xe bỗng phóng vọt đi, Đinh Mật giật mình nhìn Lục Thời Miễn. Anh nhìn phía trước, đôi mắt một mí lộ ra vẻ lạnh lẽo, Đinh Mật cúi đầu, khẽ nói: “Được, tối em liên lạc lại với anh.”

Cúp máy, cô nhét điện thoại vào trong túi.

Lục Thời Miễn lái xe đến Tỉnh Hải Thành, dừng dưới tòa 16, Đinh Mật xách túi nhìn anh: “Cảm ơn anh đã đưa em về.”

“Khách sáo rồi.” Lục Thời Miễn lạnh nhạt nói.

Đinh Mật không nói gì nữa, cô xách túi xuống xe, vẫy tay chào anh rồi quay người đi.

Lục Thời Miễn tựa vào xe, qua một lát, anh mở cửa đi vào tòa 16.

...

Đinh Mật đặt bàn trước, năm giờ chiều bắt xe đến thẳng đó, lúc đến nơi khoảng 6 giờ, đợi mấy phút thì Bùi Dịch cũng tới.

Anh không dắt trợ lý theo mà đến một mình.

Đinh Mật ngẩng đầu nhìn anh, cười đẩy thực đơn qua: “Bùi tổng, mời anh gọi món.”

Bùi Dịch lắc đầu cười: “Đinh Mật, thôi em cứ gọi anh là học trưởng đi, nghe còn thân thiết hơn chút.”

“Học trưởng.”

Bùi Dịch nhìn cô, cười bất đắc dĩ, gọi phục vụ đến đặt món.

Đợi nhân viên phục vụ đi rồi, Bùi Dịch quan sát Đinh Mật từ trên xuống dưới, đùa: “Khí sắc được đấy.”

Đinh Mật cười: “Hôm qua em đi ngâm nước nóng với bạn.”

Bùi Dịch nhướn mày: “Có cả Lục Thời Miễn?”

Đinh Mật không giấu giếm: “Vâng.”

Bùi Dịch hừ lạnh, anh biết ngay là thế mà: “Cậu ta vẫn chưa có bạn gái?”

Đinh Mật ngẩng đầu nhìn anh: “Anh muốn nói gì?”

“Đinh Mật, em nói thật đi, lần này em về lễ nào không phải vì Lục Thời Miễn?” Bùi Dịch không tin chia tay nhiều năm như vậy, Lục Thời Miễn vẫn còn độc thân, anh đến để xem Đinh Mật đã hết hy vọng chưa.

Đinh Mật nhìn Bùi Dịch, cười: “Em sống ở thành phố này từ bé đến lớn, ở đây có bạn bè của em, em trở về là chuyện rất bình thường.”

Bùi Dịch lại hừ lạnh, tức giận nhìn cô: “Trước mặt anh em vờ vịt cái gì, nếu không phải vì Lục Thời Miễn, vì sao em không chấp nhận anh?”

“Ngừng.” Đinh Mật giơ tay cầu xin, “Học trưởng, em không có hứng thú lên báo với anh đâu, anh tha cho em đi.”

Bùi Dịch thật sự muốn gõ đầu cô mấy cái, cuối cùng vẫn nhịn lại.

Ăn xong, Bùi Dịch yêu cầu cô đưa anh đi ngắm nghĩa Giang Châu, Đinh Mật không dám dẫn anh đến chốn đông người, chỉ dạo quanh đó cùng anh, đến chín giờ thì đòi về.

Bùi Dịch khẳng khái muốn đưa cô về, Đinh Mật hết cách, đành ngồi lên xe anh.

Đến cổng tiểu khu, Đinh Mật nhìn Bùi Dịch: “Anh đừng ở đây đi, em đi bộ vào.”

Bùi Dịch bảo lái xe dừng trước cổng, Đinh Mật đang định xuống xe thì bị Bùi Dịch kéo lại, cô quay đầu nhìn anh: “Còn chuyện gì sao?”

Bùi Dịch nhìn cô, nói nửa đùa nửa thật: “Đinh Mật, nếu trong vòng nửa năm em vẫn chưa quay lại với Lục Thời Miễn thì hãy theo anh đi.”

Đinh Mật thoát khỏi tay anh, cười trừ, nói nghiêm túc: “Học trưởng, anh đừng mãi làm khó một người con gái đã ngồi tù như em được không? Em sợ mẹ anh lại cầm tiền tống cổ em.”

“Hừ.” Bùi Dịch lườm cô, “Đồ con gái không biết tốt xấu, anh là người đàn ông tình nguyện vì em mà từ bỏ cả khu rừng đấy.”

Đinh Mật đẩy cửa xuống xe, vịn cửa vẫy tay chào anh: “Cảm ơn nhé, nhưng anh vẫn cứ đi tìm khu rừng của mình đi, tạm biệt.”

Đinh Mật cất bước chẳng quay đầu.

Bùi Dịch ngồi trong xe, tức gần chết.

Đình Mật chậm rãi đi về phía trước, bên cạnh đột nhiên có một chiếc SUV đen phóng qua, chính là chiếc xe cô vừa ngồi sáng nay.

Đình Mật chớp mắt, tưởng mình hoa mắt, đi đến tòa 16, chiếc SUV đen kia dừng ở đó. Người đàn ông cao lớn đang tựa vào cửa xe hút thuốc, cô thoáng ngừng chân, rồi từ từ bước tới.

Lục Thời Miễn dập thuốc, nhìn cô.

Đình Mật bước đến trước mặt anh, cười gượng: “Sao anh lại đến đây vậy?”

Lục Thời Miễn ôm mèo quýt béo từ ghế phụ ra, cười nhạt: “Gửi mèo.”

“Ồ, mèo của anh Lục.” Cô gật đầu.

Hai người đứng lúng túng mấy giây, Đình Mật chỉ phía trước: “VẬY em về trước nhé.”

Lục Thời Miễn nheo mắt: “Khoan đã.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 46

Đinh Mật đi được nửa bước lại nhấc chân về, nhìn anh nghi hoặc.

Lục Thời Miễn nhét Quýt Béo vào lòng cô, dùng giọng điệu không cho phép từ chối: “Mai tôi phải đi công tác, anh tôi vẫn đang ở bắc Kinh, ngày kia mới về, dù sao em cũng ở đây, vậy hãy giúp tôi chăm sóc nó hai ngày.”

Quýt Béo nặng trĩch đột nhiên bị nhét vào lòng, Đinh Mật chưa kịp đề phòng, suýt nữa không đón được, luống cuống ôm lấy nó. Cô sửng sốt cúi đầu nhìn mèo, lại đây nghi hoặc ngẩng đầu nhìn anh, đưa mèo cho bạn gái cũ trông, như vậy có được không?

Có thể cô sẽ nghĩ linh tinh.

“Vậy Từ Khiên đâu? Cậu ấy cũng đi công tác?”

Sao không đưa cho Từ Khiên và Đỗ Minh Vy trông? Hoặc là người khác, ai cũng thích hợp hơn cô.

Lục Thời Miễn dứt tay vào túi quần, cúi đầu liếc cô, cười: “Đinh Mật, đây là mèo của anh tôi, em cũng biết chuyện trước kia Đỗ Minh Vy thích anh tôi, em thấy Từ Khiên sẽ vui vẻ để Đỗ Minh Vy trông giúp ư?”

Đó đã là chuyện của bao năm trước, tình cảm thâm mến thời thiếu nữ của Đỗ Minh Vy cũng đã chết yếu từ lâu, nhưng đàn ông có suy nghĩ của đàn ông, Đinh Mật hết đường phản bác.

“Vây được, em cũng rất thích Quýt Béo, đợi anh Lục về em sẽ trả lại mèo cho anh ấy.”

Đình Mật đồng ý, vuốt ve mèo trong lòng, không nhận được cảm thán, Quýt Béo đúng là nặng thật.

Lục Thời Miễn thấy cô ôm hơi vất vả, lại đón mèo béo về: “Thôi, tôi đưa em lên tầng.”

Tiểu khu xanh ngắt, hai bóng người một cao một thấp sóng vai bước đi, hệt như bức tranh nhiều lần hai người cùng nhau về nhà trước kia. Đình Mật nhìn người đàn ông cao lớn bên cạnh, ngày ấy Lục Thời Phong thường ném Quýt Béo cho Lục Thời Miễn chăm sóc, Lục Thời Miễn bèn đưa mèo đến Tinh Hải Thành cho cô chơi.

Quýt Béo mang rất nhiều hồi ức giữa hai người, nụ hôn đầu của họ, Quýt Béo cũng là kẻ làm chứng.

Trước kia cô từng nói, sau này tốt nghiệp xong, hai người sống chung cũng phải nuôi mèo.

Đi đến thang máy tòa 19, Đình Mật ấn tầng 12, trùng hợp là trước kia họ cũng ở tầng 12. Lục Thời Miễn không nói gì, giao mèo và thức ăn cho cô, đoạn quay người bỏ đi. Đình Mật bỗng gọi anh lại: “Lục Thời Miễn.”

Những năm tháng ngồi cùng nhau hồi lớp 12, Đình Mật rất thích viết tên anh lên giấy, cô còn nói: “Mỗi lần em gọi anh đều cảm thấy anh đang bảo em cố lên, cố vũ (*) em từng phút từng giây.” Sau đó cô không giải được đề Toán liền gục ra bàn uể oải gọi tên anh.

(*) Lục Thời Miễn (Lu shi mian), cố vũ (mian li), có từ đồng âm.

Lục Thời Miễn dừng bước, ngoảnh đầu nhìn cô: “Còn chuyện gì sao?”

Đinh Mật nhìn anh, lại gọi tên anh lần nữa: “Lục Thời Miễn, chúng ta vẫn là bạn đúng không?”

Đôi mắt kia nhìn anh tha thiết, dường như chỉ cần anh gật đầu là thỏa mãn.

“Bạn?” Lục Thời Miễn cười trào phúng.

Mặt Đinh Mật hơi tái, ôm mèo không biết phải làm sao, nếu như vậy, sao anh lại đưa mèo đến chỗ em?

“Em cảm thấy chúng ta còn có thể vui vẻ làm bạn?” Anh trầm giọng hỏi lại.

Đinh Mật không trả lời được, trải qua nhiều chuyện như thế, có vẻ đúng là rất khó không bận tâm gì mà lại làm bạn. Nam và nữ một khi bắt đầu sẽ rất khó quay về vị trí thuở ban sơ, trừ khi không đủ yêu.

Lục Thời Miễn nhìn cô, không có biểu cảm gì, chỉ nói: “Đinh Mật, em nghĩ quá đơn giản.”

Anh nói xong câu ấy liền quay người đi.

Đinh Mật ôm mèo béo đứng ở cửa, nhìn bóng dáng cao lớn của anh khuất sau ngã rẽ, nghe tiếng thang máy mở cửa, cô vẫn chưa hiểu ra câu nói của anh có ý gì. Chắc là có thể chứ? Nhưng cô không dám nghĩ đến viễn cảnh quá tốt đẹp.

Đinh Mật ôm mèo đi vào nhà, mèo béo thích ứng với hoàn cảnh mới rất nhanh, vừa vào cửa đã đi tuần tra khắp nhà, cuối cùng tìm một nơi thoải mái nằm xuống – giường của cô.

Lục Thời Miễn rất dung túng mèo béo, có thể ôm, cào, nghịch, chỉ không được chạm vào giường. Đinh Mật vô thức đi qua đuổi nó xuống:

“Chà Bông, xuống mau, không được ngủ trên giường!”

Quýt Béo còn tên là Chà Bông, có điều sau khi nó béo thì mọi người đều quen gọi nó là Quýt Béo.

Quýt Béo mặc kệ cô, duỗi chân, đầu cọ vào tấm chăn thơm mềm, ngủ cực kỳ thoải mái.

Đinh Mật đang định xách nó lên, chợt tỉnh táo, Lục Thời Miễn cũng không ngủ trên chiếc giường này, có ảnh hưởng gì đâu?

Cô lại đặt Quýt Béo về, Quýt Béo lăn trên giường mềm một vòng.

Đinh Mật vuốt ve bộ lông mềm mượt của nó, cúi đầu suy tư. Cô không biết bản thân quyết định trở về ruốt cuộc là đúng hay sai, đi đến đâu cũng là người và chuyện liên quan đến anh, bây giờ đến mèo cũng nằm trên giường cô.

Chiều ngày hôm sau, Đinh Mật ngồi trong quán café gần đài truyền hình, gọi hai ly cafe đợi Đỗ Minh Vy.

Đỗ Minh Vy mặc quần áo công sở bước vào, ngồi xuống trước mặt cô, tiện tay sờ má cô: “Đợi lâu không?”

Đinh Mật lắc đầu: “Không.”

Hai người nói chuyện một lát, Đinh Mật kể lại chuyện tối hôm qua.

Đỗ Minh Vy nghe xong, câu đầu tiên là: “Hai bạn mà chưa kết thúc đâu.”

“Mày chắc chắn vậy?” Đinh Mật cảm thấy cô nói quá quả quyết.

“Người khác tao không dám nói, nhưng Lục Thời Miễn thì khác, hoặc là cậu ta hận mày, hoặc là yêu mày.” Đỗ Minh Vy cúi đầu khuấy café trong

ly, mỉm cười: “Tao thấy Lục Thời Miễn là kiểu đàn ông không thèm chơi trò mập mờ đâu, huống chi lại còn là chuyện dây dưa không rõ với bạn gái cũ.”

Hoặc là yêu, hoặc là hận.

Đinh Mật cúi đầu, Lục Thời Miễn hận cô ư? Chắc là không đến nỗi. Nhưng yêu... Đó là chuyện ngày trước. Đinh Mật nghiền ngẫm lời Đỗ Minh Vy nói, chợt ngẩng đầu nhìn cô: “Minh Vy, mà với Từ Khiên trước kia có hiểu lầm gì à?”

Hai người trông rất tốt, nhưng hình như lại không quá tốt.

Đỗ Minh Vy mỉm môi, cúi đầu cười: “Có lẽ do tao quá nhỏ nhen hoặc yêu cầu quá hoàn mỹ. Năm tao học thạc sĩ xong về nước thì phát hiện trong điện thoại anh ấy có một cô gái hay liên lạc, là đàn em ở đại học Thanh Hoa của anh ấy.” Cô ngừng lại, cười vẻ tự giễu, “Mày nói xem, thường xuyên liên lạc với một cô gái như thế, thật sự không tồn tại chút mờ ám nào sao? Từ Khiên nói không, nhưng cô gái đó rõ ràng thích anh ấy. Anh ấy nói lúc cô ta gửi tin nhắn đến thì vừa hay anh ấy đang rảnh, thì thoảng trò chuyện giết thời gian, anh ấy không thay lòng, càng sẽ không thay lòng.”

“Mày biết tao ghét loại đàn ông nào nhất không? Tao thật sự rất ghét biểu cảm và giọng điệu lúc anh ấy nói mấy câu đó, chớp mắt bỗng cảm thấy anh ấy biến thành dáng vẻ tao ghét nhất. Nhưng tao lại nhớ đến những năm tháng anh ấy nỗ lực học tập vì tao, thi Thanh Hoa vì tao, cố gắng lập nghiệp vì tao...”

Đinh Mật ngẩn người, cô hiểu cá tính của Đỗ Minh Vy, mắt cô ấy không thể chứa nổi một hạt cát.

Từ Khiên ở bên Đỗ Minh Vy nhiều năm như thế, sao có thể không hiểu? Trong lòng Đinh Mật không biết là vị gì, thì ra là thế, chẳng trách Đỗ

Minh Vy vẫn luôn giằng co với Từ Khiên, không kết hôn, lại không chia tay.

Đỗ Minh Vy không vượt qua nỗi khúc mắc trong lòng, chỉ có thể đắn đo đánh đổi bên nặng bên nhẹ.

Đinh Mật nắm tay cô, không biết phải nói gì.

Đỗ Minh Vy cũng không cần cô nói gì, nói xong thì cười: “Qua hai năm rồi, mày không cần nghĩ cách an ủi tao, chuyện này chỉ có thể từ từ quên lãng, đợi khi nào tao không so đo với anh ấy nữa, bọn tao sẽ kết hôn.”

Tất cả mọi chuyện đều không đơn giản như vẻ bề ngoài của nó.

Đinh Mật cũng không muốn tiếp tục đề tài này, nhìn cô: “Không phải mày có việc nên mới tìm tao à?”

“Đúng rồi.”

Đỗ Minh Vy đưa một tập tài liệu đến trước mặt cô: “Tổ chương trình của bọn tao định làm một kỳ về diễn viên lồng tiếng, nghe nói lúc trước nhân viên trong tổ đã gọi điện cho mày, song bị mày từ chối, tại sao vậy?”

Lên chương trình có thể gia tăng danh tiếng, hẳn là chuyện tốt với cô, Đỗ Minh Vy không nghĩ ra lý do Đinh Mật từ chối.

Đinh Mật thoáng nhìn, lại nhìn thẻ công tác trước ngực cô, cười: “Mày đến làm thuyết khách?”

Đỗ Minh Vy buông tay: “Không, nếu mày không muốn tham gia thì thôi, tao không ép mày.”

Đinh Mật đang định thở phào, Đỗ Minh Vy chợt cười tựa gần lại: “Nhưng tao có thể chơi bài tình cảm.”

“...”

Trước kia cũng có chương trình mời cô, nhưng Đinh Mật đều từ chối. Cô không muốn lộ mặt trên truyền hình, chuyện đó khiến cô thấy rất kỳ quái, cô cũng sợ người quen nhìn thấy cô trên TV sẽ đi thăm dò đời tư của cô.

Đinh Mật nhìn Đỗ Minh Vy, không trực tiếp từ chối: “Mày để tao suy nghĩ đã.”

Đỗ Minh Vy trước giờ không muốn làm khó cô, vỗ tay cô, nói: “Nếu mày thật sự không muốn đi thì thôi.”

Khán giả tò mò dung mạo của những người làm việc ở hậu trường là chuyện rất bình thường. Sau khi Đinh Mật có chút danh tiếng trong giới, có cư dân mạng bắt đầu tò mò cô gái có chất giọng hoàn mỹ này rốt cuộc trông như thế nào, đúng lúc tổ chương trình muốn làm một tiết mục như thế, Đinh Mật nhanh chóng được liệt vào danh sách khách mời.

Ban đầu Đỗ Minh Vy còn tưởng là một người trùng tên trùng họ, dù sao cô cũng không nghĩ Đinh Mật sẽ làm diễn viên lồng tiếng. Đỗ Minh Vy làm tổng giám chế của chương trình, đương nhiên hy vọng Đinh Mật có thể tham gia.

Đinh Mật cười: “Thế tao không đi đâu.”

Đỗ Minh Vy: “...”

Cuối cùng, Đinh Mật đồng ý cân nhắc.

...

Đinh Mật chăm sóc Quýt Béo hai ngày. Tối ngày thứ ba, cô gọi điện cho Lục Thời Phong, hỏi anh về rồi phải không, nhận được đáp án khẳng

định, Đinh Mật lại giải thích lý do mèo béo ở chỗ cô, cuối cùng nói: “Vây bây giờ em đưa Quýt Béo qua chỗ anh nhé?”

Lục Thời Phong hình như hơi lưỡng lự rồi mới cười nói: “Em trông nó thêm mấy ngày nữa giúp anh, gần đây anh bận quá, không chăm được, đợi A Miễn về rồi nói.”

Đinh Mật: “...”

Thế là, Quýt Béo ở nhà cô thêm mấy ngày.

Ngày Lục Thời Miễn trở về là thứ Bảy, Lục Thời Phong cũng ở biệt thự nhà họ Lục, vừa ra khỏi phòng chiếu.

Lục Thời Miễn nhìn một lượt, không thấy mèo béo đâu, nhàn nhã tựa người vào sofa hút thuốc. Anh hút mấy hơi, thần sắc thả lỏng: “Mèo đâu? Cô ấy chưa đưa anh à?”

“Đưa rồi, nhưng anh không nhận.” Lục Thời Phong nhìn anh, cười, “Em tự đi đón về đi.”

Giữa hai anh em luôn có sự ăn ý, Lục Thời Miễn muốn làm gì, Lục Thời Phong có khi chỉ cần nghĩ qua là biết. Hơn nữa, anh vẫn luôn là một người anh cả kiêm phụ huynh khôn khéo.

Lục Thời Phong nhìn em trai nhà mình, không nhịn được nói: “Đâu phải cấp Ba nữa, ngây thơ thế làm gì, thích thì tiến tới luôn đi.”

Lục Thời Miễn nhú mày, gảy tàn thuốc, không nói gì.

Đinh Mật không phải Đinh Tiểu Mật.

Không giống.

Anh cũng không phải Lục Thời Miễn trước đây.

Ở giữa có mấy năm ngăn cách, ai cũng không thể trực tiếp vượt qua.

Lục Thời Miễn cúi đầu dập thuốc, lấy chìa khóa xe đứng dậy. Lục Thời Phong hỏi: “Muộn thế rồi còn đi đâu?”

“Đón mèo.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 47

Từ sau lần trước, Đinh Mật chưa gặp Bùi Dịch thêm lần nào, cô tưởng anh về rồi, không ngờ anh vẫn ở Giang Châu. Hỏi ra mới biết, một bộ phim điện ảnh do Hoa Ngu đầu tư đang quay cảnh ở đây, anh là bên đầu tư đến thị sát.

Tối, hai người cùng nhau ăn cơm, Bùi Dịch nhắc đến chuyện cho cô lồng tiếng bộ phim mới, không biết còn nghe ngóng chuyện cô được mời tham gia chương trình từ đâu: “Nghe nói em từ chối, sao lại từ chối?”

Đinh Mật hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Còn chưa quay phim mà anh đã lo chuyện lồng tiếng rồi, có sớm quá không?”

“Không sớm.” Bùi Dịch cười nhìn cô, “Em còn chưa trả lời anh, tại sao không muốn tham gia chương trình, em sợ cái gì?”

“Em không sợ, em chỉ không thích lộ diện thôi.” Cô cười, “Hơn nữa em đang cân nhắc, chưa từ chối.”

Mấy năm trước diễn viên lồng tiếng không được đãi ngộ tốt, cũng ít được quan tâm. Mãi đến ba năm trước, sau khi diễn viên lồng tiếng cho nữ chính của một bộ phim cung đình cực kỳ nổi có được danh tiếng, mọi người mới dần quan tâm đến ngành này. Lúc ấy Đinh Mật còn học năm tư, tuổi trẻ, kinh nghiệm lồng tiếng không nhiều.

Nhưng cô vào nghề đúng lúc, đãi ngộ với diễn viên lồng tiếng tốt hơn hẳn.

Cô thừa nhận cô vào nghề này được Bùi Dịch giúp đỡ rất nhiều, may hồi đầu có anh giới thiệu tài nguyên cho, bằng không với tình trạng của cô khi ấy, thực sự rất gian nan.

Vậy nên cô rất biết ơn Bùi Dịch.

Hiện Đinh Mật là người chuyên lồng tiếng cho tiểu hoa đán đang nổi Giang Nhị. Hai năm qua, chỉ cần là phim Giang Nhị đóng, Đinh Mật đều là người lồng tiếng, vì vậy chương trình mới đặc biệt mời cô.

Đây không phải lần đầu tiên có chương trình mời Đinh Mật tham gia, cô từng từ chối mấy lần, cô không muốn bất ngờ xuất hiện trên truyền hình, khiến Lục Thời Miễn, Đỗ Minh Vy và những người quen cô gặp lại cô bằng cách này, đặc biệt là Lục Thời Miễn.

Nhưng lần này là chương trình của Đỗ Minh Vy, như Đỗ Minh Vy và Bùi Dịch nói, đây là cơ hội tốt để nâng cao danh tiếng.

Bùi Dịch cười lắc đầu, bỏ qua chủ đề này: “No chưa?”

Đinh Mật: “Rồi ạ.”

Cô gọi phục vụ đến thanh toán, Bùi Dịch cũng không tranh với cô.

Hai người ra khỏi nhà hàng, Bùi Dịch nói: “Muốn đến thăm đoàn phim không?”

Đinh Mật nghĩ ngợi, gật đầu: “Đi, đi thăm Giang Nhị.”

Quan hệ giữa cô và Giang Nhị khá tốt, Giang Nhị lại là người được Hoa Ngu lăng xê, từng có mấy scandal với Bùi Dịch, trong đó có mấy lần

Đinh Mật cũng ở hiện trường, nhưng truyền thông coi cô như kẻ râu ria nên cắt hết.

Đến đoàn phim, Giang Nhị vừa kết thúc một cảnh quay đêm, thấy hai người họ cùng nhau xuất hiện, Giang Nhị nhướn mày nhìn Đinh Mật: “Sao hai người lại cùng đến vậy?”

Đinh Mật mỉm cười: “Vừa cùng ăn bữa cơm.”

Giang Nhị nhìn Bùi Dịch, kéo Đinh Mật đến bên cạnh, tò mò: “Cậu bạn trai cũ ở Thanh Hoa của em đâu?”

Liên quan đến Lục Thời Miễn, Giang Nhị nghe được từ chỗ Bùi Dịch, cô rất tò mò, rốt cuộc là người đàn ông thế nào mà có thể khiến Đinh Mật nhớ mãi không quên, đến Bùi Dịch cũng không để ý. Nghe nói Lục Thời Miễn cũng ở Giang Châu.

Cô thật sự rất muốn gặp một lần.

Đinh Mật bắt lự: “Chị cũng biết là bạn trai cũ, em còn có thể đưa anh ấy vào đoàn phim sao?”

Giang Nhị cười, liếc Bùi Dịch một cái, thì thầm: “Em không cần nhắc Bùi Dịch thật à?”

Đinh Mật lắc đầu, cô và Bùi Dịch không có khả năng, Bùi Dịch cũng không nhất định phải là cô mới được. Nói thật, cô không cảm thấy Bùi Dịch từng thật lòng theo đuổi cô.

“Thế chị lại mượn anh ta tung tin lăng xê cho bộ phim mới vậy.”

“...”

Đinh Mật ước gì họ biến giả thành thật.

...

Mười một giờ, Bùi Dịch đưa Đinh Mật về, Đinh Mật vừa xuống xe thì nhìn thấy chiếc xe đỗ đằng trước, cô khựng lại. Bùi Dịch hỏi: “Sao vậy?”

Đinh Mật lắc đầu: “Không có gì.”

Mở cửa xuống xe, cô chào tạm biệt Bùi Dịch.

Phía trước, trong chiếc Mercedes-Benz, Lục Thời Miễn uể oải tựa lưng vào ghế, nghiêng mắt nhìn chăm chăm kính chiếu hậu, trong mắt không có một chút độ ấm.

Đinh Mật đi đến ngoài cửa xe, cúi đầu nhìn thử, nhưng đây là kính một chiều, cô không thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Cô đoán Lục Thời Miễn ở trên tầng, lại ngẩng đầu nhìn cửa sổ tầng 12, đen kịt, làm gì có ai.

Đang định bỏ đi, cửa kính bỗng hạ xuống.

Đinh Mật giật mình vội cúi đầu nhìn qua.

Lục Thời Miễn ngồi trên ghế lái, nghiêng đầu nhìn cô, mở cửa xe. Đinh Mật nhanh chóng lùi về sau một bước, nhìn anh bước xuống xe, thân hình cao lớn chắn trước mặt cô.

Đinh Mật nhoẻn cười, má lúm mờ mờ: “Thì ra anh ở trong xe...”

Bùi Dịch quay xe xong đang định lái đi thì nhìn thấy cảnh này, anh ngăn người dừng xe ngay giữa đường, quay đầu nhìn họ, người nọ chính là Lục Thời Miễn.

Lục Thời Miễn cup mắt nhìn Đinh Mật, hơi nheo lại. Anh lạnh nhạt liếc về phía Bùi Dịch, ngừng mấy giây, ánh mắt lại quay về chỗ Đinh Mật:

“Tôi đến đón mèo.”

Đinh Mật sững sốt, cô quay đầu nhìn Bùi Dịch đang ở ngang đường một cái, lòng thấy xấu hổ, nói nhỏ: “Mèo ở trên tầng, em lên ôm nó xuống nhé?”

Bùi Dịch hoàn hồn, đỗ xe ven đường.

Lục Thời Miễn không nhìn cô nữa, giọng lại lạnh hơn mấy phần: “Tôi lên tầng với em, như vậy nhanh hơn.”

Nhanh hơn...

Vội như vậy ư? Đinh Mật cúi đầu, không rõ trong lòng có vị gì: “Vâng.”

Bùi Dịch tựa trong xe, quay đầu nhìn họ, Đinh Mật ngoái đầu nhìn anh, còn chưa đi?

Bùi Dịch nhướn mày, không hề có ý định rời đi.

Lục Thời Miễn đã đi trước, Đinh Mật ngập ngừng mấy giây, vội đuổi theo.

Bùi Dịch quay đầu nhìn, cau mày lắc đầu: “Hừ, vô lương tâm.”

Lục Thời Miễn người cao chân dài, đi rất nhanh, Đinh Mật khó bắt kịp, chạy đuổi theo phía sau, không nhin được gọi: “Lục Thời Miễn, anh đi nhanh vậy cũng vô ích, anh đâu có chìa khóa.”

Lục Thời Miễn hơi khựng lại, chậm bước.

Đinh Mật đuổi đến bên cạnh anh, thở hổn hển.

Hai người đi đến tòa 19, Lục Thời Miễn ấn thang máy, Đinh Mật ngẩng đầu nhìn anh, cô không nhìn ra bất cứ cảm xúc gì trên gương mặt ấy, cũng không nhìn thấu tâm tư của anh.

“Ding...”

Thang máy mở cửa, hai người lần lượt đi vào.

Đinh Mật mím môi, lí nhí: “Học trưởng...”

Còn chưa nói xong, Lục Thời Miễn đã mất kiên nhẫn ngắt lời cô: “Em không cần giải thích với tôi.”

Anh thực sự không muốn nghe Đinh Mật nhắc đến Bùi Dịch, trước kia không thích, bây giờ càng không.

Đinh Mật ghen hòng không nói gì được nữa, hình như đúng là cũng không có gì hay mà giải thích, chuyện qua lâu như thế, e là Lục Thời Miễn đã thờ ơ từ lâu.

Số tầng thang máy tăng dần lên, không khí im lặng lúng túng.

Đến khi thang máy mở cửa, Đinh Mật nhìn anh một cái, cô bước ra trước, cúi đầu lấy chìa khóa trong túi đi mở cửa. Cô mở cửa, quay đầu nhìn anh: “Anh... muốn vào không?”

Lục Thời Miễn cúi đầu liếc cô hai giây, lách qua người cô bước vào.

Đinh Mật ngăn người, vội bước vào theo. Cô cúi đầu nhìn đôi giày đen anh đang đi: “Chỗ em không có dép cho đàn ông, anh cứ vào đi, mai em lau nhà.”

Lục Thời Miễn không nói gì. Anh quét mắt nhìn căn hộ hai phòng này, trang trí rất sạch sẽ ấm áp, thậm chí có thể nhìn ra chút bóng dáng căn hộ

hai người ở năm ấy, bởi vì sở thích của cô không thay đổi, gối ôm và đồ trang trí không khác trước là bao.

Anh bước vào.

Đình Mật theo sau anh, nhìn phòng khách một lượt, không thấy mèo đâu. Cô nhìn anh, chỉ sofa: “Anh ngồi một lát nhé, chắc Quýt Béo ở trong phòng, em đi tìm xem.”

Lục Thời Miễn gọi cô lại: “Rót cho tôi một cốc nước đã.”

Đình Mật đáp tiếng: “Vâng, anh chờ em chút.” Vội vào phòng bếp, không còn nước nóng, Đình Mật lại nhanh chóng đun nước.

Lục Thời Miễn nhìn về phía phòng bếp một thoáng, đoạn ngồi xuống sofa, nhìn chiếc hộp đan đựng đồ trên bàn uống nước. Trước kia trong nhà anh cũng có một chiếc tương tự, Đình Mật mua ở tiệm đồ trang trí.

Đang định dời mắt đi nơi khác thì đột nhiên nhìn thấy một vật quen thuộc, Lục Thời Miễn nheo mắt, duỗi tay kéo chiếc hộp đến, anh cầm chiếc bật lửa màu đỏ kia lên, nhìn chữ viết tắt dưới đáy.

Lục Thời Miễn mím chặt môi, miết chiếc bật lửa ấy, vẻ mặt phức tạp nhìn về phía phòng bếp. Đình Mật đang đứng cạnh ấm đợi nước sôi, không cảm thấy gì.

Mấy phút sau, Đình Mật rót một cốc nước nóng, nghĩ rồi lại lấy vài miếng đá ở trong tủ lạnh ra, bỏ vào cốc.

Cô bưng cốc nước ra khỏi phòng bếp, Lục Thời Miễn đang ngồi trên sofa, duỗi chân tùy ý, tay phải đề lên chiếc gối ôm màu đỏ cô mới mua, tay trái cầm một chiếc bật lửa kim loại màu đỏ, nhẹ nhàng vuốt ve đáy bật lửa.

Đình Mật hơi khựng lại, thoáng chần chừ, đoạn đưa cốc nước cho anh.

Lục Thời Miễn nhận nước, uống một hơi cạn sạch. Anh đặt cốc xuống bàn, xòe tay nhìn chiếc bật lửa đỏ ấy, cười thành tiếng: “Nếu tôi nhớ không nhầm, chiếc bật lửa này là của tôi.”

Zippos đặt làm theo yêu cầu, trên đó có khắc chữ viết tắt tên anh, là món quà sinh nhật năm anh 20 tuổi, Đinh Mật nhờ Đỗ Minh Vy đặt làm cho. Tuy lúc ấy Lục Thời Miễn không hút thuốc nữa, nhưng cô vẫn muốn tặng anh một chiếc bật lửa, còn cố ý chọn màu đỏ.

Thật ra Đinh Mật không ghét Lục Thời Miễn hút thuốc, cô thậm chí vẫn nhớ rất rõ dáng vẻ thiếu niên hút thuốc năm mười mấy tuổi ấy, cũng nhớ rõ nụ hôn gián tiếp nọ. Lục Thời Miễn nhận bật lửa nhắc nhở cô: “Anh bỏ thuốc rồi.”

Đinh Mật cười lém lỉnh, ôm anh: “Không sao, tặng anh bật lửa đầu nhất thiết anh phải hút thuốc, có thể dùng để đốt nến mà.”

“Đốt nến?” Lục Thời Miễn liếc cái bánh sinh nhật trên bàn.

Đinh Mật gật đầu: “Đúng đó, đốt nến sinh nhật, chuẩn bị dùng đến rồi này.”

Anh biết chiếc bật lửa này không rẻ, dùng để đốt nến sinh nhật thì cây nến nọ cũng quý giá quá.

“Sao không chọn màu đen?”

Đinh Mật ôm cổ anh: “Giờ anh càng ngày càng thích mặc màu đen, sinh nhật mà, chọn màu đỏ, vừa đẹp vừa may mắn.” Cô nghĩ ngợi, “Em vẫn luôn muốn hỏi anh, sao anh lại đột nhiên bỏ thuốc vậy?”

Lục Thời Miễn vò tóc cô, thuận miệng đáp: “Không vì sao cả, không muốn hút nữa thôi.”

Về sau, chiếc bật lửa ấy vẫn luôn đặt trong nhà, khi Đinh Mật rời đi, cô cầm theo.

Đinh Mật tặng Lục Thời Miễn không nhiều đồ lắm, lác đác vài thứ, cũng không giữ được lâu, chỉ có chiếc bật lửa này có thể giữ lại.

Sau này, Lục Thời Miễn quay lại căn hộ tìm rất lâu vẫn không thấy.

Không ngờ lại thấy nó ở đây.

Lục Thời Miễn nghịch chiếc bật lửa, bật, tắt, bật, tắt,...

Lặp đi lặp lại mấy lần, kiên nhẫn đợi cô trả lời.

Tiếng ánh lửa bùng lên khiến tai Đinh Mật nóng ran, cô nhìn ngón tay thon dài sạch sẽ của anh, mặt thắm đỏ, lúng túng giải thích: “Khi ấy em vô ý mang đi.”

Vô ý bao giờ, rõ ràng là cố ý.

Lục Thời Miễn vắt chéo chân, tựa vào sofa ngẩng đầu nhìn cô, hiển nhiên không tin: “Vậy sao?”

“Ừm.”

Đinh Mật gật đầu kiên định.

Lục Thời Miễn nhìn cô một hồi, Đinh Mật vận não, nói: “Anh đợi chút, em đi tìm Quýt Béo ra.”

Cô vào phòng ngủ, tựa tường hít thở sâu, vỗ ngực. Quýt Béo đang chiếm đóng trên giường của cô, thấy cô về mà chẳng chút hào hứng, lười biếng duỗi móng. Đinh Mật đi tới, ôm mèo béo nặng mấy cân lên, nói nhỏ: “Mèo quýt béo, có người đến đón mày về rồi.”

Quýt Béo thích ứng trong mọi hoàn cảnh, ở đâu cũng ăn ngon ngủ kĩ.

Đình Mật đặt mèo xuống sofa, Quýt Béo bò lên chân Lục Thời Miễn cọ cọ. Lục Thời Miễn nhìn thời gian, sắp mười một rưỡi, anh ôm mèo đứng dậy, cúi đầu nhìn cô: “Mấy ngày qua làm phiền em rồi, tôi đi đây.”

Đình Mật nhìn chăm chăm tay trái anh, lòng muốn nói lại thôi.

Bỏ bật lửa xuống đã.

Lục Thời Miễn một tay ôm mèo, quay người định đi, Đình Mật vội kéo anh lại: “Khoan đã.”

Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn tay cô, Đình Mật buông tay, chỉ vào chiếc bật lửa trong tay anh, nhắc nhở: “Chiếc bật lửa này...”

“Nó làm sao?” Anh hỏi lại.

Đình Mật ngẩng đầu nhìn anh, im lặng mấy giây, lí nhí: “Nó là của em.”

Lục Thời Miễn nhìn cô, nhắc nhở: “Đình Mật, nếu tôi nhớ không nhầm, chiếc bật lửa này là quà em tặng tôi, nó đã trở thành đồ của tôi, lúc em tự ý mang đi đã hỏi tôi chưa?”

Đình Mật: “...”

Lục Thời Miễn nhét bật lửa vào túi quần, ôm mèo quay đi.

Đình Mật nhìn bóng lưng cao lớn của anh, cõi lòng rối tung.

Cô đuổi theo, buột miệng: “Anh đâu thiếu bật lửa, sao cứ muốn cái này của em.”

Lục Thời Miễn mở cửa, quay đầu nhìn cô, trên mặt không có biểu cảm gì: “Đây là chuyện của tôi.”

Đinh Mật ngược đầu nhìn anh, không chắc chắn hỏi: “Lục Thời Miễn, có phải anh...”

“Phải cái gì?”

Đèn ở lối ra chưa bật, anh đứng sau cánh cửa, hơn nửa cơ thể ẩn trong bóng tối, từ cao nhìn xuống cô.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 48

Dịch: Hoài Dương

Có phải anh vẫn còn chút cảm giác với em?

Đình Mật suýt nữa hỏi thành tiếng, ánh mắt đối diện với con người lạnh nhạt sâu hút của anh, cô lại đột nhiên nghẹn lời.

Thời gian im lặng hơi dài, Lục Thời Miển nhíu mày: “Đình Mật, nói chuyện.”

Đình Mật vội lắc đầu: “Không có gì, bật lửa... anh muốn cầm thì cầm đi, vốn là tặng anh mà.”

Lục Thời Miển càng nhíu chặt mày, cúi đầu nhìn vào mắt cô, Đình Mật tránh đi, nhìn Quýt Béo trong lòng anh, nói nhỏ: “Anh đi đường cẩn thận.”

Lục Thời Miển đắm đắm nhìn mái tóc ngắn mềm mại của cô, bỗng nâng tay vò mạnh, hừ lạnh: “Đi đây.”

Người đàn ông mở cửa, bước ra, bóng dáng cao lớn nhanh chóng bỏ đi.

Đình Mật ngăn người tại chỗ, đợi không thấy bóng anh đâu nữa mới xoa đầu, vuốt mái tóc bị anh vò loạn, cảm giác này đã xa cách quá lâu.

Ban này, cô sợ.

Con người càng trưởng thành càng lắm băn khoăn, càng không có được dũng khí như hồi trẻ.

Tắm rửa trèo lên giường, Đinh Mật cứ cảm thấy thiếu cái gì đó, Quýt Béo mới ở bên cô mấy ngày mà cô đã quen. Lấy điện thoại vừa được sạc đầy trên bàn, Đinh Mật mở máy ra mới phát hiện có hai cuộc gọi nhỡ, một của Lục Thời Miễn, một của Đỗ Minh Vy. Đinh Mật thấy hơi muộn, ngày hôm sau mới gọi điện lại cho Đỗ Minh Vy.

Đỗ Minh Vy vừa đến công ty, đang bận, nói rất nhanh: “Mật Mật, mày định tham gia chương trình của bọn tao không? Hôm nay trả lời tao đi.” Cô đoạn ngừng, nói chậm lại, “Nếu mày thật sự không muốn tham gia thì không cần nể tao, cứ nói thẳng với tao là được, tao bảo với tổ chương trình một tiếng.”

“Tao đi, chương trình của mày tao nhất định phải đi chứ.”

Đinh Mật đã cân nhắc chuyện này mấy ngày, làm trong ngành này, về sau sẽ phải đối mặt với càng nhiều chuyện hơn, đây là cơ hội tốt để cô phát triển. Nhìn từ góc độ công việc, cô thực sự không nên từ chối.

Đỗ Minh Vy sợ cô thiệt thòi, hỏi lại: “Mày nghĩ kĩ chưa?”

Đinh Mật mỉm cười: “Nghĩ kĩ rồi.”

Đỗ Minh Vy cũng cười: “Vậy được, hai hôm nữa bọn mình cùng ăn cơm, tiện thể đi dạo phố.”

Đinh Mật vui vẻ đồng ý.

Vừa cúp máy thì điện thoại lại đổ chuông, Đinh Mật nhìn, không ngờ lại là nhân viên của Khoa học kỹ thuật Quang Ảnh, cô nhanh chóng ấn

nghe: “Xin chào.”

“Cô Đinh, là thế này, quảng cáo lần trước cô lồng tiếng giúp chúng tôi gặp chút vấn đề, không phải do cô, là ý tưởng quảng cáo của chúng tôi trùng với của công ty khác, vậy nên có thể sẽ cần cô lồng tiếng lại.”

Bên kia dùng mấy câu giải thích rõ ràng, trùng ý tưởng? Đinh Mật nhú mày: “Khi nào thì tôi cần đi lồng tiếng?”

“Mấy ngày nữa tôi sẽ gửi cô thời gian hẹn, bây giờ chỉ là báo trước với cô một tiếng thôi.”

Đinh Mật đồng ý, ghi nhớ mấy lời nhân viên nói, cúp máy, khó tránh khỏi lo lắng.

Phần mềm mới được nghiên cứu của Khoa học kỹ thuật Quang Ảnh đã được tung ra toàn bộ, bây giờ còn chưa phát quảng cáo mà đã bị trùng ý tưởng? Mấy năm nay cô đã gặp nhiều loại cạnh tranh đen tối, không nhận được phỏng đoán có phải công ty anh đã gặp phiền phức gì.

Nghĩ lại, cho dù gặp phải phiền phức, Lục Thời Miễn cũng có thể giải quyết.

Đúng là Khoa học kỹ thuật Quang Ảnh gặp phiền phức thật.

Lục Thời Miễn và Từ Khiên mở họp với mấy nhân viên cấp cao, qua khung cửa thủy tinh trong suốt, có thể nhìn thấy tấm biển quảng cáo to lớn ở tòa nhà đối diện: Khoa học kỹ thuật Không Độ.

“Đây không phải lần đầu tiên bị trùng ý tưởng quảng cáo, năm ngoái cũng có một lần rồi. Mẹ nó, Không Độ không nghĩ ra được quảng cáo à?” Từ Khiên mắng thẳng.

“Không phải không nghĩ ra mà là muốn tranh với chúng ta.” Lục Thời Miễn rê chuột, lật xem tài liệu điều tra, mặt càng lúc càng lạnh, “E là lần này không chỉ định ăn cắp ý tưởng quảng cáo.”

Khoa học kỹ thuật Quang Ảnh chuyển về Giang Châu, trở thành đối thủ cạnh tranh với Khoa học kỹ thuật Không Độ, hai công ty vốn không hợp nhau.

Từ Khiên cau mày, Lục Thời Miễn nhìn mấy nhân viên cấp cao ngồi đó, lạnh giọng: “Không cần loại bỏ quảng cáo đã phát, cứ tiến hành bình thường, còn quảng cáo chiếu kèm với phim thì mọi người hãy lên ý tưởng lại, không chừng còn tốt hơn.”

Mọi người vừa tức vừa bất lực, Từ Khiên cười lạnh: “Không Độ quả không biết xấu hổ.”

Lục Thời Miễn không nói gì, mím môi, cho mọi người tan họp.

Đợi mọi người đi hết, Từ Khiên mới nhìn Lục Thời Miễn: “Công ty có nội gián?”

Lục Thời Miễn không chắc chắn: “Đợi rồi biết.”

“Nếu thật sự là vậy thì mày định làm thế nào?”

Lục Thời Miễn nhìn anh, hừ lạnh: “Còn làm thế nào? Khiến gã biến khỏi ngành này.”

Từ Khiên nhướng mày, đang định nói thì điện thoại đổ chuông, anh cúi đầu nhìn, cười: “Thằng ranh Tần Dạng chắc đi làm nhiệm vụ về rồi.”

Nghe máy, Tần Dạng quả nhiên vừa về, hẹn hai người ăn cơm.

Từ Khiên nhìn Lục Thời Miễn, Lục Thời Miễn đứng dậy, xách laptop, cúi đầu liếc anh: “Hai ngày nữa rồi nói, bây giờ không rảnh.”

Anh đẩy ghế ra khỏi phòng họp.

Từ Khiên nói vào điện thoại: “Vài hôm nữa đi, hai hôm nay bọn tao bận sút đầu mẻ trán, vừa hay mấy ngày nữa là sinh nhật A Miễn.”

“Không phải A Miễn ghét tổ chức sinh nhật sao?” Tần Dạng nói.

“Mấy năm nay thôi, hồi cấp Ba vẫn tổ chức suốt mà, bây giờ Đinh Mật về rồi, hôm nọ Đỗ Minh Vy có nhắc đến, bọn mình tụ tập.”

“Cũng được, nhân dịp nói cô nàng Đinh Mật vô lương tâm kia luôn.”

Từ Khiên cười: “Thôi đi, mày đừng nói gì, bằng không A Miễn lại nổi nóng với mày.”

Tần Dạng không cho là đúng, anh thật sự thấy ức thay Lục Thời Miễn, đến đàn ông như Lục Thời Miễn mà cũng nỡ đá, Đinh Mật đúng là đồ ngu, sai lầm trầm trọng.

Đỗ Minh Vy đi dạo phố với Đinh Mật, đặc biệt nhắc đến chuyện tụ tập này: “Đây là buổi tụ tập nhỏ của mấy đứa bọn mình thôi, giống hồi cấp Ba.”

Hồi cấp Ba, năm người họ như một nhóm nhỏ, thường tụ tập cùng nhau. Đinh Mật nhớ đến hôn lễ của Trương Luân và Thẩm Giai, hơi bất đắc dĩ: “Lần trước tao chào Tần Dạng nhưng cậu ấy không để ý tao lắm, thái độ rất lạnh nhạt, cậu ấy ghét tao phải không?”

Đỗ Minh Vy chẳng bận tâm: “Tần Dạng vốn thế, cậu ta cho rằng mày đá Lục Thời Miễn, làm Lục Thời Miễn say rượu phát điên rồi mang tiếng là không nên. Bây giờ trong lòng cậu ta, mày khá giống tội nhân thiên cổ.”

Đinh Mật hết đường đối đáp.

Đỗ Minh Vy khoác vai cô, an ủi: “Đừng lo, Tần Dạng là thế đấy, mày nói với cậu ta vài câu là ổn thôi.”

Đinh Mật cúi đầu mím môi, đoạn ngẩng đầu nhìn Đỗ Minh Vy: “Minh Vy, mày không ghét tao à? Nhiều năm không liên lạc với mày, còn khiến Lục Thời Miễn như vậy... Với tình cảm nhiều năm của chúng ta, nếu đứng ở góc độ của Tần Dạng, tao quả thực rất tồi.”

Khoảng thời gian này trong nhóm chat vẫn có người vô ý nhắc đến chuyện Lục Thời Miễn say rượu làm loạn, hình như đó đã thành vết nhơ của anh, không thể xóa sạch.

Chẳng trách Lục Thời Miễn có khi đối xử lạnh nhạt với cô như vậy.

Đỗ Minh Vy cúi đầu nhìn cô, lại nhìn phía trước: “Nếu là trước kia thì tao nhất định sẽ giận, nhưng bây giờ trưởng thành rồi, tao cảm thấy mày chắc chắn không phải kiểu người dễ buông bỏ một đoạn tình cảm, bất kể là tình yêu, tình bạn hay tình thân.”

Đinh Mật không nói, cô cũng không vội hỏi.

Đinh Mật cảm động, nhìn cô: “Minh Vy, mày tốt thật đấy.”

Đỗ Minh Vy ôm cô, vỗ vai cô, cười xán lạn: “Đinh Tiểu Mật, đây là ngày đầu tiên mày quen biết tao à?”

“Quen mày nhiều năm lắm, mười hai năm rồi.” Đinh Mật đếm, “Đúng là mười hai năm thật.”

Từ cấp Hai đến hiện tại, mười hai năm rồi.

Còn cả Lục Thời Miễn, Từ Khiên và Tần Dạng.

Mười hai năm.

Lỗ hồng gần sáu năm khiến Đinh Mật hoảng hốt.

Đỗ Minh Vy nhìn cô, cười: “Đúng rồi, mày chuẩn bị quà sinh nhật cho Lục Thời Miễn chưa?”

Nhắc đến quà sinh nhật, Đinh Mật lại nhớ đến chiếc bật lửa ấy. Nói thật, Lục Thời Miễn không thiếu gì cả, sinh nhật anh năm nào cô cũng rất đau đầu, không biết nên tặng anh cái gì.

“Vẫn chưa, mày đi mua với tao đi.”

Đỗ Minh Vy đưa Đinh Mật đến một tiệm hàng hiệu giá mềm: “Rất nhiều quà tao tặng Từ Khiên đều được mua ở đây, cà vạt, măng sét, ví, vân vân, trong này có hết.”

Nhân viên hướng dẫn nhiệt tình đi tới: “Chào chị, hai chị cần giúp gì không ạ?”

Đỗ Minh Vy mua đồ không thích có người giới thiệu, cô thích tự chọn: “Không cần đâu, chúng tôi tự xem.”

Đinh Mật nhoẻn cười, những thói quen này của Đỗ Minh Vy vẫn không thay đổi. Cô dạo một vòng, cuối cùng chọn một chiếc cà vạt màu lam sẫm, khiêm nhường chín chắn, rất hợp với Lục Thời Miễn hiện tại.

Lúc Đinh Mật đi tính tiền, Đỗ Minh Vy cũng chọn cho Từ Khiên một cái cà vạt.

Hai người khoác tay ra khỏi cửa hàng, Đinh Mật vẫn cười: “Chương trình được ghi hình sau sinh nhật của Lục Thời Miễn một ngày đúng không?”

“Ừ.”

“Hai tuần sau thì phát sóng?”

Đỗ Minh Vy gật đầu, tổ chương trình thường ghi hình trước khoảng mười ngày, sau đó chiếu vào giờ vàng thứ Sáu hàng tuần.

Đinh Mật mím môi nghĩ đến Chu Thanh và Tiết Tiểu Bân, trở về hai tháng, cô vẫn chưa gặp họ. Có lẽ cô nên tìm thời gian đi thăm họ, tránh đến lúc họ lại đột nhiên thấy cô trên truyền hình.

Ngước mắt nhìn phía trước, bước chân bỗng khựng lại.

Đỗ Minh Vy không rõ nguyên nhân, chỉ thấy sắc mặt Đinh Mật thay đổi, nhú mày hỏi: “Sao vậy?”

Đinh Mật cau mày, thần sắc khôi phục bình thường, lạnh nhạt nhìn hai cha con đang trước.

Tiết Chấn và Tiết Ninh cũng nhìn thấy cô, hai người cùng biến sắc, vẻ mặt vừa lạnh lùng vừa chán ghét.

Oan gia ngõ hẹp.

Hắn là để nói về tình huống này.

Năm ấy Đinh Mật và nhà họ Tiết triệt để trở mặt, dẫn đến hôn nhân của Chu Thanh và Tiết Chấn đổ vỡ, cô còn động viên Chu Thanh giành quyền nuôi con.

Năm ấy, cô tham gia tổng cộng ba vụ kiện.

Khoảng thời gian ấy, Tiết Chấn đã coi cô là kẻ thù.

Bây giờ, kẻ thù gặp nhau hận đủ mắt.

Đinh Mật kéo Đỗ Minh Vy quay người, cười trừ: “Không sao, tao muốn mua măng sét.”

Đỗ Minh Vy quay đầu nhìn, cô vẫn còn chút ấn tượng về Tiết Ninh. Nhưng cô chưa gặp Tiết Chấn, cộng thêm Tiết Ninh không giống Tiết Chấn, Tiết Chấn lại ăn mặc khá bảnh bao so với tầm tuổi của ông. Đỗ Minh Vy hiểu nhầm: “Cô chị kể của mày làm kẻ thứ ba à?”

Đình Mật sững sốt, không kìm được phì cười, cuối cùng còn chưa đủ, cười phá lên.

Đỗ Minh Vy thấy cô cười, không hiểu ra làm sao, mắng: “Buồn cười thế hả?”

Nụ cười của Đình Mật phai dần: “Không biết, nhưng khẳng định còn đáng ghét hơn cả làm kẻ thứ ba.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 49

Đôi khi Đinh Mật nghĩ, nếu nguyện vọng đại học năm ấy không bị thay đổi, bây giờ cô sẽ thế nào?

Liệu có thuận lợi tốt nghiệp đại học, tìm công việc, kết hôn sinh con với Lục Thời Miễn?

Đường đời rộng mở sáng sủa, không lạc lối khó về.

Tiếc là không có nếu như, ván đã đóng thuyền.

Đây chắc sẽ là nỗi tiếc nuối cả đời.

Đinh Mật đã cố gắng hết sức để bản thân không suy nghĩ nữa, nhưng hôm nay thấy họ, đáy lòng lại dậy sóng.

Đỗ Minh Vy biết Đinh Mật có tâm sự, hơn nữa còn là chuyện khó mở lời. Năm ấy Đinh Mật bị thay đổi nguyện vọng, cô không thể ở bên Đinh Mật cùng trải qua những ngày gian khó, trong lòng vẫn luôn thấy áy náy, cô không muốn gặng hỏi.

Nhân viên thấy hai người vào lần nữa, lại nhiệt tình nghênh đón: “Hai vị còn muốn mua gì ạ?”

Đỗ Minh Vy nhìn Đinh Mật, cười: “Không phải mà muốn chọn khay áo sao?”

Đinh Mật vốn tưởng Đỗ Minh Vy sẽ hỏi, cô đang cân nhắc nên trả lời thế nào, câu chuyện này hơi dài, không dễ dàng kể rõ. Cô thở phào, cong môi cười: “Ừ, lại chọn tiếp nào.”

Ngoài cửa hàng, Tiết Ninh kéo Tiết Chấn đi qua, nhìn vào phía trong, Tiết Ninh cau mày: “Không ngờ nó về rồi.”

Tiết Chấn thở dài, dặn cô ta: “Con kệ nó về hay không, nói chung con đừng xảy ra xung đột gì với nó nữa, những chuyện kia qua rồi thì thôi.”

Tiết Ninh mím chặt môi không nói.

Tối, Đinh Mật đặt quà lên tủ đầu giường.

Trước khi ngủ, cô nhìn hộp quà một lượt, cảm giác này hơi giống hồi cấp Ba, nhưng dạo ấy cô không có tiền mua quà như thế này. Chỉ đến khi học đại học có được lương gia sư, cô mới căn răng đặt làm một chiếc bát lửa tặng anh, đã bị anh mang đi.

Đinh Mật muộn màng nghĩ, lẽ nào anh làm vậy không phải vì còn cảm giác với cô mà là muốn cắt đứt chút nhớ nhung duy nhất của cô?

Một đêm trắng trọc.

Mấy năm qua Đinh Mật ngủ không ngon giấc, có một khoảng thời gian cô bị mất ngủ nghiêm trọng, hai năm nay khó khăn lắm mới dần điều dưỡng tốt, hôm nay lại mất ngủ.

Ngày hôm sau tinh thần không được tốt, Đinh Mật ngủ đến giữa trưa, Đỗ Minh Vy gọi điện nhắc cô chiều nhớ qua sớm, Đinh Mật mới chậm chạp rời giường.

Năm giờ chiều, Đinh Mật bắt xe đến biệt thự nhà họ Lục.

Đoạn đường này gần như không thay đổi gì, lá cây tuyết phong trong sân nhà anh đã chuyển sang màu đỏ, ngoại trừ cao lớn hơn, tất cả đều giống y hời cấp Ba.

Đinh Mật đứng ngoài cổng, hít thở sâu, ngẩng đầu nhìn tầng ba.

Ánh mắt bỗng khựng lại.

Lục Thời Miễn đứng trên ban công, khom lưng tì tay vào lan can, dáng vẻ lười biếng, giữa hai ngón tay thon dài kẹp một điếu thuốc đã châm lửa. Anh đang cúi đầu nhìn cô, gương mặt không có biểu cảm gì.

Đinh Mật ngược mặt nhìn mấy giây, đoạn lặng lẽ cúi đầu quay người đi sang nhà Đỗ Minh Vy.

Lục Thời Miễn ngậm điếu thuốc rít một hơi, nhúu mày, quay người vào trong. Tần Dạng đang dùng máy anh chơi game, cái nick này đã dùng mấy năm, sau khi đi làm không có thời gian chơi, Tần Dạng ngưng tay, được một lát thì hết máu.

Tần Dạng ném chuột đi, mắng: “Đệt, tốc độ tay hồng mẹ rồi.”

Từ Khiên tựa vào ghế, cười nhạo: “Tuốt cho lắm vào.”

Tần Dạng quay đầu nhìn anh, cào đầu: “Độc thân, hết cách.”

Nói đến đây thì Lục Thời Miễn bước vào, đi thẳng ra khỏi phòng.

Tần Dạng nháy mắt, Lục Thời Miễn cũng độc thân kìa, tận mấy năm rồi. Tần Dạng gào sau lưng anh: “A Miễn, đi đâu đấy?”

Lục Thời Miễn: “Cho mèo ăn.”

Lục Thời Miễn đổ đầy thức ăn cho mèo, lại ném cho nó hai miếng cá nhỏ. Quýt Béo vẫn luôn nhìn hộp cá ấy chăm chăm, bổ nhào tới định cướp,

cào tay anh mấy cái. Lục Thời Miễn cau mày, cúi đầu nhìn hai vết cào trên mu bàn tay.

Giờ mới nghĩ ra, nên cắt móng cho nó rồi.

Đinh Mật đứng ngoài cổng gọi điện cho Đỗ Minh Vy. Đỗ Minh Vy nhanh chóng đi ra, nhìn cô: “Sao không vào nhà Lục Thời Miễn luôn? Từ Khiên với Tần Dạng ở đó rồi.”

Đinh Mật mếu máo: “Mày qua đó với tao.”

Đỗ Minh Vy dí đầu cô: “Vô dụng.”

Đúng vậy, trước kia đã vô dụng rồi, bây giờ chột dạ, càng vô dụng hơn.

Đinh Mật cười xòa, khoác tay cô: “Đi thôi.”

Đỗ Minh Vy nói: “Họ bảo tối nướng thịt, lúc trưa Từ Khiên với Tần Dạng đi mua đồ rồi.”

Đinh Mật cũng hoài niệm những buổi tụ tập nướng đồ trong sân nhà Lục Thời Miễn, cười: “Ồ, nướng thì tốt quá, lâu rồi không ăn.”

Ban đầu Từ Khiên bảo đặt phòng đi hát, nhưng Đỗ Minh Vy đề nghị ăn đồ nướng.

Cấp Ba hồi trước không phải thế này ư?

Lại nói, Lục Thời Miễn cũng không có hứng với ca hát.

Tuy Đinh Mật bảo thôi, nhưng Đỗ Minh Vy vẫn không nhìn nổi, cô không tin Lục Thời Miễn không có cảm giác với Đinh Mật. Nhiều năm như vậy, Lục Thời Miễn chưa từng tìm bạn gái, mấy năm nay Khương Khả Du cứ quần lấy anh cũng không thấy anh động lòng.

Đỗ Minh Vy nhìn Đinh Mật, cô không tưởng tượng nổi nếu Đinh Mật để lỡ mất Lục Thời Miễn thì sau này sẽ gả cho người đàn ông thế nào.

Bấm chuông, Lục Thời Miễn ra mở cửa.

Anh đứng sau cửa, nhìn Đinh Mật, quay lưng đi vào: “Từ Khiên với Tần Dạng ở trên tầng.”

Đỗ Minh Vy nhìn Đinh Mật: “Tao lên tầng một chuyến.”

Cô nói xong thì chạy đi luôn, Đinh Mật không kịp nói gì.

Lục Thời Miễn bước đến ngồi xuống sofa, duỗi đôi chân dài tùy ý, tay phải nghịch chiếc bật lửa đỏ. Mèo quýt béo ăn uống no nê, lắc lư bò lên sofa ngủ gục bên chân anh.

Đinh Mật đứng chờ tại chỗ, không biết phải làm gì.

Trong phòng bếp, dì đang sơ chế đồ nướng buổi tối cho họ.

Cô nghĩ ngợi, định vào bếp giúp.

Mới đi được một bước, Lục Thời Miễn bỗng gọi cô lại: “Đinh Mật.”

Đinh Mật ngừng bước, ngoảnh đầu nhìn anh: “Vâng?”

Lục Thời Miễn tựa vào sofa, quay đầu liếc cô: “Cắt móng cho mèo.”

Trước kia lúc Quýt Béo ở cùng họ, người cắt móng cho nó đều là Đinh Mật. Lục Thời Miễn chưa từng cắt móng, đến thời gian thì đưa nó đến tiệm thú cưng cho nhân viên xử lý.

Đinh Mật nhìn mèo quýt béo, đáp tiếng, đi tới ôm Quýt Béo đặt lên chân, nhìn bàn trà một lượt, hỏi: “Bấm đâu?”

Lục Thời Miễn đứng dậy: “Tôi lên tầng tìm.”

Đinh Mật vuốt ve chú mèo, nhìn anh lên tầng, không lâu sau thì xuống.

Lục Thời Miễn đưa cho cô một cái bấm nhỏ, Đinh Mật vươn tay nhận, đầu ngón tay hai người chạm vào nhau, tay Đinh Mật tê dại. Cô vội cầm bấm về, cúi đầu, lại nâng tay vuốt tóc, vén lọn tóc vương mắt ra sau tai.

Lục Thời Miễn đứng trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô nhẹ nhàng cầm chân mèo lên, cẩn thận cắt móng cho nó.

Quýt Béo cực kỳ phối hợp, thậm chí còn có vẻ hưởng thụ nằm trên chân cô, mặc cô lăn qua lộn lại.

Lục Thời Miễn ngồi xuống cạnh cô, Đinh Mật khựng lại, vô thức nhìn qua thì thấy trên mu bàn tay anh có hai vết cào. Cô ngẩng đầu nhìn anh, lo lắng hỏi: “Anh bị Quýt Béo cào à?”

“Ừm.” Anh liếc nhìn tay mình.

Đinh Mật nhìn tay anh chăm chú, nhăn mày: “Có cần tiêm phòng không?”

Cào hơi mạnh, tay anh đã rướm máu.

“Không cần, không sao.”

Trước kia Quýt Béo rất ngoan, đây là lần đầu tiên Lục Thời Miễn bị nó cào, nhưng con mèo này rất khỏe mạnh, luôn được tiêm phòng đúng hạn, bị cào mấy cái không sao.

Đinh Mật nhìn tay anh thêm một lát, mím môi, lại cúi đầu nhìn Quýt Béo, hạ giọng mắng: “Mèo béo, sao mày lại cào người hả? Trước kia ngoan lắm mà.”

Lục Thời Miễn nhìn gò má cô, mỉm cười.

Đinh Mật cúi đầu tiếp tục cắt móng cho Quýt Béo, cắt ngắn cũn.

Một lát sau, cô bỏ bấm xuống: “Cắt xong rồi.”

Sao mấy người Đỗ Minh Vy còn chưa xuống?

Lục Thời Miễn vươn tay tới vuốt ve bộ lông của mèo quýt béo, nhặt giọng: “Cảm ơn.”

Ngữ khí xa lạ của anh khiến Đinh Mật hơi buồn, lí nhí: “Đừng khách sáo.”

Đinh Mật đặt Quýt Béo xuống bên cạnh, đứng dậy: “Em vào bếp giúp dì.”

Lục Thời Miễn chợt kéo cô lại, tim Đinh Mật đập nhanh hơn, cúi đầu nhìn anh. Lục Thời Miễn đứng dậy, buông cô ra: “Không cần, em là khách.”

Đinh Mật xấu hổ đứng tại chỗ: “Vâng.”

Lục Thời Miễn thoáng liếc cô, nhìn cái đầu ló ra ở tầng trên: “Lên tầng trước đi.”

Anh sai bước đi trước, Đinh Mật nhìn bóng lưng anh, đuổi theo.

Trên tầng, Tần Dạng lại thua một ván game nữa, ném chuột đứng dậy: “Không chơi nữa.”

Đỗ Minh Vy nhìn anh: “Gà.”

Tần Dạng lười so đo với cô: “Tôi xuống tìm đồ ăn đây, đói muốn chết. Đinh Mật đâu? Cậu ta không đến cùng cậu à?”

Từ Khiên tựa khung cửa, nhìn hai người đang lên tầng: “Đến rồi.”

Tần Dạng ra khỏi phòng, vừa hay thấy Lục Thời Miễn và Đinh Mật một trước một sau bước đến, anh nhìn Đinh Mật, ánh mắt lạnh lùng quay đi.

Đinh Mật mím môi, khá bất đắc dĩ.

“Trong nhà có bia không?” Từ Khiên bỗng nhớ ra, hình như quên mua bia.

“Không.” Lục Thời Miễn đáp, hồi cấp Ba có rất nhiều, Lục Thời Phong thường mua về, bây giờ Lục Thời Phong ít khi ở đây, cũng không thường tụ tập như hồi ấy, một năm chẳng quá hai lần.

Bia rượu, anh gần như bỏ hẳn, có thể không uống thì sẽ không chạm đến.

Từ Khiên nhìn anh một cái: “Vậy để tao đi mua.”

Đỗ Minh Vy nói: “Em đi với anh.”

Lục Thời Miễn liếc bọn họ, tay dứt túi quần, cười xì: “Thôi, để tao đi.”

Anh quay người đi.

Đinh Mật ngoảnh đầu nhìn.

Từ Khiên và Đỗ Minh Vy nhìn nhau, Từ Khiên nhún vai, ôm Đỗ Minh Vy: “Xem phim nhé?”

Đỗ Minh Vy hất tay anh ra: “Không muốn xem.”

Từ Khiên lại sẵn tới, cười cười, kéo cô vào phòng chiếu: “Xem với anh một lát.”

Đỗ Minh Vy quay đầu nhìn Đinh Mật: “Mật Mật, cùng xem đi.”

Đình Mật ngẫm nghĩ, đang định đi qua thì bị Tần Dạng gọi lại: “Đình Mật.”

Đình Mật khựng người, quay đầu nhìn anh: “Tần Dạng.”

Băng đi một lúc, Tần Dạng mới nói: “Cậu còn nhớ chuyện xe của cậu với A Miễn bị trộm mất hồi cấp Ba không?”

“Nhớ.”

Sao có thể quên?

Năm ấy Lục Thời Miễn đánh nhau với người ta trong quán net, lần đầu tiên Đình Mật không kìm được khóc trước mặt anh, ủ rũ vô cùng. Đến bây giờ, cô vẫn nhớ dáng vẻ Lục Thời Miễn đánh nhau khi ấy.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 50

Đinh Mật không hiểu tại sao Tần Dạng đột nhiên lại nhắc đến chuyện cũ, cô chân thành nhìn cậu, tin chắc cậu sẽ kể chuyện gì đó mà cô không biết.

Tần Dạng tựa cửa nhìn cô, cười nhạt: “Cậu tưởng có thể tìm được xe dễ thế?”

Tim Đinh Mật nảy đánh thịch, tâm trạng hỗn loạn.

Khi ấy mất xe, cô từng dẫn đò đến cho Lục Thời Miễn một chiếc xe mới. Sau này Lục Thời Miễn tìm được xe về, cô hỏi cậu tìm thế nào, cậu nói mình thấy ở gần quán net, dọa người ta sẽ báo cảnh sát, người ta đành trả xe cho cậu.

Đinh Mật ngày ấy ngây thơ dễ lừa, tin cậu.

“Vậy... tìm về bằng cách nào?” Đinh Mật thì thào hỏi.

“Xe trộm mất là bị bán ngay, cậu tưởng dễ tìm thế sao. Lục Thời Miễn tìm vài người bạn giúp, bao gồm cả tôi và Từ Khiên, lần đến mấy hang ổ chuyên tiêu thụ xe trộm cắp. Lúc đầu mấy người đó không chịu nói ra đã bán chiếc xe đi đâu, cũng không biết rốt cuộc đã bán qua tay người nào, dọa báo cảnh sát cũng vô dụng, không có chứng cứ, hai chiếc xe nát, đồn công an còn lười tiếp cậu. Sau này, A Miễn đánh một người trong số đó.”

Tần Dạng vẫn nhớ cảnh ấy, những người đó đều là kẻ lẩn lộn ngoài xã hội, cần bản chẳng xem mấy nhóc cấp Ba các cậu ra gì, bàn bạc trả cho họ một số tiền lớn, họ mới chịu tìm xe về cho.

Tối hôm ấy, ba người bọn cậu đợi đến mười hai giờ đêm mà tên khốn đó vẫn không chịu giao xe ra, còn nói năng khiêu khích, vờn họ như lũ khỉ. Lục Thời Miễn bực mình đánh nhau với họ, nhanh nhẹn dứt khoát.

“Số tiền A Miễn đưa ra ít nhất có thể mua mười chiếc xe của cậu. Tên du côn bán đồ trộm cắp không đến một tiếng liền tìm xe về, hôm ấy lúc tôi về đến nhà thì đã là ba giờ sáng.”

Ngày đó Tần Dạng về muộn, bố mẹ anh tưởng anh đi chơi game, nửa đêm vẫn mặc áo ngủ còn lơ anh ra đánh một trận.

Đinh Mật sững sờ vì chân tướng này.

Cô không ngờ chuyện mà Lục Thời Miễn nói thật nhẹ nhàng thì ra là như thế.

Tần Dạng nhìn cô, càng nói càng tức giận: “Để cậu không thấy áp lực và gánh nặng, vì lòng tự tôn của cậu, cậu ấy đã làm bao nhiêu chuyện? Thi đại học xong càng nhiều hơn, còn cậu thì sao? Mẹ nó, cậu đá cậu ấy.”

Mặt Đinh Mật trắng bệch.

“Tần Dạng, cậu nói nhiều quá rồi đấy?”

Đỗ Minh Vy không biết quay lại khi nào, lạnh lùng ngắt lời Tần Dạng, đi đến đứng bên cạnh Đinh Mật, cúi đầu nhìn cô.

Tần Dạng hất cằm: “Những gì tôi nói đều là sự thật.”

“Cậu câm miệng cho tôi.”

Đình Mật căn môi, kéo Đỗ Minh Vy, nhìn Tần Dạng: “Cảm ơn cậu đã nói cho tớ biết những chuyện này.”

Tần Dạng hừ lạnh.

Từ Khiên đứng ở cửa nhìn họ, không nói gì, Lục Thời Miển không thích người khác nhúng tay vào chuyện tình cảm của anh.

Bầu không khí lạnh đi, năm người rớt cuộc không thể giống như trước kia, ngày ấy có thể vô tư đùa giỡn, xem phim, chơi game, cho dù cùng nhau ngồi học cũng không thấy buồn chán.

Đỗ Minh Vy kéo Đình Mật: “Thôi, bọn mình xuống dưới.”

Đình Mật bị Đỗ Minh Vy kéo xuống tầng dưới, xuống đến nơi, Đình Mật níu Đỗ Minh Vy lại: “Minh Vy.”

Đỗ Minh Vy quay sang nhìn cô, không kìm được nói: “Mày ngốc à, cứ đứng đấy cho Tần Dạng mắng. Cậu ta mồm miệng xấu xa, nếu không phải tao lo lắng chạy ra, không biết cậu ta còn định nói những gì.”

Đình Mật không nhịn được nhoẻn cười: “Đâu khoa trương vậy, cậu ấy cũng không nói gì tao, hơn nữa còn kể cho tao nghe vài chuyện, bằng không có thể cả đời này tao cũng không biết.”

Nhưng biết rồi thì sao?

Biết rồi chỉ càng khó chịu hơn, càng khó lòng buông.

Cô vẫn luôn biết Lục Thời Miển rất cưng chiều cô, có nhiều chuyện anh không thích nói ra, bề ngoài vẻ như lạnh nhạt, nhưng thật ra anh chiều chuộng cô hơn bất cứ ai.

Tần Dạng và Từ Khiên cũng đi xuống, Tần Dạng xuống tìm đồ ăn, còn Từ Khiên chán xem phim một mình nên xuống theo.

Họ gọi thức ăn ngoài, sáu rưỡi mới đến, hiện chưa đến giờ.

Tần Dạng nhìn Đinh Mật, không nói gì, đi vào thẳng phòng bếp tìm miếng ăn, kết quả ngoài đồ sống ra thì chẳng có gì. Dì nói: “Bình thường cậu Lục không hay ăn cơm ở nhà, cũng ít khi bảo tôi nấu, trong nhà có rất ít nguyên liệu, nếu các cô cậu không đến thì cũng sẽ không mua những thứ này.”

“Không có gì ăn ạ?”

“Không, hay là tôi nấu cho cậu tô mì nhé?”

Tần Dạng thở than: “Thôi ạ, lát chúng cháu ăn tối vậy.”

Lúc đồ ăn được đưa đến, Lục Thời Miễn cũng trở về, anh ôm một két bia, đặt luôn ở sân.

Đinh Mật và Đỗ Minh Vy xếp những món ăn ngon mắt được mua lên bàn, Tần Dạng lập tức đặt mông cầm đũa, Đinh Mật cũng ngồi xuống cạnh Đỗ Minh Vy, qua một lát sau, Lục Thời Miễn rửa tay xong đi ra kéo ghế ngồi xuống cạnh cô.

Đinh Mật ngẩng đầu nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh mình, đưa cho anh một đôi đũa.

Lục Thời Miễn nhận đũa, thoáng nhìn cô.

Trong lúc ăn, Tần Dạng với Từ Khiên nói liên miên, Đỗ Minh Vy và Đinh Mật thi thoảng góp đôi câu. Nhắc đến chuyện chương trình, Tần Dạng bấy giờ mới liếc sang Đinh Mật, tò mò: “Bây giờ Đinh Mật làm diễn viên lồng tiếng? Tôi nhớ là trước kia cậu học Báo chí mà.”

Ngồi ở đây có lẽ chỉ Tần Dạng không biết chuyện này.

“Hồi năm nhất tớ lồng tiếng cho một bộ phim tài liệu, sau này có công việc tương tự tìm đến, tớ bèn nhận, cứ thế dần tiếp xúc với nghề này, làm diễn viên lồng tiếng.”

Đinh Mật không ngờ Tần Dạng lại tò mò chuyện của cô, trả lời rất nghiêm túc.

Lục Thời Miễn hơi thất thần, anh biết Đinh Mật làm diễn viên lồng tiếng vào hai năm trước. Hồi ấy anh vẫn ở Bắc Kinh, nghỉ cuối tuần họa hoằn lắm mới xem phim tối, vô tình mở phải kênh đang chiếu bộ phim thần tượng nào đó, anh vốn không thích loại phim này, trước kia chỉ ngồi xem cùng với Đinh Mật một ít, lúc đang định chuyển kênh thì nữ phụ của phim đột nhiên cất tiếng.

Tay anh thoáng khựng lại.

Là giọng nói anh quen thuộc thấu xương.

Hồi ấy, không lưu tên diễn viên lồng tiếng gần như là luật bất thành văn trong giới điện ảnh, Lục Thời Miễn không tìm thấy tên Đinh Mật ở cuối phim, nhưng anh có thể khẳng định, đó chính là giọng của cô, anh lên baidu tìm tên của cô.

Quả nhiên cô đã là một diễn viên lồng tiếng.

Sau này anh có tật, anh xem hết bộ phim ấy, rồi phim nào cô lồng tiếng anh cũng tìm xem, mãi đến một ngày anh xem một bộ điện ảnh, nghe thấy cô lồng tiếng một cảnh nóng.

Chất giọng mê hồn đến tận xương tủy, là thứ anh từng quen thuộc nhất, yêu thích nhất.

Anh tức thì nhắm mắt, không nhìn nổi cảnh nóng của bộ phim đó. Anh tắt TV đi, ném điều khiển lên sofa, không biết quảng đến tận chốn nào. Nói

chung, rất lâu sau anh không xem phim nữa.

Đầu năm thứ hai, cũng là năm ngoái, anh quyết định trở về Giang Châu.

Ăn xong, nghỉ ngơi một lát, mấy người cùng xem một bộ phim mới lên sóng giữa năm nay, nữ chính do tiểu hoa đang nổi Giang Nhị đóng. Hồi phim công chiếu Đỗ Minh Vy muốn xem, nhưng Từ Khiên bận quá, không có thời gian đi cùng cô, vậy nên không xem được.

Lần này Từ Khiên mua đĩa bluray, coi như đền bù cho cô.

Vừa hay người lồng tiếng cho Giang Nhị là Đinh Mật.

Chất giọng của diễn viên lồng tiếng phải có tính uyển chuyển cao, cần thay đổi theo diễn viên và cảnh phim, nhưng Đinh Mật lồng tiếng cho cảnh của Giang Nhị vẫn luôn dùng giọng thật, không cố ý thay đổi, Đỗ Minh Vy nghe một lát liền nhận ra, buồn bực: “Sao trước kia tao không nghe ra là giọng của mày nhỉ?”

Đinh Mật mỉm cười: “Nếu mày không biết tao làm diễn viên lồng tiếng thì không nghe ra là chuyện rất bình thường.”

Ai có thể nghĩ đến chuyện này?

Lục Thời Miễn nghiêng đầu liếc cô một cái.

Đinh Mật như nhận ra điều gì đó, ngoảnh đầu lại, anh đã dời mắt đi.

Lúc phim chiếu đến phút năm mươi sáu, nam nữ chính có một cảnh thân mật khá ướt át, tiếng thở gấp và tiếng ngâm khê truyền ra khỏi loa, Đinh Mật bất chợt đỏ mặt, hơi xấu hổ, đúng lúc cô muốn đi vệ sinh, đang định viện cớ đứng dậy.

Lục Thời Miễn ngồi bên cạnh đột nhiên đứng bật dậy, vòng qua sofa bỏ đi.

Tần Dạng mù mờ hỏi: “Đi đâu đấy?”

“Hút điếu thuốc.”

Anh không quay đầu, ra khỏi phòng chiếu.

Bộ phim vẫn đang tiếp tục, Đinh Mật thấy lúng túng, cũng đứng dậy, lí nhí nói với Đỗ Minh Vy: “Tao đi vệ sinh.”

Đỗ Minh Vy cười híp mắt: “Đi đi, đi đi.”

Đi tìm Lục Thời Miễn đi, không xem phim thì thôi.

Đinh Mật ra khỏi phòng chiếu, đi vệ sinh xong cũng không quay lại. Lúc cô lồng tiếng đã quen với bộ phim, ngày đầu công chiếu Giang Nhị còn tặng cô một vé, cô đã xem hết phim.

Đinh Mật xuống tầng vào phòng bếp rót một cốc nước, uống xong thì đặt cốc lại.

Phòng khách chỉ bật một ngọn đèn, ánh sáng êm dịu. Đinh Mật ra khỏi phòng bếp, ngược mắt nhìn mới phát hiện bóng người cao lớn đang đứng trên hiên ngoài cửa, tựa lan can nhìn cô.

Đinh Mật khựng lại, ngẩn ngơ nhìn người đàn ông ấy.

Lục Thời Miễn hút thuốc, làn khói phả ra dần tiêu tan trong đêm đen, đôi mắt một mí cong cong hơi híp lại, nhìn cô gái kia khựng bước, sau đó chậm chạp đi đến chỗ anh. Gương mặt anh vẫn không có biểu cảm gì, cho đến khi cô đứng trước mặt anh, anh mới nói: “Sao không xem nữa?”

Đinh Mật nhoẻn cười, lắc đầu: “Em xem phim đó rồi.”

“Cũng đúng.”

Hồ đồ thật, phim cô lồng tiếng, sao có thể chưa xem.

Lục Thời Miễn cúi đầu, nhếch môi tự giễu. Ban nãy nghe thấy giọng cô, trong đầu anh toàn là hình ảnh kiều diễm hai người từng có với nhau ngày trước, hơi thở không kìm nén được và tiếng ngâm của cô phát huy cực kỳ tinh tế trong bộ phim cô lồng tiếng.

Anh nên khen cô quá kính nghiệp hay là nên trách mình đã cho cô trải nghiệm những cảm giác ấy, do đó cô mới lồng tiếng chân thực như vậy?

Khiến anh thấy như kẻ bên tai, cơ thể cứng lại, thậm chí da đầu tê dại.

Bất kể là thế nào, đều khiến anh khó lòng chịu được.

Ít nhất hiện tại không thể.

Bao năm như thế, không phải anh chưa từng nghĩ đến những thứ này, thậm chí nghĩ đến rất nhiều lần, có khi nghe thấy mà không thể nhìn thấy càng cực độ ngứa ngáy tâm can, cứ thế sau này đến nghe cũng khó lòng chịu nổi.

Lục Thời Miễn quay người khom lưng tì tay trên lan can, cúi đầu ngậm điều thuốc rít hai hơi dài. Khói thuốc vẫn vít xung quanh anh, cảm giác vừa biếng nhác vừa phóng túng.

Đinh Mật nhìn bóng lưng anh, hình như anh nghiện thuốc rất nặng, không biết bắt đầu từ khi nào.

Đêm thu se se lạnh, gió trời phe phẩy, tán cây trong sân vang xào xạc, lá rơi lả tả.

Đinh Mật lạnh co ro, nhưng cô vẫn bước lên trước, đứng cạnh anh.

Tốt nghiệp cấp Ba, cô cao 1 mét 63, học đại học hai năm lại cao thêm được ba phân, bây giờ là 1 mét 66. Hồi thi đại học Lục Thời Miễn đã cao 1 mét 88, sau này hình như không cao thêm, có điều như vậy đã cao hơn cô rất nhiều.

Đinh Mật ngược nhìn anh, sẽ sàng hỏi: “Chuyện của công ty anh đã giải quyết xong chưa?”

Lục Thời Miễn quay sang, liếc cô: “Sao?”

“Chuyện trùng quảng cáo ấy, công ty anh liên lạc với em, bảo em lồng tiếng lại.”

Lục Thời Miễn hút hết điều thuốc, dập lửa: “Chưa.”

“Ồ.” Đinh Mật hơi lo lắng, “Khó giải quyết lắm sao?”

Lục Thời Miễn đút tay vào túi quần, nghiêng người trên lan can, nhìn cô dăm dăm: “Em lo lắng?”

Đinh Mật cúi đầu, đúng là cô có lo, đạo nhái không phải chuyện nhỏ, ngộ nhỡ bung bét sẽ ảnh hưởng rất lớn đến công ty. Cô thẽ thọt: “Em hơi lo, dù sao cũng là công ty của anh và Từ Khiên, chúng ta lại là bạn học nhiều năm như thế...”

“Bạn học?” Lục Thời Miễn cười nhạt, “Đinh Mật, tôi không đơn giản chỉ là bạn học của em.”

~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Anh Miễn: Sau này đừng lồng tiếng loại cảnh này nữa.

Tiểu Mật: Tại sao? Em đâu có diễn.

Anh Miễn: Không muốn thấy lúc tên đàn ông khác đề lên người phụ nữ nọ lại nghe thấy giọng của em.

Tiểu Mật: ...

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 51

Giọng đàn ông trầm thấp từ tính như cố ý nhắc nhở cô, quan hệ của họ từng thân mật cỡ nào.

Mặt Đinh Mật ửng hồng, cô không biết anh nhắc đến điều đó vào lúc này để làm gì, cô nấp lan can, nói: “VẬY NÊN EM MỚI LO LẮNG...”

Lục Thời Miễn vẫn tựa người, dáng vẻ lười biếng, vẻ mặt dần nghiêm túc, nhìn cô: “Đinh Mật.”

Đinh Mật ngẩng đầu: “Dạ?”

“Tại sao lại ở Tỉnh Hải Thành?”

“Bởi vì... bởi vì đúng lúc nơi ấy có phòng cho thuê...” Đinh Mật cúi đầu, cắn môi, “Hơn nữa em cũng trả được.”

Lục Thời Miễn liếm mép, đáy mắt vụt qua sự thất vọng, cười thành tiếng: “Ừ, coi như tôi hỏi thừa.”

Đinh Mật ngẩng đầu nhìn anh như muốn nói lại thôi. Lục Thời Miễn đã dời mắt, nhắc bao thuốc đặt trên bệ lên rút thêm một điếu, sau đó bật lửa châm thuốc. Anh quay đi, tựa vào lan can nhìn ra ngoài sân hút thuốc.

Mùi thuốc nhàn nhạt lượn lờ trong gió, chậm chậm tiêu tan.

Băng đi một lúc, Đinh Mật không đành lòng được hỏi: “Lục Thời Miễn, khóa cửa nhà anh đã đổi thật rồi sao?”

Chìa khóa và thẻ nhà vẫn nằm trong túi cô, trước kia anh nói đã đổi khóa cửa, cô không hoài nghi, nhưng ban này anh bỗng nhiên hỏi chuyện kia, cô bất giác thấy hơi ngờ vực.

Lục Thời Miễn nghiêng đầu nhìn cô, cười giễu: “Nếu em tò mò thì đi thử là biết?”

Thử?

Đinh Mật chưa từng nghĩ đến chuyện đi thử, cũng không dám đi, cô mím môi, nói đùa: “Em sợ người khác tưởng em trộm xông vào nhà dân.”

Lục Thời Miễn chẳng thấy buồn cười, nhưng anh vẫn nhếch môi, trái lại mong cô thử xông vào. Đinh Mật trước kia luôn có một mặt rất bạo gan, tuy đôi khi cũng nhát vô cùng, nhưng vẫn khác xa đáng vẻ không thành thật của hiện tại.

Hai người im lặng đứng mấy phút, một chiếc xe Cayenne đen tiến vào trong sân, dừng trước mặt họ.

Lục Thời Phong mở cửa xe, thấy Lục Thời Miễn và Đinh Mật đứng ngoài hiên, nhướn mày cười: “Sao, vẫn chưa nướng à?”

Đinh Mật nhoẻn cười: “Sắp bắt đầu ạ.”

Lục Thời Phong nhìn họ: “Mấy đứa còn lại đâu?”

Đinh Mật nói: “Ở trên tầng xem phim ạ.”

Lục Thời Phong gật đầu, vòng qua sân đi vào nhà.

Đúng lúc bộ vừa phim kết thúc, Đỗ Minh Vy và Từ Khiên đang tụ tập ở phòng khách tầng một. Đỗ Minh Vy cười: “Anh Lục, anh về đấy ạ?”

Lục Thời Phong vừa đi công tác về, biết mấy người họ ở nhà tổ chức sinh nhật cho Lục Thời Miễn nên chạy qua, tiện thể đón Quýt Béo. Anh cười: “Anh đến góp vui.”

Đỗ Minh Vy đã lâu không gặp Lục Thời Phong: “Được đó, càng đông càng vui.”

Đinh Mật nhìn đồng hồ, hơn tám rưỡi.

Lục Thời Miễn dập thuốc, bước ra nhìn Từ Khiên: “Nhóm lửa đi.”

Than và bếp đã đặt sẵn trong sân, Lục Thời Miễn và Từ Khiên nhanh chóng nhóm lửa, mấy người vây quanh bếp, khoan thai đặt thịt lên nướng.

Tần Dạng lấy bia ra chia cho mọi người.

Lúc đưa cho Lục Thời Miễn, anh lạnh giọng: “Tao không cần.”

Đinh Mật siết chặt cái cật nấp chai, lặng lẽ ngẩng đầu trộm nhìn anh, nhớ đến chuyện anh say khướt mà Đỗ Minh Vy kể. Đám cưới và hợp lớp lần trước anh cũng không động đến bia rượu, không biết có phải liên quan đến chuyện đó.

Hôm nay Tần Dạng rất to gan, dường như có ý đồ kích thích Đinh Mật, cười nói: “Sợ gì, toàn là người mình cả, có say thật cũng không ai cười mày đâu.”

Lục Thời Miễn cau mày, lạnh lùng nhìn anh: “Tần Dạng, nay mày thêm đòn à?”

Tần Dạng giơ tay đầu hàng, uống vài hớp, nhìn Đinh Mật, cười: “Mày cái gì tao...”

Đình Mật đỏ mặt lúng túng, đứng ngồi không yên.

Lục Thời Miễn đập ghế anh, Tần Dạng suýt ngã chống vó, vội vịn lấy Từ Khiên ở bên cạnh, hạ giọng mắng: “Đệt, cái thật hả...”

Đỗ Minh Vy nhú mào: “Tần Dạng, cậu không muốn ăn thì biến đi chơi game đi.”

Lục Thời Phong nhìn họ, cười vỗ vai Tần Dạng: “Nhóc con làm gì đấy? Ngồi yên đi nào, ăn uống thôi.”

Tần Dạng thấy Lục Thời Miễn sa sầm mặt mày, tự biết mình quá trớn, liếc nhìn Đình Mật, không hé thêm nửa lời, buồn bực ăn thịt.

Mặt Đình Mật đỏ bừng, xấu hổ không thôi.

Lục Thời Miễn đã khôi phục thần sắc như thường, nhìn sang Đình Mật, đưa cho cô một xiên thịt: “Ngây ra làm gì? Kệ cậu ta.”

Đình Mật lắc đầu cười miễn cưỡng, cô nhận đồ ăn anh đưa, mím môi, chọt ngẩng đầu uống vài ngụm bia. Cô cũng muốn thử cảm giác say rượu giải sầu.

Lục Thời Miễn nhìn cô, không nói gì.

Thời tiết tối nay rất đẹp, trời trong sao sáng, trăng tỏ như gương. Đình Mật chỉ mặc một chiếc áo len trắng sợi to, thích hợp để mặc vào ban ngày, nhưng đêm lạnh, cô lại là người thể hàn, hễ gió thổi là lạnh run, dù ngồi trước bếp lửa vẫn hắt xì mấy cái.

Lục Thời Miễn liếc cô, cười lạnh: “Ăn nướng mà mặc áo len trắng, Đình Mật, em ngốc à?”

Đình Mật che mũi ngẩn ngơ, quay đầu nhìn anh, trước kia anh thường thích nói “Đình Mật, em ngốc à”. Cô nhìn mọi người xung quanh, bất giác

dường như tất cả đều chưa từng thay đổi.

Đỗ Minh Vy ngoảnh nhìn cô, con gái tự khắc hiểu nhau, mặc áo len vì thấy đẹp. Cô vốn định bảo Đình Mật về nhà cô thay áo, nhưng bây giờ cô rất ít khi ở nhà, chẳng có mấy bộ, lại toàn là đồ cũ.

Đỗ Minh Vy nhìn Lục Thời Miễn: “Lục Thời Miễn, cậu lấy cái áo cho Đình Mật thay đi.”

Đình Mật lắc đầu: “Thôi, cũng không lạnh lắm.”

Lục Thời Miễn liếc nhìn cô, đứng dậy đi vào nhà: “Lại đây.”

Đỗ Minh Vy vội đẩy cô, nháy mắt ra hiệu: “Đi đi.”

Đình Mật quay đầu nhìn bóng dáng người đàn ông cao lớn, đứng dậy đi tới.

Hai người một trước một sau đi lên tầng, Đình Mật dừng ngoài cửa phòng anh, Lục Thời Miễn mở tủ quần áo, ngoái đầu nhìn cô nàng đang đứng ngây ngoài cửa, không vui: “Đứng đấy làm gì, vào đây.”

Đình Mật ngập ngừng giây lát, đoạn vẫn bước vào.

Phòng ốc hơi bừa bộn, nãy Tần Dạng chơi xong không dọn dẹp cho anh, ổ cắm dây sạc bừa bãi dưới nền, Đình Mật bèn nhảy qua. Phòng của anh không khác trước kia là bao, ngoại trừ giường và sofa đơn đã thay đổi.

Lục Thời Miễn chọn một chiếc áo khoác màu đen, nhìn cô: “Mặc cái này nhé?”

Đình Mật thoáng nhìn, gật đầu: “Vâng.”

Quần áo ở nhà của anh luôn rất thoải mái, không mấy khác trước, chủ yếu là áo liền mũ, hoodie màu đen các kiểu, hồi xưa Đình Mật không ít lần

mặc áo của anh.

Cô chợt nghĩ, với quan hệ của hai người hiện tại, mặc áo của anh hình như quá thân mật. Nhưng Lục Thời Miễn không nghĩ vậy, anh cầm chiếc áo quay người tiến lên hai bước, đưa cho cô: “Mặc vào đi.”

Đinh Mật nhận áo, tai ửng đỏ, lí nhí: “Cảm ơn anh.”

“Khách sáo rồi.” Anh nhếch môi, đoạn ngừng, “Em đừng để ý lời của Tần Dạng, em biết mà, cậu ta vẫn luôn nói năng bừa bãi như vậy.”

Đinh Mật lắc đầu: “Em biết.”

Quýt Béo ì ạch mò vào phòng Lục Thời Miễn, lần đến ven giường, định leo lên.

Lục Thời Miễn cúi đầu thoáng liếc, lập tức đá văng nó ra. Quýt Béo lộn một vòng, lăn đến bên chân Đinh Mật. Đinh Mật cúi đầu nhìn, Quýt Béo duỗi móng cọ mắt cá chân cô, như đang cầu xin.

Đinh Mật bó tay, cọ cô làm gì, cô cũng chẳng có quyền cho nó lên giường.

Đinh Mật khom lưng ôm Quýt Béo lên, trọng lượng mười mấy cân (*) làm cô lão đảo hít một hơi. Không biết vì sao, mỗi lần ôm Quýt Béo đều cảm thấy nó hình như lại nặng thêm, cô vuốt ve bộ lông của nó, cảm thán: “Quýt Béo lại tăng cân thì phải.”

(*) Cân này bằng 1/2 kg.

Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn Quýt Béo trong lòng cô, con mèo này từ trước đã rất thích dính lấy cô. Người ta bảo thú cưng biết nhận người, không biết con mèo béo này có còn nhận ra cô.

Ánh mắt anh lướt qua gương mặt cô, rõ ràng là khuôn mặt tròn nhỏ, nay cằm lại hơi nhọn, thiếu mất vẻ phúng phính trẻ thơ so với ngày trước, khoác tấm áo rộng lớn của anh, trông cô càng thêm bé nhỏ.

Anh dờ mắt: “Em thì gầy đi.”

Đình Mật không thể phản bác. Cô là tạng người khó béo, may mà chưa gầy khô, thuộc dạng khung xương nhỏ, dáng người mảnh mai mềm mại. Trước kia Lục Thời Miễn vẫn hay tự giễu: “Nuôi em còn khó hơn nuôi mười con Quýt Béo.”

Đình Mật chống trả: “Anh không biết à? Mười con mèo quýt thì có chín con béo. Em chính là con gầy.”

Thế mà anh lại thấy cô nói cũng có lý, không thể bẻ lại, ôm cô vào lòng, bàn tay mò vào trong áo cô, cười trầm thấp, đùa ác: “May mà chỗ này không gầy.”

Đình Mật nhớ đến hình ảnh kiều diễm ngày ấy, cúi đầu xoa gương mặt phát sốt: “Thực ra cũng được mà, không phải bây giờ đang một mình hạc xương mai sao?”

Lục Thời Miễn liếc cô, đang định nói gì đó thì điện thoại trong túi đồ chuông.

Anh lấy điện thoại ra xem, Đình Mật ngẩng đầu, vô tình nhìn thấy thấy ba chữ “Khương Khả Du” trên màn hình, lẳng lặng quay mặt đi.

Lục Thời Miễn lập tức tắt điện thoại, nhét lại vào túi quần.

Hôm qua Khương Khả Du gọi điện đến nói muốn mời anh ăn cơm chúc mừng sinh nhật, song bị anh từ chối. Mấy năm nay anh rất ít khi tổ chức sinh nhật, có đôi lần không thể lay chuyển được Từ Khiên và Tần Dạng, đành ăn một bữa cơm, sinh nhật cứ thế mà qua.

Năm ngoái Đỗ Minh Vy đề nghị ăn nướng, mấy người ngồi trong sân bắc bếp, cùng nhau nướng thịt. Nhưng thiếu một người cứ như mất đi nửa thế giới, cảm giác rất tẻ.

Đỗ Minh Vy bỗng cảm thán: “Đột nhiên nhớ Đình Mật ghê, nướng thịt mà thiếu mất cậu ấy thì chẳng ra làm sao.”

Tần Dạng cau mày: “Cậu nhắc đến cậu ta làm gì, tụt hứng.”

Lục Thời Miễn không nói năng gì, nhưng trong lòng anh cũng nghĩ như vậy. Không chỉ ăn nướng, mà là cảm giác như hình với bóng, bất kể làm gì, đi đâu, thậm chí đi ngủ, đều cảm thấy thiếu vắng một người.

Năm mới chia tay, anh ép bản thân không được nhớ nhung suy nghĩ, nhưng càng như vậy thì càng khó lòng quên.

Đình Mật ở bên anh quá nhiều năm, là tiếc nuối, là yêu thương, cũng là thói quen.

Đình Mật lại quay đầu nhìn anh: “Anh không nghe máy sao?”

“Đây là việc của tôi.” Lục Thời Miễn vô cảm đáp.

Được rồi, do cô nhiều chuyện.

Đình Mật cúi đầu ôm Quýt Béo đi ra: “VẬY XUỐNG DƯỚI THÔI.”

Đình Mật bước hơi gấp, lúc đi qua bàn, một chân vấp phải dây sạc dưới đất, cô không giữ được trọng tâm, cơ thể nhào về phía trước, sợ hãi kêu lên: “Á...”

Lục Thời Miễn nhanh tay lẹ mắt vươn tay giữ eo cô, kéo cô lại.

Đình Mật vẫn ôm Quýt Béo, mèo suýt tuột khỏi tay, trong nháy mắt, cả cô và mèo bị kéo vào lòng người phía sau, tấm lưng kề sát lồng ngực

đàn ông rắn chắc.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 52

Đã lâu không tựa vào nhau gần như vậy, bất ngờ thân mật làm hai người đều sửng sốt.

Đinh Mật vẫn ngơ ngác ôm Quýt Béo, cô cúi đầu nhìn cánh tay cường tráng khóa chặt trên eo, tim đập dồn dập, lòng rối bòng bong.

“Đi đừng không biết nhìn đường sao?”

Chất giọng hơi trầm của người đàn ông vang trên đỉnh đầu, cánh tay khóa trên eo cô vẫn không nhúc nhích.

Đinh Mật dịch chân, không tìm được ngoái đầu nhìn anh.

Lục Thời Miễn cúi đầu thoáng liếc cô, hơi thở ấm nóng phả hết lên mặt Đinh Mật. Ánh mắt anh lướt qua đôi môi hé mở của cô, yết hầu lăn nhẹ, vội vã dời tầm nhìn. Anh buông lỏng tay, lùi về sau một bước, co chặt nắm tay, đút vào túi quần sải bước lên phía trước: “Xuống nhà thôi.”

Đinh Mật nhìn bóng lưng anh, ôm Quýt Béo đi theo.

“Đóng cửa lại.”

“Vâng.”

Cô quay người đóng cửa, ngoảnh đầu nhìn, anh đã xuống được mấy bậc.

Quýt Béo uốn éo trong lòng cô, Đinh Mật nhất thời không để ý, nó liền trượt xuống, ì ạch nảy lên bàn. Cô cúi đầu trông theo, lại nhìn bóng người cao lớn đã ra đến cửa chính, mím môi.

Lúc này, Lục Thời Miễn định hôn cô?

Lập tức lắc đầu nguầy nguậy, sao có thể, chắc chắn là cô ảo tưởng.

Đinh Mật vỗ mặt, vội xuống tầng đi ra sân. Lục Thời Miễn đã ngồi tựa vào ghế, Đỗ Minh Vy quay đầu cười với cô, không ai hỏi tại sao hai người có lấy mỗi cái áo mà lại lâu như vậy.

Lục Thời Phong nhìn Từ Khiên và Đỗ Minh Vy, cười hỏi: “Hai đứa yêu đương lâu rồi, vẫn chưa định kết hôn sao?”

Đỗ Minh Vy cười nhạt: “Yêu đương tốt hơn kết hôn ạ.”

Từ Khiên nhú mày. Hồi cấp Ba anh biết Đỗ Minh Vy thích Lục Thời Phong, cũng ngưỡng mộ Lục Thời Phong lớn hơn họ mấy tuổi, thông minh chín chắn, luôn nhìn xa trông rộng, đó là những gì mấy năm trước anh chưa có được. Bây giờ anh cũng là một người đàn ông trưởng thành, nhưng có lúc vẫn thiếu lý trí, làm chưa đủ tốt, anh không thể suy tính sâu xa được như Lục Thời Phong.

Anh nghiêng mắt nhìn Đỗ Minh Vy, mím cười: “Đang chuẩn bị rồi ạ.”

Tần Dạng trêu chọc: “Đúng, thằng này đang tính cầu hôn đó, nhanh thôi.”

Từ đầu đến cuối, Đỗ Minh Vy chỉ cười không nói.

Lục Thời Phong liếc Từ Khiên, nhướn mày cười. Anh biết hồi cấp Ba thằng nhóc này có ý thù địch anh, đương nhiên cũng biết Đỗ Minh Vy thích

anh. Có điều khi đó anh lớn hơn họ mấy tuổi, coi họ như lũ trẻ, không bận tâm.

Hiện tại họ đều đã lớn khôn, Đỗ Minh Vy cũng đã là một cô gái trưởng thành xinh đẹp, ngày ấy hai người đến với nhau thế nào, anh biết đôi chút. Nhưng có những người, thật sự không thích hợp ở bên nhau quá sớm.

Hơn mười một giờ, tất cả cùng nhau về phòng khách cắt bánh kem.

Đình Mật và Đỗ Minh Vy cầm nến, quay đầu nói: “Bật lửa.”

Lục Thời Miễn nhìn cô một cái, đặt bật lửa vào lòng bàn tay cô. Đình Mật thoáng trông, là chiếc bật lửa lần trước anh lấy đi. Đỗ Minh Vy cũng nhớ chiếc bật lửa này, kinh ngạc thốt lên: “Chiếc bật lửa này à! Là cái mà nhờ tao đặt làm hộ phải không?”

Đình Mật bật lửa, châm một ngọn nến, nhỏ giọng: “Ừ.”

Đỗ Minh Vy nhìn Lục Thời Miễn, cười: “Mấy năm không thấy, cậu thấy Đình Mật về nên mới lấy ra à?”

Đình Mật: “...”

Cô có nên giải thích là do cô đã mang nó đi không?

Lục Thời Miễn không nói gì, cười nhạt.

Thắp sáng hai mươi bảy ngọn nến.

Trả bật lửa lại cho anh.

“Ước đi chứ?”

Đỗ Minh Vy cười thúc giục.

Đình Mật cũng ngoái đầu nhìn anh mong ngóng.

Lục Thời Miễn trực tiếp thổi tắt nến, hạ giọng: “Không cần ước nữa, điều ước đã trở thành hiện thực rồi.”

Tần Dạng cười hỏi: “Ước gì đấy? Giá trị công ty tăng gấp bội?”

Lục Thời Miễn cười nhạt, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Sau mười hai giờ, tiệc sinh nhật kết thúc, ngoại trừ Lục Thời Miễn, những người còn lại đều uống say. Đỗ Minh Vy và Từ Khiên có thể ngủ ở nhà họ Đỗ, Tần Dạng định ở nhà Lục Thời Miễn, chỉ có Đinh Mật muốn về nhà. Lục Thời Miễn lấy chìa khóa nhìn cô: “Đi thôi, tôi tiễn em.”

Đinh Mật thấy đã khuya, do dự: “Em tự bắt xe được, anh nghỉ ngơi sớm đi.”

Lục Thời Miễn cười trào phúng: “Em có thể gọi xe ở đây?”

Đinh Mật nhìn anh, không dám tiếp tục chống đối, lí nhí: “Vây phiền anh.”

Lục Thời Miễn cười lạnh một tiếng, quay người đi.

Đinh Mật hơi bĩu môi, đuổi theo.

Lục Thời Miễn lái xe rất nhanh, đến Tỉnh Hải Thành, vì chiếc xe anh lái không phải chiếc Mercedes-Benz kia nên không có dữ liệu ra vào trên hệ thống, trước khi vào tiểu khu phải lấy thẻ, bảo vệ đưa thẻ qua, anh hạ cửa xe nhận lấy.

Bảo vệ trực ban Tiểu Ngụy nhìn thấy Lục Thời Miễn và cô gái ngồi trên ghế phụ, nhưng do vị trí chênh lệch, anh không thấy rõ mặt. Có điều anh dám khẳng định người đàn ông này chính là cậu Lục, nhiều năm không gặp, anh vui vẻ đang định chào hỏi thì Lục Thời Miễn đã lái xe đi mất.

Tiểu Ngụy đứng trong phòng bảo vệ, há miệng bất đắc dĩ.

Chạy đến dưới tòa nhà, Lục Thời Miễn nhìn Đinh Mật: “Mai em phải ghi hình chương trình?”

Đinh Mật vâng, Lục Thời Miễn gật đầu tỏ vẻ đã biết, thật ra anh không thích cô tham dự chương trình kiểu này lắm: “Em về đi.”

“Vâng, anh đi đường cẩn thận.” Đinh Mật đoạn ngừng, “Anh lái xe hơi nhanh, lái chậm một chút.”

Lục Thời Miễn cười: “Được, tôi biết rồi.”

Đinh Mật nhìn anh, cũng nhoẻn cười: “Tạm biệt.”

Nhìn cô đi xa, Lục Thời Miễn quay đầu xe lái về nhà. Lúc trả thẻ trước phòng bảo vệ, bảo vệ không nhận ngay mà vui vẻ chào: “Cậu Lục, cậu là cậu Lục phải không?”

Lục Thời Miễn ngẩng đầu: “Ừm, có chuyện gì sao?”

Tiểu Ngụy cười xòa: “Cũng không có gì, mấy năm rồi không gặp cậu.”

Lục Thời Miễn vẫn còn chút ấn tượng với vị bảo vệ này, nhưng anh thực sự không có tâm trạng dừng trước cổng trò chuyện, gật đầu ý muốn đi.

Tâm này không có mấy xe ra khỏi tiểu khu.

Tiểu Ngụy gãi đầu: “Ừm... cô Đinh trả chìa khóa và thẻ nhà cho anh rồi chứ?”

Bấy giờ Lục Thời Miễn mới quay đầu nhìn anh, nhú mày nghi hoặc: “Sao?”

Tiểu Ngụy toan kể lại đầu đuôi ngọn ngành, nhưng mới nói được một nửa thì có xe chạy ra, Lục Thời Miễn đành bất đắc dĩ lái xe đi. Tiểu Ngụy

cứ tưởng anh đi luôn, nào ngờ anh đỗ xe ở ven đường, mở cửa xuống xe và quay trở lại.

Lục Thời Miễn nghe xong, càng cau chặt mày: “Anh nói, ngày ấy lúc rời đi, cô ấy đã khóc sưng cả mắt?”

Tiểu Ngụy gượng gạo gật đầu, anh có cái tật hễ là chuyện chủ nhà nhờ thì sẽ nhớ rất kĩ. Biết bao năm mà chìa khóa và thẻ nhà Đinh Mật gửi anh vẫn chưa trả được cho Lục Thời Miễn, anh cứ lẩn cần mãi.

Sau cùng, Lục Thời Miễn nói cảm ơn anh.

Trên đường trở về, Lục Thời Miễn nhớ đi nhớ lại câu “cô ấy khóc sưng cả mắt” của anh bảo vệ. Đại khái là nghỉ hè năm lớp 12 thấy cô khóc quá nhiều, ngoại trừ trong chuyện nào đó, Lục Thời Miễn không thể chịu nổi việc nhìn thấy cô rơi lệ, xem phim mà khóc cũng thấy rất đáng thương.

Cô năm được điểm này, thi thoảng còn cố ý nặn ra mấy giọt nước mắt lừa anh dỗ dành.

Khóc sưng cả mắt...

Vậy em còn đòi chia tay làm gì?

Anh lần tìm bao thuốc, trống không, buồn bực ném đi, gõ vô lăng, hạ cửa xe nhìn ra bên ngoài.

...

Tối ngày hôm sau, Đinh Mật đến trường quay đúng giờ. Đỗ Minh Vy đã tìm sẵn người trang điểm, đang cùng họ chọn váy vóc cho cô.

Đinh Mật thấy họ nghiêm túc như vậy thì hơi căng thẳng, lí nhí đề nghị: “Không cần khoa trương vậy chứ? Tao cũng đâu phải minh tinh.”

Lên chương trình đã là bạo lắm rồi, cô cảm thấy không nhất thiết phải ăn diện quá.

Đỗ Minh Vy lườm cô: “Không được, nhất định phải lộng lẫy bốn phương.”

Đinh Mật: “...”

Không lay chuyển được cô, Đinh Mật chỉ có thể mặc người trang điểm lẫn qua lộn lại.

Đinh Mật vốn đã xinh đẹp, trang điểm nhẹ càng thêm long lanh, cô vừa đứng dậy, người trang điểm liền khen: “Cô Đinh ra mắt được rồi đấy.”

Đinh Mật biết những người cùng ngành tham gia buổi ghi hình hôm nay, ba nam một nữ, tuổi nghề đều dày dặn hơn cô. Trong số đó có một nam diễn viên lồng tiếng đã hơn bốn mươi tuổi, từng tham gia lồng tiếng cho vô số bộ phim truyền hình, hoạt hình, quảng cáo,..., hoàn toàn xứng đáng là tiền bối đức cao vọng trọng trong giới.

Hồi Đinh Mật ở Bắc Kinh từng hợp tác với ông, cô cười chào hỏi. Nữ diễn viên lồng tiếng còn lại hơn cô ba tuổi, tên Diệp Cầm.

Diệp Cầm cười nhìn cô: “Em lên sân khấu chắc mọi người đều tưởng em là nữ minh tinh.”

Đinh Mật hơi ngượng, cười xòa: “Chị cũng đẹp lắm ạ.”

Diệp Cầm cười: “Vẫn thua xa em. Đợt chương trình này phát sóng, đảm bảo em sẽ nổi tiếng, người có ngoại hình trong giới lồng tiếng vốn đâu có nhiều.”

Đinh Mật là người xinh đẹp nhất cô từng gặp trong cái giới này.

“Đúng thế, Đinh Mật chắc chắn có thể nổi tiếng.” Nam diễn viên lồng tiếng bên cạnh phụ họa, “Nói không chừng còn có đạo diễn điện ảnh muốn o bế em ấy chứ.”

Đinh Mật càng thêm bối rối, cũng không nói đã có mấy đạo diễn hỏi cô muốn đóng phim không.

Diệp Cầm cười than: “Haizz, cái thế giới xem trọng ngoại hình này.”

Đinh Mật lại khiêm tốn nữa thì không hay lắm, đành nói đùa: “Em chắc chắn không làm diễn viên được đâu, chỉ mong sao thù lao sẽ tăng thêm một chút...”

“Ha ha ha, đúng thế, chắc chắn sẽ tăng, em yên tâm đi.”

Bắt đầu ghi hình chương trình, MC hiển nhiên cũng khá chú ý đến Đinh Mật, liên tục hỏi cô mấy câu, đến người quay phim cũng chĩa máy về cô lâu hơn.

MC hỏi mấy câu như thường lệ, cuối cùng hỏi: “Em đã lồng tiếng rất nhiều bộ phim, vậy những người bên cạnh em nếu không biết chuyện thì liệu có thể nhận ra giọng nói của em không?”

Đinh Mật ngẫm nghĩ, lắc đầu: “Chắc là không ạ, bạn thân nhất của em cũng không nhận ra.”

MC cười ranh mãnh: “Bạn trai em thì sao?”

Đinh Mật sửng sốt, cô nên trả lời thế nào đây? Nói cô không có bạn trai? Như vậy có vẻ không hay lắm. Im lặng mấy giây, Đinh Mật lúng búng đáp: “Em không biết, chắc là cũng không ạ.”

Nhưng đây là lần đầu tiên Đinh Mật tham gia ghi hình, căn bản không biết cái bẫy của chương trình.

Ngay lập tức, MC đạt được mục đích, tiếp tục hỏi: “VẬY bạn trai em ủng hộ công việc của em chứ? Nghe nói diễn viên lồng tiếng khởi đầu rất vất vả.”

Đinh Mật lúng túng thực sự, còn hỏi nữa sao...

Đỗ Minh Vy ngồi ở dưới trợn trắng mắt, cô nàng ngốc nghếch này, bị MC lừa vào tròng mà cũng không biết?

Đinh Mật mím chặt môi, trực tiếp bỏ qua vế trước: “Đúng là rất vất vả ạ. Thời gian làm việc của bọn em thường là 12 giờ trưa đến 12 giờ tối, có khi còn phải ở trong phòng thu suốt một tuần.”

Diệp Cầm tiếp lời: “Đúng vậy, hơn nữa phòng thu đông lạnh hạ nóng, phải giữ nguyên một tư thế rất lâu, thời gian tập trung nhìn màn hình cũng dài, vai và mắt đều khó chịu nổi.”

MC nhìn Đinh Mật, biết cô không muốn trả lời nên chuyển sang vấn đề lồng tiếng, để khán giả hiểu về nghề này hơn.

Đinh Mật thở phào, may mà không hỏi tiếp.

Có điều, mục đích của chương trình đã đạt được. Nếu chỉ nói về lồng tiếng, khán giả chắc chắn không quá hứng thú, ít nhiều phải đào bới chút đời tư. Người vừa có ngoại hình lại vừa có giọng nói, có thể bước lên sân khấu bất cứ lúc nào như Đinh Mật nhất định sẽ thu hút được sự chú ý của khán giả. Chỉ riêng tiêu đề “Diễn viên chuyên lồng tiếng cho Giang Nhị có nhan sắc không kém gì cô” đã đủ để lôi kéo người xem rồi.

~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Đinh Tiểu Mật: Lục Thời Miễn, lúc này anh muốn hôn em phải không?

Lục Thời Miễn: Không cần ước nữa, điều tôi muốn đã trở về rồi.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 53

Ghi hình xong, chiều ngày hôm sau Đinh Mật bắt xe đến trường Trung học Thực nghiệm, cô đứng đợi ngoài cổng trường mười mấy phút thì thấy Tiết Tiểu Bân khoác cặp sách ủa ra cùng bạn học. Đinh Mật chậm rãi đi tới, cười gọi cậu: “Tiểu Bân.”

Ngoại trừ mấy lần gọi video, Tiết Tiểu Bân đã mấy năm không gặp Đinh Mật, cậu bé mười hai tuổi tròn xoe mắt vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, kích động chạy ào tới ôm lấy cô: “Chị Tiểu Mật!”

Bạn học xung quanh đều nhìn họ.

Đinh Mật nở nụ cười vỗ vai Tiết Tiểu Bân, cậu bé ngượng ngùng buông cô ra, gãi đầu cười, giới thiệu với bạn học: “Đây là chị gái tớ.”

Bạn học bừng tỉnh, lại hỏi: “Cậu có hai chị cơ à?”

Tiết Ninh thường đến gặp Tiết Tiểu Bân, bạn học đều biết, còn Đinh Mật là lần đầu tiên.

Tiết Tiểu Bân nhìn Đinh Mật, gật đầu nói: “Ừm, nhưng chị này thân hơn.”

So sánh với Tiết Ninh, Tiết Tiểu Bân vẫn luôn thích Đinh Mật hơn. Năm xảy ra chuyện cậu mới bảy tuổi, những gì người lớn cãi nhau cậu hiểu sơ sơ, có điều chưa hiểu được tầm quan trọng của thi đại học, cũng không rõ lắm việc bị thay đổi nguyện vọng là chuyện ác độc cỡ nào.

Bây giờ cậu học cấp Một, càng ngày càng hiểu rõ Tiết Ninh rốt cuộc đã làm ra chuyện xấu xa biết bao, cũng hiểu được vì sao gần ấy năm Đình Mật vẫn không chịu quay về. Cậu cũng biết vì chuyện này, vì Đình Mật khẳng khái muốn kiện Tiết Ninh, bố mẹ cậu mới ly hôn, nhưng cậu không hề hận Đình Mật một chút nào.

Ngược lại, cậu càng ngày càng không thích Tiết Ninh, cũng không thích những lời Tiết Chấn nói gì mà bởi vì Đình Mật gia đình họ mới thành ra như thế. Suy cho cùng, tất cả là lỗi của Tiết Ninh.

Bạn học cười to: “Nhìn là biết.”

Cậu bé bạn học ngượng ngùng: “Hơn nữa chị cậu đẹp ghê.”

Tiết Tiểu Bân tự hào: “Đương nhiên rồi, đẹp hơn cả giáo viên tiếng Anh của bọn mình nhé.”

Đình Mật buồn cười nhìn đám trẻ, mấy nhóc con riu rít nói một thôi một hồi mới chịu chào tạm biệt nhau. Đình Mật nhìn cậu bé đã sắp cao bằng cô, chợt nhớ đến Lục Thời Miển hồi lớp bảy. Khi ấy lớp hai người cạnh nhau, mỗi lần anh đi qua lớp cô, Đình Mật đều không nhìn được phải nhìn anh một lát.

“Giáo viên Tiếng Anh của bọn em đẹp lắm à?”

Tiết Tiểu Bân cười hì hì: “Mọi người toàn khen đẹp, nhưng em thấy chị Tiểu Mật đẹp hơn.”

Đình Mật bật cười: “Miệng ngon lưỡi ngọt từ bao giờ thế?”

Tiết Tiểu Bân ngượng ngùng gãi đầu, Đình Mật ôm vai cậu, ra ven đường gọi xe.

Chu Thanh nhận được điện thoại của Đinh Mật lúc chiều, tan làm lập tức đi mua thức ăn, vừa về đến nhà đã rục rịch nấu nướng. Thấy Đinh Mật và Tiết Tiểu Bân về, bà xoa tạp dề nhìn Đinh Mật, mắt đỏ ửng, oán trách: “Còn gầy hơn cả trong video nữa, con không ăn uống cẩn thận à?”

Đinh Mật nhìn bà, năm nay Chu Thanh 47 tuổi, ngoại trừ hôn nhân thất bại, thật ra cũng không phải chịu khổ cực gì, bình thường bà cũng chú ý bảo dưỡng, hơn nữa gương mặt bà vốn trẻ, trông vẫn rất thu hút.

Xem ra sau khi ly hôn với Tiết Chấn, cuộc sống của họ cũng khá ổn.

Đinh Mật mỉm cười: “Cũng được ạ, nhiều người ngưỡng mộ con lắm.”

Cô trông thì gầy, nhưng vẫn có da có thịt, Giang Nhị cực kỳ hâm mộ cô, bảo gầy một chút lên hình mới đẹp, hôm qua Đỗ Minh Vy cũng nói cô trên màn ảnh trông rất đẹp.

Chu Thanh lườm cô: “Cũng không phải ngôi sao, gầy như thế làm gì.”

Đinh Mật chỉ cười trừ, Chu Thanh quay lại phòng bếp nấu cơm, Đinh Mật kiểm tra bài tập của Tiết Tiểu Bân xong bèn đến giúp bà rửa rau.

Chu Thanh nhìn cô, không kìm được thở dài: “Cái con bé này, về lâu thế rồi mà cũng không nói với mẹ, có phải vẫn còn giận mẹ không?”

Đinh Mật khựng lại: “Không, chỉ là con không muốn gặp bọn họ thôi.”

Cô biết mỗi tuần Tiết Chấn đều qua đây thăm Tiết Tiểu Bân, ngày ấy Tiết Chấn vốn không muốn ly hôn với Chu Thanh, dẫu sao cũng đã hai lần dò, lại còn có một đứa con trai, gia đình yên ổn, không nỡ tan vỡ.

Chu Thanh cúi đầu, hồi đó cũng tại bà, không đứng về phía cô ngay từ lúc đầu, khiến cô mông muội biết bao lâu, vậy nên khi biết được chân

tướng cô mới bộc phát thành như thế. Bà không có tư cách nói gì cô.

Đình Mật cũng không muốn nói nhiều, rửa rau xong thì đi ra căn dặn Tiết Tiểu Bân làm bài tập.

Chu Thanh làm một bàn đầy thức ăn, liên tục kêu Đình Mật ăn nhiều thêm, ngập ngừng nói xa nói gần: “Tiểu Mật, bây giờ con... có bạn trai chưa?”

Đình Mật nhìn bà, nói thật: “Chưa ạ.”

Đình Mật không bao giờ kể chuyện tình cảm của mình với Chu Thanh, nghỉ hè sau kỳ thi đại học, mẹ con hai người âm ỉ, Đình Mật bèn chuyển đến nhà Lục Thời Miển ở. Khi ấy Đình Mật mới mười tám tuổi, nếu là trước kia, bà chắc chắn không đồng ý cho Đình Mật sống cùng bạn trai, nhưng lúc đó bà không có tư cách nói gì.

Cậu bé kia cũng khôi ngô tuấn tú, thành tích lại khá, trông có vẻ là người tốt. Năm ngoái Chu Thanh mới biết họ đã chia tay, bà rất lấy làm tiếc, cũng bội phần tự trách. Nếu năm ấy Đình Mật cũng đến Bắc Kinh, nói không chừng hai đứa vẫn gắn bó.

Chu Thanh thở dài: “Con cũng không còn nhỏ nữa, có người thích hợp thì qua lại thử xem, nếu không để mẹ nhờ đồng nghiệp coi hộ có ai thích hợp không...”

“Không cần đâu.” Đình Mật ngắt lời bà, “Con không muốn xem mắt.”

Cô cảm thấy bản thân còn chưa đến nỗi phải đi xem mắt, hơn nữa...

Gặp gỡ một người xa lạ, không bằng...

Không bằng theo đuổi Lục Thời Miển...

Suy nghĩ này vụt qua tâm trí, Đinh Mật nhớ đến cảnh tượng hồi cấp Ba, vội vã lắc đầu. Họ đã không còn là những đứa trẻ mười mấy đôi mươi, trải qua biết bao chuyện như thế, nếu cô thật sự tích được dũng khí theo đuổi Lục Thời Miễn, anh cũng chưa chắc sẽ đáp lại cô như ngày ấy.

Đinh Mật khó nén lòng ủ ê, Chu Thanh nhìn cô, lại thở dài. Một cô bé tốt như vậy...

Đều tại phận làm mẹ như bà đã không cẩn thận chở che đứa con của mình.

Ăn cơm xong, Chu Thanh vẫn bận rộn trong bếp suốt, Đinh Mật không biết bà làm gì trong đó, cô ngồi ngoài phòng khách xem phim với Tiết Tiểu Bân. Hai chị em trò chuyện với nhau, Tiết Tiểu Bân hỏi cô ở đâu, làm gì, Đinh Mật cũng không giấu giếm, kể hết với cậu, còn nói cậu hay: “Hai tuần nữa em thấy chị trên TV thì đừng giật mình nhé.”

Tiết Tiểu Bân tròn xoe mắt: “A, chị Tiểu Mật, chị lên TV á!”

Đinh Mật sợ họ quá sững sốt khi thấy cô trên TV nên mới qua đây một chuyến. Cô gật đầu: “Ừm.”

Tiết Tiểu Bân rất hưng phấn, chạy vào phòng bếp khoe với Chu Thanh: “Mẹ ơi, chị Tiểu Mật nói chị ấy được lên TV đấy ạ.”

Đinh Mật: “...”

Chu Thanh cầm thìa vội vã đi ra: “Sao lại lên TV? Xảy ra chuyện gì à?”

Có phải chuyện trước kia đã bị lộ?

Đinh Mật nhìn bà, giải thích: “Không xảy ra chuyện gì cả, chỉ là một tập chương trình ghi hình về diễn viên lồng tiếng thôi ạ.”

Chu Thanh thở phào, mỉm cười: “Thì ra là vậy.”

Bà lại quay về phòng bếp bận bịu.

Chín rưỡi, Đình Mật định đi, Chu Thanh nhét một đồng túi lớn túi nhỏ vào tay cô, căn dặn: “Có sủi cỏ, cá đù vàng chiên với một ít thức ăn chín. Con bỏ sủi cỏ vào ngăn đá, bình thường không nấu cơm thì mang ra sôi lên, là nhân thập cẩm ba vị với nhân thịt lợn cải trắng con thích ăn đấy. Cá đù vàng con dùng để ăn lót dạ cũng được, thức ăn chín thì mai phải ăn hết, không thể để quá lâu.”

Đình Mật mím môi nhìn bà, nói nhỏ: “Cảm ơn mẹ.”

Chu Thanh thở phào, cười thư thái: “Khách sáo với mẹ làm gì, bảo con chuyển qua ở cùng thì con không chịu, nếu đã về thì sau này hãy thường xuyên lại đây ăn cơm.”

Đình Mật đồng ý, xách đồ xuống tầng, không ngờ lại gặp Tiết Chấn ở ngã rẽ hành lang, trên tay ông ta cũng xách một túi đồ, đều là quà vật, hiển nhiên là mua cho Tiết Tiểu Bân.

Hai người va chạm trực diện, Tiết Chấn cau mày, nhìn cô vẻ khó chịu: “Cô đến đây làm gì?”

Đình Mật thấy thật nực cười: “Tôi đến thăm mẹ tôi và em trai tôi, có vấn đề gì sao?”

“Con tôi không cần cô lo.”

Đình Mật cười thật: “Đây là chuyện của tôi.”

Cô không muốn nhìn thấy Tiết Chấn nữa, đi qua ông ta, nhanh chóng rời khỏi, một khắc cũng không muốn chậm trễ.

Năm ấy Tiết Chấn đề nghị giải quyết riêng, không tính toán chuyện cô ngộ thương Tiết Ninh, mong cô cũng không truy cứu vụ nguyên vọng đại học nữa. Ông ta còn có thể cho cô một khoản tiền, muốn duy trì hôn nhân và gìn giữ gia đình, cho con trai một môi trường trưởng thành lành lặn.

Đinh Mật sao có thể chịu!

Đinh Mật từ bé đã khá mềm mỏng, trong chuyện nhỏ, cô có thể nhường nhịn, không tính toán, nhưng đây là chuyện liên quan đến cả đời. Lúc đầu cô tưởng người đổi nguyên vọng thật sự là Chu Thanh, nhưng chân tướng lại tàn khốc hơn cô biết rất nhiều, Tiết Chấn lo Tiết Ninh vì chuyện này mà phải chịu trách nhiệm pháp luật nên cầu xin Chu Thanh nói với nhà trường, Chu Thanh vì muốn gìn giữ gia đình mà nhận hết mọi tội lỗi.

Nếu thật sự là Chu Thanh sửa, có người mẹ như thế, cô chấp nhận số phận, cũng đã dần tiếp thu thực tế, cố thoát ra khỏi trạng thái uất ức.

Nhưng không phải, là Tiết Ninh! Cô ta dựa vào cái gì? Vì ghen ghét đố kỵ ư? Còn Tiết Chấn nữa, có sao luôn lấy cô ra kích thích Tiết Ninh? Tiết Ninh đã làm sai, tại sao lúc đầu không phải là nghĩ cách sửa chữa sai lầm, mà lại là che giấu và lừa dối, khiến sự tình phát triển đến bước không thể cứu vãn.

Buổi tối ngày Tiết Ninh bị thương năm ấy, Đinh Mật gọi điện thoại cho Lục Thời Miễn xong, Tiết Ninh vẫn còn nằm trong phòng cấp cứu, cô không biết Tiết Ninh rốt cuộc sẽ ra sao, cô đã nghĩ, nếu Tiết Ninh chết thì phải làm sao? Cô rất sợ, đầu óc rối như mớ bòng bong, vừa tuyệt vọng vừa bất lực, mấy lần không chịu được muốn gọi cho Lục Thời Miễn, nhưng phải nói thế nào đây?

Khoảnh khắc ấy, cô thà rằng mình không biết gì hết, sống cả đời trong u mê cũng được.

Cô ngồi trên hành lang suốt một đêm, trước mắt một màu đen kịt, kìm nén tiếng khóc rất lâu, mãi cho đến khi Tiết Ninh cấp cứu xong.

Cô đến phòng bệnh nhìn Tiết Ninh, cô ta vẫn đang hôn mê.

Tiết Chấn lạnh mặt với cô, nếu không phải có Chu Thanh ở đó, có lẽ ông đã mắng người.

Đinh Mật không nói năng gì, chỉ lẳng lặng trông giữ phòng bệnh tròn một đêm, đợi Tiết Ninh tỉnh lại.

Tất cả mọi người đều cho rằng vì cô áy náy nên mới làm vậy, thân thích nhà họ Tiết đến thăm Tiết Ninh đều chỉ trích cô: “Sao con bé này lại xấu xa đến thế, chuyện chẳng ghê gớm gì mà cũng làm bung bét lên, may mà Tiết Ninh không sao.”

Đinh Mật không biện bạch một câu nào, ngồi im thin thít, dằn vế cúi đầu nhận sai.

Cho đến khi Tiết Ninh tỉnh lại.

Tiết Ninh nhìn thấy cô liền nổi điên, vẫn nằm trên giường bệnh, mặt mũi trắng bệch, gào với cô: “Đinh Mật, mày đến đây làm gì! Tao suýt chút nữa đã bị mày hại chết!”

Đinh Mật bình tĩnh đứng dậy, nhìn cô ta nói: “Tôi hỏi bác sỹ rồi, chị sẽ không chết, chị tỉnh lại thì tôi yên tâm rồi.”

“Không cần mày giả vờ có lòng tốt.”

“Tôi không có lòng tốt, tôi định nói cho chị biết.” Đinh Mật nhìn cô ta, “Tiết Ninh, tôi muốn kiện chị.”

Một câu nói thiếu chút làm Tiết Ninh bật dậy khỏi giường bệnh, trợn mắt nhìn cô: “Mày, mày nói gì?”

Đinh Mật nhắc lại một lần: “Tôi muốn kiện chị đã thay đổi nguyện vọng của tôi.”

Đúng lúc ấy thì Tiết Chấn và Chu Thanh đẩy cửa bước vào, nghe thấy lời cô nói, Tiết Chấn nhìn cô không thể tin nổi: “Cô hại Tiết Ninh thành thế này mà còn định kiện nó?”

Đinh Mật đành mặt thoáng nhìn qua Chu Thanh: “Tôi không đẩy chị ta, là tại chị ta không cẩn thận, chị ta cũng đánh tôi.” Cô chỉ vào gương mặt hằn những vết xước của mình, “Bất kì ai cũng không có quyền thay đổi cuộc đời tôi, nếu người thay đổi là mẹ tôi, tôi đành chấp nhận số phận có người mẹ như vậy, nhưng người thay đổi là Tiết Ninh, tôi sẽ không bỏ qua như thế, chị ta phải chịu trách nhiệm vì sai lầm của mình.”

Lục Thời Miển từng nói, không một ai có thể thay đổi cuộc đời cô, nhưng cuộc đời cô đã bị thay đổi rồi. Cô không muốn yếu đuối chấp nhận tất cả những thứ này, nếu Lục Thời Miển ở đây, anh nhất định sẽ ủng hộ cô.

Tiết Chấn cuống lên: “Nếu cô kiện Tiết Ninh, chúng ta cũng có thể kiện cô tội cố ý gây thương tích, như vậy cô cũng phải ngồi tù.”

Chu Thanh sửng sốt, nhìn Tiết Chấn: “Ông nói gì?”

Tiết Ninh gào yếu ớt: “Đúng, tao cũng có thể kiện mày.”

Đinh Mật im lặng thật lâu.

Họ tưởng cô chùn bước.

Tiết Chấn bình tĩnh lại, thương lượng mềm mỏng: “Đinh Mật, chuyện này cứ thế thôi, con đã lên năm hai rồi, bây giờ học hành cũng khá. Nếu con kiện Tiết Ninh, nó mà bị kết án thì sẽ bị nhà trường đuổi học. Con làm Tiết Ninh bị thương, chúng ta cũng có thể kiện con, con nhìn thương tích của nó xem, con chắc chắn sẽ phải nhận án phạt, còn đi học được nữa sao?

Con cũng không muốn hai bên đều tổn hại chứ? Con hà tất phải khổ như thế, chẳng có lợi cho ai cả, chuyện năm ấy là lỗi của chúng ta, ta có thể đền bù cho con năm mươi vạn.”

“Năm mươi vạn?” Đinh Mật nhìn ông.

“Đúng, nếu con thấy ít thì ta sẽ cho con thêm mười vạn, đó đã là cực hạn của ta.”

Đinh Mật cười nhạt, nhưng cô thức trắng một đêm, mặt lại bị cào, trông vừa mới mẻ vừa nhếch nhác. Song thân thể nhỏ bé ấy lại rất quật cường, cô nhìn Tiết Chấn: “Ông tưởng sáu mươi vạn đồng nhỏ nhoi ấy có thể đền bù cho tôi? Ông biết tôi đã mất đi những gì không? Dù có bao nhiêu tiền cũng không thể bù đắp nổi, tôi chỉ cần một kết quả, các người muốn kiện tôi thì cứ kiện đi.”

Cô thoáng im lặng, nhìn Tiết Ninh, gằn từng chữ: “Tiết Ninh, chị không biết tôi hận chị cỡ nào đâu. Lúc tôi vừa biết chân tướng, tôi thật sự mong sao chị chết đi, nếu chị vẫn còn sống, vậy thì chị phải chịu trách nhiệm vì hành vi của mình.”

Nếu họ thật sự muốn kiện cô, được thôi, cô chấp nhận.

Ai chịu trách nhiệm với hành vi của người ấy.

Cô quay người ra khỏi phòng bệnh, bấy giờ Chu Thanh mới phản ứng kịp, đuổi theo cô.

Chu Thanh giữ cô lại, cuống quýt nói: “Tiểu Mật, con định kiện Tiết Ninh thật sao? Con đừng đại dốt, Tiết Chấn đã nói thì nhất định sẽ làm, nếu Tiết Ninh thắng kiện thì con phải làm sao?”

Đinh Mật ngoảnh lại nhìn bà, thoáng chốc ấy, cô cảm thấy cực kỳ bi ai, nước mắt không kìm được lăn từng giọt, đau đớn nói: “Mẹ còn nói đỡ

cho họ? Nếu ngay từ đầu mẹ sớm nói với con, hôm nay con sẽ thế này ư?”

Chu Thanh ghen lời: “Mẹ...”

Đinh Mật lau nước mắt, nhìn bà lạnh ngắt: “Con cũng không mong mẹ có thể đứng về phía con, nhưng mẹ đừng thử khuyên con, con đã quyết định rồi.”

Ngày hôm sau, Đinh Mật bắt đầu tìm luật sư.

Khang Chính, luật sư của cô, lúc đầu cũng khuyên cô hòa giải ngoài tòa, nhưng cô kiên trì muốn kiện Tiết Ninh.

Cô không biết bản thân sắp phải đối mặt với những gì, nhưng cô vẫn luôn ôm một tia hy vọng, bởi vì cô không muốn chia tay với Lục Thời Miễn. Mỗi lần Lục Thời Miễn gọi điện thoại đến, lần nào cô cũng khó dằn lòng được suýt nói với anh, nhưng cuối cùng vẫn gạt anh hết lần này đến lần khác, sau đó thầm phỉ nhổ chính mình, cộng thêm việc kiện cáo quẩn thân, con người cô gần như sụp đổ.

...

Đinh Mật xuống khỏi taxi, cầm túi đi vào tiểu khu.

Nhớ lại những tháng ngày tăm tối không thấy ánh mặt trời ấy, cô vẫn thấy hơi khó chịu, mắt ửng đỏ.

Mãi đến khi một chiếc Mercedes-Benz dừng lại bên cạnh, bấm một tiếng còi, cô mới ngừng bước, ngẩng đầu nhìn sang.

Cửa xe dần hạ xuống, gương mặt anh tuấn của Lục Thời Miễn hiện ra trước mắt, anh liếc cô, trầm giọng: “Đi đường mà em ngần ngại cái gì, bấm còi mấy lần mới phản ứng, em...”

Anh đột nhiên khựng lại, nhìn vào mắt cô.

Đinh Mật ngờ ngác nhìn anh, thì thào: “Sao anh lại đến đây?”

Lục Thời Miễn mím môi, cúi đầu cau mày, mấy giây sau lại ngẩng đầu nhìn cô, dịu giọng: “Lên xe.”

~~

Tác giả có lời muốn nói:

Anh Miễn: Cô ấy khóc rồi? Vậy tôi dịu dàng một chút.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 54

Đêm đen mịt mờ, xe của Lục Thời Miễn đỗ dưới ngọn đèn đường, ánh sáng dịu dàng hắt vào trong, làm nổi bật gương mặt anh tuấn và góc cạnh của anh.

Đình Mật như lạc trong bóng tối đột nhiên tìm thấy ánh sáng, đôi mắt dần lấy lại vẻ trong trẻo, cô bước tới kéo cửa, ngồi vào ghế phụ, ngoảnh đầu cười với anh: “Sao anh lại đến đây vậy?”

Lục Thời Miễn xoáy sâu vào lúm đồng tiền nho nhỏ bên má cô, lại nhìn vào mắt cô, đôi mắt ấy đen nhánh và trong veo, dường như ánh nước anh vừa nhìn thấy là ảo giác. Anh nhìn túi lớn túi nhỏ thơm phức trên chân cô, hỏi ngược lại: “Em ra ngoài mua đồ ăn lúc nửa đêm?”

“Không phải.” Đình Mật cúi đầu, “Em đến nhà mẹ em, bà làm cho em.”

Thì ra là thế. Vậy khóc cái gì?

“Chịu tủi thân?” Lục Thời Miễn nhú mày. Anh nhớ rất rõ, trước kia mỗi lần Đình Mật khóc và tủi thân đều là vì cái nhà ấy, còn có một người mẹ khiến người khác không tưởng tượng nổi. Năm ấy thi đại học xong, sau khi cô chuyển đến Tỉnh Hải Thành thì không về nơi ấy nữa.

Đình Mật hiểu ý anh, hai người ở bên nhau quá lâu, quen biết từ cấp Hai đến nay, trong đó có một năm ngồi cùng bàn, hai năm yêu đương,

chuyện thân mật nhất cũng đã làm.

Không một ai hiểu cô hơn anh.

Cô lắc đầu: “Không có.”

Chuyện đã qua, cô cũng không còn cảm thấy ảm ức lắm, chỉ là nghĩ đến vẫn thấy hơi khó chịu, không nghĩ nữa là được.

Lục Thời Miễn liếc cô, hiển nhiên không tin: “Không thì em khóc làm gì?”

Đình Mật sững sốt: “Em không khóc mà.”

Cô có khóc hả?

Lục Thời Miễn cúi đầu day mày, đạp chân ga, lái xe đi.

Anh nhếch môi, thôi, coi như anh hoa mắt.

“Mẹ em chuyển đi rồi?” Anh hỏi.

Đình Mật nhìn anh nghi hoặc, chuyện Tiết Chấn và Chu Thanh chuyển nhà, cô chưa từng nói với anh.

“Sao anh biết?”

Anh chỉ nhìn phía trước, không đáp.

Mùa xuân năm vừa quay về Giang Châu, anh tìm đến tiểu khu cô từng ở, muốn xem cô có trở lại không.

Anh đã quyết định trở về, đương nhiên sẽ nuôi chút hy vọng.

Chỉ là đoạn đường mấy trăm mét, chiếc xe nhanh chóng dừng trước tòa 16. Đình Mật ngẫm nghĩ bèn đưa hộp sủi cỏ nhân thật lợn cái trắng cho

anh: “Cho anh cái này, bình thường không làm cơm thì anh có thể nấu lên ăn.”

Lục Thời Miễn ngược mắt nhìn hộp sủi cỏ, anh duỗi tay nhận lấy, cười khẽ: “Cảm ơn.”

Đinh Mật cũng nhoẻn cười: “Đừng khách sáo.”

Quan hệ hai người ấm lên rất nhiều, không còn gượng gạo như hồi đầu, cô thật lòng cảm thấy rất vui.

Lúc này Lục Thời Miễn không trả lời câu hỏi của cô, Đinh Mật nghĩ mãi cũng không hiểu anh đến đây làm gì, chắc là tìm Lục Thời Phong, cô đoán.

“Vây em về trước nhé.”

Cô mở cửa xe.

Lục Thời Miễn liếc cô, gật đầu.

Đinh Mật đứng ngoài cửa xe vẫy tay chào anh, đoạn quay người đi.

Đi đến ngã rẽ, Đinh Mật quay đầu nhìn lại. Cô thấy anh xuống xe, bóng người cao lớn đứng ngoài cửa xe, miệng ngậm một điều thuốc, hơi cúi đầu, tay rút túi quần.

Đinh Mật vội rẽ đi, lòng nghĩ, anh nghiện thuốc nặng thật.

Lục Thời Miễn thu hồi tầm mắt, rít nhẹ một hơi thuốc, cúi đầu nhét bật lửa vào túi quần, vòng ra đuôi xe mở cốp. Anh xách hành lý ra, đóng cốp, bấm khóa xe, kéo hành lý đi vào tòa 16.

Lục Thời Miễn mở cửa, đưa mắt nhìn căn nhà sạch sẽ. Anh lấy một đôi dép ra khỏi tủ, liếc nhìn đôi dép lê màu hồng Đinh Mật mua mấy năm

trước, khước môi anh hơi cong lên.

Đặt hành lý xuống, anh bước vào phòng bếp, cất túi cỏ vào tủ lạnh.

Anh đứng trước cửa phòng bếp, đánh giá căn hộ một trăm tám mươi mét vuông này. Căn nhà được thiết kế theo phong cách hiện đại, đến bây giờ cũng không lỗi thời, nội thất hôm nay được quét dọn rất sạch sẽ, sàn nhà sáng bóng, song đã quá lâu không có người ở, thiếu sức sống.

Quay về phòng ngủ, anh quét mắt nhìn một lượt, đoạn xách hành lý vào, treo quần áo lên tủ.

Làm xong mọi thứ, Lục Thời Miễn tựa người trên sofa trong phòng khách, duỗi chân thoải mái, uể oải hút thuốc.

Đúng là bây giờ anh nghiện thuốc rất nặng.

Đây là di chứng sau khi chia tay với Đinh Mật, không thể uống rượu, tâm trạng không tìm được chỗ trú, chỉ đành hút thuốc. Thứ này càng hút nhiều càng nghiện, bây giờ bảo anh cai rất khó.

Có lẽ quá lâu không ở đây, Lục Thời Miễn nằm trên chiếc giường lớn chất đầy những kí ức, lòng cồn cào.

Ngày hôm sau anh dậy rất sớm, đầu tiên là đi tắm rửa, gột tẩy một thân nóng cháy.

Trời vẫn còn sớm, anh không vội đi làm, vào phòng bếp đun một nồi nước, đợi nước sôi, anh bỏ một nửa số túi cỏ Đinh Mật cho hôm qua vào.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Mở cửa, Lục Thời Phong đi thẳng vào, cười: “Lại về đây ở rồi à.”

Lục Thời Miễn không để ý đến anh, đi vào phòng bếp.

Hồi ấy Lục Thời Phong không nói chuyện Đinh Mật để chìa khóa ở phòng bảo vệ cho Lục Thời Miễn, sau khi biết chuyện, Lục Thời Miễn ít nhiều giận anh, Lục Thời Phong cười lắc đầu, ngửi thấy mùi sủi cỏ thì đi thẳng đến trước bàn ăn, ngồi xuống: “Cho anh một phần.”

Lục Thời Miễn đổ nốt phần sủi cỏ còn lại vào.

Sủi cỏ Đinh Mật cho trở thành bữa sáng của hai anh em.

Lục Thời Phong thử một miếng: “Được đấy, không phải đồ đi mua à.”

Lục Thời Miễn: “Đinh Mật cho.”

Thật ra trước kia Đinh Mật cũng thường gói sủi cỏ cho anh, hình dáng và hương vị sủi cỏ cô gói cũng tương tự với thứ họ ăn hôm nay, bởi vì tất cả tay nghề nấu nướng của cô đều được học từ Chu Thanh.

“Chẳng trách.”

Lục Thời Phong suốt ngày ăn sủi cỏ đông lạnh, thử cái là biết ngay.

Nhưng anh tưởng là Đinh Mật gói, vậy nên sáng hai ngày sau gặp Đinh Mật ở tiểu khu, anh tán gẫu với cô, thuận miệng nhắc tới: “Em gói sủi cỏ ngon đấy.”

Đinh Mật ngẩn người: “Dạ?”

Lục Thời Phong cười: “Hôm trước anh ăn sáng ở nhà A Miễn, nó nói là sủi cỏ em cho.”

Đinh Mật ngẩn ngơ, giật mình ngẩng đầu nhìn tòa 16 trước mắt, khẽ hỏi: “Anh nói bây giờ Lục Thời Miễn ở đây ạ?”

Lục Thời Phong nhướn mày: “Em không biết?”

Cô... không hề biết!

Đình Mật nhớ đến tối ngày hôm ấy, thì ra là anh về nhà.

Trưa, Đình Mật hẹn Đỗ Minh Vy cùng đi ăn cơm, cô nghĩ rất lâu mới nói: “Minh Vy, mày thấy có phải Lục Thời Miễn vẫn còn thích tao?”

Xâu chuỗi một loạt những gì xảy ra gần đây, đặc biệt là việc anh chuyển về Tỉnh Hải Thành, không thể trách cô đa nghi, bởi vì cô và Lục Thời Miễn đều biết rõ căn nhà ấy có ý nghĩa thế nào. Anh vốn đang ở biệt thự, cho dù anh ở chán rồi, muốn đổi nhà thì cũng không nhất định phải chuyển đến Tỉnh Hải Thành, nhà họ Lục không thiếu gì nhà.

Dựa theo tính cách của anh, nếu như thật sự hận cô, hẳn là anh sẽ giống mấy năm trước, không thèm ngó tới căn nhà ấy mới đúng.

Đỗ Minh Vy cười: “Không.”

Ánh mắt Đình Mật lập tức âm đạm.

“Tao thấy cậu ta yêu mày.”

Đỗ Minh Vy cười nói, cố ý trêu cô.

Trái tim Đình Mật lên xuống trập trùng, đập thành thịch, cô nhìn Đỗ Minh Vy, Đỗ Minh Vy lại nói: “Tao nói rồi, cậu ta không hận mày thì yêu mày. Mà rất hiển nhiên, Lục Thời Miễn không thể nào hận mày.”

Đúng vậy, Lục Thời Miễn không hận cô, Đình Mật biết.

Cô cúi đầu, buồn bã thở dài: “Nhưng anh ấy đối xử với tao lạnh nhạt hơn trước kia rất nhiều, cảm giác như bạn học thông thường vậy, quen biết bao năm cũng chưa từng xa lạ thế.”

Họ đều là người trưởng thành, Lục Thời Miễn sắc bén hơn nhiều, tâm tư càng thêm kín đáo, khác hẳn với chàng thiếu niên dung túng cô ngày xưa, Đinh Mật không nhìn thấu anh. Cho dù hai người về lại bên nhau, cũng khó mà trở lại như thuở đầu.

Còn nữa, những chuyện năm ấy, cô phải nói với anh thế nào đây?

Đinh Mật cắn môi.

Đỗ Minh Vy không nhịn được vỗ đầu cô: “Mày nghĩ xem, ngày đó Lục Thời Miễn uống say nổi điên, video bị lan truyền khắp nơi, bao nhiêu người biết cậu ta bị mày đá, người như cậu ta mà chịu cúi đầu đến mức này là không tệ lắm rồi.”

Đinh Mật chợt nhớ lại ngày chia tay, Lục Thời Miễn bãi hoải ngồi trên ghế, mắt đỏ bừng, nhìn cô nói: “Đinh Mật, nếu hôm nay em muốn giẫm nát tình cảm của anh thì hãy cứ bước ra khỏi nơi này, coi như anh chưa từng đến đây.”

Trái tim bỗng đau thắt lại.

Lục Thời Miễn khi ấy đã cúi đầu đến mức đó, nhưng cô vẫn giẫm nát mọi tình cảm của anh.

Đúng như Tần Dạng nói, cô thật vô lương tâm.

Ấy là Lục Thời Miễn đó.

Cô quả thực không còn mặt mũi, cũng không còn dũng khí mặt dày mày dạn đi cầu hòa.

Sợ nhất là bị cự tuyệt, đến lúc đó e là hai người còn không thể tiếp tục làm bạn.

“Mày phải cho cậu ta một bậc thang để đi xuống chứ.”

“Như vậy được không?”

“Mày thử xem?”

...

Đinh Mật như một ngọn cỏ khô được sương xuân tưới tắm, cơ thể bừng lên sức sống, cô nhớ kỹ lời Đỗ Minh Vy, phải cho Lục Thời Miễn một bậc thang.

Nhưng, phải cho thế nào đây?

Vừa hay công ty Quang Ảnh gọi điện thoại nói với cô có thể đi lồng tiếng quảng cáo rồi. Đinh Mật biết phòng thu nằm ở tầng dưới công ty Lục Thời Miễn, định bụng lồng tiếng xong thì mời anh ăn cơm.

Lần này không có đạo diễn, chỉ có một người đàn ông trẻ đầu cua ở đó.

Đinh Mật nhận ra anh, là trợ lý của Lục Thời Miễn.

Trợ lý đi về phía cô, cười đưa phương án quảng cáo mới nhất cho cô. Đinh Mật nhìn anh: “Chuyện này không ảnh hưởng lớn đến công ty chứ?”

Lần trước trợ lý đã nhìn ra quan hệ giữa Đinh Mật với ông chủ nhà mình không đơn giản, nên nói sao đây? Anh cân nhắc: “Cũng không hẳn là không ảnh hưởng gì, dù sao chuyện này cũng không tốt cho công ty, hơn nữa...”

Hơn nữa về sau không chỉ là trùng quàng cáo, sản phẩm mới của họ cũng xảy ra vấn đề.

Bây giờ cả công ty đều bận tăng ca tối mắt, Lục Thời Miễn bị một đồng chuyện tệ hại quần lầy, không thoát ra nổi, bằng không cũng sẽ không để trợ lý tới.

~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Anh Miễn: Đình Tiểu Mật, anh ở nhà đợi em trở về.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 55

Đinh Mật hơi lo, không kìm được hỏi: “Hơn nữa làm sao?”

Trợ lý cho rằng đây là chuyện nội bộ của công ty, dầu Đinh Mật có quan hệ thân thiết với ông chủ thì anh cũng không tiện tiết lộ, gãi đầu nói: “Cái này tôi không tiện nói, nhưng đã mua suất quảng cáo, cũng đã ký hợp đồng, không thể bỏ tiền phung phí được. Vậy nên chuyện lồng tiếng quảng cáo phải làm phiền cô Đinh rồi.”

Đã nói đến thế, Đinh Mật cũng không tiện hỏi thêm: “Được, anh yên tâm.”

Trợ lý nói: “Vậy cô làm việc đi nhé, tôi lên trên trước, còn rất nhiều việc phải làm.”

Đinh Mật gật đầu, mắt tiễn trợ lý đi rồi mới bước vào phòng thu.

Tất cả nhân viên của Khoa học kỹ thuật Quang Ảnh đều bận đến mức người ngã ngựa đổ. Phần mềm CRM Vạn khách mới tung ra của công ty nhận được phản hồi tốt, tổp doanh nghiệp sử dụng đầu tiên cũng bày tỏ không phát hiện vấn đề gì, hiện nay đang chuẩn bị mở rộng thì lại có kẻ nói sản phẩm của họ phát sinh việc để lộ thông tin khách hàng.

Lời bình này rõ ràng tạo thành ảnh hưởng xấu đến dòng sản phẩm tiếp theo của họ, hôm nay điện thoại chăm sóc khách hàng như sắp nổ tung, tất cả đều hỏi chuyện đó có phải thật không, doanh nghiệp định sử dụng cũng

đang xem chừng, còn doanh nghiệp đã mua thì tạm ngừng sử dụng. Nếu như thật sự có vấn đề, Quang Ảnh sẽ phải hoàn tiền toàn bộ, hơn nữa còn phải bồi thường tổn thất cho các doanh nghiệp.

Lướt tải về và tỉ lệ quan tâm của CRM Vạn khách tụt dốc không phanh.

Lục Thời Miễn và Từ Khiên cùng nhóm kỹ thuật đang thương lượng đối sách.

Họ kiểm tra lại sản phẩm, không hề phát hiện vấn đề gì, hơn nữa dựa theo kế hoạch, sau khi phát quảng cáo, mùa xuân năm tới sẽ tung ra phiên bản 2.0.

Có người cười lạnh: “Một công ty nhỏ có lượng khách hàng không đến năm trăm mà cũng dám tung tin vớ vẩn.”

Lục Thời Miễn khá bình tĩnh, không biểu hiện gì, nói: “Chưa chắc đã là nói bừa, dữ liệu rất dễ làm giả, bất cứ công ty phần mềm chuyên nghiệp nào cũng có thể làm được.”

Vậy nên, không thể loại trừ khả năng là mánh khéo ác độc của đối thủ cùng ngành.

Đương nhiên, anh rất rõ ràng, nội bộ công ty khẳng định cũng có vấn đề.

Từ Khiên cười lạnh: “Đoán xem là công ty nào nào? Không Độ hay Thành Duệ...”

Lục Thời Miễn cúi đầu cười nhạt: “Đợi tìm được chứng cứ rồi nói, đoán bừa cũng vô ích. Nếu sản phẩm đã không có vấn đề gì, vậy thì không thể ngừng bước marketing và quảng cáo tiếp theo, kế hoạch của công ty cũng không được lùi lại, cứ như vậy đã.”

Mọi người giải tán, Lục Thời Miễn vừa đứng dậy thì điện thoại đặt trên bàn đổ chuông, anh cúi đầu nhìn, hơi cau mày.

Từ Khiên nhìn thấy, cười nói: “Khương đại tiểu thư vẫn bền bỉ ghê.”

Lục Thời Miễn không nghe máy.

Từ Khiên nhìn thời gian, đã hơn sáu giờ, hôm nay chắc chắn phải tăng ca, nhưng anh vẫn cầm chìa khóa lên: “Tao ra ngoài ăn cơm với Đỗ Minh Vy, mày... cần gọi đồ không?”

Lục Thời Miễn liếc anh: “Không cần, mày đi rồi thì đừng quay lại nữa, cũng chưa bận đến mức thiếu mày thì không được.”

Từ Khiên nhướn mày cười: “Vậy tao không khách sáo đâu, mày chịu khổ nhé.”

Anh vỗ vai Lục Thời Miễn, rời đi.

Từ Khiên không ngờ sẽ gặp Đinh Mật ở thang máy.

Đinh Mật cũng không ngờ, cô đang đợi thang máy, cửa mở, bên trong đã có khá nhiều người, Đinh Mật lập tức trông thấy Từ Khiên cao một mét tám đứng ở kịch trong, cô mỉm cười bước vào. Hai người cách khá xa, không tiện trò chuyện, bên tai là tiếng hai cô gái thảo luận bộ phim muốn xem tối nay, cho đến khi thang máy chạy xuống tầng một, người ra gần hết, Đinh Mật mới quay đầu nhìn Từ Khiên: “Không phải hôm nay công ty cậu bận lắm sao?”

Từ Khiên vốn định xuống tầng hầm, nhưng trong thang máy không nói nổi mấy câu, anh bèn ra cùng Đinh Mật: “Đúng là rất bận, A Miễn vẫn đang tăng ca.”

“Vậy cậu không cần tăng ca ư?”

Đinh Mật nhìn thấy chùm chìa khóa trong tay anh.

Từ Khiên mím chặt môi, phảng phất như tiếng thở dài: “Tôi đi đón Đỗ Minh Vy ăn tối.”

Đinh Mật nhìn sắc mặt anh, đoán Đỗ Minh Vy và anh có mâu thuẫn gì đó, nghĩ ngợi, đoạn nói: “Ừm, cậu có thời gian thì hãy ở bên cậu ấy nhiều hơn.”

Lời căn dặn điển hình của bạn thân, Từ Khiên biết quan hệ hai người rất tốt. Hồi đó Lục Thời Miển và Đinh Mật chia tay, dù biết là Đinh Mật đá Lục Thời Miển, Đinh Mật đơn phương cắt đứt liên lạc, Đỗ Minh Vy vẫn không có cách nào trách cứ cô, đến nỗi anh với Tần Dạng nói Đinh Mật vô lương tâm một câu cũng bị cô lườm.

“Tôi biết.”

Từ Khiên khàn giọng.

Đinh Mật không nói gì nữa, chỉ hỏi: “Công ty của các cậu ở tầng hai mươi một à?”

Từ Khiên gật đầu, nhếch môi cười: “Lục Thời Miển chưa ăn đâu, nếu cậu muốn lên thăm công ty thì tiện thể mang cho cậu ấy hộp cơm.”

Đinh Mật hơi xấu hổ, mím môi cười gượng: “Tớ hỏi vậy thôi.”

“Tùy cậu, hôm khác lên cũng được. Tôi đi trước đây.”

Phòng chừng trên tầng đang bận sứt đầu mẻ trán, nếu Đinh Mật đột nhiên lên đó, hiệu suất làm việc của Lục Thời Miển tối nay tuyệt đối giảm phân nửa.

Từ Khiên đi rồi, Đinh Mật cũng ra khỏi tòa nhà văn phòng, cô nghĩ ngợi rồi vẫn đi về phía chuỗi nhà hàng đồ ăn nhanh gần đó, thức ăn của

quán nọ không tệ, cô từng đặt mấy lần.

Đi được mấy bước, Đinh Mật khựng lại.

Đinh Mật nhìn Khương Khả Du đang đi tới trước mặt, liếc hộp thức ăn tinh tế trên tay cô, mím môi.

Khương Khả Du cũng không ngờ sẽ gặp Đinh Mật ở đây, nhìn Đinh Mật, cười: “Khéo ghê, sao cậu lại ở đây vậy? Đừng nói với tôi là cậu đến tìm Lục Thời Miễn đấy nhé.”

Hồi cấp Ba, Đinh Mật cảm thấy Khương Khả Du không có địch ý với cô lắm, ngoại trừ lần họp lớp sau kỳ thi đại học. Bây giờ, mỗi lần Khương Khả Du nói chuyện đều tràn ngập vẻ châm biếm, Đinh Mật không nhịn được nhú mày: “Đây là chuyện của tôi.”

Khương Khả Du đi giày cao gót mười phân, dáng người gần một mét tám, cúi đầu nhìn Đinh Mật, lại cười một tiếng: “Đinh Mật, ngày xưa chính cậu là người lựa chọn rời xa Lục Thời Miễn, đừng hối hận rồi lại muốn quay đầu, như vậy thật sự khiến tôi xem thường cậu.”

Đinh Mật tái mặt, Khương Khả Du nhắc giày cao gót vượt qua cô, đi vào tòa văn phòng.

Đinh Mật cúi đầu nhìn mũi chân mình.

Sắc trời mờ tối, xung quanh người đến kẻ đi, bước chân vội vã muốn về nhà, muốn hò hẹn...

Cô hít sâu một hơi, cười tự giễu, cô để ý lời Khương Khả Du nói làm gì, cô để ý Lục Thời Miễn là đủ rồi!

Đinh Mật vẫn tìm đến quán đồ ăn nhanh nọ, gọi một phần thức ăn cho mình, ăn được một nửa thì bỗng có người gọi tên cô: “Đinh Mật.”

Đinh Mật ngẩng đầu, nhìn thấy Từ Dịch và... Khang Chính.

Cô sững sốt, vội đứng dậy: “Luật sư Khang.”

Năm nay Khang Chính hơn bốn mươi tuổi, đeo một cặp kính đen, gương mặt tràn đầy ý cười, nhìn cô: “Bé con, lâu rồi không gặp.”

Đinh Mật nhoẻn cười: “Vâng, không ngờ lại gặp chú ở đây.”

Năm ấy Khang Chính hết lòng giúp đỡ cô, vậy nên Đinh Mật rất biết ơn ông.

Từ Dịch cười nhìn cô: “Bọn tớ ngồi đây được chứ.”

Bấy giờ Đinh Mật mới chú ý tới khay thức ăn trên tay họ, vội gật đầu cười: “Không thành vấn đề.”

Từ Dịch và Khang Chính ngồi xuống đối diện cô, Từ Dịch nói: “Tớ với thầy đến bàn công việc ở gần đây, thuận tiện qua chỗ này giải quyết bữa tối, lát nữa còn phải về văn phòng tăng ca, không ngờ lại gặp cậu.”

“Tớ cũng không ngờ lại gặp hai người.”

Sau buổi họp lớp lần trước, Đinh Mật không gặp lại Từ Dịch, anh từng gọi điện cho cô một lần, hẹn cô đi ăn cơm, song Đinh Mật từ chối, anh còn gửi tin nhắn weixin cho cô vài lần, nhưng cũng không trò chuyện được mấy câu.

Trong tiềm thức, Đinh Mật không muốn thân thiết với Từ Dịch lắm, anh hiểu quá rõ chuyện của cô, mà cô không còn là Đinh Tiểu Mật năm ấy, Từ Dịch có ý với cô, cô cảm giác được.

Khang Chính cười quan sát cô: “Mấy năm qua cháu sống thế nào?”

Đinh Mật mím môi: “Tốt lắm ạ.”

Khang Chính cảm thán: “Thế thì tốt.”

Từ Dịch nhìn cô, mỉm cười: “Sao cậu lại ở đây vậy?”

Đình Mật chỉ nói là bởi công việc, Từ Dịch biết công ty của Lục Thời Miển nằm ở tòa văn phòng trước mặt, liếc cô thêm mấy bận.

Đình Mật nhanh chóng ăn no, buông đũa, nhìn họ: “Hai người cứ từ từ dùng bữa, cháu đi trước nhé.”

Khang Chính cười gật đầu. Từ Dịch nói: “Ừm, lần sau tớ mời cậu ăn cơm.”

Trước mặt Khang Chính, Đình Mật đành đáp: “Có thời gian thì hẹn tớ.”

Không có thời gian... thì thôi.

Đáp án này rất hoàn mỹ.

...

Trợ lý của Lục Thời Miển vừa gọi điện đặt bữa thì thấy Khương Khả Du đi vào, lễ tân nhìn cô, mỉm cười: “Cô Khương, chào cô.”

Hai năm nay Khương Khả Du thường xuyên đến đây, hiện tại cô đang làm việc trong công ty của gia đình, giữ chức tổng giám đốc, trong mắt người khác chính là mỹ nhân giàu có điển hình. Lúc đầu nhân viên Quang Ảnh còn tưởng cô là bạn gái của Lục tổng, mãi đến khi có một lần Lục Thời Miển thẳng thừng từ chối đi ăn cùng cô trước mặt mọi người, bọn họ mới bừng tỉnh, thì ra là cô Khương nhiệt tình đơn phương.

Có điều, họ rất thắc mắc, Khương Khả Du xinh đẹp như vậy, gia thế lại tốt, thế mà Lục tổng còn không vừa mắt?

Khương thị là tổng khách hàng đầu tiên sử dụng phần mềm CRM Vạn Khách mới phát hành của Quang Ảnh, vậy nên nhân viên công ty đều rất lễ độ với cô.

Khương Khả Du đi thẳng đến phòng làm việc của Lục Thời Miễn, nhưng bị trợ lý chặn ngoài cửa. Trợ lý gãi đầu vẻ khó xử: “Cô Khương, Lục tổng hiện đang bận.”

Lần trước Lục Thời Miễn đã nhắc nhở, Khương Khả Du còn đến, có thể chặn thì chặn.

Khương Khả Du cũng không tức giận, lắc hộp cơm trước mặt, cười nói: “Tôi đưa cơm cho anh ấy xong sẽ đi ngay.”

Trợ lý vô cùng khó xử, Khương Khả Du cũng là khách hàng của công ty, anh không dám quá phận, hơn nữa nụ cười mỹ nhân đâu dễ từ chối, trợ lý đành qua gõ cửa.

“Vào đi.”

Trợ lý đẩy cửa, nói nhỏ: “Lục tổng, cô Khương đến ạ.”

Lục Thời Miễn ngẩng đầu thấy Khương Khả Du đứng ngoài cửa, nhíu mày.

Khương Khả Du đi thẳng vào, nhìn Lục Thời Miễn, mỉm cười: “Em ngang qua đây nghe nói anh tặng ca nên nhân tiện gói cho anh một phần cơm tối.”

Trợ lý rón rén khép cửa, mong rằng Lục tổng sẽ không vì anh làm việc thiếu sót mà trách mắng, bởi vì anh thật sự không chặn được mà...

Đóng cửa lại.

Lục Thời Miễn đứng dậy, nhìn cô, giọng không nóng không lạnh: “Không cần phiền phức thế, tôi đã nói từ rất lâu rồi, đừng lãng phí thời gian vào tôi.”

Lần trước...

Hắn là một năm trước.

Khương Khả Du nhớ rất rõ.

Thực ra cô cũng không phải hạng người liều chết quẩn lấy, có rất nhiều người theo đuổi cô, cô cũng từng yêu đương mấy lần, đều đã chia tay. Trở về Giang Châu, trai chưa lấy vợ gái chưa gả chồng, bên cạnh lại không có người đàn ông nào ưu tú hơn Lục Thời Miễn, cô cảm thấy theo đuổi Lục Thời Miễn cũng chẳng phải chuyện gì mất mặt, hơn nữa hồi cấp Ba nếu không phải vì có Đinh Mật, nói không chừng hai người đã ở bên nhau, dù sao ngày ấy bố mẹ hai nhà đều muốn tác hợp cho bọn họ.

Đến hiện tại, bố mẹ cô vẫn rất mong cô có thể ở bên Lục Thời Miễn.

Khương Khả Du chủ động thân cận, theo đuổi Lục Thời Miễn mấy tháng, thái độ của Lục Thời Miễn vẫn luôn rất lạnh lùng, Khương Khả Du đã quen, bởi vì hồi cấp Ba anh cũng như vậy.

Nhưng cô chưa từng thấy người đàn ông nào khó theo đuổi đến thế. Cô kém chỗ nào? Tại sao Lục Thời Miễn không vừa ý cô? Lý do duy nhất có thể nghĩ đến chính là Đinh Mật, ngày xưa cô cũng từng xem video Lục Thời Miễn say rượu phát điên, ngoài cảm giác không thể tưởng tượng nổi, cô còn thấy hơi ghen tị.

Có một lần Khương Khả Du tìm đến công ty anh, đối diện với thái độ lạnh nhạt của anh, lòng cô phần nào nguội lạnh, trái tim người đàn ông này làm bằng đá ư? Khó theo đuổi quá, cô không nhịn được hỏi: “Lục Thời Miễn, không phải anh vẫn còn thích Đinh Mật đấy chứ?”

Khi ấy Lục Thời Miễn đang đứng trước cửa sổ thủy tinh, tay kẹp điều thuốc, cúi đầu rít một hơi, đoạn ngẩng đầu nhìn cô. Có lẽ đã quá lâu không thấy ai nhắc đến Đình Mật trước mặt anh, vậy nên ánh mắt anh tựa hồ thoáng thảng thốt.

Ánh mắt ấy, đến hôm nay Khương Khả Du vẫn nhớ như in.

Lục Thời Miễn lại rít một hơi thuốc, cười khẽ, nhìn cô, lần đầu tiên thừa nhận: “Đúng vậy, thế nên cô đừng lãng phí thời gian vào tôi nữa.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 56

Khương Khả Du sững sốt nhìn anh.

Lục Thời Miễn đứng trước cửa sổ thủy tinh trong suốt của tòa nhà, bóng dáng cao lớn, sau lưng anh là vạt dậm trời mây, tựa như khoét một vực sâu thăm thẳm ngay trước mặt, không ai có thể lại gần.

Nhưng Đinh Mật ở nơi nào?

Đã mấy năm Khương Khả Du không nghe thấy tin tức của Đinh Mật, cô chưa chết lòng, đắm vào vết thương của anh: “Nhưng Đinh Mật chia tay với anh rồi mà.”

Lục Thời Miễn nói: “Cô ấy sẽ trở lại.”

“Sao anh biết?”

“Cô vẫn nhớ buổi họp lớp tốt nghiệp chứ?” Anh nói, “Nếu thật sự có một ngày cô ấy rời xa tôi, nhất định là vì cô ấy đã lạc đường.”

Khương Khả Du sững sờ nhìn anh, chẳng ngờ lời đáp của Đinh Mật cho câu hỏi ép không cam lòng năm ấy lại trở thành nỗi cố chấp khăng khăng ở lại chốn cũ của người đàn ông này.

Chuyện này, Khương Khả Du chưa từng nhắc đến với ai, nhưng cô tin Lục Thời Miễn thật sự vẫn chưa quên Đinh Mật.

Song càng là như thế Khương Khả Du càng cảm thấy không cam tâm, không buông được.

Người đàn ông này, Đinh Mật dễ dàng có được, lại nhẹ nhàng buông tay.

Dù nghĩ thế nào thì cũng cảm thấy không cam lòng, không đành buông.

Khương Khả Du đấu tranh một năm, vẫn không cam tâm...

Hiện tại, Đinh Mật như lời anh nói, đã quay trở về.

Cô đặt hộp cơm lên bàn trà trong phòng, nhìn anh, cười ảm đạm: “Chỉ là một bữa cơm mà thôi, anh không cần từ chối vô tình như thế.”

Lục Thời Miễn liếc cô một cái, khách sáo nói: “Cảm ơn, có điều bây giờ cả công ty đều đang tăng ca, tôi rất bận, thứ cho tôi tiếp đãi không chu đáo.”

Khương Khả Du không ngốc, nghe ra ý đuổi khách của anh, đã nói đến thế, cô cũng không còn mặt mũi ở lại nữa.

Khương Khả Du nghĩ ngợi, đoạn lấy một chiếc hộp nhỏ tinh xảo từ trong túi ra, bước tới đặt lên bàn làm việc của anh, khẽ nói: “Quà sinh nhật anh, lần trước em ra nước ngoài đã cẩn thận chọn lựa, hy vọng anh sẽ thích.”

Sinh nhật Lục Thời Miễn vừa rồi, Khương Khả Du mời anh bị từ chối, cô từng nghĩ đến chuyện từ bỏ, nhưng vẫn luôn ôm chút hy vọng, chắc là do không có được nên cứ mãi vẫn vương, một người đàn ông như thế, thật sự không cam lòng buông tay.

Lục Thời Miễn liếc nhìn, là đồng hồ của hãng Jaeger-LeCoultre, anh đẩy lại, cười giễu: “Món quà quý thế này, cô vẫn nên mang về thì hơn, tôi xin nhận tấm lòng.”

Khương Khả Du thoáng biến sắc, cũng không muốn ở lại nữa, đẩy hộp quà trở lại: “Nhận hay không là chuyện của anh, dù sao thứ em đã tặng thì sẽ không lý nào lấy lại.”

Nói xong, cô quay người đi.

Lục Thời Miễn cau mày, Khương Khả Du ra đến cửa, lại ngoảnh đầu nhìn anh: “Nãy em ở dưới tầng có gặp Đinh Mật. Cô ta biết rõ em lên đưa cơm cho anh mà vẫn thờ ơ, Lục Thời Miễn, anh hà tất phải nhún nhường một người con gái đã bỏ anh như thế? Nói không chừng cô ta đã quên anh từ lâu.”

Lục Thời Miễn sa sầm mặt mày, đứng dậy đi về phía cô.

Khương Khả Du hơi hoảng sợ, vịn cửa nhìn anh: “Anh... muốn làm gì?”

Lục Thời Miễn đi đến trước mặt cô, kéo cánh cửa bên cạnh cô ra, mặt không cảm xúc: “Đây là chuyện của tôi và cô ấy, cô đi thông thả, Khương tiểu thư.”

Bởi vì hai người là bạn học, trước kia Lục Thời Miễn chỉ gọi tên họ cô, ba tiếng “Khương tiểu thư” khách sáo xa cách này làm mặt Khương Khả Du đỏ bừng. Trơ lý đứng ngoài cửa nhìn họ.

Cô không còn mặt mũi ở lại.

Lúc rời đi, tiếng gót giày bấm xuống sàn rất vang.

Trợ lý kinh ngạc nhìn Lục Thời Miễn, Lục Thời Miễn liếc anh một cái: “Đi làm việc đi.”

Đóng cửa, ngồi về ghế da, Lục Thời Miễn uể oải tựa vào lưng ghế. Anh cúi đầu xoay ghế nửa vòng, mở ngăn kéo lấy bao thuốc lá, rút một điếu nhét vào miệng rồi châm lửa hút nhẹ mấy hơi. Lục Thời Miễn nhìn chiếc bật lửa trong tay, khe khẽ vuốt ve. Một lát sau, anh duỗi tay dí điếu thuốc vào cái gạt tàn trên bàn, liếc chiếc điện thoại bên cạnh, trực tiếp cầm lên bấm số của Đinh Mật không chút do dự.

Đinh Mật vừa ra khỏi quán ăn nhanh, nghe tiếng chuông, cô nhanh chóng lần tìm điện thoại trong túi, nhìn ba chữ Lục Thời Miễn trên màn hình, cô sửng sốt, tim đập thành thịch ầm nức nghe. Bên kia lặng thinh, cô hơi thấp thỏm: “Lục Thời Miễn.”

Cách mấy giây, anh thấp giọng đáp: “Ừm.”

Đinh Mật mím môi: “Em lồng tiếng cho quảng cáo của công ty anh xong rồi.”

Lục Thời Miễn nói: “Tôi biết, bây giờ em đang ở đâu?”

Đinh Mật nhìn tòa nhà văn phòng phía trước: “Em ăn cơm ở gần công ty các anh, vừa ăn xong.” Cô đoạn ngừng, “Anh ăn chưa?”

Lúc này Khương Khả Du đi đưa cơm cho anh, có lẽ anh cũng đã ăn xong.

Lục Thời Miễn nói thẳng: “Tôi chưa, em mua cho tôi một suất mang lên đây, hẳn em biết tôi thích ăn gì.”

Hả?

Đinh Mật kinh ngạc, ngược mắt liền trông thấy Khương Khả Du đang bước nhanh ra khỏi tòa văn phòng, đi thẳng đến chiếc Porsche đỗ ở ven đường và ngồi vào ghế phụ.

“Đinh Mật, nói chuyện.”

Không đợi được lời đáp của cô, giọng Lục Thời Miễn hơi mất kiên nhẫn.

Đinh Mật hoàn hồn, vội nói: “Vâng, anh đợi em một lát.”

Đây có tính là xuống nước không?

Ừm, tạm tính vậy đi, bậc thang đầu tiên xây dựng thành công.

Đinh Mật vui vẻ quay lại quán ăn nhanh mua cho Lục Thời Miễn một suất cơm, nhanh nhẹn đi về phía tòa văn phòng, bước vào thang máy, ấn tầng hai mươi một.

Ding doong...

Đinh Mật ra khỏi thang máy, lập tức trông thấy công ty Khoa học kỹ thuật Quang Ảnh. Qua khung cửa kính, cô nhìn thấy mười mấy người đang bận bịu công việc ở bên trong, cũng có người đang chia cơm. Đinh Mật đột nhiên thấy hơi căng thẳng, cứ thế đi vào?

Đang băn khoăn thì vị trợ lý nọ nhìn thấy cô, anh thoáng sửng sốt, vội ra cửa cười nhìn cô: “Cô Đinh, cô đến... tìm Lục tổng?”

Anh nhìn hộp cơm trong tay cô. Không phải lại là đến đưa cơm đấy chứ?

Mặt Đinh Mật hơi nóng, gật đầu, nhìn người đàn ông đi tới sau lưng anh.

Lục Thời Miễn vỗ vai trợ lý, nhìn Đinh Mật: “Vào đi.”

Đinh Mật nhanh chóng đi vào, dưới ánh mắt chú ý của nhân viên công ty anh, cô theo anh vào phòng làm việc của anh.

Trợ lý sững sờ, quay đầu nhìn họ, thế ra vừa nãy Lục tổng đưa cơm Khương Khả Du mang tới cho mọi người là vì anh muốn ăn cơm của cô Đinh? Ủm, anh hiểu khẩu vị của ông chủ rồi.

Anh hiểu, những nhân viên khác không hiểu, ánh mắt toàn bộ đổ dồn về phía Đinh Mật và Lục Thời Miễn cho đến khi họ vào phòng. Có người hỏi: “Chuyện gì đây? Lục tổng đích thân ra đón? Khách hàng quan trọng thế?”

Trợ lý lườm: “Cô thấy khách hàng nào đến đưa cơm chưa?”

“Không phải có cô Khương đấy sao?”

“Đúng, cô Khương cũng là khách hàng mà.”

Trợ lý không muốn nói gì nữa, rõ ràng rành rành như thế mà còn không nhìn ra, cả đám đều mờ mắt.

Các đồng chí! Đây có thể là bà chủ tương lai của chúng ta đấy!

Đinh Mật đi vào phòng làm việc của anh, tò mò đánh giá xung quanh.

“Đóng cửa lại.”

“Vâng.”

Đinh Mật đóng cửa lại, tiếp tục đánh giá phòng làm việc của anh, không lớn lắm, nhưng rất có phong cách. Đúng vậy, chính là phong cách, rất hợp với phong cách của anh.

Lục Thời Miễn ngồi trên sofa, nhìn cô: “Em nhìn gì?”

Đình Mật lắc đầu, vội đi tới, đặt cơm lên bàn trà: “Anh mau ăn đi kẻo nguội.”

Hai hôm nay thời tiết giảm nhiệt độ, Đình Mật sợ lạnh mặc một chiếc áo len trắng, bên ngoài khoác áo màu lông lạc đà, gương mặt nhỏ trắng nõn thanh tân, đứng đó nhìn anh bóc vỏ dưa, mở hộp cơm.

Lục Thời Miễn ngẩng đầu, liếc cô: “Đứng không mệt?”

Đình Mật nhoẻn cười, ngồi xuống bên cạnh anh.

Lục Thời Miễn không thích nói chuyện lúc ăn cơm, anh thực sự rất đói, ăn cực nhanh. Đình Mật nghiêng đầu nhìn anh, đắn đo một hồi, thỏ thẻ: “Lúc này em gặp Khương Khả Du ở dưới tầng.”

“Em muốn nói gì?” Lục Thời Miễn ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt thẳng thắn.

“Cô ấy đưa cơm cho anh.” Đình Mật thoáng ngừng, “Anh không ăn sao?”

Lục Thời Miễn lại cúi đầu động dưa: “Không ăn, không hợp khẩu vị.”

Đình Mật khẽ ồ, cong môi mừng trộm, chớp mắt ấy, cô cảm thấy không phải cô cho Lục Thời Miễn một bậc thang, mà là Lục Thời Miễn đang cho cô lối xuống.

Cho dù là vực sâu vạn trượng, cô cũng bằng lòng nhảy vào.

Lục Thời Miễn ăn xong có thói quen uống một cốc nước, Đình Mật nhìn anh ăn kha khá, đứng dậy đi về phía bàn làm việc của anh, cầm cốc của anh ra máy lọc nước.

Lục Thời Miễn ngẩng đầu nhìn cô, cô quay lưng về phía anh cúi người rót nước, bóng lưng nhỏ gầy. Nhiều năm như thế, cô vẫn nhớ thói quen của anh.

Anh cúi đầu, nhếch khóe môi, hơi thỏa mãn.

Cô đứng thẳng lại, bưng cốc nước đi về phía anh.

Lục Thời Miễn buông đĩa xuống, nhận cốc nước cô đưa: “Cảm ơn.”

Đinh Mật mím môi cười: “Không cần khách sáo.”

Lục Thời Miễn uống cạn cốc nước, bỏ vỏ hộp vào thùng rác, nhìn cô: “Em muốn uống gì không?”

Đinh Mật lắc đầu: “Không cần đâu.”

“Tôi còn phải tăng ca, em về trước hay là chờ tôi?” Lục Thời Miễn nói, “Hiện tại tôi ở Tỉnh Hải Thành.”

Đinh Mật không ngờ anh sẽ chủ động nói với cô, điều này làm cô thở phào, đồng thời cũng khiến tim cô đập rộn ràng, chớp mắt: “Ồ, em biết, anh Lục nói với em rồi.”

Lục Thời Miễn vẫn nhìn cô.

Đinh Mật cúi đầu, lí nhí: “Em đợi anh, em về nhà cũng không có việc gì, huống chi có thể đi nhờ xe anh.”

Lục Thời Miễn cười khẽ: “Tùy em.”

Anh quay lại bàn làm việc, bắt đầu công tác.

Đinh Mật không biết nên làm gì, ngồi ngay ngắn trên sofa, cũng không chơi điện thoại, thi thoảng len lén nhìn anh.

Lục Thời Miễn chú ý tới ánh mắt của cô, ngẩng đầu híp mắt. Anh nghĩ ngợi, đoạn mở ngăn kéo lấy một chiếc iPad đặt lên bàn: “Chán thì em tự chơi đi.”

Đình Mật không chán mà.

Song cô vẫn đứng dậy đi tới, cầm iPad lên. Ánh mắt cô rơi xuống chiếc hộp tinh xảo nọ, là đồng hồ Khương Khả Du tặng, đương nhiên, Đình Mật không biết là Khương Khả Du tặng.

Cô nhận ra thương hiệu này, Bùi Dịch thích đeo đồng hồ của hãng này, còn từng tặng cô một chiếc của nữ làm quà sinh nhật.

Lục Thời Miễn thấy ánh mắt của cô, hỏi thẳng: “Sao ngây ra vậy?”

Đình Mật lắc đầu, mím môi cười: “Không có gì, anh làm việc tiếp đi, em không quấy rầy anh nữa.”

Cô quay lại ngồi xuống sofa, vuốt vuốt tóc, mở iPad, thấy có mật khẩu, Đình Mật ngẩng đầu nhìn anh: “Lục Thời Miễn, mật khẩu là gì vậy?”

Lục Thời Miễn cúi đầu, nhúu mày vẻ bất đắc dĩ: “Thôi, em đừng chơi nữa.”

Đình Mật: “...”

Cô nhìn anh nghi hoặc.

Lục Thời Miễn không thèm cho cô nửa ánh mắt, chuyên tâm quan sát màn hình máy tính. Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn, ánh sáng màn hình chiếu lên gương mặt tuấn tú của anh.

Đình Mật cúi đầu nhìn iPad, đột nhiên vụt sáng một ý nghĩ. Cô bấm sinh nhật của mình vào, từng con số làm tim cô đập rộn lên, đến số cuối cùng, tim cô như sắp vọt ra khỏi cuống họng.

Đầu ngón tay cô hơi run, khẽ chạm vào số 6.

Màn hình chớp một cái.

Mở khóa.

Đinh Mật há miệng sững sốt, ngẩng đầu nhìn Lục Thời Miển, cảm xúc rối tung. Vì sao Lục Thời Miển lại dùng sinh nhật của cô làm mật khẩu? Trái tim cô động thình thịch rất lâu, cũng nhìn Lục Thời Miển rất lâu, đến nỗi Lục Thời Miển không thể làm ngơ, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt thực thản nhiên.

“Lục Thời Miển, em giải khóa rồi.” Đinh Mật nhìn anh nói, “Là sinh nhật của em.”

“Ừm.”

“...”

Ừm? Anh dùng ngày sinh của bạn gái cũ làm mật khẩu, bị cô ấy phát hiện ngay tại trận mà không có lấy một chút hoảng loạn nào? Đinh Mật nhìn anh, nhất thời bị thái độ thản nhiên của anh làm cho ghen lại.

Lục Thời Miển mím chặt môi, tìm bao thuốc, buồn bực đốt một điếu.

Đinh Mật nhìn anh một lát, dần bình tĩnh lại.

Nhưng Lục Thời Miển lại hơi nóng nảy, có lẽ là vì đã quá lâu không ở cùng cô yên tĩnh như thế.

Từ Khiên nói đúng, Đinh Mật lên đây thực sự khiến hiệu suất làm việc của Lục Thời Miển giảm mạnh, anh không muốn tăng ca nữa.

Lục Thời Miển lấy chìa khóa, cầm chiếc áo khoác vắt trên ghế lên, nhìn Đinh Mật: “Đi, về thôi.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 57

Đinh Mật ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn anh: “Nhanh vậy sao?”

Bây giờ hình như mới 9 giờ, cô những tưởng anh ít nhất phải tăng ca đến 11 giờ.

Lục Thời Miễn cất máy tính, cầm áo khoác đi đến trước mặt cô, nhìn cô, ý vị sâu xa: “Thôi, em ở đây rất phiền đến tôi, về rồi nói.”

Đinh Mật chớp mắt, nhìn anh vô tội: “Em không quấy rầy anh mà.”

Cô yên tĩnh lắm đấy thôi? Cô chỉ hỏi anh mật khẩu iPad, chỉ... không cần thận phá được mật khẩu iPad của anh thôi mà.

Huống chi, rõ ràng là anh cho cô ở lại.

Lục Thời Miễn khẽ cười, hơi bất lực, nói: “Em cứ coi như tôi muốn tan làm đi, về thôi.”

Anh vừa đi vừa khoác áo, động tác phóng khoáng, Đinh Mật vội xách túi đuổi theo anh.

Bên ngoài, mười mấy nhân viên vẫn đang tăng ca, thấy Lục Thời Miễn và Đinh Mật lần lượt đi ra, tất cả đều không nhận được ngẩng đầu nhìn họ. Lục Thời Miễn hí mắt, đi đến trước mặt mọi người, nói: “Không có chuyện gì đặc biệt quan trọng thì tan làm đi, sớm mai lại tiếp tục.”

Về mặt mọi người đều không thể tin được, là thật sao?

Còn tưởng tối nay phải ăn khuya xong mới được ra về chứ.

Trợ lý dẫn đầu nói: “Vâng, Lục tổng đi thông thả ạ.”

Lục Thời Miễn gật đầu, liếc mắt nhìn Đinh Mật bên cạnh, sai bước đi.

Đinh Mật không cần ngẩng đầu cũng biết ánh mắt mọi người đều đang đóng đinh trên người mình, cô xấu hổ vô cùng, cảm thấy bản thân đã làm chậm trễ cả một công ty, luống cuống đuổi theo bước chân của Lục Thời Miễn ra khỏi đó, mặt đỏ bừng.

Để lại mười mấy người bàn tán sôi nổi.

“Thật sự là bạn gái của Lục tổng sao? Hình như không giống lắm. Đây, trước kia cậu gặp cô gái này chưa vậy? Trông xinh ghê.”

Trợ lý nói: “Gặp rồi, là một diễn viên lồng tiếng, giọng nữ của quảng cáo CRM là cô ấy.”

“Ra vậy, thế Lục tổng quen biết cô ấy qua quảng cáo này à?”

Có người hỏi: “Thật sự được tan làm?”

Trợ lý nói: “Không có chuyện gì đặc biệt quan trọng thì có thể ra về.”

“Nhưng chuyện này quan trọng lắm! Sáng sớm mai phải bàn giao rồi.”

Thế nên các nhân viên vẫn phải tăng ca, ai bảo mấy người không phải là sếp!

Lục tổng dẫn Đinh Mật đi vào thang máy, lúc ra Đinh Mật mới phát hiện, cô lỡ tay cầm theo iPad của anh rồi...

“Lục Thời Miễn, em sơ ý mang cả iPad của anh theo rồi... cần quay lại cất không?”

Cô cầm iPad, lí nhí gọi anh.

Lục Thời Miễn không nhìn cô, ấn thang xuống tầng B1, tay đút túi quần, bấy giờ mới cúi đầu liếc cô, như cười như không: “Thôi, nếu em thích thì cứ mang về đi.”

Bên trong cũng không có gì quan trọng.

Cho dù có, để ở chỗ cô cũng chẳng sao.

“...” Cô đâu cố ý lấy đi. Đinh Mật đưa iPad cho anh, “Nhờ anh cần dùng để làm việc thì sao, anh cầm về đi.”

“Tôi không có chỗ để.” Lục Thời Miễn liếc cô, bất động.

Đinh Mật nhìn cặp laptop mỏng dính của anh, đành nói: “Thôi vậy.”

Cô nhét iPad vào túi xách, tạm thời bảo quản.

Xuống đến hầm để xe, Đinh Mật theo Lục Thời Miễn lên chiếc SUV nọ, cô ngồi ghế phụ, đặt túi xách trên đầu gối, thắt dây an toàn.

Lục Thời Miễn thoáng nhìn cô, lái xe đi.

Trên đường, Lục Thời Miễn hỏi cô: “Cuối tuần em rảnh không?”

Đinh Mật nhìn anh, hỏi: “Sao vậy?”

“Anh tôi thả mèo ở chỗ tôi, nhưng khả năng thứ Sáu tôi phải đi công tác.”

Vậy nên, Quýt Béo cần cô chăm sóc mấy ngày.

Đinh Mật áy náy lắc đầu: “Em phải đi Bắc Kinh rồi.”

Lục Thời Miễn nhướn mày: “Em đi Bắc Kinh làm gì?”

“Em nhận lồng tiếng cho một bộ phim hoạt hình, phải đi khoảng một tuần.”

Một tuần sau trở về, chương trình ghi hình lần trước cũng sắp lên sóng, Đinh Mật không biết kết quả phát sóng sẽ thế nào, lòng hơi thấp thỏm.

Lục Thời Miễn: “Tôi biết rồi.”

Đinh Mật hiếu kỳ: “Nếu hai anh đều đi công tác thì ai chăm sóc Quýt Béo?”

“Dì.”

“Ồ.”

Có những khi Đinh Mật thấy Lục Thời Miễn và Lục Thời Phong rất thần kỳ, tính cách hai anh em hoàn toàn khác nhau, nhưng lại có rất nhiều điểm tương đồng, nhìn thì có vẻ không quá thân thiết, song lại ở cạnh nhau cực kì tự nhiên, có lẽ là do huyết thống?

Đến dưới tòa 16, Đinh Mật ngoảnh đầu nhìn anh, khẽ thốt: “Lục Thời Miễn, sao anh đột nhiên lại chuyển về đây ở vậy?”

Lục Thời Miễn lần tìm bao thuốc theo thói quen, nghe tiếng hỏi quay đầu nhìn cô, cười nhạt: “Chẳng sao cả, muốn chuyển thì chuyển thôi.”

Đinh Mật mím môi, dựng thang nhằm chỗ rồi?

Cô cúi đầu suy nghĩ, ngón tay vân vê quai túi trên chân, Lục Thời Miễn nghiện thuốc nặng, dốc ra một điếu, nhìn cô: “Tôi hút điếu thuốc, em

để ý không?”

Đinh Mật ngẩng đầu nhìn anh: “Anh hút đi, em không ghét anh hút thuốc.”

Lục Thời Miễn bật lửa châm thuốc rồi hạ cửa sổ xe, tay khoác trên bệ cửa hút mấy hơi. Gió nổi lên, vị thuốc lá nhàn nhạt tản khắp khoang xe, anh cúi đầu cười mỉa mai: “Đúng là không ghét, hút gián tiếp rồi cơ mà.”

Tim Đinh Mật đập bình bịch, mặt đỏ bừng, hơi cúi đầu, nhưng qua mấy giây, cô lại ngẩng đầu nhìn anh. Không biết bây giờ nếu cô hút gián tiếp, anh sẽ có phản ứng gì?

Nghĩ đến đó, tâm tư cô bay xa.

Nhưng cô ấp ủ hồi lâu, thấy anh sắp hút hết điếu thuốc cũng không dám nhào tới.

Đinh Tiểu Mật năm mười bảy tuổi dừng cảm thật, cô nghĩ.

“Lục Thời Miễn, tại sao anh lại lấy sinh nhật của em làm mật mã?”

Đinh Mật đã hơn hai mươi sáu tuổi hỏi anh.

Lục Thời Miễn nhích cánh tay khoác trên khung cửa, gầy gầy tàn thuốc, nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt một mí mỏng hơi xếch lên, lộ ra mấy phần sắc bén. Anh cúi đầu liếm mép, tự giễu: “Quen thôi.”

Năm nhất đại học Lục Thời Miễn đổi laptop mới, nghỉ hè Đinh Mật lấy ra xem phim, mở lên thì thấy có mật mã, cô hỏi anh, mở được máy. Nhưng lần sau cô lại quên, nguyên nhân là vì anh đặt mật khẩu quá phức tạp, đúng là học sinh xuất sắc của khoa Máy tính có khác. Đinh Mật lẩm bẩm ai oán: “Đặt phức tạp thế làm gì, em lại chẳng nghịch loạn máy tính của anh.”

Lục Thời Miễn thấy cô phụng phịu, khẽ cười thành tiếng. Anh lấy máy tính đặt lên đùi, tay phải gõ phím, tay trái ôm vai cô, kéo người vào trong lòng. Ngón tay thon dài gõ vài phím, anh mở giao diện thay đổi mật mã, vỗ đầu cô: “Tự thay cái em nhớ được đi.”

Đình Mật ngẩng đầu nhìn anh, nhập ngày sinh của mình vào, giải thích như thật: “Bạn trai nhà người ta toàn lấy ngày sinh của bạn gái làm mật mã đấy.”

Lục Thời Miễn phản đối: “Nhà người nào?”

Đình Mật cẩn thận đếm: “Minh Vy đó, còn cả bạn cùng phòng của em nữa.”

Khi ấy Đình Mật đã vui tươi hơn nhiều, thi thoảng sẽ kể chuyện ở đại học với anh, đôi khi còn nói mấy thứ ba láp như bạn trai của ai đấy đến đưa đồ ăn sáng cho bạn gái, vân vân...

Lục Thời Miễn nghĩ đó là ao ước của cô, nhưng xa nhau thật sự có rất nhiều bất đắc dĩ, đó là những thứ anh không thể nào làm được.

...

Nhớ đến ngày trước, vẻ mặt Lục Thời Miễn thoáng thay đổi, anh rút mạnh một hơi cuối cùng, dập thuốc.

Đình Mật ngược nhìn gò má tuần tú của anh, thật sự là thói quen ư? Một thói quen kéo dài nhiều năm như vậy, cô chỉ cần nghĩ đến chuyện mỗi lần anh mở máy tính, mở iPad, thậm chí là điện thoại đều ấn sinh nhật của cô, liền cảm thấy vừa vui sướng vừa xót xa.

Không biết anh có cảm giác gì?

Lục Thời Miễn ngoảnh đầu nhìn cô: “Ngày mai mấy giờ em bay?”

“10 giờ sáng.” Đinh Mật đáp.

Lục Thời Miễn mở khóa xe, đẩy cửa: “Về nghỉ ngơi sớm đi.”

Đinh Mật nhìn anh, gật đầu: “Vâng.”

Cả đêm ấy, Đinh Mật lại mất ngủ, đúng là có bệnh! Bảy giờ sáng hôm sau cô bò dậy dọn đồ, nấu tám cái sủi cảo, ăn xong thì kéo hành lý ra khỏi nhà.

Không ngờ lại gặp Lục Thời Miễn ở dưới tầng.

Cô sững sốt nhìn bóng người cao lớn đang tựa cửa xe hút thuốc, chậm chạp đi tới đứng trước mặt anh, ngẩng đầu cười chào anh: “Chào buổi sáng, Lục Thời Miễn, anh đang chuẩn bị đi làm sao?”

Lục Thời Miễn liếc cô, ném điếu thuốc vào thùng rác gần đó, đón chiếc vali từ tay cô, nhạt giọng: “Không còn sớm nữa, tôi đang đợi em.”

Đinh Mật trống tay, ngơ ngác ngoái đầu nhìn anh.

Lục Thời Miễn đi qua cô, vòng ra cốp xe, cất vali vào.

“Lên xe, tôi đưa em đi.”

Anh đã mở cửa và ngồi vào ghế lái.

Đinh Mật khựng lại, sau đó ngồi vào ghế phụ, ngoảnh đầu nhìn anh: “Thế này thì anh sẽ đi làm muộn mất.”

Lục Thời Miễn đã khởi động xe, đạp chân ga, nhìn thẳng phía trước: “Tôi là sếp.”

Đinh Mật: “...”

Được thôi.

Đinh Mật nghĩ ngợi, nói một câu: “Cảm ơn Lục tổng.”

Lục Thời Miễn cười xì: “Khách sáo rồi.”

Đinh Mật đặt hai tay trên đầu gối, tư thế ngồi mẫu mực như học sinh, ngón tay trắng nõn mảnh khảnh khê móc quai ba lô, cô hơi căng thẳng.

Cảm giác này...

Sao lại thấp thoáng như là Lục Thời Miễn đang theo đuổi cô ấy nhỉ, có thể nào?

Đinh Mật lắc đầu, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Ngày xưa học cấp Ba chỉ có cô đuổi anh chạy, nghĩ sao mà xa cách mấy năm Lục Thời Miễn lại quay ra theo đuổi cô, đã thế còn có tiền đề là cô bỏ Lục Thời Miễn.

Lục Thời Miễn lái xe rất nhanh, nhưng vẫn gặp phải giờ cao điểm, đến sân bay suýt soát giờ. Đinh Mật không ngờ hiện nay Giang Châu lại tắc đường khiếp thế, may mà Lục Thời Miễn đưa cô đi, bằng không cô chắc chắn sẽ đến muộn.

Đinh Mật vội vã xuống xe, Lục Thời Miễn lấy hành lý ra đưa cho cô, Đinh Mật nhận và nói: “Cảm ơn anh.” Nghĩ ngợi, lại bồi thêm, “Anh về làm việc sớm đi.”

Sáng nay bị cô làm lỡ hết rồi.

Lục Thời Miễn nhìn cô: “Em đi một tuần?”

Đinh Mật vuốt tóc, gật đầu nói: “Vâng, nhanh thì năm ngày là có thể trở lại.”

Cô nhìn thời gian, sắp không kịp: “VẬY em đi trước nhé.”

Đinh Mật gấp gáp quay người.

Lục Thời Miễn bỗng nhiên gọi cô lại: “Đợi đã.”

Đinh Mật ngoảnh đầu nhìn anh: “Dạ?”

“Đinh Mật, sớm ngày trở về.”

~~~

Hết chương 57

~~~

Thấy thính anh Lục thả chưa huhu? ~~~~~

Thích Lục Thời Miễn vì như này, chưa từng có hận, chỉ có yêu và thương

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 58

Bắc Kinh tháng 11 lạnh hơn Giang Châu rất nhiều, Đinh Mật vừa xuống sân bay liền run cầm cập, vội vàng bắt xe đến khách sạn. Đến nơi, cô gọi điện cho Đỗ Minh Vy, đợi rất lâu mới có người nghe máy: “Minh Vy, đang bận à?”

Đỗ Minh Vy đang bàn công việc với đạo diễn, tưởng Từ Khiên gọi nên tính mặc kệ, tranh thủ liếc qua, thấy là Đinh Mật mới cầm điện thoại đi ra chỗ khác nghe máy: “Ừm, bình thường. Mà đến Bắc Kinh rồi?”

“Ừ, vừa đến khách sạn.” Đinh Mật nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn hỏi, “Mày với Từ Khiên sao vậy?”

Đỗ Minh Vy mím môi, cười cười: “Thì cứ vậy thôi, không tốt cũng không xấu.”

Giọng điệu được ngày nào hay ngày ấy.

Đinh Mật nghe mà đau lòng, nhỏ giọng hỏi: “Bọn mày nói chuyện cần thận chưa?”

Đỗ Minh Vy lặng im một hồi, giọng như gió thoảng: “Nói rồi, tao bảo chia tay, đương nhiên, không thành công.”

Đã không nhớ nổi là lần thứ bao nhiêu nói chia tay, nhưng cuối cùng kết quả vẫn là không thể, hai người ở bên nhau quá lâu, nếu thật sự cắt đứt,

ai cũng tổn thương, trừ khi có một bên hoàn toàn thông suốt. Hiện tại Đỗ Minh Vy đã thả trôi quan hệ của hai người, mặc nó tùy ý phát triển.

Thật sự có ý định được chẳng hay chớ.

Đinh Mật không biết nên khuyên cô thế nào, Đỗ Minh Vy luôn lý trí hơn cô, cũng nghĩ thoáng hơn cô.

“Minh Vy.”

Đỗ Minh Vy lại cười: “Được rồi, mày đừng lo cho tao, mấy ngày nữa về hẹn cả Thẩm Giai, bọn mình đi dạo phố.”

“Được.”

Đinh Mật lâu rồi không gặp Thẩm Giai.

Hai người trò chuyện xong thì cúp máy. Đinh Mật khoác thêm áo lông rồi trực tiếp đi tìm đạo diễn lồng tiếng. Ở phòng thu, Đinh Mật gặp Diệp Cầm cùng lên chương trình lần trước, Diệp Cầm cười nhìn cô: “Em cũng đến tìm đạo diễn Khương?”

Đinh Mật gật đầu, mỉm cười: “Vâng, chị cũng vậy ạ?”

Diệp Cầm cười: “Ừm.”

Hai người cùng nhau đi vào, đạo diễn Khương đã đang đợi họ, thấy họ cùng đến thì đưa cho mỗi người một tập kịch bản.

Diệp Cầm liếc nhìn kịch bản của Đinh Mật, Đinh Mật lồng tiếng cho nhân vật chính của phim, tên Mạch Nha, còn của Diệp Cầm là Trác Nha, đất diễn ít hơn Mạch Nha.

Đương nhiên, thù lao cũng ít hơn nhiều.

Thử giọng xong, Đinh Mật ở lại phòng thu luôn.

Trong đầu cứ văng vẳng câu dặn trầm lắng “Sớm ngày trở về” của Lục Thời Miễn, làm tim cô đập thình thịch, không biết có phải là ảo giác của bản thân, cô cứ cảm thấy anh còn có ý khác.

Trong lúc nghĩ ngợi lung tung, cô sai thoại mấy lần, không thể không làm lại.

Đinh Mật vỗ mặt, chuyên tâm nào.

Phải sớm ngày trở về.

Lúc này Bắc Kinh còn chưa cung cấp hệ thống sưởi, phòng thu kín mít, không khí rất tệ, vừa lạnh vừa khô. Sức đề kháng của Đinh Mật vốn không tốt lắm, cộng thêm việc lồng tiếng cho phim hoạt hình, giọng phải thanh hơn, cổ họng luôn trong trạng thái đè nén, cứ liên tục như vậy trong bốn, năm ngày, cô bắt đầu mất giọng.

Tình trạng giọng không tốt, hiệu quả lồng tiếng sẽ kém đi, Đinh Mật không thể không ngừng công tác, ở khách sạn nghỉ ngơi đợi cổ họng hồi phục. Nhưng nghỉ ngơi hai ngày vẫn chưa khỏe lại, cô còn bị cảm, đúng là họa vô đơn chí.

Thật ra lượng công việc còn lại cũng không nhiều, lồng tiếng thêm một ngày nữa là xong, kết quả lại bị cảm mạo kéo chậm tiến độ. Đinh Mật rất sốt ruột, song lại bó tay, cô đã thử hết mọi cách có thể, hàng ngày ngâm mình với hoa cúc và kim ngân, uống nhiều nước, nhưng hiệu quả vẫn rất chậm.

Đinh Mật nằm trên giường khách sạn bất lực nhìn điện thoại chăm chăm, hết mở weixin rồi lại tắt, lặp đi lặp lại mấy lần, cuối cùng vẫn quyết định nhắn tin cho Lục Thời Miễn.

Nhưng cô phải kết bạn với anh đã.

Lục Thời Miễn rất bận, đợi anh nhìn thấy lời mời kết bạn thì đã là buổi chiều.

Vừa được chấp nhận không lâu, Đinh Mật liền gửi cho anh một cái biểu cảm đáng thương.

[Lục Thời Miễn, em phải về muộn hai ngày, chưa hoàn thành công việc.]

Lục Thời Miễn dời lực chú ý ra khỏi màn hình máy tính, cầm điện thoại lên, anh nhìn chăm chăm cái biểu cảm đáng thương nọ, cúi đầu cười khẽ, một tay anh chống trán, ngón cái day nhẹ má, tay còn lại trả lời cô.

[Ừm.]

Đinh Mật nhìn weixin nhoén cười, lúc cô vẫn đang nghĩ xem nên trả lời anh thế nào thì điện thoại đổ chuông, Bùi Dịch gọi tới.

“Đinh Mật, em đang ở đâu vậy?”

“Bắc Kinh.”

Bùi Dịch cười: “Khéo ghê, anh cũng đang ở Bắc Kinh, cùng nhau đi ăn bữa cơm nhé.”

Một, hai năm nay, bởi vì công ty phát triển đến Bắc Kinh, Bùi Dịch thường xuyên ở Bắc Kinh.

Đinh Mật nghe giọng điệu của anh thì hình như là anh đã sớm biết cô đang ở Bắc Kinh, nhú má hỏi: “Sao anh biết em đến Bắc Kinh?”

Anh đùa: “Đặt máy theo dõi trên người em đấy, tin không?”

Tin anh mới là lạ, Đinh Mật cạ lời: “Không.”

Bùi Dịch cười: “Không tin thì thôi, em ở đâu? Cần anh qua đón không?”

Đinh Mật vội nói: “Không cần đâu, em tự qua.”

Bùi Dịch lại cười thành tiếng, nói cô nghe địa chỉ.

Đinh Mật mặc áo khoác, cầm theo bình nước ra khỏi phòng.

Trên taxi, Đinh Mật mới phát hiện Lục Thời Miễn lại gửi cho cô một tin nhắn.

[Sao lại lùì ngày?]

Đinh Mật nhanh chóng đáp: [Không có gì, chỉ là chưa lồng tiếng xong thôi, hai ngày nữa là ổn.]

Cô cầm điện thoại, đợi rất lâu nhưng không đợi được tin nhắn trả lời, hơi buồn.

Đến nhà hàng Bùi Dịch hẹn, Đinh Mật đi thẳng vào phòng bao, Bùi Dịch đã ngồi đó, uể oải tựa vào lưng ghế lật xem thực đơn, nhướn mày: “Đến rồi à, lại chọn món đi.”

Bùi Dịch mắc bệnh khó lựa chọn nhẹ, thật khó tưởng tượng, người như thế này lại mắc bệnh khó lựa chọn.

Đinh Mật không so đo với anh, trực tiếp cầm thực đơn gọi món, vì cổ họng, cô gọi cho mình hai món ăn thật thanh đạm, Bùi Dịch trông thấy, nhìn cô: “Đau họng à?”

Đinh Mật thanh giọng: “Không sao, bị nhẹ thôi, em sắp khỏi rồi.”

Bùi Dịch gật đầu: “Em tự chú ý một chút, đừng dùng giọng quá độ.”

Đinh Mật mỉm cười: “Không đâu, em sẽ giữ gìn bát cơm của mình cẩn thận.”

Bùi Dịch nhướn mày cười khê: “Nếu cổ họng không ổn thì cứ đến chỗ anh, thử dựa vào mặt kiểm cơm xem sao.”

Đinh Mật nhìn anh trần trối, đã nói cô không có ý định tiến vào giới giải trí từ lâu rồi mà.

Quan hệ hai người vẫn luôn lửng lờng như vậy, chủ yếu là vì Đinh Mật đã sớm vạch rõ giới hạn với Bùi Dịch, Bùi Dịch muốn tiến thêm một bước cũng không được. Nếu không phải trước kia anh từng giúp đỡ cô, có lẽ ngay cả ăn cơm cùng anh cô cũng không chịu.

Ăn xong, anh đề nghị đưa cô về khách sạn.

Đinh Mật hơi sợ đồng tin đồn tình cảm của anh, từ chối: “Không cần đâu, em tự bắt xe về là được.”

Bùi Dịch cầm chìa khóa, cúi đầu nhìn cô: “Sợ gì, anh cũng đâu phải minh tinh màn bạc, em tưởng đám săn tin ngày ngày rảnh rỗi dòm ngó anh chắc? Trước kia bọn chúng bám theo chụp hình Giang Nhị, không may mình gặp phải thôi.”

“Đi thôi, vừa hay tiện đường.”

Anh đẩy cửa phòng bao, thoải mái bước ra.

Đinh Mật hết cách, đành đi theo anh.

Hai người cùng ra đến cửa, Đinh Mật định ra ven đường gọi xe, Bùi Dịch kéo tay cô lại, không vui: “Đinh Mật, dù là bạn bè bình thường thì ngồi một chuyến xe cũng không cần kiêng kị đến mức này chứ?”

~~

Hết chương 58

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 59

Cô rút tay về, hơi khó xử: “Chỉ là em không muốn làm phiền anh thôi.”

Bùi Dịch hừ lạnh: “Đúng là càng ngày càng khách sáo, phải chăng là có tiến triển với Lục Thời Miễn rồi nên muốn triệt để vạch rõ giới hạn với anh?”

Đinh Mật không nghĩ vậy, nhưng cô thực sự rất sợ bị lên tin tức giải trí với Bùi Dịch, trước kia đã sợ, bây giờ càng sợ hơn. Cô đắn đo, nói: “Em với Lục Thời Miễn có lẽ vẫn còn cơ hội.”

Bùi Dịch chẳng muốn nghe cô nhắc đến Lục Thời Miễn, bực mình nhìn cô: “Được rồi, nếu bị chụp hình thật, anh sẽ đích thân lên weibo làm sáng tỏ!”

Đã nói đến thế, Đinh Mật còn từ chối thì hơi làm kiêu, cô gật đầu: “Được.”

Bùi Dịch: “...”

Cái gì gọi là tự đào hố chôn thân, chính là đây.

Bùi Dịch đưa Đinh Mật về đến khách sạn, ngoảnh đầu nhìn cô: “Thực sự định ở bên Lục Thời Miễn?”

Đinh Mật cúi đầu: “Anh vẫn luôn biết mà, nhưng đây không phải chuyện em muốn là được.”

Bùi Dịch liếm môi, không biết nói gì thì hay, khẽ thở dài: “Em nói em xem, không treo cổ trên cái cây đó thì không chịu được à? Nếu đã như vậy, hồi đó hà tất phải chia tay, lấy tính cách của Lục Thời Miễn, cho dù biết em phải ngồi tù, cậu ta cũng sẽ không dễ dàng buông tay em.”

Đúng, anh sẽ không.

Đinh Mật thì thào: “Anh không hiểu.”

Cảm giác tuyệt vọng và bất lực ấy, trải qua một lần là đủ rồi, cô không nỡ để Lục Thời Miễn lại phải chịu cùng cô thêm một lần nữa, cũng không muốn để người thân và bạn bè xung quanh anh biết anh có một cô bạn gái phải đi tù.

Khiến anh bị người ta chỉ trỏ bàn tán, cô khó chịu hơn bất cứ thứ gì.

Bùi Dịch đẩy gọng kính, nhớ đến lần gặp gỡ Lục Thời Miễn ở thành phố C vào hai năm trước, cười mỉa mai: “Đúng, anh không hiểu. Nếu em thật sự có thể quay lại với Lục Thời Miễn, anh phục, cam tâm chịu thua, hai người đều là tình thánh.”

Đinh Mật cười trừ: “Em coi như là anh chúc phúc cho em trước nhé.”

Bùi Dịch hừ lạnh, tức gần chết.

Đinh Mật đẩy cửa xe, cười nhìn anh: “Em về trước đây, học trưởng, tạm biệt.”

Bùi Dịch cau mày, học với chẳng trưởng, học cái đầu em.

Mẹ kiếp ai muốn làm học trưởng của em.

Đình Mật về đến khách sạn lại rót một bình nước, tắm rửa rồi đi ngủ sớm, hy vọng cẩn thận nghỉ ngơi thì ngày mai cổ họng sẽ hồi phục.

Quang Ảnh vẫn chong đèn thâu đêm suốt sáng, Lục Thời Miễn, Từ Khiên và đội kỹ thuật kiểm tra lại phiên bản 1.0 của CRM, đồng thời tỉ mỉ phân tích dữ liệu, sửa chữa hợp đồng bảo đảm với khách hàng, nếu thật sự phát sinh việc để lộ thông tin khách hàng, công ty bằng lòng gánh chịu mọi tổn thất.

Lục Thời Miễn tối thiểu hóa dữ liệu, châm một điếu thuốc, tựa lưng vào ghế thả lỏng.

Từ Khiên liếc anh: “Cho tao một điếu.”

Lục Thời Miễn ném bao thuốc qua.

Từ Khiên rút một điếu, ngậm trong miệng, châm lửa. Trước kia anh và Tần Dạng hút rất nhiều, Lục Thời Miễn bỏ thuốc. Bây giờ Lục Thời Miễn nghiện thuốc nặng, anh vì Đỗ Minh Vy, trái lại hút rất ít.

Đàn ông với nhau ít khi bàn chuyện tình cảm, Từ Khiên buồn bực trong lòng, nhìn anh: “Đi uống mấy ly không?”

“Mày biết tao không uống rượu còn gì. Mày tìm Tần Dạng đi.”

Trừ tiệc xã giao, Lục Thời Miễn sẽ không chủ động chạm đến bia rượu.

Từ Khiên biết gần đây Tần Dạng đang bận phá án, cũng chẳng rảnh hơn họ, nếu anh có thời gian thì đã gọi điện hẹn họ đi ăn từ lâu rồi.

Trịnh Nham của đội kỹ thuật cười nói: “Anh Khiên, không thể chỉ rủ Lục tổng đi chứ, chúng tôi có một đám đây mà.”

Có người đề nghị: “Gọi đồ ăn khuya lên đi.”

“Cậu mời?”

“Tôi? Hai sếp đều ở đây, đến lượt tôi hả? Đúng không anh Khiên.”

Mấy người này không dám động đến Lục Thời Miễn, đành xuống tay với Từ Khiên, Từ Khiên cười nhạt: “Các cậu gọi đi, tôi mời.”

Có người mời, mấy người ra tay nhanh như chớp, thoáng cái đã chọn món xong, chẳng bao lâu thì đồ được đưa đến.

Cả nhóm tụ tập ăn uống trên bàn dài trong phòng họp, đội kỹ thuật chỉ có hai cô gái, còn là mới tuyển đầu năm, đều rất trẻ, đang tựa vào nhau lướt weibo bàn tán về chuyện nam thần với ngôi sao. Lướt một hồi, có cô buột miệng: “Má, Bùi Dịch ăn vụng sau lưng Giang Nhị à?”

Lục Thời Miễn nghe thấy cái tên ấy, tức khắc nhú mày nhìn cô gái nọ, ánh mắt lạnh lạnh.

Cô gái nọ phát run, vội cúi thấp đầu, kéo ống tay áo của cô gái bên cạnh: Mẹ ơi, không cần thận nói bậy trước mặt Lục tổng rồi.

Nếu nói nam thần, ngoại hình của Lục Thời Miễn hoàn toàn ăn đứt mấy ngôi sao đang nổi, chỉ là bình thường anh quá lạnh lùng, dáng vẻ xa cách ấy không phải phụ nữ thông thường có thể lại gần, thêm nữa có cô Khương ở đó, bọn họ cũng chỉ dám âm thầm bàn tán si mê sau lưng.

“Bùi Dịch, tên cậu ấm có tiền đấy á? Tôi nói chứ, nữ thần Giang Nhị của tôi cặp với anh ta quả là lãng phí.”

“Để tôi xem cô gái này là ai?”

“Hơi mờ, không nhìn rõ mặt, tóc ngắn, rất trắng và gầy...”

Lục Thời Miễn càng cau chặt mày, mí mắt thành một đường thẳng, đôi đũa trong tay bị bóp gãy.

Từ Khiên chú ý tới sắc mặt anh, hoài nghi hỏi: “Sao vậy?”

Lục Thời Miễn sầm mặt đứng dậy: “Không sao, mọi người ăn đi.”

Bóng dáng cao lớn quay đi, nhanh chóng ra khỏi phòng họp.

Để lại một đám người đưa mắt nhìn nhau.

“Lục tổng... sao vậy?”

Nổi giận? Đáng sợ thật.

Nhưng mà, đang yên đang lành sao lại nổi giận?

Từ Khiên cầm điện thoại của cô gái kia ra nhìn, tuy hình ảnh hơi mờ, nhưng anh quen biết Đinh Mật nhiều năm như vậy, chắc chắn rất quen thuộc, càng nhìn càng cảm thấy thân hình và bóng dáng ấy giống Đinh Mật. Đến anh còn nhận ra, Lục Thời Miễn tuyệt đối nhận ra, hoặc là anh căn bản đã biết tên Bùi Dịch gì đấy?

Lục Thời Miễn quay về phòng làm việc, đứng trước cửa sổ thủy tinh.

Rất lâu sau, anh lấy điện thoại ra.

Chỉ liếc mắt nhìn một cái, anh liền biết đó là Đinh Mật.

Anh quét mắt đọc bình luận, môi mím càng chặt, ánh mắt càng thêm băng giá, bật ra tiếng cười lạnh.

...

Sáng hôm sau Đinh Mật tỉnh lại, thấy tin nhắn oanh tạc trên weixin mới biết mình đã bị lên hot search với thân phận là niềm vui mới của Bùi Dịch.

Đỗ Minh Vy: Mật Mật, mày với Bùi Dịch có chuyện gì đấy?

Thẩm Giai: Mật Mật, người trên weibo là cậu thật à?

Tin nhắn trong nhóm càng khỏi phải nói, tất cả đều đang bàn tán về cô, người bảo là cô người bảo không.

Đinh Mật nhìn những tin này tỉnh hết cả người, hoảng loạn kéo xuống tìm Lục Thời Miễn, lịch sử trò chuyện của họ vẫn dừng lại ở tối hôm qua.

Cô căn môi, lòng rối loạn, có phần luống cuống, đến tay cũng hơi run. Đinh Mật mở weibo, hot search đã bị đẩy xuống, nhưng ấn tìm kiếm thì vẫn ra.

Tiện tay mở bình luận...

“Còn tưởng Bùi Dịch với Giang Nhị là thật cơ, giới giải trí quả nhiên hỗn loạn.”

“Cô gái này trông không giống người trong giới lắm, nhìn cũng được phết, nhưng chẳng che đậy gì, chắc không nhằm đây chứ? Biết đâu người ta chỉ là bạn.”

“Một chuỗi khách sạn rất bình thường, Bùi Dịch lắm tiền như thế, hẳn là nên đến khách sạn cỡ 5 sao chứ? Đừng bảo là xào tin lấy tiếng đấy nhé.”

Bùi Dịch cũng gửi cho cô một tin: Đã đẩy hot search xuống rồi, chắc là không có ảnh hưởng gì đâu, em đừng lo.

Đinh Mật khóc không ra nước mắt, muốn mắng người.

Lòng cô bây giờ như đang chất chứa cả nghìn cân đá, còn bảo đừng lo? Khó khăn lắm mới có chút tiến triển với Lục Thời Miễn, bây giờ chắc lại bị đá về vạch xuất phát rồi.

Đinh Mật rất khó chịu, ôm điện thoại không biết nên làm sao.

Cho đến khi Đỗ Minh Vy gọi tới, Đinh Mật giải thích quan hệ giữa mình với Bùi Dịch: “Chỉ là học trưởng và ông chủ thôi, công việc lồng tiếng ban đầu là do anh ấy giới thiệu cho tao, nếu nhất định phải nói gì đó thì là anh ấy từng theo đuổi tao, hôm qua chỉ đưa tao về khách sạn mà thôi.”

Đỗ Minh Vy dẫn đo mở lời: “Được rồi, mày chia tay với Lục Thời Miển là vì anh ta?”

Đinh Mật im lặng.

Trong mắt Lục Thời Miển, đúng là vì Bùi Dịch.

Đỗ Minh Vy tưởng cô ngầm thừa nhận, có phần kinh ngạc: “Là thật hả? Nghe tao nói này Mật Mật, vì người đàn ông như thế mà chia tay với Lục Thời Miển thì đúng là lỗ to, Lục Thời Miển ức chết mất.”

Đinh Mật gãi đầu, bất lực thở dài: “Tao đi lồng tiếng đã, tối về Giang Châu nói với mày sau.”

Cổ họng Đinh Mật đã gần khô hẳn, hôm nay hoàn thành công tác, tối chạy về Giang Châu.

Cúp điện thoại, Đinh Mật thấp thỏm lo lắng gửi cho Lục Thời Miển một tin nhắn.

[Lục Thời Miển, tối nay em về.]

Đợi một lúc, không đợi được lời đáp của anh.

[Em có chuyện muốn nói với anh.]

Vẫn không có tin nhắn trả lời.

Đinh Mật ủ rũ đi thu dọn đồ đạc, xách hành lý ra trả phòng, trực tiếp bắt xe đến phòng thu.

Ở trong phòng thu âm u lạnh lẽo, Đinh Mật đứng ngồi không yên, vẫn cầm lòng chẳng đành gọi cho Lục Thời Miễn, điện thoại đổ chuông rất lâu mà không có người nghe máy.

Đinh Mật càng thêm bất an, tận đến khi cô tưởng tiếng chuông sắp dứt, điện thoại bỗng nhiên được kết nối.

Cả người cô căng cứng, phòng thu quá yên tĩnh, cô nghe thấy rõ hơi thở trầm lắng quen thuộc của người đàn ông bên kia.

“Lục Thời Miễn...”

Bên kia không một âm thanh, cách điện thoại cũng cảm nhận được sự lạnh lùng của anh, Đinh Mật vốn định giải thích lại không nói nên lời.

Giây sau, cuộc gọi kết thúc.

Đinh Mật lặng người cầm điện thoại, ánh mắt tiêu điều dán chặt vào màn hình. Rất lâu sau, cô cúi đầu cười khẽ, cười đến nỗi nước mắt muốn rơi.

Tốt thôi, khỏi cần nghĩ xem nên giải thích thế nào nữa.

Haiz, quả nhiên không thể quá chờ mong.

Càng chờ mong, càng mất mát, càng khổ sở, càng đau lòng.

Hoàn thành công việc, Đinh Mật xách hành lý ra khỏi phòng thu, Diệp Cẩm thấy cô, mỉm cười: “Đinh Mật, thì ra em quen Bùi Dịch.”

Đinh Mật nhìn cô, khẽ vâng, không giải thích gì thêm.

Diệp Cầm ngượng ngùng thu nụ cười lại: “Em định về à?”

Đinh Mật gật đầu, nặn ra một nụ cười: “Vâng, em đi trước nhé, tạm biệt.”

Chuyến bay lúc tám rưỡi.

Đinh Mật xuống đến Giang Châu đã là mười một giờ đêm, cô bắt xe về Tỉnh Hải Thành, dừng trước cổng tiểu khu.

Đẩy cửa xe, một cơn gió lạnh ập đến, Đinh Mật khép chặt áo, cúi đầu xách hành lý đi vào tiểu khu. Trong đêm tối, tiếng bánh xe lăn trên nền đất phá lệ rõ ràng và cô quạnh.

“Cô Đinh về đây à!”

Đinh Mật nghe tiếng quay đầu, Tiểu Ngụy nhìn cô cười xán lạn, nụ cười này hiện trong đêm thu quả là ấm áp.

Ấm đến nỗi Đinh Mật suýt rơi nước mắt, cô gượng cười, lúm đồng tiền lơ mơ bên má: “Ừm, tôi về rồi.”

Kéo vali, tiếp tục đi về phía trước.

Một mình cô, cũng có thể đi về phía trước.

...

Đến tòa 16, Đinh Mật dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên.

Khung cửa nọ tối đen như mực.

Nắm chặt hành lý trong tay, Đinh Mật đi tiếp đến tòa 19.

Ra khỏi thang máy, Đinh Mật mệt mỏi cùng cực buông hành lý xuống bên cạnh, thò tay vào trong túi lần tìm chìa khóa.

Tìm thấy chìa khóa, cô xách hành lý cúi đầu đi về phía cửa nhà.

Đèn cảm ứng vụt sáng.

Đinh Mật ngược mắt liền trông thấy bóng dáng cao lớn đang tựa trên khung cửa nhà mình. Người đàn ông nọ mặc một thân tây trang đen, không đeo cà vạt, cổ áo sơ mi để mở hai cúc, dáng vẻ lạnh lùng xa cách, đôi mắt một mí có vẻ khắc nghiệt kia đang chăm chăm nhìn cô đầy lạnh lẽo.

Lục Thời Miễn đi về phía cô.

Đinh Mật sững sờ ngẩng đầu nhìn anh, thì thào: “Sao anh lại đến đây...”

Nhìn gần mới biết mắt anh không lạnh như thế, vẻ mặt dường như đang kiềm chế.

Kiểm chế cái gì? Cơn tức giận?

Lục Thời Miễn không đáp, đột nhiên đè cô lại, ấn cô lên tường, cúi đầu lấp kín môi cô.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 60

Cạch!

Chìa khóa rơi xuống đất.

Khoản khắc anh áp đến, Đinh Mật ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt.

Sau lưng là khung tường lạnh băng, trước mặt là lồng ngực rộng lớn rắn chắc, ấm áp như xưa của Lục Thời Miễn.

Đinh Mật bị giam chặt bên trong, không thể nhúc nhích.

Nụ hôn của Lục Thời Miễn mãnh liệt như cuồng phong bão táp, anh hôn vừa dữ dội vừa tàn nhẫn, cơ hồ không cho cô cơ hội để thở, mỗi lần đều dùng hết sức lực, tựa như muốn nuốt cô vào bụng, môi lưỡi kịch liệt xâm chiếm.

Đinh Mật chưa từng đón nhận nụ hôn nào như thế này, còn dữ dội hơn cả nụ hôn chia tay mấy năm trước, dường như mang theo vô tận oán hận và trách cứ, tất cả đều trút hết lên nụ hôn này.

Đinh Mật hơi hoảng sợ, vươn tay đẩy anh ra, lập tức bị anh tóm chặt lại, bẻ quặt ra sau lưng. Cánh tay đè sau eo cô nặng nề ép về phía trước, hai người dính chặt không một kẽ hở, hôn càng lúc càng thêm sâu.

Không khí trong lồng ngực sắp cạn hết, Đinh Mật dần khó thở, cơ thể mềm nhũn.

Mặt đỏ, mắt cũng đỏ.

Lục Thời Miễn xoáy sâu vào đôi mắt phủ đầy sương của cô, khẽ nhắm mắt, nụ hôn trở nên dịu dàng triền miên.

Đinh Mật đắm chìm vào nụ hôn này, dần đáp lại anh.

Không một âm thanh, đèn tắt.

Hai bóng người quấn quýt say mê trong bóng tối, chỉ còn hơi thở của đôi phương chìm nổi bên tai.

Rất lâu sau, anh dán trên môi cô, thở dài: “Đinh Mật, em giỏi lắm.”

Khiến anh vừa yêu vừa hận.

Dẫn vật thấu xương.

Nhưng Đinh Mật hiểu lắm, cô tưởng ý anh là Bùi Dịch, lông mi khẽ run, cúi đầu tránh khỏi nụ hôn của anh.

Đôi môi tê dại.

Cô mím cánh môi hơi sưng, lí nhí giải thích: “Em với Bùi Dịch không phải như vậy, anh ấy chỉ tiện đường tiễn em về khách sạn, trước kia...”

“Đừng nhắc đến anh ta trước mặt anh.” Lục Thời Miễn ngắt lời cô, môi mím thành một đường, cau chặt mày, nghiêng đầu nhìn đi nơi khác.

Đinh Mật cứng đờ người, lảng lảng cúi đầu.

Lục Thời Miễn hít sâu một hơi, buông cô ra, lùi về sau một bước.

Giảm lên chiếc chìa khóa đánh rơi.

Dịch chân ra, khom người nhặt lên, nhìn chiếc chìa khóa trong tay, anh bật cười.

Đình Mật căn môi nhìn chiếc chìa khóa trong tay anh, vươn tay tới: “Đưa em.”

Lục Thời Miễn nắm chìa khóa trong tay, rũ mắt nhìn cô đăm đăm: “Đình Mật, em nói thật cho anh biết, em trở về, rốt cuộc có từng nghĩ đến anh, nghĩ đến chúng ta.”

Hoặc là nói, em trở về có phải vì anh?

Đình Mật sững sốt, không ngờ anh sẽ hỏi thẳng như vậy.

Cô nói thật: “Có chứ...”

Sao có thể không nghĩ?

Gần sáu năm, hơn hai nghìn ngày đêm, không một ngày nào có thể không chế bản thân không nghĩ tới.

Lục Thời Miễn liếm mép, khóe môi hơi cong lên.

“Ding Doong...”

Thang máy đột nhiên mở cửa, một đôi tình nhân trẻ tuổi thân mật khoác tay nhau ra khỏi đó, vừa rẽ vào thì nhìn thấy đôi nam nữ đứng trước cửa nhà nọ, nam đẹp trai quyến rũ, nữ cũng rất xinh đẹp, đang quay đầu nhìn họ, môi sưng đỏ, trông là biết vừa làm gì.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, đôi tình nhân nọ cũng không ngờ hơn 12 giờ đêm còn có người đứng ngoài hành lang...

Có lẽ họ vừa phá hỏng chuyện tốt gì rồi.

Đinh Mật nhận ra đó là khách mới thuê của căn hộ bên cạnh, đứng ngoài cửa chung quy cũng không hay, cô cúi đầu xách hành lý, vươn tay ra trước mặt Lục Thời Miễn: “Trả em chìa khóa.”

Lục Thời Miễn rút tay trong túi quần, không nhúc nhích.

Đôi tình nhân đối diện hình như cũng không vội, tìm chìa khóa chậm rì rì.

Người đàn ông nói: “Không phải em cất chìa khóa ở trong túi sao?”

Cô gái nói: “Thì em đang tìm đấy thôi?”

“Ai bảo trong túi em toàn là mỹ phẩm, mẹ kiếp, để nhiều như thế có ăn được không?”

“Liên quan quái gì đến anh.”

...

Đinh Mật hơi cuống, ngẩng đầu nhìn anh: “Đưa chìa khóa cho em, chúng ta vào trong rồi nói...”

Lục Thời Miễn liếc cánh cửa màu đỏ sậm, rút tay ra khỏi túi quần, vào trong thì không phải nói chuyện nữa rồi.

Anh đưa chìa khóa cho cô.

Đôi tình nhân đối diện cuối cùng cũng tìm được chìa khóa, trước khi đóng cửa còn liếc nhìn họ.

Đinh Mật vội nhận lấy chìa khóa, mặt đỏ bừng, kéo hành lý đi mấy bước. Cô cắm chìa khóa vào ổ, tim đập thành thịch, sau đó xoay chìa mở cửa, ngoảnh đầu nhìn anh.

Lục Thời Miễn vẫn đứng yên, ghim mắt vào gương mặt ửng đỏ và sự
mỏi mệt không thể che giấu của cô: “Em nghỉ ngơi sớm đi.”

Đinh Mật ngẩn ngơ chớp mắt.

Không... vào sao?

Lục Thời Miễn đi tới, vò tóc cô: “Đinh Mật, sớm quay trở về.”

Dứt lời, bóng dáng cao lớn quay đi, mở thang máy, bước vào trong.

Để lại Đinh Mật đứng sững sờ tại chỗ.

Cứ, cứ thế thôi? Hôn xong liền chạy.

Sớm quay trở về?

Đêm hôm ấy Đinh Mật ngủ mê man, trong giấc mơ toàn là nụ hôn
mãnh liệt của Lục Thời Miễn, Đinh Mật bị trêu chọc đến nổi toàn thân
mềm nhũn, bụng dưới co rút, cuối cùng, cô cuộn tròn cơ thể, đau đớn tỉnh
lại.

Đinh Mật bò dậy, mặt trắng bệch, những hình ảnh ướt át trong mơ
hoàn toàn tan biến.

Lấy băng vệ sinh, ôm bụng đi vào nhà tắm.

Trưa, Thẩm Giai lập nhóm chat ba người trên weixin, hỏi trong đó:
Tối nay đi chơi không? Tổ muốn mời các cậu ăn cơm!

Đỗ Minh Vy: Cậu có tin vui à?

Thẩm Giai gửi một cái biểu cảm xấu hổ: Đáng ghét.

Đỗ Minh Vy nhả một biểu cảm kinh hãi: Thật hả? Trương Luân được
đấy, tối nay để tổ mời cho, Đinh Tiểu Mật đâu? Lên tiếng đi nào.

Đinh Mật đang nằm bẹp trên giường, vừa tỉnh dậy thì đọc được tin nhắn, đáp bằng một cái biểu cảm siêu cấp đáng thương: Dì cả đến thăm, đau đến độ bán thân bất toại, vài ngày nữa được không? Mấy ngày nữa tớ mời các cậu.

Đỗ Minh Vy: Sao vậy? Trước kia có thấy mày đau đến mức ấy đâu.

Đinh Mật sống chẳng dễ dàng gì trong hai năm nọ, sau khi đi ra thì thân thể rất kém, cộng thêm hoàn cảnh lồng tiếng của những ngày trước, chịu đựng mấy hôm, lần này còn đau gấp bội những lần trước. Cô ôm túi nước ấm đặt trên bụng, đáp: Mấy hôm trước ở Bắc Kinh lạnh quá, tao lại bị cảm, lần này đau gần chết.

Thẩm Giai: Cậu muốn đi khám Đông y không? Bệnh viện của Trương Luân có một bác sĩ Đông y rất giỏi.

À đúng, Trương Luân là bác sỹ ngoại khoa.

Đinh Mật: Thật sự giỏi lắm à?

Năm ngoái cô cũng thử uống thuốc Đông y để điều dưỡng, nhưng không có tác dụng mấy.

Thẩm Giai gửi địa chỉ cho cô: Cậu thử xem, thật sự được lắm, tớ bảo Trương Luân đặt số giúp cậu, ngày mai được không?

Đinh Mật đồng ý.

Ngày hôm sau, Đinh Mật lê người đi khám Đông y, bác sĩ bốc thuốc, bệnh viện sắc cho, đến chiều mới lấy được.

Cô đành về trước.

Lúc đi qua tòa 16, Đinh Mật đột nhiên nhớ đến lời Lục Thời Miễn nói, tay đặt trong túi.

Chìa khóa và thẻ nhà vẫn còn đây.

Cô do dự chốc lát, cuối cùng vẫn quay về nhà mình.

Sáu giờ chiều, Đinh Mật xách một túi lớn thuốc Đông y đã được sắc xong ra khỏi bệnh viện, toa thuốc cho hai tuần, một ngày ba túi, rất nặng.

Trời âm u sắp đổ mưa, Đinh Mật đứng ngoài cửa một lúc lâu vẫn không gọi được xe, hơi sốt ruột.

Cho đến khi có một chiếc Mercedes-Benz dừng trước mặt cô.

Lục Thời Miễn hạ cửa sổ xe, nhìn mái tóc rối tung vì gió của cô: “Lên xe.”

Đinh Mật ngần ra, cô vội mở cửa xe ngồi vào trong, đặt túi thuốc Đông y nặng trĩch lên chân, ngón tay bị siết đỏ. Cô xoa tay, nhìn anh: “Sao anh lại ở đây vậy?”

Lục Thời Miễn nhìn túi thuốc trên chân cô, cô vừa lên, cả khoang xe liền toàn là mùi thuốc Đông y, anh trầm giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Cái này sao, thuốc Đông y ấy mà.”

“Anh hỏi em tại sao lại phải uống thuốc.” Anh cau chặt mày.

Đinh Mật vội nói: “Em bị đau bụng, điều dưỡng thân thể thôi.”

Lục Thời Miễn nhìn cô, âm thầm thở phào, không nói gì nữa, lái xe đi.

Đinh Mật lặng lẽ nhìn gò má anh, hỏi lại: “Sao anh lại ở đây vậy?”

“Qua bàn công việc.”

Trước kia công ty game Cửu Ưc đã kí hợp đồng sử dụng CRM ba năm, nhưng vì những lời bình không hay mà đang tính hủy bỏ hợp đồng,

Lục Thời Miễn đích thân đến bàn bạc, đảm bảo nếu như thật sự phát sinh việc tiết lộ thông tin khách hàng, anh sẽ đền bù toàn bộ tổn thất, đồng thời chấp nhận chiết khấu, duy trì hợp đồng này.

Không ngờ lại thấy cô đang bắt xe ở ven đường.

Tầm giờ này, lại còn sắp mưa, cô bắt được xe mới lạ.

“Ồ.”

Đinh Mật nhìn ra ngoài trời, trên cửa kính in mấy giọt mưa, dần dần, càng lúc càng nhiều, phủ kín khung cửa.

Mưa rồi.

Bên ngoài gió bão thét gào, cây cối lung lay, lá khô rơi lả tả.

Chớp mắt đã sắp đến cuối thu.

Lúc xe lái vào tiểu khu, điện thoại Đinh Mật đổ chuông, là Đỗ Minh Vy, cô nhắc nhở Đinh Mật: “Tối nay chiếu chương trình, mà đừng quên xem đấy.”

Đinh Mật mỉm cười: “Yên tâm đi, tao không quên đâu, tám giờ tối nay tao sẽ canh TV đúng giờ.”

Đỗ Minh Vy ngẫm nghĩ, đoạn nói: “Không biết liệu có ai nhận ra mà không, mấy ngày trước mà bị lên hot search với Bùi Dịch, tuy hình ảnh không rõ, nhưng chưa chắc sẽ không có người đem ra so sánh, hơn nữa...”

Hơn nữa tổ chương trình cố ý lấy Đinh Mật làm chủ, diễn viên chuyên lồng tiếng cho Giang Nhị.

Đinh Mật thoáng giật mình, gần đây bị Lục Thời Miễn làm cho rối lòng, cô suýt quên mất chuyện này, hơi lo lắng: “Vậy phải làm sao?”

Đỗ Minh Vy an ủi cô: “Đừng lo, tao nói vậy thôi, mày cũng không phải ngôi sao điện ảnh, cư dân mạng chắc không rảnh thế đâu. Mày lấy thuốc chưa? Uống cho cẩn thận, đừng quên tối mai cùng nhau ăn cơm đấy.”

Chuyện này Đỗ Minh Vy cũng hết cách, chương trình đã được xét duyệt, cô không có quyền thay đổi gì, chỉ mong đừng có ai cố ý moi móc tung tin.

Xe dừng ở ven đường.

Đinh Mật ngẩng đầu nhìn, đến rồi.

Cô nhanh chóng nói thêm mấy câu, cúp máy trước.

Nhưng cô không mang ô.

Lục Thời Miễn mở cửa xe, đội mưa vòng ra cốp xe lấy ô, anh bật ô chuyển đến trước cửa ghế phụ, mở cửa xe, cúi đầu nhìn cô: “Xuống đi.”

Đinh Mật xách theo túi thuốc nặng trĩu xuống xe.

Anh nhìn chăm chăm gương mặt hơi tái của cô, đón lấy túi thuốc nọ, ôm vai cô, kéo người sát vào dưới tán ô.

Hai người kề nhau rất gần, tim Đinh Mật đập như trống, cô đứng trước mặt anh, nâng tay, nhẹ nhàng gạt đi những hạt mưa đọng trên vai anh.

“Đi thôi.” Cô đỏ mặt nói.

Đi được mấy bước thì điện thoại Đinh Mật lại đổ chuông, cô lấy ra xem.

Là Chu Thanh.

Lục Thời Miễn liếc nhìn, ngừng bước. Đinh Mật mím môi nhận cuộc gọi, Chu Thanh ở bên kia hỏi cô có bận không, khi nào thì qua đó ăn cơm.

Đinh Mật nói: “Con không bận, ăn cơm thì để sau ạ.”

Lần trước gặp Tiết Chấn, cô không qua đó nữa.

Chu Thanh thở dài, lại nhanh chóng thay đổi ngữ khí: “Tiểu Mật này, đồng nghiệp của mẹ giới thiệu cho một chàng trai, đối phương nói không để ý con...” Bà ngừng lại, hỏi lấy lòng, “Con xem khi nào có thời gian rảnh thì ăn với người ta bữa cơm rồi thử qua lại xem, nếu được thì...”

Đối phương không để ý con...

Đinh Mật ngắt lời bà: “Con nói rồi, con không muốn đi xem mắt.”

Chu Thanh kiên trì: “Nhưng điều kiện cậu đó tốt lắm, mẹ xem ảnh rồi, cũng rất sáng sủa, còn là luật sư...”

“Không cần đâu.” Cô cau mày, “Thế nhé mẹ.”

Đinh Mật cúp điện thoại, ngược mắt liền thấy Lục Thời Miễn đang nhìn cô chòng chọc. Hồi lâu sau, anh mới mĩa mai: “Xem mắt? Đinh Mật, em thấy anh quá dễ nói chuyện hay là em vốn không để anh vào lòng?”

Đinh Mật đuối lý vội giải thích: “Là chủ ý của mẹ em, em nói không cần rồi.”

Gió táp mưa sa, hai người đứng dưới mưa, cô co rụt cổ, mặt càng thêm trắng, không còn một chút máu.

Lục Thời Miễn mềm lòng, trầm giọng hỏi: “Em mang chìa khóa chưa?”

“Chìa khóa gì?” Đinh Mật hơi mờ mịt, lập tức đối diện với ánh mắt của anh, “Mang, em mang rồi...”

Anh không nói gì nữa, ôm cô đi về phía trước.

Đi vào tòa 16, mở thang máy.

Lên thẳng tầng 12.

Đứng trước cửa ngôi nhà từng ở hơn một năm, quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn, tìm Đinh Mật như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Lục Thời Miễn cúi đầu liếc cô, gương mặt không có biểu cảm gì: “Mở cửa thử xem.”

Đinh Mật lấy chìa khóa ra, ngấp ngừng thoáng chốc, cắm chìa khóa vào ổ.

Chìa khóa xoay ổ phát ra tiếng vang khe khẽ.

“Cạch.” Cửa mở.

Trái tim cô nảy đánh thịch.

Cô cắn môi, ngẩng đầu nhìn anh.

Lục Thời Miễn đẩy cửa ra, đi vào trước.

Đinh Mật ngẩn người hồi lâu, chậm rãi bước vào. Đứng ở lối vào, quét mắt nhìn ngôi nhà dường như không thay đổi gì, đầu óc cô trống rỗng, mắt chưa xót, tiến lên phía trước vài bước.

Trên bàn trà vẫn đặt chiếc hộp đựng đồ cô mua, gối tựa trên sofa cũng còn đó, chỉ là đã cũ. Tất cả mọi thứ đều vẹn nguyên, bao gồm cả Lục Thời Miễn, dường như mấy năm mất mát chưa từng tồn tại.

Người đàn ông cao lớn đứng trước cửa sổ, tay kẹp điều thuốc, khói thuốc vẫn vút quanh anh, càng lộ rõ vẻ cô đơn tịch liêu.

“Lục Thời Miễn.”

Cô đứng sau lưng anh, ngập ngừng gọi.

“Ừm.” Anh thấp giọng đáp, hút một hơi thuốc.

“Anh không thay khóa.”

“Ừ.”

“Tại sao?” Giọng cô khô khốc. Lúc trước anh gạt cô là đã đổi khóa.

Lục Thời Miễn quay lại, nhìn cô đăm đăm, cúi đầu cười tự giễu: “Em nói xem?”

Trái tim Đinh Mật vừa chua vừa chát, như ngâm trong nước, sắp căng phồng, không biết nên đáp thế nào. Cô ngẩng đầu nhìn anh, mắt ngấn nước.

Lục Thời Miễn nhận thua.

Anh nhìn cô chăm chú, nói từng chữ: “Em nói nếu như em chia tay với anh, nhất định là vì em đã lạc đường. Được, vậy anh quay trở về.”

Đinh Mật mím chặt môi, nấc lên: “Anh vẫn còn nhớ.”

Chỉ là một câu nói vừa ngang bướng vừa mơ hồ như thế, dưới áp lực của hiện thực, cô đã sắp lãng quên.

Lục Thời Miễn không quên, có lẽ là trong tiềm thức muốn giữ lại cho mình một tia hy vọng, anh không nỡ lòng quên: “Nếu có một ngày em cũng trở về, anh coi như em đã tìm thấy đường.”

Anh cúi người ôm cô vào lòng, than khẽ một câu bên tai cô...

“Đinh Mật, anh vẫn luôn đợi em.”

Anh vẫn luôn đợi em trở về.

~~~

Hết chương 60

~~~

Về với nhau rồi về với nhau rồi về với nhau rồi huhu

Lúc dịch chương này vừa type vừa khóc. Ngày trước mình gục ngã trước Lục Thời Miễn cũng là vì đọc đến chương này, không biết nói gì hơn
=((((((((((((((((

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 61

Đinh Mật trào nước mắt, hai tay níu chặt lớp áo bên hông anh, lòng đau không nói nên lời, úp mặt trong ngực anh kìm nén tiếng nức nở.

Lục Thời Miễn vốn không muốn thấy cô khóc, anh xoa đầu cô, nói khẽ: “Khóc gì? Người nên khóc là anh mới đúng.”

Anh mới là người bị ruồng bỏ.

Đinh Mật nghẹn lại, vừa quần bách vừa hổ thẹn, đánh vào hông anh một cái theo thói quen.

Vẫn thích đánh người như vậy.

Lục Thời Miễn cúi đầu mỉm cười, giữ tay cô lại, ôm vai đẩy cô ra, cúi xuống nhìn cô.

Đinh Mật lau nước mắt, nhìn anh, nghẹn giọng: “Em xin lỗi.”

Xin lỗi cái gì đây?

Quá nhiều thứ, đến nay trong lòng đã rối như mớ bòng bong. Cô không biết quyết định chia tay năm ấy rốt cuộc là đúng hay sai, người lỡ làng hoài phí là cô hay anh, ngược xuôi ngang dọc, quanh co khúc khuỷu, anh lại vẫn còn ở chốn cũ.

Cô chỉ thấy quá may mắn.

Cô có tài có đức gì chứ?

Lục Thời Miễn chăm chú nhìn cô gái mắt đỏ hoe trước mặt, nói không để ý là giả, nhưng không có gì quan trọng hơn việc cô đứng đây vào giây phút này. Anh vò tóc cô, nhìn đi nơi khác, cười tự giễu: “Thôi, có lẽ đời trước anh nợ em.”

Anh buông cô ra, đi vào phòng ngủ.

Đinh Mật đứng tại chỗ, bối rối không biết làm sao.

Mấy phút sau, cô nghe có tiếng nước truyền ra từ phòng tắm.

Anh đang tắm.

Đinh Mật nhìn túi thuốc Đông y đặt trên bàn uống nước, đây là lượng thuốc cho hai tuần, phải bảo quản trong tủ lạnh. Cô nhìn về phía phòng ngủ, nghĩ ngợi, quyết định ngồi xuống sofa đợi anh. Đinh Mật không nhịn được lại ngẩng nhìn xung quanh, căn nhà này gần như không thay đổi gì, tựa hồ cô chưa từng rời khỏi đây.

Cô cúi đầu nhìn thời gian, đã gần tám giờ.

Chương trình sắp được phát sóng.

Mười phút sau, Lục Thời Miễn mặc quần đen áo len đi ra, dáng người cao lớn, tay cầm khăn lông lau tóc, anh tuần sàng sửa.

Đinh Mật đứng dậy tiến lên trước mấy bước, xách túi thuốc: “Em... em về trước nhé.”

Lục Thời Miễn khựng lại, nheo mắt nhìn cô.

Ngay lập tức, anh vứt khăn đi, kéo cô ngã vào lòng mình. Đinh Mật không kịp đề phòng, túi thuốc rơi xuống đất, còn anh đã cúi đầu hôn cô,

càng hôn càng kịch liệt.

Đinh Mật tì tay trên lồng ngực rắn chắc của anh, không thể động đậy, chỉ có thể ngẩng đầu đón nhận.

Rất lâu sau, anh buông cô ra, đôi mắt một mí cong cong toát hơi lạnh: “Đinh Mật, anh biểu hiện còn chưa đủ rõ ràng sao?”

Đinh Mật thở dốc, hơi sợ anh như thế này, vội lắc đầu: “Không phải...”

“Vậy em còn muốn về đâu?”

Đinh Mật nhìn túi thuốc rơi trên nền, có bịch còn bị rách, nước thuốc đen sì rỉ ra ngoài, mùi đắng cay mũi lan tràn trong không khí: “Thuốc này phải bảo quản trong tủ lạnh, em định mang về cất cái đã...”

Lục Thời Miễn cười lạnh, khom lưng xách túi thuốc lên, đi vào phòng bếp, lấy bịch thuốc bị rỉ ra, nhét cả túi lớn vào tủ lạnh, đoạn quay người nhìn cô: “Còn gì nữa?”

Đinh Mật mím môi: “Em còn phải về...”

“Về làm gì?”

Một câu lạnh băng.

Đinh Mật hít sâu một hơi, nhìn anh: “Về thu dọn hành lý, chuyển lại đây.”

Lục Thời Miễn liếc cô, về phòng lấy áo khoác, nhanh chóng đi ra, cầm chìa khóa: “Anh đi cùng em.”

Ngoài trời vẫn chưa tạnh, mưa gió trập trùng, thực sự không phải lúc thích hợp để chuyển nhà.

Hai người đi chung dưới một tán ô, về đến nhà Đinh Mật.

Lục Thời Miễn vì che cho cô mà ướt hết nửa người, nhưng anh hiển nhiên không bận tâm, nhìn cô: “Đi dọn đồ đi.”

Đinh Mật chỉ có thể cấp tốc nhét quần áo và vật phẩm cần thiết vào vali, đẩy hành lý đi ra, nhìn anh giải thích: “Chuyển một ít qua trước, những thứ còn lại em chuyển dần sau.”

Lục Thời Miễn gật đầu, đón vali hành lý.

Một lần nữa, trở về... nhà.

Lục Thời Miễn xách vali vào phòng ngủ, Đinh Mật hơi đỏ mặt, thoáng khựng lại, đoạn nổi gót theo anh.

Vali được đặt cạnh tủ quần áo.

Lục Thời Miễn nhìn cô đứng nơi cửa: “Em đi tắm trước đi.”

Đinh Mật gật đầu, mở vali lấy một bộ quần áo ở nhà, dưới tầm mắt của anh, cô lại lấy thêm nội y và một miếng băng vệ sinh, ôm đồ đỏ mặt chạy vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, sản phẩm dưỡng da trước kia cô dùng vẫn còn đó, ngày ấy nhỏ tuổi, ý vào làn da trắng căng mịn, cô chỉ dùng sữa rửa mặt và kem dưỡng ẩm.

Đinh Mật nhìn cô gái trong gương, nở nụ cười.

Bất kể thế nào, hôm nay cô cũng rất vui.

Lục Thời Miễn liếc về phía nhà tắm, cúi đầu nhếch khóe môi, nhìn thời gian, nhì nhằng mãi đã sắp chín giờ, hai người còn chưa ăn tối.

Đêm mưa rất khó mua thức ăn ngoài, trong tủ lạnh chỉ còn sủi cảo đông lạnh Lục Thời Phong bỏ vào và thuốc Đông y của cô.

Lục Thời Miễn thay quần áo, đi nấu sủi cảo.

Lúc Đinh Mật đi ra, cô tiện tay ném những thứ không dùng nữa vào thùng rác, vừa quay người thì thấy Lục Thời Miễn đang bưng đĩa ra khỏi phòng bếp.

“Lại đây ăn tối.”

“Ồ.”

Cô tò mò, anh còn biết nấu nướng?

Bước tới nhìn, là sủi cảo, chắc là loại mua ở siêu thị.

Hai người ngồi xuống đối diện nhau, cô cắn một miếng, nói: “Lục Thời Miễn, mấy ngày nữa em gói sủi cảo cho anh nhé, em gói ngon hơn cái này.”

Lục Thời Miễn liếc cô, đồng ý.

Ăn xong, Đinh Mật đun nước ngâm thuốc, Lục Thời Miễn rửa bát.

Cô đứng sau lưng anh, ngẩn ngơ ngắm nhìn tấm lưng cao lớn mạnh mẽ của người trước mắt, vẫn thấy không thể tin nổi. Cứ... cứ thế ở cùng nhau rồi? Hạnh phúc đến quá nhanh, có phần không chân thực.

Không biết Lục Thời Miễn nghĩ thế nào.

Lục Thời Miễn nghĩ rất đơn giản, anh đã nói đến thế, bản thân không muốn thăm dò từng bước nữa, cách tốt nhất là mang người về nhà trước, còn những thứ khác...

Anh mím chặt môi, khóa vòi nước.

Tiếng nước vang ùng ục, sôi rồi.

Cô đặt túi thuốc trong bát, đổ nước vào.

Lục Thời Miễn rửa tay, quay người nhìn cô.

Còn những thứ khác, đều không quan trọng bằng việc cô trở về.

Đinh Mật nhắc túi thuốc lên, lắc đều, độ ấm vừa phải, cô cười với anh, tìm kéo cắt miệng túi.

Người không đã thấy đắng.

Lục Thời Miễn nhìn cô nhú mày uống hết túi thuốc, rót cho cô một cốc nước.

Đinh Mật uống nước, đột nhiên nhớ ra gì đó, hét lên: “Thôi xong.”

Lục Thời Miễn nhú mày: “Sao vậy?”

“Em quên xem chương trình rồi!”

Đinh Mật chạy ra phòng khách, tìm điều khiển, tìm nửa ngày cũng không thấy đâu, đành nhìn anh: “Điều khiển đâu anh, mấy giờ rồi?”

Lục Thời Miễn cũng không nhớ nổi mình đã vứt điều khiển đi đâu, có lẽ đã ném vào thùng rác cũng không chừng, anh đi tới kéo cô lại, hỏi: “Mấy giờ chiếu?”

“Tám giờ.”

“Bây giờ là chín rưỡi.”

“...”

Đợi Lục Thời Miễn mở máy lên mạng tìm link trực tiếp cho cô, chương trình đã đến hồi kết.

Đinh Mật ủ rũ: “Thôi, mai em lên mạng xem lại.”

Đỗ Minh Vy nhắn tin hỏi cô trên weixin: Xem chương trình chưa?

Đinh Mật khai báo thật: Không kịp xem, mai tao xem lại.

Nhóm chat của lớp 11(1) hiện rất náo nhiệt, ban đầu có người chụp ảnh Đinh Mật xuất hiện trên TV gửi vào nhóm, sau đó hầu hết mọi người đều vì tấm ảnh ấy mà đi xem chương trình.

Trong nhóm thảo luận ầm trời, đều đang nói về cô, khen cô ăn ảnh gì đó.

Thẩm Giai đáp một câu: Đây là vì Đinh Mật vốn đã xinh rồi nhé.

Đinh Mật mỉm cười, điện thoại đột nhiên đổ chuông, là Chu Thanh.

Lục Thời Miễn liếc cô, Đinh Mật nghĩ ngợi, nói: “Chắc là em trai em.”

Quả nhiên là Tiết Tiểu Bân gọi tới, trong điện thoại, cậu bé hớn hờ khoe đã thấy cô trên TV.

Chương trình này được chiếu trên toàn quốc, không chỉ Tiết Tiểu Bân, Tiết Chấn và Tiết Ninh cũng thấy. Vốn bố con hai người vừa ăn cơm xong, Tiết Chấn mở TV đổi kênh, đột nhiên nhìn thấy Đinh Mật, còn tưởng mình nhìn nhầm.

Tiết Ninh dọn dẹp phòng bếp xong đi ra, đúng lúc thấy Đinh Mật đang kể chuyện hồi bản thân mới tiếp xúc với nghề lồng tiếng, cô ta trợn mắt nhìn màn hình TV, không thể tin nổi cô gái xinh đẹp nhã nhặn kia chính là Đinh Mật.

Tiết Chấn nhìn Tiết Ninh, đôi kên.

Tiết Ninh lập tức cướp điều khiển mở lại kênh nọ, nhìn màn hình đắm đắm.

Tiết Chấn bất đắc dĩ: “Đừng xem nữa, có gì hay đâu.”

Tiết Ninh tức giận nói: “Tại sao con không thể xem? Cùng là ngồi tù, tại sao nó được sống sung sướng vẻ vang như thế? Còn con thì bị đuổi học, đến tìm việc cũng phải nhờ bố giúp....”

Tiết Chấn sầm mặt, trực tiếp tắt TV, giận dữ: “Công việc ấy chẳng phải tốt lắm ư, con còn chê bai gì?”

Tiết Ninh cáu kỉnh trở về phòng, đóng cửa cái rầm.

“Này.”

Tiết Chấn thở dài, ông đã ngoài năm mươi, mấy năm nữa sẽ nghỉ hưu. Vốn là cái tuổi nên được hưởng phúc, nhưng nhìn cái nơi trống rỗng này xem, nhà không ra nhà, càng nhìn càng thấy lạnh lẽo.

...

Hơn mười giờ tối.

Lục Thời Miễn tắt máy tính, lấy điện thoại của cô đi, nhắc nhở: “Nên đi ngủ thôi.”

Nghĩ đến chuyện đi ngủ, Đinh Mật hơi nóng mặt, cúi đầu thở thê: “Em đi đánh răng.”

Cô chạy biến đi, Lục Thời Miễn nhìn bóng lưng cô, cúi đầu xoa mày, cất máy tính, đi theo.

Đinh Mật súc miệng xong, chậm rì rì lê gót ra khỏi phòng tắm.

Thật kỳ lạ, trước kia hai người đã chung chăn gối biết bao lần, chuyện thân mật nhất cũng từng làm vô số, vậy mà cách mấy năm, cô lại cảm thấy còn căng thẳng hơn lần đầu tiên.

Trong phòng ngủ chỉ để một ngọn đèn mờ màu quýt, không gian ấm cúng. Lục Thời Miễn tựa người vào đầu giường, gập một chân, dáng vẻ biếng nhác, anh đang cúi đầu dùng điện thoại, bất chợt ngược mắt nhìn cô.

Đinh Mật hơi lung lay, chậm chạp bước tới. Cô vén một góc chăn, chui vào, dè dặt nhìn anh nằm bên trái, thậm chí không dám chạm vào anh.

Đợi rất lâu, Lục Thời Miễn vẫn chưa nằm xuống, cơ thể Đinh Mật dần cứng đờ.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, lí nhí: “Anh không ngủ sao?”

Giây sau, đèn vụt tắt.

Lồng ngực cứng như thép của người đàn ông tựa sát lại gần, anh kéo cô vào lòng, thấp giọng nói trên đầu cô: “Năm xa như thế làm gì?”

Tim Đinh Mật đập thình thịch, thân thể vẫn cứng ngắc, thành thật đáp: “Bởi vì rất lâu rồi không ngủ cùng anh, em hơi căng thẳng.”

Trong đêm tối, Lục Thời Miễn khẽ cười thành tiếng.

Đinh Mật sợ lạnh, cơ thể Lục Thời Miễn lại nóng ấm, trong đêm thu lạnh lẽo như thế này, thực thích hợp để ôm nhau ngủ.

Dần dần, cô thả lỏng người, khẽ tựa trong lòng anh, muốn tìm một tư thế thoải mái.

Đột nhiên bị anh giữ chặt tay.

Lục Thời Miễn lật người đè lên cô, hai tay chống hai bên, cúi đầu hôn cô. Anh quần quýt trên môi cô rất lâu, sau đó nụ hôn rơi xuống má cô, tai cô, cổ cô,...

Người Đinh Mật như tan thành nước, nếu nhìn thấy sẽ phát hiện cả cơ thể cô đều ửng đỏ.

Khi anh vùi trước ngực cô, Đinh Mật không nén được thở gấp, siết mái tóc anh, then thùng nhắc nhở: “Lục Thời Miễn, em đang bị...”

“Anh biết.”

Anh nhắm mắt, giọng đã khàn đặc.

Nhớ nhưng biết bao năm tháng, anh chỉ muốn chạm vào cô một chút.

Rất lâu sau, anh trở người sang một bên, ôm cô vào lòng, khép áo cô: “Ngủ đi.”

Đinh Mật mềm nhũn cả người, ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, đắn đo thật lâu, cuối cùng vẫn ngẩng đầu nhìn anh. Thích nghi với bóng tối, cô có thể nhìn thấy đôi mắt chất chứa lửa lòng của anh.

“Lục Thời Miễn, em với Bùi Dịch không có gì hết, trước kia không, hiện tại cũng không...”

Cánh tay ôm cô hơi căng ra.

“Thật đấy.”

Anh không nói gì, cô hơi luống cuống, nhồm dậy, cúi đầu nhìn anh: “Anh tin em không?”

Lục Thời Miễn nhìn cô, qua một lúc, anh ấn đầu cô xuống, kéo người vào trong lòng, vò tóc cô, giọng trầm thấp: “Ngủ đi.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 62

Sáng tinh mơ, Đinh Mật mở mắt, nhìn căn phòng vừa quen thuộc vừa xa lạ, cô thoáng ngẩn ngơ.

Chạm tay sang bên cạnh, chăn gối đã lạnh.

Đinh Mật lấy điện thoại trên tủ đầu giường, mở xem, hơn chín giờ.

Vừa bò dậy thì thấy Lục Thời Miễn đang đứng trước cửa nhìn cô: “Tỉnh rồi?”

Đinh Mật thấy anh ăn mặc chỉnh tề, nhớ hôm nay là thứ Bảy: “Hôm nay anh vẫn phải đi làm sao?”

“Ừm.”

Gần đây công ty bề bộn công việc, thứ Bảy tăng ca là chuyện bình thường.

“Chín giờ rồi...”

Đã muộn rồi nhỉ?

Lục Thời Miễn bước tới vò tóc cô: “Tối cùng nhau ăn cơm nhé?”

Đinh Mật lắc đầu: “Nhưng em đã hẹn với Minh Vy và Thẩm Giai rồi.”

Lục Thời Miễn thu tay về, cup mắt nhìn cô: “Ừm, bữa sáng ở trên bàn, anh đến công ty trước.”

Ngoài trời vẫn đổ mưa, cô tiễn anh ra đến cửa, quay lại nhà ăn, thấy bánh bao và sữa đậu nành trên bàn, không nhịn được mỉm cười, bữa sáng của tuổi học trò, chắc là anh mua dưới nhà.

Ăn sáng xong Đinh Mật mới nhớ đến chuyện chưa xem chương trình tối qua, cô thấp thỏm mò lên weibo, may mà không thấy mình nằm trong top 10 bảng tìm kiếm, bấy giờ mới yên tâm.

Lần trước bị lên hot search với Bùi Dịch, cô thật sự hơi sợ.

Mở bảng hot search, nhìn thấy năm chữ “lồng tiếng cho Giang Nhị” nằm thứ 23 trên bảng.

Cô mở ra xem, các tài khoản giải trí lớn tỏ vẻ người lồng tiếng Giang Nhị chuyên dùng có nhan sắc không thua gì cô, đồng thời đăng ảnh và video cắt, thậm chí có người còn đăng ảnh so sánh. Đinh Mật đọc bình luận.

“Cái gì mà nhan sắc không thua Giang Nhị? Rõ ràng Giang Nhị xinh hơn!”

“Chưa biết chừng sau khi lên chương trình, cô diễn viên lồng tiếng này sẽ có đạo diễn tìm đến, chắc tham gia để mượn cơ hội lấn sân thôi.”

“Đúng là xinh thật, nhưng không phải biết lồng tiếng là biết diễn đâu, Giang Nhị được xem là có diễn xuất trong lớp tiểu hoa, đừng đem một diễn viên lồng tiếng ra đánh đồng.”

Trừ vài bình luận khá đúng trọng tâm, những cái khác toàn là fans Giang Nhị mắng cô. Mấy năm ở trong giới lồng tiếng, Đinh Mật đã thấy rất

nhieu mặt đen tối và hỗn loạn của giới giải trí, đây cũng là một trong những lý do cô vẫn luôn không muốn tham gia chương trình gì.

Đinh Mật âm thầm cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng hot thêm nữa!

Năm giờ chiều, Đinh Mật bắt xe đến nội thành, gặp gỡ Đỗ Minh Vy và Thẩm Giai.

Đến nơi đã hẹn, Thẩm Giai vẫn chưa đến, Đỗ Minh Vy và Đinh Mật đến Starbucks ngồi. Đinh Mật nói với Đỗ Minh Vy: “Tao chuyển qua ở với Lục Thời Miễn rồi.”

Đỗ Minh Vy sửng sốt tròn xoe mắt: “Chuyện khi nào?”

“Tối hôm qua.” Đinh Mật không nhịn được nhoẻn cười, “Hơi nhanh phải không?”

Cô cũng thấy nhanh quá, bây giờ vẫn còn có phần không dám tin.

Nhớ đến câu hỏi trước khi đi ngủ tối qua, Lục Thời Miễn cuối cùng không trả lời cô, anh không tin cô sao?

Đinh Mật cúi đầu, thoáng buồn.

Đỗ Minh Vy tiêu hóa tin tức này, cảm thán: “Đâu chỉ là nhanh, rõ ràng là phi tên lửa, Lục Thời Miễn quả nhiên đã bị mây tóm gọn.”

Nếu mọi người biết Lục Thời Miễn đã quay lại với Đinh Mật, không biết sẽ nghĩ thế nào? Năm ấy Lục Thời Miễn say rượu phát điên nói gì ấy nhỉ?

“Mẹ kiếp, nếu tôi quay đầu, tôi là cháu cô ấy!”

Đinh Mật cúi đầu: “Tao cũng bị anh ấy tóm gọn mà...”

Đỗ Minh Vy cười tựa sát lại gần, thì thầm: “Này, trước kia mày và Lục Thời Miễn ngủ với nhau rồi đúng không?”

Đinh Mật đỏ mặt, nhưng vẫn gật đầu.

Đỗ Minh Vy hừ lạnh: “Tao còn tưởng cậu ta nhịn giỏi lắm chứ.”

Đàn ông đều như nhau.

Đang nói thì Thẩm Giai đến.

Đỗ Minh Vy và Đinh Mật đồng loạt nhìn chăm chăm vào bụng cô. Lớp 11(1) nhiều nam ít nữ, lần họp lớp trước, mọi người kinh ngạc phát hiện, đa số thành viên trong lớp đều đang độc thân, càng đừng nói đến chuyện kết hôn sinh con, hình như chỉ có một người đã kết hôn và có con, có điều hội Đinh Mật không thân với cô gái kia lắm.

Trong nhóm bạn bè tốt, Thẩm Giai là người có thai đầu tiên.

Đỗ Minh Vy xoa bụng cô: “Thật sự có rồi?”

Thẩm Giai cười gật đầu: “Tám tuần rồi, đợi bé con được sinh ra, cho các cậu làm mẹ nuôi.”

Đinh Mật vui sướng: “Được đó, lớp phó mừng lắm đúng không?”

“Ngày nào cũng hôn ha hôn hờ.” Thẩm Giai cười, nhìn họ, “Các cậu cũng nhanh lên, độ tuổi sinh nở của phụ nữ có hạn thôi.”

Đinh Mật vừa quay lại với Lục Thời Miễn, vẫn chưa nghĩ đến chuyện sinh con.

Đỗ Minh Vy càng chưa từng nghĩ tới, cô đứng dậy nói: “Đi thôi, đi dạo phố mua quà cho con nuôi tớ.”

Thẩm Giai cười: “Được, đi nào.”

Ba người dạo quanh một lát, vừa ăn xong thì Trương Luân gọi điện tới, hỏi Thẩm Giai khi nào về nhà, gần như cách nửa tiếng gọi một cuộc. Đỗ Minh Vy bó tay: “Trương Luân sợ bọn tớ ăn mất cậu à?”

Thẩm Giai cũng bất lực: “Cậu không biết đâu, từ lúc tớ mang thai, bố mẹ hai bên đều coi tớ như bảo vật quốc gia vậy...”

Đình Mật nói: “Hay là mình về sớm đi, hôm nay thời tiết cũng tệ, hôm khác đẹp trời bọn mình lại đi dạo.”

Thẩm Giai hết cách: “Đành vậy.”

Vừa dứt lời, điện thoại Đình Mật cũng đổ chuông.

Lục Thời Miễn gọi tới.

“Em đang ở đâu?”

Đình Mật nói anh nghe địa chỉ, Đỗ Minh Vy vốn không muốn về nhanh như thế, tiếc rẻ: “Thôi được rồi, phụ nữ có thai lớn nhất.”

Bên kia điện thoại, Lục Thời Miễn hỏi: “Khoảng mấy giờ về?”

“Bây giờ bọn em đang chuẩn bị về.”

“Đợi anh nửa tiếng.”

“Anh định qua đón em?” Đình Mật khấp khởi trong lòng.

“Ừm.”

Cúp máy, Đình Mật chớp mắt, nhìn Đỗ Minh Vy: “Lục Thời Miễn qua đón tao.”

Thẩm Giai sửng sốt: “Cậu với Lục Thời Miễn làm lành rồi?”

Đinh Mật ngượng ngùng: “Ừm...”

“Oa!” Thẩm Giai hân hoan, tò mò hóng chuyện hai người tái hợp.

Đinh Mật bị quẩn lầy, không còn cách nào khác, đành kể lại ngắn gọn. Thẩm Giai nghe xong bình luận: “Ngầu dã man.”

Chẳng mấy chốc, Trương Luân đến đón Thẩm Giai đi.

Đỗ Minh Vy ở lại chờ Lục Thời Miễn với Đinh Mật.

Đứng ven đường khoảng mấy phút, trời lại đổ mưa, Đinh Mật lấy ô ra.

Đợi thêm một lát, một chiếc SUV đen dừng lại ở ven đường, Từ Khiên xuống khỏi ghế phụ. Đỗ Minh Vy nhìn anh: “Sao anh lại đến đây?”

Từ Khiên cười: “Đến đón em.”

Đỗ Minh Vy trợn trắng mắt: “Anh lái xe đến à?”

Từ Khiên bật ô đi đến trước mặt cô, kéo Đỗ Minh Vy vào dưới tán ô: “Em đi xe rồi, anh không đi nữa.”

Nếu anh cũng lái xe đến, hai người hai xe thì còn ý nghĩa gì, vậy nên anh không đi xe, ngồi xe Lục Thời Miễn đến.

Đỗ Minh Vy không thể đoán được anh, không nói gì, nhìn Đinh Mật: “Mau lên xe đi.”

Bên ngoài lạnh buốt, Đinh Mật đã sớm đông cứng, vội nói: “Bọn mày đi đường cẩn thận nhé.”

Đinh Mật nhanh chóng lên xe, gập ô cất vào túi rồi đặt cạnh chân.

Đoạn ngừng đầu cười với Lục Thời Miễn: “Đi thôi.”

Lục Thời Miễn nhìn cô trống tay: “Em không mua gì à?”

Đinh Mật lắc đầu: “Không có gì cần mua cả.”

Trước kia Đinh Mật rất tiết kiệm, cô không động đến tiền và thẻ Lục Thời Miễn đưa cho, tự đi làm gia sư kiếm tiền sinh hoạt. Lúc chia tay, cô để thẻ lại, chỉ mang theo tấm thẻ học bổng đại học hai vạn kia.

Chiếc xe dần lăn bánh, Đinh Mật nhìn ra ngoài cửa sổ, Từ Khiên đã ôm vai Đỗ Minh Vy đi xa.

“Đinh Mật, em có bằng lái xe chưa?”

Lục Thời Miễn dừng xe trong gara, lúc rút chìa khóa, anh hỏi cô.

Đinh Mật hơi xấu hổ: “Có, em vừa thi năm trước.”

Từ sau khi thi đại học xong, cô gần như không chạm đến xe.

Lục Thời Miễn đại khái cũng hiểu, không nói gì nữa.

Hai người cùng nhau bước vào thang máy, Đinh Mật gợi chuyện: “Thẩm Giai có thai rồi đấy.”

Lục Thời Miễn khựng lại, cặp mắt nhìn cô: “Vậy sao?”

Đinh Mật gật đầu: “Ừm, dự tính sinh vào cuối tháng tám năm sau.”

Thang máy mở, Lục Thời Miễn xoa đầu cô, ôm vai cô đi ra. Tim Đinh Mật đập rộn lên vì động tác thân mật bất chợt của anh.

Ra khỏi thang máy, đến cửa nhà, cô khẽ kéo tay anh: “Lục Thời Miễn, anh thích trẻ con không?”

Ngày trước ở bên nhau vẫn còn nhỏ, cộng thêm hai năm ấy xảy ra quá nhiều chuyện, Đình Mật chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Hiện tại cô chợt nghĩ, cùng Lục Thời Miễn sinh một bé con giống anh nhất định rất tuyệt vời. Nhưng cô nhìn Lục Thời Miễn, làm thế nào cũng không tưởng tượng ra nổi cảnh anh ở cùng con.

Hình như anh không thích trẻ con.

Lục Thời Miễn cup mắt nhìn cô, có vẻ cũng đang tưởng tượng, sau đó anh cười lắc đầu: “Anh không biết.”

“Ờ?”

Không biết là sao...

“Chưa nghĩ tới, có rồi mới biết thích hay không.”

Lục Thời Miễn nói đoạn, đẩy cửa kéo cô vào, chống lên khung cửa cúi đầu nhìn cô: “Em thích?”

Tim Đình Mật đập rộn lên, ngẩng đầu nhìn anh, thành thật: “Trước kia chưa nghĩ đến, vừa này em mới nghĩ, sinh con với anh hình như rất tuyệt.”

Anh cười trầm thấp, cúi đầu hôn cô, nụ hôn rất sâu, môi răng quần quýt. Đình Mật ôm cổ anh, ngẩng đầu hôn đáp lại.

Cảm giác quần áo bị cởi ra, da thịt bị kích thích đến run rẩy.

Đèn chưa bật, hai người đứng ngay trước cửa hôn nhau kịch liệt. Trong bóng tối, Lục Thời Miễn hôn cô rất dữ dội, nụ hôn mang theo dục vọng, càng hôn càng kịch liệt. Đình Mật cảm nhận được, nghĩ đến kỳ sinh lý, cửa người né tránh.

Lập tức bị anh giam trở lại, áo đã bị cởi một nửa, anh vùi đầu trên cổ cô, cọ mái tóc mềm mại: “Trốn gì?”

Ngựa ngựa, Đinh Mật thở gấp: “Lục Thời Miễn...”

“Ừm.”

“Có phải anh đã quên...”

“Không có.”

“Vậy sao anh còn cởi áo em...” Cô nhắm mắt nói.

Lục Thời Miễn nuốt nước bọt, đứng thẳng dậy, nhắm mắt, tay vòng ra sau lưng giúp cô cài áo lại, anh tự giễu: “Nhịn mấy năm, em nhắc đến chuyện sinh con, anh chỉ nghĩ đến bước đầu tiên để sinh con.”

Cơ thể sắp bốc cháy.

Đinh Mật đỏ bừng mặt.

Lục Thời Miễn bề ngoài lạnh lùng cấm dục trước kia cũng rất thích trêu đùa cô những lúc riêng tư, buông lời thiếu đứng đắn khi tình cảm sôi trào, ghẹo cô mặt đỏ tai hồng còn chưa chịu thôi. Đinh Mật nhớ đến ngày ấy, mặt càng thêm nóng.

Lục Thời Miễn vò tóc cô, ấn công tắc bên cạnh, đoạn quay lưng về phía cô, thân hình cao lớn sải bước đi.

Đinh Mật vẫn đứng ở cửa, vồ vồ khuôn mặt nóng cháy, đuổi theo anh.

Một lát sau, tiếng nước truyền ra từ phòng tắm.

Đinh Mật vào bếp uống hết túi thuốc đã hâm nóng, miệng đầy vị đắng.

Đột nhiên có tiếng chuông cửa.

Đinh Mật nhìn về phía nhà tắm, thoáng nghĩ ngợi, đoạn chạy ra mở cửa.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 63

Đinh Mật nhìn qua khe cửa, giật nảy mình.

Bố Lục Thời Miễn đang đứng ngoài cửa...

Cô nên mở cửa hay là đợi Lục Thời Miễn tắm xong đi ra rồi mở?

Hiển nhiên đợi Lục Thời Miễn là không thực tế, không thể để bề trên đứng đợi ngoài cửa. Đinh Mật thấp thỏm không thôi, trước kia ở biệt thự nhà anh rất ít khi gặp bố Lục, càng đừng nói là sau khi sống ở đây.

Đinh Mật vuốt tóc, căng thẳng mở cửa.

Người đàn ông trung niên cao lớn ngoài cửa nhìn thấy cô rõ ràng cũng ngẩn ra, Đinh Mật nhoẻn cười: “Cháu chào chú ạ.”

Lục Hào quan sát cô, đi vào: “Cháu là Đinh Mật?”

Đinh Mật không ngờ Lục Hào nhớ tên của mình, vội gật đầu: “Vâng ạ.”

Thì ra những gì Khương Khả Du nói là thật, Lục Hào không thay giày, đi thẳng vào phòng khách. Đinh Mật đóng cửa lại.

“Lục Thời Miễn đâu?”

“Anh ấy đang tắm ạ...” Đinh Mật đỏ mặt, “Chú, chú muốn uống nước hay trà ạ?”

Lục Hào tựa vào sofa, nhìn qua có vẻ uy nghiêm, liếc cô: “Cho tôi cốc nước là được.”

Đinh Mật lập tức vào bếp rót nước, lòng thầm cầu khẩn Lục Thời Miễn mau tắm nhanh lên. Cô từ nhỏ đã không có kinh nghiệm ứng đối với bề trên, nếu Lục Hào biết từ 18 tuổi cô đã lén lút sống chung với Lục Thời Miễn, không biết sẽ nghĩ về cô thế nào.

Đinh Mật rót cho Lục Hào một cốc nước ấm, đứng một bên.

Cạch. Phòng tắm mở cửa. Lục Thời Miễn cầm khăn lau tóc đi ra, thấy Lục Hào vắt chân ngồi trên sofa, còn Đinh Mật ngoan như cô dâu nhỏ đứng cạnh bàn trà.

Anh không nhịn được cau mày, đi tới: “Bố, sao bố lại đến đây.”

Đinh Mật nhìn anh như nhìn thấy cứu tinh.

Lục Thời Miễn bước đến bên cạnh cô, tiện tay ném khăn đi, ôm vai cô. Đinh Mật hơi đỏ mặt, nhưng như được uống thuốc an thần, lưng cũng thẳng hơn hẳn.

Anh cúi đầu liếc nhìn, khóe môi cong cong.

Căng thẳng đến thế?

Đinh Mật đương nhiên căng thẳng, đây là bố anh mà!

Khác gì gặp phụ huynh đâu! Còn chưa chuẩn bị ít tâm lý nào...

Lục Hào nhìn họ, nhớ tối nay ông ăn cơm ở nhà họ Khương có hỏi Khương Khả Du phát triển với Lục Thời Miễn thế nào rồi, Khương Khả Du im lặng rất lâu mới đáp: “Chú Lục, có lẽ chú không biết, Lục Thời Miễn có bạn gái từ khi học cấp Ba rồi ạ, lên đại học thì chia tay, bây giờ hình như đã

lại về với nhau. Lục Thời Miễn khó theo đuổi quá, chắc cháu không theo đuổi được đâu.”

Lục Hào nhú mày: “Bạn gái cấp Ba? Tên gì?”

Bố mẹ Khương cũng không ngờ Lục Thời Miễn còn có người yêu từ cấp Ba, ngần người một hồi, bố Khương mới hỏi: “Không phải trước kia con nói cậu ta không có bạn gái sao?”

Khương Khả Du cúi đầu không nói, hồi cấp Ba thích sĩ diện, hơn nữa cô luôn cảm thấy hai người sẽ chia tay, vậy nên mới gạt họ: “Tên Đinh Mật ạ.”

Lục Hào: “Đinh Mật? Hình như hơi quen... có phải là cô bé gầy gầy suốt ngày đi với Đỗ Minh Vy không?”

Khương Khả Du: “Vâng, chú nhớ ạ?”

Lục Hào đúng là có chút ấn tượng. Hồi ấy Đinh Mật với Đỗ Minh Vy thường đến nhà ông chơi, thi thoảng ông về có gặp mấy lần, là một cô nhóc tóc ngắn, gầy gầy be bé.

Ông rất hài lòng với Khương Khả Du, muốn tác hợp cho cô bé và con trai mình, mấy năm chưa thành, nào ngờ còn có những chuyện này.

Lục Hào nhạt giọng: “Nghe nói con chuyển khỏi biệt thự, bố đi qua đây, tiện đường đến thăm.”

Lục Thời Miễn nói: “Vậy bây giờ bố thấy rồi đấy.”

Lục Hào thoáng nhìn Đinh Mật, đứng dậy, liếc Lục Thời Miễn: “Bố đi đây, con tiễn bố xuống nhà.”

Đinh Mật nghe ra Lục Hào muốn nói chuyện riêng với Lục Thời Miễn.

Lục Thời Miễn vỗ đầu cô: “Em đi tắm đi, lát anh về.”

Đinh Mật gật đầu, nhìn Lục Hào: “Chú đi thông thả ạ.”

Lục Hào gật đầu, đi trước.

Lục Thời Miễn khoác áo ngoài, cầm chìa khóa và bao thuốc đi sau ông.

Anh lại nghiện thuốc rồi, Đinh Mật nghĩ.

Bố con hai người đóng cửa, tiến vào thang máy, bên trong không có ai, Lục Hào hỏi: “Cô bé này làm việc gì?”

Rõ ràng Lục Hào chưa xem chương trình tối qua.

Lục Thời Miễn nhạt giọng: “Diễn viên lồng tiếng.”

Lục Hào nhú mày, ông không hiểu nghề này lắm, có điều so sánh với Khương Khả Du gia đình ưu việt, ông đương nhiên hy vọng Khương Khả Du làm con dâu mình hơn: “Khương Khả Du không tốt hơn cô gái này sao?”

Từ bé đến lớn, Lục Hào không quản chuyện của hai anh em họ, đương nhiên, họ cũng không muốn ông quản, bây giờ lại quản chuyện anh ở bên ai, Lục Thời Miễn cười mỉa: “Đây là chuyện của con, bố không cần lo.”

Lục Hào đập vai anh, mắng: “Tôi là bố anh! Tôi không lo thì ai lo?”

Lục Thời Miễn hơi lung lay, nhưng đứng vững rất nhanh, tay túi quần, nhìn phía trước: “Tốt hay xấu con tự biết, bố khỏi cần nói với con, nói cũng vô dụng, là ai khác cũng không được.”

Nếu có thể là ai khác, anh cũng không cần phải đợi chờ sáu năm.

Lục Hào nhìn anh, cười lạnh.

Cửa mở, hai người ra khỏi thang máy, Lục Thời Miễn đứng trước cửa tòa nhà, nhìn Lục Hào: “Bố đi thông thả.”

Lục Hào liếc anh, hừ lạnh, quay người đi.

Lục Thời Miễn ở dưới nhà hút xong điếu thuốc mới quay về.

Đợi anh về đến nhà, Đinh Mật đã tắm xong, đang thấp thỏm ngồi trên giường.

Lục Thời Miễn nhìn cô, anh vào phòng tắm đánh răng xong thì ra đến bên giường, xoa mái tóc mềm mại của cô: “Nghĩ gì vậy?”

Đinh Mật cúi đầu, thành thật: “Có phải bố anh không thích em?”

Từ khi học cấp Ba đã nghe nói bố Lục muốn tác hợp cho Lục Thời Miễn và Khương Khả Du, mọi người đều biết Khương Khả Du thích Lục Thời Miễn, sau này Lục Thời Miễn bị cô bỏ, tất cả mọi người cũng biết.

Mong rằng Lục Hào sẽ không vì chuyện này và hai năm khó mở lời kia...

Lục Thời Miễn tắt đèn, vén chăn, ôm cô nằm xuống, anh hôn lên tai cô, giọng trầm thấp: “Anh thích là được rồi.”

Đinh Mật ngẩn ra, ngoảnh đầu ngơ ngác nhìn anh.

Trước kia muốn anh nói một câu thích còn khó hơn lên trời.

Vừa nãy anh lại chủ động nói?

Lục Thời Miễn nói ra câu ấy rất thuận miệng, đó cũng là sự thật.

Anh cúi đầu nhìn cô: “Nhìn gì?”

Đình Mật dán vào lòng anh: “Lục Thời Miễn, anh thay đổi rất nhiều.”

Anh thẳng thắn hơn trước kia, còn cô càng ngày càng thiếu thành thật, đáy lòng cô cất giấu một bí mật.

“Vậy sao?” Anh tự giễu.

Niên thiếu thích ra vẻ, trêu ghẹo cô, nhìn cô cuống cuống giận dỗi đỏ mặt liền thấy vui.

Hiện tại, có lẽ là những năm qua nhớ nhung quá nhiều, đôi lời thốt ra rất tự nhiên.

“Ừm.” Đình Mật rầu rĩ.

Lục Thời Miễn ấn đầu cô xuống: “Ngủ đi.”

Cô tránh thoát, ngẩng đầu nhìn anh: “Lục Thời Miễn, anh nghiện thuốc nặng lắm à?”

Lục Thời Miễn: “Ừm.”

Đình Mật lặng im một hồi, thẽ thọt: “Sau này anh hút ít thôi, không tốt cho sức khỏe.”

Anh cười khê, đồng ý: “Được. Anh sẽ cố gắng hết sức.”

Đình Mật: “Hay là em mua kẹo cho anh ngậm nhé?”

“...”

...

Đỗ Minh Vy và Bùi Dịch nói đúng, sau khi Đình Mật tham gia chương trình, cô rất nổi trong giới lồng tiếng, công việc tìm đến ngày càng nhiều, điện thoại cô ngày nào cũng reo mấy chục lượt.

Có thể đùn đẩy thì đùn đẩy, không thì từ chối luôn.

Cô trở nên bận rộn vô cùng.

Kịch bản mới nhận gần đây cần theo đoàn phim đến Hoàn Kiếm, hơn nữa khá gấp, ngày hôm sau cô đã phải đi.

Lúc Đinh Mật thu dọn đồ đạc, Lục Thời Miễn liếc cô từ trên cao: “Đi mấy ngày?”

Đinh Mật cất thuốc vào túi đá, nhét vào vali: “Ít nhất một tuần.”

“Nhiều nhất?”

“Ừm, chắc là mười ngày...”

Bởi vì kịch bản Đinh Mật nhận là lồng tiếng cùng kỳ cho ngôi sao điện ảnh đang nổi Tiêu Nghệ, cô ấy chỉ diễn vai khách mời, đất diễn không nhiều, nhưng phải dựa theo tiến độ của đoàn phim, nếu như chậm thì phải ở lại khá lâu.

Lục Thời Miễn như cười như không: “Còn lâu hơn anh đi công tác.”

Đinh Mật: “...”

Trước kia cô cũng thế này, khi cần thì phải đi theo đoàn, đành chấp nhận vì kiếm tiền.

Hiện tại, sao lại thấy hơi có lỗi với anh nhỉ?

Đinh Mật đặt vé tàu cao tốc, gói ghém hành lý xong thì Lục Thời Miễn đưa cô ra bến.

Cô tháo dây an toàn, ngoảnh đầu nhìn anh: “Ở đây không tiện đỗ xe, anh cho em xuống ở ven đường rồi em tự đi vào. Anh về công ty sớm đi,

cũng muộn rồi.”

Lục Thời Miễn đỗ xe ở ven đường, thản nhiên liếc cô một cái.

Đinh Mật mím môi, rướn người tới hôn lên môi anh, mặt nóng ran: “Em sẽ về sớm.”

Cô quay người toan xuống xe.

Lập tức bị anh nắm tay kéo trở lại, đè lên ghế, cúi đầu hôn sâu.

Ngoài cửa sổ người đến người đi, Đinh Mật hơi căng thẳng, nhưng cũng biết bên ngoài không thể nhìn thấy.

Hôn thật lâu, Lục Thời Miễn tựa trở về, vò tóc cô gái đang thờ hồn hên bên cạnh, đoạn xuống xe mở cốp, lấy hành lý của cô ra.

Khoảng một phút sau Đinh Mật mới xuống xe.

Lục Thời Miễn đưa hành lý cho cô, mỉm cười: “Đi đi.”

“Anh lái xe cẩn thận.”

...

Liên quan đến chuyện rò rỉ thông tin của CRM Vạn Khách phiên bản 1.0 mà Quang Ảnh mới phát hành, công ty yêu cầu công ty Mậu dịch Chính Dương xin lỗi và giải thích rõ ràng.

Nhưng ông chủ của Chính Dương – Trương Khởi Xuyên gọi điện tới nói: “Phần mềm của các cậu thực sự có vấn đề, dựa vào đâu mà bắt bên tôi xin lỗi.”

Từ Khiên đích thân nhận cuộc gọi: “Không bắt các người bồi thường tổn thất đã là nể mặt lắm rồi.”

“Bên tôi phải đòi bên cậu bồi thường mới đúng!”

Từ Khiên không ngờ đối phương khẳng khẳng ngang ngược như thế, cau mày nhìn Lục Thời Miễn: làm sao đây?

Lục Thời Miễn tựa vào lưng ghế, vắt chân, mặt vô cảm, hất cằm.

Từ Khiên hiểu ý, lạnh giọng: “Vậy các người cứ đợi thư mời từ luật sư đi, đến lúc đó sẽ không đơn giản chỉ là xin lỗi và bồi thường đâu.”

Trương Khởi Xuyên cuống quýt gầm lên: “Ông nói lộ là lộ, không nói láo! Kiện thì kiện, ai sợ ai!”

Cạch...

Bên kia đập máy trước.

Từ Khiên ném ống nghe đi: “Đệt.”

Lục Thời Miễn chống cằm, nhúu mày suy tư.

Có người trong đội kỹ thuật hỏi: “Thế là sao? Bọn họ hình như rất căng.”

Lục Thời Miễn đứng dậy, về phòng làm việc một chuyến, Từ Khiên gọi với theo: “Đi đâu đấy?”

Rất nhanh, Lục Thời Miễn cầm áo khoác và chìa khóa đi ra.

“Đến Mậu dịch Chính Dương xem sao.”

Từ Khiên: “Đi thật à?”

Anh còn tưởng cứ ủy thác luật sư đi luôn chứ, đối phó với loại nanh nọc thế này, cần đích thân tìm đến cửa sao?

Lục Thời Miễn liếc anh một cái: “Đi không?”

Từ Khiên nhún vai: “Đi, đợi tao lấy áo khoác.”

Mộ dịch Chính Dương nằm ở khu công nghệ Đông Thành, rất xa, lái xe mất một tiếng.

Lục Thời Miễn dừng xe trước cửa, nhìn công ty này.

Nhét chìa khóa vào túi quần, không rút tay ra, anh nhìn Từ Khiên: “Đi thôi.”

Hai người đi vào, nhân viên lễ tân đứng dậy, bỗng thấy hai người đàn ông đẹp trai cao lớn bước đến, cô ngăn người mấy giây, vội cười đơn đả: “Hai vị tìm ai ạ?”

Công ty họ đâu có khách hàng đẹp trai cao cấp thế này?

Lục Thời Miễn: “Trương Khởi Xuyên.”

“Ông chủ ra ngoài rồi ạ, các anh ngồi chờ một lát.”

Nhân viên lễ tân đoán họ là khách quý qua cách ăn mặc của họ, vội dẫn người vào phòng họp nhỏ: “Tôi lập tức liên lạc với ông chủ, mong các anh đợi cho.”

Từ Khiên ừm một tiếng, vắt chéo chân, nhìn Lục Thời Miễn.

Nhân viên lễ tân đi ra rót hai cốc nước, đang chuẩn bị bưng vào thì điện thoại trực quầy lại đổ chuông, cô gọi: “Tiết Ninh, cô bưng nước vào trong giúp tôi với...”

Tiết Ninh sững sờ đứng nhìn chằm chằm cửa phòng họp.

“Tiết Ninh, sao cô còn ngây ra đấy?”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 64

Tiết Ninh hoàn hồn, nhìn hai ly nước, đột nhiên quay người đi: “Cô tự mà đi.”

Lễ tân đang nhận điện thoại nhìn Tiết Ninh vội vã đi vào nhà vệ sinh, tròn tròn mắt. Bưng hộ ly nước mất có nửa phút, gấp đến vậy hả? Cô vội nghe máy xong, bưng nước vào.

Từ Khiên hỏi: “Khi nào ông chủ các cô về?”

Nhân viên lễ tân nói: “Ông chủ chúng tôi vừa ra ngoài một lát, các anh đến từ công ty nào ạ? Để tôi gọi điện hỏi xem ông chủ có thể về sớm không.”

Từ Khiên liếc Lục Thời Miễn, Lục Thời Miễn nói: “Khoa học kỹ thuật Quang Ảnh.”

Nhân viên lễ tân thoáng biến sắc, chính là công ty phần mềm hại công ty họ rò rỉ thông tin khách hàng đấy ư? Ánh mắt cô nhìn hai người có phần thay đổi: “Vâng. Tôi lập tức gọi điện thoại cho ông chủ, các anh đợi một lát.”

Nhân viên lễ tân đóng cửa, Từ Khiên nhìn Lục Thời Miễn: “Đội Trương Khởi Xuyên thật à?”

Lục Thời Miễn rút bao thuốc ra dốc một điếu, sau đó nhét vào miệng rồi châm lửa. Anh nghịch bật lửa trong tay, nhả một hơi thuốc: “Không thì

sao? Kiểu gì cũng phải gặp. Chuyện này không đơn giản, xem ông ta nói thế nào đã.”

Anh ngâm điều thuốc, mở túi lấy máy tính, gõ bàn phím cực nhanh.

Từ Khiên nhìn anh hút thuốc, nghiện thuốc nặng thật, lại nhìn màn hình máy tính anh, cười khê: “Mày còn động đến cái này cơ? Tao tưởng từ sau năm hai thì mày không hack mạng nữa.”

Lục Thời Miễn liếc anh một cái, Từ Khiên ho khan, mò bao thuốc, cũng châm một điếu.

Tiết Ninh đứng trước bồn rửa tay, ngẩn ngơ nhìn bản thân trong tấm gương. Người đàn ông cao lớn tuấn tú ban nãy là Lục Thời Miễn? Là anh ta, cô ta sẽ không nhìn nhầm, anh ta đến làm gì?

Trong chuỗi ngày kiện cáo năm ấy, bên cạnh Đinh Mật chỉ có Chu Thanh, Lục Thời Miễn không ở bên cô, cô ta đoán hai người chắc đã chia tay. Sau khi Chu Thanh và Tiết Chấn ly hôn, Tiết Chấn đi thăm Tiết Tiểu Bân, hai người vì Đinh Mật mà luôn cãi nhau.

Có một lần Chu Thanh buột miệng nói Đinh Mật và bạn trai đã chia tay.

Mấy năm nay, cô ta chưa từng gặp Lục Thời Miễn ở Giang Châu, còn tưởng anh ta vẫn luôn ở Bắc Kinh, không ngờ đã trở về.

Đinh Mật cũng đã trở về.

Vậy nên, họ cùng nhau trở về?

Tiết Ninh cau mày, cúi đầu định ra, song được hai bước lại quay trở lại, soi gương tô thêm son, vuốt tóc, chỉnh cổ áo, xác nhận không còn vấn đề gì nữa mới đi ra.

Nhân viên lễ tân đang gọi điện thoại: “Vâng, Khoa học kỹ thuật Quang Ảnh... Họ có hai người đến...”

Tiết Ninh nghe thấy hai chữ Quang Ảnh thì ngẩn ra, phần mềm CRM công ty mới mua khoảng thời gian trước xảy ra chuyện rò rỉ thông tin khách hàng chính là của Quang Ảnh, Lục Thời Miễn là ông chủ?

Nhân viên lễ tân cúp máy, nhìn Tiết Ninh: “Ông chủ bảo không về, làm sao bây giờ?”

Hai anh đẹp trai như thế, tuy phần mềm có vấn đề, nhưng mà... không nỡ từ chối lắm! Nhất là người đàn ông mắt một mí lạnh lùng xa cách kia, đó là người mắt một mí đẹp trai nhất cô từng gặp.

Tiết Ninh nhú mày hỏi: “Họ có nói là đến để làm gì không?”

“Không mà.” Lễ tân nói, “Tôi để giám đốc Tiết qua tiếp nhé.”

Tiết Chấn là tổng giám đốc của Mậu dịch Chính Dương, Tiết Ninh thuộc bộ phận thu mua. Cô ta có được công việc này nhờ Tiết Chấn. Tiết Ninh nói: “Tôi đi tìm giám đốc Tiết, cô làm việc đi.”

Nhân viên lễ tân gật đầu, lòng nhẹ nhõm.

Tiết Ninh đi vào phòng làm việc tổng giám đốc, nhìn Tiết Chấn: “Bố, Quang Ảnh có người đến...”

“Sao?” Tiết Chấn kinh ngạc, lập tức cau mày, “Trương Khởi Xuyên đâu?”

“Ra ngoài rồi ạ.”

Tiết Chấn đứng dậy: “Bố đi xem sao.”

“Bố.” Tiết Ninh gọi ông lại, do dự nói, “Người nọ là bạn trai cũ của Đình Mật...”

Tiết Chấn sửng sốt, nhớ đến chàng trai giúp Đình Mật chuyển nhà năm ấy. Sau này khi cãi nhau Chu Thanh thường nhắc đến cậu ta, nói Đình Mật chắc chắn đã hẹn cậu ta cùng đến Bắc Kinh học tập, nếu không phải Tiết Ninh...

Ông cau mày: “Bố biết rồi.”

Tiết Chấn đẩy cửa phòng họp, tuy rằng gần mười năm không gặp, nhưng ông vừa nhìn liền nhận ra Lục Thời Miễn. Thiếu niên có cặp mắt một mí lạnh nhạt năm ấy nay đã trở thành người đàn ông thành thực ổn trọng, ánh mắt càng thêm sắc bén.

Lục Thời Miễn đã cất máy tính.

Thấy người đến, anh thoáng sửng sốt.

Năm ấy Từ Khiên và Tần Dạng cũng giúp Đình Mật chuyển nhà, nhưng từ đó đến nay đã gần mười năm, Tiết Chấn già đi nhiều, anh nhất thời không nhận ra, chỉ thấy có vẻ quen: “Trưởng tổng?”

Lục Thời Miễn liếc nhìn Tiết Chấn, nhạt giọng: “Tiết tổng.”

Nhận ra?

Từ Khiên nhìn ông.

Tiết Chấn không ngờ anh vẫn còn nhớ, cười gượng: “Không ngờ cậu vẫn nhớ.”

Lục Thời Miễn trào phúng: “Bố dượng cũ của bạn gái tôi, đương nhiên là nhớ.”

Tiết Chấn biến sắc: “Không phải cậu và Đình Mật đã chia tay rồi?”

Bấy giờ Từ Khiên mới nhớ ra người này, đúng là trùng hợp.

Lục Thời Miễn nhếch mép cười, vẻ mặt lạnh lẽo: “Không liên quan đến ông. Hôm nay chúng tôi đến đây để bàn về chuyện rò rỉ thông tin khách hàng của CRM.”

Từ Khiên nói: “Trương tổng không ở đây, nơi này do ông phụ trách?”

Tiết Chấn ngồi xuống đối diện họ, ông đã ngoài năm mươi, công tác nhiều năm, nhanh chóng khôi phục sắc mặt: “Đúng, tôi là tổng giám đốc ở đây.”

Từ Khiên nói: “Nếu đã vậy, giờ chúng tôi muốn xem phần thông tin khách hàng bị lộ mà các ông nói nằm ở phần nào?”

Tiết Chấn cười: “Xin lỗi, đây là tư liệu nội bộ công ty chúng tôi, không thể dễ dàng cho người khác xem, nhưng CRM vạn khách thật sự có lỗ hổng, chúng tôi không nói bừa, bởi vì điều đó chẳng có lợi gì cho chúng tôi.”

“Các ông dựa vào đâu mà khẳng định đó là vấn đề của CRM?”

Lục Thời Miễn liếc ông, trầm giọng: “Quyền hạn thao tác không tương đồng, nhân viên, quản lý bộ phận, quản lý tiêu thụ, bao gồm ông và cấp trên của các ông, mỗi người được xem một phần dữ liệu khác nhau. Phần nào bị lộ? Lộ bao nhiêu? Các ông không nói rõ, nhiều người phụ trách như vậy, không thể loại trừ khả năng có người bên ông cố ý để lộ thông tin.”

Tiết Chấn sững sốt, nói: “Chắc chắn không phải vấn đề ở nhân viên bên tôi.”

Từ Khiên cười: “Vậy nên ông khẳng định là do vấn đề của phần mềm bên tôi? Bao nhiêu công ty ký hợp đồng, hiện tại chỉ có công ty ông xảy ra vấn đề.”

Không cho điều tra, cứ nói suông rồi định đoạt, mẹ nó, kể chuyện cười hả?

Tiết Chấn đối đáp thản nhiên: “Chúng tôi đã ngừng sử dụng phần mềm và đổi sang Độ Khách rồi.”

Từ Khiên và Lục Thời Miễn nhìn nhau.

Độ Khách là phần mềm của Không Độ, lần trước trùng ý tưởng quảng cáo, không tin không có vấn đề.

Lục Thời Miễn nhắc bao thuốc đặt trên bàn, rút một điều ngậm vào miệng, bật bật lửa trong tay, châm thuốc: “Nói thẳng đi, các ông muốn giải quyết thế nào.”

Tiết Chấn nói: “Chuyện này tôi không thể làm chủ, đợi Trương tổng về tôi sẽ nói với các cậu sau.”

Lục Thời Miễn rít một hơi, tựa người vào ghế, tay đặt trên bàn, ngón tay gảy thuốc cạnh gạt tàn. Giây sau, anh đứng dậy xách máy tính: “Vậy chúng ta không còn gì để nói.”

Từ Khiên cũng đứng dậy.

Tiết Chấn nhanh chóng đứng dậy: “Các cậu có ý gì?”

Lục Thời Miễn và Từ Khiên đều cao, cúi đầu nhìn ông. Từ Khiên cười lạnh: “Ý trên mặt chữ. Các ông không phối hợp hòa giải, ăn nói úp mở, chúng tôi cũng hết cách. Trước đó Trương Khởi Xuyên nói không sợ chúng tôi kiện ông ta, vậy cứ đợi đấy.”

Lục Thời Miễn kẹp điều thuốc đã cháy non nửa, quay người đi.

Từ Khiên cười nhạt: “Xin cáo từ.”

Tiết Chấn đứng sững tại chỗ, nhìn chăm chăm bóng lưng họ, đầu mày nhíu chặt, Trương Khởi Xuyên làm trò gì vậy?

Cửa đột nhiên bị mở toang, Tiết Ninh đang đứng nghe trộm ngoài cửa không kịp trốn đi, ngẩng đầu liền chạm phải ánh mắt của Lục Thời Miễn.

Lục Thời Miễn híp mắt, hơi nhíu mày, hiển nhiên không ngờ Tiết Ninh cũng ở đây.

Tiết Ninh mím môi, lúng túng xoa tay, giọng khô khốc: “Lục Thời Miễn.”

Lục Thời Miễn chỉ liếc cô ta một cái, vô cảm vượt qua cô ta, bỏ đi.

Ở vài phương diện nào đó, Lục Thời Miễn là người thù cực dai. Ví dụ như Tiết Ninh, từ hồi cấp Ba đã chẳng có ấn tượng gì tốt đẹp, mấy lần Đình Mật khóc trước kia đều là vì cô ta.

Nhân viên lễ tân thấy hai người đàn ông sai bước như bay, vội chào: “Hai vị đi thông thả ạ.”

Mấy nhân viên nữ trong công ty tuy biết họ đến làm khó, nhưng vẫn không nhịn được si mê một hồi: “Chẳng phải người ta toàn chê đàn ông kỹ thuật thôi sao? Vậy mà công ty này có đến hai anh đẹp trai...”

“Boss của Quang Ảnh? Tôi nhớ họ tốt nghiệp khoa Máy tính của Thanh Hoa đấy, lúc học đại học còn nhận được không ít giải thưởng.”

“Sao cô biết?”

“Công ty của họ có website mà, có thể lên đó xem, công ty họ còn thiết kế mấy phần mềm khác nữa. Em trai tôi cũng học Máy tính, nhưng không giỏi lắm. Năm nay em trai tôi thực tập, nó rất muốn vào công ty của họ nên đã nộp đơn vào đó, ở nhà lải nhải suốt ngày làm tôi nghe miết. Nhưng Quang Ảnh không nhận nó...” Cô nhân viên nọ nói liên miên, “Không ngờ lại gặp người thật, trên mạng không có ảnh.”

“Hơn nữa không ngờ lại đẹp trai như vậy, đúng không?”

“Đúng. Nhất là vị mắt một mí kia, tôi thích đàn ông mắt một mí.”

“Anh chàng mắt hai mí cũng rất đẹp trai mà!”

...

Tiết Ninh nghe họ tám chuyện, nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng của Lục Thời Miễn ban nãy, không nhịn được nhú mày. Nhân viên lễ tân hỏi: “Tiết Ninh, vừa rồi nghe cô gọi anh ta là Lục Thời Miễn, cô biết anh ta à?”

Tiết Ninh liếc nhân viên lễ tân một cái, nói: “Ừm, cùng trường cấp Ba, anh ta là thủ khoa ban tự nhiên của khóa năm ấy.”

“Oa! Thật á?”

“Người mắt một mí ấy hả?”

Tiết Ninh ừm, không nói gì nữa, quay người đi.

Sau lưng là tiếng bàn tán không dứt.

Nhân viên lễ tân hạ giọng nói: “Lúc này hình như người ta không thèm đếm xỉa đến Tiết Ninh.”

“Hình như thế, mắt lạnh buốt...”

“Xuyt...”

Tiết Ninh nhớ đến câu “bố dượng cũ của bạn gái tôi” Lục Thời Miễn nói khi nãy, là bố dượng của bạn gái cũ, hay là bố dượng cũ của bạn gái cũ?

Câu bố cô ta hỏi, anh ta không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Lẽ nào Đinh Mật và Lục Thời Miễn thật sự cùng nhau trở về? Đã quay lại với nhau rồi?

Trong tiềm thức, Tiết Ninh cực kỳ không muốn Đinh Mật làm lành với Lục Thời Miễn.

Nhưng đây không phải chuyện cô ta có thể khống chế, hễ nghĩ đến điểm này, cô ta lại thấy khó chịu.

Tiết Chấn ra khỏi phòng họp, gặp Tiết Ninh, thấy cô ta buồn bực, hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì ạ.” Tiết Ninh sầm mặt, trở về vị trí của mình.

Ngồi xuống, không tìm được đá ghế, đập tập lịch để bàn xuống.

...

Lục Thời Miễn bỏ máy tính ra ghế sau, khởi động máy, lái xe đi.

Từ Khiên liếc anh: “Không ngờ lại gặp bố dượng với chị kế của Đinh Mật ở đây, trùng hợp thật.”

“Đúng là trùng hợp.”

“Giờ tính sao? Tìm luật sư?”

“Ừ.”

Từ Khiên lập tức gọi điện thoại cho luật sư họ thường hợp tác, nhưng gọi rất lâu vẫn không có người nghe máy. Hết cách, anh đành gọi điện đến văn phòng luật, một lát sau thì kết nối được: “Tôi tìm luật sư Triệu.”

“Luật sư Triệu ra nước ngoài rồi? Tôi biết rồi...”

Cúp máy.

“Luật sư Triệu ra nước ngoài rồi, khoảng hai tuần sau mới về.”

Lục Thời Miễn nhú mày: “Người khác?”

Từ Khiên tra danh bạ: “Tao tìm xem.” Chợt nhớ ra gì đó, “Tao nhớ họp lớp lần trước Từ Dịch có đưa cho tao một tấm danh thiếp, công ty họ cũng khá, gọi là gì ấy nhỉ...”

Họp lớp lần trước có trao đổi danh thiếp, Từ Dịch cũng đưa cho Lục Thời Miễn một tấm. Lúc đó Đinh Mật và Từ Dịch cứ dính lấy nhau, anh nhất thời tức giận, không biết đã ném tấm danh thiếp đó đến phương trời nào.

Từ Khiên lật tập danh thiếp, tìm thấy...

“Đây rồi.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 65

Từ Khiên nhìn địa chỉ trên tấm danh thiếp, nói: “Khá gần đây, hay là qua đó luôn?”

Lục Thời Miễn lái xe: “Ở đâu?”

Từ Khiên đọc địa chỉ, Lục Thời Miễn rẽ ở giao lộ phía trước.

Văn phòng luật sư Tụ Chính.

Lục Thời Miễn ngẩng đầu nhìn, vòng qua xe, đi lên từ cầu thang bên cạnh.

Từ Khiên tính gọi điện thoại cho Từ Dịch trước, nhưng Từ Dịch không nghe máy. Hai người đi vào, nhân viên lễ tân cười tiếp đón: “Xin chào, xin hỏi hai anh cần giúp gì ạ?”

Từ Khiên nói: “Từ Dịch ở đâu?”

Nhân viên lễ tân đáp: “Hôm nay luật sư Từ ra tòa, cô lẽ sẽ về muộn ạ.”

Từ Khiên nghĩ sắp tan làm, quay về cũng không làm được gì, nhìn Lục Thời Miễn: “Ngồi chờ một lát nhé.”

Lục Thời Miễn nhú mào, thực lòng anh chẳng có mấy kiên nhẫn chờ đợi người khác, cũng tại những năm tháng cấp Ba đã trao hết mọi kiên nhẫn ấy cho Đinh Mật. Anh nhìn đồng hồ, “Ừm.”

Hai người vừa ngồi xuống thì có một người đàn ông trung niên cầm cặp công văn bước vào.

Nhân viên lễ tân giải thích với ông: “Luật sư Khang, họ đến tìm luật sư Từ ạ.” Đoạn nhìn Lục Thời Miễn và Từ Khiên, “Luật sư Khang là thầy của luật sư Từ.”

Khang Chính cười nói: “Chào hai cậu, tôi là Khang Chính. Các cậu tìm Từ Dịch à, chắc Từ Dịch sắp về rồi.” Ông trực tiếp ngồi xuống đối diện Lục Thời Miễn, lại mỉm cười, “Vụ án gì vậy? Có thể nói với tôi trước.”

Từ Khiên trình bày ngắn gọn.

Khang Chính nhìn anh: “Có chứng cứ không?”

Lục Thời Miễn tựa vào ghế, giọng nhàn nhạt: “Có chứng cứ, song chưa đủ. Nhưng họ cũng không có chứng cứ chứng minh CRM Vạn Khách có vấn đề, dựa vào điểm này, chúng ta có thể kiện họ tội vu khống.”

Trương Khởi Xuyên chắc chắn có vấn đề, không chịu phối hợp đưa chứng cứ, nói năng mập mờ muốn lấp liếm cho qua chuyện, không đơn giản như thế.

Khởi kiện lập án điều tra là cách tốt nhất.

Khang Chính hiểu rõ tình hình, đưa ra một vài kiến nghị, thời gian dần trôi đến hơn sáu giờ, Từ Dịch xách cặp công văn đi vào, nhân viên lễ tân vội nói với anh: “Luật sư Từ, có người đến tìm anh ạ.”

Từ Dịch gật đầu, bước vào thấy Lục Thời Miễn và Từ Khiên thì ngẩn ra, kinh ngạc: “Sao hai cậu lại đến đây?”

Khang Chính cười: “Quen biết nhau?”

Từ Dịch gật đầu, nhìn Lục Thời Miễn bằng ánh mắt phức tạp: “Chúng em là bạn học cấp Ba.”

Khang Chính sững sốt, cười: “Thì ra đều là bạn học.”

Từ Dịch không biết Đinh Mật và Lục Thời Miễn hiện thế nào, nghĩ ngợi, đoạn hỏi: “Các cậu tìm tở có việc gì à?”

“Không thì ai lại đi tìm luật sư.” Lục Thời Miễn nhạt giọng.

Từ Dịch mỉm cười: “Cũng đúng.”

Khang Chính đã nắm được tình hình, ông nói với Từ Dịch, Lục Thời Miễn và Từ Khiên bổ sung thêm mấy câu, nói rõ cơ bản. Cuối cùng, Lục Thời Miễn nhìn Khang Chính: “Nếu luật sư Khang đã hiểu rõ tình hình, vậy mời luật sư Khang giúp chúng tôi vụ án này nhé.”

Từ Dịch biết sẽ như thế, anh cười: “Thầy, thầy nhận vụ án này đi, mấy vụ án trong tay em gần đây vẫn chưa xong, khi nào kết án nếu giúp được gì thì em sẽ hỗ trợ. Dù sao chúng em cũng là bạn học, em sẽ cố hết sức.”

Khang Chính lạ lùng nhìn họ, nhưng quả thực Từ Dịch đang có một vụ án rất khó giải quyết, ông cười: “Được thôi.”

Lúc Lục Thời Miễn và Từ Khiên rời khỏi văn phòng luật đã là bảy rưỡi.

Từ Dịch tiễn họ ra đến cửa, Khang Chính nhìn anh: “Sao thấy em không tập trung lắm?”

Từ Dịch dẫn đo, cuối cùng vẫn nói với Khang Chính: “Lục Thời Miễn là bạn trai cũ của Đinh Mật, em không biết hiện tại họ thế nào, vậy nên...”

Khang Chính kinh ngạc: “Trùng hợp vậy...”

Từ Dịch cười khan: “Đúng là trùng hợp. Hồi cấp Ba Lục Thời Miễn không thích em lắm, hiện tại cũng vậy, nên em nghĩ... chắc cậu ấy vẫn thích Đình Mật, vì lẽ đó mà có vẻ khó chịu với em.”

Suy cho cùng, anh thực sự muốn theo đuổi Đình Mật, đàn ông có thể nhìn thấu nhau, rất dễ nhận ra.

Khang Chính cười lắc đầu, người trẻ tuổi ấy mà.

...

Lục Thời Miễn ăn tối với Từ Khiên. Về đến nhà, anh tắm rửa rồi ngồi tựa trên sofa hút thuốc, cúi đầu mở weixin.

[Lục Thời Miễn, anh ăn cơm chưa?]

Mấy giờ rồi mới hỏi cái này.

Lục Thời Miễn bó tay, gọi điện cho cô.

Đình Mật nghe máy rất nhanh, cô cười: “Lục Thời Miễn.”

Lục Thời Miễn ừm đáp tiếng, tính toán cô đã ở Hoàn Kiếm năm ngày bèn hỏi: “Khi nào em được về?”

Đình Mật vừa tắm xong, đang tựa vào đầu giường nói chuyện với anh, không nhận được cười: “Sao ngày nào anh cũng hỏi câu này vậy, chắc là hai hoặc ba ngày nữa.”

Lục Thời Miễn nhả ra một hơi thuốc, cười tự giễu: “Được, anh không hỏi nữa.”

Đình Mật ngẩn ra, lẩm bẩm: “Em không nói anh không thể hỏi mà.”

Cô đổi đề tài: “Chuyện công ty anh giải quyết xong chưa?”

Tuy hai người ở cùng nhau, nhưng Đinh Mật biết giữa cô và Lục Thời Miển vẫn còn rất nhiều vấn đề, cô hỏi chuyện của công ty anh, Lục Thời Miển không hề giấu giếm, sẽ kể đơn giản cho cô nghe, căn bản là cô hỏi gì anh cũng trả lời.

Đinh Mật biết vấn đề lớn nhất nằm ở cô, không phải Lục Thời Miển.

Lục Thời Miển gây tàn thuốc: “Mời luật sư rồi.”

“Ồ, khó giải quyết vậy sao?”

“Bình thường.” Lục Thời Miển nhớ đến người mình gặp ban ngày, ngẫm nghĩ, vẫn nói với cô: “Tổng giám đốc của Mậu dịch Chính Dương là Tiết Chấn, em biết không?”

Đinh Mật sững người: “Anh nói ai?”

“Tiết Chấn.”

Mậu dịch Chính Dương vu cáo chuyện công ty họ, Tiết Chấn chắc cũng là người biết rõ tình hình, tuy cách ông ta nói khéo léo hơn nhiều, nhưng chung quy không khác gì Trương Khởi Xuyên.

Ngày xưa Đinh Mật chỉ dốc lòng học tập, không quan tâm chuyện công việc của Tiết Chấn, càng không biết ông làm ở công ty nào, không ngờ Lục Thời Miển lại gặp ông ta.

Cô căn môi, hỏi nhỏ: “Ông ta còn nhớ anh không?”

Lục Thời Miển thoáng khựng lại: “Nhớ.”

“Vậy... ông ta có nói gì không?”

Ngày đó cô đã hoàn toàn trở mặt với Tiết Chấn và Tiết Ninh, nhìn nhau như kẻ thù. Cô không rõ nếu Tiết Chấn biết cô và Lục Thời Miển đã

làm lành, liệu có nói gì...

Cô vẫn luôn muốn tìm cơ hội thành thật với Lục Thời Miễn, nhưng mãi không tìm được cơ hội thích hợp. Phải mở lời thế nào đây?

Nói ngày ấy cô đòi chia tay là vì cô sắp phải ngồi tù?

“Nói gì?” Lục Thời Miễn đứng dậy, vào phòng bếp rót một cốc nước, “Trước em nói ông ta và mẹ em ly hôn rồi, ông ta có chuyện gì để nói với anh được.”

“Cũng đúng...” Giọng Đinh Mật nhỏ như muỗi kêu.

Trước kia có một lần Đinh Mật muốn đi thăm Tiết Tiểu Bân, Lục Thời Miễn nói để anh đưa cô đi, anh không có ấn tượng tốt với ngôi nhà kia, sợ cô về đó sẽ bị bắt nạt hoặc phải nhìn sắc mặt của người khác.

Cô đành kể với anh mẹ cô đã ly hôn với Tiết Chấn, hiện sống đơn thân với Tiết Tiểu Bân.

Cuối cùng cô vẫn không đi được.

Bởi vì Lục Thời Miễn muốn đi cùng cô, Đinh Mật sợ Chu Thanh thấy Lục Thời Miễn thì quá vui, không may lỡ lời, khó khống chế tình hình, đành mượn cớ nói không đi nữa.

Vừa hay Lục Thời Miễn cũng không hề muốn cô về đó nhìn sắc mặt người khác.

Đinh Mật rồi lên, nhất thời không biết nói gì. Đúng lúc ấy thì nghe thấy bên kia truyền đến tiếng chuông cửa, cô vội nói: “Có người bấm chuông phải không?”

Lục Thời Miễn đặt cốc nước xuống: “Ừm.”

Giờ này, ngoài anh trai anh chắc không còn ai khác.

Hơn nữa, hơn nữa là anh đến để gửi Quýt Béo.

Đình Mật căn môi: “VẬY anh đi mở cửa đi, em cúp máy nhé.”

Lục Thời Miễn nhú mào, định nói gì đó, nhưng cô vội vã bỏ lại một câu “lát em nhắn tin cho anh” bèn cúp luôn.

Anh ra đến cửa, liếc nhìn chiếc điện thoại tối đen, mở cửa.

Lục Thời Phong ôm Quýt Béo đi vào, thả mào xuống đất: “Nuôi hộ anh mấy ngày, anh phải đi Bắc Kinh.”

Mào béo cắn ống quần anh, Lục Thời Miễn hất nó ra: “Ừm.”

Lục Thời Phong nhìn anh: “Nghe nói công ty em xảy ra chuyện có liên quan đến Không Độ?”

“Ừm.”

Lục Thời Miễn cúi người ôm Quýt Béo lên, bước đến sofa ngồi xuống: “Sao anh biết?”

Lục Thời Phong cười: “Nhắc nhở em, Trương Khởi Xuyên quen biết ông chủ của Không Độ.”

Lục Thời Miễn nheo mắt: “Sao anh biết?”

Lục Thời Phong cười: “Đừng hỏi sao anh biết, anh đi đây.”

Đến đi như gió.

Chẳng mấy chốc đã không thấy bóng dáng.

Lục Thời Miễn gọi cho Tần Dạng: “Mày giúp tao điều tra Trương Khởi Xuyên của Mật dịch Chính Dương.”

Tần Dạng đang định đi ngủ, vực dậy tinh thần: “Điều tra ông ta làm gì?”

“Bảo mày giúp mày hỏi nhiều thế làm gì.”

“Được rồi, được rồi, tao hỏi có mấy câu cũng không được.” Tần Dạng cười, “Nhưng điều tra xong mày phải mời tao nhậu đêm đấy.”

Lục Thời Miễn hừ lạnh: “Mày chỉ giỏi có thế.”

Tần Dạng thở than: “Sống ở trên đời, không ăn không uống thì còn có thể làm gì? Tao đâu phải mày với Từ Khiên, tình tình ái ái...”

Lục Thời Miễn trực tiếp cúp máy.

Tần Dạng trợn mắt lườm điện thoại. Đệt.

...

Ngày hôm sau, Khang Chính thay mặt Khoa học kỹ thuật Quang Ảnh gửi thư luật sư đến Mật dịch Chính Dương.

Trương Khởi Xuyên vừa thấy thư luật sư liền nổi bão: “Dựa vào đâu mà kiện ông! Ông không kiện chúng thì thôi!”

Khang Chính nói: “Bên trên viết rất rõ ràng, Trương tiên sinh có thể xem.”

Trương Khởi Xuyên xem xong, mày co rúm, chửi bậy, mặc kệ Khang Chính, cầm điện thoại về phòng làm việc.

Tiết Ninh ra khỏi phòng, quát những nhân viên hóng chuyện không làm việc: “Nhìn gì mà nhìn, đi làm hết đi.”

Tiết Ninh đứng im nhìn Khang Chính chòng chọc, Khanh Chính vẫn còn chút ần tượng với cô ta, nhìn thêm mấy lần, coi như không nhớ.

Tiết Chấn đi tới, nhìn Khang Chính, sững ra. Sao lại là luật sư này?

Khang Chính cũng không ngờ sẽ gặp Tiết Chấn ở đây, sờ mũi, cười nói: “Tiết tiên sinh, xin chào.”

Tiết Chấn tái mặt, ông đương nhiên biết vị luật sư này lợi hại cỡ nào, không ngờ Lục Thời Miển lại mời ông ta, lẽ nào là Đinh Mật nói với Lục Thời Miển?

Khang Chính cũng cảm khái, thật trùng hợp.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 66

Giải quyết công việc xong, Khang Chính rời khỏi Mậu dịch Chính Dương, Tiết Ninh đuổi theo đến cửa: “Luật sư Khang, khoan đã.”

Khang Chính nhìn cô ta, lấy làm lạ: “Có chuyện gì sao? Cô Tiết?”

Tiết Ninh chạy đến trước mặt ông, hạ giọng hỏi: “Lục Thời Miễn tự tìm đến ông, hay là... Đình Mật giới thiệu?”

Khang Chính không ngờ cô ta lại hỏi câu này, ông cười: “Chuyện này hình như không liên quan gì đến cô Tiết, hơn nữa tôi cũng không rõ.” Ông nói xong liền đi.

Tiết Ninh nhú mày dán mắt nhìn chiếc xe nọ lăn bánh, bấy giờ mới quay lại công ty.

Đẩy cửa phòng làm việc của tổng giám đốc, Tiết Chấn không ở đó.

Trong phòng chủ tịch, Tiết Chấn nhìn Trương Khởi Xuyên, nhú mày nói: “Sao ông nói không có vấn đề gì? Bây giờ làm thế nào? Bên Không Độ nói sao?”

Trương Khởi Xuyên buồn bực không thôi, đi qua đi lại trong phòng, cau chặt mày, nhìn Tiết Chấn: “Ông gặp cái gì? Bên kia nói không sao, bọn chúng không tra ra vấn đề, có kiện cũng vô dụng, cứ để chúng kiện!”

Tiết Chấn thở dài: “Không tra ra thì tốt, nếu tra ra ông thì...”

Ông không nói tiếp, Trương Khởi Xuyên lườm ông, cầm chìa khóa lên: “Tôi ra ngoài một chuyến, ông trông nom công ty đi.”

Tiết Chấn về phòng làm việc, thấy Tiết Ninh ngồi trên ghế của mình, nhíu mày hỏi: “Sao?”

Tiết Ninh đứng dậy: “Bố, Lục Thời Miễn mời Khang Chính liệu có phải vì Đình Mật?”

Tiết Chấn cũng thấy khéo, nhưng hiện tại tâm tư của ông không đặt ở nơi ấy, công ty cả một đống chuyện, giọng ông có vẻ mất kiên nhẫn: “Con lo chuyện đó làm gì? Người ta đang muốn kiện công ty chúng ta kìa. Bố nói cho con biết, có gặp Đình Mật thì con tránh xa ra...”

Nghĩ đến Lục Thời Miễn, người này tuy còn trẻ, nhưng hiển nhiên không dễ đối phó.

“Cũng đừng động đến những người bên cạnh cô ta, Lục Thời Miễn thế nào càng không liên quan đến con. Mau đi làm việc đi, đừng để bố lại nghe thấy người khác phàn nàn con sau lưng.”

Tiết Ninh không nói nổi một câu, lòng càng thêm hoảng loạn, bí bách ra khỏi phòng.

...

Đình Mật trần trọc suốt cả đêm, ngày hôm sau trạng thái tinh thần không tốt, may mà không ảnh hưởng đến chất giọng.

Trời càng ngày càng lạnh, phim trường tạm thời của đoàn phim được dựng ở ngoại thành, không gian hoang vắng, gió lạnh buốt, Đình Mật mặc áo lông dáng dài màu đen ngồi đợi ở một bên, tay ủ túi thuốc Đông y vừa được hâm nóng.

Có một cô gái tò mò: “Đinh Mật, ngày nào cô cũng uống cái này làm gì vậy?”

Đinh Mật mỉm cười: “Thuốc Đông y điều trị đau bụng kinh.”

Cô gái hứng thú: “Có tác dụng không? Tôi cũng bị đau bụng kinh, cô khám ở bệnh viện nào thế?”

Cô gái và Đinh Mật đều là người Giang Châu.

Đinh Mật nói cô nghe địa chỉ bệnh viện và tên bác sỹ: “Nhưng tôi không biết có hiệu quả không, tôi mới uống được hơn một tuần.” Thuốc của cô chỉ còn một ngày, ngày kia phải đi khám lại, không biết liệu cô có thể về kịp.

Cô gái cười tíu mắt nhích lại gần cô: “Tôi nghe nói đau bụng kinh là do không sinh hoạt tình.dục đó, có đàn ông sẽ không đau nữa.”

Đinh Mật ngẩn ra, lẽ nào mấy năm nay cô đau nghiêm trọng như vậy là vì không... sinh hoạt tình.dục?

Cô gái nháy mắt với Đinh Mật.

Đinh Mật nhớ đến Lục Thời Miễn, mặt nóng bừng, nhưng cô và Lục Thời Miễn... Hôm qua ngẫm nghĩ cả một tối, có khi cô muốn nói, Lục Thời Miễn chưa chắc đã muốn nghe, điều anh để ý nhất chắc là Bùi Dịch.

“Đinh Mật, bắt đầu quay!”

Đạo diễn lồng tiếng gọi cô.

Đinh Mật nhanh chóng uống cạn túi thuốc, ném vỏ túi vào thùng rác, chạy qua.

Hôm nay quay phim rất thuận lợi, nếu không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, ngày mai có thể quay xong, ngày kia là cô có thể trở về.

Tối, Đinh Mật gọi điện thoại cho Lục Thời Miễn. Lục Thời Miễn vừa từ công ty về đến nhà, ngoài trời đổ mưa, lúc xuống xe không mang ô, anh bị dính ít mưa.

Quýt Béo nằm chắn ngay giữa cửa, anh không để ý, suýt chút nữa giẫm lên nó. Lục Thời Miễn đá con mèo ngang đường đi, bật điện, hạ giọng nói: “Quýt Béo đang ở đây, khi nào em về?”

Ừm, vẫn không tìm được hỏi lại.

Đinh Mật chưa chắc chắn lắm, không muốn làm anh mất vui, lựa lời xuôi tai: “Em sẽ cố về sớm.”

Lục Thời Miễn cười khẽ, bỏ máy tính và áo khoác lên sofa, tháo cà vạt, đi vào phòng: “Anh nhớ đến mai là em hết thuốc rồi.”

Đinh Mật không ngờ anh nhớ cả cái này: “Ừm...”

Lục Thời Miễn biết uống thuốc điều dưỡng kiểu này không nên gián đoạn, anh cởi thắt lưng da, đi vào phòng tắm, tựa cửa nói: “Nếu em không về kịp thì mai anh đi lấy thuốc giúp em, ngày kia cuối tuần anh mang đến cho em.”

Đinh Mật vội nói: “Không cần đâu, bác sỹ cần bắt mạch, em phải tự đi mới được, hơn nữa em sắp về rồi.”

Vậy sao?

Lục Thời Miễn mím môi, anh chỉ muốn tìm một cái cớ để đi thăm cô mà thôi.

“Ừ.”

Anh rút thắt lưng da: “Cúp trước nhé, anh đi tắm.”

“Lục Thời Miễn.”

Cô gọi anh lại, tiếng gọi mềm mại khẽ khàng.

Lục Thời Miễn đợi cô nói tiếp, Đinh Mật im lặng mấy giây, dường như hạ quyết tâm thật lớn, mới nói: “Sau khi về em có chuyện muốn nói với anh, anh có thể cho em thời gian, nghe em nói hết, đừng ngắt lời em không...”

Lục Thời Miễn nhướn mày, nhìn chai lọ sữa tắm và sản phẩm dưỡng da đặt trên kệ của Đinh Mật, cũng thoáng im lặng: “Được.”

Cúp máy, Đinh Mật thở hắt ra.

Vậy là ổn rồi, trở về nói rõ với anh, kể anh nghe tất cả mọi chuyện trong hai năm ấy, dù rằng rất khó mở lời.

Nhưng khó mở lời thì đã sao? Anh là Lục Thời Miễn, anh vẫn thích cô, cô cũng thích anh.

Lục Thời Miễn có để ý không? Đinh Mật lắc đầu.

Lục Thời Miễn không để ý, người để ý là cô.

...

Tất cả nhân viên Quang Ảnh đều đang bận rộn công việc của mình.

Từ Khiên rào bước vào phòng Lục Thời Miễn, ngồi xuống trước mặt anh, đá ghế: “Lại có phản hồi xấu nói rò rỉ thông tin khách hàng.”

Phim truyền hình Gặp gỡ Trần tiên sinh sắp phát sóng, CRM Vạn Khách cũng được đẩy mạnh tiêu thụ, Không Độ không nhịn nổi nữa?

Lục Thời Miễn ngược mắt: “Tao thấy rồi.”

Từ Khiên đau đầu: “Khi nào mở phiên tòa?”

Bây giờ người trong ngành đều đang ngồi đợi xem trò cười của họ, chỉ có lập án tra rõ, phát thông cáo chính thức mới có thể giải quyết hoài nghi và lo lắng của khách hàng.

“Mấy ngày nữa, chưa tìm đủ chứng cứ.” Lục Thời Miễn không gấp như Từ Khiên, châm thuốc, ném bao thuốc qua.

Từ Khiên đón bao thuốc, cũng rút một điếu.

Lục Thời Miễn cúi đầu day ấn đường: “Tối nay mời Khang Chính ăn cơm bàn về tiến triển của vụ án.”

Từ Khiên nhìn anh: “Có tin rồi?”

Lục Thời Miễn cười: “Tần Dạng tra được ít tin tức, tối cùng nhau bàn.”

Từ Khiên đang định nói thì điện thoại đổ chuông.

“Luật sư Khang gọi tới.”

Nghe máy, bên kia Khang Chính nói: “Mậu dịch Chính Dương nói họ có chứng cứ chứng minh CRM Vạn Khách để lộ tin tức, bây giờ các cậu có thể qua đây một chuyến không?”

Từ Khiên nhìn Lục Thời Miễn, Lục Thời Miễn gảy tàn thuốc, tắt máy tính, đứng dậy.

Từ Khiên nói: “Được, chúng tôi qua đón ông.”

Một tiếng sau.

Họ đến Mậu dịch Chính Dương.

Trương Khởi Xuyên và Tiết Chấn ngồi đợi, nhân viên cũng không có tâm trạng làm việc, len lén nhìn Lục Thời Miễn và Từ Khiên trước cửa. Lục Thời Miễn không biểu cảm gì, nhìn Trương Khởi Xuyên: “Thế nào?”

Trương Khởi Xuyên cười nhạt, dẫn anh đến trước một chiếc máy tính, nhạt giọng: “Tôi không hiểu mấy thứ phần mềm IT này lắm, nhưng tôi là người làm ăn, không thể đùa cợt với khách hàng. Phần mềm thật sự có vấn đề, đây là máy tính quản lý tiêu thụ sử dụng, cậu có thể xem.”

Lục Thời Miễn liếc qua, chẳng hề xem kỹ, cười thành tiếng: “Lần trước chúng tôi đến thì các ông tránh né không cho xem, làm giả dữ liệu rất đơn giản.”

Nếu Không Độ đã dám để Trương Khởi Xuyên cho họ xem dữ liệu, đương nhiên đồng dữ liệu giả này đã được hoàn thiện.

Từ Khiên kéo chiếc ghế bên cạnh ra, lấy máy tính, mở máy.

Nhìn Lục Thời Miễn, ý bảo anh ngồi xuống.

Lục Thời Miễn ngồi trước máy tính, tay gõ bàn phím như bay, ánh sáng màn hình hắt lên gương mặt tuấn tú của anh, cặp mắt một mí cong cong toát ra hơi lạnh.

Dáng vẻ chẳng chút bận tâm, nắm giữ tất cả của Lục Thời Miễn khiến Tiết Chấn bất giác thấy hoảng.

Còn Tiết Ninh đứng sau lưng ông, lặng im nhìn chăm chăm Lục Thời Miễn.

Máy tính của Lục Thời Miễn kết nối với máy tính làm việc của Mậu dịch Chính Dương, lần trước anh đã cài trojan horse (*) vào mạng lưới của

công ty họ.

(*) Trojan Horse (tiếng Anh của “Ngựa Troia”) sau này được đặt tên cho một loại phần mềm ác tính có chức năng hủy hoại tương tự virus máy tính hoặc chứa đựng các phần mềm gián điệp nhằm cho phép máy tính bị điều khiển từ xa qua hệ thống mạng. (Nguồn: wiki)

Đang định nói...

Từ Khiên thấy điện thoại anh kêu không ngừng, đành bảo: “Để tao.”

Lục Thời Miễn có phần mất kiên nhẫn rút điện thoại ra, nhìn thấy hai chữ Đinh Mật trên màn hình, sắc mặt lập tức dịu lại. Anh đứng dậy cất bước, lướt qua bố con Tiết Chấn, giọng trầm thấp từ tính: “Sao vậy?”

Tiết Ninh vẫn luôn để ý Lục Thời Miễn, lúc nhìn thấy rõ hai chữ trên màn hình điện thoại anh, mặt cô ta tái mét.

Ánh mắt đuổi theo bóng dáng Lục Thời Miễn, nghe tiếng nói chuyện trầm lắng dịu dàng của anh ta, Tiết Ninh há miệng, Đinh Mật... lại ở bên Lục Thời Miễn rồi? Quanh quẩn nhiều năm như thế, Lục Thời Miễn không để ý?

Tiết Ninh cúi đầu dán mắt vào đôi giày của mình, đôi tai lại không kìm được căng ra nghe ngóng, nhưng cô ta không nghe rõ lắm. Lần ngã cầu thang năm ấy làm não cô ta bị chấn động, tai phải giảm thính lực đáng kể.

Đinh Mật đang thu dọn hành lý, tối nay cô có thể trở về, vừa vui mừng vừa căng thẳng.

Cô ngồi trên vali, hỏi dò: “Tối nay anh phải tặng ca không?”

Chắc chín giờ tối nay cô về đến nhà, mong rằng tối nay có thể nói rõ với anh, không biết anh có thời gian không.

“Tối nay đi ăn với luật sư.” Lục Thời Miễn ra đến cửa, lần tìm bao thuốc, muốn rút một điếu, “Sao vậy?”

Đinh Mật mỉm cười: “Không có gì, em hỏi vậy thôi.”

Anh mò trong túi một lượt, không tìm thấy bật lửa, đành bỏ qua, khẽ cười thành tiếng: “Đinh Mật, em sắp về?”

“Ừm, ngày mai...”

“Nói thật.”

“Tối ngày hôm nay, chắc là chín giờ em về đến nhà. Nhưng anh không cần lo cho em, em tự bắt xe về.” Đinh Mật biết anh bận, “Anh xong việc hẵng về.”

Lục Thời Miễn cúi đầu cười: “Được, về đến nhà nhớ cho mèo ăn.”

Đinh Mật đồng ý, dầu không cho Quýt Béo ăn thì nó cũng không đói, thức ăn đặt ở đâu nó đều biết hết, thường xuyên ăn vụng. Trước kia họ lo lắng Quýt Béo ăn quá nhiều, cố ý không cho nó ăn, nó luôn có thể tự mò đi ăn vụng, căn bản không cần lo nó sẽ chết đói.

Cúp máy, Lục Thời Miễn đi vào.

Một đám người đang vây quanh thấy anh liền tự động tách ra một lối đi.

Trương Khởi Xuyên và Tiết Chấn đều biến sắc, bởi vì Từ Khiên nói: “Bản dữ liệu này của các ông được thêm vào sau, không phải bắt đầu bị lộ từ 16 tháng 11 như các ông nói, giải thích thế nào đây?”

Lục Thời Miễn không ngồi xuống nữa, lạnh nhạt liếc nhìn Trương Khởi Xuyên.

Trương Khởi Xuyên không giải thích được, bởi vì ông ta không hiểu những thứ này, những thao tác này cũng không phải ông ta làm, nhất thời ghen hòng.

Lục Thời Miễn mất kiên nhẫn: “Không nói rõ được thì báo cảnh sát đi.”

Từ Khiên tắt máy, đứng dậy.

Nhìn Trương Khởi Xuyên và Tiết Chấn nín thinh.

Lục Thời Miễn liếc trợ lý, trợ lý hiểu ý, vội đi gọi điện báo cảnh sát.

Không lâu sau, Tần Dạng dẫn theo đàn em của mình đến, chuyện này ít nhiều là lấy việc công làm việc tư, bởi vì Lục Thời Miễn đã đánh tiếng với anh từ một tiếng trước.

Tần Dạng thu lại vẻ cà lơ phất phơ, mặc đồng phục cảnh sát, trông rất ra dáng.

Chỉ định dọa Trương Khởi Xuyên một chút, mong rằng lão ta hoảng sợ, tự mình thừa nhận là tốt nhất.

“Ông nói ông không hiểu về IT, cũng không biết gì về mã chương trình, vậy chương trình dữ liệu giả này trong máy ông đến từ đâu?” Từ Khiên nói, “Mặc dù giấu rất kín, nhưng vẫn bị chúng tôi tìm ra được.”

Cứ tưởng Trương Khởi Xuyên sẽ tiếp tục câm nín, nhưng anh đánh giá thấp ông ta rồi.

Trương Khởi Xuyên cá giận: “Cái này tôi không hiểu, sao tôi biết ai đã cài vào? Nhỡ là bug từ phần mềm của các cậu thì sao?”

Lục Thời Miễn tức đến nổi bật cười.

Từ Khiên cũng không ngờ Trương Khởi Xuyên mặt dày cỡ này, chứng cứ đã rõ ràng rành rành như vậy mà còn cãi láo?

“Vậy thì không còn gì để nói nữa.” Lục Thời Miễn xách máy lên, vỗ vai Tần Dạng, bỏ đi.

Từ Khiên nhìn Khang Chính.

Khang Chính ho khan: “Nếu đã như vậy, gặp nhau trước tòa nhé.”

Sắp hết Thu, sắc trời tối rất nhanh.

Mấy người ra khỏi Mậu dịch Chính Dương, màn đêm đã phủ kín, Từ Khiên hơi đau đầu: “Hơn bảy giờ rồi, mẹ nó, Trương Khởi Xuyên dai thật.”

Tần Dạng vẫn chưa ra, phải đợi anh.

Mấy người đứng lặng ngoài cửa, Từ Khiên nói: “Luật sư Khang, tối nay cùng nhau ăn cơm nhé, tiện thể bàn về vụ án.”

Khang Chính cười: “Được, không thành vấn đề.”

Lục Thời Miễn bấm khóa đi mở xe, tìm được bật lửa.

Chính Dương đã quá giờ tan tầm, nhưng ông chủ và tổng giám đốc sầm mặt chẳng nói năng gì, bọn họ không dám đi.

Trương Khởi Xuyên nhìn cả đám đều đang ngó dăm dăm, nổi giận: “Nhìn gì mà nhìn, tan làm hết đi!”

Tất cả vội vã thu dọn đồ đạc tránh đi.

Thật là, còn có thể tiếp tục công việc này không đây!

Kiên tụng... công ty có vấn đề sao? Cần đi kiếm công ty khác không?

Tiết Ninh nhìn Tiết Chấn, lại nhìn ra cửa, xách túi và cầm chìa khóa đi trước.

Ra đến cửa, phát hiện mấy người Lục Thời Miễn chưa đi.

Cô ta nhìn về phía người đàn ông đang tựa xe hút thuốc, xe cô ta vừa khéo cũng đỗ cạnh xe của Lục Thời Miễn. Tiết Ninh mím môi, cúi đầu đi tới, lúc đi qua Khang Chính, cô ta khựng bước, liếc ông một cái.

Khang Chính không biết tại sao cô gái này cứ nhìn ông chòng chọc, lẽ nào tại vì năm ấy ông thắng hai vụ kiện, khiến cô ta phải ăn cơm tù và bị đuổi học, thế nên cô ta ghi hận ông?

Hận thì hận đi, Khang Chính người cũng như tên, chọn vụ án rất kĩ, quyết không nhận những vụ phi chính nghĩa, như vụ án của Đinh Mật và Tiết Ninh năm ấy, trong mắt ông, Đinh Mật hoàn toàn là người bị hại.

Tâm địa Tiết Ninh quá xấu.

Lục Thời Miễn hút thuốc xong, ném đầu lọc đi, dùng chân dập tắt, đoạn nhìn Từ Khiên và Khang Chính: “Tôi không đi ăn nữa, mọi người đi đi, chuyện về sau cứ để Từ Khiên bàn với luật sư Khang.”

Từ Khiên ngẩn ra, lại ném công việc này cho anh?

“Không ăn thì mày đi đâu?”

Đinh Mật hình như đã đi công tác, một mình anh vội về làm gì?

Lục Thời Miễn không ngoảnh đầu, quay người mở cửa xe: “Đón Đinh Mật.”

Từ Khiên nhượng mày, thì ra Đinh Mật về rồi.

Khang Chính nhìn Lục Thời Miễn, vậy là làm lành với cô nhóc Đinh Mật rồi? Xem ra Từ Dịch không còn cơ hội..

Tiết Ninh vừa đi qua nghe thấy câu này nhất thời sửng lại, chặn sau đuôi xe Lục Thời Miễn không nhúc nhích.

Lục Thời Miễn cầm chìa khóa, liếc kính chiếu hậu, cau mày nhìn cô ta. Anh khởi động xe, đợi một lát, cô ta vẫn đứng yên, Lục Thời Miễn mất kiên nhẫn bấm còi.

Tiết Ninh hoàn hồn, vội lùi về sau một bước.

Lục Thời Miễn vô cảm xoay vô lăng, đánh xe ra khỏi bãi.

Chiếc xe vượt qua Tiết Ninh, Tiết Ninh nhìn chăm chăm gò má tuần tú lạnh lùng kia, đột nhiên đau như kim đâm, dựa vào đầu mà qua nhiều chuyện như thế, Đinh Mật vẫn có thể sống tốt đến vậy.

Đinh Mật làm diễn viên lồng tiếng, nổi danh trong giới, còn được lên truyền hình, dân mạng đều khen cô ta xinh hơn cả minh tinh, giọng lại hay,... hình như những chuyện kia không hề ảnh hưởng gì đến cuộc đời cô ta, cô ta vẫn sống rục rờ như trước.

Còn cô ta thì sao? Mấy năm qua cô ta sống rất chật vật, làm gì cũng phải nhìn sắc mặt người khác, sợ bị người ta bàn ra tán vào. Nếu không có Tiết Chấn, e là cô ta còn không tìm được công việc hăn hoi. Tiết Chấn giới thiệu đối tượng tốt cho cô ta, đối phương chê cô ta không có bằng đại học, càng hiềm vì cô ta có án tích, còn ngại tai phải cô ta không nghe rõ...

Lần trước cô ta gặp Đinh Mật và Đỗ Minh Vy đi dạo phố, hình như mọi người đều còn ở chốn cũ chờ Đinh Mật, đến cả người đàn ông ưu tú như Lục Thời Miễn cũng cam nguyện đợi chờ? Anh ta biết Đinh Mật đã đa thương cô ta, biết Đinh Mật từng ngồi tù không?

Cô ta không tin Lục Thời Miễn không hề để ý.

Cửa xe vụt qua trước mắt Tiết Ninh, lúc sắp không nhìn thấy Lục Thời Miễn nữa, cô ta đột nhiên chạy lên chặn ngang lối xe chạy: “Lục Thời Miễn.”

Lục Thời Miễn phanh gấp, nhìn kẻ chặn trước xe, lạnh giọng: “Cô muốn chết à?”

Từ Khiên và Khang Chính đều hít sâu một hơi, người này muốn chết... cũng đừng chạy đến trước bánh xe của người ta chứ.

Chiếc xe dừng ngay trước mặt Tiết Ninh, cô ta tái mét mặt, ngẩng đầu nhìn Lục Thời Miễn: “Cậu biết chuyện trước kia của Đình Mật không?”

Lục Thời Miễn chỉ liếc cô ta, không nói gì.

Thấy anh không có phản ứng, Tiết Ninh cười đắc ý, trông có vẻ Lục Thời Miễn không biết gì. Cô ta biết ngay Đình Mật không thể thành thật như thế, chuyện khó nói đến vậy, sao Đình Mật có thể kể cho Lục Thời Miễn hay.

Tuy Đình Mật học xong đại học, nhưng một người có tiền án, nói ra chẳng dễ nghe gì, cô ta không tin người nhà Lục Thời Miễn có thể chấp nhận.

Tiết Ninh nhìn Khang Chính: “Cậu có thể hỏi luật sư Khang, ông ta rõ ràng hơn tôi.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 67

Lục Thời Miễn mím môi thành một đường, đột nhiên đẩy cửa xuống xe.

Tiết Ninh thấy Lục Thời Miễn tối sầm mặt, dè chừng lùi về sau một bước. Lục Thời Miễn nhìn cô ta chăm chăm, giọng lạnh buốt: “Cô muốn nói gì? Nói rõ luôn đi.”

Từ Khiên nhìn Khang Chính, mắt nghi hoặc.

Khang Chính bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu.

Tiết Ninh ngẩng đầu nhìn Lục Thời Miễn, nhất thời không biết bắt đầu nói từ đâu. Trước mặt người khác có lẽ cô ta có thể trắng trợn gièm pha Đình Mật, nhưng đứng trước đôi mắt lạnh lùng của Lục Thời Miễn, cô ta không nói nổi một lời. Tiết Ninh cắn môi im thít, đột nhiên quay người chạy, vòng qua xe Lục Thời Miễn chạy đến trước xe mình.

Lục Thời Miễn đương nhiên không cản cô ta lại.

Tiết Ninh lái xe đi, môi mím chặt cứng, lòng muốn khóc. Dựa vào đâu? Cô ta cũng phải trả giá lớn cho sai lầm của mình, ngồi tù, thôi học, di chứng,... Nhưng kết quả chỉ có Đình Mật vượt qua được.

Cái lạnh cuối thu bủa vây, Lục Thời Miễn đứng lặng giữa trời, từng cơn gió buốt cũng không thể xua tan một suy đoán len lỏi trong lòng anh.

Từ Khiên bước tới vỗ vai anh.

Lục Thời Miễn nhìn Khanh Chính, trầm giọng: “Luật sư Khang, có phải sáu năm trước ông từng giúp Đinh Mật kiện cáo?”

Khang Chính thoáng lưỡng lự nhưng vẫn gật đầu: “Phải.”

Lục Thời Miễn hít sâu một hơi: “Kiện mấy vụ?”

Khang Chính không nói, chuyện này liên quan đến quyền riêng tư của đương sự, bình thường không nên nói.

Đúng lúc ấy, Tần Dạng đi ra.

Anh vui vẻ khoác vai Từ Khiên: “Đói muốn chết, mời ông đây ăn cơm đã rồi nói.”

Từ Khiên hất tay anh ra, Tần Dạng bấy giờ mới phát hiện bầu không khí kì lạ.

Lục Thời Miễn nhìn Khang Chính, giọng nặng nề: “Đinh Mật là bạn gái tôi, tôi và cô ấy từng có chút hiểu lầm, có lẽ chính là do mấy vụ kiện kia, luật sư Khang, tôi xin ông hãy nói với tôi.”

Khang Chính nhìn sự đau đớn ẩn sâu trong mắt anh, thở dài, gật đầu.

...

Mấy người tìm một nhà hàng gần đó, ăn xong, Từ Khiên và Tần Dạng đi trước.

Còn lại Lục Thời Miễn và Khang Chính.

Khang Chính nhìn Lục Thời Miễn hút thuốc ngồi đối diện, kể lại ba vụ kiện ông đã nhận năm ấy.

Năm ấy Đinh Mật tìm đến Văn phòng luật Tự Chính, người đón tiếp cô là Khang Chính, khi đó trên mặt cô vẫn còn mấy vết cào, trông thì nhếch nhác nhưng lại cực kì quật cường và cứng cỏi, ít nhất trong mắt ông là như vậy.

Chỉ là một cô bé hai mươi tuổi, đổi thành người khác, chưa chắc có thể quả đoán như cô.

Đinh Mật trình bày sự việc bị thay đổi nguyện vọng với Khang Chính, sau đó hỏi ông: “Luật sư Khang, với tình hình đó, cháu có thể khiến Tiết Ninh trả giá thích đáng không?”

Vụ án đã trôi qua gần hai năm, rất khó truy tìm lại những chứng cứ cũ, chẳng hạn như dấu vết trên máy tính, chắc chắn không thể tìm được.

Vậy nên ông nói với Đinh Mật, rất khó.

Đinh Mật im lặng rất lâu, đáy mắt mang theo sự mong mỏi: “Vậy... nếu mẹ cháu đứng ra làm chứng thì sao?”

Khang Chính nói: “Nếu có nhân chứng và bằng chứng thì có thể xem xét. Nhưng vụ kiện này không dễ, vì thời gian đã qua rất lâu rồi.”

Vụ kiện này thực sự rất gian nan, bởi vì đã gần hai năm trôi qua. Khang Chính tìm đến Tiết Chấn và Tiết Ninh mới biết lúc Tiết Ninh và Đinh Mật tranh cãi, Tiết Ninh bị ngã cầu thang, chấn động não, tai phải giảm thính lực.

Tiết Chấn nhận được thư luật sư, tức thì nổi giận đùng đùng, mắng trước mặt Khang Chính: “Cô ta hại Tiết Ninh thành ra như thế mà còn mặt mũi dám kiện! Được, chúng tôi cũng kiện cô ta!”

Bấy giờ Khang Chính mới biết Đinh Mật với Tiết Ninh từng xung đột.

Tiết Chấn cũng mời luật sư, họ Trần.

Luật sư Trần đại diện cho Tiết Ninh và Tiết Chấn tìm đến Đình Mật và Khang Chính, hy vọng có thể hòa giải ngoài tòa, đồng thời đề xuất bồi thường cho Đình Mật một trăm vạn.

Thực ra đó là kết quả tốt nhất cho cả hai bên.

Bởi vì Đình Mật cũng không thể chứng minh bản thân không cố ý gây thương tích cho Tiết Ninh, trong lúc hai người giằng co, Tiết Ninh bị ngã, bất kể thế nào, cô cũng có phần trách nhiệm. Huống chi không có chứng cứ, đối phương mà cứ khẳng khẳng, Đình Mật rất khó thoát khỏi tội cố ý gây thương tích.

Đình Mật nhìn luật sư Trần, cười lạnh: “Tôi nói rồi, tôi không cần tiền của ông ta, bao nhiêu tiền cũng không được, có cho tôi một tỷ thì cũng không thể đền bù những tổn thương tôi đã phải chịu. Thi đại học có ý nghĩa gì? Tôi nghĩ mỗi người từng ôn thi và dốc lòng vì nó đều biết.”

Dù thế nào Đình Mật cũng không chịu thỏa hiệp, luật sư Trần cũng bó tay, lúc sắp đi, ông ta nhìn Khang Chính.

Khang Chính nhìn Đình Mật: “Thật ra luật sư Trần nói đúng. Trước mắt hòa giải là cách giải quyết tốt nhất, không nhất thiết phải khiến cả hai bên đều tổn thương, hơn nữa... Tiết Ninh đã gây ra chuyện kia từ hai năm trước, vụ án kiểu này rất hiếm, nếu kết án, có lẽ cô ta còn được phán tội nhẹ hơn cháu. Cháu thấy như vậy có đáng không?”

Đình Mật cắn môi, khề nói: “Cháu không biết thế nào mới là đáng, cháu chỉ biết cháu không thể bỏ qua chuyện này. Nếu không khiến Tiết Ninh phải trả giá thích đáng, cái gai này sẽ nằm trong lòng cháu suốt đời.”

Khang Chính thở dài, cô bé này quá quật cường, thà ngồi tù cũng muốn đối phương phải khuất phục.

Đình Mật kiên quyết muốn kiện Tiết Ninh, Khanh Chính đương nhiên dốc hết sức, dù sao ông cũng căm ghét hành vi trơ tráo của Tiết Ninh.

Điều kiện tiên quyết là lời chứng của Chu Thanh.

Lúc Khang Chính và Đình Mật đến tìm Chu Thanh, Tiết Chấn cũng ở đó, Chu Thanh do dự không đáp ứng, cứ nhìn sắc mặt Tiết Chấn. Đình Mật dường như đã lường trước kết quả, cúi đầu, mắt đỏ hoe, buồn thảm: “Mẹ, nếu ngay cả mẹ cũng không giúp con, sẽ không còn một ai có thể giúp con nữa...”

Chu Thanh nhìn cô, mắt cũng đỏ ửng, nhưng vẫn cố khuyên nhủ: “Chúng ta không kiện có được không? Chuyện này cứ thế thôi. Mẹ nghe nói nếu kiện thì con cũng phải ngồi tù...”

Chuyện thiệt thòi như vậy, có gì lại lôi bản thân vào?

Nhưng người khác không hiểu, Đình Mật chỉ cần một kết quả công chính, cô không muốn thỏa hiệp như vậy.

Tiết Chấn dọa dẫm Chu Thanh: “Chu Thanh, bà phải nghĩ kỹ, chồng và con trai bà đều ở bên này, bà thực sự muốn đứng về phía Đình Mật, đối đầu với bố con tôi sao? Như vậy có đáng không? Vì một đứa con gái của chồng trước mà phá tan gia đình êm ấm hiện tại, bà hãy nghĩ cho kỹ. Nếu bà thật sự muốn làm chứng cho Đình Mật, chúng ta không còn gì để nói, ly hôn, Tiểu Bân theo tôi.”

Chu Thanh vẫn luôn dựa dẫm vào Tiết Chấn lại do dự vì những lời này của ông, một mặt không nỡ nhìn con gái bơ vơ một mình, mặt khác bà cũng rất hoang mang, sợ Tiết Chấn thật sự ly hôn với mình, dẫn Tiết Tiểu Bân đi, thế thì bà biết phải làm sao?

Chu Thanh cứ hoài do dự.

Đinh Mật khấp nép cầu xin bà mấy lần, không có kết quả.

Cô gần như tuyệt vọng.

Sau cùng, cô hỏi Khang Chính, nếu Chu Thanh và Tiết Chấn ra tòa ly hôn, liệu bà có thể giành được quyền nuôi con?

Đây cũng là một vấn đề nan giải, bởi vì Chu Thanh không có nguồn kinh tế, bà lấy gì để tranh quyền nuôi con? Đinh Mật khẩn cầu: “Nhưng Tiết Chấn có vấn đề, cả con người ông ta và cách giáo dục của ông ta đều có vấn đề, chú nhìn Tiết Ninh là biết rồi đấy, Tiết Ninh có thể làm ra chuyện độc ác như vậy, Tiết Chấn còn bao che cho cô ta...”

Khang Chính thở dài: “Chú biết, chúng ta có thể đánh vào điểm này, nhưng không có thu nhập thực sự rất khó, thường thì những vụ kiện kiểu này ai có tiền người đó sẽ có cơ hội thắng cao hơn.”

Đinh Mật nói chuyện này với Chu Thanh, Chu Thanh nhìn cô đầy kinh ngạc, lại nhìn Khang Chính.

Khang Chính nói: “Có 50% thắng kiện.” Ông đoạn ngừng, nhìn Đinh Mật nhỏ gầy kiên cường, thực lòng không nhẫn tâm, nói Chu Thanh một trận, “Chị là mẹ của cô bé, nếu lúc đầu chị không giúp Tiết Chấn bao che cho Tiết Ninh, sự tình sẽ phát triển đến bước này sao? Bây giờ Đinh Mật một thân một mình đi kiện, chị nhẫn tâm không giúp cô bé ư?”

Đinh Mật đỏ ửng mắt, cúi đầu nhìn bà. Chu Thanh đón đầu khóc ròng, nhưng vẫn không thể lập tức quyết định.

Đinh Mật cười thê lương, nhìn Khang Chính: “Thôi ạ, luật sư Khang, cháu đâu quan trọng bằng Tiết Chấn và Tiết Tiểu Bân... đừng làm khó bà ấy... để cháu đi hỏi nhà trường xem còn cách nào khác không.”

Gian nan từng bước.

Đinh Mật bước mỗi một bước đều muôn vàn khó khăn.

Nhất Trung Giang Châu cũng lần lữa không trả lời.

Đây không phải chuyện hay với nhà trường, nếu bị truyền ra ngoài, nhà trường sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, trở thành vụ tai tiếng, dù sao cũng đã trôi qua từ lâu, giấu được cứ giấu. Khi ấy lớp 12 vừa qua đại hội tuyên thệ một trăm ngày, nếu chuyện này đồn ra, để học sinh biết, ít nhiều sẽ bị ảnh hưởng.

Ban đầu nhà trường không chịu ra mặt vì một cựu học sinh đã tốt nghiệp gần hai năm, thầy chủ nhiệm của Đinh Mật phải xin xỏ rất lâu, nhà trường mới đồng ý.

Cuối cùng, tất cả các vụ án được xin thẩm tra không công khai.

Ngoại trừ những người có liên can, không ai hay biết.

...

Vụ kiện đầu tiên là thi đại học.

Để có cơ hội thắng lớn hơn, Đinh Mật đi cầu xin Chu Thanh lần cuối.

Đinh Mật khuyên Chu Thanh thế nào, Khang Chính không biết, nhưng có Chu Thanh làm chứng, cơ hội thắng thực sự lớn hơn rất nhiều.

Vụ kiện ấy, Tiết Ninh thua, bị phạt một năm tù, do hành vi xấu xa ngày ấy, trường đại học cô ta đang theo học không cho cô ta bảo lưu kết quả học tập.

...

Vụ kiện thứ hai là cố ý gây thương tích.

Trước khi mở phiên tòa, Đình Mật đi tìm Khang Chính. Khang Chính phân tích cặn kẽ cho cô, Đình Mật hiểu, nói nhỏ: “Ý chú là, trong ba vụ án, đây là vụ chú không chắc chắn nhất?”

Khang Chính thở dài: “Ừm.”

Đình Mật im lặng thật lâu, cúi đầu nhìn nước trong cốc, giọng càng nhỏ hơn: “VẬY... nếu thua kiện thì cháu bị phạt mấy năm?”

“Ít nhất hai năm, nhiều là ba năm.” Khang Chính không nỡ lòng, “Chú sẽ về trường với cháu, giúp cháu cố gắng bảo lưu kết quả học tập.”

Đình Mật cắn môi, lại im lặng rất lâu: “Cảm ơn chú, luật sư Khang.”

Khang Chính cùng Đình Mật về trường cô hai lần, xin nghỉ và thương lượng với đại học H.

Nếu Đình Mật bị kết án, mong rằng cô có thể bảo lưu kết quả học tập.

Đáng mừng là, thương lượng thành công.

Đình Mật được bảo lưu.

...

Vụ kiện cuối cùng là ly dị và tranh quyền nuôi con của Tiết Chấn và Chu Thanh.

Khang Chính biện hộ bằng việc cách thức giáo dục của Tiết Chấn không thoả đáng, lấy Tiết Ninh làm ví dụ, cho rằng Tiết Chấn không thích hợp nuôi nấng dạy dỗ Tiết Tiểu Bân.

Bởi vì họ đã thắng vụ kiện thi đại học, vậy nên vụ kiện này cũng xuôi chèo mát mái. Cuối cùng, Tiết Chấn thua, Tiết Tiểu Bân được giao cho Chu Thanh, Tiết Chấn phải gửi phí nuôi dưỡng hàng tháng.

Đó là lần đầu tiên Khang Chính xử lý liên tục ba vụ kiện trong một gia đình, sự quật cường và mạnh mẽ của Đinh Mật khiến ông có ấn tượng rất sâu đậm.

...

Khói thuốc nồng nặc sặc sâu vào lòng người.

Trong hai, ba tiếng, Lục Thời Miễn hút hết nửa bao thuốc, bên tay toàn là đầu lọc cháy đen.

Giọng anh khản đặc: “Ông nói... ngày Đinh Mật hỏi ông bị phạt mấy năm, có phải là ngày 7 tháng 4?”

Tiết Chấn không nhớ rõ là ngày mấy, ông ngẫm nghĩ, đoạn nói: “Tôi không nhớ rõ ngày, nhưng ấn tượng là tháng 4, cụ thể thì tôi không nhớ. Hôm ấy Đinh Mật lấy cớ đi vệ sinh rất lâu, lúc về mắt vừa sưng vừa đỏ... Từ lúc Đinh Mật kiên trì kiện cáo, tôi chưa từng thấy cô bé khóc dữ như vậy...”

Lục Thời Miễn siết chặt tay, nhắm mắt tựa vào ghế, một chữ cũng không nói.

Chắc chắn là ngày hôm ấy.

Ngày Đinh Mật nói lời chia tay anh.

Lục Thời Miễn chỉ cần nhắm mắt là có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cô trốn trong một góc nhỏ của nhà vệ sinh nói chia tay với anh, sau đó lẻ loi một mình khóc thất thanh.

Khi ấy cô tuyệt vọng cỡ nào?

Mới rời xa anh.

Đúng là đồ ngốc...

Khang Chính ngược nhìn, mắt Lục Thời Miễn hoe đỏ, không chắc là anh khóc hay không, ông ngẩn người.

Rất lâu sau, Lục Thời Miễn hút hết điếu thuốc cuối cùng, thấy màn hình điện thoại lóe sáng, anh mở weixin.

Đinh Mật: Khi nào anh về? Muộn vậy...

Đinh Mật về đến nhà lúc chín giờ, tắm rửa gội đầu và thu dọn đồ đạc xong thì mười giờ, cô lại chơi với Quýt Béo thêm nửa tiếng, Lục Thời Miễn vẫn chưa về.

Cô nằm trên giường, buồn chán lướt weibo, lại chơi game thêm một lúc, nhìn đồng hồ, gần mười một giờ.

Anh vẫn chưa về.

Bận bịu suốt một ngày, Đinh Mật đã thấm mệt, buồn ngủ.

Mười một giờ, Đinh Mật không tìm được nhắn tin cho anh.

...

Lục Thời Miễn nhắm mắt hít thở sâu, trả lời cô: Đợi anh, anh về ngay.

Lục Thời Miễn đứng dậy nhìn Khang Chính: “Luật sư Khang, cảm ơn ông đã kể cho tôi những chuyện này, cũng cảm ơn ông từng hết lòng giúp đỡ Đinh Mật, lần sau tôi và Đinh Mật xin được mời ông một bữa.”

Từ biệt Khang Chính.

Lục Thời Miễn phóng xe về nhà.

Đinh Mật nằm trên giường thêm thiếp, một mực cố gắng chống đỡ chờ Lục Thời Miễn.

Phòng khách chỉ bật một ngọn đèn sát đất, ánh sáng ấm áp bao phủ không gian, Quýt Béo cuộn tròn trên sofa, ngủ say giấc nồng.

Lục Thời Miễn mở cửa nhìn thấy quang cảnh như vậy, trái tim bất chợt nóng bừng.

Anh xoa mặt, hít sâu một hơi.

Đinh Mật nghe tiếng vội bò dậy, giẫm thảm bước ra khỏi phòng, đứng trước cửa nhìn anh, nhoẻn cười: “Anh về rồi à?”

Lục Thời Miễn dáng người cao lớn đứng giữa phòng khách nhìn cô chăm chú, gương mặt xinh xắn trắng ngần, mái tóc ngắn mềm mượt, đôi lúm đồng tiền bên má vẫn ngọt ngào như xưa.

Nhưng anh chỉ cần nghĩ đến những chuyện kia, nghĩ đến những khổ cực cô đã phải chịu, trái tim liền thắt chặt lại, đau đớn không thể chịu nổi.

Đinh Mật không thấy anh trả lời, hơi hoảng loạn, bước lên phía trước: “Anh... sao vậy?”

Lục Thời Miễn vươn tay ra, giọng trầm khàn: “Đinh Tiểu Mật, lại đây cho anh ôm một lát.”

Đinh Mật ngẩn ra, nhìn anh nghi hoặc.

Cô chậm rãi bước tới.

Vừa chạm vào liền ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc trên người anh.

Ngay lập tức, cô bị anh kéo vào lòng, ôm chặt cứng.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 68

Lục Thời Miễn cúi người ôm cô rất lâu, như muốn hòa tan cô vào cơ thể.

Đinh Mật ngơ ngác mặc anh ôm chặt cứng, tuy cô không hiểu tại sao, nhưng cô cảm thấy vòng ôm siết mạnh làm người ta hít thở không thông này rất an tâm, an tâm chưa từng có, giống hết ngày trước.

Cô vừa an tâm vừa lo lắng, khẽ hỏi: “Lục Thời Miễn... anh sao vậy?”

Mùi thuốc lá trên người anh thật sự rất nồng.

Nhưng cô không ghét, cảm thấy vẫn tốt.

Lục Thời Miễn không trả lời, chỉ vùi đầu trên cổ cô, nặng nề hít thở hương thơm thanh mát trên người cô. Người con gái trong lòng vẫn vẹn nguyên như trước, vừa mảnh mai vừa mềm mại. Nhưng một cơ thể nhỏ bé như thế này lại từng gánh chịu biết bao đau đớn anh không hề hay biết, ở nơi anh không nhìn thấy.

Anh nhắm mắt, càng siết chặt vòng ôm.

Hôn lên cần cổ trắng nõn của cô từng nụ hôn khe khẽ.

Đinh Mật đỏ mặt, không nhịn được thở gấp đẩy anh ra, cô còn có chuyện muốn nói với anh.

Lục Thời Miễn hôn lên tai cô, má cô, mơn trớn dần đến bên môi, ngậm môi cô, nghiền ép mút mát.

“Ừm...” Đinh Mật nhú mày, rớt cuộc anh hút bao nhiêu điếu thuốc vậy? Bình thường thì thoảng cũng có mùi thuốc, song anh rất chú ý, sẽ không như hiện tại.

Nhưng cô chỉ hơi không thoải mái một chút, nháy mắt đã bị anh hôn đến mức đầu óc mê muội, vị thuốc lá cũng phai nhạt giữa răng và môi.

Đinh Mật nhắm mắt, đột nhiên tỉnh táo lại, đẩy anh ra.

Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn cô, ánh mắt đen kịt như màn đêm.

Đinh Mật níu lớp áo bên hông anh, thê thọt: “Em có chuyện muốn nói với anh...”

Lục Thời Miễn đoán được cô muốn nói gì, anh nghiêng mặt đi, cup mắt không nhìn cô. Đến bây giờ anh vẫn không thể tiêu hóa cảm giác đau đớn ấy, hoặc giả cả đời này anh đều không thể quên đi cảm giác ấy.

Có vài chuyện, nếu do cô nói ra, có lẽ sẽ chỉ càng nhẹ nhàng hơn.

Bất kể thế nào, anh thật sự không muốn để cô nhắc lại thêm lần nữa, đâm vào vết thương đã liền sẹo.

Anh khom lưng bế ngang cô lên.

Đinh Mật kinh ngạc kêu thành tiếng, vội ôm chặt cổ anh, mặt đỏ bừng. Nhưng cô vẫn kiên trì: “Em có thể nói xong trước...” rồi tiếp tục không?

Lục Thời Miễn đặt cô xuống giường, đè lên người cô.

Tim Đinh Mật đập thành thịch, ngỡ lần này sẽ phải làm thật, dù sao những hôm trước anh đã nhẫn nhịn rất lâu. Nhưng cô nhắm mắt đợi mãi,

anh lại đột nhiên trở mình sang một bên, nhét cô vào trong chăn, ôm chặt cô từ phía sau, hôn khẽ lên đỉnh đầu cô.

Cuối cùng cũng thấy lạ.

Đình Mật nghiêng đầu nhìn anh, dè dặt hỏi: “Lục Thời Miễn... có phải anh đã biết chuyện gì?”

Lục Thời Miễn rũ mắt nhìn cô, cảm xúc trong đôi mắt ấy quá mức phức tạp, lần đầu tiên Đình Mật thấy anh có ánh mắt như vậy, đau lòng, tự trách, dịu dàng,...

Anh cúi đầu, hôn cô thật sâu.

Đình Mật bất an muốn nghe anh thừa nhận.

Rất lâu sau, anh buông cô thở hắt ra, vùi đầu trên hõm vai cô, giọng khàn đặc: “Luật sư anh mời là Khang Chính.”

Người trong lòng sững sờ, ngơ ngác nhìn anh.

Lục Thời Miễn nhắm mắt, không nỡ lòng trách cô, chỉ thấp giọng nói: “Tại sao chuyện quan trọng như vậy em lại không nói cho anh mà muốn giấu giếm anh, Đình Mật, em không tin anh đến thế?”

Dù không thể thoát được hai năm ấy, nhưng nếu có anh, cô nhất định không phải khổ như vậy.

Đình Tiểu Mật, em muốn anh đau lòng đến chết sao?

Đình Mật dần hoàn hồn, lắc đầu: “Không phải, không phải em không tin anh...”

Chỉ cảm thấy ngày ấy hai người cách biệt quá xa, anh quá ưu tú.

Cô hoang mang không nhìn rõ còn đường phía trước.

“Còn chuyện gì chưa nói với anh không?”

“Bùi Dịch, em với anh ấy thật sự không có gì cả...”

“Anh biết.” Đến hiện tại, không cần hoài nghi gì nữa.

Đinh Mật lúng túng nhìn anh, hình như những gì cô muốn nói, anh đều đã biết hết.

Lục Thời Miễn hạ giọng hỏi: “Cuối cùng tại sao mẹ em lại đồng ý làm chứng cho em?”

Đinh Mật cúi đầu, lí nhí: “Em khóc cầu xin bà mãi...”

Anh lặng thinh thật lâu.

Đinh Mật ngẩng đầu nhìn anh: “Anh có thể tha thứ cho em không?”

Lục Thời Miễn thở dài, muốn mắng cô mấy câu, nhưng chạm phải đôi mắt đen láy trong veo của cô, một câu cũng chẳng nói nên lời.

Anh đứng dậy, vò tóc cô: “Chuẩn bị sẵn sàng chịu phạt đi.”

Anh quay người đi về phía nhà tắm, vừa đi vừa cởi áo.

Đinh Mật nhìn bóng lưng anh, sững sờ ngơ ngẩn, cho đến khi phòng tắm đóng cửa và truyền ra tiếng nước, cô mới hoàn hồn. Anh bảo phạt... sẽ không phải là cái cô đang nghĩ chứ?

Đôi má dần nổi rặng hồng, tim Đinh Mật đập như trống dồn.

Mười mấy phút sau, Lục Thời Miễn mặc áo tắm trắng đi ra, chỉ còn một thân sạch sẽ mát lạnh, là hương vị trước kia cô thích nhất, thân thuộc nhất.

Lục Thời Miễn lau tóc, cụp mắt nhìn cô.

Đình Mật ôm chần ngồi trên giường, ngẩng đầu nhìn anh.

Dáng vẻ then thùng vừa mong chờ vừa sợ hãi.

Lục Thời Miễn khựng lại, hơi buồn cười, nhưng hể nghĩ đến những chuyện nghe được tối nay, mọi cảm xúc trong anh lại lẫn lộn, phức tạp không nói nên lời. Anh cúi đầu ném khăn lau đi, tắt đèn treo, chỉ để lại chiếc đèn bàn màu cam đặt trước đầu giường, vén chăn lên, ôm cô vào lòng.

Đình Mật hãy còn ngẩn ngơ đã bị anh trở mình đè dưới thân.

“Ừm.” Cánh môi bị lấp kín.

Đình Mật nhắm mắt ôm cổ anh, Lục Thời Miễn ra sức hôn cô, trút hết mọi cảm xúc không nơi giải tỏa và những nhung nhớ suốt bao năm tháng lên người cô.

Nhiều năm như thế.

Đợi nhiều năm như thế...

Đợi đến nỗi anh suýt quên mất là cảm giác gì.

Lúc đầu Đình Mật còn theo kịp tiết tấu của anh, hôn đáp lại anh, nhưng dần dần, cô không chống đỡ nổi, không khí trong lồng ngực như bị hút cạn, áo quần ướt nửa, ý loạn tình mê.

Đình Mật mở mắt, Lục Thời Miễn chống trên người cô, rũ mắt nhìn cô, đáy mắt bập bùng lửa cháy.

Anh lại cúi đầu hôn lên tai cô, thấp giọng hỏi: “Mấy năm nay có nhớ anh không?”

Đinh Mật không biết anh hỏi phương diện nào...

Cô không trả lời được.

Lục Thời Miễn cắn nhẹ vành tai cô: “Nói nào.”

“Có...”

Nhớ, nhớ hết, nhớ tất cả những gì của anh.

Lục Thời Miễn cười khê, hôn từ cằm cổ trắng ngần xuống đến xương quai xanh tinh xảo của cô, lại hôn dần xuống khuôn ngực xinh xắn mềm mại của cô, vẫn y hệt như trước.

Đinh Mật khe khẽ thở gấp, đôi chân bị tách ra, để anh chen vào.

Không lâu sau, cơ thể cô trần trụi, anh dạo đầu kỹ lưỡng, trêu chọc cực độ, khiến cô mất hết sức chống đỡ, mềm tan thành nước.

Rất lâu sau, anh trở dậy, mở ngăn kéo lấy hộp gì đó.

Đinh Mật vội vã đảo mắt qua thân dưới anh, hít sâu một hơi, lặng lẽ co rụt về sau.

Lập tức bị anh giam trở lại.

Cơ thể đàn ông nặng nề cường tráng lại phủ lên lần nữa.

“Anh... mua khi nào vậy?”

Bao cao su. Lần trước cô đi vẫn chưa có.

Anh mơn trớn môi cô, chống trên người cô, nhẹ nhàng cọ xát: “Hai ngày trước, lúc mua thuốc lá tiện tay mua luôn.”

Đinh Mật khép mắt thoáng run rẩy, thở thê: “Lục Thời Miễn... em hơi sợ...”

Quá lâu không làm, mấy năm qua, cảm giác ấy chỉ xuất hiện trong giấc mơ, tỉnh lại chỉ còn bắp chân mềm nhũn. Bây giờ còn chưa bắt đầu, chân cô đã mềm oặt.

Cô thật lòng hơi sợ.

Cứ tưởng anh sẽ nói mấy câu dễ nghe.

Kết quả, ngay giây sau, anh liền chen thẳng vào.

Đinh Mật nhú chặt mày kêu thành tiếng, co rúm dưới thân anh.

Anh khàn giọng bên tai cô: “Đúng là em nên sợ, bởi vì đã ăn chay quá lâu, anh cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.”

...

Phạt đúng là phạt.

Khi kết thúc, Đinh Mật thấy mình chỉ còn nửa cái mạng, thở thoi thóp.

Lục Thời Miễn ôm cô vào lòng, cúi đầu đặt từng nụ hôn lên gương mặt cô: “Đinh Tiểu Mật, sau này chỉ được khóc với anh.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 69

Rạng sáng, cửa sổ kín rèm, trong phòng mờ tối mơ màng.

Sau mấy tiếng thở gấp nặng nề, hô hấp dần dần bình ổn.

Lục Thời Miễn lui ra, cúi đầu hôn lên gương mặt ửng hồng của cô, khẽ hỏi: “Đi tắm nhé?”

Đinh Mật bủn rủn chân tay, cảm giác run rẩy đáng sợ ấy vẫn chưa tiêu tan, cô nghiêng đầu vùi mặt vào trong gối, giọng khàn đặc: “Em muốn ngủ...”

Lục Thời Miễn cười khe khẽ, ôm cô một lát, cúi đầu nhìn, cô đã ngủ thiếp đi.

Gỡ sợi tóc dính bên khóe môi cô ra, anh đứng dậy đi vào phòng tắm.

Mười mấy phút sau, một thân khoan khoái đi cho mèo ăn.

Quýt Béo chờ cả buổi vẫn không thấy chủ nhân cho ăn, nó đã lén lút ăn uống no đủ từ lâu, giờ đang vùi trên sofa ngủ gà ngủ gật, Lục Thời Miễn qua sờ bụng nó, cười thành tiếng.

Sau này khỏi cần cho Quýt Béo ăn nữa.

Có điều hôm nay tâm trạng anh rất tốt, vẫn ném cho nó mấy con cá khô nhỏ.

Quýt ta sung sướng lăn lộn trên thảm, ăn xong còn muốn đòi thêm, lăn qua lăn lại quanh chân Lục Thời Miễn.

Anh cúi đầu liếc nó, lại lấy thêm hai con cá khô, đùa với nó. Nếu Đinh Mật cũng dễ nuôi béo như thế này thì tốt biết mấy.

Đuổi Quýt Béo đi, Lục Thời Miễn tựa vào sofa, ngâm một điếu thuốc, châm lửa xong, anh gọi điện cho Tần Dạng: “Mày mau giúp tao điều tra xem Tiết Chấn có tham dự vào chuyện của Mậu dịch Chính Dương với Khoa học kỹ thuật Không Độ không.”

Tần Dạng vừa ra khỏi nhà, chuẩn bị đến sở cảnh sát: “Gấp thế à?”

Lục Thời Miễn cười lạnh: “Rất gấp.”

Hôm qua Tần Dạng và Từ Khiên về trước, không nghe được bao nhiêu, nhưng họ cũng có thể đoán ra đôi chút. Mấy năm qua Đinh Mật sống không dễ dàng gì, hơn nữa chuyện đó có liên quan đến bố dượng và chị kế cũ của cô.

Hiện tại, hai người đó đang ở Chính Dương, lấy tính cách bao che của Lục Thời Miễn, không thể nào không làm khó họ.

“Được, tao sẽ cố gắng.”

Cúp máy, Lục Thời Miễn vào phòng sách xử lý công việc.

Gần trưa, Đinh Mật bị tiếng điện thoại đánh thức, cô vươn cánh tay mảnh khảnh mịn màng ra khỏi chăn lăn tìm điện thoại.

Đỗ Minh Vy gọi tới.

Đinh Mật tỉnh mấy phần, vội nghe máy: “Minh Vy.”

Cất tiếng liền lộ tẩy.

Đỗ Minh Vy bật cười: “Đình Tiểu Mật, xem ra hôm qua chiến đấu kịch liệt ghê.”

Đình Mật đỏ mặt, không chỉ hôm qua, sáng nay tỉnh tỉnh mơ mơ, trời đất mờ tối lại bị anh phạt một lần nữa.

Đình Mật hắng giọng mới nói: “Mày đừng cười nữa.”

Đỗ Minh Vy thôi cười, khẽ hỏi: “Tối nay ra ngoài ăn cơm nhé?”

Tối hôm qua Đỗ Minh Vy tăng ca về đến nhà, Từ Khiên kể chuyện với cô, tình hình cụ thể thì anh không biết, người biết rõ chỉ có Lục Thời Miễn. Đỗ Minh Vy có thể nào cũng không ngờ nổi, năm ấy Đình Mật dần cắt đứt liên lạc với họ là bởi vì...

Đỗ Minh Vy tức thì đỏ bừng mắt gọi điện cho Đình Mật, song không ai nghe máy. Từ Khiên thấy cô khóc còn dỗ cô một hồi, nhưng Đỗ Minh Vy càng khóc càng dữ dội. Có đôi khi anh thấy Đỗ Minh Vy trở nên rất mạnh mẽ, rất bướng bỉnh, song nhiều khi anh lại thấy, thật ra Đỗ Minh Vy không thay đổi gì cả, vẫn là Đỗ Minh Vy của những năm tháng cấp Ba ấy.

Đình Mật đoán được sơ sơ Đỗ Minh Vy muốn nói gì, Đỗ Minh Vy vẫn như hồi ấy. Đình Mật mỉm cười: “Được, tối cùng nhau đi ăn.”

Có khi cô cảm thấy mình thật bất hạnh.

Nhưng có khi lại cảm thấy mình rất may mắn.

Tỷ như tối qua, tỷ như hiện tại, cô có Lục Thời Miễn, còn có Đỗ Minh Vy, tình cảm bao năm vẫn vẹn nguyên, không bất cứ thứ gì có thể đánh đổi được.

Đình Mật bò dậy khỏi giường, vừa đặt chân xuống liền mềm nhũn, cô lê người vào nhà tắm ngâm mình hồi lâu mới thấy khá lên nhiều.

Đẩy cửa phòng tắm, Lục Thời Miễn đang tựa cửa nhìn cô.

Đinh Mật đỏ mặt: “Anh đứng đây làm gì...”

Lục Thời Miễn cười khẽ, bước tới vò tóc cô: “Đói chưa?”

Đinh Mật gật đầu: “Đói.”

Vừa đói vừa mệt, bây giờ cuối cùng cô đã biết, đàn ông ăn chay mấy năm đáng sợ cỡ nào! Lục Thời Miễn trước kia không tàn ác như hiện tại, tối hôm qua thật sự suýt nữa nghiền nát cô.

Lục Thời Miễn gật đầu, ôm vai cô, dẫn cô ra ngoài: “Anh gọi đồ ăn rồi, ra ngoài ăn thôi.”

Đinh Mật nhũn chân đi theo anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Lục Thời Miễn.”

“Ừm?”

“Tối chúng mình cùng nhau ăn cơm nhé, có cả hội Đỗ Minh Vy và Từ Khiên nữa.”

“Được.”

Quýt Béo lắc cái thân ục ịch ra cản đường, Đinh Mật định cúi người ôm nó, song vừa ngồi xuống liền nhăn nhó.

Xong rồi, đau eo.

Lục Thời Miễn đá mèo ra, ấn cô lên ghế: “Ăn đi, kệ nó.”

Đinh Mật cầm đũa, nhìn anh: “Anh đổ thức ăn cho nó chưa?”

Lục Thời Miễn cười giễu cợt: “Nó đói được chắc?”

Đinh Mật cúi đầu nhìn mèo ta ục ịch, nghĩ cũng đúng: “Anh Lục đi công tác rồi sao?”

“Ừm.”

Đinh Mật nhoẻn cười, đi công tác cũng hay, cô thích Quýt Béo sống ở đây.

Lục Thời Miễn liếc cô: “Gần đây em còn việc gì không?”

Đinh Mật gật đầu: “Có, nhưng sắp tới không cần đi công tác, những việc em nhận trước đó đều ở Giang Châu.”

Anh gật đầu, khoe môi cong cong.

Chiều, Đinh Mật cần đi khám.

Lục Thời Miễn đưa cô đi, anh tựa vào ghế dài trong bệnh viện ngồi chờ. Trương Luân mặc áo bác sĩ vội vã ngang qua, đi được mấy bước đột nhiên phanh lại, quay đầu nhìn Lục Thời Miễn, kinh ngạc: “Anh Miễn, sao cậu lại ở đây?”

Lục Thời Miễn thu chân về: “Đưa Đinh Mật đến.”

“Ồ...” Trương Luân nhớ Đinh Mật đến đây lấy thuốc Đông y, anh cười híp mắt, “Điều dưỡng thân thể phải không? Điều dưỡng tốt là có thể sinh con được rồi.”

Lục Thời Miễn nhú mày không nói.

Ai bảo điều dưỡng thân thể là phải sinh con? Hiện tại anh chưa muốn có con một chút nào.

“Trương Luân, bên này!”

Thẩm Giai gọi anh ở bên kia.

Trương Luân vội nói: “Tôi đi trước đây, đi khám thai với Thẩm Giai.”

Lục Thời Miễn liếc Trương Luân vội vội vàng vàng, gật đầu.

Một lúc sau, Đinh Mật đi ra.

Lục Thời Miễn kéo cô qua, rút bệnh án trên tay cô mở ra xem.

Đinh Mật ngồi xuống cạnh anh, tò mò: “Anh đọc được chữ bác sỹ á?”

Nói thật, nghề bác sỹ quả là vi diệu, hầu như cô không đọc được chữ của bác sỹ nào.

Lục Thời Miễn lật sổ, thoáng nhíu mày, đúng là viết ngoáy quá, anh bỏ bệnh án xuống, nhìn cô: “Hiểu một ít, bác sỹ nói thế nào?”

Đinh Mật nhoén cười: “Chỉ là điều dưỡng thân thể thôi, không cần lo lắng, sáu rưỡi trở lại lấy thuốc là được.”

Lục Thời Miễn mím chặt môi, không nói gì nữa, nắm tay cô rời khỏi bệnh viện.

Lên xe, anh đột nhiên lấn người sang hôn cô.

Tim Đinh Mật đập rộn lên, hàng mi rung rung, nhắm mắt mặc anh hôn.

Tay cô vòng qua cổ anh, ngẩng đầu hôn đáp lại anh.

Rất lâu sau, anh rời khỏi môi cô, giọng kìm nén: “Thân thể em không tốt là vì hai năm đó?”

Đinh Mật ở bên anh lâu như vậy, anh đương nhiên hiểu rõ tình trạng cơ thể cô, trước kia không nghiêm trọng như hiện tại. Lục Thời Miễn biết

sự tình bên trong, anh không thể khống chế bản thân, chỉ cần nghĩ đến chuyện Đinh Mật phải ở cái nơi đó hai năm...

Đau lòng khôn kể. Anh nhắm mắt.

Đinh Mật ngẩn ra, cứ tưởng chuyện đến hôm qua là hết, nào ngờ anh lại nghĩ nhiều như vậy.

Hai năm đó...

Đúng là không dễ chịu.

Cô cắn môi, nhìn vào mắt anh, nói thật: “Ừm, nhưng bây giờ tốt hơn nhiều lắm rồi, anh đừng lo.”

Lục Thời Miễn vò tóc cô, tựa về ghế, hít thở sâu, đoạn hạ cửa sổ xe, để gió lạnh tràn vào. Anh quay mặt đi, mím môi khởi động máy, lái xe đi.

Đinh Mật nghiêng đầu nhìn anh, thở thê: “Lục Thời Miễn, em không sao mà.”

Anh nhìn phía trước, khẽ đáp: “Ừ.”

...

Tối, Lục Thời Miễn đi lấy thuốc cho cô xong, hai người mới đến điểm hẹn.

Hội Đỗ Minh Vy đã đến trước.

Đỗ Minh Vy lại nghe được thêm vài chuyện từ chỗ Tần Dạng, càng đau lòng hơn, đập Tần Dạng một cước: “Cậu ngẩng xem trước kia cậu có thái độ thế nào với Đinh Mật, lát nữa phải xin lỗi cậu ấy đấy!”

Tần Dạng gãi đầu, mặt khổ bức: “Tôi cũng đâu ngờ là thế...”

Nếu biết, anh làm gì có cái gan đấy!

Lục Thời Miễn không đập chết anh mới là lạ.

Đỗ Minh Vy lườm anh, lại quay sang lườm Từ Khiên: “Cả anh nữa, trước kia cũng nói Đinh Mật vô lương tâm.”

Từ Khiên cúi đầu sờ mũi, cười khan: “Được, nghe em, anh xin lỗi.”

Đỗ Minh Vy nhìn anh, mỉm cười: “Tốt.”

Từ Khiên ôm vai cô, cúi đầu hôn cô.

Đỗ Minh Vy đẩy anh ra.

Tần Dạng lắc đầu: “Cứ coi tôi là không khí đi.”

Cửa phòng bao được đẩy ra.

Lục Thời Miễn và Đinh Mật đi vào.

Đỗ Minh Vy cười vỗ vị trí bên cạnh: “Đinh Tiểu Mật, ngồi đây này.”

Đinh Mật ngồi xuống cạnh cô, Lục Thời Miễn hiển nhiên ngồi bên tay phải cô. Tần Dạng kính cẩn dâng thực đơn đến trước mặt Đinh Mật: “Đinh Mật, cậu chọn món đi.”

Đinh Mật ngần ra, bình thường Tần Dạng hăng hái chọn món nhất, hôm nay sao lại chuyển cho cô vậy?

Đỗ Minh Vy kéo thực đơn đến trước mặt, mở ra xem cùng cô: “Mặc kệ cậu ta, bọn mình chọn, mà muốn ăn gì?”

Đinh Mật và Đỗ Minh Vy chọn món xong lại đưa thực đơn cho Tần Dạng.

Tần Dạng nhận lấy, gãi đầu, ngại ngùng nói: “Đình Mật, xin lỗi cậu nhé, trước kia thái độ của tôi đối với cậu không tốt...”

Đình Mật giật mình vội nói: “Không sao đâu.”

Hơn nữa nếu không nhờ Tần Dạng, cô sao biết được hai chiếc xe đạp năm ấy còn có một câu chuyện như vậy.

Lục Thời Miễn trước kia quá kín đáo, cái gì cũng không nói.

Từ Khiên nói được làm được, theo sát Tần Dạng, cũng xin lỗi cô, khiến Đình Mật vô cùng lúng túng: “Các cậu làm gì vậy...”

Đỗ Minh Vy cười: “Vốn do họ độc mồm độc miệng, xin lỗi là phải.”

Đình Mật cùng quần, biết ngay là chủ ý của Đỗ Minh Vy mà.

Lần tụ tập trước, bởi vì Tần Dạng, mọi người ít nhiều không thoải mái lắm, Đình Mật chịu thiệt thòi gì cũng không nói. Lần này tất cả không còn gì khúc mắc, cuối cùng cũng tìm lại được cảm giác hồi cấp Ba.

Những chuyện kia chẳng phải kí ức hay ho gì với Đình Mật, vậy nên mấy người đều ngầm hiểu không nhắc đến.

Ăn xong, Đình Mật cùng Đỗ Minh Vy đi vệ sinh.

Đình Mật đợi Đỗ Minh Vy ngoài cửa, đột nhiên nghe thấy tiếng người gọi mình.

Đình Mật ngoảnh đầu, thấy Khương Khả Du đi tới.

Khương Khả Du bước đến trước mặt cô, cười nhạt: “Khéo ghê.”

Đình Mật mỉm cười: “Khéo thật.”

Khương Khả Du nói: “Tôi đi ăn với bố mẹ và chú Lục ở bên này.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 70

Đình Mật không biết Khương Khả Du nói vậy để làm gì, đúng lúc ấy thì Đỗ Minh Vy đi ra, Đỗ Minh Vy nhìn Khương Khả Du, cười nhạt: “Khương Khả Du, cậu cũng ăn tối ở đây à?”

Khương Khả Du nhìn Đỗ Minh Vy: “Ừm.”

Đình Mật khoác tay Đỗ Minh Vy, nhìn Khương Khả Du: “Chúng tôi đi trước nhé.”

Đỗ Minh Vy gật đầu, vừa đi vừa nói: “Không biết Lục Thời Miển thanh toán chưa.”

Sau lưng, Khương Khả Du biến sắc.

Đình Mật nhìn Đỗ Minh Vy, hơi buồn cười, Đỗ Minh Vy nhướn mày, cười gì mà cười? Cho Khương Khả Du ở đây mà ra về. Bây giờ chỉ cần nghĩ đến lần họp lớp tốt nghiệp năm ấy, Khương Khả Du ép hỏi Đình Mật khi nào chia tay với Lục Thời Miển, Đỗ Minh Vy liền bực mình.

Về đến phòng bao, Đỗ Minh Vy nhìn Lục Thời Miển: “Bố cậu đang ăn tối với bố mẹ Khương Khả Du ở đây đấy, không phải là bàn đại sự đòi người gì đó chứ?”

Đình Mật len lén véo eo cô nàng, Đỗ Minh Vy chẳng đau chẳng ngứa, nhìn cô cười.

Lục Thời Miễn liếc họ, mặt vô cảm: “Liên quan gì đến tôi.”

Đỗ Minh Vy: “...”

Hay, đáp án này rất hay.

Lục Thời Miễn thật sự thấy chẳng liên quan, Lục Hào qua lại thân thiết với nhà họ Khương là chuyện của ông. Còn về Khương Khả Du, anh trước giờ không có hứng thú.

Lục Thời Miễn gọi phục vụ thanh toán, quẹt thẻ xong, nhân viên mời anh ký tên.

Anh nhàn nhã đẩy đến trước mặt Đinh Mật: “Em ký đi.”

Đinh Mật hé môi cười, liếc nhìn anh, nhận bút ngừng trong giây lát, trước kia hai người đi ăn cùng nhau luôn là anh quẹt thẻ, cô ký tên.

Đinh Mật nghiêm túc viết tên anh xuống, ba chữ Lục Thời Miễn được cô viết rất nắn nót.

Lục Thời Miễn liếc nhìn, xoa đầu cô.

Đỗ Minh Vy thấy vậy nhoẻn cười, tốt quá, tất cả đều giống như trước đây.

Mấy người cùng ra khỏi phòng bao, đúng lúc gặp phải Lục Hào và gia đình Khương Khả Du ở ngoài hành lang, bên cạnh Lục Hào còn có một người phụ nữ xinh đẹp thướt tha, cùng lắm là ba mươi lăm tuổi.

Lục Thời Miễn liếc nhìn họ, vẻ lạnh nhạt: “Bố.”

Đinh Mật cất giọng trong trẻo: “Chú ạ.”

Lục Hào thoáng nhìn cô, gật đầu, bấy giờ mới nhìn Lục Thời Miễn, quở trách: “Đi ăn ở đây mà cũng không qua chào chú Khương một tiếng.”

Lục Thời Miễn nhạt giọng: “Con không biết mọi người ở đây.”

Lễ phép căn bản vẫn cần duy trì, anh gật đầu chào vợ chồng họ Khương, lên tiếng thăm hỏi.

Trái lại, mẹ Khương tò mò nhìn Đinh Mật, ngẫm nghĩ, đột nhiên kêu lên: “Cô gái này lên TV lần trước phải không? Diễn viên lồng tiếng nhỉ.”

Từ sau ngày lên chương trình ấy, Đinh Mật ra ngoài thi thoảng sẽ có người nhận ra, Đinh Mật cũng đã quen, nhưng mà... mẹ của Khương Khả Du cũng nhận ra cô làm Đinh Mật khá lúng túng.

Lục Thời Miễn ôm vai cô, mỉm cười: “Vâng, đây là bạn gái cháu.”

Bà Khương sượng ra, Khương Khả Du mím chặt môi, kéo tay áo bà, mẹ Khương Khả Du cảm thán: “Vậ à...”

Mấy người lúng ta lúng túng, nhất là bố mẹ Khương Khả Du, Lục Hào sầm mặt nhìn Lục Thời Miễn, Lục Thời Miễn coi như không thấy, ôm Đinh Mật: “Bọn con đi trước đây.”

Vượt qua họ, ý cười bên khóe môi dần phai nhạt.

Từ Khiên cũng ôm Đỗ Minh Vy đi, Tần Dạng đút tay túi quần, cà lơ phất phơ theo cuối cùng.

Sau lưng, sắc mặt Khương Khả Du không tốt lắm, mẹ Khương thở dài, nhìn Lục Hào: “Xem ra hai nhà chúng ta không có duyên rồi, A Miễn hình như rất thích cô bé kia.”

Lục Hào than vãn: “Đúng là không có mắt, cô gái kia sao tốt bằng Khả Du của chúng ta.”

Khương Khả Du buồn bực không thôi, lồng ngực nghẹn ứ, một câu cũng không nói ra lời. Nếu trước kia cô còn ôm chút hy vọng, thì hôm nay thấy Lục Thời Miển bảo vệ Đinh Mật như vậy, cô đã hoàn toàn bị đánh bại.

Lục Thời Miển ôm Đinh Mật ra khỏi nhà hàng, Đinh Mật ngẩng đầu nhìn anh: “Lục Thời Miển, người phụ nữ xinh đẹp vừa này là ai vậy?”

Không phải là mẹ kế của anh đấy chứ?

Lục Thời Miển cúi đầu nhìn cô: “Bạn gái của bố anh.”

Đinh Mật: “... Ồ, bạn gái bố anh trẻ mà đẹp ghê.”

Tần Dạng buồn cười: “Lại chẳng, hình như chỉ lớn hơn A Miển năm tuổi thôi, còn nhỏ hơn anh Lục hai tuổi, nếu mà...”

Nếu mà Lục Hào kết hôn với người phụ nữ kia, vậy là thành mẹ kế của Lục Thời Miển và Lục Thời Phong rồi? Nhưng anh không có gan nói nốt câu này.

Lục Thời Miển lạnh lùng quét mắt nhìn anh, Tần Dạng vội cúi đầu, nhin cười.

Đinh Mật biết Lục Hào rất hiếm khi sống cùng Lục Thời Miển và Lục Thời Phong, dẫu ông thật sự kết hôn với người phụ nữ kia thì cũng không ảnh hưởng gì đến họ.

Mấy người tạm biệt nhau ở bãi đỗ xe.

Đinh Mật vừa thắt dây an toàn xong thì điện thoại đổ chuông.

Cô lấy điện thoại ra xem, là Chu Thanh gọi tới.

Lục Thời Miển liếc mắt nhìn, sắc mặt lạnh đi, ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, cho xe lăn bánh.

Đinh Mật nghe máy: “Mẹ ạ.”

Chu Thanh cười: “Tiểu Mật, hai ngày nay có rảnh thì qua đây ăn cơm đi, mẹ gói cho con ít sủi cải, con qua mang về.”

Đinh Mật nhìn Lục Thời Miễn, nhỏ giọng đáp: “Không cần đâu ạ.”

Chu Thanh khựng lại, thở dài: “Mấy ngày trước Tiểu Bân cứ nhắc mãi sao lâu rồi không thấy con. Tiểu Mật, con yên tâm, mấy hôm nay Tiết Chấn rất bận, ông ta không đến đây đâu.”

Điện thoại bị lấy đi, Tiết Tiểu Bân gọi to: “Chị Tiểu Mật, chị đến đây đi, không thì em với mẹ đến nhà chị thăm chị cũng được.”

Đinh Mật không ngờ Tiểu Bân cũng ở đó, cô có thể từ chối Chu Thanh, nhưng lại không thể từ chối cậu bé, đành nói: “Hai người không cần đến thăm chị đâu, cuối tuần tới chị mời em với mẹ ra ngoài ăn cơm được không?”

Tiết Tiểu Bân ngẫm nghĩ, đồng ý: “Vâng, chị hứa nhé!”

Đinh Mật cười: “Chị hứa!”

Cúp máy, cô nhìn Lục Thời Miễn: “Lục Thời Miễn, cuối tuần tới anh đi cùng em nhé?”

Cô nghĩ, nếu hiện tại hai người đã ở bên nhau, chung quy vẫn nên gặp Chu Thanh.

Lục Thời Miễn không có thiện cảm với Chu Thanh, những khổ cực Đinh Mật đã phải chịu, trong mắt anh, bà ít nhất phải gánh một nửa trách nhiệm. Anh nhíu mày: “Nhất định phải gặp?”

Đinh Mật nhỏ giọng: “Hồi ấy lúc em cầu xin bà đã nói, nếu bà với Tiết Chấn thật sự ly hôn vì chuyện kia, vậy sau này bà vẫn còn có em và Tiểu

Bân. Cho dù bà không tốt cỡ nào, em cũng không thể đến cả ăn một bữa cơm với bà cũng từ chối, có bạn trai cũng không dẫn đến gặp bà một lần.”

Lục Thời Miễn chỉnh vô lăng bằng một tay, liếc nhìn cô, đành gật đầu: “Em muốn đi thì đi.”

Đinh Mật nhoẻn cười: “Vâng, quyết định thế nhé.”

...

Sáng thứ Hai đi làm, Quang Ảnh mở họp, Khang Chính cũng tham dự.

Lục Thời Miễn ngồi ghế chủ trì, đưa dữ liệu đã ngăn chặn trước đó ra, nhặt giọng: “Chiếc máy tính đó chắc đã được cài chương trình mini từ trước, dẫn đến rò rỉ dữ liệu, về sau bị trojan horse tôi thiết lập ngăn chặn. CRM Vạn Khách tự động lưu trữ dữ liệu sau mỗi tiếng, chỉ cần tìm được dữ liệu đã lưu trước khi cài chương trình mini vào là có thể chứng minh CRM của chúng ta không tồn tại vấn đề rò rỉ.”

Từ Khiên nhíu mày: “Nhưng phần dữ liệu đó đã bị phá hủy, chỉ còn lại dữ liệu mới được ngụy tạo.”

Lục Thời Miễn cười nhạt: “Có thể khôi phục dữ liệu đã bị hủy.”

Anh mở một chùm dữ liệu.

Từ Khiên kinh ngạc, lập tức nhướng mày nhìn anh: “Được đấy, có những dữ liệu này thì có thể chứng minh chuyện rò rỉ dữ liệu trước đó không phải vấn đề của Vạn Khách rồi, nhưng rốt cuộc có phải là Không Độ đã cài chương trình mini vào không vậy?”

“Chưa có chứng cứ.” Lục Thời Miễn buông chuột ra, tựa vào ghế.

Chuyện này rất nan giải, vẫn chưa có chứng cứ tìm ra bàn tay thao túng phía sau, dù giải quyết được Mậu dịch Chính Dương thì cũng chưa

chắc sẽ không còn công ty nào đột nhiên nhảy ra hãm hại họ.

Từ Khiên mắng: “Mẹ nó.”

Lục Thời Miễn cúi đầu day ấn đường, trái lại không nôn nóng lắm: “Coi như nhắc nhở chúng ta CRM Vạn Khách có thể hoàn thiện hơn nữa, lát nữa đội kỹ thuật ở lại họp.”

Anh nhìn Khang Chính: “Luật sư Khang, khi nào vụ án này có thể mở phiên tòa?”

Khang Chính nói: “Chậm nhất là tuần tới, tôi sẽ cố gắng.”

Lục Thời Miễn gật đầu: “Phiên ông rồi.”

Khang Chính cười: “Đây là chuyện tôi nên làm.”

CRM Vạn Khách vì chuyện Mậu dịch Chính Dương mà tổn thất không ít khách hàng, Lục Thời Miễn có vẻ không hề lo lắng, chỉ bảo đội kỹ thuật gấp rút hoàn thiện, sớm ngày tung ra bản 2.0, kịp thời phát hành vào cuối tháng 12.

Phim truyền hình Gặp gỡ Trần tiên sinh sẽ lên sóng vào cuối tháng 1, quảng cáo của CRM Vạn Khách cũng được tuyên truyền trên toàn quốc.

Tối, hai người làm tổ trên sofa, Đinh Mật nghe chuyện này xong, rất nghiêm túc hỏi anh: “Vậy quảng cáo ấy cần thay đổi kịch bản không?”

Cô có thể tiếp tục lồng tiếng cho Quang Ảnh.

Lục Thời Miễn vò tóc cô, cười khê: “Không cần, em giữ giọng đi.”

Đinh Mật nghĩ đến một chuyện, ngẩng đầu nhìn anh: “Lục Thời Miễn, là anh tìm em lồng tiếng quảng cáo à?”

Đôi mắt cô lấp lánh chờ mong, cho rằng đây là cơ hội trùng phùng anh cố ý sắp đặt.

Lục Thời Miễn có phần không nở phá vỡ ảo tưởng của cô, nhưng anh vẫn nói: “Không phải.”

Anh không phụ trách mảng quảng cáo.

Có lẽ là trùng hợp.

Nhưng anh rất cảm kích sự trùng hợp này.

“Thực thất vọng?”

Đinh Mật nghiêng đầu tựa vào vai anh, chân khe khẽ cọ cái bụng bụ bẫm của Quýt Béo: “Cũng không hẳn thất vọng, chỉ là em cảm thấy,... được rồi, có một chút.”

Lục Thời Miễn cúi xuống hôn lên đỉnh đầu cô: “Nhưng anh trả tiền.”

Đinh Mật ngẩn ra, lập tức quay sang anh, cười ngọt lịm: “Em nói mà, hồi ấy em đâu có nhận được thù lao cao như vậy...”

Cô ngồi quỳ trên sofa, ôm cổ anh, hôn lên môi anh.

Lập tức bị anh đảo khách thành chủ, đè xuống sofa, hôn đến nổi nghẹt thở. Trong miệng cô có vị thuốc Đông y thoang thoảng, Lục Thời Miễn khiến nó càng phai nhạt hơn.

Quần áo Đinh Mật bị cởi mất một nửa, cô mơ mơ màng màng nhắc anh: “Lục Thời Miễn... đây là sofa...”

Lục Thời Miễn chống người cúi đầu nhìn cô: “Sofa thì làm sao?”

“Quýt Béo còn ở đây...”

Tuy chỉ là một con mèo, nhưng cô vẫn không muốn bị nó nhìn thấy đâu...

Quá xấu hổ!

Lục Thời Miễn nghiêng đầu liếc mắt nhìn mèo béo đang cuộn mình trên sofa với tinh thần dỗi dằn, cười lạnh.

Đình Mật đỏ mặt chỉnh trang quần áo: “Hơn nữa ở đây hơi lạnh.”

Chớp mắt đã sang tháng 12.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, trong nhà có trang bị hệ thống sưởi sàn, nhưng Đình Mật thấy lãng phí điện, không quá lạnh thì không bật, đến khi không chịu nổi mới bật lên.

Lục Thời Miễn khom lưng bế cô lên, đi về phía phòng ngủ: “Lần sau bật hệ thống sưởi sàn lên.”

Đình Mật: “Phí điện lắm.”

Lục Thời Miễn cúi đầu liếc cô, cười nhạo: “Em có thể tiết kiệm được mấy đồng?”

Đình Mật: “...”

Được thôi, lần sau không tiết kiệm nữa.

Quýt Béo lắc lư muốn theo vào.

Bị ai đó đá ra, đóng sập cửa trước mặt.

Từ sau lần lên chương trình trước, Đình Mật lại nhận được lời mời từ hai chương trình khác, hy vọng cô có thể tham gia chương trình của họ một lần, còn có báo chí phỏng vấn vân vân.

Tuy thù lao đưa ra khá cao, nhưng Đinh Mật vẫn từ chối.

Cô chọn một cổng thông tin điện tử, đồng ý tiếp nhận phỏng vấn, thời gian là thứ Hai tuần sau.

Vừa cúp máy thì điện thoại lại đổ chuông, là Bùi Dịch đã lâu không liên lạc.

Đinh Mật mím môi, nghe máy: “Học trưởng.”

Bùi Dịch trào phúng: “Em có thể đổi cách gọi khác không?”

Đinh Mật: “Bùi tổng?”

Bùi Dịch lười so đo với cô: “Thôi, tùy em đấy. Tại sao em lại từ chối tham gia chương trình của đài truyền hình thành phố C?”

“Không tại sao cả, em không muốn tham gia thôi.”

“Em biết chương trình đó có những ai không? Lý Trung Ngôn, Hà Thịnh.”

Đều là bậc thầy lồng tiếng hàng đầu, Đinh Mật vẫn luôn ngưỡng mộ họ.

Đinh Mật nghe ra: “Là anh đã tiến cử em?”

Bùi Dịch cười lạnh: “Không phải em từ chối rồi sao? Còn hỏi làm gì.”

Đinh Mật nhoẻn cười: “Cảm ơn anh.”

Bùi Dịch nói: “Thôi bỏ đi, không so đo với em, mấy ngày nữa anh đến Giang Châu, cùng nhau ăn bữa cơm nhé.”

Đinh Mật ngẫm nghĩ, nói: “Em và Lục Thời Miễn mời anh ăn cơm.”

Bùi Dịch: “...”

Tức đến nỗi đập máy luôn.

Đinh Mật dán mắt vào chiếc điện thoại bị cúp máy, căn căn môi.

Tối, cô mua vỏ sủi cảo và nguyên liệu làm nhân rồi gói khá nhiều, tính cất tủ lạnh để bữa sau ăn.

Lúc cửa đổ chuông, Đinh Mật tưởng là Lục Thời Miễn quên mang chìa khóa, vội chạy ra mở cửa.

Lục Thời Phong đứng ngoài cửa thấy cô mặc tạp dề thì ngẩn ra, lập tức nhường mày cười: “Em chuyển về rồi?”

Đinh Mật đỏ mặt, gật đầu: “Vâng...”

Lục Thời Phong gật đầu đi vào: “Chuyển về thì tốt, anh đến đón Quýt Béo.”

Đinh Mật ồ một tiếng, lòng hơi buồn, cô rất thích cảm giác có Quýt Béo ở trong nhà. Ánh mắt cô đuổi theo bóng anh, thấy anh bước đến sofa bế Quýt Béo lên, nhíu mày.

“Em gói sủi cảo à?” Lục Thời Phong nhìn thấy sủi cảo đã được gói sẵn đặt trên bàn ăn.

“Vâng, anh muốn ăn không ạ?”

Đinh Mật xoa tay nhìn anh.

“Được, vậy anh ăn sủi cảo xong rồi đi, vừa hay anh cũng chưa ăn tối.”

Lục Thời Phong thả mèo lên sofa, ngồi xuống.

Cửa lại mở ra, Lục Thời Miễn đi vào.

Lục Thời Miễn nhìn Lục Thời Phong ngồi trên sofa, không nói năng gì. Đinh Mật mỉm cười: “Em đi nấu sủi cảo, hai anh đợi nhé.”

Đinh Mật chạy ào vào phòng bếp, Lục Thời Miễn bỏ áo khoác và túi máy tính xuống sofa, Lục Thời Phong ngược mắt nhìn anh: “Chuyện kia giải quyết thế nào rồi?”

“Tạm ổn.”

Lục Thời Phong liếc về phía phòng bếp, tủm tỉm: “Tốc độ nhanh đấy.”

Lục Thời Miễn cười nhạt, không nói gì.

Đinh Mật nhanh chóng nấu chín sủi cảo và bưng lên bàn, hai anh em đều ăn rất nhiều, ăn được một nửa thì thiếu, Đinh Mật lại đi nấu tiếp...

Lục Thời Phong ăn xong, vừa lòng thỏa ý đưa Quýt Béo về.

Lục Thời Miễn rửa bát, Đinh Mật ngậm túi thuốc đứng sau lưng anh, mũi chân day day mặt sàn.

“Lục Thời Miễn, chúng mình cũng nuôi mèo nhé.”

“Em muốn nuôi mèo?”

Lục Thời Miễn ngoảnh đầu liếc nhìn cô.

Đinh Mật đưa khăn cho anh lau tay, gật đầu: “Vâng, nuôi một nhóc mèo quýt, tốt nhất là có thể vỗ mập như Quýt Béo, đáng yêu biết bao.”

Lục Thời Miễn vắt khăn lên, mím môi, cúi đầu liếc cô: “Em muốn nuôi Quýt Béo?”

Đinh Mật ra sức gật đầu: “Vâng, em thích Quýt Béo, Quýt Béo có rất nhiều kỷ niệm với chúng ta.”

Họ đã nuôi Quýt Béo gần mười năm, trừ mấy năm xa cách, nó thật sự đã tham gia vào rất nhiều kỷ niệm của họ, nụ hôn đầu, còn cả hơn một năm sống chung...

Anh nhìn cô một hồi, không nói gì, ra khỏi phòng bếp.

Đinh Mật ngậm túi thuốc, ngoẹo đầu nhìn bóng lưng anh, rốt cuộc có nuôi hay không vậy?

Tối muộn, lúc Đinh Mật đi tắm, Lục Thời Miễn lên tầng trên một chuyến.

Lục Thời Phong bất ngờ: “Có chuyện gì?”

Lục Thời Miễn nhìn mèo quýt béo lăn lộn trên sofa, bước tới bế nó lên, quay người nhìn anh: “Cứ để Quýt Béo được nuôi ở tầng dưới.”

Lục Thời Phong sững sốt: “Tại sao?”

Lục Thời Miễn liếc anh: “Đinh Mật thích nó.”

Lục Thời Phong: “... Khoan đã, đây là mèo của anh mà.”

Nghiêm túc mà nói, con mèo này vẫn luôn được hai anh em cùng nuôi, tính ra có khi Lục Thời Miễn còn nuôi nó lâu hơn.

“Anh nuôi con mèo này với bạn gái cũ nhỉ? Bạn gái cũ của anh vì nó nên mới cãi vã với anh đúng không? Sau này anh tìm bạn gái thì có lẽ cũng không giữ nó lại được, chi bằng để em mang đi trước.”

Không cho phân bua, Lục Thời Miễn mang mèo ra khỏi cửa.

Lục Thời Phong đỡ trán, cứ thấy có chỗ nào không đúng, anh vừa mới ôm mèo về, còn chưa kịp làm gì đã bị mang đi rồi?

Anh gọi Lục Thời Miễn lại: “Từ từ...”

Anh vẫn luyến tiếc mèo quýt béo lắm.

Lục Thời Miễn ôm mèo béo bên hông, quay người nhìn anh: “Cứ coi như con mèo này là quà kết hôn anh tặng em với Đinh Mật sớm.”

Dứt lời liền mang mèo đi.

Bang...

Cánh cửa đóng sập lại.

Lục Thời Phong đứng giữa phòng khách, liếm mép, liếc nhìn sofa trống rỗng.

Mẹ nó.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 71

Đinh Mật tắm xong, khi đi ra tóc hãy còn nhỏ nước, đột nhiên bị nhét vào lòng một vật... lông xù, mềm mại, nặng trĩu.

Cô sửng sốt cúi đầu nhìn Quýt Béo nằm gọn trong lòng, lại kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lục Thời Miễn.

Lục Thời Miễn lấy khăn phủ kín đầu cô, lau tóc cho cô bằng động tác không mấy dịu dàng.

Đầu tóc Đinh Mật lắc lư theo động tác của anh, cô không nhìn thấy anh: “Không phải Quýt Béo về nhà rồi sao?”

Lục Thời Miễn cười xì: “Đây chính là nhà nó, nó có thể về đâu?”

“Không, là nhà anh Lục.”

Cô mới chạy đi tắm một lúc, sao Quýt Béo đã quay lại rồi?

Lục Thời Miễn ném khăn vào phòng tắm, cúi đầu liếc cô, như cười như không: “Anh ấy bảo tặng em.”

“Thật á? Nhưng anh Lục mới mang nó về thôi mà.”

Đinh Mật không tin, Quýt Béo trong lòng không ngừng dụi đầu vào ngực cô, Lục Thời Miễn liếc thấy, xách nó ném xuống đất, hất cằm: “Lấy máy sấy lại đây.”

Anh quay người đi về phía phòng khách.

Đinh Mật kéo lọn tóc, về phòng tắm lấy máy sấy, đoạn đi ra phòng khách.

Cô cắm điện máy sấy rồi ngồi lên đùi Lục Thời Miễn, cúi đầu để anh sấy tóc cho. Tiếng máy sấy kêu vù vù vang bên tai, Đinh Mật khom lưng vuốt ve Quýt Béo bên chân, khéo môi cong lên.

Qua một lát, Lục Thời Miễn bỏ máy sấy sang bên cạnh, vò tóc cô.

Đinh Mật ngoảnh đầu ôm cổ anh, cười nhìn anh: “Anh đi cướp mèo của anh Lục, chúng ta có nên tặng lại anh ấy một con?”

Lục Thời Miễn tựa lưng vào sofa, vững như bàn thạch, liếc cô cười: “Ai bảo em là anh cướp?”

“Không thì sao?”

Anh cúi đầu tùm tùm không nói.

Đinh Mật rướn người hôn lên môi anh, mặt ửng đỏ: “Cảm ơn anh nhé.”

Lục Thời Miễn giữ cô lại, cúi đầu hôn cô, hơi thở nặng nề: “Hôn một cái đã xong?”

Ấm chỉ rõ ràng như thế, Đinh Mật nóng bừng mặt, nhưng vẫn ngẩng đầu cắn môi anh, hôn anh nhiệt tình. Lục Thời Miễn ôm cô, càng hôn đáp lại nồng nhiệt hơn, anh đè cô xuống sofa, lấy lại quyền chủ động.

“Quýt Béo...”

Đinh Mật nhắc anh, Quýt Béo vẫn cuộn tròn trên thảm kia.

Lập tức được anh bế lên.

Đình Mật ôm cổ anh, quấn chân quanh eo anh.

Lục Thời Miễn vừa đi vừa hôn cô, bế cô về phòng ngủ, Quýt Béo đột nhiên chồm dậy níu ống quần anh, giữ chân anh lại.

Lục Thời Miễn cúi đầu mặc kệ Quýt Béo có nghe hiểu không, trầm giọng dọa nạt: “Có tin tao trả mày về không.”

Đình Mật cúi đầu nhìn theo, lại ngẩng đầu hôn cổ anh, líu ríu: “Không cho trả.”

Hầu kết Lục Thời Miễn trượt lên trượt xuống, hàm dưới căng ra, rũ mắt nhìn cô.

Cặp mắt một mí cong cong vừa mãnh liệt vừa quyến rũ, nhất là lúc nào đó. Tim Đình Mật đập dồn dập, nhưng cô thích anh thế này, mạnh dạn hôn tiếp.

Đình Mật kẹt giữa cửa và anh, bị anh hôn mềm nhũn cả người. Lục Thời Miễn vừa hôn vừa luồn tay vào trong, vuốt ve cơ thể mềm mịn của cô. Rất lâu sau, Đình Mật nghe thấy tiếng cúc áo ngực bị cởi ra, thân thể cô run lên, rồi trong nháy mắt, anh mạnh mẽ tiến thẳng vào.

Trong gian phòng mờ tối, hai bóng người dán trên khung cửa liêu chết triền miên.

“Lục Thời Miễn, anh nhẹ thôi...”

Đình Mật kêu khẽ, giọng nỉ non, cô có phần chịu không nổi.

Mấy lần cô tụt xuống đều nhờ anh giữ lại, Lục Thời Miễn càng thêm dùng sức, cắn tai cô: “Nhẹ thế nào?”

Đinh Mật run rẩy không nói nổi thành lời. Cô hoàn toàn không cùng một tần số với anh, thường là được nửa đường cô đã mất hết sức lực, cực kỳ thỏa mãn, nhưng với anh thì vĩnh viễn không đủ.

Anh thật sự đã thay đổi rất nhiều, ít nhất là da mặt dày hơn hẳn, càng ngày càng đòi hỏi trên phương diện này, dường như muốn dần dần bù đắp lại mấy năm trước.

Giày vò đến nửa đêm, Đinh Mật mệt nhoài ngủ thiếp đi.

Lục Thời Miễn nâng tay vò mái tóc mềm mượt của cô.

Cô không hiểu.

Không chỉ mặt này, còn rất nhiều mặt thiếu hụt khác, anh đều muốn bù đắp lại.

...

Thứ Bảy, Đinh Mật đặt bàn rồi gửi địa chỉ cho Chu Thanh, buổi tối cùng nhau ăn cơm.

Hôm ấy Lục Thời Miễn tặng ca, năm rưỡi tan làm vội quay về đón cô, Đinh Mật thấy anh nhọc công quá, Lục Thời Miễn vò tóc cô, nghiêng đầu liếc: “Trong gara vẫn còn xe, sau này em tự lái nhé?”

Đinh Mật dẫn đo: “Nhưng rất lâu rồi em không lái xe, em hơi sợ.”

Lục Thời Miễn cười khê: “Khi nào có thời gian anh đưa em đi tập.”

Đinh Mật: “Vâng.”

Họ đã tính đến sớm, không ngờ Chu Thanh và Tiết Tiểu Bân còn đến sớm hơn, lúc Lục Thời Miễn đang tìm chỗ đỗ xe, Đinh Mật đã thấy hai người đứng trước cửa.

“Em xuống xe trước nhé.” Đinh Mật nói.

Lục Thời Miễn dừng xe, để cô xuống trước.

Đinh Mật bước đến trước cửa nhà hàng, Chu Thanh và Tiết Tiểu Bân nhìn thấy cô, Tiết Tiểu Bân vui vẻ vẫy tay.

Đinh Mật nhoẻn cười đi tới, bước chân đột nhiên khựng lại.

Bên kia, người đàn ông tuấn tú cao gầy ăn mặc nghiêm chỉnh đang đi về phía Chu Thanh, Chu Thanh nhìn thấy, kinh ngạc: “Tiểu Từ, sao cháu lại ở đây?”

Từ Dịch mỉm cười, thoáng nhìn Đinh Mật đang đi tới: “Cháu đi ăn với bố mẹ ạ.”

Chu Thanh thấy Từ Dịch thì rất vui, đánh mắt ra hiệu cho Đinh Mật đi nhanh lên, bà không đợi được lại tiến lên trước mấy bước, kéo Đinh Mật đến, vui vẻ nói: “Đây là tiểu Từ, chính là cậu luật sư mẹ nói với con lần trước.”

Đinh Mật lúng túng thoáng nhìn Từ Dịch, không ngờ đối tượng xem mắt lần trước Chu Thanh muốn giới thiệu cho cô lại là Từ Dịch, cô đau đầu: “Mẹ...”

Từ Dịch đeo kính không gọng, cười nhã nhặn, nhìn Đinh Mật: “Cô ạ, thật ra chúng cháu quen biết nhau.”

Chu Thanh càng kinh ngạc: “Ồ? Hai đứa biết nhau?”

Từ Dịch mỉm cười: “Cháu với Đinh Mật cũng là bạn học cấp Ba, có lẽ cô không nhớ cháu ạ.”

Đúng là Chu Thanh không nhớ anh, người bà nhớ nhất là Lục Thời Miễn và Đỗ Minh Vy, Từ Khiên với Tần Dạng bà cũng nhớ, bởi vì họ hay

chơi với Đình Mật, những người khác bà thật sự không có ấn tượng.

Chu Thanh cười xòa: “Ôi, cháu xem trí nhớ của cô này...”

“Không sao ạ.” Từ Dịch lại nhìn Đình Mật, vẫn cười.

Chu Thanh nhìn ra Từ Dịch có cảm tình với Đình Mật, không đợi Đình Mật mở lời, bà lại tích cực dàn xếp: “Cháu đến với bố mẹ à? Nếu cháu không để ý...”

Đình Mật sợ bà nói quá lời, vội kéo tay bà lại: “Mẹ...”

Lục Thời Miễn không biết đã đỗ xe xong từ khi nào, anh bước đến sau lưng cô, cất giọng không nóng không lạnh: “Sao còn chưa vào?”

Đình Mật giật mình quay đầu nhìn anh.

Lục Thời Miễn đã bước lên trước, ôm vai cô, đứng sát vai bên cô, nhìn Từ Dịch và Chu Thanh.

Chu Thanh sững sờ nhìn người đàn ông cao lớn tuấn tú trước mắt. Lục Thời Miễn?

Từ Dịch cũng chẳng ngờ Đình Mật đến cùng Lục Thời Miễn, nhìn phản ứng của Chu Thanh thì có lẽ bà cũng không biết, bằng không sẽ không nhiệt tình với anh như vậy.

Anh nhìn cánh tay khoác trên vai Đình Mật của Lục Thời Miễn, ánh mắt tối đi, không ngờ họ đã làm lành.

“Từ Dịch, không ngờ lại gặp nhau ở đây.” Lục Thời Miễn nhạt giọng.

Từ Dịch mỉm cười: “Tớ đưa bố mẹ ra ngoài ăn cuối tuần, tớ vào trước nhé.”

Từ Dịch đi rồi, Chu Thanh mới dần hoàn hồn, nhìn Lục Thời Miễn và Đinh Mật: “Hai đứa...”

Đinh Mật vội nói: “Mẹ, đây là bạn trai con, Lục Thời Miễn.”

Chu Thanh đương nhiên biết là Lục Thời Miễn, nhưng không phải họ đã chia tay rồi sao? Lại quay về với nhau rồi? Sắc mặt bà thay đổi không ngừng, cuối cùng lộ ra nụ cười yên tâm: “Tốt lắm, hai đứa hòa hảo là tốt.”

Lục Thời Miễn hơi nhú mày.

Đinh Mật lặng lẽ nắm tay anh, ngẩng đầu mỉm cười.

Lục Thời Miễn nhìn Chu Thanh, cười lấy lệ: “Cô, vào trong thôi ạ.”

Anh liếc nhìn cậu bé bên cạnh.

Tiết Tiểu Bân nhìn anh, gãi đầu chào: “Anh rể.”

Lục Thời Miễn nhướng mày, không ngờ nhóc con này lại lạnh lợi như vậy, anh gật đầu ừ, rất hưởng thụ.

Đinh Mật nhoẻn cười, đã nói rồi mà, Tiết Tiểu Bân hoàn toàn không lệch lạc như Tiết Chấn và Tiết Ninh.

Bởi chuyện năm xưa, Lục Thời Miễn không có thiện cảm với Chu Thanh lắm, song bà là mẹ của Đinh Mật, anh vẫn thực hiện đầy đủ những lễ phép cần có, tất cả là vì Đinh Mật.

Lục Thời Miễn khách sáo lễ phép, nhưng thái độ xa cách lạnh nhạt, Chu Thanh cảm nhận thấy, cũng đoán được nguyên nhân, bà không nói gì, lòng buồn bã.

Dẫu hiện tại Đinh Mật sống hạnh phúc đủ đầy thì cũng không thể gạt bỏ những tổn thương và tiếc nuối mà chuyện năm ấy đã gây ra cho cô.

Bà là phận làm mẹ, có trách nhiệm lớn nhất.

Một bữa cơm tẻ nhạt kết thúc.

Chu Thanh kéo Đình Mật lại, hỏi nhỏ: “Bây giờ con với cậu Lục Thời Miễn...”

Đình Mật nhìn bà: “Con với anh ấy làm lành rồi ạ. Chúng con hiện rất tốt, vậy nên mẹ đừng nhọc lòng vì con nữa.”

Chu Thanh cười: “Hai đứa vẫn ở bên nhau là tốt, chứng tỏ duyên phận chưa dứt...” Bà thở dài, “Không ngờ nhiều năm như vậy mà hai đứa vẫn có thể về với nhau, nếu hồi đó...”

Nếu hồi đó không xảy ra những chuyện kia, Đình Mật có thể đến Bắc Kinh học, nói không chừng hiện tại hai người đã kết hôn sinh con.

Đình Mật nhăn mày không muốn nhắc lại chuyện ngày trước: “Mẹ đừng nói đến chuyện trước kia nữa, bây giờ con rất ổn.”

Có tiếc nuối hay không, cô rõ ràng nhất.

Chu Thanh không nói nữa.

Lục Thời Miễn đẩy cửa phòng bao, nhìn họ: “Đi nhé?”

Đình Mật xách túi lên, nhìn Chu Thanh: “Mẹ, để bọn con đưa mẹ với Tiểu Bân về.”

Chu Thanh gật đầu.

Ngồi trên xe, Tiết Tiểu Bân hào hứng nói: “Chị Tiểu Mật, lần trước chị lên TV các bạn em xem hết rồi ạ, mọi người đều khen chị xinh.”

Đình Mật nở nụ cười: “Vậy sao? Giúp chị cảm ơn bạn em nhé.”

Tiết Tiểu Băng nhìn Lục Thời Miển, tuổi này của cậu thường khá kình nể những người đàn ông trẻ tuổi thành thực và giỏi giang, nhất là người đẹp trai ngời ngời như Lục Thời Miển.

Cao lớn, tuấn tú, tài giỏi, lái xe sang, người đàn ông hoàn hảo.

Tiết Tiểu Băng gãi đầu cười hì hì: “Anh rể cũng đẹp trai lắm ạ, rất xứng với chị.”

Đinh Mật mím môi cười, liếc nhìn Lục Thời Miển. Khóe môi Lục Thời Miển cong lên, biếng nhác mở lời: “Cảm ơn nhóc con.”

May mà cậu nhóc này không tệ như bố và chị gái của cậu.

Đinh Mật nhoẻn cười.

Đến Chu Thanh cũng mỉm cười.

Lục Thời Miển dừng xe trước cổng tiểu khu, Chu Thanh và Tiết Tiểu Băng xuống xe, Tiết Tiểu Băng dẹo miệng lại chào: “Tạm biệt anh rể ạ.”

Đợi hai người đi rồi, Đinh Mật cười nhìn Lục Thời Miển: “Nhìn đi, em nói Tiểu Băng ngoan lắm mà.”

Lục Thời Miển cười vò tóc cô: “Đúng là không tệ.”

...

Thứ Hai, vụ kiện giữa Khoa học kỹ thuật Quang Ảnh và Mậu dịch Chính Dương mở phiên tòa.

Lục Thời Miển và Từ Khiên ăn mặc nghiêm chỉnh, đang chuẩn bị xuống xe vào tòa thì bị một đám phóng viên ngăn lại.

Lục Thời Miển nhíu mày, Từ Khiên nhìn anh, chuyện gì thế này?

Không cho họ kịp suy nghĩ, phóng viên đã tranh nhau hỏi:

“Lục tổng, nghe nói CRM Vạn Khách để lộ thông tin khách hàng, nhưng các anh lại kiện khách hàng ra tòa, chuyện là thế nào vậy?”

“Nghe nói không chỉ Mậu dịch Chính Dương bị rò rỉ thông tin khách hàng, vì sao các anh chỉ kiện họ?”

“Các anh có chắc thắng vụ kiện hôm nay không?”

Khang Chính cũng không ngờ có nhiều phóng viên đến vậy, ông nhìn Lục Thời Miễn và Từ Khiên.

Lục Thời Miễn cau chặt mày.

Mẹ kiếp, kẻ nào gọi phóng viên đến đây.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 72

Quang Ảnh vốn định thắng kiện xong sẽ tổ chức họp báo làm sáng tỏ sự kiện để lộ thông tin khách hàng liên quan đến CRM Vạn Khách, không ngờ đối phương lại chớp cơ hội trước, rõ ràng là muốn làm lớn chuyện.

Lục Thời Miễn quét mắt qua ống kính, phong thái lạnh lẽo, ánh mắt lạnh nhạt, trông hết sức đáng sợ.

Đám phóng viên vây quanh bất chợt im re.

Lục Thời Miễn nheo mắt cầm lấy một chiếc mic, giọng hùng hồn: “Thứ nhất, CRM Vạn Khách không phát sinh vấn đề để lộ thông tin khách hàng, đây cũng chính là lý do Mậu dịch Chính Dương bị kiện. Thứ hai, Quang Ảnh hợp tác với nhiều doanh nghiệp như vậy, chúng tôi chưa đến nỗi xuống tay với một công ty nhỏ, Mậu dịch Chính Dương là doanh nghiệp đầu tiên vu khống công ty tôi, không kiện họ thì kiện ai? Thứ ba, chúng tôi sẽ thắng.”

Anh trả mic lại.

Không đợi phóng viên phản ánh, Lục Thời Miễn nhanh chóng đi vào trong.

Đám phóng viên ngây ra, khi hoàn hồn vội đuổi theo hỏi một tràng toàn câu sắc bén. Lục Thời Miễn mặc kệ họ, sầm mặt bước như bay.

Từ Khiên hết cách, đành cầm mic trả lời thêm vài vấn đề, sau đó nói: “Sắp mở phiên tòa rồi, phiền các vị nhường đường.”

Quay cũng đã quay, hỏi cũng đã hỏi, cánh phóng viên cuối cùng cũng yên tĩnh, tránh ra một lối.

Từ Khiên đi đến bên cạnh Lục Thời Miễn, mắng nhỏ: “Mẹ kiếp, thủ đoạn của Không Độ càng ngày càng vụng về.”

Lục Thời Miễn cười lạnh: “Mặc kệ chúng.”

Trước cửa tòa án, chạm mặt Trương Khởi Xuyên và Tiết Chấn.

Mậu dịch Chính Dương có mấy nhân viên đến dự thính, trong đó có Tiết Ninh, thực ra chức vụ của cô ta vốn không có tư cách tham gia, nhưng cô ta đã năn nỉ Tiết Chấn đưa đến.

Tiết Ninh đứng sau Tiết Chấn và Trương Khởi Xuyên nhìn Lục Thời Miễn.

Lục Thời Miễn lạnh lùng quét mắt qua mặt cô ta, mím chặt môi, đáy mắt càng thêm lạnh.

Trên tòa, Lục Thời Miễn đứng ở bên nguyên cáo, Trương Khởi Xuyên đứng bên bị cáo, bên cạnh ông ta là Tiết Chấn, sau lưng là mấy nhân viên và Tiết Ninh.

Lục Thời Miễn cứ nghĩ đến cảnh Đinh Mật vừa quật cường vừa cô độc bơ vơ một mình đứng ở nơi này là lại đau lòng, thần sắc càng thêm lạnh lẽo.

Cùng lúc đó, Đinh Mật đang tiếp nhận phỏng vấn của một cổng thông tin điện tử, nhiếp ảnh gia chụp ảnh cho cô xong mới bắt đầu phỏng vấn.

Phóng viên hỏi: “Nghe nói cô bắt đầu làm công việc này từ khi học đại học, mới đầu thù lao rất thấp, cô đã chịu đựng thế nào?”

Đinh Mật ngẫm nghĩ, trả lời thẳng thắn: “Thật ra thù lao cũng tạm, bởi vì ban đầu tôi giúp một đàn anh lồng tiếng phim tài liệu, bộ phim đó đạt được lượt xem rất cao ở trên mạng, vậy nên khởi điểm khá tốt, sau này nhờ đàn anh giới thiệu, tôi phát triển tương đối thuận lợi.”

Phóng viên cười: “Cô có thể tiết lộ về đàn anh ấy không?”

Đinh Mật cười trừ: “Đàn anh bình thường thôi ạ.”

Phóng viên hỏi thêm mấy câu, Đinh Mật trả lời đầy đủ, lại chia sẻ vài chuyện thú vị khi theo đoàn, những xót xa và trưởng thành trong mấy năm làm diễn viên lồng tiếng, bổ sung thêm ít súp gà cho khán giả.

Cuối cùng, phóng viên tò mò: “Sau khi chương trình lần trước phát sóng, tieba và weibo đều khen cô là nữ diễn viên lồng tiếng xinh đẹp nhất trong giới, những người theo đuổi cô hẳn là không ít?”

* Tieba: Một mạng diễn đàn lớn của Trung Quốc.

Đinh Mật biết trước phóng viên sẽ hỏi mấy câu bên lề, mỉm cười: “Hình như không có mấy đâu, thật ra các mối quan hệ của tôi rất đơn giản, công việc lồng tiếng cũng khá đơn điệu, tôi không quen biết nhiều người lắm.”

Phóng viên cười: “Không có mấy tức là có rất nhiều rồi!”

Đinh Mật: “...”

Thứ logic gì vậy?!

Phóng viên lại hỏi: “Lần trước cô ngầm thừa nhận là mình đã có bạn trai, có thể tiết lộ bạn trai cô làm nghề gì không?”

Đinh Mật ngẫm nghĩ, nói: “Anh ấy sao? Anh ấy làm về dịch vụ phần mềm.”

Phóng viên còn muốn đào sâu, nhưng Đinh Mật chỉ cười trừ, không bằng lòng kể chuyện đời tư nữa.

Buổi phỏng vấn kết thúc trước giờ nghỉ trưa, Đinh Mật xem giờ, đoán bên Lục Thời Miễn chắc cũng sắp xong, cô bèn bắt xe đến tòa án đợi anh.

...

Mấy năm nay Quang Ảnh không ít lần ồn ào tranh chấp, nhất là sau khi trở về Giang Châu, cùng mô hình công ty với Khoa học kỹ thuật Không Độ, việc cạnh tranh không cần nói cũng biết, hai năm gần đây thường xuyên âm thầm đấu đá.

Nhưng đây là lần đầu tiên ồn ào đến mức phải ra tòa, nào ngờ sơ thẩm không đủ chứng cứ, chưa thể phán quyết.

Lục Thời Miễn và Từ Khiên sầm mặt ra khỏi tòa án, nhóm phóng viên vẫn chưa đi, mấy người vừa ra liền bị tách làm hai, vây kín nguyên cáo và bị cáo.

Trương Khởi Xuyên cầm mic, vẻ mặt kích động: “Đương nhiên không có chuyện vu khống! Một công ty nhỏ như chúng tôi hoàn toàn không cần phải vu khống họ! Họ kiện chúng tôi để giết gà dọa khỉ, lần này tòa án chưa phán quyết, chứng tỏ chúng tôi vẫn có hy vọng thắng.”

Lục Thời Miễn cười lạnh, đẩy đồng mic trước mặt ra, đi như bay.

Để lại Từ Khiên ứng phó với phóng viên.

Đinh Mật vừa xuống xe liền thấy một đoàn phóng viên vây kín bên kia, tìm cô giật đánh thót, không lớn chuyện đấy chứ?

Giữa bao người, Lục Thời Miễn cao lớn cực kỳ nổi bật, cô vội đóng cửa xe, không lập tức đi tới mà đứng bên này đợi một lát thì thấy anh mất kiên nhẫn đẩy phóng viên ra, rào bước khỏi vòng vây.

Lục Thời Miễn lạnh lùng đang định đi lấy xe, khóe mắt đột nhiên liếc thấy Đinh Mật đứng bên đường, sắc mặt anh dịu lại, rào bước tới.

Đinh Mật chỉ phía trước, ý là cô đợi anh ở đó.

Lục Thời Miễn nghĩ đến đám phóng viên sau lưng, gật đầu, quay người đi lấy xe.

Tiết Ninh đã nhìn thấy Đinh Mật từ xa, cô ta cắn môi đi tới. Đinh Mật nhìn thấy cô ta, nhú mào, quay người bỏ đi, coi như không thấy.

Trời đầu đông, gió lạnh dịu hiu.

Đinh Mật ôm khăn quàng cổ đứng đợi ở ven đường, Lục Thời Miễn dừng xe bên cạnh cô, Đinh Mật chụm tay thổi phù phù, vội kéo cửa ngồi vào trong.

Lục Thời Miễn vò tóc cô, tiện tay xoa gương mặt lạnh buốt của cô: “Lạnh như vậy?”

Đinh Mật gật đầu: “Lạnh mà.”

Giờ cô cực kỳ sợ lạnh, mặc rất nhiều đồ, nhưng cô gầy nên không lộ rõ lắm.

Lục Thời Miễn mỉm cười, lái xe đi.

Tiết Ninh đứng trước cửa tòa án nhìn Đinh Mật lên xe Lục Thời Miễn, cúi đầu cắn môi. Phóng viên vây quanh hỏi lấy hỏi để, ồn ào không chịu nổi, tai phải cô ta kêu ong ong, không nghe thấy rõ, rất khó chịu.

Tiết Ninh trợn mắt nhìn xe của Lục Thời Miễn khuất dần, giậm chân.

Đinh Mật vội hỏi: “Vụ kiện thế nào rồi? Thắng không anh?”

Lục Thời Miễn mím môi: “Chưa phán quyết.”

“Ôi?” Đinh Mật bất ngờ, “Tại sao vậy?”

Lục Thời Miễn liếc nhìn cô, kể lại ngắn gọn. Họ vẫn thiếu một chứng cứ, không có chứng cứ chứng minh chương trình mini phá hủy hệ thống an toàn là do ai cài vào, Mậu dịch Chính Dương có thể nói là máy tính bị kẻ khác xâm nhập, hoặc là công ty từng có người đột nhập, vân vân, có rất nhiều lý do để biện hộ.

Vậy nên chưa thể kết án.

Đinh Mật nhú mày: “Thật xấu xa.”

Lục Thời Miễn cười khẽ, phối hợp: “Đúng là xấu thật.”

Chuyện này nói lớn không lớn, bảo nhỏ không nhỏ. Tuy Quang Ảnh chưa thắng kiện, nhưng dù Mậu dịch Chính Dương lấy lý do vì máy tính bị xâm nhập hay công ty bị đột nhập hoặc bất kỳ lý do nào thì cũng đều có lợi cho Quang Ảnh, như vậy bọn họ càng không có chứng cứ chứng minh CRM Vạn Khách có vấn đề.

Chiều ngày hôm ấy, video Lục Thời Miễn trả lời phóng viên trước cửa tòa án lan tràn trên mạng, phát khắp nơi.

Lục Thời Miễn một thân tây trang phẳng phiu, anh tuấn xuất chúng, khí chất lạnh lùng, đối đáp bình tĩnh. Cặp mắt một mí cong cong liếc nhìn ống kính, thật sự cuốn hút cực kỳ, chớp mắt đã hấp dẫn ánh mắt của các thiếu nữ trẻ tuổi.

Đinh Mật ở nhà xem video này, không ngờ anh lại ăn ảnh như vậy, đương nhiên người thật còn đẹp hơn.

Đinh Mật đọc bình luận, phát hiện nội dung toàn lệch đi đâu, đa số đều mải quan tâm ngoại hình của Lục Thời Miễn, đến Từ Khiên ở bên cạnh cũng không bỏ qua.

Có đến mấy bình luận hỏi địa chỉ công ty ở đâu? Có tuyển người không? Rất nhiều cô gái mạnh dạn muốn ứng tuyển!

Đinh Mật choáng váng. Đừng đến! Lục Thời Miễn có bạn gái rồi.

Đinh Mật âm thầm lập nick phụ đăng nhập vào weibo, viết một bình luận.

Bình luận xong, Đinh Mật thấy cực kỳ sướng khoái, cảm giác tuyên bố chủ quyền quá tuyệt vời.

Chiều không có gì làm, Đinh Mật định cho thuê lại căn hộ kia, cô đăng tin xong, vừa dạo bình luận trong video của Lục Thời Miễn vừa tán gẫu với Đỗ Minh Vy và Thẩm Giai.

Đỗ Minh Vy đang rảnh cũng dạo video và bình luận một lượt, nhắn trên weixin: Không ngờ qua bao năm còn có thể nhìn thấy Lục Thời Miễn xuất hiện trong video.

Hồi ấy Đinh Mật đang ngồi tù, không có mạng, không biết video nọ của Lục Thời Miễn rốt cuộc bị lan truyền điên cuồng cỡ nào, cô cũng không dám hỏi, cứ luôn thấy đau lòng.

Cô do dự rất lâu, cuối cùng vẫn hỏi: Năm đó, video Lục Thời Miễn say rượu bị lan truyền trên mạng à?

Đỗ Minh Vy gửi một cái mặt cười: Ủ, nhưng chưa kịp lan rộng đã bị Lục Thời Miễn gỡ xuống rồi, có điều rất ồn ào trong nhóm cấp Ba với đại học Thanh Hoa.

Đinh Mật đau lòng.

Anh vốn không nên như vậy.

Đỗ Minh Vy: Hay là tao hỏi hộ mày nhé? Không chừng vẫn còn người trộm lưu video lại đấy.

Đinh Mật muốn xem, lại sợ xem.

Thẩm Giai gửi một tấm ảnh vào nhóm.

Là một bình luận nằm dưới video kia của Lục Thời Miễn, có một cô gái bình luận, gọi Lục Thời Miễn và Từ Khiên là đàn anh, nói họ đều là sinh viên xuất sắc của khoa Máy tính trường Thanh Hoa, tin rằng CRM Vạn Khách không hề có vấn đề, chắc chắn sẽ thắng kiện.

Thẩm Giai: Công ty Lục Thời Miễn và Từ Khiên gặp vấn đề nghiêm trọng lắm à? Đã ồn ào đến mức lên mạng và ra tòa rồi á?

Đỗ Minh Vy liếc nhìn avatar nọ, không nói một lời.

Đinh Mật kể ngắn gọn với Thẩm Giai, lâu không thấy Đỗ Minh Vy nói gì, tưởng cô bận việc, Đinh Mật tán gẫu với Thẩm Giai thêm một lát rồi cũng thoát khỏi weixin, đi chơi với Quýt Béo.

Hôm nay Lục Thời Miễn phải tăng ca, chắc sẽ về rất muộn. Đinh Mật lại gói sủi cỏ, đặc biệt mang lên tầng trên tặng Lục Thời Phong, cảm ơn anh đã tặng cô mèo.

Đinh Mật không vào trong, chỉ đứng ngoài cửa trò chuyện với anh.

Lục Thời Phong đứng trước cửa, khóe miệng co giật, thật sự không muốn nói chuyện, mèo không phải anh tặng mà là bị Lục Thời Miễn cướp, đã thế còn đưa ra một lý do anh không thể từ chối được, quà cưới???

Quả là vô liêm sỉ.

“Không cần khách sáo, em nuôi nó đi, coi như quà cưới anh tặng hai đứa.” Lục Thời Phong mỉm cười, bệ y nguyên lời Lục Thời Miễn trả cho Đinh Mật.

Lục Thời Miễn đương nhiên không nói mấy câu này với Đinh Mật, Đinh Mật đỏ mặt, càng thêm cảm kích: “Cảm ơn anh.” Cô ngẫm nghĩ, “Hay là chúng em tặng anh một con mèo nhé?”

Lục Thời Phong không chút khách khí: “Được đấy, tặng anh mèo quýt đi.”

Đinh Mật gật đầu, phấn chấn: “Vâng, em chọn xong sẽ đưa lên cho anh.”

Không cướp trắng mèo, Đinh Mật thật lòng rất vui, lập tức gửi tin nhắn weixin cho Lục Thời Miễn, nói chuyện này với anh.

Lục Thời Miễn nhú mày, anh thấy Lục Thời Phong cũng vô liêm sỉ không kém, ăn nhiều sủi cỏ như vậy mà còn đòi Đinh Mật tặng mèo? Anh còn không biết ngượng mà nuôi mèo? Nghĩ là biết, sau này anh và Đinh Mật sẽ phải nuôi hai con mèo.

Lục Thời Miễn trả lời: Mấy hôm nay anh không có thời gian đi chọn mèo với em được, đợi cuối tuần nhé?

Đinh Mật ngẫm nghĩ, trả lời anh: Chiều mai em rảnh sẽ tự đi loanh quanh xem, nếu không mua được thì cuối tuần anh đưa em đi chỗ xa hơn.

Lục Thời Miễn đáp: Được.

Ngày hôm sau, Đinh Mật đến tiệm thú cưng gần nhà chọn mèo, nhưng không chọn được con mèo nào hợp duyên, cô đành thôi.

Tối về đến nhà, Bùi Dịch gọi tới.

“Mai cùng nhau ăn tối nhé?”

Đinh Mật mím môi: “Anh phải ở đây mấy ngày?”

Bùi Dịch: “Khoảng hơn một tuần.”

Đinh Mật: “Mấy hôm nay Lục Thời Miễn khá bận, vài ngày nữa nhé.”

Bùi Dịch bực mình hết mức, cô thật sự định đến cùng Lục Thời Miễn? Anh đã thấy chuyện của công ty Lục Thời Miễn ở trên mạng, hiển nhiên họ đang gặp phải đũa, không dễ xử lý.

Bùi Dịch cười lạnh: “Được thôi.”

Nhưng Lục Thời Miễn chưa chắc đã muốn gặp anh đâu.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 73

Tin tức và video về vụ kiện của Quang Ảnh với Chính Dương xôn xao trên mạng, trong các doanh nghiệp trên toàn quốc đã ký hợp đồng trước đó, hiện đã có doanh nghiệp tạm ngừng sử dụng CRM Vạn Khách.

Lục Thời Miễn bận sút đầu mẻ trán, thứ Sáu phải bay đến Bắc Kinh đàm phán giữ lại hợp đồng đã ký, tiếp đó là phúc thăm vụ án vào thứ Hai tuần sau.

Tối thứ Năm, Đinh Mật cùng anh sắp xếp hành lý, cô lấy hai bộ suit ra so sánh, hỏi anh: “Anh mang bộ nào?”

Thật ra Lục Thời Miễn không thích mặc suit lắm, trừ khi là trường hợp bắt buộc. Bình thường anh hay mặc blazer, thậm chí cuối tuần tăng ca anh còn khoác luôn áo thường đến công ty. Nhưng Đinh Mật thích anh mặc suit, nam tính quyến rũ, đẹp trai khó cưỡng.

Lục Thời Miễn ngoảnh đầu nhìn cô: “Tùy em.”

Tùy em thích.

Đinh Mật nở nụ cười, cô chọn bộ thủ công thuần đen, hợp với chiếc cà vạt cô mua tặng anh lần trước.

Lục Thời Miễn thấy cô dạt dào hào hứng, không nhịn được bật cười: “Anh đi hai ngày thôi, mang hai bộ quần áo là được rồi.”

Đinh Mật cất âu phục vào vali, bước đến ôm cổ anh, ngẩng đầu nhìn: “Chủ Nhật anh về có rảnh không?”

Lục Thời Miễn khom lưng phối hợp, rũ mắt nhìn cô: “Ừm, đi xem mèo?”

Đinh Mật cắn môi, nhìn sâu vào mắt anh, lí nhí: “Bùi Dịch đến Giang Châu, nói muốn cùng nhau ăn cơm...”

Lục Thời Miễn lạnh nhạt: “Thế nên?”

Đinh Mật càng bé tiếng hơn: “Em bảo đợi anh về sẽ cùng mời anh ấy một bữa, nói thế nào thì ngày trước anh ấy cũng từng giúp đỡ em rất nhiều...”

“Ha.” Lục Thời Miễn cười lạnh, vò mạnh tóc cô, “Nếu em không gạt anh, cần anh ta giúp hả?”

Đinh Mật đuối lý, một câu cũng không nói nổi.

Lặng im mấy giây, cô kiễng chân hôn anh.

Lục Thời Miễn đứng im không nhúc nhích, mặc cô hôn. Đinh Mật không được đáp lại, cuống lên, cắn nhẹ môi anh, Lục Thời Miễn bị đau, nheo mắt nhìn cô, lập tức ôm cô trở người, đè cô lên tủ quần áo, hôn mãnh liệt.

Đinh Mật nghẹn thở, chặt vật đẩy anh.

Rất lâu sau, Lục Thời Miễn thấy cô ngạt đỏ cả mặt mới buông môi cô ra.

“Như vậy đã đòi đủ anh?”

Giọng đàn ông trầm thấp từ tính, Đinh Mật nghe mà bủn rủn, nếu anh đi làm diễn viên lồng tiếng, tuyệt đối có hàng loạt cô gái si mê theo đuổi. Cô vẫn ôm cổ anh, đỏ mặt ngẩng đầu: “Không thì sao?”

Lục Thời Miễn liếc cô, cười xì: “Không hiểu thật?”

Đinh Mật mềm mại tựa vào lồng ngực vững chắc của anh, mái tóc bồng bềnh cọ bên cổ anh, cô hôn lên yết hầu của anh, líu ríu: “Hiểu mà... cho dù em không hiểu, anh cũng sẽ khiến em hiểu.”

Hôm nay Lục Thời Miễn ở công ty bận rộn cả ngày, hút khá nhiều thuốc, mùi thuốc trên người rất nồng. Anh không muốn cứ vậy chạm vào cô, vậy nên đẩy cô ra, vò tóc cô: “Coi như em có giác ngộ.”

Dứt lời, anh quay người đi vào phòng tắm.

Đinh Mật chớp mắt, anh vẫn chưa nói cuối tuần có muốn mời Bùi Dịch ăn tối không.

Khi Lục Thời Miễn tắm xong, Đinh Mật cũng đã sắp xếp gọn gàng hành lý cho anh, để ở góc tường.

Quýt Béo lắc lư mò vào, Đinh Mật cúi người ôm nó lên: “Đúng là nặng thật đấy, Quýt Béo, mày giảm béo đi được không?”

Đáp lại cô là một tiếng “meo.”

Đinh Mật không nhịn được bật cười, ngẩng đầu nhìn, cửa phòng tắm đã mở. Lục Thời Miễn mặc áo tắm đi ra, anh tùy tiện lau tóc mấy cái liền ném khăn đi, tóc anh hơi ẩm, mắt mày đen nhánh, dáng vẻ nhẹ nhàng khoan khoái.

Anh bước tới nhìn chằm chằm Quýt Béo trong lòng cô: “Em xác định muốn tặng mèo?”

Đinh Mật: “Anh Lục muốn có mèo quýt.”

Lục Thời Miễn nhắc nhở cô: “Hơn nửa thời gian là chúng ta nuôi.”

Đinh Mật cười: “Không sao, em thích mèo, hai con cũng được.”

Dù sao ở bên anh, lại nuôi lớn một nhóc mèo quýt nữa, cảm giác rất có thành tựu.

Lục Thời Miễn nhếch môi, xách mèo quýt béo nằm trong lòng cô lên ném ra ngoài phòng, đóng cửa.

Đinh Mật cắn môi, ngược mắt nhìn anh, Lục Thời Miễn nhướng mày.

Đinh Mật lập tức ôm chầm cổ anh, nhảy bật lên, đôi chân mảnh khảnh quần quanh vòng eo dẻo dai của anh, Lục Thời Miễn thuận thế bế cô lên, cúi đầu nhìn cô.

Đinh Mật ngẩng đầu hôn anh: “Xin lỗi anh, Lục Thời Miễn.”

Hồi ấy cô thật lòng không cố ý gạt anh.

Lục Thời Miễn mím chặt môi, ngoảnh mặt đi, đoạn thả cô về giường. Anh phải đi họp video.

Đinh Mật tưởng anh giận thật, lại nhồm dậy nín chặt cổ áo anh, quần riết không buông.

Lục Thời Miễn khựng lại, nhìn cô không chớp mắt: “Đinh Tiểu Mật, còn chọc anh nữa thì lát cho em khóc đấy.”

Đinh Mật thoáng do dự, đoạn buông anh ra: “Anh đi đâu vậy?”

“Anh phải họp video, nửa tiếng.”

Lục Thời Miễn khẽ vỗ đầu cô, ra khỏi phòng ngủ.

Đinh Mật nằm trên giường không biết đợi đã bao lâu, lúc cô sắp ngủ thiếp đi thì anh quay lại, ôm cô từ sau lưng, hôn lên tai cô: “Mệt rồi?”

Đinh Mật mơ màng đáp tiếng, quay người lại ôm anh.

Lục Thời Miễn cúi đầu hôn cô, tay luồn vào trong, chẳng mấy chốc đã khiến cô thở dồn dập. Đinh Mật không kìm được nhắc anh: “Lục Thời Miễn, sáng mai anh phải dậy sớm...”

Anh trở mình đè lên người cô, xoáy sâu vào đôi mắt long lanh ánh nước của cô: “Vậy nên?”

Đinh Mật đỏ mặt, đành chấp nhận lời cảnh cáo anh tùy tiện nói lúc này không phải là đùa, cô sợ hãi: “Anh... nhẹ thôi...”

Lục Thời Miễn vùi đầu trên cổ cô, phì cười: “Anh sẽ cố gắng hết sức.”

Đêm trước ngày xa nhau, Đinh Mật kêu mềm cả giọng.

Sáng ngày hôm sau, khi Đinh Mật còn đang ngủ, Lục Thời Miễn đã ra sân bay.

Đinh Mật ngủ thẳng đến hơn chín giờ mới bò dậy, hôm nay cô có việc. Đinh Mật đi vào phòng tắm, lúc thanh giọng mới phát hiện cổ họng hơi khàn, bắt giác đỏ mặt.

Đánh răng xong, Đinh Mật vội đi pha một cốc trà nhuận họng.

Bài báo phỏng vấn Đinh Mật nhận mấy ngày trước được đăng lên vào sáng nay, điện thoại cô nhận được thông báo đầy, Đinh Mật vừa ăn sáng vừa xem bài phỏng vấn.

Chẳng mấy chốc, weixin kêu âm ỉ.

Nhóm lớp có người đăng ảnh.

Tưởng Tân Tử: Đinh Mật bây giờ là người nổi tiếng rồi à? Vừa lên TV vừa lên báo mạng.

Thẩm Giai: Cậu ước ao ghen tị hả?

Tưởng Tân Tử: Ước ao gì! Cậu ấy quay lại với Lục Thời Miễn tôi mới ước ao ghen tị.

Đinh Mật ngẩn ra, tin cô và Lục Thời Miễn tái hợp hình như mới chỉ có hội Đỗ Minh Vy biết, Thẩm Giai và Trương Luân cũng không nói với ai, vậy nên những người khác trong lớp vẫn chưa biết chuyện này.

Thẩm Giai gửi một cái biểu cảm tủm tỉm không nói.

Trương Luân: Vợ ơi, đừng nghịch điện thoại suốt thế.

Thẩm Giai: Em sai rồi.

Mọi người lập tức nhao nhao mắng hai người khoe tình cảm, đề tài liền thay đổi.

Đinh Mật lướt tin nhắn trong nhóm, xem mọi người làm nhảm, cảm giác như lại trở về những năm tháng cấp Ba, thật là hoài niệm.

Cùng lúc này, Tiết Ninh đang ở công ty khác xử lý hóa đơn, nhân viên tiếp cô ta bảo cô ta đợi một lát, Tiết Ninh buồn chán cầm điện thoại nghịch, đúng lúc lướt tới bài báo phỏng vấn của Đinh Mật.

Tiết Ninh nhìn chăm chăm vào tấm ảnh của Đinh Mật ở đầu bài báo, Đinh Mật không khác trước kia là bao, tóc ngắn, má lúm, cười ngọt ngào. Tiết Ninh nhú mày nhìn tấm ảnh nọ chòng chọc, đọc hết bài báo, càng đọc càng khó chịu, nhất là khi thấy Đinh Mật nhắc đến bạn trai.

“Tiết Ninh, của cô này, ký tên là xong.” Nhân viên đón tiếp đưa hóa đơn cho Tiết Ninh liếc thấy màn hình điện thoại của cô ta, mỉm cười, “Cô

diễn viên lồng tiếng này xinh thật đấy, tôi rất thích cô ấy.”

Tiết Ninh không nói không rằng cắt điện thoại đi, lạnh mặt ký tên: “Trả anh.”

...

Chiều chủ nhật, Lục Thời Miễn trở về từ Bắc Kinh.

Anh vừa vào đến nhà liền thấy Đinh Mật đang ôm một chú mèo quýt con đứng dậy, sững sốt: “Em mua rồi?”

Không phải cô nói đợi anh về rồi cùng nhau đi chọn sao?

Đinh Mật hồ hởi: “Mèo của đồng nghiệp Minh Vy nuôi sinh được bốn chú mèo con, họ không nuôi được nhiều như vậy nên muốn tặng đi, Minh Vy bèn đưa em đến đó chọn một con.”

Lục Thời Miễn mím môi, đặt hành lý xuống: “Cho anh trai anh xem rồi?”

Đinh Mật vuốt ve chú mèo: “Vâng, lúc em với Minh Vy chọn mèo có gọi video với anh ấy, anh ấy chọn con này.”

Đúng là vẽ chuyện, lại còn chọn qua video.

Thực ra là bốn chú mèo đều khá giống nhau, Đinh Mật và Đỗ Minh Vy không chọn được, Đỗ Minh Vy bèn bảo: “Hay là để anh Lục tự chọn?”

Đinh Mật nhắn tin hỏi anh, không ngờ Lục Thời Phong lại trực tiếp gọi video đến.

Lục Thời Miễn dứt tay túi quần nhìn chăm chăm chú mèo con nằm trong lòng cô, bỗng hơi đau đầu. Anh nâng tay vò tóc cô: “Gọi điện cho Bùi Dịch, tối nay mời anh ta ăn cơm.”

Nói đoạn xách hành lý đi vào phòng ngủ, quay lưng về phía Đình Mật.

Đình Mật chớp chớp mắt đặt mèo con xuống cạnh Quýt Béo, theo anh vào phòng ngủ.

Lục Thời Miễn mở tủ lấy một bộ quần áo đang định đi tắm, Đình Mật bước đến bên cạnh anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh nói thật sao?”

Anh nghiêng đầu liếc cô: “Không thì thế nào?”

Đình Mật: “VẬY em đi gọi điện.”

Đình Mật nói xong định đi, lập tức bị ai đó kéo lại hôn một hồi mới thả ra rồi đi tắm.

Đình Mật đấm lưng anh mấy cái, sau đó chạy ra khỏi phòng ngủ gọi điện cho Bùi Dịch.

Lục Thời Miễn tắm xong đi ra, Đình Mật đang ngồi trên thảm chơi với mèo quýt. Cô ngoảnh đầu nhìn anh, băn khoăn: “Theo anh liệu Quýt Béo có ức hiếp mèo quýt con không?”

Lục Thời Miễn liếc Quýt Béo: “Nếu em lo thì tối đưa mèo lên tầng trên luôn đi.”

Đình Mật gật đầu.

Lòng nghĩ, trước kia Quýt Béo được anh Lục nuôi, bây giờ giao mèo con cho anh chắc cũng không có vấn đề gì.

Lục Thời Miễn ngồi trên sofa kéo cô dậy, ấn cô ngồi lên đùi mình.

Đình Mật ôm cổ anh, nhoẻn cười: “Em đặt bàn lúc sáu giờ.”

Lục Thời Miễn ừ một tiếng, chẳng buồn quan tâm đến bữa cơm đó, khẽ cọ đầu trên cổ cô: “Nhớ anh không?”

Cổ cô ngứa ran vì bị tóc anh đâm, Đinh Mật không nhin được né đi: “Ừm.”

Hai người ngồi trên sofa ôm ôm hôn hôn, Đinh Mật nghĩ lát nữa phải ra ngoài, sợ anh xúc động, vội đứng dậy nhảy khỏi lòng anh.

Sáu giờ tối, trong phòng bao của nhà hàng, Lục Thời Miễn và Bùi Dịch cuối cùng cũng mặt đối mặt.

Bùi Dịch không đến một mình mà đi cùng với Giang Nhị.

Giang Nhị nghe nói Đinh Mật và Lục Thời Miễn mời Bùi Dịch ăn cơm nên nhất định đòi theo đến, nói là phải gặp bạn trai của Đinh Mật một lần, Bùi Dịch chê cô phiền, đành đưa cô theo.

Hai người ngồi đối diện Lục Thời Miễn và Đinh Mật, Lục Thời Miễn lạnh nhạt liếc nhìn họ, đẩy thực đơn qua: “Hai người chọn đi.”

Bùi Dịch nhếch môi: “Khách sáo rồi.”

Giang Nhị quan sát Lục Thời Miễn, mấy ngày trước cô đã thấy anh trên video, nào ngờ người thật còn đẹp trai hơn, không nhin được cảm thán: “Chẳng trách Bùi Dịch không theo đuổi được Đinh Mật.”

Tình cảm thời niên thiếu là đẹp dễ khó quên nhất, từng ở bên một người đàn ông thế này, cũng khó trách Đinh Mật nhớ mãi không quên.

Bùi Dịch đen sì mặt: “Em im đi.”

Giang Nhị cười, tiếp tục nói: “Sự thật còn không cho nói.”

Đinh Mật túm quần, Giang Nhị đúng là cái gì cũng dám nói.

Lục Thời Miễn trái lại rất thản nhiên.

Bùi Dịch chọn món xong liền đưa thực đơn cho phục vụ, đợi phục vụ đi rồi mới nhìn Lục Thời Miễn, cười nói: “Nghe nói công ty cậu xảy ra chuyện, thế nào rồi?”

Lục Thời Miễn rót cho Đinh Mật một cốc nước, không mặn không nhạt đáp: “Không có vấn đề gì.”

Bùi Dịch: “Thế thì tốt.”

Đinh Mật không biết bữa cơm này rốt cuộc là đúng hay sai, cô và Giang Nhị nhìn nhau, Giang Nhị nhướn mày, làm khẩu hình: Được đấy!

Đinh Mật hiểu ý cô là Lục Thời Miễn, cười cúi đầu uống nước.

Ăn xong, Lục Thời Miễn đưa thẻ cho Đinh Mật: “Ngoan, đi thanh toán đi.”

Đinh Mật nhìn anh, cô không biết anh định làm gì, nhưng cô vẫn nhận thẻ ra trước quầy thanh toán.

Lúc Giang Nhị và Bùi Dịch cùng xuất hiện đã bị đám săn ảnh bám theo đến nhà hàng, Giang Nhị vừa ăn xong liền được trợ lý đón đi.

Đinh Mật đi rồi, trong phòng chỉ còn Bùi Dịch và Lục Thời Miễn.

Lục Thời Miễn tựa lưng vào ghế, cặp mắt một mí mỏng liếc nhìn Bùi Dịch, thần sắc lạnh nhạt: “Anh muốn thế nào?”

Bùi Dịch cười: “Tôi còn có thể thế nào? Chi bằng đánh thêm trận nữa?”

Hai năm trước, hai người gặp nhau ở thành phố C đã từng đánh một trận.

Năm ấy, không biết Lục Thời Miễn đến thành phố C để công tác hay tìm Đinh Mật.

Nói chung, Bùi Dịch gặp Lục Thời Miễn ở bãi đỗ xe của Truyền thông Anh Hoa. Tối ngày hôm trước, vì việc đầu tư cho một bộ phim điện ảnh, Bùi Dịch có ăn tối cùng bên sản xuất và dàn diễn viên chính, khi ấy Giang Nhị vừa nổi, hai người đi gần nhau, thế là bị đám lều báo đặt điều, ngày hôm đó liền chêm chệ trên đầu bảng tin.

Mấy năm không gặp, Bùi Dịch vẫn nhận ra Lục Thời Miễn ngay từ cái nhìn đầu tiên, người này thành thực hơn trước, khí chất cũng sắc bén hơn trước.

Anh đi về phía Lục Thời Miễn, mỉm cười: “Lục Thời Miễn, sao cậu lại ở đây?”

Lục Thời Miễn tựa xe hút thuốc, lạnh lùng nhìn anh.

Bùi Dịch nhướn mày: “Không phải cậu đến tìm Đinh Mật đấy chứ?”

Lục Thời Miễn cúi đầu gảy tàn thuốc, vẫn không nói một lời.

Bùi Dịch thấy anh lạnh như băng, có phần phẫn chấn, cố ý khiêu khích: “Nếu cậu đến tìm Đinh Mật thì phí công rồi, chúng tôi vừa chia tay, Đinh Mật đã đến Bắc Kinh...”

Tức thì, mặt anh bị ăn một cú đấm.

Lục Thời Miễn vứt điếu thuốc đi, túm cổ áo ấn mạnh anh lên xe.

Bịch...

Năm đấm đập thẳng vào mặt.

Bùi Dịch không ngờ Lục Thời Miễn sẽ ra tay, thoáng sửng sốt, lập tức phản kích.

Hai người đàn ông cao một mét tám ở trong bãi đỗ xe quần nhau một trận.

Lục Thời Miễn cao hơn anh một chút, nhưng thể trạng tương đương, vốn tưởng hai người đánh nhau anh cũng không đến nỗi thua thiệt, ai ngờ tên này lại ác liệt như vậy, chuyên đánh vào mặt.

Mẹ kiếp, nát cả kính của anh luôn.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 74

Ngày hôm ấy, Lục Thời Miễn đánh cho Bùi Dịch nằm bẹp ở bãi đỗ xe, bấy giờ mới buông cổ anh ra, lạnh lùng liếc một cái, đoạn đứng thẳng dậy, sải bước lên xe rồi sập cửa lái đi.

Bùi Dịch bầm tím mặt mũi nằm dài trên đất, toàn thân vừa đau vừa bẩn, muốn bao nhiêu nhếch nhác có bấy nhiêu nhếch nhác. Anh phải ở nhà dưỡng thương suốt một tuần mới dám vác mặt ra ngoài.

Tận đến hôm nay, Bùi Dịch vẫn không biết hồi đó Lục Thời Miễn đến thành phố C để làm gì.

Đôi khi anh thậm chí có ảo giác, Lục Thời Miễn cố tình đến để đánh anh xả giận.

Hồi đó anh không chỉ ồn ào tình cảm với Giang Nhị. Trong mắt người ngoài, anh là một tên con nhà giàu vừa lăng nhăng vừa chơi bời lêu lổng. Anh lấy góc độ đàn ông suy xét, có lẽ Lục Thời Miễn là kiểu dù chia tay với Đinh Mật thì cũng không chịu nổi cảnh thấy cô phải tủi thân?

Chắc là vậy.

Lục Thời Miễn quen biết Đinh Mật năm mười ba tuổi, từ cấp Hai đến cấp Ba, suốt những năm tháng thanh xuân dài đằng đẳng ấy, anh bắt đầu thích cô từ khi nào, bản thân anh cũng không nhớ rõ, có lẽ còn sớm hơn cả cô.

Thi đại học xong, Đình Mật rời khỏi nhà, hơn một năm ấy, cô chỉ có anh.

Khoảng thời gian ấy Đình Mật cực kỳ tin tưởng và dựa dẫm vào anh, khiến anh nhận định Đình Mật là trách nhiệm của anh, không ai được phép bắt nạt cô, mọi kế hoạch cho tương lai của anh đều có cô.

Trong mắt nhiều người, anh ưu tú, anh đẹp trai, chia tay với Đình Mật thì có làm sao?

Nhưng anh chưa từng nghĩ đến chuyện rời xa Đình Mật, bằng ấy năm, bên cạnh anh chỉ có một cô gái là cô, mọi hồi ức tình cảm cũng chỉ có cô, không thể nào quên.

Mấy năm xa cách, anh từng gặp muôn hình muôn vẻ phụ nữ, nhưng anh nhận ra, không phải Đình Mật thì không được.

Năm đầu tiên chia tay, anh bận rối tung, dẫn lòng không nhớ đến cô. Năm thứ hai, anh lập nghiệp với Từ Khiên, bận nghiêm chỉnh, vẫn dẫn lòng không nhớ đến cô. Năm thứ ba, anh thường nghe thấy giọng cô trong phim ảnh, quảng cáo,... Anh không thể dẫn lòng nữa.

Anh bắt đầu quan tâm đến giới lồng tiếng, giới giải trí, thấy tin đồn tình cảm của Bùi Dịch bay đầy trời, anh không nói nổi cảm giác của mình là gì, mùi vị lẫn lộn.

Tình cảm anh dành cho Đình Mật khi ấy rất phức tạp, vừa yêu vừa hận, nhưng vẫn không thể thấy cô chịu tủi thân, có lẽ nghĩ như vậy, yêu đã chiếm ưu thế.

Hồi đó Quang Ảnh mới chuyển về Giang Châu, công ty bận sút đầu mẻ trán, trong một lần xã giao, anh uống ít rượu, nhất thời kích động mua vé bay đến thành phố C.

Anh không gặp Đinh Mật, lại gặp Bùi Dịch.

Không thể phủ nhận, lời Bùi Dịch nói như kim đâm vào lòng anh, nói không để ý là giả, anh rất để ý, cực kỳ để ý, vậy nên dù biết Đinh Mật ở Bắc Kinh anh cũng không đi tìm cô.

Có một số việc, cần thời gian xóa nhòa.

Lục Thời Miễn ở Giang Châu đợi hai năm, Đinh Mật trở về.

Sự thật còn tàn khốc hơn cả trong tưởng tượng.

...

Lục Thời Miễn nhìn Bùi Dịch, cười nhạt: “Anh đánh thắng được không?”

Đệt.

Bùi Dịch xanh mặt, tháo kính xuống, xắn ống tay áo: “Thử xem?”

Bây giờ Lục Thời Miễn không có hứng đánh nhau, ngón tay thon dài gõ bàn, liếc anh: “Khỏi cần thử, anh không thắng được. Cách xa Đinh Mật ra, đừng để một thân ô nhiễm ảnh hưởng đến cô ấy.”

Bùi Dịch: “...”

Bùi Dịch ngoáy tai, cau mày, không dám tin: “Cậu nói gì? Một thân ô nhiễm?”

Lục Thời Miễn lấy bao thuốc, rút một điếu ngậm vào miệng, châm lửa rít một hơi, nhìn anh: “Lẽ nào không phải? Suốt ngày lên hot search với sao nữ.”

Bùi Dịch ghen hòng, đang định đáp trả thì cửa phòng mở ra.

Đinh Mật đi vào, vừa căng thẳng vừa hiếu kỳ quan sát họ, hai người trông có vẻ rất bình tĩnh, Đinh Mật thấy vậy thở phào, nhét thẻ vào ví của Lục Thời Miễn. Cô vừa ngồi xuống, Lục Thời Miễn lập tức dập thuốc đi, nhìn cô, khẽ cười thành tiếng: “Về nhà cho mèo ăn chứ?”

Đinh Mật a lên: “Đúng rồi.” Đoạn vội nhìn sang Bùi Dịch, “Học trưởng, chúng em về trước nhé, anh cũng về nghỉ ngơi sớm đi ạ.”

Bùi Dịch liếm mép bức bối không thôi, song phong độ căn bản vẫn cần có, anh đứng dậy, cười nhạt: “Được.”

Đinh Mật mặc áo khoác, cầm khăn quàng cổ trong tay, nhìn Bùi Dịch: “Học trưởng, anh cũng về sớm đi ạ.”

Lục Thời Miễn ôm vai cô, nhìn Bùi Dịch.

Bùi Dịch đeo kính: “Hai người về trước đi, anh đi rửa tay.”

Lục Thời Miễn cười qua loa, đưa Đinh Mật đi.

Trên đường về, Đinh Mật len lén nhìn người đàn ông đang lái xe nọ.

Lục Thời Miễn nhìn thẳng phía trước: “Nhìn gì?”

Đinh Mật lắc đầu, cười tíu mắt: “Anh đẹp trai nên em muốn nhìn thôi.”

Anh thản nhiên cười: “Khỏi khen anh, có khen cũng vô dụng.”

Đinh Mật tự biết không thoát nổi buổi nghiêm phạt tối nay, gò má ửng hồng. Rõ ràng trước kia anh không đòi hỏi nhiều như vậy, hiện tại thì tinh thần và thể lực dồi dào đáng sợ, mỗi lần đều làm cô phải xin tha mới thôi, hình phạt thế này hình như chưa từng dừng lại...

Lúc đi qua một tiệm thú cưng, Đinh Mật bỗng kêu lên: “Khoan đã.”

Lục Thời Miễn lái chậm lại: “Sao vậy?”

“Mua cho mèo quýt con ít đồ, lúc em dắt nó đi vẫn chưa mua đủ, chỗ anh Lục hẳn cũng không có.”

Lục Thời Miễn nhìn sang bên kia đường, vòng vèo mấy phút tìm chỗ đỗ xe rồi cùng cô đi vào tiệm thú cưng.

Đình Mật mua cho mèo quýt con ồ nằm, giá leo trèo, vân vân.

Lục Thời Miễn nhét đồng đồ vào cốp xe, Đình Mật vẫn còn chưa hết ý: “Hay là mình nuôi thêm một con mèo nữa?”

“Tha cho anh đi.” Lục Thời Miễn đóng cốp xe.

Đình Mật cười anh: “Anh sợ gì chứ.”

Lục Thời Miễn vò tóc cô: “Nuôi em đủ rồi.”

Một câu nói làm cô mở cờ trong bụng.

Đình Mật cười rộ lên, Lục Thời Miễn liếc cô: “Lên xe đi, cười ngốc nghếch gì.”

“Vâng.”

Xe chạy bon bon, lúc sắp đến tiểu khu, Lục Thời Miễn đột nhiên dừng xe lại, nhìn cô, hất cằm: “Đổi chỗ.”

Đình Mật sững sốt: “Dạ?”

Lục Thời Miễn cười khê: “Cho em lái xe thử xem.”

Đột nhiên cho cô lái, cô hơi căng thẳng...

Lục Thời Miễn liếc cô: “Không dám?”

Đinh Mật: "... Cũng không phải."

Nơi này đường rộng ít xe, thực sự rất thích hợp cho người mới luyện tập.

"Có anh ở đây, sợ gì?" Lục Thời Miễn liếc cô, chỉnh ghế hơi ngả về trước xong mới mở cửa xuống xe. Anh vòng qua đầu xe, mở cửa ghế phụ: "Nhanh lên nào."

Đinh Mật nhìn anh, nhắc chân trèo từ ghế phụ sang ghế lái.

Lục Thời Miễn ngồi vào ghế phụ, đóng cửa xe.

"Còn nhớ cách lái không?"

"Nhớ..."

Thi bằng xong cô từng lái mấy lần, nhưng thật sự rất lâu rồi cô không chạm đến xe, Đinh Mật hơi căng thẳng, thắt dây an toàn, vươn tay ướm thử, vị trí ghế ngồi vừa vặn.

Cô khởi động máy, cầm vô lăng, hít sâu một hơi, đoạn đạp chân ga.

Chiếc xe chậm chạp chạy về phía trước.

Lục Thời Miễn tựa vào ghế phó lái, hơi khó duỗi chân, nhìn cô: "Lái nhanh hơn một chút."

Đinh Mật máy móc đáp: "Vâng."

Nhanh hơn một chút.

Phía trước là đường thẳng, Đinh Mật lái xe rất thuận lợi, nhưng mà chậm.

Lục Thời Miễn cũng không vội, anh cười lắc đầu: “Đình Tiểu Mật, anh đi bộ còn nhanh hơn em lái xe.”

Đình Mật: “...”

Bởi vì chân anh dài hiều không?

Đình Mật đạp chân ga, lại nhanh hơn một chút.

Lục Thời Miễn phì cười, cũng không giục cô, mặc cô lái chậm rì rì, lộ trình mấy phút, cô lái mất mười mấy phút.

Cuối đường cần rẽ mới đến được trạm bảo vệ.

Đình Mật nhìn khoảng cách, quay vô lăng.

“Chậm rồi.”

Lục Thời Miễn thản nhiên nhắc nhở cô.

Quay vô lăng chậm rồi, Đình Mật vội đạp phanh, dừng xe trước trạm bảo vệ, cần phải lùi về sau thêm mấy mét mới có thể quay đầu...

Đình Mật không nhịn được oán trách: “Sao anh không nhắc em sớm...”

Lục Thời Miễn liếc kính chiếu hậu, có xe chạy tới.

“Lùi xe về sau.”

Đình Mật nghe lời, vội lùi xe, song lùi hai lần vẫn không đúng vị trí, chiếc xe đằng sau đã chạy đến sát đuôi, bấm còi giục.

Hôm nay vừa hay là Tiểu Ngụy trực ban, anh biết chiếc xe này là của Lục Thời Miễn nên lấy làm lạ, cậu Lục bình thường lái xe rất giỏi, không lẽ hôm nay say rượu?

Có người giục, Đình Mật cuống lên, ngoẹo đầu nhìn anh, làm sao bây giờ?

Lục Thời Miễn bó tay, day day ấn đường, mở cửa xe: “Đổi chỗ, để anh.”

Đình Mật như được đại xá, vội mở cửa nhảy xuống xe.

Tiểu Ngụy thấy Đình Mật xuống khỏi ghế lái thì ngẩn ra, lại nhìn Lục Thời Miễn đang vòng qua đầu xe, sửng sốt: “Ồ, cậu Lục, cô Đình...”

Hai người đi chung một xe! Họ làm lành rồi?

Vừa nãy là Đình Mật lái xe, chẳng trách.

Đình Mật nhìn Tiểu Ngụy, cười áy náy.

Lục Thời Miễn ngồi vào buồng lái, nhanh chóng cho xe vào.

Đình Mật thở phào: “Lục Thời Miễn, lần sau anh dạy em tiếp đi, thật sự là rất lâu rồi em không chạm đến xe, lần sau chắc chắn sẽ không thể này...”

Sắp hai năm rồi.

Vậy nên thật sự không phải tại cô ngốc đâu.

Lục Thời Miễn nhếch môi: “Ừm.”

Chẳng qua hôm nay nhất thời nổi hứng để cô lái thử thôi.

Đình Mật mở cửa nhà, Quýt Béo và mèo quýt con đang cuộn thành một tổ trên sofa, trông cực kỳ hòa hợp.

Đình Mật thở phào nhẹ nhõm: “May quá, Quýt Béo không ức hiếp mèo quýt con.”

Lục Thời Miễn đặt đồ ở phòng khách, Đinh Mật hào hứng dạt dào mở hết mọi thứ ra, ngồi trên thảm lắp ghép.

Lục Thời Miễn mỉm cười, cô hăng hái thật. Anh đang định qua giúp thì điện thoại đổ chuông, Tần Dạng nói trong máy: “Tao vừa gửi tài liệu chứng cứ và video giám sát cho mày đây, mày xem đi, lần này chắc chắn chứng cứ xác thực. Trương Khởi Xuyên và Hứa Trường Đông là bà con xa, bất ngờ không?”

Hứa Trường Đông là ông chủ của Khoa học kỹ thuật Không Độ.

Lục Thời Miễn cầm bao thuốc đi vào phòng làm việc: “Tao xem đã.”

Cúp máy, Lục Thời Miễn xem tài liệu chứng cứ và video giám sát xong thì Từ Khiên gọi điện tới, anh nói: “Tao gửi tài liệu cho luật sư Khang rồi.”

Lục Thời Miễn mở máy tính: “Ừ.”

Từ Khiên nói: “Có những chứng cứ này, ngày mai Trương Khởi Xuyên chắc hẳn không còn gì để nói.”

Lục Thời Miễn: “Ừm, Trương Khởi Xuyên bị sai khiến, không quan trọng. Quan trọng là Hứa Trường Đông, mục đích của ông ta không chỉ là phá hoại CRM Vạn Khách.”

Hơn một năm trước, Quang Ảnh xin được niêm yết trên thị trường Mỹ.

Đồng thời gửi đơn xin còn có Không Độ.

Từ khi Quang Ảnh chuyển về Giang Châu, lượng khách hàng của Không Độ liên tục sụt giảm, lợi nhuận công ty đương nhiên không bằng Quang Ảnh.

Đây cũng chính là lý do Không Độ luôn lên lút đối phó Quang Ảnh.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 75

Đinh Mật thu xếp cho mèo quýt con xong xuôi thì vào phòng bếp uống thuốc, cô cắt miệng túi, ngậm túi thuốc vòng qua phòng khách, lúc đi gần đến phòng sách thì nghe thấy tiếng nói chuyện của Lục Thời Miễn.

Mai mở phiên tòa, chắc anh đang bận.

Đinh Mật uống thuốc xong bèn ném vỏ túi vào thùng rác, đi tắm rửa trước.

Mười một giờ đêm, Lục Thời Miễn tắt máy tính, điện thoại đầy thông báo đến một bản tin giải trí, anh tùy ý liếc qua, nhìn thấy tên Bùi Dịch thì khựng lại, mở weibo.

Cảnh Bùi Dịch và Giang Nhị tối nay cùng vào một nhà hàng bị chụp trộm, tin đồn về tình cảm hai người lại dậy lên, song chắc hôm nay Bùi Dịch bị kích thích, anh lên weibo thanh minh scandal với Giang Nhị.

Giang Nhị nhất thời tức giận cũng bày tỏ mình và Bùi Dịch chỉ là bạn bè, Bùi Dịch đã thích người khác.

Hiện tại, khắp mạng đều đang suy đoán người Bùi Dịch thích là ai, có người lôi ra bức ảnh Bùi Dịch đưa Đinh Mật về khách sạn ở Bắc Kinh lần trước, ngờ vực Đinh Mật mới là bạn gái tin đồn của Bùi Dịch.

Lục Thời Miễn cau mày mở bình luận, chân mày càng nhíu chặt lại.

Gã Bùi Dịch này đúng là thiếu đòn, hồi ấy anh đánh nhẹ quá.

Lục Thời Miễn tắt điện thoại, đi vào phòng ngủ, Đinh Mật ngồi trên giường, cũng đang đọc tin tức. Cô ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, bất chợt thấy chột dạ.

Lục Thời Miễn híp mắt nhìn cô, cầm quần áo đi tắm.

Mười mấy phút sau, Lục Thời Miễn vừa lau tóc vừa đi đến bên giường. Đinh Mật ngẩng đầu nhìn anh, mặt hơi tái: “Lục Thời Miễn, anh thấy tin tức trên weibo rồi phải không?”

Lục Thời Miễn khựng lại, ném khăn lau đi: “Ừm.”

Mặt Đinh Mật hình như càng tái hơn, lí nhí giải thích: “Em cũng không biết sẽ thành ra như vậy...”

Lục Thời Miễn thấy sắc mặt cô kỳ lạ, mím chặt môi, sờ trán cô: “Em sao vậy?”

“Cái kia đến...”

Anh tưởng cô sốt sao? Còn sờ trán cô.

Lục Thời Miễn nhìn gương mặt trắng bệch của cô, dù có giận thật thì cũng không phát ra được, anh vén chăn lên, ôm cô vào lòng, thấp giọng hỏi: “Bây giờ mỗi lần đều đau như vậy?”

Đinh Mật gật đầu, kịch ngạc vì thái độ biến hóa của anh, ngược mặt thề thốt: “Anh còn giận không?”

Lục Thời Miễn vò mạnh tóc cô, tức giận nói: “Sau này cách xa Bùi Dịch ra.”

Đinh Mật vội gật đầu, bụng dưới đột nhiên co rút, hàng mày thanh tú nhúu chặt lại.

Lục Thời Miễn vào phòng bếp pha cho cô một cốc nước đường đỏ, Đinh Mật uống xong cuộn tròn trên giường. Lục Thời Miễn không làm gì được, chỉ đành ôm cô, hôn lên tóc cô.

Đinh Mật chợt nhớ lại ngày trước, chỉ cần cô có một chút đau đớn hay tủi hờn, Lục Thời Miễn gần như lập tức bó tay trước cô.

Nhiều năm như vậy, khổ nhục kế vẫn trăm bận trăm trúng, Đinh Mật cắn môi, lại chui vào lòng anh cò cọ, rên đau.

Lục Thời Miễn ôm chặt cô, anh thật sự không còn một chút tức giận nào nữa. Người trong lòng thở thê: “Người ta nói sinh con xong là ổn, không biết có phải thật không.”

“Giả đấy, lừa em sinh con thôi.” Anh thuận miệng đáp.

“Sao anh biết?” Cô không phục, muốn nhúc nhích nhưng không được.

Lục Thời Miễn đè đầu cô lại: “Ngủ đi.”

“Ồ. Vâng.”

Đinh Mật khó chịu, ngủ bứt rứt cả đêm, mơ mơ màng màng tỉnh mấy lần, lần nào Lục Thời Miễn cũng tỉnh lại cùng cô. Nửa đêm, cô đi vệ sinh một chuyến, Lục Thời Miễn lại vào phòng bếp pha cho cô một cốc nước đường đỏ.

Một buổi tối giày vò trôi qua.

Đinh Mật áy náy, cô lo Lục Thời Miễn không ngủ đủ giấc, ảnh hưởng đến phiên tòa ngày hôm sau.

Lo lắng của cô có hơi thừa, Lục Thời Miễn sẽ không vì một giấc ngủ mà chậm trễ công việc, anh vẫn đến tòa án đúng giờ. Y hết lần trước, trước tòa án có một đám phóng viên.

Lần này Lục Thời Miễn không trả lời bất cứ câu hỏi nào, Từ Khiên ứng phó vài câu, sau đó mấy người cùng đi vào trong.

Tối hôm qua Khang Chính đã nhận được tài liệu Từ Khiên gửi, ông thức đêm chỉnh lý lại vụ án một lần nữa.

Lục Thời Miễn thấy mắt ông đầy tơ máu, nói: “Luật sư Khang vất vả rồi.”

Khang Chính cảm thấy Lục Thời Miễn rất khách sáo với ông, ông nghĩ có lẽ là vì Đinh Mật: “Đây là chuyện tôi nên làm.”

Trương Khởi Xuyên và Tiết Chấn đi tới, sau lưng là mấy trưởng bộ phận cùng với Tiết Ninh.

Tiết Ninh nhìn người đàn ông chói mắt nhất trong nhóm người theo quán tính, căn căn môi, cúi đầu đi vào.

Trên tòa, Quang Ảnh đệ trình thêm chứng cứ.

Căn cứ theo đoạn băng giám sát, Trương Khởi Xuyên từng chuyển máy chủ ra khỏi công ty vào tám giờ tối ngày 28 tháng 10.

Trương Khởi Xuyên nhìn thấy chứng cứ này, rõ ràng hoảng hốt: “Tôi mang máy đi sửa không được hả?”

Đoạn băng giám sát thứ hai cho thấy, Trương Khởi Xuyên giao máy chủ cho một người đàn ông mặc đồ đen, phóng to đoạn băng ghi lại, có thể xác định người đàn ông nọ là trưởng phòng Hà Hoán của Khoa học kỹ thuật Không Độ.

Trong đoạn băng giám sát cuối cùng, ngày 3 tháng 11, Trương Khởi Xuyên lại mang máy chủ về công ty.

Trương Khởi Xuyên và ông chủ của Khoa học kỹ thuật Không Độ là họ hàng xa. Đầu năm nay Mậu dịch Chính Dương có một hóa đơn lớn xảy ra vấn đề, phải bồi thường khá nhiều tiền, họ không thể quay vòng vốn, công ty suýt chút nữa phá sản, Hứa Trường Đông đã cho Trương Khởi Xuyên vay một khoản tiền lớn.

Hơn nửa năm qua, Mậu dịch Chính Dương thu về lợi nhuận không cao, trừ đi chi phí thì còn lại chẳng được bao nhiêu, căn bản không thể trả nợ Hứa Trường Đông.

Trương Khởi Xuyên và Hứa Trường Đông liệu có tồn tại giao dịch không thể nói ra, chưa biết được chắc.

Nói chung, đứng trước video chứng cứ, Trương Khởi Xuyên kịch liệt gào thét, song vô phương phản bác.

Vụ kiện liên quan đến bên thứ ba, dời ngày phán quyết.

Nhưng với chứng cứ trong tay, Quang Ảnh coi như đã thắng.

Trước khi ra khỏi tòa án, Lục Thời Miễn liếc nhìn ghế bị cáo, Trương Khởi Xuyên suy sụp tinh thần, Tiết Chấn cau chặt mày, ngoảnh đầu nhìn Lục Thời Miễn, sắc mặt hoảng hốt.

Tiết Ninh còn hốt hoảng hơn Tiết Chấn, sững sờ nhìn về phía Lục Thời Miễn.

Lục Thời Miễn thu mắt về, mặt không biểu cảm ra khỏi tòa án.

Nếu anh nhớ không nhầm, Tiết Chấn có hai mươi phần trăm cổ phần của Mậu dịch Chính Dương, đợi sau khi tuyên án, Mậu dịch Chính Dương

chắc cách phá sản không xa.

Ra khỏi tòa án, Từ Khiên nhìn phóng viên ngoài cửa: “Lát nữa nên trả lời phỏng vấn thế nào?”

Lục Thời Miễn nhìn anh: “Mặc kệ phóng viên.”

Từ Khiên: “Sao?”

Lục Thời Miễn: “Để Trương Khởi Xuyên tự ứng phó.”

Đám phóng viên này rõ ràng do Không Độ mời đến. Lần trước bởi vì Quang Ảnh ở vào thế yếu nên video mới ồn ào như vậy, bây giờ tình hình có lợi cho Quang Ảnh, đám phóng viên cho dù có hỏi được gì thì cũng chưa chắc sẽ viết đúng sự thật.

Từ Khiên cũng thông suốt điểm này, đúng lúc Tần Dạng nhắn tin hỏi kết quả phiên tòa, anh trực tiếp gọi điện thoại tới.

Lần này Tần Dạng giúp đỡ họ rất nhiều, anh chàng đúng lý hợp tình đòi được mời cơm.

Từ Khiên nói: “Công ty còn cả đồng chuyện, tối rồi nói.”

Lục Thời Miễn nhét bật lửa vào túi quần, lấy chìa khóa, đi ra.

Gặp phóng viên trước cửa, Lục Thời Miễn và Từ Khiên đều tỏ vẻ “không tiện trả lời” từ chối phỏng vấn, nhanh chóng rời khỏi tòa án.

Trương Khởi Xuyên và Tiết Chấn đi ra sau, đối mặt với phóng viên, hai người càng không có tâm trạng trả lời. Tiết Chấn sầm mặt lên xe, Tiết Ninh theo sau ngồi vào ghế phụ.

Tiết Chấn buồn bực vò đầu, thở dài: “E là bố phải nghỉ hưu sớm.”

Tiết Ninh nhìn ông: “Bố, có phải bố đã sớm biết chuyện của Trương Khởi Xuyên?”

Tiết Chấn nhìn cô ta: “Con hỏi chuyện này làm gì?”

Tiết Ninh: “Mấy người cố ý hãm hại Quang Ảnh phải không?”

Lúc đầu cô ta còn tưởng CRM Vạn Khách thật sự có vấn đề, không ngờ là âm mưu do Trương Khởi Xuyên cấu kết với Không Độ.

Tiết Chấn cau mày, mắng cô ta: “Đừng nói vớ vẩn, chuyện này con không cần lo.”

Tiết Ninh hừ một tiếng: “Sao con không lo được? Nếu công ty đóng cửa, con cũng sẽ mất việc.”

Mấy năm qua cô ta vẫn luôn làm việc ở Chính Dương, nếu công ty thật sự đóng cửa, cô ta không dám tưởng tượng, cô ta có thể làm việc gì? Viết lý lịch thế nào? Liệu có bị từ chối?

Tiết Ninh đột nhiên mặt mày hốt hoảng.

Tiết Chấn cũng suy xét đến vấn đề này, lại thở dài thườn thượt: “Nếu thật sự đến mức đó, bố sẽ nhờ quan hệ tìm giúp con một công việc.”

Mấy năm nay, vì Tiết Ninh, cái mặt già này sắp mất hết rồi.

Tiết Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ, một câu không nói.

Cô ta nhớ đến đoạn tin giải trí tối hôm qua lướt weibo nhìn thấy, tấm ảnh không rõ ràng, nhưng cô ta vẫn có thể nhận ra người có tin đồn tình cảm với Bùi Dịch là Đinh Mật. Thông tin cá nhân của Bùi Dịch cho thấy, anh ta học cùng trường đại học với Đinh Mật.

Nhìn xem, dù có lệch khỏi quỹ đạo cuộc đời ban đầu, Đinh Mật vẫn sống rất tốt, những người vây quanh cô ta vẫn ưu tú như thế.

...

Đinh Mật bị tiếng điện thoại Lục Thời Miễn gọi tới đánh thức.

Lục Thời Miễn lái xe ra khỏi tòa án liền gọi cho Đinh Mật: “Em ăn cơm chưa?”

Đinh Mật nằm trên giường trở người, ngẫm nghĩ, nói: “Em đặt thức ăn ngoài, lát nữa là đến.”

Thật ra cô chưa đặt gì, lúc sáng cô dậy cho mèo ăn một lần, sau đó vẫn ngủ li bì.

Lục Thời Miễn đoán được đại khái, anh nói: “Đợi anh đặt cho em.”

Đinh Mật chột dạ đồng ý, quan tâm vụ kiện: “Vụ kiện thắng rồi chứ?”

“Ừm, thắng rồi.”

Kết cục đã định, chỉ thiếu tuyên án.

Nhưng chuyện này không đơn giản như thế, vẫn còn chuyện bên Không Độ cần giải quyết.

Đinh Mật nở nụ cười: “Tốt quá.”

Lục Thời Miễn cũng cười thành tiếng.

Ngoài cửa, mèo quýt con kêu liên hồi, Đinh Mật vội ngồi dậy: “Em đi cho mèo ăn đã, Quýt Bét biết ăn vụng, nhưng mèo quýt con không biết, chắc là nó đói rồi.”

Cúp máy, Lục Thời Miễn nhìn ra ngoài cửa sổ, bất đắc dĩ mỉm cười.

Đinh Mật cho mèo ăn xong, không lâu sau thì đồ ăn Lục Thời Miễn đặt được đưa đến.

Cô không có khẩu vị gì, tùy tiện ăn vài miếng liền ôm túi nước nóng quay về giường. Điện thoại đổ chuông.

Đinh Mật nhìn, là mã vùng thành phố C, cô nghe máy.

Đài truyền hình thành phố C gọi tới muốn mời Đinh Mật làm khách mời thường xuyên của một chương trình tạp kỹ, để nhiều người hiểu về nghề diễn viên lồng tiếng này hơn.

Đinh Mật không muốn tham gia chương trình lắm,委婉 chuyển từ chối.

Đối phương hao hết miệng lưỡi, lại khuyên một hồi, cuối cùng nói: “Cô cân nhắc thử xem, không cần trả lời ngay, lúc nào đó tôi sẽ liên hệ lại với cô được không?”

Đinh Mật hết cách, đành đồng ý cân nhắc.

Bảy giờ tối, Lục Thời Miễn mua đồ ăn về, bày ra bàn, Đinh Mật nghe tiếng ra khỏi phòng ngủ, mặt vẫn tái xanh.

Lục Thời Miễn xoa đầu cô, khẽ hỏi: “Ăn tối trước nhé?”

Đinh Mật gật đầu: “Vâng, anh cho mèo ăn đi.”

Lục Thời Miễn liếc hai chú mèo đang làm tổ trên sofa, đi đồ thức ăn cho hai chúng nó.

Đinh Mật không ngon miệng, gắp thức ăn trong bát: “Tối anh cùng em lên tầng trên đưa mèo cho anh Lục nhé?”

“Anh ấy đang ở thành phố Lâm, để hai ngày nữa.”

Lục Thời Miễn gấp thức ăn cô gắp ra bỏ về bát cô, Đinh Mật thoáng nhìn anh, cúi đầu lặng lẽ ăn.

Ăn xong, hai người ngồi trên sofa xem phim. Đinh Mật hỏi: “Anh thấy em có cần lên weibo nói gì đó không?”

Bùi Dịch và Giang Nhị đã lên hot search của weibo suốt một ngày, có một bình luận nhảy ra thế này...

“Người Bùi Dịch thích hẳn là diễn viên lồng tiếng Đinh Mật. Người lần trước Bùi Dịch đưa về khách sạn ở Bắc Kinh cũng là cô ấy, nhìn ảnh so sánh, kiểu tóc, khuôn mặt, dáng người, giống y hệt nhau.”

Bình luận này bị đẩy lên đầu.

Đinh Mật có weibo, nhưng chưa chứng nhận, tên cũng được đặt tùy tiện. Có điều sau khi tham gia chương trình lần trước, có người mò ra cô, hiện tại trong weibo của cô có đến hơn nghìn tin nhắn, đa số đều là fans của Giang Nhị chạy đến mừng cô.

Đinh Mật thấy vừa bất đắc dĩ vừa lo lắng. Cô có thể không để ý, nhưng Lục Thời Miễn thì không được, cô không muốn khiến anh vì mấy chuyện này mà khó chịu, anh mới là người yêu của cô.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 76

“Không cần.”

Lục Thời Miễn biết weibo của cô, trên đó có mười vạn fans, tăng lên từ sau lần tham gia chương trình nọ, chưa chứng nhận, cũng không có tên thật. Diễn viên lồng tiếng vẫn luôn làm công việc hậu trường, anh có thể để cô tham gia chương trình, nhưng anh không hy vọng đời tư của cô bị làm phiền quá nhiều. Nếu cô chủ động thanh minh, chẳng khác nào lôi mình ra làm tiêu điểm.

Đinh Mật ngẩng đầu nhìn anh: “Em sợ anh không vui.”

Bất kể là khi nào, cô đều không mong Lục Thời Miễn vì cô mà gặp phải bất kì chuyện tệ hại gì, hồi cấp Ba là vậy, hiện tại càng như vậy.

Lục Thời Miễn cười xì: “Trong mắt em anh yếu đuối thế à?”

Đến chia xa năm năm còn chịu đựng qua nổi, chỉ Bùi Dịch với chút tin đồn trên mạng kia thì có tính là gì.

Đinh Mật ôm cổ anh, thở thê: “Không mà, em chỉ muốn anh vui thôi.”

Anh cúi đầu mỉm cười, Đinh Mật ngẩng đầu hôn anh, Lục Thời Miễn hơi tránh mặt đi, khóe môi ngậm cười: “Toàn là vị thuốc Đông y.”

“Anh chê hả.”

Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn cô, mắt mày đen nhánh, đuôi mắt cong cong xiêu lòng. Đinh Mật rất thích anh thế này, dán tới lại hôn lên môi anh một cái, đang định rời đi...

Bị ai đó giữ lại hôn sâu.

Vị thuốc Đông y đẳng ngất tan ra giữa răng môi hai người, Đinh Mật khe khẽ đẩy anh, ú ớ: “Anh không chê à?”

Lục Thời Miễn không đáp, chuyên tâm hôn cô.

Đinh Mật bị hôn đến nổi mơ mơ màng màng, thêm vào đó thân thể không thoải mái, thoáng chốc đã ném chuyện weibo ra sau đầu.

May thay, trên weibo chỉ có mấy tấm ảnh so sánh mờ nhạt, không chắc chắn có phải là Đinh Mật không.

Sau khi nhìn thấy, Đỗ Minh Vy đăng ảnh cắt nội dung phỏng vấn Đinh Mật nhận lên, Đinh Mật đã nói bạn trai cô làm về dịch vụ phần mềm, không có bất cứ liên quan gì với Bùi Dịch.

Weibo Đỗ Minh Vy đã có dấu V, chứng nhận là tổng giám chương trình, hiện có mười mấy vạn fans, vừa hay lần trước Đinh Mật tham gia chương trình của đài cô, lời nói có trọng lượng hơn hẳn những cư dân mạng bình thường.

Tin đồn lan truyền suốt một tối cũng dần dần lắng lại.

Hôm sau, Đinh Mật gọi cho Đỗ Minh Vy từ sáng sớm, cảm kích: “Minh Vy, cảm ơn mày nhé.”

Đỗ Minh Vy cười: “Tao nói thật thôi mà. Gã Bùi Dịch đó chỉ sợ thiên hạ không loạn chắc?”

Đinh Mật bất lực: “Tao cũng sợ anh ấy rồi.”

“Tao nghe nói tổ chương trình thành phố C mời mày tham gia chương trình?”

“Ừ, tao đang cân nhắc.”

Đình Mật vừa trò chuyện với Đỗ Minh Vy vừa lật lịch công tác, cô có một bộ phim điện ảnh cần đến Bắc Kinh lồng tiếng, hai ngày sau xuất phát.

Mấy hôm nay Lục Thời Miễn rất bận, nếu cô đi Bắc Kinh rồi, mèo quýt con phải làm sao?

Tối hôm ấy Lục Thời Phong về, Lục Thời Miễn dẫn cô lên tầng trên.

Hai người đứng ngoài cửa đợi một lúc thì Lục Thời Phong ra mở cửa, Đình Mật vuốt ve mèo quýt con, nhoẻn cười: “Anh Lục, chúng em lên đưa mèo cho anh ạ.”

Mèo quýt con còn nhỏ hơn trong video, căn bản chỉ là một chú mèo mới sinh.

Lục Thời Phong hơi đau đầu, cúi đầu mím môi, thử thương lượng: “Đình Mật, em tạm nuôi giúp anh đã nhé?”

Nuôi lớn hơn chút rồi hẵng đưa anh.

Lục Thời Miễn cười lạnh, từ lúc thấy nó là anh đã biết kết quả sẽ thế này rồi. Anh xách mèo ra khỏi lòng Đình Mật, nhét cho Lục Thời Phong: “Anh tự nuôi đi, Đình Mật phải đi công tác, em cũng không có thời gian.”

Nói đoạn, tay đút túi tay ôm Đình Mật quay người đi.

Lục Thời Phong: “...”

Chỉ cách một tầng, Lục Thời Miễn và Đình Mật không đợi thang máy, hai người đi thang bộ.

Đinh Mật kéo áo anh: “Cứ bỏ cho anh Lục như thế không sao chứ?”

Lục Thời Miễn vò tóc cô: “Không sao, em yên tâm đi.”

Đinh Mật đứng trên bậc thang, ôm cổ anh từ phía sau, cười tíu mắt: “Lục Thời Miễn, anh công em về đi.”

Ngày xưa có một lần thang máy phải tu sửa, cô leo lên đến tầng mười, đau chân không chịu đi nữa, Lục Thời Miễn liền công cô về. Nhiều năm qua đi, Đinh Mật bỗng thấy hơi hoài niệm.

Lục Thời Miễn đứng yên, cúi đầu cười: “Lên đây.”

Đinh Mật nhảy lên, anh vững vàng đón lấy.

“Nặng không anh?”

Cô lắc chân.

“Nhẹ như mèo ấy.”

Người đàn ông lười biếng đáp.

Trên lối đi, ánh đèn rực sáng ôm lấy hai người, Đinh Mật cúi đầu nhìn hai cái bóng, vì chuyện của Tiết Ninh, cô từng có đạo sợ đi thang bộ một mình.

Đinh Mật ôm chặt cổ Lục Thời Miễn, hiện tại cô không sợ nữa.

...

Lục Thời Miễn cùng Từ Khiên đến Không Độ một chuyến, Hứa Trường Đông đích thân ra đón, nhìn họ, cười nhạt: “Lục tổng, Từ tổng, hôm nay sao lại có thời gian ghé thăm vậy.”

Lục Thời Miễn cười khê: “Người ngay thẳng không nói lời mờ ám, trong lòng anh biết rõ.”

Năm nay Hứa Trường Đông ba mươi bảy tuổi, lớn hơn hai người đàn ông trẻ trung hừng hực sức sống trước mắt mười tuổi, anh ta nhìn họ, sắc mặt lạnh đi: “Vào phòng làm việc của tôi ngồi rồi nói.”

Lục Thời Phong và Từ Khiên đi vào phòng làm việc của Hứa Trường Đông, ngồi xuống sofa. Trên bàn uống nước của Hứa Trường Đông bày một bộ đồ trà quý giá, anh ta đun nước, pha trà.

Từ Khiên uống một tách trà, Lục Thời Miễn không động.

Một lát sau Hứa Trường Đông mới mở lời: “Tôi không hay biết tình hình trước đó của công ty, hiện tôi đã đuổi việc Hà Hoán, xem như là câu trả lời cho Quang Ảnh.”

Lục Thời Miễn cười châm biếm: “Đuổi việc Hà Hoán là chuyện của công ty các anh.”

Từ Khiên cũng cười nhạt: “Anh không hay biết? Ông chủ của một công ty mạo dịch như Trương Khởi Xuyên cấu kết với một trưởng phòng kỹ thuật thì có ích gì?”

“Cái này tôi không biết.” Hứa Trường Đông nhíu mày, “Đuổi việc Hà Hoán đã là giới hạn của công ty tôi, các cậu đừng được voi đòi tiên, mọi người hãy chừa cho nhau chút đường sống.”

Lục Thời Miễn đứng dậy, cúi đầu liếc anh ta: “Vậy thì không còn gì để nói nữa.”

Từ Khiên cũng đứng dậy.

Hứa Trường Đông cau mày: “Có ý gì?”

Lục Thời Miễn cười nhạt: “Nếu tính toán kĩ càng, ân oán hai công ty chúng ta hẳn là rất nhiều, cứ từ từ tính cho rõ thôi, bắt đầu từ vụ quảng cáo.”

Hứa Trường Đông thoáng biến sắc, Lục Thời Miễn và Từ Khiên đã bỏ đi.

Ra khỏi Không Độ, Lục Thời Miễn gọi điện cho Tần Dạng, vụ án này giao cho Tần Dạng toàn quyền điều tra, bất kể là Không Độ hay Chính Dương, đã làm gì thì nên chấp nhận trừng phạt.

Ngày từng ngày trôi qua, Đinh Mật đã đi Bắc Kinh được sáu ngày. Sắp đến Giáng Sinh, trên phố đâu đâu cũng là không khí ngày lễ. Lục Thời Miễn dừng xe bên đường, vào tiệm thú cưng gần đó mua cho Quýt Béo cái lon và ít thức ăn.

Lúc đi ra, hai cô bé trông giống học sinh cấp Ba chặn anh lại, giơ chiếc giỏ đựng đầy táo được bọc đẹp để hỏi anh: “Anh ơi, anh muốn mua táo không ạ? Ngày mai là đêm Bình An rồi.”

Lục Thời Miễn liếc nhìn, đối diện với ánh mắt chờ mong của hai cô bé, anh bất chợt nhớ đến Đinh Tiểu Mật hồi cấp Ba, khẽ cười, đoạn mua hai quả.

Một cô bé kích động giậm chân, nhìn anh lên xe, cảm thán: “Anh ấy đẹp trai dã man!”

Cô bé còn lại nói: “Chắc chắn có bạn gái rồi.”

“Sao cậu biết?”

“Anh ấy mua hai quả táo.”

...

Đêm Bình An, Bắc Kinh đổ tuyết lớn, chuyến bay phải lùi lại.

Đinh Mật ngồi ở sân bay đợi hơn hai tiếng vẫn chưa đi được, những hành khách khác cũng như cô, nôn nóng ngồi chờ.

Đinh Mật cúi đầu nhìn điện thoại, sốt ruột nhắn tin cho Lục Thời Miển.

Lục Thời Miển đang đợi ngoài sân bay Giang Châu, cúi đầu đọc tin nhắn của cô. Anh cảm nhận được sự nôn nóng của cô, nhắn từng chữ vỗ về.

[Đừng vội, em tìm chỗ nào đó ngồi và ăn chút gì đi.]

[Anh đến sân bay rồi phải không?]

[Chưa đâu, em đừng lo.]

Đinh Mật có nôn nóng cũng vô dụng, cô kéo vali đi mua cốc café.

Quay người, va phải người đàn ông trước mắt.

Café sánh ra một ít, Đinh Mật bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn. Bùi Dịch tháo kính xuống, cúi đầu cười: “Đinh Mật, trùng hợp ghê.”

Đinh Mật ngẩn ra, không ngờ lại gặp anh ở đây: “Học trưởng.”

Bùi Dịch nhìn cô: “Em ngồi chuyển mấy giờ?”

Đinh Mật rất muốn xin anh đeo kính lại, nhưng vẫn nhẫn nhịn, cô kéo vali tránh người đi đường: “Tám giờ ạ.”

Bây giờ đã là hơn mười giờ.

Bùi Dịch theo chân: “Anh cũng ngồi chuyển đó.”

Đinh Mật không kìm được nhìn quanh, Bùi Dịch biết ngay cô đang lo lắng gì, bực mình hừ lạnh, chán chảng buồn nói.

Hai người đứng lặng im, Đinh Mật nhớ đến tin tức trên weibo mấy ngày trước, thấy hơi xấu hổ, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh đến Giang Châu thăm Giang Nhị ạ?”

Bùi Dịch cười nhạo: “Anh đến thăm em được không?”

Đinh Mật ghen lời nhìn anh, nói: “Không được.”

Bùi Dịch: “...”

Mẹ nó, chẳng cho nhau chút mặt mũi nào.

Anh đang định nói thêm, loa phát thanh sân bay thông báo, đã có thể cất cánh.

Đinh Mật nhìn anh, nhoẻn cười: “Em đi trước nhé.”

Bùi Dịch nhú mày, trợ lý tìm đến: “Bùi tổng, có thể đi rồi.”

Bùi Dịch gật đầu đi theo sau Đinh Mật cùng lên máy bay.

Vé của Đinh Mật là do Lục Thời Miển đặt, khoang hạng nhất, cách Bùi Dịch mấy ghế. Xuống đến sân bay mới biết, Giang Châu cũng đổ tuyết, trời lạnh cóng, gió cắt da cắt thịt.

Bùi Dịch vô cùng ga lăng giúp cô lấy hành lý, Đinh Mật sợ anh, cầm hành lý vội nói: “Lục Thời Miển đang đợi em ở ngoài, em đi trước đây.”

Bùi Dịch thấy cô tránh mình như tránh hổ báo lang sói, hừ lạnh, cùng trợ lý đi sau lưng cô.

Đình Mật kéo vali ra khỏi sân bay, lập tức nhìn thấy người đàn ông tuấn tú cao lớn giữa dòng người. Anh mặc áo khoác đen, hai tay đút túi, ánh mắt dừng đúng trên người cô.

Đình Mật nở nụ cười chạy tới.

Tờ mờ sáng, nhìn thấy anh, cơ thể mệt mỏi rét mướt bỗng bừng dậy sức sống.

Đình Mật chui đầu vào lòng anh, ôm chặt eo anh, Lục Thời Miễn cũng ôm cô, che chắn dòng người đi qua đi lại. Anh đón hành lý trong tay cô, dắt cô ra một ven, cúi đầu hỏi: “Lạnh không?”

Đình Mật nhét tay vào túi áo anh: “Lạnh.”

Lục Thời Miễn ngẩng đầu, nhìn thấy Bùi Dịch đeo kính đen cách đó không xa thì nhíu mày. Sao anh ta lại ở đây?

Bùi Dịch cũng đã nhìn thấy anh, bỏ kính xuống, lạnh nhạt nhìn anh khiêu khích.

Muốn bao nhiêu ra vẻ có bấy nhiêu ra vẻ.

Lục Thời Miễn hừ lạnh, quay mặt đi, một tay xách hành lý, một tay ôm Đình Mật, đi về bãi đỗ xe.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 77

Về đến xe, Lục Thời Miễn bật máy sưởi lên.

Đinh Mật nhanh nhẹn chỉnh mái tóc bị gió thổi tung, đoạn tháo khăn quàng cổ xuống. Liếc thấy trong hộc đựng đồ có đặt hai quả táo được bọc đẹp đẽ, Đinh Mật kinh ngạc ngoái đầu: “Lục Thời Miễn, anh mua táo à?”

Lục Thời Miễn nở má, thấp giọng đáp: “Tối qua có hai bé học sinh khăng khăng muốn anh mua, không được sao?”

Đương nhiên là được, có điều thật bất ngờ, bởi vì Lục Thời Miễn trước giờ chưa từng mua táo.

Xe lăn bánh, Đinh Mật vui vẻ cầm quả táo trong tay, bóc giấy bọc, táo này trông bọc thì đẹp, nhưng bên trong chẳng ra làm sao, Đinh Mật cười cười bỏ quả táo về. Lục Thời Miễn nhớ đến gã Bùi Dịch đeo kính tỏ vẻ ở sân bay nọ, thông dong hỏi: “Sao Bùi Dịch lại bay cùng một chuyến với em?”

Đinh Mật chớp mắt, lập tức đổ vỏ cho anh: “Em cũng không ngờ anh ấy ngồi chuyến đó, anh đặt vé cho em mà.”

Lục Thời Miễn: “...”

Anh không còn gì để nói. Ai biết Bùi Dịch âm hồn bất tán như thế.

Mở cửa nhà, Đình Mật ôm anh kiễng chân, Lục Thời Miễn quăng hành lý sang một bên, giữ gáy cô, đèo cô lên cửa hôn, lúc đầu còn coi như dịu dàng, về sau càng hôn càng kịch liệt.

Lúc Đình Mật sắp thở không ra hơi, Quýt Béo chen đến bên chân anh giải cứu cô.

Lục Thời Miễn rời khỏi môi cô, cúi đầu cọ nhẹ trên cổ cô, Đình Mật khẽ đẩy anh ra, lí nhí: “Em muốn đi tắm đã.”

Anh thấp giọng cười ra tiếng, đứng thẳng lại, bật công tắc đèn.

Đèn đuốc sáng choang, gò má ửng hồng của Đình Mật lộ dưới ánh đèn, cô cúi đầu chỉnh quần áo, khom lưng bế Quýt Béo lên, đi tắm rửa.

Lục Thời Miễn kéo hành lý của cô vào phòng ngủ, cũng qua phòng tắm ở phòng ngủ dành cho khách tắm rửa.

Đàn ông thường tắm rất nhanh, lúc anh đi ra Đình Mật vẫn chưa tắm xong, anh gõ cửa phòng tắm, ho khan: “Đình Mật.”

Người bên trong căng thẳng: “Có... có chuyện gì?”

Lục Thời Miễn tựa cửa, bật cười: “Đói không?”

Đình Mật lau bọt trên người, rất sợ anh đột ngột xông vào, vội nói: “Không đói, em ăn ít đồ ở trên máy bay rồi.”

Lục Thời Miễn gật đầu quay đi.

Đình Mật ôm mái tóc ẩm ướt đi ra, cô nhìn người đàn ông đang ngồi trên sofa nghịch mèo, bước tới cầm điện máy sấy, tự giác ngồi vào giữa cặp chân dài rộng mở của anh: “Lục Thời Miễn, sấy tóc cho em.”

Lục Thời Miễn nhướn đuôi mày, cầm máy sấy, ngón tay thon dài vén tóc cô lên, cúi đầu nhìn cần cổ trắng nõn của cô. Mấy phút sau, anh tắt máy sấy, ôm cô từ phía sau: “Cắt tóc rồi?”

“Vâng. Tóc mái dài rồi, em đi sửa một chút.”

Đinh Mật quay người ôm anh, cười tí mắt: “Em để tóc dài hay tóc ngắn đẹp hơn?”

Lục Thời Miễn quen biết cô nhiều năm như thế, cô chỉ từng để tóc dài hồi đại học, thật ra đều rất đẹp. Anh vuốt tóc cô: “Tóc dài thực nữ hơn.”

Đinh Mật chớp mắt, trả lời kiêu gì vậy?

Lục Thời Miễn nhìn gương mặt nhỏ trắng nõn của cô, cười xì: “Đều rất đẹp.”

Đinh Mật cắn môi: “Hay là em để tóc dài nhé?”

Lục Thời Miễn không trả lời, anh không quan tâm cô để tóc ngắn hay dài, với anh mà nói, là Đinh Mật là được.

Anh nâng cằm cô, bế cô lên: “Mấy giờ rồi nhỉ?”

“Hơn hai giờ sáng...”

Lục Thời Miễn bế cô về phòng ngủ, đặt cô lên chiếc giường lớn mềm mại, chống người rũ mắt nhìn cô: “Mệt không?”

Hai người đã xa cách mấy ngày, Đinh Mật tự biết trốn không thoát, hai chân vẫn rũ bên hông anh, đùi trong dán vào anh. Cảm nhận được sức mạnh và nhiệt độ của người đàn ông, mặt cô ửng đỏ: “Mệt, vậy nên anh nhanh lên...”

Đoạn nhắc chân quần quanh eo anh.

Mau làm xong còn đi ngủ, cô mệt lắm.

Lục Thời Miễn ngậm cười, anh vốn định nói nếu mệt thật thì tối nay tạm tha cho cô.

Song nếu cô vẫn có tinh thần thì...

Lục Thời Miễn cúi đầu hôn cô, rằng môi quần quýt, càng hôn càng kịch liệt động tình. Đinh Mật bị anh đè, thấy khó chịu, xoay hông cựa quậy, lập tức bị anh giữ chặt lại, có vẻ cô đã chạm phải thứ nguy hiểm gì đó.

Người đàn ông thở gấp bên tai cô, bàn tay nóng ấm luồn vào trong, phủ lên khuôn ngực mềm mại của cô. Anh cúi đầu hôn tai cô, cười khê: “Lớn hơn thì phải.”

Đinh Mật phát sốt, dấm vai anh một cái.

Không đau, trái lại như tán tỉnh.

Lục Thời Miễn vừa hôn cô vừa cởi quần áo, trở tay nắm cánh tay cựa loạn của cô đè lên đỉnh đầu. Từ cổ đi xuống, anh hôn đến đâu lửa cháy lan đến đó, toàn thân Đinh Mật tê dại, yếu ớt nằm dưới thân anh.

Dạo đầu xong, Đinh Mật đã sắp tan thành nước, Lục Thời Miễn lần mò bao cao su dưới gối, vừa nhìn cô vừa cho lên miệng cắn mở.

Đinh Mật đối diện với đôi mắt đen kịt của anh, đột nhiên run lên, sợ sệt co rụt về sau.

Lục Thời Miễn giữ chặt eo cô, kéo cô trở về, đoạn chống dậy, nhìn người con gái dưới thân, chầm chậm xuyên vào.

...

Ngoài cửa sổ tuyết rơi lả tả, đất trời buốt giá.

Trong phòng nhiệt độ tăng dần, thân thể giao hòa, liều chết triền miên. Có vài chuyện, những người yêu nhau làm mãi không thỏa.

Say sưa kết thúc, Đinh Mật mềm oặt nằm trên giường run rẩy. Lục Thời Miễn ôm cô trở mình, để cô nằm trên người anh, kéo chăn đắp cho hai người. Đinh Mật trượt xuống gối lên vai anh, vùi mặt vào trong chăn, giọng yếu ớt khàn đặc: “Lục Thời Miễn, Giáng Sinh vui vẻ...”

Anh xoa đầu cô, cười khẽ: “Vừa vui vẻ đủ rồi.”

Đinh Mật: “...”

Đôi khi, đàn ông đều có bản chất xấu xa như nhau.

Lục Thời Miễn cũng cực kỳ xấu xa trên một vài phương diện nào đó.

...

Chín giờ sáng ngày hôm sau, Đinh Mật bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Lục Thời Miễn đã đến công ty, cô mơ mơ màng màng mò điện thoại, nhìn đồng hồ, mới chín giờ? Tối qua lăn qua lăn lại quá muộn, cô thấy mình hình như chưa ngủ được bao lâu...

Là Đỗ Minh Vy gọi tới, Đinh Mật nghe máy, a lô.

Đỗ Minh Vy nghe giọng cô: “Mày còn chưa dậy?”

Đinh Mật ừ đáp, trở người ôm gối của Lục Thời Miễn, nhắm mắt: “Sao vậy? Tối nay có vụ gì à?”

Giáng Sinh mà.

Đỗ Minh Vy ngừng giây lát mới nói: “Mày lên weibo xem đi, Đinh Tiểu Mật, mày lại lên hot search rồi có biết không?”

Đinh Mật nhất thời giật mình bừng tỉnh, lê dậy: “Cái gì!”

Đầu óc Đinh Mật cấp tốc xoay một vòng, nhanh chóng nhớ đến chuyện gặp Bùi Dịch ở sân bay tối qua. Đỗ Minh Vy nói: “Ảnh mày với Bùi Dịch ở sân bay tối qua bị cư dân mạng chụp được gửi cho mấy tài khoản lớn, rất nhiều kẻ muốn câu view viết loạn lên.”

Quả nhiên. Đinh Mật đau đầu.

Đỗ Minh Vy đã dùng tài khoản chính thức của mình thanh minh cho cô, song căn bản vô dụng.

Lần trước Đinh Mật thu hình, tổ chương trình cố ý lấy tiêu đề là “Diễn viên lồng tiếng Giang Nhị chuyên dùng có nhan sắc không thua gì cô”. Vốn Giang Nhị và Bùi Dịch ồn ào nhiều lần như vậy, người hâm mộ đều tưởng hai người đã ở bên nhau, cộng thêm lần trước Giang Nhị giận dỗi nói mình và Bùi Dịch không có quan hệ gì, câu chữ đều lộ vẻ ghen tuông và chua xót. Hiện tại, Đinh Mật và Bùi Dịch cùng lên một chuyến bay, Bùi Dịch còn xách hành lý giúp Đinh Mật, trông thế nào cũng cảm thấy quan hệ hai người không tầm thường. Vậy nên bây giờ cư dân mạng và fans Giang Nhị đều cho rằng Bùi Dịch bắt cá hai tay với Đinh Mật, Đinh Mật chính là kẻ thứ ba chen chân vào tình cảm của hai người họ.

Hiện tại trên mạng mắng chửi ầm trời.

Đỗ Minh Vy cũng đau đầu: “Mà thôi, mày đừng xem nữa, cứ để Bùi Dịch xử lý chuyện anh ta gây ra.”

Ông chủ trẻ của Truyền thông Anh Hoa, chút scandal này cũng không đẹp được thì còn làm ăn gì?

Điều đầu tiên Đinh Mật nghĩ đến là Lục Thời Miễn, cô không sợ anh hiểu lầm, nhưng cô không muốn anh vì cô mà bị người khác bàn tán chế giễu. Video uống rượu say khướt là một, hiện tại bị nhân dân toàn quốc hiểu lầm bạn gái mình làm kẻ thứ ba là hai.

Bên cạnh cô dường như luôn có chuyện không hay.

Đinh Mật cắn môi, thở dài: “Để tao gọi điện cho Bùi Dịch.”

Đinh Mật gọi điện cho Bùi Dịch, nhưng Bùi Dịch tắt máy.

Cô bất lực cúp máy, lên weixin nhắn tin cho Lục Thời Miễn.

Lục Thời Miễn trực tiếp gọi tới: “Chuyện trên mạng em đừng bận tâm, cứ giao cho anh xử lý.”

Đinh Mật không biết nên làm sao, lí nhí: “Em cũng không ngờ sẽ thành ra như thế.”

Lục Thời Miễn tựa vào ghế, lấy bao thuốc lá ra rút một điếu, thấp giọng nói: “Anh biết, vậy nên mới bảo em không cần bận tâm, cũng đừng lo lắng, không có chuyện gì thì đừng đọc bình luận linh tinh, chẳng có gì hay ho.”

Anh đánh bật lửa, châm thuốc, rít sâu một hơi, sau đó nhìn màn hình máy tính, mở trang chủ weibo.

Đinh Mật đáp: “Vâng.”

Nếu anh đã nói để anh xử lý, cô tin anh nhất định có thể xử lý tốt.

Cúp máy, Lục Thời Miễn đọc bình luận, thuận theo mấy bình luận nổi bật, anh phát hiện có vài kẻ bỏ đá xuống giếng.

“Đinh Mật và Bùi Dịch là bạn đại học, biết nhau từ lâu rồi. Đinh Mật phát triển rất thuận lợi trong giới lòng tiếng, nếu không thông đồng với Bùi Dịch thì có thể nhận được nhiều việc thế sao? Nghĩ là biết quan hệ của họ không đơn giản, hai người nói không chừng đã sớm ở bên nhau.”

Đây là một tài khoản phụ, tài khoản chính thức được weibo chứng nhận là: diễn viên lòng tiếng Diệp Cầm.

“Lúc trước Bùi Dịch đưa phụ nữ về khách sạn tôi đã nói người đó là Đinh Mật rồi mà các người không tin. Đỗ Minh Vy và Đinh Mật là bạn học cấp Ba, hai người họ là chị em tốt, quan hệ khăng khít, đương nhiên sẽ giúp đỡ đối phương. Đinh Mật trông thì hiền lành, nhưng cũng không phải người tốt đẹp gì.”

Tra theo IP, không ngờ là Tiết Ninh.

Lục Thời Miễn sầm mặt, đúng là chết không hồi cải.

Anh gõ bàn phím cực nhanh, hack hết mấy top bình luận dẫn dắt dư luận, khiến họ ngay cả tài khoản cũng không lấy lại được.

Làm xong những việc này, anh dập tắt đầu lọc thuốc lá, gọi điện cho Khang Chính và Tần Dạng hỏi thăm tiến độ kiện tụng và vụ án.

Khang Chính nói: “Tòa tuyên án vào 29 tháng 12.”

Lục Thời Miễn nói tiếng cảm ơn, cúp máy, gọi cho Từ Khiên. Chẳng mấy chốc, Từ Khiên đi vào: “Sao vậy?”

“Chiều ngày 29 tháng 12 mời phóng viên đến dự họp báo, chiếu trực tiếp toàn mạng.”

Từ Khiên nhướn mày: “Lần trước mày bảo cứ từ từ mà?”

Lục Thời Miễn xoay ghế, nghiêng người đối mặt với anh, lạnh giọng: “Không cần nữa.”

Từ Khiên nhớ đến mấy tin tức vừa thấy trên mạng, đại khái đoán được đôi phần, anh an ủi Lục Thời Miễn: “Mấy thứ trên mạng đều do đám chó săn thêu dệt để thu hút người xem, Đinh Mật...”

Lục Thời Miễn ngắt lời anh: “Tối qua tao đi đón Đinh Mật, tao lại không biết?”

Từ Khiên cười: “Thế thì tốt, tao quan tâm bọn mày vậy thôi.”

“Mày cứ lo cho mình đi đã, mấy ngày nay mày rõ ràng không đặt tâm tư vào công việc.”

Lục Thời Miễn đứng dậy đi rót một cốc nước. Chuyện giữa Từ Khiên và Đỗ Minh Vy anh có biết ít nhiều. Hai người vừa yêu nhau đã phải xa cách hai nước, gian khổ hơn khác thành phố vô vàn, huống chi hồi đầu còn bị bố mẹ Đỗ Minh Vy phản đối. Tình hình kinh tế nhà họ Từ thua kém nhà họ Đỗ không ít, vấn đề dòng dõi rất quan trọng trong mắt trường bối, mấy năm nay Từ Khiên cũng nỗ lực, qua lại nhiều năm như thế, trong đó có xảy ra vài chuyện, kiên trì được không hề dễ dàng.

Về mặt mơ hồ, Từ Khiên cười tự giễu: “Tao biết.”

Lục Thời Miễn liếc nhìn anh, chung quy hai người không giống nhau, có vài chuyện anh không muốn đánh giá, song không thể phủ nhận sự nỗ lực của Từ Khiên.

Kỳ thực, chẳng ai dễ dàng.

Anh và Đinh Mật cũng không dễ dàng.

Nghĩ đến mấy năm xa cách, không nhìn thấy, cũng không thể chạm đến, càng thêm gian nan.

...

Tin đồn trên mạng lan truyền ầm ĩ, Đinh Mật bị mắg thê thảm, cô không nghe lời Lục Thời Miễn, dẫn lòng chẳng đặng đi đọc xem. Trải qua bằng ấy chuyện, cô tự thấy khả năng tiếp nhận của mình rất mạnh, nhưng đọc xong tin nhắn và bình luận, cô vẫn cảm thấy hơi khó chịu.

Vì bản thân, cũng vì Lục Thời Miễn.

Chiều, Bùi Dịch gọi lại cho cô, giọng vừa thành khẩn vừa buồn bực: “Đinh Mật, xin lỗi, anh cũng không ngờ sẽ thành ra như vậy, anh đã bảo người gỡ hot search, nếu cần thiết...”

Nếu cần thiết, anh sẽ để tài khoản chính thức của Anh Hoa đứng ra làm sáng tỏ.

Đây là chuyện trước kia anh đã hứa với cô.

Đinh Mật vẫn nhớ, cô hít sâu một hơi: “Vậy anh giải thích đi.”

Bùi Dịch: “... Được.”

Cúp máy, Đinh Mật ngồi đợi Anh Hoa làm sáng tỏ.

Đợi nửa tiếng thì có.

Truyền Thông Anh Hoa: Liên quan đến hot search trên mạng ngày hôm nay, xin được thanh minh như sau: Diễn viên lồng tiếng Đinh Mật và ông chủ trẻ Bùi Dịch của chúng tôi trước mắt chỉ là bạn học và bạn bè tốt. Bùi tiểu tổng và Giang Nhị cũng chỉ là bạn tốt. Bùi tiểu tổng và Đinh tiểu thư không hề quá quắt như tin đồn trên mạng, nếu còn loan tin nhảm, dựa

vào quyền lợi hợp pháp, chúng tôi sẽ truy cứu trách nhiệm pháp luật kẻ tung tin.

“Trước mắt chỉ là bạn học và bạn bè tốt? Tức là hai người có khả năng phát triển thành bạn bè trai gái hả!”

“Bùi tiểu tổng với Giang Nhị cũng là bạn tốt? Giới giải trí loạn ghê, hai người này e là bạn giường mới đúng.”

“Bài thanh minh này sao rồi thế nhỉ, không ra đầu không ra đuôi. Rốt cuộc là Bùi tiểu tổng đang theo đuổi Đinh Mật hay là Đinh Mật đang theo đuổi Bùi tiểu tổng? Tôi không thể hiểu nổi cái tam giác quan hệ này.”

“Bùi Dịch thích Đinh Mật, Giang Nhị thích Bùi Dịch? Có vẻ tôi đoán đúng gì rồi. Giang Nhị cũng đáng thương ha, muốn bám vào cậu ấm lại bị người ta coi là bạn giường.”

...

Đinh Mật đọc xong bài thanh minh, không còn gì để nói.

Bùi Dịch đúng là... không bao giờ quên chữa đường lui cho bản thân.

Weixin đổ chuông ầm ĩ, Đinh Mật mở ra xem, Đỗ Minh Vy: Bùi Dịch vẫn chưa chết lòng nhỉ.

Đinh Mật cũng bất lực, thật sự không biết Bùi Dịch nhìn trúng cô ở điểm nào.

Nhóm lớp lại ồn ào náo nhiệt, Đinh Mật nhìn lướt qua, tất cả đều đang bàn về chuyện này, có người trực tiếp tag cô vào, hỏi có phải Bùi Dịch đang theo đuổi cô thật không.

Đinh Mật không để ý, chỉ nói mấy câu với Đỗ Minh Vy rồi tắt máy.

Lục Thời Miễn đọc bài thanh minh xong, cười lạnh. Giải thích kiểu rào trước đón sau như thế mà anh ta cũng dám đăng lên? Đúng là không biết xấu hổ.

Điện thoại trên bàn đổ chuông.

Anh liếc nhìn, là Lục Hào gọi tới.

Anh không nhận, khỏi cần nhận cũng biết ông sẽ nói gì.

Một lát sau, điện thoại lại đổ chuông. Lần này là Tăng Du gọi tới, mẹ anh.

~~~

Hết chương 77

~~~

Vc “Bùi tiểu tổng” cảm giác anh Bùi cứ như con chim công vậy cute hết mức lần đầu tiên thấy nam phụ cute kiểu vậy không xấu xa cũng không bi lụy mà thực tế cũng chẳng gây được sóng gió gì thương dã man =))))))))))))))

Mà đây là Bùi Dịch còn được coi như nam phụ đấy chứ Từ Dịch còn khổ hơn, tác giả từng bảo Từ Dịch còn không được tính là nam phụ cơ thật sự cặn lời =))))

Bấm tay bấm bụng bảo học đi đừng động đến truyện nữa mà cứ mở máy là không nhin được huhu dù sao cũng sắp hết rồi đang rần rần trong người bỏ sao thấu =((((((((

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 78

Lục Thời Miễn nghe máy, gọi: “Mẹ.”

Tăng Du hỏi: “Bố con nói bây giờ Đình Mật đang ở bên con, sao lại lằng nhằng với Bùi Dịch là thế nào?”

Ngày xưa, sau khi ở riêng với Lục Hào, Tăng Du vẫn luôn sống ở Bắc Kinh. Lục Thời Miễn học đại học và lập nghiệp đều ở Bắc Kinh, vậy nên gần gũi với Tăng Du hơn Lục Hào. Lục Hào gọi điện cho bà muốn nhờ bà khuyên Lục Thời Miễn, bảo anh chia tay với Đình Mật.

“Chuyến bay hôm qua của Đình Mật là do con đặt, chẳng qua vừa hay gặp phải Bùi Dịch thôi, hơn nữa tối qua con cũng ở sân bay.” Lục Thời Miễn giải thích mấy câu.

“Bố con bảo mẹ khuyên hai đứa chia tay, nếu Đình Mật thật sự có gì đó với Bùi Dịch thì con sớm tách ra đi, đừng để ông bà ngoại con phải nhọc lòng. Tuy ông bà không lên mạng, nhưng sớm muộn cũng sẽ biết.”

Tăng Du đã có vinh hạnh được xem qua đoạn video Lục Thời Miễn say rượu mất trí, vậy nên bà có ấn tượng rất sâu sắc với Đình Mật. Không thể nói rõ là thích hay ghét, nhưng bà chưa từng thấy con trai mình thất thố như thế, lại còn là vì thất tình, thực sự quá bất ngờ.

Lục Thời Miễn nhú mày: “Không thể nào.”

Tăng Du thở dài: “Nếu vậy thì Tết Dương hoặc Tết Âm* hãy dẫn cô bé đến Bắc Kinh cho mẹ với ông bà ngoại con gặp.”

(*) Bản gốc là Nguyên Đán và Xuân Tiết. Ở Trung Quốc, Nguyên Đán (元旦) dùng để gọi Tết Dương lịch, ngày lễ diễn ra vào 1 tháng 1 dương. Còn Xuân Tiết (春节) dùng để gọi Tết Âm lịch, ngày lễ diễn ra vào 1 tháng 1 âm.

Lục Thời Miễn đồng ý.

Vì bản thanh minh không rõ ràng của Bùi Dịch, Đinh Mật coi như bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, Giáng Sinh cũng không ra khỏi cửa, làm tổ trong nhà cả ngày. Chẳng qua mấy ngày, Đinh Mật đã trở thành diễn viên lồng tiếng thu hút dư luận nhất, giá trị tăng vọt, song kiểu tăng này khiến cô thật bất đắc dĩ.

Cô nghe lời Lục Thời Miễn, không để ý những bình luận và bàn tán trên mạng nữa, sinh hoạt và làm việc như bình thường.

Ngày 29 tháng 12, vụ kiện giữa Khoa học kỹ thuật Quang Ảnh và Mậu dịch Chính Dương có kết quả tuyên án – Trương Khởi Xuyên cùng Hà Hoán của Khoa học kỹ thuật Không Độ vu khống hãm hại CRM Vạn Khách để lộ thông tin khách hàng, lần lượt bị phạt hai năm một tháng và một năm tám tháng tù có thời hạn, hoãn thi hành án một năm, đồng thời bồi thường tổn thất. Tổng giám đốc Tiết Chấn của Mậu dịch Chính Dương biết rõ tình hình cũng tham gia vào vụ án này, giam ngăn hạn bốn tháng, hoãn thi hành án sáu tháng.

Đồng thời, Khoa học kỹ thuật Không Độ có liên quan đến vụ án trên, cộng thêm kết quả điều tra sự việc trùng quảng cáo mấy tháng trước cho thấy, Quang Ảnh tiến hành thúc đẩy quảng cáo trên các kênh lớn trước, sớm hơn Không Độ một bước, hiện đã bị điều tra.

Quang Ảnh mở hộp báo vào ba giờ chiều ngày hôm đó, phát sóng trực tiếp toàn mạng.

Tin tức vừa ra, các kênh phát sóng trực tiếp trên mạng đã có rất nhiều khán giả trực tuyến đợi đến giờ.

Đúng lúc hôm nay Đỗ Minh Vy có thời gian rảnh, Đinh Mật hẹn cô đến nhà cùng xem trực tiếp, đến tối lại cùng nhau tham gia tiệc mừng của Quang Ảnh. Thẩm Giai làm một bà bầu ăn không ngồi rồi cũng muốn đến.

Đinh Mật và Đỗ Minh Vy sợ Thẩm Giai ôm bụng bồn ba, hai người trực tiếp đến nhà Thẩm Giai.

Sau khi mang thai, Thẩm Giai chuyển về sống với bố mẹ chồng, hôm hôn lễ Đinh Mật và Đỗ Minh Vy đã đến đây một lần. Bố mẹ Trương Luân đều ở nhà, họ rất nhiệt tình, vừa pha trà rót nước vừa đưa đồ ăn nhẹ, sợ các cô đói, sau đó còn mời hai người ở lại ăn cơm tối.

Thẩm Giai nói: “Tối nay họ bận đi ăn với bạn trai rồi, bố mẹ đừng kêu họ.”

Khách sáo đến nỗi Đinh Mật và Đỗ Minh Vy đều thấy ngại.

Đinh Mật nói nhỏ: “Bố mẹ Trương Luân giản dị thật.”

Đỗ Minh Vy cười khẽ, thật ra bố mẹ Từ Khiên cũng rất giản dị, đối xử với cô rất tốt, thậm chí có khi còn quá khách sáo.

Thẩm Giai hạnh phúc nói: “Bố mẹ chồng tốt cực, đối xử với tớ cũng rất tốt.”

Đinh Mật xoa cái bụng hơi nhô lên của cô, Đỗ Minh Vy cũng tò mò xoa xoa: “Bé biết máy chưa?”

Thẩm Giai cười: “Chưa mà, chắc là tháng sau thì biết.”

Đỗ Minh Vy: “Sinh rồi cho tớ làm mẹ nuôi nhé.”

Đinh Mật vội nói: “Tớ cũng muốn.”

Thẩm Gia cười to: “Được hết, nhưng Lục Thời Miễn và Từ Khiên liệu có bằng lòng làm bố nuôi không?”

Cái này...

Lục Thời Miễn làm bố nuôi? Chắc anh sẽ không đồng ý.

Còn Từ Khiên?

Đỗ Minh Vy cúi đầu, cô vẫn đang cân nhắc có cần anh nữa không.

Đinh Mật: “Có mẹ nuôi là được rồi, cần bố nuôi làm gì.”

Đỗ Minh Vy ngẩng đầu cười: “Đúng, có mẹ nuôi là đủ rồi.”

Thẩm Gia lấy iPad ra mở trang livestream, ngồi sau lưng họ: “Hai cậu chặn phóng xạ cho tớ nhé, không Trương Luân lại nói tớ.”

Thật ra mới hơn hai giờ, cách thời gian phát sóng tận hơn hai mươi phút nữa.

Điện thoại Đinh Mật lại đổ chuông, cô nhìn, là tổ chương trình thành phố C gọi tới. Cô thoáng do dự, sau đó nghe máy. Đạo diễn tổ chương trình lại mời cô tham gia “Âm thanh đẹp nhất”, thái độ còn khách sáo thành khẩn hơn lần trước.

Tổ chương trình tăng thêm biểu giá cho cô, song Đinh Mật vẫn uyển chuyển từ chối. Không ngờ đạo diễn lại cho cô thời gian cân nhắc: “Thế này vậy, cách thời gian ghi hình còn một tuần, nếu cô suy xét đồng ý thì liên lạc lại với tôi, có được không?”

Đạo diễn gửi cho Đinh Mật phương thức liên hệ riêng.

Đỗ Minh Vy nghe từ đầu tới đuôi, nhìn cô: “Bây giờ mà đang hot, tham gia chương trình có thể thu hút khán giả, tổ chương trình đương nhiên muốn mời mà đi. Mà cứ từ từ, để tao nghe ngóng đã.”

Đỗ Minh Vy làm chương trình mấy năm, quan hệ rộng rãi, nhanh chóng hỏi thăm được.

“Tổ chương trình chọn Diệp Cầm làm dự bị, nếu mà không đi, họ sẽ mời Diệp Cầm.”

Đinh Mật nhìn cô: “Mà thấy tao có nên đi không?”

Đỗ Minh Vy ngẫm nghĩ: “Đi cũng được, nhưng phải xem mà có muốn hay không.”

Thẩm Giai bỗng gọi: “Bắt đầu chiếu rồi.”

Hai người vội nhìn màn hình iPad.

Ba giờ chiều, kênh livestream phát sóng đúng giờ, trong video có mấy người ngồi, Lục Thời Miển ngồi giữa, bên cạnh anh là Từ Khiên, Khang Chính và mấy người khác.

Lục Thời Miển mặc Âu phục nghiêm chỉnh, thắt chiếc cà vạt lần trước cô tặng. Hình như anh rất yêu thích nó, mấy lần hội họp chính thức gần đây đều đeo. Đinh Mật nhìn người đàn ông tuấn tú nghiêm nghị trong video, khóe miệng cong lên.

Rất nhanh, màn hình chạy qua một dòng chữ đỏ khoa trương, Đinh Mật đọc, gì mà nam thần, ông xã,...

Thẩm Giai trêu chọc họ: “Mau, hai người các cậu không spam màn hình hả? Người ta đang gọi chồng của các cậu đấy!”

Đinh Mật còn thật sự cảm điện thoại spam mấy dòng.

Trong video trực tiếp, Khang Chính thuật lại kết quả của tòa án hôm nay, rất rõ ràng, sự kiện CRM Vạn Khách để lộ thông tin khách hàng hoàn toàn là do vu khống.

Lục Thời Miễn nhìn thẳng vào ống kính, trầm giọng: “Hệ thống an toàn của CRM Vạn Khách tuyệt đối kiên cố, không thể xảy ra tình trạng rò rỉ thông tin khách hàng, hiện tại không, tương lai càng không. Vậy nên tại đây, chúng tôi xin bày tỏ với các doanh nghiệp đã ký hợp đồng hoặc đang xem xét, các bạn có thể yên tâm sử dụng CRM Vạn Khách.”

Phóng viên hỏi: “Nghe nói hôm nay phiên bản 3.0 đã được tung ra, phiên bản này có gì khác trước kia không?”

Từ Khiên đáp: “Tính năng căn bản vẫn vậy, nhưng cách thức thao tác đơn giản hơn, ưu thế chủ yếu là tạo lập hệ thống căn cứ theo yêu cầu của khách hàng, tinh chỉnh liên kết giữa doanh nghiệp và khách hàng, giúp doanh nghiệp kịp thời quyết định sách lược, đẩy mạnh hiệu quả và nâng cao nghiệp vụ, tính an toàn cũng vượt trội hơn bản 2.0.”

Không Độ và Quang Ảnh đã âm thầm tranh đấu không phải ngày một ngày hai. Không Độ cũng bị cuốn và vụ án lần này. Đối diện với câu hỏi sắc bén của phóng viên, Lục Thời Miễn đáp càng không khách sáo: “Về phần Không Độ tôi không muốn bình luận nhiều. Tôi chỉ muốn nói, ác giả ác báo.”

Thẩm Giai cảm thán: “Ngầu bá cháy.”

Bất kể là khi nào, người chói mắt sẽ luôn tỏa sáng.

Đinh Mật chuyên tâm nhìn người đàn ông trong video, cũng không tìm được mà kiêu ngạo, Lục Thời Miễn bao giờ cũng tuyệt nhất.

Phóng viên tiếp tục hỏi: “Nghe nói Quang Ảnh đã xin được niêm yết tại thị trường Mỹ, có thật không vậy?”

Lục Thời Miễn: “Đúng vậy, chúng tôi đã được thông qua.”

Nói như vậy, Quang Ảnh đã lên sàn?

Ồ, ông chủ của công ty niêm yết! (*)

(*) Công ty niêm yết (listed company) là công ty công cộng có cổ phiếu được phép mua bán trên các thị trường chứng khoán.

(Tài liệu tham khảo: Nguyễn Văn Ngọc, Từ điển Kinh tế học, Đại học Kinh tế Quốc dân)

(Thông qua:<http://vietnamfinance.vn>)

Thẩm Giai cười, trêu chọc họ: “Hai bà chủ của công ty niêm yết à, Tết nhớ phát lì xì nhé.”

Đinh Mật bật cười: “Được.”

Bà chủ đấy!

Trên màn hình đồng loạt hiện ra một đồng câu hỏi, Quang Ảnh có thiếu nhân viên không? Ông chủ có thiếu bạn gái không? Trên trang livestream có rất nhiều cô gái đến xem vì ngoại hình của Lục Thời Miễn và Từ Khiên.

Có một nữ phóng viên đánh bạo, thay mặt đông đảo phái nữ ngồi trước màn hình hỏi: “Xin hỏi Lục tổng có còn độc thân?”

Lục Thời Miễn nhìn ống kính, cặp mắt một mí hơi xếch, trông vừa lạnh lùng vừa xa cách.

“Tôi có bạn gái rồi.”

Nữ phóng viên hơi thất vọng, màn hình càng âm ỉ hơn, đẹp trai như vậy có bạn gái rồi cũng không lạ, nhưng vẫn khiến không ít trái tim thiếu nữ trên mạng tan vỡ.

“Năm nay là năm thứ chín.” Lục Thời Miễn đoạn ngừng, bồi thêm một câu, “Hai ngày nữa là mười năm.”

Từ năm 2007 đến năm 2016.

Quang cảnh mười năm, xấp xỉ sáu năm trống rỗng.

Lục Thời Miễn vẫn tính vào hết.

Viên mắt Đinh Mật đỏ hoe, cảm động khôn tả.

Đỗ Minh Vy ngây người nhìn màn hình, đang kinh ngạc hốt hoảng còn có Từ Khiên, bọn họ cũng là mười năm.

Thẩm Giai cảm động rưng rưng, cô nói: “Tớ với Trương Luân là mười một năm rồi.”

Màn hình nổ tung...

“Má! Mười năm! Cấp Ba đã ở bên nhau rồi á? Quả nhiên bạn trai tốt đều phải tính toán sớm, cô gái kia may mắn ghê!”

“Hối hận hồi đi học không kiếm bạn trai, bây giờ muốn tìm người tốt đều phải đào ba thước đất.”

“Bạn trai tốt đều phải bật máy đào mà tìm, hơn nữa còn phải đào sớm.”

“Quả nhiên đàn ông đẹp trai chung tình đều là của người khác, gào khóc.”

...

Nhưng, câu chuyện hiển nhiên chưa kết thúc.

Lục Thời Miễn nhìn thẳng ống kính, khí chất áp đảo, giọng trầm xuống: “Tại đây, tôi muốn nhân cơ hội này làm rõ một chuyện.” Anh ngừng giây lát, “Diễn viên lồng tiếng Đinh Mật là bạn gái của tôi, không có bất cứ liên quan gì với Bùi Dịch.”

Đinh Mật bỗng chốc tròn xoe mắt, trái tim đập thình thịch.

Thẩm Giai và Đỗ Minh Vy cũng ngẩn ra, không ai ngờ Lục Thời Miễn sẽ nhân cơ hội này làm sáng tỏ tin đồn giữa Đinh Mật và Bùi Dịch, ngang nhiên tuyên bố Đinh Mật là bạn gái của anh, mười năm.

Màn hình lúc này mới thật sự nổ tung.

Đinh Mật sững ra một lúc, Thẩm Giai vỗ vai cô: “Ừ. Lục Thời Miễn nhà cậu lần này bất chấp ghê, cái này còn thích hơn là xem video say rượu kia nữa!”

Đỗ Minh Vy cũng nở nụ cười, nhéo tai cô: “Đinh Tiểu Mật, mày đỏ mặt cái gì hả.”

Đinh Mật xoa mặt, cô đỏ mặt vì... tâm trạng quá phức tạp, quá kích động.

Phóng viên toàn hội trường ngẩn ra, nữ phóng viên hỏi: “... Là Đinh Mật chuyên lồng tiếng cho Giang Nhị?”

Lục Thời Miễn mỉm cười: “Đúng.”

Ồ...

Phóng viên còn định hỏi thêm mấy câu về đời tư, nhưng Lục Thời Miễn từ chối trả lời tiếp.

...

Trước video trực tiếp, Bùi Dịch suýt ói ra máu, tháo kính xuống, trợn mắt nhìn màn hình: “Mẹ kiếp, thế này khác gì đâm vào mặt ông?”

Ngẫm lại, Lục Thời Miễn cũng không phải chưa từng đâm vào mặt anh, đã đâm... không nhớ nổi là bao nhiêu cái, bây giờ nghĩ lại còn đau.

Bùi Dịch tựa vào ghế, cau mày giậm chân, một lát sau, điện thoại đổ chuông.

Đầu máy bên kia, Giang Nhị cười khanh khách: “Bùi tiểu tổng còn theo đuổi Đinh Mật nữa không?”

Bùi Dịch thấy mất hết mặt mũi, che mặt: “Đệt!”

Giang Nhị tiếp tục cười: “Thấy anh bị vả tôi rất vui, hôm nào tôi phải cảm ơn Đinh Mật và Lục Thời Miễn mới được.”

Bùi Dịch tức anh ách cúp máy.

Giang Nhị ngâm nga hát, gọi điện cho trợ lý.

Ai bảo anh ta lần trước hại cô mất mặt trước người hâm mộ, Giang Nhị thù dai nghĩ.

Đã đến nước này, không tin anh ta còn có mặt mũi đeo bám Đinh Mật.

Điện thoại Bùi Dịch nhận được cả đồng tin nhắn chế giễu, tổng kết đại khái lại là – Thì ra Bùi tiểu tổng muốn cướp bạn gái nhà người ta? Người ta

mười năm tình cảm, anh đừng bám dính làm kẻ thứ ba nữa, tôi còn thấy xấu hổ thay anh!

Phắc! Mất hết mẹ thể diện rồi!

~~~

Tác giả: Bùi Dịch out.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 79

Kết thúc họp báo, Lục Thời Miển trở về phòng làm việc, các nhân viên trong văn phòng của Quang Ảnh đều ngẩng đầu trộm liếc anh.

Đợi anh vào phòng, khu làm việc nổ tung.

“Người vừa nãy ngang nhiên tuyên bố trên livestream thật sự là ông chủ của chúng ta? Sao trông không hợp với gương mặt ấy gì cả!”

“Ngoại trừ anh ấy, còn người đàn ông nào mắt một mí đẹp trai hơn nữa hả?”

“Tôi đã nói cô gái lần trước không tầm thường mà, thì ra là bạn gái, mười năm?”

Vậy tại sao mấy năm nay không thấy người đâu? Nhân viên thắc mắc không ngớt, âm thầm bàn tán rất lâu.

...

Tiết Ninh ở nhà xem livestream, Tiết Chấn bị phạt tù, tuy được hoãn thi hành án, nhưng vẫn đang bị điều tra tiếp, chưa trở về.

Một mình Tiết Ninh ngồi trong phòng khách trống rỗng, cảm giác lạnh lẽo xâm chiếm toàn thân.

Tiết Chấn ly hôn với Chu Thanh, cô ta bị đuổi học, trong nhà chỉ còn cô ta và Tiết Chấn. Bố con hai người không hay trò chuyện, Tiết Chấn vẫn như trước kia, bức lên sẽ mắng cô ta mấy câu, hai bố con thì thoảng lại cãi vã.

Có khi cô ta thậm chí hơi nhớ những ngày tháng có Chu Thanh trong nhà. Một ngôi nhà không có phụ nữ thật sự không giống nhà. Nhưng hể nghĩ đến ngày xưa Chu Thanh vì Đinh Mật mà không tiếc ly hôn với Tiết Chấn, còn đưa Tiết Tiểu Bân đi, Tiết Ninh lại thấy oán hận.

Cô ta từng quen hai người bạn trai, nhân phẩm không tốt lắm, chẳng được bao lâu thì chia tay.

Gặp lại bạn Nhị Trung, họ vẫn bừa bãi như xưa, rõ ràng trước kia cô ta cũng thích chơi với họ, hiện tại lại thấy không chịu nổi.

Đây là di chứng sau khi học lại lớp 12. Cô ta cảm thấy, đàn ông nên giống như Lục Thời Miển, hoặc là như Từ Khiên cũng được...

Vừa nãy, nhìn thấy Lục Thời Miển đích thân bác bỏ tin đồn trong livestream, cảm xúc hâm mộ đối kị Đinh Mật lại điên cuồng trỗi dậy.

Cô ta cắn chặt môi, nhìn chăm chăm màn hình trực tiếp đã kết thúc.

Mấy ngày trước tài khoản weibo của cô ta đột nhiên bị chặn, không thể nào đăng nhập nổi, đến điện thoại cũng không mở được nữa, như một cục gạch bỏ đi. Không chỉ thế, ngay cả mạng trong nhà cũng không dùng được nữa, tìm người đến sửa, máy tính và điện thoại phải thay mới toàn bộ mới dùng được.

Không biết đã qua bao lâu, cửa đột nhiên mở toang.

Tiết Chấn đi vào, tóc lấm tấm bạc, trông như già đi mấy tuổi. Ông nhìn Tiết Ninh, mệt mỏi: “Sao con ngây ra đấy?”

Tiết Ninh nhìn ông: “Bố, công ty thế nào rồi?”

Tiết Chấn thở dài, lắc đầu.

Chủ tịch và tổng giám đốc đều bị phạt tù, phải bồi thường tổn thất, Lục Thời Miễn trực tiếp công bố hành vi phạm tội của Mậu dịch Chính Dương trước buổi họp báo, còn khách hàng nào bằng lòng hợp tác với một công ty như vậy? Hôm nay họ nhận được rất nhiều cuộc gọi, đến những khách hàng quen thuộc cũng muốn hủy đơn.

Đã như vậy, còn kinh doanh kiểu gì?

Lục Thời Miễn quả là độc ác, một chút đường sống cũng không chừa.

Tiết Ninh ôm đầu gối ngồi trên thảm, căn môi, chờ dẫn nhìn TV trước mặt.

“Vậy phải làm sao đây...”

Tiết Chấn ngồi một bên hút thuốc, vẻ mặt bất lực.

...

Tối có tiệc mừng, chủ công ty và các trưởng phòng đều tham gia, Tần Dạng và Khang Chính cũng đến.

Đinh Mật và Đỗ Minh Vy rời khỏi nhà Thẩm Giai lúc năm rưỡi, gặp phải tắc đường hồi lâu, đến vừa hay kịp giờ. Quang Ảnh đặt một phòng lớn, lúc họ vào, mọi người cơ bản đã đến đông đủ.

Đỗ Minh Vy ở bên Từ Khiên nhiều năm, từng đến công ty không ít lần, mọi người đều biết, có người trêu chọc gọi cô là bà chủ, Đỗ Minh Vy mỉm cười, đẩy Đinh Mật lên trước: “Đây mới là bà chủ.”

Mặt Đình Mật ửng hồng, khóe môi cong cong, lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

Trợ lý rất có mắt nhìn, chào to: “Bà chủ ạ.”

Đình Mật lúng túng đỏ bừng mặt: “Vẫn chưa kết hôn mà.”

Nói xong chột hời hợt, lời này ít nhiều có ý thúc giục, nhưng cô không hề có.

Đỗ Minh Vy nhìn Lục Thời Miễn, nhướn mày: “Mau, có người chắc muốn từ lâu rồi, Lục tổng tính khi nào cầu hôn đây?”

Mấy người đội kỹ thuật khá thân với Lục Thời Miễn, có người ồn ào: “Lục tổng đẹp trai như thế, không cầu hôn cũng gả.”

“Công khai với cả thế giới rồi, có khác gì cầu hôn đâu?”

Đỗ Minh Vy cười: “Đương nhiên khác, không cầu hôn ai gả cho cậu ta?” Cô ôm Đình Mật, nhìn cô, “Đúng không, Đình Tiểu Mật.”

Đình Mật vừa mỉm cười vừa âm thầm véo lưng cô. Xấu xa, không giúp cô giải vây thì thôi, lại còn đổ thêm dầu vào lửa.

Lục Thời Miễn ngồi trên bàn tròn đối diện, khóe miệng cong lên, vẫy tay gọi Đình Mật: lại đây.

Đình Mật nhìn anh, thoáng ngần ngại, cô không tưởng tượng nổi Lục Thời Miễn sẽ cầu hôn cô kiểu gì. Có lẽ anh sẽ đeo luôn nhẫn vào ngón áp út của cô? Hoặc sẽ đưa thẳng cô đến cục dân chính?

Giữa Từ Khiên và Lục Thời Miễn có hai ghế trống, dành riêng cho Đình Mật và Đỗ Minh Vy, hai người khoác tay qua ngồi vào đó.

Đình Mật tựa sát Lục Thời Miễn, cười nhìn anh, có phần đắc ý.

Lục Thời Miễn vò tóc cô. Cười khi, đừng tưởng anh không biết cô đặc ý cái gì.

“Này...”

Đừng nghịch loạn tóc cô, ở đây có bao nhiêu người đấy. Đinh Mật vội vàng chỉnh lại mái tóc.

Lục Thời Miễn cười cười, không trêu cô nữa, phát hiện mọi người đều đang nhìn họ, anh thu ý cười nơi khóe môi lại: “Nhìn gì, gọi món đi.”

Nhìn ông chủ... khoe ân ái chứ sao. Trăm năm khó gặp một lần!

Tần Dạng ngồi cạnh anh, lấy thực đơn: “Để tao.”

Còn ai biết ăn hơn anh?

Tần Dạng chọn món rất nhanh, lại đưa thực đơn cho Đinh Mật và Đỗ Minh Vy: “Các cậu xem còn muốn thêm gì không?”

Thói quen này giống hồi cấp Ba, trước kia mấy người đi ăn cùng nhau, Lục Thời Miễn và Từ Khiên hầu như không chọn món, đều là Tần Dạng giành thực đơn, sau đó lại đưa cho hai cô gái chọn thêm món mình thích.

Đinh Mật và Đỗ Minh Vy nhìn thực đơn nghiên cứu một hồi, chọn thêm mấy món.

Tiệc mừng không tránh khỏi phải uống rượu.

Ngoại trừ tiếp khách hàng, Lục Thời Miễn không uống rượu, mọi người đều biết chuyện này, bình thường không dám mời rượu anh. Nhưng hiện tại, mọi người đều nhìn ra tâm trạng anh rất tốt, Tần Dạng rót một ly đặt trước mặt anh: “Hôm nay uống rượu được chứ?”

Lục Thời Miễn khựng lại, nhìn Đinh Mật: “Có thể lái xe về nhà không?”

Khoảng thời gian gần đây Đinh Mật được Lục Thời Miễn cho tập lái mấy lần, nơi này cách Tỉnh Hải Thành không xa, chắc là không sao, cô gật đầu: “Có thể, anh uống đi.” Trở về gần ấy lâu, cô chỉ từng ngửi thấy mùi rượu trên người anh một, hai lần, chưa từng thấy anh uống rượu, thực lòng hơi tò mò.

Bên cạnh, Từ Khiên nói với Đỗ Minh Vy: “Tối nay em lái xe nhé.”

Đỗ Minh Vy gật đầu.

Từ Khiên nhìn sắc mặt cô, thấp giọng hỏi: “Không thoải mái?”

Đỗ Minh Vy lắc đầu: “Không có.”

Từ Khiên liếm mép, nắm tay cô dưới bàn, Đỗ Minh Vy giăng ra, bị anh nắm càng thêm chặt. Cô lườm anh, nói nhỏ: “Thế này em ăn cơm kiểu gì?”

Anh nắm tay phải cô.

Từ Khiên cười: “Anh bón cho em.” Lại bị lườm thêm cái nữa, anh cười bất đắc dĩ buông cô ra.

Lục Thời Miễn đứng dậy, nhìn Khang Chính, nâng ly nói: “Lần này cảm ơn luật sư Khang đã giúp đỡ nên vụ kiện mới thuận lợi như vậy.”

Khang Chính mỉm cười, cũng đứng dậy: “Không cần khách sáo, đây là chuyện tôi nên làm.”

Những người khác sôi nổi nâng ly đứng dậy. Tần Dạng cười: “Sao không cảm ơn tao, vụ này tao cũng có công lao lớn mà.”

Từ Khiên hừ nhẹ: “Bữa cơm này cảm ơn mày còn gì?”

Tần Dạng: “Thế đâu đủ.”

Đỗ Minh Vy không nhịn được châm chọc: “Tần Dạng, tôi thấy cậu cũng nên yêu đương đi, đừng suốt ngày chỉ biết ăn với uống.”

Tần Dạng nhìn cô, nói: “Sao cậu giống y mẹ tôi thế.”

Đỗ Minh Vy trợn trắng mắt: “Biến. Ai là mẹ cậu!”

Đinh Mật không biết tử lượng của Lục Thời Miễn ở mức nào, ngồi một bên đếm số ly. Anh uống rượu đỏ, về sau không biết đổi thành rượu gạo hay gì, nồng độ hẳn rất cao. Bởi vì Khang Chính thích, Lục Thời Miễn phụng bồi, uống hai ly, tai bắt đầu đỏ lên.

Bữa tiệc kết thúc, mọi người lục tục ra về, trong phòng chỉ còn lại mấy người. Anh tựa sát lại gần cô, mắt hơi đỏ, cơ thể tỏa ra hơi nóng: “Về chứ?”

Chất giọng khàn khàn tinh tế, dễ nghe không chịu nổi, khiến tai Đinh Mật mềm nhũn: “Vâng.”

Mắt cô tròn xoe, tò mò nhìn anh.

Lục Thời Miễn vò tóc cô, cười khê: “Nhìn gì?”

Đinh Mật thành thật nói: “Anh uống nhiều rồi?”

Thực ra câu cô muốn hỏi hơn là, anh uống say rồi phải không?

Nhưng hiển nhiên, anh vẫn rất tỉnh táo.

Lục Thời Miễn gật đầu. Rất lâu rồi anh không uống nhiều rượu như vậy. Anh kéo cô đứng dậy, đưa áo khoác vắt sau lưng ghế cho cô: “Đi thôi.”

Đinh Mật mặc áo, Đỗ Minh Vy ở bên cạnh cũng đứng dậy, kéo Từ Khiên đã uống nhiều, cau mày nói: “Từ Khiên, anh dậy đi.”

Đinh Mật nhìn cô, có phần lo lắng: “Cần nhờ người giúp không?”

“Không cần đâu, tao lo được.” Đỗ Minh Vy véo Từ Khiên. Từ Khiên đứng thẳng dậy, cúi đầu nhìn cô.

Tần Dạng có lẽ là người có tửu lượng tốt nhất trong ba người, uống nhiều đỏ mặt, song vẫn tỉnh táo. Anh đứng dậy: “Đi thôi, ngày hết ra đây làm gì.”

Lục Thời Miễn mặc áo khoác, liếc Từ Khiên không nói, ôm vai Đinh Mật kéo cô vào lòng.

Tần Dạng nhìn Đỗ Minh Vy chật vật đỡ Từ Khiên, đi qua kéo cánh tay Từ Khiên khoác lên vai mình, đỡ anh đi: “Mẹ kiếp, say thật hay say giả đây, thấy mày có uống mấy đâu.”

Từ Khiên cười mấy tiếng, đi đường hơi lảo đảo.

Mấy người ra đến cửa, Tần Dạng trả người cho Đỗ Minh Vy.

Đỗ Minh Vy hỏi: “Cậu về kiểu gì?”

Tần Dạng cười: “Bắt xe thôi, quá đơn giản.”

Anh vẫy tay, phóng khoáng bước đi.

Đêm đông buốt giá, gió lạnh đều hiu.

Đinh Mật nép trong lòng Lục Thời Miễn, Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn cô: “Lên xe thôi.”

Đinh Mật nhìn Đỗ Minh Vy, hỏi anh: “Anh qua giúp Minh Vy đưa Từ Khiên lên xe đi.”

Lục Thời Miễn liếc nhìn Từ Khiên, tay rút túi quần, không nhúc nhích.

Đối diện, Đỗ Minh Vy giẫm chân Từ Khiên, lạnh giọng: “Từ Khiên, mẹ nó anh còn giả vờ say với em thì đừng về nữa.”

Người đàn ông khẽ sát cô khựng lại, hơi đứng thẳng dậy, nửa tựa vào cô, vẻ làm nũng: “Đỗ Minh Vy, em đừng hung dữ thế.”

Đỗ Minh Vy đẩy anh ra đi lên trước mấy bước, mở cửa ngồi vào trong xe.

Từ Khiên vò tóc gõ đầu, đi lên ngồi vào ghế phụ.

Đinh Mật vẫn đứng ở bên này nhìn Đỗ Minh Vy chăm chăm, cô không yên tâm.

Đỗ Minh Vy ló nửa người ra khỏi xe, nhìn cô: “Mau về đi.”

Đinh Mật gật đầu: “Ừ.”

Đỗ Minh Vy nhanh chóng lái xe đi.

Lục Thời Miễn dẫn cô quay người: “Đừng nhìn nữa, Đỗ Minh Vy có thể tự lo được.”

Đinh Mật ngẩng đầu nhìn anh, thoáng do dự, đoạn hỏi: “Anh biết... chuyện của Từ Khiên với cô gái khóa dưới kia không?”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 80

Đinh Mật biết chuyện này là cái gai trong lòng Đỗ Minh Vy, trở thành vật cản tình cảm giữa cô và Từ Khiên. Nếu không vì luyện tiết tình cảm nhiều năm như thế, lấy tính cách của Đỗ Minh Vy, đã sớm chia tay từ lâu.

Nhổ thì đau, không nhổ cũng đau.

Khó lòng lựa chọn.

Nhưng, rốt cuộc lỗi lầm này nghiêm trọng cỡ nào, Đỗ Minh Vy chưa từng nhắc đến.

Lục Thời Miễn mở cửa xe, nhét cô vào ghế lái rồi tự mình vòng qua ghế phụ.

Đinh Mật nhìn anh, vẫn đang đợi anh trả lời.

Lục Thời Miễn gập chân, uể oải tựa vào ghế. Điều hòa phả khí nóng, dưới tác dụng của rượu, người anh hơi nóng, anh nhắm mắt: “Lái xe đi.”

“Anh vẫn chưa trả lời em.”

Lục Thời Miễn nghiêng đầu nhìn cô, anh không thích bàn tán về chuyện tình cảm của người khác, cho dù người này là anh em nhiều năm của anh. Một lát sau anh mới nói: “Hồi mới lập nghiệp ở Bắc Kinh, bố mẹ Đỗ Minh Vy biết chuyện của cậu ta và Từ Khiên, họ không đồng ý, giằng co suốt một thời gian dài.” Anh ngừng giây lát, “Cô gái kia tên Hàn Hạnh,

từng theo đuổi Từ Khiên, cụ thể thế nào anh không rõ, nhưng hẳn là chưa có quan hệ tiếp xúc, bằng không lấy cá tính của Đỗ Minh Vy, khi đó đã quyết chia tay.”

Khoảng thời gian đó họ bận tối mắt tối mũi, bố mẹ Đỗ Minh Vy không đồng ý cho hai người qua lại, ngăn cản bằng mọi cách, hơn một năm Đỗ Minh Vy không về nước, hai người liên lạc cũng tương đối ít, từng ồn ào chia tay nhưng không thành, quan hệ rơi vào trạng thái báo động.

Cụ thể thế nào Lục Thời Miễn không rõ, khi ấy chính bản thân anh cũng rối như mớ bòng bong.

Liên quan đến chuyện này, anh không phóng đại, cũng không nói đỡ cho Từ Khiên, chỉ thuật lại những gì mình biết với Đinh Mật.

Đinh Mật cắn môi, đau lòng cho Đỗ Minh Vy.

Vậy là Từ Khiên thực sự từng có một lần lầm đường lạc lối trên tình thần? Dẫu chỉ là một chút xiu thì cũng khó mà quên được. Sai lầm này, mỗi người có một cảm nhận, nhưng phụ nữ vốn là sinh vật tính toán so đo trên phương diện tình cảm, huống chi còn là người có cá tính như Đỗ Minh Vy.

Lục Thời Miễn vươn tay vò tóc cô, thấp giọng nói: “Về nhà thôi, Đinh Tiểu Mật.”

Đinh Mật gật đầu: “Vâng.”

Mở cửa nhà, Quýt Béo chạy tới lôi kéo ống quần họ. Đinh Mật dứt cho nó mấy con cá khô, đoạn quay đầu nhìn người đàn ông uể oải ngồi tựa trên sofa. Trong nhà có bật hệ thống sưởi sàn, anh chỉ mặc một chiếc áo sợi đen, ống tay xắn lên đến khuỷu, các đường cơ rõ ràng, cường tráng mạnh mẽ, làn da trắng hơn hồi đi học một chút, tai nhuộm đỏ, đôi mắt bình thường đen láy cũng có vài tia máu, trông như ngà ngà say.

Lần đầu tiên Đinh Mật thấy dáng vẻ này của anh, cô bước tới, vươn tay sờ trán anh, hơi nóng.

Tay bị anh nắm lấy, kéo một cái.

Đinh Mật ngã ngồi vào lòng anh, nhìn anh, không nhận được hỏi: “Lục Thời Miễn, có phải anh say rồi?”

Cả cơ thể Lục Thời Miễn đang tỏa ra hơi nóng, anh cúi đầu vùi trên hõm vai cô, cọ nhẹ: “Say ba phần.”

Đinh Mật mím môi: “VẬY MẤY PHẦN MỚI SAY ĐẾN MỨC... MẤT TRÍ?”

Người đàn ông ngẩng đầu, tựa về sofa, cặp mắt một mí cong cong trong trạng thái say rượu càng thêm quyến rũ.

Đinh Mật tò mò nhìn dáng vẻ này của anh.

Lục Thời Miễn đối diện với đôi mắt hiếu kỳ của cô, cúi đầu cười thành tiếng: “Em muốn nói gì?”

Lần say rượu thất thố kia ồn ào như thế, Đỗ Minh Vy chắc chắn đã kể với Đinh Mật, khó cho cô nhận nhận lâu đến vậy mới hỏi.

Đinh Mật cuối cùng hỏi thành lời: “Nghe nói năm ấy sau khi chúng mình chia tay, anh uống say bí tỉ ở trong phòng thí nghiệm, bị chủ nhiệm khoa bắt được, suýt nữa đã bị kỉ luật?” Cô ngừng giây lát, thêm một câu, “Còn hack sập mạng trường...”

Còn ép người khác xóa video...

Lục Thời Miễn liếc cô, Đinh Mật mở to mắt, dáng vẻ vừa tò mò vừa nghiêm túc. Anh cúi đầu nhếch môi tự giễu. Liên quan đến đoạn quá khứ đen tối ấy, anh thật sự rất muốn quên đi, nhưng trí nhớ quá tốt, lại còn từng xem video, có lẽ cả đời này cũng không quên nổi lần thất thố duy nhất ấy.

Không, đã không đơn giản là thất thố.

Rõ ràng là điên rồi.

...

Chia tay năm ấy, Lục Thời Miễn ăn nói khép nép cầu hòa, nhưng Đinh Mật vẫn kiên quyết dứt khoát rời bỏ anh. Anh giận cùng cực, cũng khổ sở cùng cực, song tháng 5 năm ấy vẫn không nhận được bay đến thành phố C một chuyến.

Trước cổng đại học H, anh gọi điện cho Đinh Mật.

Khi ấy anh đã nghiện thuốc lá khá nặng, anh hút hết mấy điếu, đợi gần một tiếng đồng hồ Đinh Mật mới đi ra, xuất hiện cùng cô còn có Bùi Dịch.

Ba người cách mấy chục mét nhìn nhau, Bùi Dịch cười nhạt, khoác tay trên vai Đinh Mật, Đinh Mật thoáng cứng đờ, cúi đầu.

Lục Thời Miễn lẳng lẳng nhìn cô hồi lâu, quay người đi.

Lần ấy, anh không quay đầu lại nữa.

Về đến Bắc Kinh, anh càng thêm thờ ơ sa sút.

Đúng, sa sút.

Không chỉ hút thuốc, anh còn uống rượu.

Anh chìm trong cuộc sống bận rộn hỗn loạn. Cuối kỳ nghỉ hè năm ấy, anh trở về Giang Châu một chuyến. Đinh Mật đã chuyển rất nhiều đồ đi, nhưng dọn dẹp chưa sạch sẽ, những dấu vết để lại vẫn chứng minh sự thực cô đã từng sống ở đây suốt hơn một năm.

Anh lật hết một lượt cũng không tìm thấy chiếc bật lửa đỏ kia.

Kỳ hai năm hai, buổi tối trước ngày sinh nhật, anh làm việc trong phòng thí nghiệm với giáo sư. Bảy giờ tối, giáo sư rời đi, anh vẫn ở lại phòng thí nghiệm. Từ Khiên bảo mang cơm đến cho anh, anh nói: “Mang rượu đi.”

Trong kí túc xá có rất nhiều rượu, đều do anh mua, Từ Khiên mang đến không ít.

Rượu đỏ rượu trắng đều có, trước kia Lục Thời Miển rất ít khi uống rượu trắng, song tối hôm ấy anh lại uống khá nhiều. Say mấy phần? Chắc là bảy phần. Từ Khiên cũng vừa cãi nhau với Đỗ Minh Vy, uống cùng anh không ít, đột nhiên nhắc đến Đinh Mật: “Đinh Mật cắt đứt liên lạc với cả Đỗ Minh Vy rồi, mày biết chưa?”

Khi ấy Lục Thời Miển đã say, tựa vào tường cười: “Đến chia tay cô ấy còn dám, có gì mà không làm ra được nữa?”

Anh cười đến nổi đôi mắt đỏ hoe.

Dưới tác dụng của rượu, tâm trạng kìm nén đã lâu cuối cùng bộc phát.

Đầu tiên là đập vỡ vỏ chai, mỗi khi đập một cái, anh lại mắng một câu: “Ông đây coi cô ấy như bảo bối, cô ấy coi ông là cái gì?”

“Ông moi tim móc phổi dâng tất cả những gì có thể cho cô ấy, cô ấy còn gì không vừa lòng? Ông không tin có thằng nào đối xử tốt với cô ấy hơn ông.”

“Chẳng phải chỉ là yêu xa thôi ư? Chuyện to tát gì! Ông đây đã cúi đầu cầu xin cô ấy rồi.”

“Đời này ông chưa từng cầu xin ai...”

“Mẹ nó em không cần anh nữa!”

...

Từ Khiên chưa từng thấy Lục Thời Miễn như vậy, sững sờ rất lâu, muốn khuyên đôi lời, song lại cảm thấy để anh phát tiết một lúc cũng tốt.

Đúng lúc Đỗ Minh Vy gọi điện cho anh, anh ra ngoài nghe máy.

Lục Thời Miễn say thật, say đến nỗi đập chai rượu vào máy tính, làm chương trình thử nghiệm trước đó loạn hết. Lúc Từ Khiên quay lại mới phát hiện có người đang ở ngoài quay chụp, nhìn vào trong mới biết, hỏng bét.

Phòng thí nghiệm lộn xộn tứ tung, người nọ lắc lư chao đảo, trạng thái say rượu rất rõ ràng, chẳng khác gì kẻ điên... Còn là nam thần Lục Thời Miễn lạnh lùng xa cách của khoa Máy tính ư?

Từ Khiên hét kẻ quay trộm: “Đừng quay nữa, mẹ kiếp, cẩn thận tao tấn mày!”

Bên trong lại là một tiếng vang lớn.

Từ Khiên nhìn sang, vội lao vào trong đền Lục Thời Miễn lại: “Mẹ kiếp, mày muốn phá phòng thí nghiệm hả?”

Lục Thời Miễn hất anh ra, lấy điện thoại trong túi quần, gọi cho Đinh Mật.

Một phút sau.

Điện thoại rơi mạnh xuống đất, vỡ tan.

“Được lắm, đổi cả số điện thoại.” Anh cúi đầu cười điên cuồng, thân hình cao lớn chán nản tựa vào bàn trượt xuống, cả người ngã ngổ trên đất, gập đầu gối, khom lưng.

Như một kẻ đáng thương không ai cần.

“Đinh Mật không cần tao nữa.”

“Đinh Tiểu Mật, là thật...”

Còn về chủ nhiệm khoa, mẹ nó chứ ai biết thầy sẽ xuất hiện. Thầy thấy phòng thí nghiệm gần như bị phá nát, tức giận mắng mỏ, nhưng thầy có biết Lục Thời Miễn, vậy nên không nổi mắng quá ác.

Tên đàn em năm nhất thềm đôn kia trốn ở bên ngoài, ghi lại toàn bộ quá trình.

Đoạn video ấy đầu tiên bị lan truyền trong phạm vi nhỏ là khoa Máy tính, được một tiếng thì truyền khắp nơi. Đến nửa đêm, có người tung lên mạng xã hội và mạng trường...

Từ Khiên xem xong, anh gửi cho Tần Dạng và Đỗ Minh Vy mỗi người một bản.

Bạn học cấp Ba Tào Ngụy cũng học ở Bắc Kinh, trường đại học nằm cùng một khu, sau khi thấy video đó trên mạng, cậu ta liền gửi vào nhóm lớp.

Sau đó, người người đều biết.

Đương nhiên, Lục Thời Miễn không bị kỷ luật, song anh phải bồi thường mọi tổn thất, là một số tiền rất lớn.

...

Nhớ lại đoạn video kinh khủng ấy, Lục Thời Miễn đỡ trán, ảo não ghen ra một tiếng trầm khàn từ nơi cổ họng, “chậc”.

Mẹ kiếp.

Thực sự... quá mất mặt.

Anh hy vọng cả đời này Đinh Tiểu Mật đừng xem được đoạn video đó.

Bằng không, đủ cho cô đặc ý suốt một đời.

Anh ngẩng đầu, cười thản nhiên: “Em nhầm rồi, không phải vì em.”

Thực ra lòng anh hận đến ngứa răng. Hừ, mẹ nó, đời ai mà chẳng có vết nhơ.

Có ai mà chưa từng điên cuồng.

Đinh Mật chớp mắt: “Thật sao?”

Giả đấy, gốc ghếch.

Lục Thời Miễn kéo cô lại, cúi đầu hôn cô: “Đinh Tiểu Mật, giữ cho anh chút mặt mũi, đừng hời hợt nữa, nhé?”

Kiếp này của anh, chỉ từng vì Đinh Tiểu Mật phát điên một lần.

Cơ thể đàn ông cường tráng mạnh mẽ, hơi thở nóng hôi hổi phả hết lên mặt và cổ cô. Đinh Mật thấy bản thân cũng nóng ran, cô ôm đầu anh đang chôn trước ngực mình, run giọng: “Vâng, em không hời hợt nữa...”

Quýt Béo gặm cá xong không biết đã chạy đi đâu.

Đinh Mật lọt thỏm trong sofa, bị lột sạch sẽ, lại bị anh lật người, tấm lưng trắng như tuyết dán vào lồng ngực nóng hừng hực của anh, bị giày vò không nói nổi thành tiếng.

Làm xong, cô được anh ôm vào phòng tắm, lại bị dẫn vạt thêm một hồi, bấy giờ mới được đưa về giường.

Đình Mật mềm nhũn, ánh mắt thẳng thắn mềm mại nhìn anh: “Thật sự không phải vì em sao?”

Lục Thời Miễn gập một chân, tóc hơi rối, dáng vẻ biếng nhác, cúi đầu liếc cô, dọa dẫm: “Còn hỏi?”

Đình Mật rụt đầu, lại hỏi: “Sau này anh rất ít khi uống rượu, có phải là vì bị ám ảnh?”

Lập tức bị người nào đó trở mình đè.

Đình Mật nhất thời run lẩy bẩy, nhắm mắt: “Xin anh tha cho!”

Lục Thời Miễn cười khẽ, nghiêng người đi, cứ thế ôm cô rất lâu.

Lâu đến độ...

Lúc Đình Mật sắp ngủ thiếp đi, nghe thấy anh ở bên tai cô nói một câu rất nhỏ: “Uống nhiều sẽ nhớ em.”

...

Video buổi họp báo của Quang Ảnh được chia sẻ trên weibo, tin đồn giữa Bùi Dịch và Đình Mật bị đánh tan, Giang Nhị đặc biệt đăng một bài, bày tỏ cô đã gặp Đình Mật và bạn trai cô ấy, hai người vô cùng xứng đôi, cô chúc phúc họ.

Các cư dân mạng có tiếng biểu thị: Ông chủ của Quang Ảnh đẹp trai hơn hẳn Bùi Dịch, Đình Mật có ngốc mới đến với Bùi Dịch, bao nhiêu năm mới tu được một Lục Thời Miễn chứ?

Mặt Bùi Dịch sưng vù.

Cái tên Đình Mật càng ngày càng được nhiều người biết đến, bởi vì cô, không ít người bắt đầu hiểu biết về giới lồng tiếng, hiểu biết về những

diễn viên lồng tiếng đứng sau màn ảnh.

Cùng với đó, đời tư của họ cũng bị càng nhiều người tò mò chú ý.

Tối 31 tháng 12, Đinh Mật cùng Lục Thời Miễn lên máy bay đến Bắc Kinh.

Đây là lần đầu tiên hai người cùng đến Bắc Kinh, còn là đến gặp phụ huynh. Đinh Mật rất căng thẳng, không ngừng hỏi Lục Thời Miễn, mẹ anh và ông bà ngoại anh thích những gì? Đến lúc đó cô có thể tìm đề tài để trò chuyện với họ.

Lục Thời Miễn đỗ xe, xách hành lý, vò tóc cô: “Em hỏi suốt dọc đường rồi, không chán à?”

Đinh Mật bĩu môi: “Em không chán, anh mới chán.”

Lục Thời Miễn vui vẻ, kéo cô: “Đừng lo lắng thừa nữa, có anh ở đây, sẽ không để em tủi thân đâu.”

Đinh Mật theo sau lưng anh, cũng vui vẻ.

Lúc chờ máy bay, Lục Thời Miễn gọi điện cho Tăng Du. Cúp máy, nhìn thấy tin tức đẩy về điện thoại, anh híp mắt nhìn chăm chăm tiêu đề mấy giây mới mở link ra.

Đọc xong tin này, ánh mắt anh đột nhiên lạnh buốt.

Đinh Mật ngồi trong phòng khách vip của sân bay hưởng thụ café và bánh ngọt, không hề hay biết bản thân lại bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Lúc Lục Thời Miễn quay lại, cô cười nhìn anh: “Café của anh này, không thêm đường.”

Lục Thời Miễn lẳng lẳng nhìn cô hồi lâu, kéo cô dậy: “Hôm khác chúng ta lại đến Bắc Kinh, hôm nay có việc, không đi được.”

Đinh Mật mù mờ: “Việc gì vậy? Việc của công ty anh à?”

Lục Thời Miễn: “Ừ, việc của anh.”

Đinh Mật bị Lục Thời Miễn dắt ra khỏi phòng khách vip, người qua người lại vội vàng tấp nập, thì thoảng có người nhận ra họ, dù sao họ không phải nghệ sỹ cũng chẳng phải người nổi tiếng.

Chỉ là nhìn thêm mấy cái mà thôi, ánh mắt tò mò dò xét, thấy Lục Thời Miễn bên cạnh cô, ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

Lục Thời Miễn đi rất nhanh, Đinh Mật cố gắng bước thật dài mới theo kịp anh, lòng cuống lên: “Công ty có việc gấp lắm sao?”

Lục Thời Miễn không đáp, đường nét gò má căng cứng.

Lên xe xong Lục Thời Miễn mới đưa điện thoại cho cô, chuyện này không giấu diếm được, để cô chuẩn bị tâm lý cũng tốt.

Đinh Mật xem xong, sắc mặt tái mét, tức đến nổi tay run bần bật.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 81

Trên weibo, một tài khoản lớn tiết lộ – Diễn viên lồng tiếng Đinh Mật từng phải ngồi tù hai năm vì tội gây thương tích cho người khác. Người bị hại kia mắc di chứng, tai phải không nghe rõ, hôm trước đi kiểm tra, bác sỹ kết luận tai phải đã hoàn toàn bị mất thính lực.

Bài đăng này rất dài, văn hay hình nét, ảnh vết thương chi tiết, có chứng nhận của bác sỹ, bản án, vân vân.

Phơi bày toàn bộ.

Đinh Mật chưa từng hối hận vì đã kiên trì với vụ kiện năm đó, cũng không hối hận việc đối hai năm lấy một năm ngồi tù và bị đuổi học của Tiết Ninh. Thế giới này có vài chuyện vốn đã bất công, chỉ có thể đánh đổi, cô không hối hận. Nhưng cô chưa từng nghĩ tới, một chuyện đến người thân mật nhất với mình cũng khó mở lời chia sẻ, lại bị phơi bày trước mắt tất cả mọi người.

Khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy dòng tiêu đề, cô ngỡ bầu trời đã sập xuống.

Tay cô run bần bật, thậm chí không dám đọc bình luận.

Nhưng tầm mắt quá rộng, cô vẫn nhìn thấy...

“Tội gây thương tích? Ngồi tù hai năm? Mẹ ơi! Hai ngày trước còn đang ê răng vì cặp đôi của họ, vừa chuyển sang hâm mộ, nay lại lộ ra

chuyện này.”

“Quang cảnh mười năm, bao nhiêu năm mới tu được một Lục Thời Miễn, không ngờ Đinh Mật lại là người như vậy. Lục Thời Miễn biết chuyện không?”

“Vốn rất thích Đinh Mật, vì cô ấy mà quan tâm giới lồng tiếng, quan tâm diễn viên lồng tiếng. Không ngờ...”

...

Lục Thời Miễn lấy điện thoại về, xoa đầu cô, kéo cô vào lòng. Đinh Mật vừa giận vừa tủi, khóc rấm rứt: “Chắc chắn là Tiết Ninh, ngoài cô ta ra thì không còn ai biết rõ chuyện này như thế...”

Ngoại trừ Tiết Ninh, còn ai hận cô đến vậy? Hận đến nỗi bất chấp hậu quả cũng phải rêu rao chuyện cô từng ngồi tù, cô ta không muốn thấy cô sống tốt.

Mộ dịch Chính Dương khó mà kinh doanh tiếp, Tiết Chấn bị án treo, bố con hai người đồng thời mất việc. Với tuổi của Tiết Chấn, ông ta khó mà tìm được công việc khác trong ngành, còn Tiết Ninh suốt mấy năm qua chỉ làm việc ở Chính Dương, bảo cô ta ra ngoài tìm việc, khó càng thêm khó.

Lục Thời Miễn không ngờ Tiết Ninh sẽ trả thù lên Đinh Mật, người trong lòng anh khóc nghẹn ngào, tựa như lại biến thành cô gái nhỏ đầy tủi thân năm ấy.

Anh hôn lên tóc cô, thấp giọng nói: “Không sao, chúng ta quay về đã.”

Đinh Mật rúc trong lòng anh, khóc nói: “Làm sao bây giờ... Mọi người đều biết rồi, bố mẹ và ông bà ngoại anh cũng biết rồi...”

Sau này, mọi người sẽ bàn tán thế nào sau lưng cô?

Bố mẹ và ông bà ngoại anh liệu có thể chấp nhận vết nhơ ấy trong cuộc đời cô?

Tất cả mọi chuyện đều do Tiết Ninh sai trước, cô mới là người bị hại nhiều nhất, nhưng sẽ có bao nhiêu người đi truy tìm nguyên nhân thực sự? Những gì người khác nhìn thấy là cô từng đả thương người, từng ngồi tù.

Lục Thời Miễn ôm chặt cô, thấp giọng: “Không sao, họ không để ý.”

Đinh Mật đỏ hoe mắt ngẩng đầu, khóc sục sịt: “Thật ư?”

Lục Thời Miễn gật đầu: “Thật.”

Có anh ở đây, không ai có thể làm tổn thương cô.

Đinh Mật cắn môi, nước mắt rơi lã chã. Lục Thời Miễn hít sâu một hơi, rút giấy lau nước mắt nước mũi cho cô, lại dỗ: “Đừng khóc nữa nhé? Về rồi nói.”

Đinh Mật ngoan ngoãn gật đầu, điện thoại đổ chuông.

Là Đỗ Minh Vy gọi tới.

Đỗ Minh Vy đọc được tin lập tức gọi tới, cô lo lắng hỏi: “Mật Mật, mày không sao chứ?”

Giọng Đinh Mật mang theo âm mũi: “Không sao, mày đừng lo.”

Đỗ Minh Vy nghe là biết ngay cô vừa khóc: “Bọn mày chưa lên máy bay?”

Lục Thời Miễn đã lái xe đi, Đinh Mật ừm đáp: “Bây giờ quay về.”

Xảy ra chuyện lớn như thế, sao họ có thể rời đi được, đến Bắc Kinh phải đối diện với mẹ và ông bà ngoại Lục Thời Miễn thế nào? Đỗ Minh Vy

nói: “Tần Dạng và Từ Khiên đặt phòng mở tiệc Tất niên, bây giờ đọc được tin tức, mọi người đều ở yên đây. Bọn mày có muốn qua không? Hay để bọn tao qua đó?”

“Để tao hỏi Lục Thời Miễn.”

Đinh Mật nói với Lục Thời Miễn, Lục Thời Miễn nói: “Chúng ta về biệt thự đã.”

Sân bay khá gần biệt thự nhà anh.

Trên đường, Lục Thời Miễn liên lạc với trợ lý, bảo anh xử lý bài đăng trên weibo, sau đó gọi điện cho Khang Chính.

Cuối cùng, anh gọi điện cho Lý Chí Bân.

Đinh Mật nghe xong ngẩn ra, quay đầu nhìn anh.

Lục Thời Miễn vươn tay vò tóc cô: “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Sáu năm trước cô một thân một mình đi kiện, anh không ở bên cạnh. Lần này, xảy ra chuyện lớn cỡ nào cũng đã có anh chống đỡ. Đinh Mật cọ đầu vào lòng bàn tay anh, được bao bọc bởi cảm giác an tâm vô cùng tận: “Vâng.”

Trải qua sóng to gió lớn.

Vẫn có Lục Thời Miễn.

Cô không còn gì phải sợ nữa.

Lục Thời Miễn và Đinh Mật trở về biệt thự. Lục Thời Miễn mở máy tính, lại gọi hai cuộc điện thoại, một lát sau, hot search trên weibo bị gỡ bỏ. Bây giờ là mười giờ tối, còn hai tiếng nữa là bước sang năm mới.

“Lục Thời Miễn, chúng ta qua gặp hội Đỗ Minh Vy đi.”

Đình Mật ngồi trên đùi anh, ôm cổ anh nói.

Lục Thời Miễn tắt máy tính, rũ mắt nhìn cô: “Em muốn đi?”

Bây giờ Đình Mật không muốn để ý đến những chuyện kia, cũng không muốn dò đoán người khác sẽ nghĩ thế nào. Điện thoại cô đổ chuông rất nhiều lần, trên weibo có đến mấy nghìn bình luận và tin nhắn, trên weixin cũng có rất nhiều tin nhắn, cô đều không đọc, bởi vì cô không biết trả lời thế nào.

Chuyện này nói ra quá phức tạp, liên quan quá rộng.

Lục Thời Miễn kéo cô dậy, ôm cô ra khỏi phòng sách: “VẬY ĐI THÔI.”

Từ Khiên đặt một phòng lớn, trong phòng rõ ràng đã được trang trí tỉ mỉ, trông khác hẳn trước. Bóng bay bông bênh trên không trung, hoa khô được xếp đặt tinh tế. Đình Mật nghi hoặc, tất niên cần trang trí phòng bao lãng mạn thế ư?

Sao có vẻ giống... khung cảnh cầu hôn.

Trong phòng không đông lắm, khoảng sáu, bảy người, ngoại trừ Tần Dạng, Thẩm Giai và Trương Luân cũng có mặt.

Lục Thời Miễn và Đình Mật đi vào, Đỗ Minh Vy kéo cô sang một bên: “Mày không sao chứ?”

Trước kia Thẩm Giai và Trương Luân không hề biết chuyện Đình Mật từng ngồi tù, họ thấy ở trên weibo mới biết. Đỗ Minh Vy kể lại chuyện năm đó một lượt, phụ nữ có thai rất dễ xúc động, Thẩm Giai nghe xong, khóc đỏ bừng mắt.

Đình Mật cười trừ: “Không sao.”

Thẩm Giai ôm cô, lại muốn khóc: “Đình Mật, cậu đừng cảm lắm. Nếu đổi lại là tớ, có lẽ tớ không thể làm được như cậu. Tớ thích cậu quá đi mất.”

Đình Mật dờ khóc dờ cười, xoa đầu cô: “Tớ bây giờ rất ổn, cậu đừng khóc nữa, không tốt cho em bé.”

Thẩm Giai gạt đầu: “Được.”

Ba cô gái túm tụm một chỗ, Đỗ Minh Vy hỏi: “Chuyện này giải quyết thế nào?”

Đình Mật nói nhỏ: “Ngày mai tao đến Nhất Trung Giang Châu một chuyến.”

Hồi đó Nhất Trung Giang Châu yêu cầu không thẩm tra xử lý công khai bởi vì không muốn chuyện này ồn ào, ảnh hưởng đến danh tiếng của trường, chỉ có cấp trên đi sâu vào điều tra. Nếu muốn công khai thanh minh, họ cần phải thống nhất ý kiến với Nhất Trung Giang Châu, hoặc ít nhất là phải báo một tiếng.

Đỗ Minh Vy cũng nghĩ đến điều đó, thở dài: “Chuyện này do Tiết Ninh làm phải không?”

Đình Mật gạt đầu.

Đỗ Minh Vy mắng: “Đúng là xấu xa hết mức, triệt để biến thành người điếc cho xong.”

Đời này Đình Mật chưa từng hận một người đến thế, đừng nói là điếc, khoảnh khắc hận nhất năm ấy, cô thật sự hận sao cô ta chết đi. Điện thoại đổ chuông, Đình Mật cúi đầu nhìn, là Chu Thanh.

Chu Thanh rất ít khi lên mạng, bà nhận được điện thoại của Tiết Chấn mới biết chuyện, chưa nói xong đã cúp máy, vội gọi cho Đình Mật.

Hot search trên weibo bị gỡ bỏ nhanh như thế, chắc chắn là có người đứng sau thao tác, Tiết Chấn thực sự bị Tiết Ninh làm cho tức chết. Biết rõ Lục Thời Miễn che chở Đinh Mật hết mức, Lục Thời Miễn bây giờ cũng không phải cậu học sinh trẻ năm đó, khó chọc vào thế nào ông biết rất rõ.

Ông chẳng thể ngờ, Tiết Ninh sẽ ngu ngốc tiết lộ chuyện của Đinh Mật.

Tiết Chấn muốn nhờ Chu Thanh nói đỡ mấy câu trước mặt Đinh Mật, sợ đến lúc tất cả mọi chân tướng đều phơi bày, sau này Tiết Ninh phải đối mặt với người khác thế nào? Nhưng Chu Thanh đã không còn là người vợ ông bảo sao nghe vậy năm đó.

Chu Thanh nghe xong lời ông nói, kinh hãi: “Ông nói gì? Tiết Ninh đưa chuyện Tiểu Mật từng ngồi tù lên mạng? Sao nó có thể làm ra chuyện này!”

Tiết Chấn ăn nói nhũn nhặn: “Chắc nó ngã hổng não rồi, cộng thêm hôm trước kiểm tra, tai phải nó thực sự không nghe thấy gì nữa, vậy nên mới nhất thời hồ đồ... Bà... nói đỡ với Đinh Mật giúp tôi, nhờ con bé...”

Không đợi ông nói hết, Chu Thanh ngắt lời: “Tiết Ninh gây ra chuyện như thế mà ông còn muốn nhờ tôi giúp nó? Ông tưởng tôi còn là vợ ông hả? Tiết Chấn, nếu chuyện này ảnh hưởng đến Tiểu Mật, các người không xong với tôi đâu.”

Dứt lời, trực tiếp cúp máy.

Đinh Mật nghe máy, Chu Thanh vội hỏi: “Tiểu Mật, con không sao chứ?”

Đinh Mật hờ hững: “Không sao, con thì làm sao được chứ, kiện cáo với ngồi tù con cũng vượt qua rồi.”

Chu Thanh khựng lại, thở dài: “Ôi, Tiết Ninh đúng là chết không hồi cải.”

Đinh Mật cười trừ, không biết phải đáp thế nào. Năm ấy sau khi cô bị kết án, Chu Thanh ôm cô khóc lã chã. Chu Thanh nói, nếu ngày xưa bà không kết hôn với Tiết Chấn, đổi thành người đàn ông khác, có lẽ sẽ không như thế, cô với Tiết Ninh trời sinh đã khắc nhau.

Đinh Mật không đồng ý, cô chưa từng muốn hãm hại Tiết Ninh, là Tiết Ninh làm chuyện xấu hết lần này đến lần khác, cô ta là đứa trẻ bị chiều hư.

Chu Thanh lo lắng hỏi: “Chuyện này liệu có ảnh hưởng đến con và Tiểu Lục không? Người nhà cậu ấy liệu có...”

Cả công việc của cô nữa.

Chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến cô và Lục Thời Miễn, nhưng sẽ ảnh hưởng đến những chuyện khác. Đinh Mật không muốn nói những chuyện này với Chu Thanh, ứng phó mấy câu liền cúp máy.

Lục Thời Miễn tựa người trên sofa, lấy bao thuốc lá, liếc thấy Thẩm Giai lại cất về.

Từ Khiên hỏi: “Định làm thế nào?”

Nếu không làm rõ chuyện này, nó sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống và công việc của Đinh Mật.

Tần Dạng mắng: “Mẹ kiếp, phụ nữ ác lên đáng sợ vãi.”

Lục Thời Miễn cụp mắt, cười nhạt: “Đúng thế, lần đầu tiên trong đời tao có kích động muốn đánh phụ nữ.”

Nếu Tiết Ninh không phải phụ nữ, chuyện đầu tiên anh làm sẽ là lôi cô ta ra đánh một trận.

Từ Khiên nhìn anh, cười khẽ.

E là Tiết Ninh sẽ không sống nổi ở Giang Châu nữa.

Trương Luân bưng rượu đến, hô hào mọi người: “Hơn hai mươi phút cuối cùng của năm nay rồi. Nào, quăng hết những chuyện kia đi, uống một ly, chúc mừng chúng ta lại đi qua một năm nữa, chúc mừng Lục Thời Miễn và Đinh Mật lại ở bên nhau.”

Từ Khiên liếm mép nhìn sang Đỗ Minh Vy ở góc nọ, sờ chiếc hộp nhung trong túi, tay đầy mồ hôi.

Đỗ Minh Vy đối diện với ánh mắt của anh, chậm chạp cúi đầu, ngoảnh sang nói chuyện tiếp với Đinh Mật: “Đi thôi, chúng ta đi hát.”

Từ Khiên mím chặt môi, đột nhiên thấy trái tim trống hoác.

Thẩm Giai nhắc nhở: “Chỉ được hát nhạc trữ tình, bằng không sẽ ảnh hưởng đến bé cưng nhà tớ.”

Đỗ Minh Vy ôm Đinh Mật, lắc lư đầu, cùng nhau hát bài “Mật ngọt”.

Mật ngọt.

Dù ngọt hơn nữa cũng sẽ có lúc đắng.

Đinh Mật lo lắng nhìn cô, thẽ thọt: “Minh Vy, tối nay Từ Khiên định cầu hôn mà phải không?”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 82

“Nụ cười của người thân quen đến thế, nhưng tôi nhất thời không nhớ ra.”

Đỗ Minh Vy hát xong một câu, nhìn sang Đình Mật, khe khẽ gật đầu. Cô cảm nhận được tất cả mọi thứ tối nay.

Đình Mật thấy tim mình thắt lại, có dự cảm bất an: “Minh Vy, mà... có đồng ý không?”

Đỗ Minh Vy thoáng ngẩn ra, lắc đầu, thấp giọng nói: “Tao không biết.”

Đến giây phút này, cô vẫn mờ mịt với đoạn tình cảm này như trước, không thể đưa ra quyết định.

Kết thúc âm tiết cuối cùng của Mật ngọt, Trương Luân hô to: “Đừng hát nữa, còn ba phút nữa là sang năm mới rồi, mọi người cùng uống một ly nào. Thẩm Giai, em đặt rượu xuống cho anh.”

Thẩm Giai: “... Không phải anh bảo mọi người cùng uống một ly sao?”

Trương Luân: “Không bao gồm em!”

Từ Khiên xem giờ, đột nhiên ra khỏi phòng.

Tim Đinh Mật treo lơ lửng, nhìn sang Đỗ Minh Vy. Đỗ Minh Vy như không nhận ra, nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch. Màn hình đột nhiên trình chiếu hình ảnh của Từ Khiên và Đỗ Minh Vy, rất nhiều ảnh chung của hai người, từ 2007 đến 2015, từ ngây ngô đến trưởng thành.

Mọi người ở đây đều đoán được, Trương Luân và Tần Dạng không hiểu rõ tình hình, nhướng mày nhìn Đỗ Minh Vy. Tần Dạng còn thối sáo: “Ừa, Đỗ Minh Vy, hôm nay cậu lớn nhất rồi đấy.”

Đỗ Minh Vy nhìn màn hình, mắt cay xè.

Cửa mở.

Từ Khiên đẩy một xe hoa hồng đi vào, chín trăm chín mươi chín đóa hoa hồng đỏ thắm nở rộ. Anh đứng sau biển hoa ấy, mỉm cười nhìn Đỗ Minh Vy.

0 giờ, ngày 1 tháng 1 năm 2016.

Trước mặt mọi người, Từ Khiên quỳ một gối xuống trước mặt Đỗ Minh Vy, mở hộp gấm tinh xảo, một chiếc nhẫn yên tĩnh nằm bên trong. Anh ngẩng đầu nhìn cô: “Đỗ Minh Vy, năm thứ mười, hãy lấy anh được không?”

Lòng bàn tay anh đỏ đầy mồ hôi, giọng nói bộc lộ sự căng thẳng.

Đinh Mật chợt siết chặt tay Lục Thời Miễn, tim treo ngược lên trời, hồi hộp nhìn Đỗ Minh Vy hoảng hốt.

Lục Thời Miễn nắm chặt tay cô, xoa đầu cô, ý bảo cô đừng làm loạn.

Đỗ Minh Vy cúi đầu nhìn Từ Khiên, mấy giây sau, cô liếc sang chiếc nhẫn, cầm lên. Từ Khiên mím chặt môi nhìn cô không chớp mắt. Lại qua

mấy giây nữa, Đỗ Minh Vy đặt chiếc nhẫn về hộp, nhìn Từ Khiên, cười khê: “Quên đi, Từ Khiên, chúng ta vẫn nên chia tay thôi.”

Từ Khiên không nhúc nhích, nhìn cô đăm đăm.

Đỗ Minh Vy nhìn Đinh Mật, nhìn Lục Thời Miễn, nhìn Tần Dạng...

Nhìn mỗi một người.

“Chúng ta có quá nhiều bạn chung, dẫu chia tay cũng khó mà không chạm mặt, vậy nên hãy trở về vị trí ban đầu nhé. Mọi người vẫn là bạn, sau này gặp nhau đừng lúng túng.”

Từ Khiên cúi đầu căn môi, cất hộp nhẫn đi.

Đinh Mật và Thẩm Giai đều đỏ hoe mắt, Đinh Mật bước lên một bước, bị Lục Thời Miễn kéo về.

Lục Thời Miễn liếc nhìn Từ Khiên. Anh biết hôm nay Từ Khiên định cầu hôn, cũng đại khái đoán được có thể sẽ là kết quả này, vậy nên mới tính đưa Đinh Mật đến Bắc Kinh. Chuyện tình cảm của hai người, người thứ ba không nên nhúng tay vào.

Để Từ Khiên và Đỗ Minh Vy tự mình xử lý.

Đỗ Minh Vy đi qua cầm hai ly rượu lên, đưa một ly cho Từ Khiên. Mắt Từ Khiên đỏ bừng, nhìn cô chăm chăm.

Cuối cùng, anh nhận ly rượu ấy.

Đỗ Minh Vy kêu gọi mọi người: “Nào, cùng nhau uống một ly. Chúc mừng năm 2016, tôi và Từ Khiên khôi phục tình trạng độc thân.”

Không ai nâng ly.

Đinh Mật thoát khỏi tay Lục Thời Miễn, bước lên kéo tay Đỗ Minh Vy.

Thẩm Giai dễ xúc động, không kìm được nói: “Minh Vy, đừng như vậy...”

Trương Luân cũng có phần kích động: “Đừng mà, mười năm rồi, tình cảm nhiều năm như thế sao lại nở buông tay. Các cậu đừng xúc động, trò chuyện kĩ đi đã.”

Tần Dạng mù tịt hồi lâu, hết nhìn Từ Khiên lại nhìn Lục Thời Miễn, gãi đầu, nhìn Đỗ Minh Vy: “Không đúng, hai người có xích mích gì vậy? Đỗ Minh Vy, cậu làm gì thế. Từ Khiên vì cậu thi Thanh Hoa rồi lập nghiệp cùng A Miễn, hiện tại muốn diện mạo có diện mạo, muốn tiền có tiền. Cậu bị ngốc hả? Bây giờ chia tay? Hờn cho cô nào?”

Ngày xưa Từ Khiên lập nghiệp với Lục Thời Miễn, anh chẳng có mấy đồng vốn, Lục Thời Miễn đã giúp anh rất nhiều, mà Từ Khiên cũng cực kỳ cố gắng. Đã bên nhau nhiều năm như thế, bây giờ lại chia tay? Mẹ nó chứ bị ngu hả!

Đỗ Minh Vy chỉ cười không nói.

Trái lại, Từ Khiên mở lời, khàn giọng: “Tần Dạng, mày câm miệng.”

Tần Dạng ngẩn ra, cau mày mắng: “Mẹ kiếp, tao nói vậy chẳng phải đều vì mày hả? Phụ nữ thời nay bị làm sao vậy, trước là Đinh Mật đá Lục Thời Miễn, bây giờ Đỗ Minh Vy cũng ầm ĩ theo. Bọn mày đều là anh em của tao, tao cũng vì không đành lòng đẩy thôi?”

Lục Thời Miễn: “Tần Dạng, câm ngay.”

Tần Dạng: “...”

Anh gật đầu, cắn răng: “Được, mẹ nó bọn mày được lắm. Từ Khiên, rồi mày đừng đến lúc lại say rượu mất não như A Miễn.”

Đỗ Minh Vy cười tự giễu, khẽ nói: “Yên tâm đi, anh ấy sẽ không đâu. Không phải chúng tôi chưa từng thảo luận, chỉ là có vài chuyện tôi không cách nào quên đi được. Các cậu không cần khuyên nữa, tôi đã nghĩ kỹ rồi, mười năm, có được ắt có mất.”

Từ Khiên chợt dốc hết ly rượu, đoạn đặt ly xuống, không quay đầu đi thẳng.

Để lại chín trăm chín mươi chín đoán hoa hồng, trên màn hình vẫn đang vẫn đang lặp đi lặp lại hình ảnh của họ, âm nhạc du dương lắng mạn. Đỗ Minh Vy cúi đầu đi qua, màn hình đột nhiên thay đổi, biến thành đoạn ghi hình của Từ Khiên.

“Đỗ Minh Vy...”

Đỗ Minh Vy rút nguồn điện, giọng Từ Khiên tắt ngấm.

Không khí chợt nặng trĩu, không ai nói một lời, cũng không biết nên nói gì.

Tần Dạng uống cạn ly rượu rồi cũng bỏ đi.

Trương Luân: “Đi đâu vậy?”

Tần Dạng: “Ông đi vệ sinh!”

Lục Thời Miễn vỗ vai Đinh Mật, thấp giọng nói: “Anh ra ngoài hút thuốc.”

Trương Luân nhìn quanh, cũng đi ra, để ba cô gái ở lại.

Đỗ Minh Vy nhìn Đinh Mật và Thẩm Giai, khẽ nói: “Tớ biết hai cậu muốn nói gì, cái gai này nên nhổ đi rồi, các cậu không cần khuyên tớ. Đi hát nào, Đinh Tiểu Mật.”

...

Một giờ sáng, tiệc tan.

Lục Thời Miễn và Đinh Mật tiễn Đỗ Minh Vy về biệt thự nhà cô, hai người cũng ở lại biệt thự nhà anh.

Đinh Mật vẫn đang bứt rứt vì chuyện chia tay của Đỗ Minh Vy và Từ Khiên, lúc nằm trên giường, cô ôm Lục Thời Miễn thì thào: “Lục Thời Miễn, em khó chịu.”

Lục Thời Miễn ừ một tiếng, không nói thêm gì, nghiêng người ôm và hôn cô.

Đinh Mật gọi anh: “Lục Thời Miễn...”

Anh cúi đầu nhìn cô, thấp giọng nói: “Anh biết em muốn hỏi gì. Nếu em không trở về, năm nay anh sẽ đến Bắc Kinh tìm em.”

Năm thứ mười, anh sẽ đi tìm cô trở về.

“Ba năm trước anh từng đến thành phố C.”

Đinh Mật ngẩng đầu nhìn anh, ngần ra.

Lục Thời Miễn cười khẽ: “Em đã đến Bắc Kinh.”

Đinh Mật đỏ bừng mắt, càng thêm khó chịu. Mười năm...

Mười năm của bọn họ, đời người còn mấy cái mười năm?

Lục Thời Miễn xoa đầu cô: “Hãy để Đỗ Minh Vy và Từ Khiên tự giải quyết chuyện của họ.”

Đinh Mật cọ người trong lòng anh: “Vâng.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Thời Miễn và Đinh Mật đến Nhất Trung Giang Châu một chuyến. Ngôi trường đã xây thêm một tòa nhà mới, cây cối cũng cao lớn rợp bóng hơn trước, trừ những điều đó ra, nơi đây vẫn là đáng về họ đi học hồi ấy.

Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn cô: “Lần đầu tiên về đây?”

Đinh Mật gật đầu: “Còn anh?”

“Anh cũng vậy.”

Đinh Mật nắm tay anh, bàn tay anh to lớn thon dài, ấm áp khô ráo.

Đương kỳ nghỉ Tết, trong sân trường chẳng có bóng ai, hai người đi về phía khu văn phòng hành chính, Lý Chí Bân và hiệu trưởng đã đến trước.

Đinh Mật chào hiệu trưởng, đoạn nhìn sang Lý Chí Bân: “Thầy ạ.”

Lục Thời Miễn cũng chào hỏi hai người.

Khang Chính vội tìm đến, đi vào.

Lục Thời Miễn đi thẳng vào vấn đề: “Em biết chuyện này đã trôi qua gần mười năm, bây giờ công khai sẽ ảnh hưởng xấu đến nhà trường. Nhưng hành vi của Tiết Ninh quá tồi tệ, nếu Nhất Trung không đứng ra chứng minh cho Đinh Mật, tất cả mọi sự thật sẽ bị chôn vùi. Hai người đều là học sinh của Nhất Trung Giang Châu, Tiết Ninh là học sinh chuyển đến học lại, còn Đinh Mật đã học suốt ba năm cấp Ba ở đây. Đinh Mật đã bỏ ra bao nhiêu công sức cho kỳ thi đại học, em hiểu rõ nhất. Để đủ điểm vào Bắc Kinh ngày đó, cô ấy đã phải phấn đấu suốt cả một năm dài. Em nghĩ, mọi

người đều hiểu rõ đại học có ý nghĩa thế nào với một học sinh, một đời người.”

Anh ngừng giây lát, “Mặc dù hiện tại Đình Mật sống rất tốt, nhưng chuyện ấy vẫn sẽ mãi là nỗi tiếc nuối suốt cuộc đời cô ấy, dẫu em làm gì cũng không thể bù đắp được. Và đó cũng là nỗi tiếc nuối của em.”

Đình Mật nắm chặt tay, trái tim run rẩy.

Lý Chí Bân hít một hơi thật sâu, nói: “Tôi làm chủ nhiệm cấp Ba bằng ấy năm, các em ấy là khóa học sinh xuất sắc nhất tôi từng dẫn dắt. Tôi vẫn nhớ những nỗ lực của Đình Mật, khung cảnh vụ kiện năm ấy cũng còn hằn sâu trong tôi. Hiệu trưởng, tôi hy vọng nhà trường có thể đứng về phía em ấy, đứng về phía chính nghĩa.”

Khang Chính nói: “Tôi là luật sư biện hộ của Đình Mật, đương nhiên sẽ giúp cô bé đến cùng.”

Nói cách khác, cho dù Nhất Trung Giang Châu không đồng ý, Lục Thời Miển cũng có thể mời luật sư ra mặt nói rõ tất cả mọi chuyện. Họ đến Nhất Trung là vì tôn trọng trường cũ, cũng hy vọng Nhất Trung có thể đứng về phía họ.

Hiệu trưởng nhìn mọi người, sắc mặt nghiêm túc: “Chuyện này đã từ rất nhiều năm trước, truyền ra thật sự không tốt cho trường. Tôi cần họp với các lãnh đạo trường mới có thể quyết định, mọi người về đợi một vài ngày được không?”

Lục Thời Miển trầm giọng: “Em hy vọng có thể giải quyết trong hôm nay, không cần Nhất Trung phải nói nhiều, em sẽ sắp xếp tất cả mọi chuyện, đến khi ấy Nhất Trung chỉ cần đứng về phía chúng em là được.”

Lặng im hồi lâu, hiệu trưởng nói: “Vậy các em đợi một chút.”

Hiệu trưởng và lãnh đạo trường cấp tốc mở họp.

Không biết Tiết Chấn nghe ngóng được tin tức từ đâu, ông vội vàng dắt Tiết Ninh đến Nhất Trung. Tiết Ninh nhú mày, không tình nguyện bị kéo vào tòa văn phòng. Lúc đi trên hành lang, nhìn thấy Lục Thời Miễn và Đinh Mật đang đứng tựa ven tường, cô ta khựng bước.

Lục Thời Miễn và Đinh Mật cũng nhìn thấy họ. Đinh Mật nhú mày: “Sao họ lại đến đây?”

Tiết Chấn kéo Tiết Ninh đi tới. Tiết Ninh tái mặt, cắn môi, không tình nguyện bị kéo đến trước mặt họ. Tiết Chấn nhìn Đinh Mật rồi nhìn Lục Thời Miễn, cười bồi, giọng nhũn nhặn: “Lục tổng, Tiểu Mật, chuyện này do Tiết Ninh sai trước, hai người liệu có thể...”

“Không thể.” Lục Thời Miễn không chút lưu tình ngắt lời ông ta, lạnh lùng mở miệng, “Đáng lẽ năm đó Tiết Ninh đã nên trả giá khi làm ra chuyện như thế, nhưng cô ta không hề, lại còn kéo Đinh Mật vào. Chuyện này vốn đã kết thúc, song Tiết Ninh vẫn thấy chưa đủ, vậy hãy giải quyết triệt để đi.”

Nụ cười của Tiết Chấn cứng đờ lại, mặt Tiết Ninh lúc xanh lúc đỏ, cắn môi quay mặt đi, thậm chí không dám nhìn Lục Thời Miễn.

Lục Thời Miễn từ đầu đến cuối không nhìn cô ta lấy một lần, nói xong, anh dắt Đinh Mật đi.

Tiết Ninh đột nhiên ngẩng phắt đầu, hét với anh: “Đinh Mật hại tai tôi không còn nghe thấy gì, cô ta không sai ư? Dựa vào đâu mà cô ta vẫn có thể thuận buồm xuôi gió, trong khi tôi còn không tìm được công việc, tai phải bị điếc. Đã thế... dựa vào đâu mà tôi chỉ quen được những kẻ hỗn tạp, còn cô ta...”

Cô ta có thể ở bên một người đàn ông như Lục Thời Miễn.

Rõ ràng lúc nhỏ hai người cùng ở chung một phòng, cô ta cũng xinh đẹp.

Tại sao Đinh Mật càng ngày càng tốt đẹp, còn cô ta lại chẳng bằng một ai.

Đinh Mật trợn trừng mắt, Tiết Ninh đúng là đồ điên!

Đến tận bây giờ cô ta vẫn không biết bản thân đã hủy hoại những gì.

Lục Thời Miễn sầm mặt quay người, đôi mắt ngập tràn vẻ lạnh lẽo và xem thường: “Đừng so sánh với cô ấy, cô không xứng.”

Mặt Tiết Ninh trắng bệch.

Đến trưa, cuộc họp giữa các lãnh đạo trường kết thúc, hiệu trưởng nói với Lục Thời Miễn: “Cứ làm như lời em nói, phía nhà trường sẽ phối hợp với các em.”

Chiều ngày hôm ấy, trên weibo, một tài khoản luật sư danh tiếng đăng một bài viết dài công khai rõ ràng toàn bộ về khúc mắc gia đình Đinh Mật, vấn đề nguyện vọng đại học và ba vụ kiện năm ấy.

Chuyện này dấy lên một làn sóng to gió lớn trên mạng.

“Tiết Ninh gây ra chuyện như thế mà còn dám kiện lại? Đi chết đi được rồi.”

“Giờ thì hay rồi, mọi chuyện đều phơi bày, để xem sau này cô ta vác mặt ra ngoài kiểu gì. Đừng để tôi gặp cô ta, gặp một lần đánh một lần.”

“Mẹ kiếp, tức muốn điên! Thật, nếu là tôi, chắc chỉ hận không giết chết cô ta được.”

Theo đó, Nhất Trung Giang Châu ủy thác trang weibo tin tức chính thức của thành phố Giang Châu đăng một bài viết dài, nội dung bao gồm tất cả nội dung tài khoản luật sư nọ đã đăng, kèm theo nội dung phỏng vấn hiệu trưởng Nhất Trung.

Phóng viên: Chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến nhà trường, năm đó không tiết lộ, tại sao hiện tại phía nhà trường lại đồng ý đứng ra?

Hiệu trưởng: Bởi vì Đinh Mật cũng là học sinh của Nhất Trung. Những cố gắng của em ấy ngày đó không đạt được kết quả tốt nhất cũng là tiếc nuối của trường chúng tôi, sau này nhất định phải lấy chuyện này làm gương. Từ kỳ thi đại học năm 2007 trở đi, trường chúng tôi đã áp dụng cách thức đăng kí nguyện vọng chặt chẽ và cẩn thận hơn, không để sai lầm như vậy xuất hiện một lần nào nữa.

Phóng viên: Chuyện này quả thật là tiếc nuối của đời người.

Hiệu trưởng: Đúng vậy. Thế nên hy vọng mỗi một học sinh sắp tham gia kỳ thi đại học, bất kể các em là lớp 10, lớp 11 hay lớp 12, đều dốc hết toàn lực, không để cuộc đời lưu lại niềm tiếc nuối.

Chuyện này gây ảnh hưởng rộng khắp, dần dần, các miền tổ quốc lục tục công khai loại tin này, dường như mỗi năm đều có chuyện như vậy xảy ra, chẳng qua là chưa bị vạch trần.

Cư dân mạng bày tỏ, hy vọng nhà trường và phụ huynh cùng các học sinh đều lấy chuyện này làm gương.

Các trường đại học và cao đẳng tự kiểm tra lỗi hồng, phòng bị chuyện tương tự phát sinh.

Sau khi mọi chuyện phơi bày, Tiết Chấn gần như không còn mặt mũi gặp ai, hễ ra khỏi cửa là bị hàng xóm dòm ngó bằng ánh mắt khác thường, càng đừng nói đến những cuộc gọi không dứt từ bạn bè hàng xóm.

“Thì ra năm đó Tiết Ninh bị Đinh Mật đẩy xuống cầu thang là vì nguyên nhân này?”

“Con nhà tôi cũng sắp thi đại học, làm ra chuyện như vậy, đúng là quá độc ác.”

“Xem sau này ai dám lấy Tiết Ninh.”

Tiết Ninh ném hết máy tính và điện thoại, cả ngày không ăn không uống, chẳng dám bước chân ra khỏi cửa, chỉ trốn trong phòng khóc.

Tiết Chấn đi vào.

Tiết Ninh khóc lớn: “Bố, sau này con còn gặp mọi người thế nào...”

Không chỉ Giang Châu, cho dù đi đến thành phố khác, mọi người vẫn biết Tiết Ninh đã làm chuyện như vậy. Tất cả mọi người đều không bằng lòng làm bạn với cô ta, ngay cả nói chuyện với cô ta cũng không muốn...

Tiết Chấn nói: “Con về quê đi, sống với bà nội.”

Bà Tiết sống ở thị trấn, Tiết Ninh khóc thảm thiết: “Không được, cho dù về đó thì con cũng vẫn sẽ bị mọi người bàn tán, họ hàng chỗ bà chắc hẳn đã biết tin...”

Cô ta như chuột chạy qua đường, sau này phải sống thế nào?

Tiết Chấn không nhịn được mắng: “Thế con muốn thế nào? Ai bảo con xốc nổi làm chuyện như thế!”

Tiết Ninh khóc to: “Để con chết đi cho xong!”

Tiết Chấn thở dài thườn thượt, dường như già đi mấy tuổi. Đều tại ông, không dạy dỗ con cái cẩn thận. Đều tại ông.

...

Weibo Đinh Mật tăng thêm rất nhiều fans, nhận được đủ kiểu tin nhắn và bình luận. Họ bày tỏ sự đồng cảm và tiếc nuối với cô, ngoài ra còn rất nhiều người bị cảm động bởi sự kiên trì và dũng cảm của cô.

23 giờ ngày 1 tháng 1 năm 2016.

Đinh Mật đăng một bài lên weibo: Tôi ngược dòng sóng to, vượt qua gió lớn, dầu rằng đời còn tiếc nuối, nhưng những cố gắng của tôi sẽ không tan biến. Giữ gìn lòng lương thiện, nỗ lực tiến về phía trước, năm tháng sẽ trao cho tôi sự an bài tốt nhất. Chúc phúc mọi người.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 83

Sau khi đăng lên, bài viết nhanh chóng được hơn một vạn lượt chia sẻ. Giang Nhị cũng chia sẻ, cô vừa làm vậy, rất nhiều người trong giới cũng chia sẻ theo.

Ngày hôm sau, Truyền thông Anh Hoa cũng chia sẻ bài đăng này, bày tỏ chúc phúc.

Đinh Mật nhìn weibo chớp mắt, cái này tượng trưng cho Bùi Dịch chúc phúc cô và Lục Thời Miển phải không?

Đạo diễn tổ chức trình đài truyền hình thành phố C lại gọi điện thoại đến lần nữa, chân thành bày tỏ: “Nếu cô không muốn làm khách mời thường xuyên thì làm khách mời tham gia ghi hình kì đầu tiên được không?”

Thành khẩn như vậy, Đinh Mật cân nhắc nhiều lần, đồng ý làm khách mời tham gia ghi hình kỳ đầu tiên.

Cúp máy, Đinh Mật ra khỏi phòng ngủ, nghe thấy Lục Thời Miển đang ở trong phòng khách nghe điện: “Vâng, Tết ta con đưa cô ấy về... Cô ấy không sao. Con nói rồi mà, cô ấy tốt hơn trong tưởng tượng của mẹ rất nhiều.”

“Vâng, con sẽ nói với cô ấy.”

Đinh Mật đứng sau lưng anh, nghe hết toàn bộ.

Lục Thời Miễn cúp máy, quay người nhìn thấy cô, nhướn mày: “Nghe trộm?”

Đinh Mật bĩu môi: “Đâu có, anh không tránh em, em không thể nghe ư?” Cô ngừng giây lát, thoáng căng thẳng, “Mẹ anh gọi tới à?”

Bọn họ không đến Bắc Kinh, lại còn ầm ĩ chuyện lớn như thế, không biết họ sẽ nghĩ thế nào.

Lục Thời Miễn ngồi trên sofa, vắt chéo chân, vỗ chỗ bên cạnh. Đinh Mật bước tới nhìn chân anh: “Em muốn ngồi trên đùi anh.”

Lục Thời Miễn cúi đầu cười xì, duỗi chân ra, Đinh Mật ngồi lên, cười đắc ý.

Lục Thời Miễn lắc nhẹ chân, Đinh Mật suýt thì ngã, vội ôm chặt lấy cổ anh, lườm anh.

Khóe môi anh ngậm cười: “Mẹ anh nói em rất dũng cảm, bảo anh khen em mấy câu.”

Đinh Mật ngẩn ra: “Thật á?”

Lục Thời Miễn gật đầu.

Nguyên lời Tăng Du nói là: Mẹ đọc tin tức trên mạng rồi. Cô bé này quật cường hơn mẹ tưởng tượng rất nhiều, khó nói rõ là xấu hay tốt, nói chung là rất can trường, mẹ rất thích cô bé.

Cô gái nhỏ lập tức nở nụ cười, hàm răng trắng đều, má lúm ngọt lịm.

Lục Thời Miễn cầm lòng chẳngặng chọc chọc lúm đồng tiền bên khóe môi cô.

Hai hôm nay họ đều ở biệt thự, Quýt Béo gửi ở chỗ Lục Thời Phong. Chiều, hai người về nhà, lên tầng trên một chuyến.

Lục Thời Phong hiếm lắm mới được nghỉ phép, mới sáng sớm đã bị hai con mèo đánh thức, bởi vì chúng ngủ cùng anh. Mở cửa thấy Lục Thời Miễn và Đinh Mật, Lục Thời Phong nhướng mày: “Giải quyết xong hết mọi chuyện rồi?”

Lục Thời Miễn gật đầu, đi vào nhà.

Đinh Mật đi theo sau anh, nhìn thấy Quýt Béo và mèo quýt con trên thảm phòng khách. Mèo quýt con trông lớn hơn một chút, anh Lục đặt tên cho nó là Thịt Viên, thành anh em một nhà với cái tên Chà Bông của Quýt Béo...

Lục Thời Phong ôm mèo quýt con lên, ngồi xuống sofa, vắt chân, uể oải nghiêng đầu hỏi Đinh Mật: “Từ Khiên và Đỗ Minh Vy chia tay rồi?”

Đinh Mật ngẩn ra: “Sao anh biết ạ?”

Lục Thời Phong cười: “Anh với bạn mừng năm mới ở phòng bao bên cạnh, tối hôm ấy có thấy Từ Khiên.”

Một giờ sáng hôm ấy, hội Đinh Mật vừa tan, anh đi ra hút điếu thuốc, nhìn thấy xe hoa hồng ở phòng bên thì đoán được. Khi đó chỉ tùy tiện suy đoán, không ngờ hai người thật sự chia tay.

Lục Thời Miễn ôm Quýt Béo, kéo mũ áo Đinh Mật: “Đi thôi.”

Đinh Mật vội nói: “Anh Lục, chúng em về nhé.”

Lục Thời Phong gật đầu, lại dặn dò: “Lần sau gói sủi cảo nhớ để lại cho anh một ít.”

“Vâng.”

Đình Mật dứt lời liền bị Lục Thời Miễn dắt đi.

Ra cầu thang, Đình Mật dẫn đo hỏi: “Lục Thời Miễn, không phải anh Lục nhìn trúng Minh Vy rồi chứ?”

Lục Thời Miễn liếc cô: “Em nghĩ nhiều rồi.”

“Anh ấy hỏi như vậy...”

“Thuận miệng hỏi thôi.”

“Được rồi.” Đình Mật cũng không biết tại sao bản thân lại đột nhiên có suy nghĩ này.

Lục Thời Miễn chợt dừng trước mặt cô, vỗ vỗ vai, ra hiệu cho cô: “Lên đây.”

Đình Mật nở nụ cười trèo lên ôm cổ anh, hai chân quặp quanh eo anh.

Anh nâng hông cô, thả Quýt Béo xuống.

Quýt Béo lật đật theo sau lưng họ về nhà.

...

Một tuần sau, Đình Mật đến thành phố C ghi hình chương trình, không ngờ khách mời kỳ đầu tiên lại có Giang Nhị. Giang Nhị thấy cô thì rất vui, kéo cô đến phòng nghỉ ngồi trên sofa, cười híp mắt: “Không ngờ chị cũng đến chứ gì?”

Đình Mật cười: “Đúng vậy.”

Giang Nhị nói: “Lần trước cư dân mạng chê kỹ năng diễn thoại của chị quá kém. Đúng là hơi kém thật, nhưng cũng không đến nỗi kém quá chứ? Vậy nên chị đến đây cho những kẻ mắng chị bẽ mặt.”

Đinh Mật chớp chớp mắt, cười đùa: “Kỹ năng diễn thoại của chị tốt rồi, phải chăng em đã có thể thôi việc?”

“Sao có thể.”

Hiệu suất lồng tiếng của cô không thể so sánh được với một diễn viên lồng tiếng chuyên nghiệp. Một bộ phim truyền hình, Đinh Mật lồng tiếng mất một tuần, còn cô có lẽ phải cần đến một tháng.

Buổi chiều quay thử, Đinh Mật không thấy có Diệp Cầm, cô nghi hoặc. Trước kia Đỗ Minh Vy nói với cô, nếu cô không tham gia, tổ chương trình sẽ chọn Diệp Cầm thay thế, song bây giờ người đến lại là một tiểu hoa (*) nổi tiếng trong giới CV (**).

(*) Tiểu hoa: hiểu đơn giản là nữ diễn viên trẻ xinh đẹp có danh tiếng.

(**) Giới CV (character voice): giới lồng tiếng.

Giang Nhị tựa sát lại hóng chuyện với cô: “Em biết Diệp Cầm chứ? Trước kia cư dân mạng anti em, cô ta thuộc thành phần chủ lực đấy. Tổ chương trình vốn định mời cô ta làm khách mời thường xuyên, nhưng không biết tại sao lại đột nhiên đổi người.”

“Em biết, quen biết hai ba năm rồi, từng hợp tác mười mấy lần.”

Đinh Mật không ngờ Diệp Cầm lại làm ra những chuyện đó, quả nhiên lòng người khó dò.

Chương trình ghi hình rất thuận lợi, khi kết thúc, đạo diễn còn muốn giữ cô lại, song Đinh Mật từ chối.

Lúc tẩy trang, Giang Nhị hỏi: “Sao em từ chối? Một cơ hội rõ tốt.”

Đinh Mật cúi đầu cười: “Sau này em sẽ không tham gia ghi hình chương trình nữa, đây là lần cuối cùng.”

Giang Nhị ngẩn ra, cũng có phần hiểu được. Điện thoại cô bỗng đổ chuông, là tin nhắn của Bùi Dịch. Cô mở ra đọc, quay qua nhìn Đinh Mật: “Bùi Dịch rủ cùng nhau ăn khuya.”

Đinh Mật nhướn mày: “Anh ấy hẹn riêng chị à?”

Giang Nhị hừ lạnh: “Không, anh ta bảo chị gọi em, anh ta không gọi được.”

Đinh Mật không lập tức đồng ý, đợi nhân viên trang điểm đi rồi, lúc chỉ còn hai người cô mới hỏi nhỏ: “Chị thích học trường?”

“Ma nào thèm thích anh ta, lưu manh giả danh tri thức.”

Giang Nhị quyết không thừa nhận.

Đinh Mật cười: “Hai người đi đi, em phải về nghỉ ngơi, ngày mai bay sớm.”

“Vội về thế?”

“Vâng, mai Lục Thời Miễn phải đi Mỹ.”

Quang Ảnh xin lên sân chứng khoán, có vốn nước ngoài đổ vào, Lục Thời Miễn và Từ Khiên có lẽ sẽ phải đi hơn một tuần. Cô muốn về kịp buổi sáng để gặp anh.

Hai người khoác tay nhau ra khỏi đài truyền hình, Bùi Dịch đứng ngoài cửa đẩy gọng kính, nhìn Đinh Mật: “Đinh Mật, không đi thật à?”

Đinh Mật đẩy Giang Nhị lên phía trước, cười nói: “Hai người đi đi.”

Giang Nhị ngoái đầu lờm cô. Đừng như thế có được không? Cho dù cô thích Bùi Dịch thì cũng phải để Bùi Dịch chủ động theo đuổi cô, đừng hòng cô chủ động sán đến.

Đình Mật nhìn Giang Nhị ra hiệu: Cố lên.

Bùi Dịch vừa trông là biết, nhìn sang Giang Nhị.

Giang Nhị hừ lạnh: “Nhìn gì mà nhìn, đừng tưởng Đình Mật không đi thì bữa này coi như bỏ, bản tiểu thư vẫn muốn ăn.”

Bùi Dịch không vui: “Được rồi, không mất bữa của em đâu.”

Anh quay đầu nhìn Đình Mật: “Anh đưa em về khách sạn.”

“Không cần đâu, tổ chương trình có xe tiện đường đưa em.” Đình Mật giục, “Hai người mau đi đi không lát nữa đám săn ảnh lại đến.”

Giang Nhị đeo khẩu trang đi trước.

Bùi Dịch liếm mép, thoáng nhìn Đình Mật, cũng đi.

Mười giờ sáng ngày hôm sau, Đình Mật ra khỏi sân bay, Lục Thời Miển đã đứng bên ngoài chờ cô. Cô không mang vali mà chỉ khoác một chiếc túi, nhanh nhẹn đi đến trước mặt anh.

Lục Thời Miển vò tóc cô, cúi đầu cười: “Đi thôi.”

Đình Mật lầm bầm: “Bảo anh không cần đến đón em mà, anh phải bay mười mấy tiếng đấy.”

Lục Thời Miển bay lúc một giờ chiều, đưa cô về nhà thì chẳng mấy nữa lại phải ra sân bay.

“Anh rảnh.”

Lục Thời Miển lười biếng đáp.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời ấm áp như mạ một tầng sáng lên bóng dáng cao lớn của anh.

Đinh Mật mỉm cười, đột nhiên nhào tới ôm anh từ phía sau.

Lục Thời Miễn khựng lại, quay đầu.

“Đinh Tiểu Mật, em làm gì đấy?”

“Ôm anh cái thôi.”

“Về rồi ôm.”

“Ồ...”

Người đàn ông của cô không thích thân mật nơi công cộng.

Về đến nhà, Lục Thời Miễn đê Đinh Mật lên cửa hôn, hôn đến mức thân thể cô mềm nhũn, yếu ớt ôm cổ anh. Anh bất chợt ngừng lại, cúi đầu nhìn cô.

Đinh Mật khe khẽ thở gấp: “Sao vậy?”

Lục Thời Miễn nhìn cô, cười như không cười: “Không có gì, anh chỉ đang nghĩ thời gian liệu có đủ.”

“Sao?” Giây tiếp theo, cô hiểu ra.

Lập tức nghe thấy anh thấp giọng nói: “Liệu có đủ để làm một lần.”

“Thử xem?” Anh lại hôn cô, “Nhé?”

“Nếu không đủ thì phải làm sao?” Đinh Mật run rẩy hỏi.

Anh thường lâu như vậy, bây giờ mấy giờ?

“Em cố gắng một chút là được.” Người đàn ông cười khẽ, bế cô lên đi về phía phòng ngủ.

Đinh Mật cực kỳ cố gắng quấn chặt eo anh, sử dụng tất cả kỹ xảo có được để hôn anh, kích thích anh.

Quýt Béo mò đến quấy rối, bị ai đó đá ra, nhốt ngoài phòng ngủ.

Kết thúc, Lục Thời Miễn đi tắm qua một lượt, mặc quần áo tử tế, vỗ vai người nằm trên giường, buồn cười: “Đinh Tiểu Mật, anh phải đi đây.”

Đinh Mật ló đầu ra khỏi chăn, mặt đỏ rực: “Em đợi anh về.”

Lục Thời Miễn vò mái tóc mềm như nhung của cô, khước môi cong lên: “Ừ.”

Nghe tiếng đóng cửa, Đinh Mật nằm trên giường nửa mê nửa tỉnh. Điện thoại đổ chuông.

Cô lấy điện thoại, là Đỗ Minh Vy gọi tới.

Đỗ Minh Vy nói: “Mày về rồi phải không?”

Đinh Mật trở mình: “Ừm, sao vậy?”

Đỗ Minh Vy: “Mày đi dọn đồ với tao đi.”

Sau khi chia tay với Từ Khiên, cô vẫn luôn ở biệt thự nhà mình, bố mẹ hai bên đều đã biết chuyện hai người chia tay. Bố cô nói: “Lúc đầu sống chết đòi ở bên nhau, bây giờ đồng ý rồi, Từ Khiên cũng ra hình ra dáng, lại đòi chia tay? Không hiểu nổi con nghĩ cái gì.”

Đồ đạc của cô vẫn ở trong căn hộ của hai người. Sau khi chia tay, Từ Khiên đến đài truyền hình tìm cô mấy lần, cô mãi chưa có cơ hội đến dọn đồ đi.

Đinh Mật ngẩn người, hiểu ra.

Đỗ Minh Vy muốn chuyển đồ đi nhân lúc Từ Khiên ra nước ngoài.

Đinh Mật thở dài, dậy chỉnh trang bản thân rồi lái xe đến tiểu khu Đỗ Minh Vy và Từ Khiên từng ở. Đỗ Minh Vy đã đợi sẵn dưới tòa nhà.

Đinh Mật đóng cửa xe, đi về phía cô.

Đỗ Minh Vy mỉm cười: “Đi thôi.”

Đinh Mật khoác tay cô: “Thật sự phải chấm dứt sao?”

Đỗ Minh Vy gật đầu: “Ừ.”

Đinh Mật không nói gì nữa. Hai người cùng nhau lên tầng. Đỗ Minh Vy mở cửa, nhìn khắp căn hộ một lượt. Nơi này mới được mua chưa đến hai năm, Từ Khiên mua, kí tên cô.

Đỗ Minh Vy cúi đầu, chặt đứt tình cảm mười năm, thật sự là rút gân gọt xương.

Đinh Mật khẽ hỏi: “Minh Vy, mày xem hết đoạn video kia chưa?”

Đoạn video cầu hôn của Từ Khiên ngày hôm ấy.

Đỗ Minh Vy thoáng cười: “Không cần, dù không xem tao cũng có thể đoán được anh ấy định nói gì, những gì nên nói thật ra đã nói cả rồi, chỉ là tao không vượt qua nổi khúc mắc này thôi. Tao biết mày muốn nói mười năm quá đáng tiếc, tao cũng thấy vậy, nhưng tao không hối hận, giống như mày không hối hận đã dùng hai năm đổi lấy một năm của Tiết Ninh, không hối hận đã từng chia tay với Lục Thời Miễn.”

Đinh Mật hít sâu một hơi.

Đỗ Minh Vy đi vào phòng ngủ, xách vali ra, bắt đầu thu dọn.

Không cần thì bỏ, cần thì xếp vào vali.

Thoáng cái, căn nhà trống đi một nửa, thiếu mất đồ đạc của phụ nữ, ngôi nhà trở nên thật lạnh lẽo.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 84

Khoảng thời gian Lục Thời Miễn ở Mỹ, Đình Mật nhận thêm hai công việc, bận bịu xong xuôi thì cũng đến cuối tháng. Căn hộ trước kia Đình Mật muốn cho thuê lại đã tìm được khách, đối phương định sang năm mới chuyển đến. Ký hợp đồng và nhận tiền cọc từ khách thuê xong, Đình Mật thu dọn hết đồ đạc còn dư lại, kéo vali đóng cửa.

Vừa ra khỏi thang máy thì điện thoại đổ chuông, Chu Thanh gọi tới.

Đình Mật vừa đi vừa nghe: “Mẹ, có chuyện gì ạ?”

Chu Thanh cười: “Con đến Bắc Kinh ăn Tết phải không? Mẹ chuẩn bị cho con ít đồ mang đi, lần đầu tiên gặp phụ huynh nhà trai, không thể thiếu sót cấp bậc lễ nghĩa.”

Đình Mật mím môi, cúi đầu nhìn mặt đất: “Không cần đâu, con với Lục Thời Miễn đã chuẩn bị xong mọi thứ rồi.”

Chu Thanh lặng im mấy giây, thở dài: “Vậy thì tốt, có Tiểu Lục rồi mẹ cũng yên tâm.” Bà đoạn ngừng, “Tiểu Mật, khi nào từ Bắc Kinh trở về con hãy dẫn Tiểu Lục đến đây ăn một bữa cơm mừng năm mới.”

“Vâng.”

Đình Mật đồng ý. Cô biết Chu Thanh vẫn luôn muốn bù đắp những sai lầm năm ấy, nhưng chuyện đến hôm nay, quan hệ mẹ con hai người đã nhạt

như nước, rất khó thân thiết lại. Song dầu sao bà vẫn là mẹ cô, cô vẫn sẽ đi thăm bà vào dịp lễ tết, đầy đủ nghĩa vụ nên có.

Buổi tối, Đinh Mật nấu sủi cảo, trò chuyện qua video với Lục Thời Miễn.

Lục Thời Miễn vừa ngủ dậy, anh đặt điện thoại trên bàn, tóc hơi rối, thần sắc uể oải, cặp mắt một mí cong cong cực kỳ quyến rũ. Đinh Mật ôm Quýt Béo cọ mặt, cười tí mắt: “Lục Thời Miễn, em nhớ anh rồi.”

Lục Thời Miễn vén chăn ra, nhếch môi cầm điện thoại đến. Anh liếc nhìn, khuôn mặt ngổ tào của Quýt Béo chiếm hết hơn nửa màn hình, Đinh Mật chỉ lộ được đôi mắt, bèn nói: “Em đặt Quýt Béo xuống.”

Đinh Mật mù mờ: “Sao vậy? Em cho anh gặp nó mà.”

“Mặt quá to, không nhìn thấy em.”

Anh lười biếng đáp, cầm điện thoại đi vào nhà tắm.

Đinh Mật cười khúc khích, đặt Quýt Béo mặt to xuống bên cạnh. Ủm, thế này là ổn rồi chứ.

Anh đánh răng rửa mặt cạo râu, Đinh Mật vẫn luôn dán mắt nhìn, nói lú lo không ngừng. Anh đáp ngắn gọn mấy câu, bỏ khăn mặt xuống, đoạn cúi đầu quay người, đột nhiên liếc cô: “Tắt máy đi.”

Đinh Mật vẫn chưa nói xong: “Tại sao?”

Lục Thời Miễn cười xấu xa: “Hay là em muốn nghe tiếng nước?”

Đinh Mật: “...”

Đỏ mặt tắt máy.

Ai thèm xem anh tiểu chứ...

Sáng ngày hôm sau, Đinh Mật mở máy tính tìm kiếm, cô tìm thấy video phỏng vấn của Lục Thời Miễn, đều từ truyền thông nước ngoài. Anh mặc Âu phục đen, tuần tú cao lớn, hơi cúi đầu nhìn về phía ống kính. Ống kính đột nhiên quét đến tay anh, tay người đàn ông thon dài sạch sẽ, khớp đốt rõ ràng, nhưng không có nhẫn.

Phóng viên hỏi: “Anh Lục vẫn chưa kết hôn?”

Lục Thời Miễn dùng giọng Mỹ đúng chuẩn đáp: “Chưa. Nhưng tôi có vợ sắp cưới rồi.”

Đinh Mật tròn xoe mắt, cô thăng cấp thành vợ sắp cưới rồi á? Ngẫm nghĩ, đối mặt với truyền thông, có lẽ vợ sắp cưới nghe chính thức hơn, đáng tin cậy hơn, cũng có lợi cho hình tượng một người đàn ông thành công hơn.

Cô vui vẻ chấp thuận.

Khi Lục Thời Miễn trở về, Đinh Mật ra sân bay đón anh, hai người xa cách gần nửa tháng, cô đứng giữa dòng người tấp nập, kiễng mũi chân, từ xa trông thấy hai người đàn ông cao lớn đi ra.

Lục Thời Miễn cũng đã nhìn thấy cô, mắt ngậm cười đi tới.

Từ Khiên liếc nhìn, mím chặt môi.

Người đàn ông đi đến trước mặt cô, Đinh Mật cười hớn hở ngẩng đầu nhìn anh. Lục Thời Miễn vò tóc cô, ôm vai cô nhìn sang Từ Khiên: “Bọn tao tiễn mày nhé?”

Từ Khiên mím môi: “Không cần, tao bắt xe về.”

Đình Mật nhìn anh, ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn nói: “Mấy ngày trước tớ đã đi chuyển đồ với Minh Vy.”

Từ Khiên cup mi che giấu sự mệt mỏi và mất mát nơi đáy mắt: “Tôi biết, cô ấy đã nhắn tin cho tôi.”

Anh không nói gì nữa, quay người bỏ đi.

Đình Mật ngoái đầu nhìn anh, mấy giây sau, bị một bàn tay to lớn phủ lên đầu kéo về.

Người đàn ông ôm vai cô, dồn một nửa trọng lượng cơ thể lên cô: “Về nhà thôi, mệt muốn chết.”

Bận bịu mười mấy ngày rồi lại ngồi máy bay mười mấy tiếng, đằng trước có hai đứa trẻ ồn ào suốt, anh căn bản không nghỉ ngơi được chút nào, thực sự rất mệt. Lên xe, anh ngã ghế về phía sau và hạ thấp một chút, uể oải tựa lưng vào.

Đình Mật nắm vô lăng, vươn tay sờ tóc anh, rất mềm.

Lục Thời Miễn túm tay cô kéo một cái, Đình Mật ngã vào lòng anh, ngẩng đầu nhìn anh.

Lục Thời Miễn cúi đầu liếc cô, Đình Mật cười sấn đến hôn lên môi anh: “Lục Thời Miễn, anh nhớ em không?”

Anh không trả lời, Đình Mật hừ một tiếng, vừa định ngồi về chỗ thì bị anh đè giữ sau gáy, hôn càng thêm sâu.

Về đến nhà, anh lại đè cô lên cửa hôn một hồi, Đình Mật bị hôn đến độ mềm nhũn người, khe khẽ thở gấp: “Không phải anh mệt sao?”

Người nọ vui trên cổ cô, khẽ cười thành tiếng, đoạn đứng thẳng dậy đi tắm rửa, ngủ một giấc bù lệch múi giờ.

Ăn tối xong không lâu, Đinh Mật ôm Quýt Béo làm tổ trên sofa, cùng anh xem chương trình ghi hình lần trước. Lúc chiều được một nửa, Đinh Mật xáp đến hôn anh một cái, sau đó bị anh giữ lại không buông.

Ai nói anh không nhớ cô?

...

Mồng 7 tháng 2, trước giao thừa một tối, hai người thu dọn đồ đạc để sáng hôm sau bay đến Bắc Kinh.

Đinh Mật ngồi trên thảm sắp xếp quần áo, điện thoại đặt bên cạnh, nhóm chat trên weixin đổ chuông không ngừng. Sắp đến Tết, lớp 11(1) lại huyên náo thảo luận chuyện tụ tập năm nay.

Tào Ngự: Đinh Mật và Lục Thời Miễn làm lành rồi nhỉ? Nên tụ tập chúc mừng cái chứ.

Tưởng Tân Tử: Người ta làm lành liên quan gì đến cậu, cần cậu chúc mừng chắc.

Tào Ngự: ...

Song vẫn rất nhiều người tán thành tụ tập. Họp lớp thì năm nào cũng có, nhưng sau khi Lục Thời Miễn chia tay với Đinh Mật, anh chỉ tham gia đúng một năm đầu, mục đích là ép mọi người xóa video say rượu kia đi, còn mấy năm sau anh đều không tham gia nữa.

Lục Thời Miễn có khả năng kêu gọi nhất định trong lớp, anh không đi, nhiều người cũng không đi, họp lớp mấy năm qua khá buồn tẻ.

Trương Luân: Thống kê xem có bao nhiêu người tham gia nào.

Có người hỏi: Đinh Mật và Lục Thời Miễn đâu?

Đinh Mật xếp quần áo vào vali, đoạn nhìn Lục Thời Miễn đang viết chương trình: “Anh tham gia họp lớp không?”

Lục Thời Miễn gõ bàn phím, không quay đầu, thờ ơ hỏi: “Em muốn đi?”

Đinh Mật lắc đầu: “Em không biết...”

Mọi người trong nhóm đã bắt đầu ồn ào, dường như biết chắc Đinh Mật và Lục Thời Miễn nhất định sẽ tham gia, rất nhiều người báo danh. Hầu hết các bạn trong lớp đều tham gia, chỉ thiếu mấy người họ.

Qua một lát, Đỗ Minh Vy nhả trong nhóm: Tôi đi.

Đinh Mật ngẩn ra, nhắn tin riêng cho Đỗ Minh Vy: Mà đi à?

Vừa chia tay với Từ Khiên không lâu, hai người gặp nhau liệu có lúng túng? Liệu có khó chịu? Đinh Mật hơi lo lắng.

Đỗ Minh Vy gửi một cái mặt cười đáp: Đều ở Giang Châu, có thể trốn cả đời không? Càng trốn càng khó xử, chi bằng cứ thoải mái một chút.

Đinh Mật thoáng nhẹ nhõm, đáp trong nhóm lớp: Tổ với Lục Thời Miễn báo danh.

Thẩm Giai gia nhập cuộc trò chuyện, cuối cùng quyết định họp lớp vào mùng Sáu Tết. Nhưng ăn ở đâu lại là vấn đề. Ăn ở đâu bây giờ? Mọi người đang bàn tán ầm ĩ, Bành Oánh bình thường rất ít khi nói gì bỗng nhả một tin: Đến quán tớ mở đi, tớ mời các cậu ăn cơm.

Trong nhóm thoáng lặng thinh.

Thẩm Giai gõ một chuỗi dấu chấm hỏi: Bành Oánh, cậu mở nhà hàng á? Tổ tưởng cậu làm giáo viên tiểu học?

Bành Oánh: Tổ từ chức rồi, mới mở nhà hàng năm ngoái. Các cậu đến đi, tổ sẽ chuẩn bị đồ ăn trước, năm mươi suất.

Nhóm lớp: ...

Tần Dạng đột nhiên nhảy ra: Bành Oánh nấu ăn ngon lắm, tháng trước tôi ra ngoài làm nhiệm vụ vô tình vào quán cậu ấy. Nhưng mà tận 50 người á? Lớp mình chỉ có 45 người thôi mà?

Thẩm Giai: Cả thầy cô nữa.

Bành Oánh: Ừm!

Thẩm Giai gửi một biểu cảm lo âu: 50 người, Bành Oánh, cậu... làm được không?

Bành Oánh: Được!!

Hai dấu chấm than trông tràn đầy hăng hái. Đinh Mật không nhận được bật cười, đáng yêu thật. Cô bất giác mong chờ lần họp lớp này.

...

Hồi lớp 12 điền nguyện vọng xong, Đinh Mật từng nói với Lục Thời Miễn, cô rất muốn biết cảm giác sống ở tứ hợp viện nằm trong một con ngõ nhỏ ở Bắc Kinh là thế nào. Sau nhiều năm, Lục Thời Miễn hiện thực hóa ước mong của cô năm ấy.

(*) Tứ hợp viện còn được gọi là Tứ hợp phòng, là một hình thức kiến trúc tổ hợp của nhà dân vùng Hoa Bắc Trung Quốc, với bố cục là xây nhà bao quanh một sân vườn theo bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, thông thường gồm có nhà chính tọa Bắc hướng Nam, nhà ngang hai hướng Đông – Tây và nhà đối diện với nhà chính, nhà bốn phí bao quanh sân vườn ở giữa, cho nên được gọi là Tứ hợp viện. (Nguồn: vietnamese.cri.cn)

Ông bà ngoại Lục Thời Miễn là người gốc Bắc Kinh, vẫn luôn sống trong tứ hợp viện nằm nơi ngõ hẻm.

Ra khỏi sân bay, Lục Thời Miễn lái xe về ngõ.

Trên đường, Đinh Mật không nhịn được nói: “Lục Thời Miễn, anh nói mấy câu tiếng Bắc Kinh cho em nghe đi.”

Lục Thời Miễn cầm vô lăng, liếc cô một cái, không thèm để ý.

Đinh Mật cũng không buồn, nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô ở Bắc Kinh một năm, nhưng Bắc Kinh quá rộng lớn, vẫn còn rất nhiều nơi cô chưa từng đến, càng không thân quen.

Lục Thời Miễn coi như nửa người Bắc Kinh, lại từng sống ở Bắc Kinh nhiều năm, anh rất quen thuộc nơi này. Lái xe vào ngõ khoảng mấy trăm mét thì không vào được nữa, anh tìm một nơi đỗ xe, đoạn xách hai chiếc vali lớn xuống, một vali quần áo, một vali quà cáp.

Đinh Mật nhìn quanh, ngoài cổng các ngôi nhà ở đây đều treo đèn lồng đỏ, trên cổng dán chữ Phúc, kéo dài từ đầu ngõ đến cuối ngõ, ngập tràn không khí mừng vui.

Trẻ con trong ngõ hết chạy tới chạy lui nô đùa rồi lại vây quanh một sạp mút quả di động. Đinh Mật đứng cạnh xe nhìn xa xa.

Lục Thời Miễn bước đến bên cạnh cô: “Đi thôi.”

Đinh Mật: “Em xách giúp anh một cái.”

“Không cần.”

“Cần chứ, không thì anh lấy đâu ra tay nắm tay em.”

Cô giành lấy một chiếc, nắm tay anh đi.

Lục Thời Miễn cười bất đắc dĩ, đi theo cô. Lúc đi đến trước sạp mứt quả, Đinh Mật thoáng dừng lại, anh cúi đầu hỏi: “Muốn ăn?”

Đinh Mật dán mắt vào chúng: “Ăn một xiên.”

Cô thích ăn cái này.

Lục Thời Miễn đi tới, lấy ví: “Tôi lấy một xiên, bao nhiêu tiền?”

Anh nói tiếng Bắc Kinh, Đinh Mật không kịp được vui vẻ, chẳng phải không chịu nói cho cô nghe ư?

Đồ nói một đằng làm một nẻo.

Lục Thời Miễn không thích ăn thứ đồ vừa chua vừa ngọt ngấy này, kéo cô đi: “Em tự ăn đi.”

Đến trước cổng, Đinh Mật vừa hay ăn hết xiên mứt quả, cô mím môi, hơi căng thẳng.

Lục Thời Miễn đẩy cổng, trong sân có hai cụ già mặc áo lông đang ngồi trên ghế, họ nghe tiếng nhanh chóng quay sang, cười nhìn hai người: “Tiểu Miễn về rồi à.”

Dứt lời liền đứng dậy.

Hiển nhiên là cố ý ở ngoài sân đợi họ.

Đinh Mật ló đầu ra sau lưng anh, mím môi cười. Lục Thời Miễn cười chào ông bà ngoại, đoạn cúi đầu nhìn cô: “Em chào đi.”

Đinh Mật ngoan ngoãn chào: “Cháu chào ông bà ạ.”

Hai ông bà tươi cười niềm nở, bà kéo tay cô, quan sát cô, cười gật đầu: “Cô bé xinh thật, trông rất phúc hậu.”

Cửa nhà đột nhiên mở ra, một người phụ nữ trung niên cao gầy, mắt một mí, mình đầy khí chất đứng đó.

Lục Thời Miễn ôm vai Đinh Mật: “Mẹ ạ.”

Đinh Mật vội chào: “Cháu chào cô ạ.”

Đây là lần đầu tiên Đinh Mật gặp mẹ anh. Lục Thời Miễn khá giống mẹ, nhất là đôi mắt một mí cong cong kia, trông có vẻ lạnh nhạt, không dễ thân cận lắm.

Đinh Mật giật thót.

Tăng Du nhìn cô, gật đầu: “Vào trong ngồi đi, ngoài trời lạnh.”

Họ đến không sớm không muộn, cơm tất niên đã được chuẩn bị xong, đầy một bàn ăn lớn mang hương vị thuần Bắc Kinh, rất phong phú.

Hồi nhỏ Đinh Mật từng theo Chu Thanh đến nhà họ Tiết mừng năm mới một lần, sau này thì toàn ở nhà một mình, căn bản không có cơ hội thân quen với bề trên, thế nên trước mặt họ cô thường rất thận trọng.

Bà ngoại cười nheo mắt kéo cô ngồi vào bàn tròn, nói: “Tiểu Mật à, mấy ngày trước bà với ông thấy cháu trên TV rồi, trong mấy cô gái đó, cháu xinh xắn nhất đấy.”

Đinh Mật được khen đỏ mặt: “Cảm ơn bà ạ.”

Lòng thầm thở phào, bà ngoại hình như rất thích cô.

Ông ngoại gọi: “Nào, ăn cơm đi, hai đứa đói rồi nhỉ.”

Lục Thời Miễn lấy một miếng bánh phở cuốn với vịt quay rồi đưa cho cô, Đinh Mật nhận lấy, lại đưa cho bà ngoại ngồi bên cạnh: “Bà, bà ăn đi ạ.”

Bà ngoại cười càng vui vẻ: “Cháu ăn đi, rằng bà không tốt, không ăn nổi cái này.”

Đinh Mật thoáng nhìn Lục Thời Miễn, cúi đầu tự ăn.

Đinh Mật ăn bữa cơm này cực kỳ vui vẻ, mấy năm qua cô chỉ có một mình, đã rất lâu không được mừng năm mới náo nhiệt như thế, dần buông lỏng sự câu nệ. Ông bà ngoại Lục Thời Miễn tốt hơn trong tưởng tượng của cô rất nhiều.

Tăng Du ít nói chuyện, nhưng hình như cũng không ghét cô.

Ừm, vậy là đủ rồi.

Tốt hơn Lục Hào một mực muốn tác hợp cho Lục Thời Miễn và Khương Khả Du rất nhiều.

Ăn xong, Tăng Du hỏi họ: “Tối nay hai đứa ở đây hay qua chỗ Tiểu Miễn?”

Lục Thời Miễn có một căn hộ ở Bắc Kinh, anh vốn định đưa cô về bên đó, nhưng liếc sang Đinh Mật đang trò chuyện xem TV với ông bà ngoại, anh lại cười nói: “Tối nay bọn con ở đây.”

Phòng ngủ đã được thu dọn sạch sẽ.

Ông bà ngoại đã cao tuổi, xem đêm mừng xuân đến hơn mười giờ thì không chịu được nữa phải đi ngủ. Tăng Du nhìn họ, cũng quay về phòng.

Đinh Mật ngồi trên sofa, đến lúc chắc chắn không còn ai nữa mới dám thả lỏng cơ thể tựa đầu vào vai anh, thở hắt ra: “Căng thẳng chết em mất.”

Lục Thời Miễn vò tóc cô, cười xì: “Trông bộ dạng không có tiền đồ của em kìa, đã bảo em không cần căng thẳng còn gì.”

Đinh Mật bữu môi, nói: “Mẹ anh có vẻ nghiêm.”

Lục Thời Miễn cúi đầu liếc cô: “Em sợ?”

Đinh Mật lắc đầu rồi lại gật đầu: “Hơi hơi.”

“Sợ gì, đâu ai ăn thịt em.”

“...”

Đinh Mật nghĩ bụng: Không phải anh gặp phụ huynh, anh đương nhiên không sợ.

Đêm khuya, Đinh Mật nằm rúc trong lòng Lục Thời Miễn, mơ mơ màng màng: “Lục Thời Miễn, sáng mai anh nhớ gọi em dậy sớm nhé.”

Lục Thời Miễn cúi đầu: “Em muốn làm gì?”

Đinh Mật ngáp dài: “Bài ngoại bảo sáng mai gói sủi cỏ, anh phải nhớ đấy.”

“Ừ.”

Đinh Mật thỏa mãn nép mình trong lòng anh ngủ yên ổn.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 85

Sáng ngày hôm sau, Đinh Mật tỉnh dậy lấy điện thoại xem giờ – 9 rưỡi! Cô suýt nữa nhảy dựng lên! Cô hết hoảng vội vàng mặc quần áo. Lục Thời Miển đẩy cửa đi vào, nhướn mày: “Tỉnh rồi?”

Đinh Mật tức muốn chết, lườm anh: “Sao anh không gọi em!”

Đã nói 8 giờ nhất định phải gọi cô, vậy mà để muộn gần một tiếng rưỡi.

Lục Thời Miển đi tới, vươn tay ra, Đinh Mật đánh anh một cái, khốn kiếp! Lục Thời Miển nhếch môi nắm lấy tay cô, giải thích: “Bà bảo anh đừng gọi em.”

Đinh Mật nhích đến mép giường, đi dép, lẩm bẩm oán trách: “Kể cả vậy thì anh cũng không thể làm thế, sẽ khiến em có vẻ rất vô phép tắc.”

Lục Thời Miển cười xì, vò tóc cô: “Không ai để ý vậy đâu, em nghĩ nhiều rồi.”

Đinh Mật đẩy anh ra, Lục Thời Miển lùi lại một bước, tựa vào tủ đồ cạnh giường, cúi đầu nhìn cô. Đinh Mật vuốt tóc đi ra đến cửa, bất chợt ngừng bước, quay đầu nhìn anh, lí nhí: “Anh đi ra với em...”

Cô gái dậy muộn ngại gặp mọi người.

Lục Thời Miển nhìn cô, đùa giỡn: “Cầu xin anh đi.”

Đinh Mật đỏ mặt, nhớ đến những lúc không thích hợp với thiếu nhi nào đó, anh rất thích nói như vậy, cô... không cần xin!

Cô gái nhỏ quay lưng đẩy cửa đi ra.

Lục Thời Miễn cúi đầu mỉm cười, đứng thẳng dậy đi theo sau cô.

Bà ngoại và Tăng Du đã gói sủi cỏ được một nửa, Đinh Mật ngưỡng ngùng đi tới, nhìn họ: “Bà, cô, xin lỗi cháu dậy muộn ạ... Cháu rửa tay xong sẽ ra gói cùng mọi người ngay.”

Bà ngoại cười nheo mắt ngẩng đầu nhìn cô: “Bà bảo Tiểu Miễn đừng gọi cháu đó, mau đi rửa mặt đi, bữa sáng vẫn còn nóng đấy.”

Đinh Mật cảm động. Lục Thời Miễn đứng sau ôm vai cô, kéo cô đi, cúi đầu nói: “Đi thôi.”

Anh đưa cô vào nhà vệ sinh, nhàn nhã tựa người bên cửa.

Đinh Mật vẫn đang giận anh, vừa tức tối đánh răng, miệng đầy bọt, vừa lườm anh qua tấm gương. Lườm qua lườm lại, đối diện với đôi mắt ngậm cười của anh, cô lại không kìm được phì cười, nhổ bọt kem ra.

Tối, Lục Thời Miễn đưa Đinh Mật về căn hộ của mình.

Ba phòng ngủ hai phòng khách, trang trí ấm cúng, không giống phong cách của anh lắm, là kiểu mà cô thích. Căn hộ này được Lục Thời Miễn mua hồi năm nhất đại học, tính toán Đinh Mật tốt nghiệp xong sẽ chuyển đến đây, vậy nên lúc trang trí anh đã chọn phong cách cô thích. Chỉ không ngờ chưa đợi được đến khi tốt nghiệp, hai người đã chia tay.

Đinh Mật nhìn căn hộ là hiểu ngay, quay người ôm anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Lục Thời Miễn.”

“Ừm?”

“Phòng vấn hôm đó anh nói em là gì của anh?”

Đình Mật then thùng cất tiếng. Dù sao chuyện kết hôn cô vẫn hy vọng là anh chủ động.

Lục Thời Miễn hiểu ra, nửa cười nửa không cúi đầu nhìn cô: “Gì cái gì?”

Đình Mật biết anh cố tình trêu cô, tức giận lườm anh. Vờ vịt! Anh cứ vờ vịt đi!

Cô nhìn ngó khắp nơi, liếc thấy trên bàn có một quyển album ảnh, Đình Mật cầm nó lên mở ra xem, phát hiện bên trong có mấy tấm ảnh chụp Lục Thời Miễn hồi đại học, có tấm là chụp với bạn cùng phòng, có tấm đứng trên bục nhận giải, vân vân.

“Hai người này là bạn cùng phòng của anh à? Tên là gì vậy?” Cô chỉ vào hai nam sinh hỏi.

“Ừ, đây là Trương Vy, còn đây là Ngụy Tông.” Trương Vy đưa album ảnh này cho anh bảo giữ lại làm kỷ niệm, khi ấy Lục Thời Miễn tùy tiện ném trên bàn, bản thân chưa từng mở xem. Anh cười như không cười nhìn cô, “Họ hiệu kỳ về em rất nhiều năm rồi, nếu không đúng dịp Tết, bọn họ đều về quê, chắc chắn sẽ mời em một bữa.”

Đình Mật lập tức nhớ đến video say rượu nọ, vẻ mặt ngượng ngùng, bọn họ vì vậy mới tò mò về cô phải không? Nghĩ vậy, cô đột nhiên không muốn gặp hai người bạn cùng phòng đại học của anh lắm.

Lục Thời Miễn vò tóc cô, đổi đề tài: “Không xem phòng ư?”

“Xem chứ...”

Cô mới chỉ xem phòng khách, chưa xem phòng ngủ và phòng sách, nhưng chắc chắn cũng sẽ là phong cách cô thích. Đinh Mật đẩy cửa phòng ngủ nhìn một lượt, đoạn quay đầu nhìn Lục Thời Miễn. Lục Thời Miễn hất cằm, chỉ phòng tắm bên cạnh: “Ở trong có bồn tắm.”

Ý là, cô có thể tắm rửa.

Đinh Mật dạo hết căn hộ, vui vẻ chạy đi tắm, ngâm đến độ toàn thân đỏ ửng mới mặc áo tắm đi ra. Lục Thời Miễn đã vào phòng khác tắm xong từ lâu, đang lười biếng gập một chân tựa người đầu giường, cúi đầu dùng điện thoại.

Đinh Mật đi đến mép giường, anh ngẩng đầu nhìn cô, đặt điện thoại lên tủ, đoạn kéo cô xuống giường, trở người đè lên cô. Men từ trán hôn đến môi, lại hôn xuống đến cổ, Đinh Mật run rẩy dưới thân anh, nâng tay ôm anh, sờ tóc anh.

“Đinh Tiểu Mật.”

Anh khẽ gọi cô, giọng khàn khàn.

“Vâng?”

Cơ thể Đinh Mật tê dại. Lúc tức giận anh thích gọi cô Đinh Tiểu Mật, giọng mang theo ý cảnh cáo; khi thân mật và vui vẻ anh cũng thích gọi cô Đinh Tiểu Mật, chất giọng khoan khoái hoặc trầm khàn, mang theo sự cưng chiều độc nhất vô nhị, khiến cô đắm chìm.

~~~

Bọn họ ở Bắc Kinh ba ngày, mồng Ba về đến Giang Châu, tối đến chỗ Chu Thanh ăn cơm.

Chu Thanh chuẩn bị từ trưa, làm một bàn thức ăn lớn, lúc bưng món cuối cùng lên thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Bà vội cởi tạp dề đi ra mở cửa, trông thấy túi lớn túi bé trong tay Lục Thời Miễn, không nhịn được nói: “Đến nhà ăn cơm mang nhiều đồ thế làm gì.”

Lục Thời Miễn không mặn không nhạt đáp: “Nên vậy ạ.”

Đình Mật mỉm cười. Tiết Tiểu Bân ra khỏi phòng ngủ thấy họ thì rất vui, dẹo miệng gọi: “Chị, anh rể.”

Đình Mật ngẩn ra: “Em không về à?”

Những năm trước Tiết Tiểu Bân đều theo Tiết Chấn và Tiết Ninh về nhà bà Tiết mừng năm mới.

Tiết Tiểu Bân cúi đầu, cậu bé buồn bực: “Em không muốn về.”

Chu Thanh vỗ vai cậu: “Vào bếp lấy bát đĩa ra đi.”

Tiết Tiểu Bân gật đầu, quay người vào bếp.

Đình Mật đặt đồ xuống một góc trong phòng khách rồi cũng đi vào bếp. Tiết Tiểu Bân lấy bát ra khỏi tủ khử trùng, lại đi lấy đĩa. Đình Mật đứng sau lưng cậu, cậu bé đã cao ngang ngực cô, Đình Mật vỗ vai cậu, khẽ hỏi: “Tiểu Bân, em giận chị phải không?”

Công ty Tiết Chấn đóng cửa, Tiết Ninh không thể ở lại Giang Châu, nghe nói hai bố con họ đã cùng nhau về thị trấn. Bất kể thế nào họ cũng là bố và chị gái của Tiểu Bân. Tiết Tiểu Bân cúi đầu không biết nên trả lời thế nào, cậu ngẫm nghĩ rất lâu mới nói nhỏ: “Lúc đầu em có hơi giận, nhưng em biết họ đã làm sai nên đáng phải chịu. Em không trách chị, cũng không trách anh rể...”

Đình Mật thở phào: “Đi ăn cơm thôi.”

Trên bàn ăn, Chu Thanh ngấp ngừng hồi lâu, cuối cùng vẫn hỏi: “Hai đứa... tính khi nào kết hôn?”

Đình Mật cắn đũa, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Lục Thời Miễn nói: “Năm nay ạ.”

Chu Thanh lập tức nở nụ cười, vui mừng: “Vậy là tốt, hai đứa cũng không còn nhỏ nữa.”

Đình Mật vẫn không nói gì, Lục Thời Miễn vâng một tiếng.

Lúc ra về, Đình Mật tặng Tiết Tiểu Bân hai bao lì xì, một của cô, một của Lục Thời Miễn, bao lì xì rất nặng. Đình Mật hết sức bất ngờ, hỏi anh tại sao lại lì xì Tiểu Bân, vì Tiết Chấn và Tiết Ninh, cô cứ tưởng anh sẽ không thích cậu bé.

Lục Thời Miễn thản nhiên nói: “Nó gọi anh một tiếng anh rể, anh không nên lì xì nó sao?”

Đình Mật: “...”

Về đến nhà, lúc Đình Mật đi tắm rửa, Lục Thời Miễn ra ngoài ban công hút thuốc. Gần đây anh hút khá ít, không nghiện thuốc nặng như trước. Quýt Béo dùng thân thể ục ịch của mình đẩy hé một khe cửa, chui ra ban công cò bên chân anh.

Đình Mật cầm máy sấy ôm mái tóc ẩm ướt ra phòng khách tìm Lục Thời Miễn sấy tóc cho cô, Lục Thời Miễn cúi đầu liếc Quýt Béo, đoạn đập đầu lọc thuốc lá ném vào thùng rác rồi đi vào.

Đình Mật cười đưa máy sấy tóc cho anh: “Sấy tóc cho em.”

Lục Thời Miễn ngồi xuống mở rộng hai chân, Đình Mật cúi đầu ngồi trước mặt anh. Mấy phút sau, anh bỏ máy sấy xuống, Đình Mật đi rút điện,

đang định chơi cùng Quýt Béo thì bị ai đó ấn ngồi xuống sofa, cô ngoẹo đầu nhìn anh: “Sao vậy?”

Lục Thời Miễn liếc cô, mắt nheo lại, nhìn cô: “Nhất định phải cầu hôn?”

Đinh Mật sững sốt, đang vui thì lờ mờ: “Cũng không hẳn...”

Dứt lời liền hối hận.

Lập tức nghe thấy tiếng anh cười: “Vậy bỏ qua luôn nhé?”

Đinh Mật cúi đầu dùng sự im lặng để cự tuyệt.

Cô gái nhỏ cắn môi, dáng vẻ tủi thân ảm ức ngỡ như bị ai đó bắt nạt, Lục Thời Miễn không nhịn được phì cười, đứng dậy, vươn tay vò tóc cô: “Em đừng quá mong chờ.”

Nói xong, anh bỏ đi tắm.

Đinh Mật ngẩng đầu nhìn bóng lưng anh chớp chớp mắt.

Làm thế nào đây? Cô bắt đầu chờ mong từ giây phút này rồi.

~~~

Mồng Sáu Tết, lớp 11(1) họp lớp.

Bành Oánh mở nhà hàng ở bên ngoài khu ẩm thực gần Nhất Trung Giang Châu, bởi vì tiền thuê cửa hàng ở ngoài khu ẩm thực rẻ hơn bên trong rất nhiều. Thầm Giai sợ không đủ người, buổi trưa liền nhờ Đinh Mật và Đỗ Minh Vy gọi mấy người đến giúp đỡ.

Trong nhà hàng, Bành Oánh mặc áo đầu bếp, bóng dáng yêu kiều chỉ huy nhân viên trong quán đầu vào đấy, mọi thứ đã chuẩn bị khá tươm tất.

Đỗ Minh Vy hỏi: “Bành Oánh, cần bọn tớ làm gì giúp không?”

Bành Oánh cười lắc đầu: “Không cần đâu, đã chuẩn bị xong hết rồi, tối các cậu đến có thể ăn luôn.”

Vì buổi họp lớp này, cô đã bắt đầu chuẩn bị từ trước thêm năm mới, phát lương nhiều gấp ba lần cho tất cả nhân viên, Tết cũng không nghỉ ngơi.

Đình Mật vào phòng bếp xem trộm, không nhận được khen: “Bành Oánh, cậu giỏi thật đấy.”

Bành Oánh đỏ mặt: “Cảm ơn cậu.”

Đỗ Minh Vy: “Chắc, tên tham ăn Tần Dạng tối nay sướng chết cho xem.”

Mặt Bành Oánh càng đỏ.

Chưa đến 6 giờ mà hầu như mọi người trong lớp đã tề tựu đông đủ, Lý Chí Bân và Chương Lệ Huy đưa con gái đến, ngoài ra còn có cô dạy tiếng Anh cũng đến.

Mười năm trôi qua, mọi người từ niên thiếu đến trưởng thành đều đã thay đổi rất nhiều. Con gái trong lớp ai cũng trở nên xinh đẹp hơn, chủ yếu là vì hồi đi học còn ngây ngô, không biết làm điệu, hiện tại mọi người đều đã biết trang điểm và xúng xính váy áo.

Người trang điểm kỹ nhất hôm nay là Khương Khả Du, Khương Khả Du ngồi cùng Tường Tân Tử, cô thoáng nhìn Lục Thời Miển và Đình Mật, dờn tầm mắt.

Còn phía nam sinh thì sao? Đình Mật không thể không cảm thán sự vô tình của năm tháng, có hai cậu bạn đã béo đến nỗi cô không dám nhận mặt.

Mọi người lục tục ngồi xuống, Đỗ Minh Vy ngồi cạnh Đình Mật, Tào Ngụy ngồi cạnh họ nhìn thấy Từ Khiên đến liền chủ động đứng dậy nhường chỗ. Từ Khiên vỗ vai anh: “Cảm ơn.”

Hiển nhiên, mọi người vẫn chưa biết họ đã chia tay.

Năm xưa Tào Ngụy và Từ Khiên từng cãi nhau trên lớp, suýt chút nữa còn đánh nhau, nhiều năm qua đi, họ đã giảng hòa từ lâu.

Trương Luân điểm danh: “Sao Tần Dạng còn chưa đến?”

Từ Khiên: “Trực ban, đến muộn một chút.”

Anh ngồi xuống, Đỗ Minh Vy cứng ngắc quay mặt sang nói chuyện tiếp với Đình Mật.

Có người phụ họa: “Chú cảnh sát vất vả ghê.”

Nhà hàng không lớn lắm, nhưng vẫn dư sức chứa năm mươi người. Lý Chí Bân cầm ly rượu đứng dậy nhìn những học sinh mình từng dạy dỗ, bất giác thấy tự hào: “Nào, mọi người cùng uống một ly.”

Tất cả ồn ào nâng ly. Trương Luân nói: “Anh Bân, em kính thầy một ly.”

Lục Thời Miễn cầm ly rượu đứng dậy, Tào Ngụy độc miệng chế giễu: “Lục Thời Miễn, cậu uống được rượu rồi hả?”

Lục Thời Miễn liếc anh một cái, lười để ý.

Tào Ngụy nhìn Đình Mật, vụn phần bất đắc dĩ lắc đầu: “Đình Mật, cậu không biết đâu, lần họp lớp bốn năm trước tôi định giấu video say rượu của Lục Thời Miễn đi, kết quả điện thoại bị hack thành cục gạch luôn, bây giờ vẫn đang nằm trong ngăn kéo kia.”

Lục Thời Miễn cười lạnh: “Cậu không nói không ai bảo cậu câm.”

Đinh Mật: “...”

Cô quay đầu nhìn Lục Thời Miễn: Anh còn làm chuyện như vậy?

Tào Ngự cười: “Dám làm không dám nhận!”

Mọi người cười nghiêng ngả...

“Tiếc thật đấy, Đinh Mật không có cơ hội xem video đó.”

“Biết đâu có người còn giữ đấy, ai còn không? Mang ra đây xem nào!”

“Có cũng không dám mang ra giờ đâu, không sợ điện thoại, máy tính, máy tính bảng biến thành cục gạch hết à?”

Đinh Mật nhìn Lục Thời Miễn, không nhịn được nói: “Các cậu đừng cười nữa.”

Lục Thời Miễn nhướn mày, liếc nhìn cô.

“Đau lòng rồi hả?” Tưởng Tân Tử ngồi bên kế bên nói to.

Đinh Mật đỏ mặt, lại thoải mái thừa nhận: “Đúng đấy, các cậu đừng cười nữa.”

Lục Thời Miễn cúi đầu vui vẻ, đoạn vò tóc cô, cười thành tiếng, thản nhiên uy hiếp: “Không sợ điện thoại biến thành cục gạch thì cười tiếp đi.”

Chúng bạn: “...”

Mẹ kiếp, vô liêm sỉ! Dám uy hiếp!

Khóe môi Đinh Mật cong lên, Lục Thời Miễn vươn tay chọc má lúm của cô một hồi.

Quả nhiên không còn ai dám trêu đùa nữa, bởi vì họ thực sự không bỏ được điện thoại!

Trái lại, Lý Chí Bân cười hỏi: “Khi nào hai em kết hôn vậy? Nhớ gửi thiệp mời cho thầy cô nhé.”

Đinh Mật ngượng ngùng cúi đầu, Lục Thời Miển mỉm cười: “Năm nay ạ.”

“Ừây, năm nay á, nhanh ghê.”

Trương Luân không phục: “Nhanh bằng tôi không?”

Mọi người liếc bụng Thẩm Giai, cười giòn giã: “Giống nhau thế nào được, người ta là màn tái hợp thế kỷ mà.”

Thẩm Giai cười bò ra bàn, lại có người hỏi Từ Khiên và Đỗ Minh Vy: “Còn hai cậu thì sao? Bằng ấy năm rồi, quan hệ mấy cậu tốt như thế, cùng nhau tổ chức hôn lễ cũng được đấy.”

Mấy người biết chuyện sững sờ, Đinh Mật và Thẩm Giai đồng thời nhìn Đỗ Minh Vy.

Đỗ Minh Vy há miệng nhìn ý cười trên gương mặt mọi người, chỉ cười không nói.

Từ Khiên vốn đang cúi đầu, không thấy cô phủ nhận, anh ngẩng đầu nhìn cô. Trái tim như đã chết bỗng dấy lên một tia hy vọng, anh liếm mép, nhìn mọi người, khóe môi cong lên: “Có tin sẽ báo cho mọi người.”

Đỗ Minh Vy nhìn anh một cái, rốt cuộc không nói gì.

Hôm nay nhà hàng không đón khách, bên ngoài có treo biển, không ai làm phiền.

Đến giữa bữa, cửa bị đẩy ra, Tần Dạng mặc cảnh phục đi vào, thân hình cao lớn thẳng tắp, trông rất chính trực. Anh quét mắt nhìn bàn ăn: “Đệ, các cậu sắp ăn sạch cả rồi! Mẹ nó, không giữ cho tôi một chút thức ăn nào.”

Bành Oánh nhỏ nhắn đứng dậy, giọng mềm mại: “Tớ để đồ ăn cho cậu rồi, ở trong bếp.”

Tần Dạng sợ con gái mềm yếu, giọng người nọ nhỏ, giọng anh cũng tự động nhỏ đi, xấu hổ: “Ồ, cảm ơn cậu.”

Bành Oánh đỏ tai, đi vào phòng bếp bưng đồ ăn để riêng cho anh ra, Tần Dạng vội đón lấy cái khay, cười nhẹ rằng: “Cảm ơn cậu.”

Bành Oánh thở thê: “Không cần khách sáo, Tần Dạng.”

Ăn xong, Đinh Mật đi quẹt thẻ, song Bành Oánh nhất quyết không chịu nhận. Đinh Mật hết cách đành chuyển cho Đỗ Minh Vy giúp, Đỗ Minh Vy trực tiếp lấy máy POS ra bảo nhân viên hỗ trợ, Đinh Mật nhanh chóng quẹt thẻ, nói: “Đã nói để Lục Thời Miễn mời rồi mà, Bành Oánh, cậu đừng ngại.”

Hôm đó cô báo danh tham gia họp lớp xong, có người trêu chọc trong nhóm: Lục tổng, màn tái hợp thế kỷ với Đinh Mật, có nên bao vụ họp lớp này không?

Còn tag anh vào.

Tối ấy, trước lúc đi ngủ, Lục Thời Miễn thấy tin nhắn liền đáp được, sau đó đặt điện thoại lên tủ, quay người ôm cô gái đã mệt mỏi ngủ say vào lòng.

Phòng bao cũng do Lục Thời Miễn đặt, là một phòng lớn có thể chứa mấy chục người, mọi người vừa tiến vào đã chơi tới bến. Trương Luân sẵn

sóc Thẩm Giai, cứ thấy có kẻ nào gào to là hét: “Không được hát quá to, dọa con trai tôi!”

“Sao cậu biết là con trai?”

Trương Luân: “Kệ tôi! Không được hát to!”

Một lát sau, Trương Luân lại gầm: “Không được hút thuốc ở trong này, muốn hút thì ra ngoài!”

“Má, lớp trưởng, lớp phó, hai cậu như vậy thì chơi vui sao được!”

“Thông cảm chút ha? Bà bầu lớn nhất mà.”

Thẩm Giai cười tựa trên sofa.

0 giờ, mùng Bảy Tết, lễ Tình nhân ngày 14 tháng 2.

Tào Ngụy hát xong tựa vào ghế cười nói: “Chúc mọi người lễ Tình nhân vui vẻ, có người yêu hay không có người yêu đều vui vẻ. Chủ yếu là chúc phúc ba đôi lớp mình. Kỳ diệu thật đấy, mười năm rồi, sau này kẻ nào dám nói yêu sớm không có kết quả cứ đến đây tìm tôi đàm đạo!”

Đỗ Minh Vy đột nhiên đứng dậy đi lên phía trước giành mic.

Tựa hồ biết cô định làm gì, Từ Khiên cấp tốc đi tới cướp mic lại, nắm tay kéo cô ra ngoài.

Đinh Mật lo lắng đứng dậy lại bị Lục Thời Miễn kéo về, anh nói bên tai cô: “Làm gì?”

“Em...” Đinh Mật không nói, cô lo lắng cho Đỗ Minh Vy, vô thức đứng dậy.

Lục Thời Miễn khoác tay trên vai cô không buông.

Mọi người ngẩn ra, Tào Ngụy mông lung: “Thế này là thế nào?”

Ra ngoài hành lang, Từ Khiên vẫn nắm tay Đỗ Minh Vy, Đỗ Minh Vy không nhúc nhích, một lát sau, cô nói: “Từ Khiên, anh muốn làm gì? Chúng ta đã chia tay rồi. Lúc ở nhà hàng em không phủ nhận là vì không muốn làm mọi người mất hứng, nhưng không thể để mọi người cứ hiểu lầm mãi, sớm nói ra thôi.”

Từ Khiên nhìn cô dăm dăm, môi mím thành một đường. Rất lâu sau, anh thấp giọng khẩn cầu: “Minh Vy, thật sự không thể tha thứ cho anh sao? Phải thế nào em mới có thể tha thứ cho anh?”

Đỗ Minh Vy cắn môi, cũng lặng thinh rất lâu, khẽ nói: “Những gì nên nói đều nói cả rồi, em không vượt qua được khúc mắc ấy. Từ Khiên, cứ vậy thôi.”

Cô buông tay anh ra, quay người về phòng.

Từ Khiên câm lặng rất lâu, đột nhiên dấm mạnh tay vào tường. Nhân viên phục vụ đi qua giật nảy mình tránh sang một bên, suýt nữa tuột tay đánh rơi chiếc khay. Cô nghĩ lại còn rùng mình, hỏi: “Ừm... anh... cần giúp gì không ạ?”

Dọa chết cô mất, này còn tưởng anh ta định đánh cô chứ!

Nhân viên phục vụ len lén liếc nhìn mu bàn tay rách da sưng tấy của anh, trông đã thấy đau. Từ Khiên ngẩng đầu, mắt đỏ au, liếc cô một cái không nói gì, dường như anh không hề thấy đau.

Có đau hơn nữa cũng không thể sánh bằng nỗi đau trong lòng.

Nhớ những truy đuổi nỗ lực thời niên thiếu, vì cô mà đánh cược tất cả để thi vào Thanh Hoa, chịu đựng qua mấy năm xa cách hai nước, rồi liều mạng xây dựng cơ nghiệp, làm tất cả mọi chuyện chỉ vì cô. Đợi đến khi

cuối cùng cũng có thể nhìn thấy ánh bình minh, anh lại phạm phải một sai lầm, một sai lầm Đỗ Minh Vy khó tha thứ nhất.

Từ Khiên hối hận cực cùng, Đỗ Minh Vy... hình như đã bị anh đánh mất.

~~~

Tần Dạng phải trực ban đến mười hai giờ, anh ở nhà hàng của Bành Oánh ăn xong liền vội vã rời đi, 12 giờ đổi ca xong mới lại tìm đến. Anh đã thay quần áo bình thường, đang tìm số phòng. Tìm đến cuối hành lang, sau lưng bỗng vang lên một giọng nói mềm mại gọi anh lại: “Tần Dạng.”

Tần Dạng quay đầu, mỉm cười: “Bành Oánh, sao cậu lại ở đây?”

Bành Oánh cúi đầu.

Bởi vì tôi đang đợi cậu.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, tai đỏ ửng, giọng càng nhỏ hơn: “Tôi muốn nói với cậu mấy câu.”

Tần Dạng không nghe rõ, bước tới gần cô: “Cậu nói gì cơ?”

Bành Oánh cao 1 mét 58 đứng trước Tần Dạng cao 1 mét 83 càng thêm nhỏ bé, cô phải ngẩng cao đầu mới có thể nhìn rõ gương mặt anh. Cô cố lấy dũng khí, nhìn thẳng vào mắt anh, nói nhỏ: “Tần Dạng, tôi thích cậu.”

Tần Dạng ngẩn ra, kinh ngạc há hốc miệng.

Bành Oánh nắm chặt tay, lại bổ sung: “Cậu có thể làm quen với tôi không?” Đoạn ngừng, nói nốt câu cuối, “Lấy kết hôn làm tiền đề?”

Tối hôm ấy, Bành Oánh viết vào cuốn nhật ký dày của mình một đoạn: Hôm nay tôi đã tỏ tình với người tôi yêu thầm mười năm, đáng vẻ giật mình kinh ngạc của anh ấy thật buồn cười. Đáng vui mừng nhất là, anh ấy đồng ý rồi, cảm ơn.

~~~

Sau khi quay lại phòng bao, Đỗ Minh Vy không giành mic nữa, Đinh Mật lo lắng hỏi: “Mày không sao chứ?”

Đỗ Minh Vy lắc đầu: “Không sao.”

Đinh Mật thấp giọng hỏi: “Lúc này mày định nói chuyện mày và Từ Khiên đã chia tay ra à?”

Đỗ Minh Vy gật đầu, cười cho qua: “Thôi bỏ đi.”

Không nhất thiết phải nói chuyện này trước mặt mọi người, sớm muộn họ cũng sẽ biết.

Khúc nhạc đệm này không gây sóng gió gì, cơ hội tụ họp hiếm có được, mọi người đều chơi rất vui vẻ.

Hơn một giờ sáng, Trương Luân chuẩn bị mang bà bầu Thẩm Giai về nhà, có người không ở Giang Châu, mừng Tám phải đi làm, sáng sớm cần đến sân bay hoặc ngồi tàu hỏa, cũng nhao nhao giải tán.

Lục Thời Miễn gọi phục vụ thanh toán, mọi người cùng đợi anh.

Tưởng Tân Tử vẫn đang hát, kết thúc nốt nhạc cuối cùng, Từ Khiên đột nhiên đứng dậy đi tới cầm mic lên.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía anh.

Đỗ Minh Vy nhú mào, Từ Khiên nhìn cô từ xa, ánh mắt sâu lắng, giọng nghèn nghẹn: “Đỗ Minh Vy, phải làm thế nào em mới có thể gả cho anh? Móc tim ra cho em xem được không?”

“Thi đỗ Thanh Hoa, xứng với cậu chưa?”

Trong rừng cây năm ấy, anh từng hỏi câu ấy.

Đỗ Minh Vy cúi đầu, nước mắt bỗng tuôn rơi.

~~~

Tờ mờ sáng, Đinh Mật được Lục Thời Miển đưa về nhà, cô đã uống say.

Cô gái nhỏ sau khi uống say cực kỳ dính người, vừa đỗ xe xong liền dán vào lưng anh, anh cõng cô một mạch về đến nhà. Vừa vào nhà Đinh Mật lại lập tức quấn lấy cổ anh, ngẩng đầu đòi anh hôn. Lục Thời Miển nhú mào đè cô nàng người đầy mùi rượu lên cửa hôn, hôn đến khi cô mềm nhũn, anh vò mạnh tóc cô một hồi: “Đinh Tiểu Mật, nói xem, sao đột nhiên lại uống nhiều rượu như vậy?”

Anh chỉ ra ngoài hút điếu thuốc, khi về đã thấy cô say nghiêng ngả trên sofa.

Thật sự vừa giận vừa bất lực.

Tửu lượng của Đinh Mật không tốt lắm, chỉ uống được vài ly đã say chệnh choáng, nhưng thật ra đầu óc vẫn khá tỉnh táo. Cô ôm anh, cọ đầu trên cổ anh, yếu ớt nói: “Lục Thời Miển, em thấy video anh say rượu rồi.”

Lục Thời Miển cứng đờ, rũ mắt nhìn cô, trầm giọng hỏi: “Ở đâu?”

Mẹ kiếp, ai còn lưu giữ?

Anh vẫn chưa thu dọn sạch sẽ?

Mắt Đinh Mật dần đỏ hoe, cô đau lòng, cực kỳ đau lòng. Cô ôm chặt anh, sụt sịt mũi: “Bành Oánh cho em xem.”

Khi ấy Lục Thời Miễn ép mọi người xóa video, Bành Oánh hướng nội ngoan ngoãn, lại rất lương thiện, Lục Thời Miễn tưởng cô chắc chắn sẽ tự xóa nên không kiểm tra, nào ngờ cô lại còn giữ.

Trước khi tan cuộc, Bành Oánh đỏ bừng mặt, trông có vẻ rất vui, cô kéo Đinh Mật lại nói: “Tiểu Mật, tớ muốn tặng cậu một thứ.”

Bành Oánh đưa video cho Đinh Mật xem.

Cầm máy, Đinh Mật run tay trốn trong nhà vệ sinh nhỏ hẹp xem hết. Người đàn ông tựa như phát điên trong video là Lục Thời Miễn, là Lục Thời Miễn của cô, vậy mà cô lại từng khiến anh khổ sở như thế...

Đinh Mật đau lòng khôn tả, cô rất muốn biết, uống nhiều có phải sẽ rất khó chịu.

Thật sự rất khó chịu.

Không chỉ là khó chịu về thân thể.

Cô không biết ngày ấy rốt cuộc Lục Thời Miễn đã khó chịu đến mức nào mới có thể khiến một người đàn ông kiêu ngạo biến thành kẻ đánh mất lý trí, đau thấu cõi lòng gọi tên cô trong video ấy.

Tận mắt xem video còn khó chịu hơn cả lúc cô nghe thấy tiếng phán quyết của tòa.

Lục Thời Miễn liếm mép, cúi đầu hôn cô, giọng trầm thấp: “Khóc gì? Anh nghĩ em nên cười anh mới đúng.”

Dẫu sao, đến anh cũng không dám nhìn thẳng vào chính mình khi đó.

Đinh Mật sụt sịt: “Em đau lòng.”

Cô ôm chặt anh, nước mắt nước mũi dính hết lên ngực anh.

Lục Thời Miễn cúi đầu véo cằm cô, nâng cao lên, giọng bất lực: “Bây giờ tỉnh táo không?”

Đinh Mật không biết ý anh là gì, nhưng đầu óc cô khá mơ hồ, cô lắc đầu.

Lục Thời Miễn bế cô lên thả vào bồn tắm, mở nước, mấy giây đầu nước khá lạnh, cô run lấy bầy, tỉnh táo mấy phần. Chẳng mấy chốc, nước nóng chảy ra, anh cũng chen vào cởi hết quần áo của hai người.

Tắm một lượt, lại say sưa làm một lần, cơ thể Đinh Mật mềm oặt, càng mơ hồ.

Lục Thời Miễn thở dài, ôm cô về giường.

Đêm ấy, Đinh Mật mơ một giấc mơ rất dài và rất đẹp. Trong giấc mơ, cô trở về năm mười tám tuổi. Khi ấy, tất cả mọi chuyện đều chưa xảy ra, cô nhận được giấy báo trúng tuyển của Bắc Đại, cùng Lục Thời Miễn đến Bắc Kinh.

Cô đứng trước cửa Bắc Đại cười rục rờ, ngoảnh đầu nhìn Lục Thời Miễn: “Lục Thời Miễn, anh không đưa em đến ký túc xá à?”

Lục Thời Miễn vẫn kéo hành lý của cô, liếc mắt nhìn đàn anh đang chuẩn bị qua đây đón tân sinh viên, cười nhạo: “Đi thôi.”

Ngày nhập học đầu tiên, chuyện Đinh Mật có bạn trai đã truyền khắp phòng ký túc xá, bạn trai cô học ở Thanh Hoa kế bên, đẹp trai hơn cả hotboy trường họ, ba cô gái còn lại trong phòng đều ngưỡng mộ ghen tị

không thôi. Sau khi thân quen, họ liền bắt Đinh Mật bảo Lục Thời Miễn mời khách.

Mời thì đơn giản, Đinh Mật đỏ mặt đồng ý.

Tối hôm ấy, cô gọi điện cho Lục Thời Miễn kể với cậu chuyện này, Lục Thời Miễn cười thành tiếng: “Được, bọn em chọn thời gian đi, anh nói với bạn cùng phòng anh.”

Từ Khiên ở cùng phòng với cậu, ngoài ra còn hai người khác, một là người Đông Bắc, một là người Tây Bắc, Đinh Mật vẫn chưa có cơ hội gặp họ, cô nhoẻn cười, nói: “Ngày mai nhé, ngày mai là thứ Bảy.”

“Được.”

“Lục Thời Miễn.” Cô gọi cậu, nghĩ đến nam sinh đưa đồ ăn sáng cho bạn gái dưới ký túc xá mỗi ngày, nũng nịu: “Sáng mai anh đến đưa đồ ăn sáng cho em được không? Em, em muốn ăn sáng cùng anh! Sau đó đi thư viện...”

Cô thấy những cặp đôi khác đều cùng nhau đến thư viện, cô cũng muốn đến thư viện với Lục Thời Miễn.

Lục Thời Miễn thoáng im lặng, cậu vốn định ngày mai đưa cô đi xem phim, ngừng giây lát, cậu cười: “Được, em muốn ăn gì?”

Đinh Mật vui muốn chết: “Gì cũng được.”

“Đợi đó.”

Sáng thứ Bảy, Đinh Mật ngủ nướng thêm một lát, bạn cùng phòng đã rời giường đang chuẩn bị đi thư viện, vừa ra đến cửa thì lại phấn khích quay về đập giường Đinh Mật: “Đinh Mật, cậu dậy mau! Bạn trai cậu đang ở bên dưới kia!”

“Thật á? Thật á? Để tớ xem!” Một bạn cùng phòng khác hưng phấn chạy ra khỏi cửa, vịn lan can nhìn xuống.

“Tớ cũng đi nữa.”

Ba người chạy hết ra ngoài, để lại Đinh Mật vẫn còn ngồi trên giường: “...”

Đó là bạn trai tớ! Các cậu cuống cuống xem cái gì hả! Thật là! Đinh Mật thở phì phì bò xuống giường chạy ra ngoài xem, quả nhiên nhìn thấy Lục Thời Miễn xách túi đồ ăn sáng đang đứng bên dưới, liên tục hấp dẫn ánh mắt của nữ sinh đi qua.

Đinh Mật bĩu môi, cô biết cậu đẹp trai, đi đến đâu cũng sẽ tỏa sáng mà. Bạn cùng phòng đẩy cô: “Sao cậu vẫn chưa thay quần áo!”

Thế là, ba người đẩy cô về phòng bắt cô mau chóng đánh răng, rửa mặt, thay quần áo. Để cậu bạn trai đẹp ngồi ngồi như thế đứng đợi quả là tội lỗi! Đinh Mật bó tay: “Hồi cấp Ba tớ đợi anh ấy đầy lần rồi...”

Cô còn chưa nói xong, Lục Thời Miễn đã gọi điện đến, cậu nói: “Đinh Mật, xuống dưới.”

Đinh Mật: “... Đợi em mười phút, không, tám phút!”

Lục Thời Miễn: “...”

Cô cấp tốc chỉnh trang bản thân, khoác cặp chạy xuống dưới.

...

Tối hôm ấy, hai phòng ký túc cùng nhau ăn cơm. Đinh Mật nhìn thấy hai cậu bạn cùng phòng khác của Lục Thời Miễn, bọn họ dạt dào hào hứng nhìn cô chăm chăm, rõ ràng rất phấn khích. Một trong hai người họ nói: “Ừ, cuối cùng cũng được gặp bạn gái của anh Miễn, tôi tên Trương Vy.”

Người còn lại cũng cười: “Tôi là Ngụy Tông, rất vui được gặp cậu.”

Không vui được hả? Vừa vào học liền hay tin anh Miễn đã có bạn gái, song chẳng thấy người đâu, nhận được tin tình báo từ chỗ Từ Khiên mới biết, hai người ở bên nhau từ hồi cấp Ba, cô gái kia xinh xắn ngọt ngào, bây giờ cuối cùng cũng được gặp mặt.

Quả nhiên, cười lên ngọt lịm, thì ra anh Miễn thích kiểu này.

Đinh Mật đỏ mặt: “Chào các cậu, tớ là Đinh Mật.”

Mấy người cùng nhau đi vào nhà hàng, Đinh Mật bị bạn cùng phòng kéo lại, bạn cùng phòng hưng phấn nắm tay cô: “Oa, từ trường của trai đẹp khác người thường đúng không, đến bạn cùng phòng cũng khá như vậy.”

“Cậu tên Từ Khiên kia có bạn gái chưa? Cậu ta cũng đẹp trai ghê!”

“Đừng mơ nữa, bạn gái của cậu ấy chính là mỹ nhân trò chuyện video với tớ hai ngày trước, Minh Vy.”

“... À.”

“Được rồi, quả nhiên trai đẹp đều đã có bạn gái.”

Lục Thời Miễn đặt một phòng bao, tám người cùng nhau ăn bữa cơm coi như làm quen. Song lúc đầu mọi người chưa thân lắm, khá là khách sáo, nhất là mấy cô gái. Mấy cậu trai thì khác hẳn, nói chêm chọc cười đùa giỡn không ngừng, chẳng ngại cái gì.

Hôm ấy Đinh Mật rất vui.

Trong mơ cũng cười.

Giấc mơ này dài miên man, Đinh Mật mơ thấy gương mặt ngây ngô của mình năm mười tám tuổi, mơ thấy chàng thiếu niên cô yêu, họ trốn

trong rừng cây nhỏ của trường hôn nhau, cậu mang bữa sáng cho cô, cùng cô đến thư viện, cô còn kéo cậu đi leo Vạn Lý Trường Thành.

Cuối cùng, cô còn kêu gào đòi đến Thiên An Môn ngắm Quốc Kỳ, cậu hết cách, đành lần đầu tiên đưa cô đi thuê phòng ở ngoài trường vào cuối tuần. Tối ấy hai người vừa kiểm chế vừa kích động hôn nhau, nhưng từ đầu đến cuối không vượt quá giới hạn.

Chưa đến năm giờ sáng ngày hôm sau, cô bị Lục Thời Miễn kéo dậy.

“Không phải em đòi đi ngắm Quốc Kỳ sao?”

“... Em vẫn muốn ngủ.” Cô ăn vạ.

“...” Lập tức bị cậu hất tung chăn lôi dậy.

“Á, á, Lục Thời Miễn, anh thô bạo thế!”

“Cho em một cơ hội nữa, đi hay không?”

“Đi đi đi!”

Đinh Mật cười nháy khỏi giường, chột trượt chân, Lục Thời Miễn nhanh tay nhanh mắt đỡ cô lại.

Cô đi chân trần giẫm trên giày của cậu, xoắn xuýt đầu ngón chân nhỏ tròn tròn bóng, bẽn lễn hỏi: “Lục Thời Miễn, bây giờ ngoài trời lạnh lắm phải không?”

Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn cô: “Ừ.”

Bắc Kinh tháng 12, không lạnh được ư?

Cô đắn đo: “Không nỡ rời khỏi căn phòng ấm áp gì...”

Nhớ trước khi thi đại học cô từng nói, cô muốn đến thành phố ấm áp học đại học.

...

Cảnh trong mơ vừa đẹp đẽ vừa chân thực, Đinh Mật hết khóc lại cười, ồn ào mãi, Lục Thời Miễn cả đêm không được yên ổn. Anh tưởng cô cũng thuộc kiểu người “say rượu không tỉnh táo”, bèn kẹp cô trong lòng, ôm cô ngủ đến sáng.

Sáng sớm, ánh nắng chan hòa.

Lục Thời Miễn kéo tấm rèm cửa nặng nề ra, để ánh mặt trời chiếu vào.

Đinh Mật tỉnh dậy, chưa thích ứng kịp, cô nâng tay che mắt, dụi dụi rồi mở mắt nhìn anh. Nhớ đến giấc mơ đẹp đẽ dài miên man ngày hôm qua, cô hãy còn hoảng hốt, có phần mơ hồ giữa giấc mơ và hiện thực, không rõ mình đang tuổi mười tám hay hai bảy.

Mãi đến khi người đàn ông công ánh nắng sau lưng tiến từng bước về phía cô.

Anh cúi đầu nhìn cô, vò mái tóc bù xù của cô, khẽ cười thành tiếng, hỏi cô: “Tỉnh rồi?”

Đinh Mật ngẩng đầu nhìn anh, đây là Lục Thời Miễn hai mươi tám tuổi, không phải chàng thiếu niên ngày ấy, cô lơ mờ chột thoáng mất mát, thì ra chỉ là một giấc mơ. Nhưng rất nhanh, cô lại thấy may mắn, cảm ơn giấc mơ đẹp đẽ chân thực ấy đã cho cô cảm thấy phần nuôi tiếc thiếu vắng nơi đáy lòng tựa hồ đã không còn nặng nề như trước.

Ít nhất, Lục Thời Miễn không ở trong giấc mơ, mà là ở ngay trước mắt cô.

Cô nhoẻn cười, gật đầu: “Tĩnh rồi.”

“Uống say thích không?” Anh nhướng mày hỏi.

“Không, đau đầu.” Đinh Mật bĩu môi, “Sau này em sẽ không uống say nữa, anh cũng không được.”

“Ừm.” Anh đồng ý.

Tiếp đó, anh cúi người cầm tay cô lên, đeo một thứ lạnh lẽo vào ngón tay cô.

Đinh Mật sửng sốt, ngơ ngác nhìn chiếc nhẫn trong tay.

Lục Thời Miễn chống hai tay bên giường, nhìn vào mắt cô, ánh mắt chân thành và nồng ấm.

Chớp mắt, anh ôm cô gái còn đang ngây ngẩn vào lòng, cúi đầu nói: “Đinh Mật, sau này đừng lạc đường nữa, gả cho anh nhé?”

Đinh Mật đỏ hoe mắt, run giọng: “Vâng.”

Anh nói: “Anh mãi mãi là đường về của em.”

Đinh Mật ngẩng đầu nhìn anh, nắng ngoài khung cửa chiếu rọi rực rỡ, giống thanh xuân phóng túng thuở niên thiếu, cũng giống tương lai ngập tràn của họ.

Cô từng sa vào đường cùng, từng hoang mang lạc lối, song năm tháng qua đi, trái tim đã yên bình như dòng nước lặng.

Ngoảnh đầu về, lại thấy ánh mặt trời.

~~~

HOÀN CHÍNH VĂN

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 86: Ngoại Truyện Đăng Kí (1)

Tết Nguyên Tiêu, Lục Hào trở về biệt thự, ông bảo Lục Thời Miễn đưa Đình Mật về cùng ăn bữa cơm.

Lục Thời Miễn cúp máy nhìn cô gái đang gói sủi cảo: “Đừng gói nữa, tối chúng ta về biệt thự dùng bữa.”

Đình Mật a lên: “Tại sao?”

Lục Thời Miễn: “Bố anh bảo anh đưa em về.”

Đình Mật nhớ hồi đầu Lục Hào phản đối hai người ở bên nhau, lòng run lên: “Bố anh đồng ý chuyện của chúng mình rồi sao?”

“Đồng ý hay không có gì khác nhau?”

Lục Thời Miễn xách Quýt Béo nhảy lên ghế ra, chút phản đối của Lục Hào căn bản không đáng để ý, có quản cũng không nổi, Lục Thời Miễn và Lục Thời Phong vốn dĩ không chịu sự khống chế của ông.

“Đồng ý đương nhiên tốt hơn...” Đình Mật lí nhí. Cô dùng màng bảo quản bọc chỗ nhân bánh còn dư lại, cất vào tủ lạnh rồi đi rửa tay.

Đến biệt thự, dì đã nấu nướng chuẩn bị xong, Lục Thời Phong cũng có mặt, anh đang vắt chân ngồi tựa trên sofa, vừa nghịch mèo vừa bàn chuyện công việc với Lục Hào.

Lục Thời Miễn và Đinh Mật đi vào, anh chào bố, Đinh Mật ngoãn ngoãn chào: “Chú ạ.” Lại nhìn Lục Thời Phong, “Anh Lục.”

Lục Thời Phong cười: “Gọi anh Lục xa lạ quá, cứ gọi anh là được rồi, sau này đều là người một nhà mà.”

Đinh Mật: “Vâng, anh ạ.”

Lục Thời Miễn mỉm cười.

Lục Hào nhìn Lục Thời Phong đầy thâm ý, đứng dậy nhìn Đinh Mật: “Qua ăn cơm thôi.”

Đinh Mật vội đáp vâng, bấy giờ mới nhận ra Lục Thời Phong vừa giúp đỡ cô, anh tỏ ý mình đứng về phía cô và Lục Thời Miễn.

Mấy người ngồi quanh bàn ăn tối, Lục Thời Phong thoáng nhìn Đinh Mật: “Bàn cơm nhà mình lâu lắm rồi mới có phụ nữ.”

Đinh Mật: “...”

Xin lỗi, cô không biết đáp câu này kiểu gì, chỉ đành cười e dè.

Lục Thời Miễn gấp cho cô một miếng cánh gà, cũng không tiếp lời.

Lục Hào nhìn hai đứa con trai. Mấy năm qua tuy ông không quản thúc họ, nhưng lòng ông vẫn rất kiêu ngạo, mỗi đứa mỗi tính, có điều đều ưu tú như nhau.

Ông nhìn Đinh Mật, đột nhiên thấy chiếc nhẫn trên tay cô, ông khựng lại nhìn sang Lục Thời Miễn, thế mới phát hiện, tay anh cũng đeo nhẫn.

Xem ra Lục Thời Miễn định kết hôn trước Lục Thời Phong.

Ông nhìn Lục Thời Phong: “Con cũng nhanh tìm bạn gái về đi.”

Lục Thời Phong cười cười, ấi thế mà đáp: “Được, con sẽ cố gắng.”

Lục Hào lại nhìn Lục Thời Miễn: “Tính khi nào kết hôn?” Đừng bảo kết hôn cũng không thông báo cho người làm bố như ông.

Lục Thời Miễn: “Năm nay ạ.”

Lục Hào bất ngờ: “Sớm vậy? Năm nay con...”

Lục Thời Miễn cười giễu: “Hai mươi tám.”

Lục Hào ho khan: “Bố biết con hai mươi tám, Thời Phong ba mươi tư... Anh con còn chưa kết hôn, có phải con hơi vội?”

Đình Mật: “...”

Tiếp tục ăn cơm, nhưng tai cô không nhin được đồ ửng.

Nói câu ấy trước mặt cô có vẻ không hay lắm...

Lục Thời Miễn: “Chuyện trong dự tính.”

Nếu năm ấy anh và Đình Mật không chia tay, theo tính toán thì hẳn là năm anh hai mươi sáu, Đình Mật hai mươi lăm, hai người sẽ đăng kí kết hôn. Hiện đã chậm hai năm.

Lục Hào không nói gì nữa.

Ăn xong, mọi người ngồi trong phòng khách một lát, Lục Thời Phong nhận được điện thoại của bạn, đứng dậy: “Con đi trước đây.”

Lục Thời Miễn nhìn Lục Hào: “Con với Đình Mật cũng về đây.”

Lục Hào gật đầu, ông nhìn Đình Mật, đoạn rút một bao lì xì đã đặt sẵn dưới gối ôm sofa đưa cho cô.

Đinh Mật vừa mừng vừa lo, thoáng nhìn Lục Thời Miễn, Lục Thời Miễn hơi hất cằm, ý bảo cô nhận lấy.

Đinh Mật nhận bao lì xì, ngoan ngoãn thưa: “Cảm ơn chú ạ.”

Bao lì xì trong tay vừa dày vừa nặng.

Tết năm nay, cô đã nhận được bốn bao lì xì.

Trên đường về, Đinh Mật cầm bao lì xì nghiêng đầu cười: “Lục Thời Miễn, hàng năm em chỉ cần nhận lì xì là đủ ăn rồi.”

Lục Thời Miễn nằm vô lăng bằng một tay, mí mắt dưới, cười: “Đinh Tiểu Mật, nghe nói gả cho anh, bố anh sẽ tặng con dâu cổ phần.”

Lục Hào trở nên giàu có nhờ bất động sản, Lục Thời Miễn và Lục Thời Phong đều không tiếp quản công ty của ông, song hai anh em đều có cổ phần, nhận hoa hồng hàng năm. Mấy năm trước Lục Hào từng nói, nếu họ kết hôn, con dâu cũng sẽ được chia cổ phần.

Đinh Mật ồ lên, kinh ngạc: “...Còn có cổ phần á?”

Lục Thời Miễn cười xì: “Ừ, lấy anh không thiệt đâu...”

Đinh Mật há hốc miệng, mấy giây sau, cô cảm thán: “Suýt thì quên, anh là thiếu gia, bất tri bất giác hình như em được gả vào nhà giàu rồi.”

Tình cảm thời niên thiếu là tinh khiết nhất, cách thế giới hiện thực xa nhất, đâu ai nghĩ đến gia thế. Cảm giác đầu tiên chắc là... cô nhìn gò má tuấn tú của Lục Thời Miễn, chắc là năm ấy cô đã nhìn trúng gương mặt này của anh đầu tiên?

Tuy có vẻ nông cạn, nhưng thiếu nữ mà, ai không thích trai đẹp chứ!

Lục Thời Miễn nhân lúc đèn đỏ vò tóc cô, nhắc nhở: “Đình Tiểu Mật, vẫn chưa cưới đâu.”

“...”

Cầu hôn xong rồi còn định chơi xấu hả!

Hừ.

Ngày 16 tháng 3, một ngày trời xanh mây trắng.

Đình Mật thức giấc, ngồi trên giường vươn vai, đoạn đẩy cửa vào nhà tắm rửa mặt.

Quái lạ, bình thường lúc cô mở cửa phòng Quýt Béo sẽ lập tức lặn vào, hôm nay sao lại không thấy đâu? Rửa mặt xong, Đình Mật ra phòng khách, cô ngăn người. Lục Thời Miễn đang nhàn nhã ngồi trên sofa nghịch mèo, anh mặc quần tây đen áo sơ mi trắng, bỏ ngỏ một cúc, trông vừa biếng nhác vừa đứng đắn.

Quýt Béo nằm ườn trên tay phải anh, phơi bụng cho anh sờ.

“Hôm nay anh không đi làm à?”

Hôm nay là thứ Tư.

Lục Thời Miễn ngược mắt nhìn cô, quét nhìn bộ quần áo ngủ trên người cô, thản nhiên nói: “Đi thay quần áo rồi ra ngoài ăn sáng với anh.”

Đình Mật không biết anh định làm gì, sắp chín giờ rồi, bình thường lúc này anh đã đến công ty. Nhưng cô vẫn nghe lời về phòng ngủ thay quần áo, vừa mặc nội y xong thì ai đó đi vào.

Đình Mật không quen thay đồ trước mặt anh, xấu hổ vội chui người vào áo len trắng.

Lục Thời Miễn tựa tử quần áo, khoe môi cong cong. Cô thích mặc áo len, nhất là màu trắng và màu kem, phối với mái tóc ngắn như tơ, từ đầu đến chân trông rất mềm mại. Anh nâng tay vò tóc cô: “Đi trang điểm.”

Đình Mật: “...”

Đi ăn sáng thôi mà? Cần trang điểm ư?

Da cô vừa trắng vừa mịn, khuôn mặt lại nhỏ nhắn, trước và sau trang điểm thật ra không khác là mấy, song bình thường ra ngoài cô vẫn sẽ trang điểm nhẹ một chút.

Lục Thời Miễn day mày, anh nhắc như vậy chỉ vì không muốn lát nữa cô lại có cơ hội oán trách anh.

Đình Mật ngẫm nghĩ, len lén nhìn trộm anh.

Lục Thời Miễn liếc cô, thản nhiên: “Nhanh lên, anh đợi em ở phòng khách.”

Đình Mật chớp mắt, cô thay quần bò thành váy ngắn, cấp tốc trang điểm kỹ càng rồi ra khỏi phòng. Lục Thời Miễn đang vắt chân ngồi trên sofa, thấy cô đi ra, anh bỏ chân xuống, cầm chìa khóa đứng dậy: “Đi thôi.”

Đình Mật ừa một tiếng, nhún từng bước nhỏ đi trước mặt anh, nhoẻn cười.

Cô cúi đầu nhìn Quýt Béo: “Quýt Béo, ở nhà trông nhà nhé.”

Quýt Béo định cào tất cô, Đình Mật vội vã trốn ra sau lưng Lục Thời Miễn, Quýt Béo đã cào hồng tất cô không chỉ một lần.

Lục Thời Miễn đá mèo đi, ôm vai cô ra cửa.

Đến bãi đỗ xe, Lục Thời Miễn hỏi cô: “Em muốn ăn gì?”

Đình Mật hỏi lại: “Anh muốn ăn gì?”

“Bánh bao chiên?”

“Được.”

Gần tiểu khu có một quán bánh bao chiên khá được, hiện đã qua giờ ăn sáng, khách rất vắng, Đình Mật chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ, còn Lục Thời Miễn đi mua đồ.

Một lát sau, Lục Thời Miễn mang bánh bao chiên và hai hộp sữa đậu nành quay lại.

Đình Mật cắn một miếng bánh bao, ngược nhìn Lục Thời Miễn: “Vẫn là quán chúng mình thường đi ăn trước kia ngon hơn nhỉ?”

Lục Thời Miễn cong cong khóe môi, tâm trạng rất tốt: “Chúng ta thường đi hả?”

“Có một khoảng thời gian thường đi mà...”

Đại đa số là cô nhìn anh ăn, bởi vì cô ăn rồi.

Lục Thời Miễn cắm ống hút vào hộp sữa đậu nành rồi đưa cho cô, giục: “Ăn mau.”

Sắp mười giờ rồi, Đình Mật vội cúi đầu tiêu diệt mấy cái bánh bao chiên.

Hai người ăn sáng xong, ra khỏi quán.

Bên ngoài, ánh mặt trời xán lạn, cây ven đường xanh tốt, trăm hoa đua nở, mọi thứ của mùa xuân đều khiến lòng người sinh sôi hy vọng.

Đình Mật kéo tay anh lắc lư, cố ý hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu? Về nhà ư?”

Lục Thời Miễn ôm vai mang cô ra xe, nhàn nhạt buông một câu: “Về nhà gì, đến cục dân chính.”

~~~

Hết Ngoại truyện Đăng kí (1)

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 87: Ngoại Truyện Đăng Kí 2

Đinh Mật cười toe toét, không giấu được vẻ vui mừng: “Ồ.”

Cô biết mà.

Hôm nay không phải ngày đặc biệt, cục dân chính khá vắng người, song cũng có mấy cặp đôi đang xếp hàng. Lục Thời Miễn lấy sổ thứ tự xong, điện thoại chợt đổ chuông, anh đưa sổ cho cô rồi ra ngoài nghe máy.

Đinh Mật khép bằng hai chân ngồi trên ghế, không nhìn được thoáng lắc lư chân.

Ánh mắt đuổi theo bóng lưng Lục Thời Miễn, khóe môi ngập tràn ý cười.

Cô gái bên cạnh nhìn cô rất lâu mới khẽ hỏi: “Chào cô, xin hỏi cô là Đinh Mật phải không?”

Đinh Mật ngẩn ra, nhìn sang cô gái, mỉm cười: “Đúng, là tôi.”

Bởi từng tham gia hai chương trình và xảy ra mấy chuyện kia, tuy Đinh Mật ở giới lồng tiếng, song thi thoảng vẫn có người nhận ra cô, có khi cũng gặp vài người bắt chuyện hỏi han, Đinh Mật đã quen.

Cô gái nhìn sang Lục Thời Miễn đứng cách đó không xa, bóng lưng cao lớn thẳng tắp, cười hỏi: “Hôm nay hai người đến đăng kí à?”

Đinh Mật gật đầu: “Đúng vậy.”

Cô gái ngưỡng mộ: “Chồng cô đẹp trai thật đấy.”

Đinh Mật ngẩn ra, chồng... ư?

Ồ, đúng, đăng ký xong Lục Thời Miễn chính là người của cô rồi.
Chồng của cô!

Đinh Mật lấy làm kiêu hãnh: “Cảm ơn.”

Lục Thời Miễn thật sự rất đẹp trai.

Cô gái mỉm cười, nhìn Đinh Mật: “Tôi đã thấy chuyện của cô ở trên mạng, cô rất kiên cường và cố gắng.”

Đinh Mật nhìn cô gái, đang định nói thì Lục Thời Miễn đã cúp máy quay lại.

Cô gái liếc nhìn quầy giải quyết việc ly hôn, đứng dậy cười với Đinh Mật: “Chúc hai người hạnh phúc nhé.”

Đinh Mật gật đầu: “Cảm ơn cô.”

Ánh mắt không kìm được đuổi theo bóng cô gái, Đinh Mật thấy cô đi về phía một người đàn ông, rồi hai người cùng nhau đi làm thủ tục ly hôn.

Lục Thời Miễn vò tóc cô: “Quen biết?”

Đinh Mật lắc đầu: “Không mà.”

Anh kéo cô dậy.

“Đi đâu vậy?” Đinh Mật nghi hoặc.

“Chụp ảnh.”

“Nghe nói trong này chụp ảnh không đẹp lắm, sớm biết vậy chúng mình nên chụp trước ở ngoài.” Đinh Mật lẩm bẩm, cô nghe Thẩm Giai nói vậy.

Thẩm Giai còn đặc biệt nhắc nhở cô, nếu định đi đăng ký kết hôn, nhất định phải ra ngoài chụp ảnh.

Lục Thời Miễn không bận tâm lắm, nhếch môi: “Không sao, chỉ có hai chúng ta xem thôi.”

Đinh Mật bĩu môi: “Được rồi.”

Một lát sau, Đinh Mật nhận tấm ảnh, mím môi cười: “Đẹp đó chứ.”

Nhất là Lục Thời Miễn, vẫn đẹp trai ngời ngời.

Ừm, cô cũng không tồi.

“Hài lòng chưa?”

Lục Thời Miễn cầm tấm ảnh, khẽ cười thành tiếng.

“Hài lòng.”

“Hài lòng rồi thì đi thôi.”

...

Điền thông tin, ký tên, ấn dấu vân tay.

Mười mấy phút sau, trên tay hai người có thêm một tấm giấy đỏ.

Tấm giấy rất nhẹ, song Đinh Mật lại cảm thấy nó như nặng nghìn cân, chất chứa cả tương lai của cô. Cô cầm tấm giấy nở nụ cười, còn chưa kịp xem kĩ đã bị Lục Thời Miễn lấy đi. Gương mặt anh mang đầy ý cười: “Cười ngốc gì? Đi thôi.”

Đinh Mật nắm tay anh, nhắc thấy người khác đăng ký xong đều đi chụp ảnh, cô lại kéo Lục Thời Miễn: “Chúng mình cũng đi chụp mấy tấm.”

Hai người không có nhiều ảnh chung, hồi cấp Ba chất lượng camera điện thoại rất tệ, Đỗ Minh Vy có máy ảnh, khi tụ tập hoặc đi chơi sẽ chụp cho mọi người, sau đó rửa ra đưa cho tất cả.

Nhưng cũng không nhiều.

Lục Thời Miễn bình thường không thích chụp ảnh, lúc Đinh Mật đòi chụp, anh sẽ phối hợp chụp vài tấm.

Bên trong có hai đôi vợ chồng mới cưới đang chụp ảnh cho nhau.

Đinh Mật cầm điện thoại đi tới thương lượng với một cô gái, nhờ cô lát nữa chụp giúp họ vài tấm.

Cô gái kia nhìn cô rồi lại nhìn Lục Thời Miễn sau lưng cô, vui vẻ đồng ý: “Được chứ, tôi thích chụp ảnh cho trai xinh gái đẹp nhất đấy.”

Chụp ảnh lưu niệm xong, hai người ra khỏi cục dân chính.

Lên xe, Đinh Mật lấy giấy chứng nhận kết hôn ra chụp, lại kéo tay anh đến, hai người nắm tay nhau, da người đàn ông hơi màu lúa mạch, khớp xương rõ ràng, da cô gái trắng như tuyết, ngón tay thon dài.

Lục Thời Miễn đặt tay trái trên vô lăng, chống cằm nghiêng đầu nhìn cô, mặc cô cầm tay anh nghịch ngợm.

Một lát sau, anh cười lắc đầu: “Đinh Tiểu Mật, chụp chán chưa?”

Đinh Mật buông tay anh ra, ngẩng đầu cười: “Được rồi.”

Lục Thời Miễn lái xe đi: “Em muốn đi đâu?”

Đình Mật đang chỉnh sửa bài đăng, không ngẩng đầu: “Về nhà chứ?”

Cô đăng một tin chia sẻ với bạn bè, khoe giấy chứng nhận kết hôn.

Chẳng mấy chốc đã nhận được rất nhiều like và vô số bình luận chúc phúc.

Đỗ Minh Vy: Đình Tiểu Mật của tôi cuối cùng cũng gả đi rồi.

Thẩm Giai: Oa oa oa oa, chúc phúc! Đăng kí rồi! Đợi hôn lễ thôi.

Tưởng Tân Tử: Hâm mộ ghen tị hận.

Từ Dịch: Chúc mừng hai cậu.

Tần Dạng: Tối nay có nên mời nhau bữa cơm không nhỉ? Tao chọn địa điểm, nhà hàng của Bành Oánh nhé?

...

Lục Thời Miễn liếc nhìn, khóe môi cong cong, lái xe về nhà.

Về đến nhà, Lục Thời Miễn cầm giấy chứng nhận vào phòng sách, cất trong tủ, khóa lại.

Đình Mật theo sau anh: “Sao phải khóa lại?”

Lục Thời Miễn liếc cô một cái, anh cất chìa khóa vào ngăn kéo, cười: “Giấy tờ quan trọng, không nên khóa sao?”

Anh nắm tay kéo cô đến trước mặt.

Đình Mật tựa lưng vào bàn, ôm cổ anh, kiễng chân hôn anh, cô không có quy tắc gì, cứ hôn lại ngừng, ngậm rồi lại hôn tiếp.

Chơi vui ghê.

Lục Thời Miễn cười khẽ, ấn cô lại, cúi đầu nhìn cô: “Hôn lễ tổ chức vào Quốc khánh năm nay được không?”

Đinh Mật gật đầu không có ý kiến, cười hì hì: “Chú rể là anh là được.”

Lục Thời Miễn phì cười, hơi khom lưng, Đinh Mật tựa vào bàn, không nhìn được ngả về phía sau ngẩng đầu nhìn anh.

Cô hỏi: “Vậy... tuần trăng mật?”

Chắc là có tuần trăng mật chứ?

Hồi năm nhất, năm hai đại học, Lục Thời Miễn đi thăm cô, vào kỳ nghỉ dài, hai người thường đến những thành phố du lịch lân cận chơi, nơi xa nhất họ từng đi là Đại Lý và Lệ Giang vào kỳ nghỉ hè năm nhất.

Lục Thời Miễn nhướn mày: “Em muốn đi đâu?”

“Em nghĩ xem nào...” Đinh Mật vẫn chưa nghĩ kỹ, “Đi biển nhé? Được không?”

Biển thì đơn giản.

Lục Thời Miễn: “Em thích là được.”

Đinh Mật cười rộ lên.

Lục Thời Miễn nhìn cô, cúi người. Đầu tiên, anh hôn đôi lúm đồng tiền bên má cô, sau đó lấp kín môi cô.

Lúc làm chuyện nào đó trong đêm tối, Đinh Mật gọi tên anh xin tha, tính xấu của đàn ông bộc lộ, Lục Thời Miễn giày vò cô, cố ý dụ dỗ: “Đinh Tiểu Mật, đổi cách gọi xem nào?”

Mặt Đình Mật đỏ bừng, đôi chân mảnh khảnh quẩn quanh eo anh, có phần... không cất thành tiếng.

Cô cắn môi, mắt long lanh nước nhìn anh.

Hồi còn đi học, mọi người đều quen gọi nhau bằng cả họ lẫn tên, nó đã trở thành thói quen suốt bao năm qua, cách Lục Thời Miễn gọi cô thân mật nhất là Đình Tiểu Mật.

Đình Mật bị anh đâm đến độ muốn khóc, cắn môi, không thể gọi ra nổi.

Run rẩy cao trào mấy lần, cô ứa nước mắt.

Kết thúc, Lục Thời Miễn nhét cô vào lòng mình, thấp giọng nói: “Em phải được chinh đồn.”

Đình Mật đánh anh một cái, mắng: “Khốn kiếp.”

Yếu ớt như gái ngứa.

Lục Thời Miễn nhếch môi.

...

Sau khi biết chuyện họ đã đi đăng ký, Chu Thanh gọi điện tới quan tâm hỏi han chuyện hôn lễ của hai người, Đình Mật kể đầu đuôi ngọn ngành cho bà hay.

Chu Thanh yên tâm, vui mừng: “VẬY ai giúp tụi con chuẩn bị hôn lễ? Mẹ cậu bé ở Bắc Kinh phải không? Có gì cần mẹ giúp thì nhất định phải nói với mẹ đấy...” Bà ngừng giây lát, “Mẹ chỉ có một đứa con gái là con, mẹ biết con có khúc mắc với mẹ, nhưng kết hôn là chuyện lớn, con xem hay là bảo Lục Thời Miễn sắp xếp một chút, để mẹ và bố mẹ cậu bé gặp mặt bàn bạc chuyện hôn lễ?”

Đinh Mật ngẫm nghĩ: “Để con nói lại với Lục Thời Miễn.”

Chu Thanh dẫn đo, lại hỏi: “Hai đứa tính khi nào có con? Cũng lớn cả rồi.”

Khi nào có con ư...

Đinh Mật chưa hỏi Lục Thời Miễn, nhưng anh thực hiện các biện pháp tránh thai rất cẩn thận, ngoại trừ mấy ngày an toàn, anh chưa từng quên một lần nào. Dù là lúc ý loạn tình mê hay địa điểm không đúng, anh cũng không quên.

Song thân thể cô hiện tại thực sự không tốt lắm, vẫn đang uống thuốc Đông y điều dưỡng, không vội.

Thật ra cô giống anh, rất muốn hưởng thụ thế giới hai người hiện tại.

Đinh Mật đáp ứng: “Qua hôn lễ rồi tính ạ.”

Chu Thanh nghĩ cũng đúng, ít nhất cứ đợi tổ chức hôn lễ xong đã.

Tháng Tám, Thẩm Giai sinh con trai, nặng ba cân rưỡi.

Đinh Mật và Đỗ Minh Vy đến bệnh viện thăm cô, Thẩm Giai giục Đinh Mật: “Cậu cũng mau sinh một Tiểu Tiểu Mật đi, rồi cho con cậu làm con dâu nuôi từ bé nhà tớ.”

Đỗ Minh Vy cười: “Con dâu nuôi từ bé? Thế cũng phải được Lục Thời Miễn đồng ý đã!”

Thẩm Giai hỏi Đinh Mật: “Bây giờ hai cậu có tính toán gì chưa?”

Đinh Mật: “... Còn chưa tổ chức hôn lễ mà.”

Hôn lễ đã bắt đầu được chuẩn bị từ tháng Ba. Phù dâu là Đỗ Minh Vy, ngoài ra còn có Bành Oánh, Tưởng Tân Tử. Giang Nhị nói cô cũng muốn nhập đội... song Đinh Mật vẫn đang do dự. Một mình tinh lớn như thế đến làm phù dâu cho cô, có phải không hay lắm?

Phù rể do Lục Thời Miễn quyết định, chắc chắn sẽ có một chân của Tân Dạng, Từ Khiên chắc cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Thẩm Giai vừa nhìn đã biết: “Hai cậu chưa định có con phải không?”

Đinh Mật: “Ừa, để năm sau...”

Cô nghĩ như vậy.

Nhưng cô chưa nói với Lục Thời Miễn.

Đỗ Minh Vy nhìn bé con chăm chú: “Giống Trương Luân ghê.”

Đinh Mật gật đầu: “Tao cũng thấy vậy.”

Hai người ở viện tán gẫu với Thẩm Giai một lát, song sản phụ cần nghỉ ngơi, họ ở không lâu lắm thì đi.

Đỗ Minh Vy tiện đường đón Đinh Mật đến nên Đinh Mật không đi xe, lúc ra thì Lục Thời Miễn vừa hay tan làm, anh lái xe đến đón cô. Đinh Mật lên xe xong, cười nói: “Con trai Thẩm Giai giống Trương Luân lắm.”

Lục Thời Miễn ừ.

Đinh Mật: “Lục Thời Miễn, anh thích con trai hay con gái?”

Lục Thời Miễn liếc cô một cái, đang lái xe, anh thờ ơ đáp: “Con gái.”

Giống Đinh Tiểu Mật, răng vừa trắng vừa nhỏ, có hai lúm đồng tiền.

Cười ngọt lịm, thương không nổi bụng.

Đinh Mật nở nụ cười, nhìn ra ngoài cửa xe: “Lục Thời Miễn, tối nay em muốn ăn bún thịt nướng.”

“Được.” Anh nói.

Hai người đến nhà hàng Tây, họ không đặt bàn trước, nhưng cũng may còn một vị trí sát cửa, có thể ngắm cảnh đêm.

Đinh Mật rất vui, kéo Lục Thời Miễn đi tới.

Chạm mặt hai người phụ nữ, Đinh Mật nhận ra họ, một trong số đó là biên đạo của tổ chương trình lần trước, đồng nghiệp của Đỗ Minh Vy.

Nữ biên đạo mỉm cười, nhìn cô: “Đinh Mật, khéo ghê.”

Đinh Mật cười: “Vâng ạ.”

Nữ biên đạo nhìn sang Lục Thời Miễn, đương nhiên biết anh là bạn trai của Đinh Mật, có điều chưa gặp bao giờ. Tổ chương trình của họ chuẩn bị làm một kỳ về đàn ông thành đạt, người được mong đợi nhất chính là anh, dù sao ngoại hình cũng thế kia, nhưng họ gọi điện đã bị từ chối.

Cô cười: “Không giới thiệu một chút sao?”

Tiếp xúc từ phía Đinh Mật, chắc là có cơ hội?

Nhưng cô nghĩ sai rồi, Lục Thời Miễn sẽ không tham gia bất cứ chương trình nào.

Đinh Mật ngừng giây lát: “Ừm...chồng... em, Lục Thời Miễn.”

Dứt lời, tai cô ửng đỏ.

Kết hôn rồi?

Nữ biên đạo vội chúc mừng.

Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn Đinh Mật, khóe môi cong lên, không phải không chịu gọi ư?

Ngồi vào chỗ, anh nhàn nhã tựa trên ghế, nhìn cô, cười trêu chọc: “Vừa nãy em bảo anh là gì của em?”

Đinh Mật quần bách: “Anh nghe thấy rồi còn gì?”

Ngừng thoáng chốc, cô cười rộ lên, hàm răng trắng nhỏ, lúm đồng tiền ngọt xinh.

“... Chồng em đây!”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 88: Ngoại Truyện: Rải Đường Sau Kết Hôn

Trước hôn lễ hơn một tháng, Đinh Mật thật sự nhận được cổ phần công ty Lục Hào chuyển tặng.

Giang Châu tháng 8 nóng nực oi nồng, đang là cuối tuần, Lục Thời Miển không đi làm, Đinh Mật cũng không nhận việc, hai người làm tổ trong phòng bật điều hòa. Anh viết chương trình, cô nghe kịch truyền thanh, Quýt Béo lật đật chui vào mấy lần, sau đó cuộn tròn bên chân cô ngủ gà ngủ gật.

Lục Thời Phong đã đi công tác, vậy nên Thịch Viên đang được nuôi ở đây, một lát sau, Thịch Viên lắc lư đi vào. Nhóc con này nặng không thua gì Quýt Béo, cũng không biết hai anh em nhà này nuôi kiểu gì... mèo đến tay họ chắc chắn sẽ tăng cân.

Hai nhóc mèo quýt mượt mà rúc bên chân cô, Đinh Mật trông mà hạnh phúc.

Nghe có tiếng chuông cửa, Đinh Mật đi dép lê loẹt xoẹt chạy ra mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một người đàn ông mặc sơ mi trắng quần tây đen, tay xách cặp công văn, người nọ mỉm cười: “Là cô Đinh phải không?”

Đinh Mật ngờ vực: “Anh là?”

Người đàn ông nói: “Tôi là luật sư Triệu, ngài Lục ủy thác tôi đến đây, ý tôi là ngài Lục Hào.”

Tim Đinh Mật run lên, nhất thời căng thẳng: “Chuyện... gì vậy?”

Đầu óc chợt liên tưởng đến mấy cảnh tượng kịch tính.

Luật sư Triệu mỉm cười: “Liên quan đến chuyện ngài Lục muốn chuyển cổ phần cho cô.”

Đinh Mật kinh ngạc ồ lên.

Lục Thời Miễn không biết đã ra ngoài từ khi nào, anh đứng sau lưng cô, nhìn luật sư Triệu: “Mời anh vào nhà.”

Đinh Mật vẫn đang ngây ra, cô quay đầu nhìn Lục Thời Miễn. Lục Thời Miễn ôm vai kéo cô đến ngồi xuống sofa, anh vắt chéo chân, nhìn luật sư Triệu. Luật sư Triệu mở cặp công văn lấy ra một xấp giấy tờ rồi giải thích rõ ràng cho Đinh Mật, sau đó bảo cô ký tên ở những đâu là được, cuối cùng đưa bút cho cô.

Đinh Mật mím môi ngoảnh sang nhìn Lục Thời Miễn: “Nhất định phải ký sao?”

Thật ra cô căn bản không để ý những cổ phần này, bản thân cô cũng có thể nuôi sống chính mình, huống chi sau khi đăng ký kết hôn, Lục Thời Miễn đưa cho cô hai tấm thẻ, cô chưa xem số dư trong đó, song... khẳng định không ít.

Lục Thời Miễn xoa đầu cô: “Ký đi.”

Luật sư Triệu mỉm cười: “Cô Đinh đừng lo, cô ký tên xong, những việc còn lại cứ giao cho tôi xử lý là được.”

Đinh Mật ngáp ngừng giây lát, cuối cùng vẫn ký tên theo lời luật sư Triệu.

Giải quyết ổn thỏa, luật sư Triệu rời đi.

Đinh Mật vẫn thấy thấp thỏm: “Vô duyên vô cớ lấy cổ phần của bố anh có phải không hay lắm?”

Cô rất sợ ông sẽ nghĩ cô lấy Lục Thời Miễn là vì tiền bạc gì đó.

Lục Thời Miễn nhắc nhở cô: “Cũng là bố em.”

Đinh Mật lúng túng, có khi cô vẫn chưa quen miệng, vội nói: “Ừm, bố chúng mình.”

Quýt Béo nhảy lên sofa, mưu đồ nằm lên chân Lục Thời Miễn, Lục Thời Miễn xách nó ném xuống đất, đứng dậy đi vào phòng.

Một lát sau, anh cầm mấy tập giấy tờ ra đưa cho cô.

Đinh Mật: “Đây là gì vậy?”

Đột nhiên nhìn thấy mấy chữ chuyển nhượng bất động sản...

Đinh Mật sửng sốt, ngẩng đầu nhìn anh.

Lục Thời Miễn ngồi xuống cạnh cô, hất cằm chỉ: “Nào, Đinh Tiểu Mật, ký tên đi.”

Đinh Mật hoàn hồn cầm giấy tờ lên lật ra đọc, Lục Thời Miễn định chuyển căn hộ hiện tại và mấy cửa hàng sang tên cô, một phần cổ phần của Quang Ảnh cũng được chuyển nhượng cho cô...

Hôm nay thần Tài đến gõ cửa cô ư? Sao tất cả đều muốn cho cô tiền vậy?

Song cô không muốn mình và Lục Thời Miễn phân chia rạch ròi như vậy, cô không vui, trách anh: “Lục Thời Miễn, anh làm gì đây??”

Lục Thời Miễn cúi đầu mỉm cười: “Chút tấm lòng ấy mà, chung quy không thể để em tủi thân được.”

Dẫu gì đến bố anh còn tặng cô cổ phần, anh thân làm chồng, quyết không thể thua kém. Vốn anh thấy mấy thứ này không cần thiết, dù sao bản thân anh cũng hoàn toàn thuộc về Đinh Mật, những thứ là vật ngoài thân như tài sản linh tinh đương nhiên cũng thuộc về cô.

Chỉ thiếu vấn đề về thủ tục.

Hai người đều không để ý những thứ này, vậy nên ban đầu anh không làm mấy giấy tờ này.

Đinh Mật: “...Chút tấm lòng?”

Chút này cũng lớn quá đấy.

Lục Thời Miễn vò tóc cô, khước miệng cong lên: “Người khác kết hôn đều vậy, nếu anh không làm, chung quy cứ cảm thấy thiệt thòi cho em.” Ngừng giây lát, anh bất chợt nghiêm chỉnh, “Dù chỉ là chút hình thức hơi dung tục, song em vẫn phải ký tên, những gì nên làm đều phải làm.”

Đinh Mật cũng nghiêm túc đáp: “Nhưng em nhận nhiều thứ của anh như vậy, nắm người tay ngăn cản người miệng mềm, sau này anh bắt nạt em, em nghĩ mình đang cầm bao nhiêu tiền tài của anh, em... sao dám phản kháng!”

Lục Thời Miễn liếc cô, hờ hững hỏi: “Anh bắt nạt em bao giờ?”

“Thì...”

Đinh Mật cứng họng, Lục Thời Miễn ngoài việc thích trêu đùa cô, thì thoảng chọc ghẹo cô, quả thật là chưa từng bắt nạt cô, trừ lúc... ở trên giường!

Lục Thời Miễn nhét bút vào tay cô, lạnh giọng: “Ký tên đi, Đinh Tiểu Mật.”

Giọng đe dọa.

Đinh Mật cắn đầu bút, ký tên.

Trong một ngày, cô nhận được hai khối tài sản lớn từ hai người, trở thành “phú bà”.

Đinh Mật kể chuyện này với Đỗ Minh Vy, Đỗ Minh Vy cười mãi không thôi, nói: “Tối nay “phú bà” đãi khách nhé, địa điểm do tao chọn, nhất định phải làm thật một bữa ra trò.”

Đinh Mật hào phóng vung tay: “Mấy bữa cũng được.”

Hai người hẹn thời gian địa điểm, Thẩm Giai vẫn đang ở cữ nên không đi được, Đinh Mật bèn nói sau này sẽ đền bù cho cô một bữa hoành tráng.

Bữa tiệc lớn mà Đỗ Minh Vy nói thực ra là đến nhà hàng của Bành Oánh ăn, Bành Oánh đích thân xuống bếp nấu mấy món cho họ. Đinh Mật kéo cô ngồi xuống ăn cùng, Bành Oánh đỏ mặt, sau đó ngồi xuống.

Ăn xong, Đỗ Minh Vy hỏi Bành Oánh: “Muốn đi dạo phố cùng bọn tớ không? Cậu đi được chứ?”

Bành Oánh ngẩn ra một hồi, vì tính cách của mình, trước kia cô không có nhiều bạn, người có quan hệ tốt nhất là bạn cùng bàn, sau khi bước vào

đời, cô cởi mở hơn, muốn quen với vài người, song chung quy không thân lắm.

Bành Oánh xoa tay, ba phần căng thẳng bảy phần vui mừng: “Được không?”

Đinh Mật cười: “Có gì mà không được chứ.”

Bành Oánh ngượng ngùng nhoẻn cười: “VẬY Ể TỚ ĐI THAY QUẦN ÁO, CÁC CẬU CHỜ TỚ MỘT LÁT, RẤT NHANH THÔI.”

Đỗ Minh Vy nói: “Không cần vội, bọn tớ đợi cậu.”

Không đến mười phút Bành Oánh đã thay đồ xong và xách túi đi ra, ba người cùng đến trung tâm thương mại gần đó dạo quanh. Lúc đi qua một cửa hàng nội y thường mua, Đỗ Minh Vy kéo hai người vào trong.

Đỗ Minh Vy có thẻ VIP, nhân viên bán hàng ra đón tiếp rất nhanh, đơn đã giới thiệu sản phẩm mới cho cô.

Đỗ Minh Vy chọn mấy mẫu, báo size, Đinh Mật: “... MÀY CUP D MÀ?”

Sao lại chọn cup B.

Đỗ Minh Vy liếc cô: “Chọn cho mày.” Sau đó nhìn sang Bành Oánh vẫn luôn đứng cạnh họ, quan sát, “Cậu mặc cup C nhỉ?”

Bành Oánh đỏ mặt gật đầu, vội nói: “Không cần chọn cho tớ, tớ có rồi...”

Đinh Mật: “Tao còn mấy cái chưa bóc tem kìa, lần trước đi mua cùng mày đó.”

“Đồ lót nữ không bao giờ là nhiều.” Đỗ Minh Vy dán đến bên tai cô, “Hai mẫu này có tác dụng nâng ngực đấy.”

Ngực Đinh Mật thật sự không lớn, miễn cưỡng được cup B, nhiều năm như vậy, Đinh Mật đã buông xuôi, hơn nữa Lục Thời Miễn cũng không phải người cuồng ngực khủng, cô dần dà không để ý nữa, cơ mà nâng ngực á?

Đinh Mật lập tức cầm áo đi thử.

Hình như đúng là trông to hơn thật? Đinh Mật thầm đỏ mặt, sau đó mua hai chiếc áo lót mới.

Cả buổi tối Bành Oánh không mua gì, Đỗ Minh Vy và Đinh Mật đều phát hiện ra, cô gái này bảo thủ quá mức, thường chọn mẫu quần áo khá... cũng không hẳn là quê mùa, song không thể tính là đẹp.

Đỗ Minh Vy chọn giúp cô, cô đều đỏ mặt từ chối.

Hừm...

Cứ thế này, tên Tần Dạng kia chắc phải nhịn đến khi kết hôn mới được khai trai?

...

Tối đi tắm, Đinh Mật cố ý mặc áo lót mới, hí hửng ngồi trên giường cầm iPad chơi game, nữ chính của game này là do cô lồng tiếng, được Lục Thời Phong giới thiệu cho.

Lục Thời Miễn tắm xong đi ra, Đinh Mật ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt khang khác bình thường, Lục Thời Miễn thoáng khựng người, sao lại thấy ánh mắt ấy ngứa ngáy tâm can thế nhỉ?

Anh vén chăn điều hòa lên, nằm vào.

Đinh Mật chủ động đặt iPad lên tủ, chui vào trong chăn, chỉ để lộ đôi mắt to tròn nhìn anh chăm chăm.

Lục Thời Miễn nhướng mày nhìn cô sâu xa, anh tắt đèn lớn, chỉ để lại chiếc đèn bàn ấm mờ bao phủ đầu giường. Sau đó anh kéo cô vào lòng, vuốt ve eo cô, cúi đầu hôn tai cô.

Đình Mật khe khẽ thở gấp, lí nhí: “Lục Thời Miễn, em có cái này cho anh xem...”

“Hửm?” Anh đại khái đã đoán được, tay lần lên trên, lập tức sờ ra: “Áo mới?”

“Sao anh biết?”

Đình Mật kinh ngạc ngoái đầu, trở mắt nhìn anh.

Anh còn chưa nhìn mà.

Lục Thời Miễn chống trên người cô, cúi đầu nhìn cô, khẽ cười thành tiếng: “Sờ ra được.”

Đình Mật: “...”

Giỏi kinh khủng.

Lục Thời Miễn đẩy áo của cô lên cao, Đình Mật ngượng chín mặt, muốn giơ tay che chắn, song cô nhin lại, thở thê: “Có phải... hơi khác?”

“Ừm.”

Anh vùi đầu xuống.

“Là... hiệu quả của nội y đó!”

Nâng ngực nhỏ, trông to hơn.

Thoắt một cái, móc áo lót bị ai đó tháo ra.

Lục Thời Miễn hoàn toàn không nắm bắt đúng trọng tâm của cô, song anh vẫn khen một câu: “Đẹp lắm.”

Đinh Mật rồi rít: “Không phải cái này.”

Lục Thời Miễn ngẩng đầu nheo mắt, thoáng hiểu ra, anh không kìm được cười rung cả lồng ngực. Đinh Mật: “...” Tức tối đánh anh.

Lục Thời Miễn giữ tay cô lại, khóe môi vẫn cong cong, Đinh Mật lại đánh anh một cái, cười, cười, cười, có gì buồn cười hả? Cô làm vậy là vì ai?

“Đinh Tiểu Mật, đánh nữa anh trả em gấp bội.”

“...”

Đinh Mật tức khắc không dám động đậy, sợ bị anh nghiền nát.

Lục Thời Miễn nhếch môi, cúi đầu hôn cô, tay anh trườn từ khuôn ngực xinh xắn mềm mại của cô xuống eo, mơn trớn vuốt ve từ hông đến khe hông, sau đó nâng cặp hông tròn trịa của cô lên. Đinh Mật gầy thì gầy, song hông rất cong, hơn nữa cơ thể rất mềm.

Rất lâu sau, chuyện nào đó kết thúc.

Lục Thời Miễn hôn lên trán cô, giọng trầm khàn: “Đinh Mật, không cần để ý mấy thứ đó, song tấm lòng của em, anh xin nhận.”

Đinh Mật đỏ bừng hai má, không muốn nói gì nữa.

Cuối cùng anh vẫn trả cô gấp bội, làm cô eo đau chân mỏi, ai bảo không để ý?

Anh rõ ràng rất kích động!

Đừng tưởng cô không cảm nhận được!

Lục Thời Miễn ôm cô rất lâu, Đinh Mật mơ mơ màng màng lẩm bẫm chúc ngủ ngon.

Người đàn ông rũ mắt thì thầm một câu bên tai cô: “Ngủ ngon, Đinh Tiểu Mật.”

Mái ấm dịu dàng, tháng năm êm ả.

~~~

Hừm về với đôi này hào hứng hơn hẳn, căn bản là nó ngắn nữa:)))

Ừm mà cái từ t dùng là “khai trai” không biết có đúng không, vì tra nghĩa từ đó không thấy trong từ điển:(:(, mà t bị kẹt từ nửa nặn nát óc không ra từ gì hu hu ai biết từ gì hợp lý cái chỗ đó thì bảo t với =((((((

Đại loại là“traì.tân.được.chịch.lần.đầu.tiên.thì.gọi.là.được.làm.gì?”
=))))))

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 89: Ngoại Truyện Bành Oánh X Tần Dạng (1)

Nhật ký của Bành Oánh.

Ngày 6 tháng 9 năm 2006.

Tôi đang ở góc ngoài phòng học lấy nước, có hai nam sinh cũng đến lấy nước, vừa tán gẫu vừa trêu đùa nhau.

“Mày không tiện lấy luôn cho A Miễn à?”

“Từ lúc ngồi cùng bàn với Đinh Mật, nó căn bản không cần lấy nước hiểu chưa?”

“Tao cũng muốn tìm bạn gái ngồi cùng bàn lấy nước cho tao, ha ha...”

“Thôi đi mày...”

Hai người xô đẩy nhau, va vào tôi, vòi nước bắn ra làm tay tôi bông rớt, tôi đau đớn kêu một tiếng. Nam sinh đằng sau giật nảy mình, hoảng hốt chạy đến trước mặt tôi, luống cuống hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Tôi đỏ mắt ngẩng đầu, cậu ta bối rối, vội nói: “Này, cậu đừng khóc!”

Tôi nhận ra cậu ta, cậu ta là Tần Dạng, thích ngâm bài, lần nào tôi đi thu bài tập Sinh học cậu ta cũng đang chép bài của Lục Thời Miễn.

Tôi thật sự không thích nam sinh chép bài.

Từ Khiên bước đến trước mặt tôi: “Đỏ bừng rồi, ngâm nước lạnh mau.”

Tần Dạng ngẩn ra, không nói hai lời, lập tức kéo tay tôi chạy. Vòng đến phía sau phòng học, Tần Dạng mở vòi nước kéo tay tôi đến. Nước lạnh buốt, rất thoải mái, cũng khiến tôi tỉnh táo lại, vội hất tay cậu ta ra.

Cậu, cậu, cậu cậu cậu ta sao có thể nắm tay tôi! Đáng ghét!

Chẳng mấy chốc, Từ Khiên đuổi đến, cậu ta thấy mu bàn tay tôi đỏ bừng, nói: “Cần lấy đá chườm không?”

“Đợi tôi một chút!” Tần Dạng bỏ lại một câu rồi chạy mất tăm.

Chuông vào lớp, Tần Dạng mang về hai que kem nhét vào tay tôi, gãi đầu buồn bực: “Không có đá, cậu lấy tạm cái này đi...”

Tôi: “...”

Tôi thật lòng rất muốn mắng người, nhưng tôi chưa từng mắng ai, chỉ có thể đứng đực ra đó, bối rồi cầm hai que kem ba đồng một cây nọ.

Thầy chủ nhiệm tiến vào lớp, Tần Dạng vội chạy về chỗ.

Thầy đặt quyển giáo án lên bàn, lớp trưởng hô đứng dậy, trong tay tôi vẫn đang cầm hai que kem lạnh buốt, tôi cuống lên, vào lớp rồi... hai que kem này phải làm thế nào? Khốn đốn nhất là, khoảng một phút sau, kem bắt đầu tan...

Đây là lần đầu tiên từ khi đi học tôi phân tâm trong giờ, bởi vì không có chỗ để, tôi chỉ có thể cầm hai que kem, tay còn lại cầm bút, đầu sắp vùi xuống mặt bàn, rất sợ thầy chủ nhiệm phát hiện ra gì đó.

Bạn cùng bàn Chu Phi Phi rất thông cảm cho tôi, nhưng lực bất tòng tâm, lúc tôi phải chép bài, cậu ấy sẽ giúp tôi cầm que kem một lát.

Nước kem nhỏ tí tách, bởi quá lạnh, lòng bàn tay tôi đã cứng đờ.

Tôi nhìn đồng hồ liên hồi, lần đầu tiên mong mỗi nhanh hết tiết đến vậy.

Cuối cùng, tiếng chuông giải lao vang lên.

Thầy chủ nhiệm dạy quá giờ năm phút, cuối cùng cũng ra chơi.

Bạn ở bàn bên bất thành linh kêu to: “Ủy viên học tập, dưới bàn cậu sao lại có nước thế?”

Tôi đỏ bừng mặt, vội giải thích: “Tớ... tớ không cần thận làm đồ.”

Tôi vội đi lấy cây lau sàn, Chu Phi Phi giành lại: “Để tớ giúp cậu, cậu mau đi thu bài vở đi.”

Đã đến lúc nộp vở bài tập Sinh học, tôi vội đi thu bài.

Tần Dạng lại đang chép bài của Lục Thời Miễn.

Tôi nghĩ đến chuyện cậu ta hại tôi phải cầm hai que kem cả một tiết, tay lạnh cứng, lại bức mình. Tôi mặc kệ cậu ta, ôm số bài tập đã thu chạy ra khỏi phòng học.

Tần Dạng chép xong chạy ra đưa vở cho tôi, tôi thực chột dạ, lí nhí: “Tớ nộp hết rồi...”

Vốn tưởng Tần Dạng sẽ tức giận, nào ngờ cậu chỉ cười, để lộ hàm răng trắng sáng, rực rỡ và tỏa nắng: “Ồ, vậy tớ tự đi nộp là được. Tay cậu khỏi chưa? Cần lấy kem nữa không? Tớ tiện thể mua cho cậu hai que nữa nhé?”

“Không cần đâu, cậu đừng mua nữa.”

Tôi bắt đầu hồ thẹn, mình nhỏ mọn quá, cậu ấy hoàn toàn là có lòng tốt thôi mà.

Tôi vội giành lấy quyển vở bài tập của cậu: “Tớ nộp giúp cậu.”

Chạy đến cửa sau, nhác thấy cậu ấy vẫn đứng cạnh chỗ của tôi, vẻ mặt mù mờ.

Tôi thấy cậu hơi ngốc.

Ngốc một cách... đáng yêu.

Ngày 7 tháng 9 năm 2006.

Hôm nay tôi nhận được thuốc mỡ của Tần Dạng, bất ngờ thật, nhưng tôi vẫn nhận, dù sao cũng tại cậu tay tôi mới bị bỏng.

Nghĩ lại, cậu tốt hơn trong ấn tượng của tôi rất nhiều.

Mặt khác, tôi còn nhận được một hộp sữa tươi từ cậu. Cậu cười nói: “Quà đền tội, xin lỗi cậu chuyện hôm qua nhé.”

Năng len qua khung cửa rơi vãi khắp căn phòng, nụ cười của cậu làm tôi chói mắt, nụ cười ấy còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời. Tôi được bố mẹ dạy dỗ nghiêm ngặt từ bé đến lớn, tính cách vừa bảo thủ vừa nhát gan, tôi thật sự vô cùng ngưỡng mộ những người rực rỡ xán lạn như vậy.

Chuông vào lớp, Tần Dạng trở về chỗ của mình, còn tôi vẫn đang nhớ lại nụ cười ban nãy của cậu, thật sự quá rực rỡ.

Chỉ vì điều đó.

Tôi thấy cậu tốt hơn những nam sinh khác rất nhiều.

Ngày 8 tháng 10 năm 2006.

Hôm nay Tần Dạng lại om bài thật lâu, nhưng cậu tự làm mà không đi chép nữa.

Tôi rất vui vì cậu.

Ngày 17 tháng 11 năm 2006.

Tan học buổi chiều, tôi và Chu Phỉ Phỉ ngang qua sân bóng. Tôi trông thấy Tần Dạng và Lục Thời Miễn với Từ Khiên đang chơi bóng, Tần Dạng mặc áo hoodie màu đen, giày thể thao màu xanh, lúc ném bóng vào rổ cậu nhảy cực cao.

Chút ánh sáng còn sót lại của ngày tàn rải rác trên người cậu, mạnh mẽ cao lớn, rực rỡ phóng khoáng.

Chu Phỉ Phỉ nói: “Ôi, Lục Thời Miễn bảnh ghê, Từ Khiên cũng bảnh nữa.”

Tôi ngẫm nghĩ, khẽ hỏi: “Còn Tần Dạng thì sao?”

Chu Phỉ Phỉ nhìn tôi thêm một cái, tôi bỗng thấy chột dạ, cảm giác thật kỳ lạ, còn chưa kịp ngẫm kĩ thì nghe thấy cậu ấy nói: “Tần Dạng hả, cậu ấy rạng rỡ, cười lên rất tỏa nắng, nhìn thấy thoải mái.”

Tôi gật đầu, tôi thấy Chu Phỉ Phỉ nói đúng, Tần Dạng rất tỏa nắng.

Tôi thích thấy cậu cười, nụ cười của cậu khiến tâm trạng tôi tốt lên, dường như đồng bài vở nặng nhọc của lớp 12 không còn gian nan như trước nữa.

Ngày 24 tháng 12 năm 2016.

Tôi mua ba quả táo, một cho Chu Phỉ Phỉ, một giữ lại cho mình.

Còn một quả.

Tôi không biết tại sao bản thân lại muốn mua ba quả, nhất thời xúc động bèn mua.

Giờ giải lao, tôi và Chu Phỉ Phỉ khoác tay nhau đi vệ sinh, tôi không cao, chỉ 1 mét 57, thị lực cũng không tốt, luôn ngồi trong ba bàn đầu. Trước kia mỗi lần đi vệ sinh Chu Phỉ Phỉ đều thích đi cửa sau, bởi vì mấy cậu trai cao lớn ngồi dãy cuối đều khá đẹp trai, nhất là Lục Thời Miễn.

Nhưng tôi không thích, tôi thích đi cửa trước.

Chu Phỉ Phỉ bỗng hỏi: “Sao bây giờ cậu lại thích đi cửa sau vậy?”

Cảm giác chột dạ lại ủa đến, tôi vẫn chưa hiểu rõ tại sao lại như vậy, nhất thời không trả lời được.

Tần Dạng và hai nam sinh khác đang đùa nhau, hét to: “Cậu nói gì? Nói lại lần nữa!”

Tôi không nhin được nhìn về phía cậu.

Giống mỗi lần đi cửa sau trước kia, tôi lặng lẽ quan sát cậu một thoáng, đúng lúc chạm phải ánh mắt cậu, cậu đột nhiên cười với tôi, tôi bối rối cúi đầu, tim đập điên cuồng.

Buổi tự học tối ngày hôm ấy, tôi ra về cuối cùng.

Tôi đặt quả táo còn lại vào ngăn bàn của Tần Dạng.

Làm xong, tôi bất chợt cảm thấy rất vui, dường như bản thân đã hoàn thành một việc đặc biệt hệ trọng.

Ngày 5 tháng 1 năm 2007.

Quả là chuyện hiếm có khó tìm, hôm nay Tần Dạng không om bài, tôi vui thay cho cậu, nhất thời không nhin được mừng rỡ: “Cuối cùng cậu cũng

không om bài nữa.”

Tần Dạng gãi đầu, cười xòa: “Sau này tớ sẽ cố gắng, tớ cũng ngại mà.”

Tôi mím môi nhìn nụ cười của cậu.

Rực rỡ thật.

Cơn mưa dầm ngoài cửa không còn đáng kể đến, tâm trạng lại tốt lên, cảm giác thật kỳ lạ.

Ngày 10 tháng 1 năm 2007.

Trời lại đổ mưa rồi. Tôi quên mang ô, tan học tối, tôi đứng lúng túng trước hành lang.

Mưa không lớn, nhưng tôi sợ dầm mưa, sợ bị cảm sẽ ảnh hưởng đến học tập, vậy nên tôi tính đợi tạnh hẵng đi.

Đột nhiên, một bóng dáng cao lớn vụt đến trước mặt tôi.

Tần Dạng cúi đầu nhìn tôi, hỏi: “Ủy viên học tập, cậu không mang ô à?”

Trái tim tôi bất chợt đập rộn lên, đỏ mặt lắc đầu: “Tớ quên.”

Tần Dạng hào phóng đưa ô cho tôi: “Cậu cầm dùng đi, tớ đi với Từ Khiên là được.”

Trong lòng có thêm một chiếc ô, tôi ngần ngừ đứng đó, nhìn cậu và Từ Khiên khoác vai bá cổ bỏ đi, bóng lưng cậu cao lớn phóng khoáng, bước đi cà lơ phất phơ.

Tôi bật ô, tán ô rất lớn, không giống của tôi, một chiếc ô hoa chấm bi nho nhỏ.

Tôi cầm ô của Tần Dạng ra đến cổng trường, bố mẹ tôi đã đợi ở đó. Họ thấy chiếc ô trong tay tôi là lạ, hỏi: “Ô của ai vậy? Trông không giống ô con gái.”

Tôi đáp: “Bạn con cho con mượn ạ.”

Mẹ tôi hỏi: “Bạn nam?”

Tôi: “Vâng.”

Tôi thấy họ đưa mắt nhìn nhau, qua một lát, mẹ tôi nói: “Oánh Oánh, con phải giữ khoảng cách với bạn nam, còn mấy tháng nữa là thi đại học rồi, nhất định không thể học người khác yêu sớm.”

Tôi sưng người, cúi thấp đầu, vô thức đáp: “Vâng.”

Đây là thói quen bảo sao nghe vậy nhiều năm qua. Bố mẹ tôi yên tâm lái xe về nhà.

Song lòng tôi lại rối như tơ vò. Yêu sớm ư? Tôi biết trong lớp có bạn yêu sớm, lớp trưởng và lớp phó là một đôi, tôi cũng biết Từ Khiên thích Đỗ Minh Vy, bởi vì cậu đã thừa nhận trước cả lớp, trong lớp còn đồn Đinh Mật và Lục Thời Miễn cũng đang yêu sớm.

Thầy chủ nhiệm thường xuyên nhấn mạnh, nhất định không được yêu sớm, trước nay tôi chưa từng tưởng tượng đến chuyện đó, thậm chí còn chưa thích ai bao giờ, chỉ một lòng dốc sức cho kỳ thi đại học.

Nhưng hiện tại, tôi như chợt hiểu, những cảm giác chột dạ kỳ lạ, vui vẻ kỳ lạ, tim đập dồn dập kỳ lạ ấy là gì. Tất cả là bởi vì tôi đã thích một người.

Làm thế nào đây? Hình như tôi thích Tần Dạng mất rồi.

23 tháng 1 năm 2007.

Mồng Năm Tết, lớp 11(1) tổ chức tụ tập, Tần Dạng đang chơi đùa với các bạn, tôi cố lấy dũng khí ngồi xuống chiếc sofa đối diện cậu, chỉ cần ngược mắt là có thể nhìn thấy nhau.

Tần Dạng thấy tôi ngồi một mình, bỗng cười hỏi: “Ủy viên học tập, cậu chơi trò Quốc vương không?”

Tôi không biết chơi, cũng sợ làm lỡ, đỏ mặt lắc đầu. Ngắm nhìn nụ cười của cậu, tôi thấy mình giống một đóa hoa si, vội vàng cúi đầu.

Cậu ấy luôn gọi tôi là ủy viên học tập, bạn học trong lớp cũng thường gọi như vậy, có khi tôi còn nghi họ đã quên tên của tôi, bởi vì ngoài làm ủy viên học tập và là một cô nàng mọt sách có thành tích tốt (người khác nói vậy), tôi thật sự trông rất tầm thường.

Họ không nhớ tên tôi cũng bình thường.

Song ai quên cũng được, riêng Tần Dạng thì không, bởi vì cậu là người đầu tiên tôi thích.

Trong phòng có bạn nam hút thuốc, tôi thấy khó chịu bèn đi ra ngoài hít thở không khí. Lúc quay lại, tôi và phải Tần Dạng đang đi ra, Tần Dạng cười với tôi: “Hãy, ủy viên học tập.”

Dáng vẻ cà lơ phất phơ, nhưng nụ cười rất xán lạn.

Trái tim tôi lại đập rộn lên, cũng không biết lấy can đảm từ đâu, tôi đột nhiên gọi cậu lại: “Tần Dạng.”

Tần Dạng đáp tiếng, cậu có vẻ kinh ngạc, chắc là không ngờ tôi sẽ nói chuyện với cậu.

Tôi kìm chế sự căng thẳng, khẽ hỏi: “Cậu cứ gọi tớ là ủy viên học tập, có phải vì cậu không nhớ tên tớ?”

Tần Dạng ngẩn ra, lại cười, nụ cười còn rục rờ hơn trước, tám cái răng, rất trắng, đều tăm tắp: “Không đâu, tớ nhớ tên cậu mà, Bành Oánh.”

Khoảnh khắc tên tôi được cất lên từ cậu, tim tôi bỗng đập dồn dập, cảm xúc căng thẳng đến cực điểm. Tôi sợ cậu nhận ra, vội giải thích: “Tớ... tớ tưởng cậu không nhớ nên hỏi vậy thôi.”

Tần Dạng lại cười: “Đương nhiên nhớ chứ, tớ nhớ hết tên của các bạn trong lớp mình mà, dù sao cũng học cùng nhau hơn một năm rồi.”

Tôi ồ một tiếng, cười trừ, đáy lòng hơi thất vọng. Nhưng sự thực vốn là thế, ai mà không nhớ tên của bạn học đã chung lớp hơn một năm rồi chứ? Có ngốc đâu.

Còn tôi, cuối cùng cũng chắc chắn.

Tôi thích Tần Dạng.

Ngày 10 tháng 6 năm 2007.

Buổi họp lớp sau khi kết thúc kỳ thi đại học, tôi rất buồn, không hề có cảm giác vui sướng vì đã thi xong.

Bởi vì ra trường đồng nghĩa với việc mọi người phải chia xa các ngả, tôi và Tần Dạng cũng vậy, tôi biết thành tích của tôi có thể vào một trường đại học tuyển một, còn Tần Dạng có lẽ chỉ có thể chọn một trường tuyển hai.

Tôi không thể vì cậu mà buông bỏ thành quả đã cố gắng suốt bao năm, bố mẹ tôi càng không cho phép.

Sau này, có lẽ sẽ rất khó để gặp lại.

Tình cảm thâm mến đầu đời của tôi, chắc sẽ phải không bệnh mà chết.

Ngày 12 tháng 2 năm 2008.

Mồng Năm Tết, lần họp lớp đầu tiên kể từ khi vào đại học, từ ngày biết tin, tôi đã bắt đầu ôm lòng chờ mong. Tôi đến Bắc Kinh học khoa Lịch sử trường Đại học Sư phạm, bởi vì bố tôi là giáo sư Lịch sử, bố đã chọn chuyên ngành cho tôi.

Sau này, tôi tự thay đổi chuyên ngành, chuyển đến khoa Ngôn ngữ Trung Quốc, vì chuyện này mà chiến tranh lạnh với bố mẹ một thời gian.

Tôi rất muốn gặp Tần Dạng, tôi muốn hấp thụ ánh nắng từ cậu.

Cuối cùng ngày ấy cũng đến.

Tôi thấy Tần Dạng rồi, cậu sạm da hơn hồi cấp Ba một chút, cũng vạm vỡ hơn rất nhiều, tóc ngắn ngắn, trông đã thấy gai tay, nhưng chính vì như thế, trông cậu càng thêm rực rỡ tỏa nắng.

Bấy giờ tôi mới nhận ra, tôi rất nhớ cậu.

Nghe nói cậu học trường cảnh sát, sau này sẽ làm cảnh sát.

Tôi thật lòng vui thay cho cậu, rồi lại lặng lẽ nghĩ, cảnh sát và giáo viên phải chẳng rất hợp nhau?

Ngày 30 tháng 1 năm 2009.

Họp lớp năm nay tôi lại thấy Tần Dạng, tôi phát hiện bản thân còn nhớ nhung cậu hơn cả năm trước.

Sau khi lên đại học, bố mẹ quản tôi lỏng hơn hẳn, bởi vì quá xa, họ không quản nổi nhiều như thế. Tôi học được cách trang điểm từ bạn cùng phòng, song vẫn không quen với quần áo thời trang lắm.

Cũng có vài người theo đuổi tôi, nhưng tôi đều từ chối.

Bởi vì, tôi thích Tần Dạng mà!

Tối nay tôi cố ý trang điểm, nhưng tôi đánh giá thấp các bạn gái trong lớp mình rồi, họ còn trang điểm đẹp hơn tôi, tôi bỗng chốc trông kém hẳn, hình như còn hơi quê.

Lòng thất vọng, rồi lại không nhận được suy đoán, không biết Tần Dạng thích mẫu con gái thế nào?

Cậu có nhận ra phần thay đổi này của tôi?

Ngày 19 tháng 2 năm 2010.

Lại là buổi họp lớp hàng năm.

Nhưng không khí buổi họp lớp năm nay không tốt lắm, nghe nói năm ngoái Lục Thời Miển và Đinh Mật đã chia tay, khoảng thời gian trước Lục Thời Miển say rượu mất khống chế ở trong phòng thí nghiệm bị người khác quay lại, video truyền khắp lớp, tôi không cầm lòng được cũng đã xem và lưu lại.

Trước kia tôi rất ngưỡng mộ Đinh Mật và Đỗ Minh Vy, họ vừa xinh đẹp vừa vui tươi cởi mở, có rất nhiều bạn bè, nhất là rất thân với Tần Dạng.

Có nhiều khi tôi cũng muốn làm bạn với Đinh Mật và Đỗ Minh Vy, nhưng tôi quá xấu hổ, lại còn ngượng ngùng, mãi đến khi tốt nghiệp vẫn không thể thân quen với họ. Đương nhiên, tôi cũng chưa từng có cơ hội tham gia những lần tụ tập nho nhỏ của họ, quả là đáng tiếc.

Năm nay Lục Thời Miển trông rất lạnh lùng, cũng rất buồn, cảm giác buồn ấy lộ ra từ đáy lòng. Lục Thời Miển ép cả lớp xóa hết lịch sử video,

mọi người đều sợ dáng vẻ này của cậu, cộng thêm có Từ Khiên và Tần Dạng giúp đỡ, tất cả đều ngoan ngoãn xóa video đi.

Sau đó, cậu bắt đầu kiểm tra, Tần Dạng và Từ Khiên cũng giúp.

Lúc Tần Dạng kiểm tra đến tôi, tôi đang định đưa điện thoại cho cậu thì cậu cười, bỏ qua tôi.

Tôi ngẩn ra, tại sao không kiểm tra tôi?

Bởi vì cậu tin tưởng tôi ư? Hay là cậu cố ý để sót?

Sau này, đoạn video ấy vẫn luôn được lưu giữ trong USB của tôi.

Ngày 10 tháng 8 năm 2013.

Tôi quyết định từ bỏ công việc giảng dạy vừa ổn định vừa có phúc lợi tốt, đi làm đầu bếp.

Bởi vì hình như Tần Dạng rất thích ăn đồ ăn ngon.

Vậy chắc hẳn anh sẽ thích một cô gái nấu ăn ngon.

Tôi muốn làm cô gái ấy.

Ngày 9 tháng 2 năm 2014.

Họp lớp năm nay, Tần Dạng không đến.

Tôi đã cố công làm món bò khô anh chưa từng được thưởng thức, quả đáng tiếc.

Khoảng thời gian này, bố mẹ tôi điên cuồng giục tôi tìm bạn trai, bởi vì tôi hai mươi tư tuổi rồi, đã sớm đến tuổi nên qua lại yêu đương. Họ cuống cuống, bắt đầu sắp xếp cho tôi đi xem mắt, tôi rất buồn bực, nhưng không thể không ứng phó.

Điều kiện của những người tôi xem mắt đều rất tốt, có điều cười không đẹp lắm.

Tôi rất thất vọng, lòng càng nhớ nhung Tần Dạng.

Cực kỳ cực kỳ cực kỳ nhớ anh, Tần Dạng à.

Ngày 5 tháng 5 năm 2015.

Tôi mở một nhà hàng cho riêng mình ở bên ngoài khu ẩm thực, quyết định khai trương vào hôm nay, bởi vì hôm nay là sinh nhật của Tần Dạng.

Không biết liệu có một ngày anh đột nhiên xuất hiện ở nhà hàng của tôi?

Mong biết bao anh sẽ ăn món do tôi nấu.

Ngày 5 tháng 10 năm 2015.

Lớp trưởng và lớp phó kết hôn, tôi được mời tham gia hôn lễ, tôi rất vui.

Mỗi lần họp lớp tôi đều không bỏ lỡ, dù cho có khi Tần Dạng không đến.

Hôm nay tôi lại thấy Tần Dạng, chúng tôi đều không còn trẻ, nhưng tôi nghe nói, anh vẫn độc thân, đây là cây trụ chống cho tôi tiếp tục thích anh suốt những năm qua mà không quá gian nan khổ sở.

Ngày 8 tháng 11 năm 2015.

Một ngày rất bình thường nhưng lại cực kỳ đáng để vui mừng và kỷ niệm.

Bởi vì hôm nay Tần Dạng đến nhà hàng của tôi ăn cơm rồi.

Anh dắt theo hai cảnh sát trẻ, một nam một nữ, cô gái nói líu lo không ngừng, tôi ở sau bếp nghe thấy hết.

Sau đó, tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Người tôi cứng đờ.

Chiếc thìa rơi xuống sàn, đầu bếp Lý giật mình: “Bà chủ, cô sao vậy?”

Tôi mím chặt môi cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, có ba giọng nói, tạm thời đang yên tĩnh. Dọa chết tôi mất, tôi tưởng anh đưa bạn gái đến đây hẹn hò chứ.

Tôi lau sạch tay, cởi tạp dề đi ra.

Tần Dạng mặc đồng phục cảnh sát, gò má vẫn xán lạn như xưa, song tăng thêm khí khái đàn ông so với hồi niên thiếu, trông rất chính trực lắm liệt. Tôi nghĩ mình bị anh bỏ bùa rồi.

Anh quay đầu thấy tôi thì kinh ngạc: “Bành Oánh, sao cậu lại ở đây?”

Tôi nhớ, từ lần họp lớp năm hai đại học, anh bắt đầu gọi tên của tôi.

Tôi thích anh gọi tên của tôi.

Tôi cười nhìn anh: “Nhà hàng này là do tớ mở.”

Tần Dạng, em mở nhà hàng của mình là vì anh đó.

Tần Dạng trợn mắt, sau đó nghiêm túc khen tôi một câu: “Cậu giỏi thật đấy.”

Tôi cầm thực đơn đi đến, đưa cho anh: “Cảm ơn, các cậu muốn ăn gì? Cần tớ giới thiệu không?” Thật ra tôi căng thẳng đến nổi nhũn hết cả chân, chỉ sợ anh không thích.

Tần Dạng quét mắt nhìn thực đơn, nhanh chóng lựa chọn mấy món rồi trả lại thực đơn cho tôi. Anh cười hỏi: “Bà chủ, bà tự nấu chứ?”

Bà chủ...

Tôi đỏ mặt, tôi biết anh đang đùa, cúi đầu ừ một tiếng, chạy về phòng bếp.

Hôm nay, tôi dốc hết tài nghệ và sự nghiêm túc của mình, nấu cho anh một bữa.

Tôi vốn không muốn nhận tiền bữa ăn này, nhưng lại sợ anh thấy quá đột ngột, vậy nên tôi giảm giá cho anh.

Tần Dạng cười nhìn tôi: “Giảm giá cho bạn học à?”

Tôi ấp úng gật đầu: “Ừm.”

Lòng lại nói: Không phải giảm giá cho bạn học, là giảm giá cho người tôi thích.

Tần Dạng lại khen tôi: “Nhà hàng của cậu nhất định sẽ làm ăn phát đạt, đồ ăn ngon lắm, tớ sẽ giúp cậu giới thiệu cho đồng nghiệp.”

Tôi đỏ bừng mặt: “Cảm ơn cậu.”

Tốt quá! Lòng tôi bắt đầu nhảy múa, đặc ý muốn chết.

Tần Dạng đưa hai cánh sát nhỏ kia đi.

Tôi ngẩng nhìn bóng lưng vạm vỡ thẳng tắp của anh trong màn đêm. Trong thoáng ngẩn ngơ, tôi như nhìn thấy bóng lưng cao lớn phóng khoáng của chàng thiếu niên dưới màn mưa đêm năm ấy, bước đi cà lơ phất phơ, dáng vẻ không đứng đắn.

Tối hôm nay, tôi đưa ra một quyết định...

Họp lớp năm nay, tôi phải thổ lộ với Tần Dạng.

Em thích anh mười năm rồi, Tần Dạng.

Hy vọng anh biết.

Hy vọng anh chấp nhận.

Hy vọng... anh cũng thích em.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 90: Ngoại Truyện Bành Oánh X Tần Dạng (2)

Ngày 13 tháng 2 năm 2016, mồng Năm tháng Giêng, họp lớp lớp 11(1), Bành Oánh nhận làm trọn bữa ăn tụ tập, bắt đầu chuẩn bị từ trước năm mới. Thật ra cô và Tần Dạng không quen thân lắm, ngoại trừ mấy lần quan sát nhân dịp họp lớp, cô biết anh thích ăn thịt, các loại thịt vịt, thịt bò, cá và hải sản.

Hình như... không kén ăn gì.

Như vậy rất dễ làm, Bành Oánh nhanh chóng lên thực đơn họp lý.

Cả lớp cộng thêm thầy cô và người thân là khoảng 50 người, chia làm bốn bàn, món khai vị và các món chính có đủ vị chua cay mặn ngọt, phù hợp với khẩu vị của mỗi người, cuối cùng là món ngọt tráng miệng.

Nói chung mọi thứ đều đầy đủ, có thể so với nhà hàng năm sao.

Nhân viên đều cảm thán: “Bà chủ có lòng ghê, bạn cũ của cô có lộc ăn rồi.”

Bành Oánh thoáng đỏ mặt, thật ra cô có lòng riêng, hơn nữa còn vô cùng lớn. Cô muốn biểu hiện thật tốt, khiến Tần Dạng cảm thấy cô tốt nhờ bữa ăn này.

Nhưng mọi chuyện đều có bất trắc, tất cả mọi người đã đến đông đủ, ngoại trừ Tần Dạng.

Từ Khiên nói tối nay anh phải trực ban, lát nữa sẽ dành chút thời gian đến ăn uống, sau đó lại đi trực tiếp. Bành Oánh che giấu sự mất mát nơi đáy lòng, giữ lại một phần tất cả những món anh thích, cất riêng một mâm, xếp đĩa bát cẩn thận, bày trông rất đẹp mắt.

Bành Oánh treo biển “tạm ngừng kinh doanh” ở ngoài cửa, không ai làm phiền.

Đến lưng chừng bữa thì cửa mở.

Tần Dạng mặc cảnh phục bước vào, dáng người cao lớn ngay thẳng, trông rất chính trực. Anh quét mắt nhìn mấy bàn ăn lộn xộn, không kìm được mắng: “Đệt, các cậu sắp ăn sạch cả rồi! Mẹ nó, không giữ cho tôi một chút thức ăn nào.”

Tim Bành Oánh đập thình thịch, cô đứng dậy nhìn anh, dịu dàng nói: “Tớ để đồ ăn cho cậu rồi, ở trong bếp.”

Tần Dạng khựng lại, không biết vì sao, anh thường sợ những cô gái dịu dàng mềm yếu, giọng người nọ nhỏ, giọng anh cũng tự động nhỏ đi. Nhất là Bành Oánh, trước kia học cấp Ba thùy mị không chịu nổi, là người giục anh nộp bài tập dịu dàng nhất trong tất cả đại biểu các môn, mỗi lần đều khiến anh cảm thấy mình đang bắt nạt cô.

Anh nắm tay đặt trước miệng: “Khụ, cảm ơn cậu.”

Lỡ tai Bành Oánh đo đỏ, cô đi vào phòng bếp bưng mâm đồ ăn giữ riêng cho anh ra, một mâm rất lớn.

Tần Dạng vội đón lấy, cười nhe răng: “Cảm ơn cậu nhé.”

Bành Oánh cúi đầu: “Đừng khách sáo.” Rồi cô ngừng lại mấy giây, “Tần Dạng.”

Đừng khách sáo, Tần Dạng.

Cô bỗng nhiên gọi tên anh, Tần Dạng cảm thấy là lạ, nhìn cô thêm mấy cái.

Bành Oánh đỏ bừng tai cúi đầu ngồi về chỗ của mình.

Có người gọi Tần Dạng, Tần Dạng bừng mắt đi tới. Tào Ngụy nhìn những món ăn trên đó, gào: “Vãi, cậu đến muộn còn được đối xử tốt thế, ủy viên học tập quả là có lòng.”

Tần Dạng cũng thấy Bành Oánh rất tốt, cười hì hì, ngồi xuống vùi đầu ăn.

Khỏi cần nói, tay nghề của Bành Oánh siêu cấp cao, nấu còn ngon hơn lần trước anh dẫn hai cảnh sát thực tập đến. Đột nhiên nhớ tối hôm đó, lúc rời khỏi nhà hàng của Bành Oánh, hai đứa nhóc không biết lớn nhỏ kia trêu chọc anh.

Cậu bé cảnh sát: “Đội phó, bà chủ nhỏ vừa này là bạn học của anh ạ?”

Tần Dạng gật đầu: “Ừ.”

Cô bé cảnh sát: “Trông chị ấy đã thấy hợp làm bà chủ rồi, mềm mại dịu dàng, lại còn nấu ăn ngon. Đội phó, anh chưa có bạn gái phải không? Theo đuổi người ta đi.”

Lúc ấy Tần Dạng ngẩn người, theo đuổi con gái? Hình như xưa nay anh chưa từng nghĩ đến chuyện này, hồi cấp Ba quả thật từng có một vài ý nghĩ mơ hồ, song cũng chỉ vì bị ảnh hưởng bởi Từ Khiên và Lục Thời Miễn.

Sau này, trải qua chuyện Lục Thời Miễn bị Đinh Mật đá rồi say rượu nổi điên, Từ Khiên bị bố mẹ Đỗ Minh Vy ngăn cản, yêu xa khác nước gian

nan vất vả, anh bỗng cảm thấy, tình yêu thật sự chẳng phải thứ tốt lành gì.

Có điều, với kiểu con gái thanh tú dịu dàng như Bành Oánh ấy hả? Hình như cô nói nhỏ nhẹ một chút là anh lại mềm lòng. Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, có lẽ là từ những tháng ngày nộp bài muện hồi cấp Ba, cô đứng một bên thở thẽ giục anh: “Tần Dạng, cậu nhanh lên một chút...”

Giọng nói ấy cực kỳ yếu ớt, vừa tủi vừa bất đắc dĩ, khiến anh gấp đến độ đầu đổ đầy mồ hôi.

Tần Dạng nhìn những món ăn trước mặt, đột nhiên nhớ đến vài chuyện hồi cấp Ba, chẳng hạn như chuyện cô bị bỏng tay.

Anh nhìn về phía Bành Oánh ở chỗ đối diện, đôi tay nọ trắng nõn, nhỏ xíu, trông có da có thịt, rất đáng yêu, may mà hồi đó không bị bỏng nặng.

Bởi đồng nghiệp bận việc, anh chủ động ôm việc trực ban, lúc này chỉ chuồn đến lấp bụng, ăn xong lập tức phải về.

Bành Oánh thấy Tần Dạng sắp đi thì cuống lên, cô đã làm chút đồ ăn vặt định để anh mang về, tiện thể... thổ lộ, bởi cô rất lo lát nữa anh không đến KTV được, như vậy kế hoạch của cô sẽ loạn hết.

Bành Oánh vừa đứng dậy thì Đinh Mật đi tới thanh toán, Lục Thời Miễn đã nói sẽ mời mọi người bữa này, Bành Oánh đang nôn nóng đi tìm Tần Dạng, vội đáp: “Không cần đâu, bữa này hôm nay tớ mời.”

Đinh Mật ngẩn ra, sao có thể để Bành Oánh tiêu tốn? Dù là chia nhau thì cũng không thể để Bành Oánh mời.

Đỗ Minh Vy qua giúp đỡ, Bành Oánh sốt ruột đỏ cả mặt, song lại không cách nào thoát thân, chỉ biết trơ mắt nhìn Tần Dạng đẩy cửa đi.

Lòng tiếc nuối.

Tào Ngự: “Tần Dạng đi tăng hai không?”

Vẫn là Từ Khiên đáp: “12 giờ tan ca rồi sẽ đến.”

Bành Oánh nghe thấy rõ, lòng thở phào nhẹ nhõm.

May thay.

Bất kể thế nào, hôm nay cô nhất định phải thối lộ.

Cô sợ, dũng khí này chỉ đến một lần trong đời.

...

Trong phòng KTV, lòng Bành Oánh chỉ nghĩ đến Tần Dạng, cứ nhìn đồng hồ liên tục, 12 giờ tan ca, từ đồn cảnh sát qua đây phải mất ít nhất nửa tiếng.

Bành Oánh ngồi thấp thỏm cả tối, nhìn đồng hồ liên hồi.

Có bạn học gọi cô qua chơi cùng, cô không có tâm trạng, chỉ cười lắc đầu.

Mọi người đều đã quen, họp lớp những năm trước Bành Oánh cũng chỉ ngồi yên nhìn họ chơi, nhìn họ đùa.

Qua 12 giờ đêm, Bành Oánh không ngồi nổi nữa, cô đi ra khỏi phòng đợi.

Mấy phòng bên cạnh có người vào người ra, nhân viên phục vụ đi qua hỏi: “Cô cần giúp đỡ gì không ạ?”

Bành Oánh thấy ngại bèn trốn vào một góc hành lang.

Cô nhỏ người, nếu không để ý thì có lẽ chẳng ai thấy trong góc có một bóng người.

Lúc Tần Dạng đi qua cũng không phát hiện, anh đã thay cảnh phục thành một chiếc áo khoác đen, quần thể thao và giày nike, khí chất xán lạn mười năm không đổi.

Bành Oánh nhìn anh, trái tim sắp vọt lên đỉnh đầu.

Anh không nhìn thấy cô.

Bành Oánh đi ra khỏi góc khuất, mím chặt môi, theo sau anh mấy bước.

Hít sâu một hơi, cuối cùng cô cố lấy dũng khí gọi tên anh: “Tần Dạng.”

Tần Dạng ngừng lại, quay đầu thấy là cô, cười: “Bành Oánh, sao cậu lại ở đây?”

Em đang đợi anh đó...

Bành Oánh đỏ bừng tai, lí nhí: “Tớ muốn nói với cậu vài điều.”

...

Tần Dạng nghe xong lập tức tròn mắt, cực kỳ kinh ngạc, nhất là đề nghị của cô không phải làm quen bình thường mà là lấy kết hôn làm tiền đề. Anh ngây người nhìn cô gái thanh tú mặt đỏ bừng trước mắt, há hốc miệng, không nói ra lời.

Tần Dạng liếm mép rồi lại mím môi, ánh mắt né tránh không biết làm sao. Từ chối hay là đồng ý?

Anh không ghét Bành Oánh, thậm chí rất có hảo cảm với cô gái như cô.

Bành Oánh đứng trước mặt anh, cô mặc áo len trắng và váy ngắn, nhỏ nhắn yêu kiều. Cô ngược mặt nhìn anh, mặt đỏ cháy, song vẫn cố chấp đợi câu trả lời từ anh.

Rất lâu sau, Tần Dạng hoàn hồn, giọng khô khốc: “Bành Oánh, cậu... không đùa?”

Bành Oánh lắc đầu: “Em rất nghiêm túc.”

Cô ngừng mấy giây, thấy chưa đủ, lại nói thêm: “Vô cùng nghiêm túc. Em đã suy nghĩ rất rất lâu rồi.”

Cô không nói với anh, rốt cuộc là bao lâu.

Sợ anh từ chối, cô sẽ không thể chịu nổi, cũng sợ anh nhất thời mềm lòng, biết cô âm thầm thích anh nhiều năm nên mới đồng ý.

Cô chỉ cần mềm giọng một chút, Tần Dạng liền mềm lòng.

Tần Dạng nhìn cô, anh không thể nói ra câu từ chối, hoặc là... anh căn bản không muốn từ chối.

Anh hỏi: “Nếu tớ gật đầu, có phải bắt đầu từ hôm nay chúng ta chính là người yêu của nhau?”

Đáy mắt Bành Oánh xẹt qua tia mừng rỡ, cô đỏ mặt gật đầu.

Tần Dạng nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười, một nụ cười cực kỳ xán lạn.

Giây kế tiếp, anh gật đầu với cô.

Bành Oánh kinh ngạc tròn xoe mắt, không hề che giấu sự mừng rỡ của bản thân, hoặc là nói, cô căn bản không che giấu nổi.

Tần Dạng cúi đầu ho khan vài tiếng, lại ngẩng đầu nhìn cô: “Vây... chúng ta vào trong nhé?”

Anh chỉ cửa phòng hát.

Bành Oánh kích động đến nỗi chân mềm nhũn, thỏ thẻ đáp: “Vâng.”

Cô đi theo sau anh, bước đi như giẫm trên mây.

Tần Dạng đang định đẩy cửa thì nghĩ đến một chuyện, anh lại quay đầu nhìn cô. Bành Oánh đã dùng hết tất cả dũng khí, giờ không dám nhìn vào mắt anh, vội cúi thấp đầu.

Tần Dạng thấy hơi buồn cười, rồi lại thấy lúng túng kì lạ, bởi vì hai người thực sự không quen thân lắm.

Anh sờ mũi, thấp giọng hỏi: “Lát nữa mấy giờ em về?”

Bành Oánh cúi thấp đầu, lí nhí: “Cứ đợi mọi người giải tán, em không vội...”

“Được, lát nữa tan cuộc anh đưa em về.”

Tuy Tần Dạng chưa từng yêu đương, nhưng anh học được không ít từ chỗ Lục Thời Miển và Từ Khiên, đối xử tốt với phái nữ là điều cần bản nhất.

Bành Oánh thấy mình sắp ngất vì hạnh phúc, mềm mại đáp: “Vâng.”

Tần Dạng thấy, chất giọng này... mẹ nó chứ, mềm thật.

Mềm đến nỗi anh muốn chào cô theo nghi thức quân đội, thể hiện lòng trung thành.

Vào phòng, có người gọi: “Tần Dạng, mẹ nó sao giờ cậu mới đến, sắp giải tát hết rồi.”

Tần Dạng cười cười: “Thì giờ đến rồi đấy thôi?”

May mà anh kịp, bằng không có thể đã để lỡ mất một cô bạn gái.

Không đúng, có thể là vợ chứ.

Bành Oánh nói lấy kết hôn làm điều kiện quen nhau mà.

Tần Dạng động lòng, cảm giác thỏa mãn muộn màng cuộn cuộn kéo tới, không kịp được quay đầu nhìn Bành Oánh.

Mặt Bành Oánh đỏ bừng, cô cúi đầu vòng qua anh, ngồi xuống một góc sofa.

Tần Dạng gỡ tóc, cúi đầu mỉm cười.

Tào Ngự gọi to: “Qua đây chơi đi.”

Tần Dạng lái xe đến, nghĩ đến chuyện lát nữa phải đưa Bành Oánh về nhà, anh từ chối: “Hôm nay không uống rượu.”

Từ Khiên ngẩng đầu liếc anh: “Vẫn còn nhiệm vụ à?”

Tần Dạng nhếch môi cười: “Còn chứ, một nhiệm vụ vô cùng quan trọng.”

...

Hơn một giờ sáng, tan cuộc.

Tần Dạng đi trước, Bành Oánh cách anh mấy mét, theo sau lưng anh.

Có người hỏi Bành Oánh: “Ủy viên học tập, cậu ở đâu vậy? Tớ xem liệu có tiện đường tiễn cậu một đoạn.”

Bành Oánh đang định từ chối thì nghe thấy Tần Dạng ở đằng trước nhìn sang bên này, trả lời: “Không cần, tôi tiễn cô ấy.”

“Cậu tiện đường?”

Tần Dạng cười: “Tiện chứ, sao lại không tiện.”

Bành Oánh lại đỏ mặt, cô nghĩ, Tần Dạng thật biết ăn nói.

Lên xe, hai người đồng thời im lặng, có vẻ đang không biết nên nói gì. Tần Dạng ngẫm nghĩ, hỏi: “Em ở đâu?”

Bành Oánh vội nói anh nghe địa chỉ.

Tần Dạng lái xe đi: “Em ở với bố mẹ à?”

Bành Oánh gật đầu: “Vâng...”

Trên đường, hai người một hỏi một đáp trò chuyện, Tần Dạng đưa Bành Oánh về đến nhà. Trước khi xuống xe, Bành Oánh thoáng nhìn anh, Tần Dạng không biết ánh mắt ấy thể hiện điều gì.

Anh nghĩ ngợi, nói: “Em nghỉ ngơi sớm đi.”

Bành Oánh gật đầu, dẫn đo thoáng chốc, cuối cùng vẫn muốn xác nhận lại một lần: “Tần Dạng.”

“Ừm?”

Tần Dạng bình thường ăn to nói lớn, nhưng cô gọi anh như vậy, giọng anh bất giác nhỏ đi.

“Bây giờ chúng ta là bạn trai bạn gái rồi phải không?”

Tần Dạng ngẩn ra: “Đúng thế.”

Bành Oánh lập tức nở nụ cười với anh, mặt ửng đỏ: “VẬY là em yên tâm rồi, em về đây...” Cô xấu hổ vội vã xuống xe, đứng ngoài cửa buồng gấp một câu “đi đường cẩn thận” liền chạy biến.

Tần Dạng sờ mũi nhìn cô tiến thang gác mới lái xe rời đi.

Lát sau, một cái đầu nho nhỏ ló ra khỏi thang gác, lặng lẽ nhìn xe anh khuất bóng mới lên nhà.

Ngày 14 tháng 2 năm 2016, Bành Oánh viết vào nhật ký của mình một đoạn thế này – Hôm nay tôi đã tỏ tình với người tôi thầm mến mười năm, đáng vẻ kinh ngạc của anh ấy thật buồn cười. Điều vui mừng nhất là, anh ấy đồng ý rồi, cảm ơn.

Cô đặt bút xuống, hiện đã là ba giờ sáng.

Nhưng cô vui đến nỗi không hề buồn ngủ, cứ cầm lòng chẳng đặt nghĩ ngợi lung tung, mơ màng tưởng tượng đến cảnh hai người yêu nhau...

Bành Oánh bò dậy, lại viết một bản kế hoạch yêu đương.

Cô nghĩ, Tần Dạng cũng chưa từng quen ai, có lẽ anh không biết nhiều lắm.

Thật ra cô cũng không biết gì, nhưng cô có thể học tập.

...

Chiều ngày hôm sau, Bành Oánh ngồi trong nhà hàng, căn môi, gửi cho Tần Dạng một tin nhắn.

[Tần Dạng, tối nay anh rảnh không?]

Tần Dạng đọc được tin nhắn, anh cảm thấy dòng tin này như có âm thanh, anh thậm chí có thể tưởng tượng ra chất giọng, ngữ khí và dáng vẻ của cô khi nói câu này.

Anh nhanh chóng trả lời.

[Có, em muốn đi đâu?]

~~~

Nếu không phải cài tự động điền thì chắc gõ sai tên cả đồng rồi, chs toàn quen tay gõ Bành Dạng =))))))))))

Klq nay ngồi trong giờ bật youtube nghe nhạc dạo rồi làm trộm cái này, đang cười tùm tùm gõ bàn phím thì nghe được câu hát “Bỗng nhiên rất nhớ em, em hiện ở nơi đâu, đang sống hạnh phúc hay buồn tủi” ôi cảm giác như điện giật chạy thẳng vào tym huhuhu bài này đúng là sinh ra để dành cho Lục Thời Miễn huhu, mỗi bận tâm lớn nhất trong lòng anh Miễn cũng chỉ là Đinh Mật có hạnh phúc hay chịu tủi thân gì không thôi ôi mẹ ời muốn xỉu sau đó quay qua tìm nghe hết các phiên bản rồi bật chạy lặp bài này và cứ thế nghe đến giờ buồn muốn héo úa con tym mà vẫn thấy hay kinh khủng khiếp huhuhuhuhu đúng là âm nhạc phải đi đôi với câu chuyện thì mới thấm được huhuhuuuuuuuuuu

À bài đó là bài Bỗng dưng rất nhớ em nha, bản đầu mình nghe là mashup, còn sau đó đi tìm các bản khác thì có bản của Mayday, Luân Tang với Cổ Cự Cơ đều hay lắm huhuhuhu =(((

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 91: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh (3)

Hôm nay Tần Dạng đến phiên nghỉ ngơi, đúng dịp lễ Tình nhân, anh thân là bạn trai hình như nên biểu hiện một chút, tỷ như tặng quà hay là đưa cô đi chơi đâu đó? Nghĩ vậy, anh nhanh chóng trả lời thêm.

[Hôm nay anh đưa em đi chơi được không?]

Bành Oánh vẫn đang cân nhắc xem đi đâu, lại nhận được tin nhắn của anh, không kìm được bật cười.

[Vâng.]

Nếu đã vậy, cô nghe anh.

Tần Dạng nhìn điện thoại mỉm cười, tuy anh chưa từng yêu đương, nhưng không ăn thịt heo thì chưa thấy heo chạy chắc? Anh ngồi ngẫm lại xem trước kia Lục Thời Miễn và Từ Khiên yêu đương thế nào.

Cứ đi xem phim đã.

Gần đây có rất nhiều phim mới công chiếu, có phim giật gân, phim kinh dị, phim tình cảm,...

Tần Dạng không chút do dự chọn phim tình cảm, kiểu tính cách dịu dàng mềm mại như Bành Oánh chắc sẽ thích loại phim này.

Trước khi đi xem phim thì ăn tối.

Chuyện ăn uống không làm khó được Tần Dạng, song đã khá muộn, lại còn là lễ Tình nhân, anh không đặt được bàn. Tần Dạng bèn gọi điện cho Lục Thời Miễn nhờ anh đặt giúp.

Lục Thời Miễn cũng không hỏi lý do, một lát sau thì gửi địa chỉ và số bàn đến.

Tần Dạng nhắn lại với Bành Oánh, năm rưỡi chiều anh sẽ đến đón cô.

Bành Oánh đọc được tin nhắn, nhanh chóng đáp “vâng”. Lòng cô vừa vui mừng vừa chờ mong, cầm điện thoại hạnh phúc đến nỗi không biết nên làm gì.

À đúng rồi, có thể mang thịt bò khô tối hôm qua cô làm cho anh.

Ba giờ chiều, Bành Oánh giao nhà hàng cho nhân viên, còn cô về nhà trước.

Bố mẹ Bành Oánh thấy cô về sớm vậy thì lấy làm lạ: “Sao con về sớm thế?”

Bành Oánh mím môi, nói nhỏ: “Con về một lát rồi lại đi ạ.”

Bố mẹ cô không hỏi gì nữa. Bành Oánh đi rửa mặt, sau đó về phòng chọn quần áo. Kiểu dáng quần áo của cô đều na ná nhau, rất nhanh đã chọn xong, cô không trang điểm đậm, chỉ kẻ lông mày và tô son.

Xong xuôi tất cả, còn chưa đến năm giờ.

Không sao, cô có thể đợi anh.

Dù sao cũng đã đợi rất nhiều năm rồi.

Bành Oánh ngồi tựa trên ghế, lúc lắc chân, lòng nghĩ.

Trước khi ra khỏi nhà, Tần Dạng cố ý cạo râu, thay tất mới, thậm chí còn mang tất của mấy ngày trước đi giặt. Anh vừa ra khỏi cửa vừa nhìn tin vào nhóm, trong nhóm chỉ có ba người, Lục Thời Miễn, Từ Khiên và anh.

Anh nói: Hồi cái này, hai bọn mày yêu đương bao lâu thì nắm tay, bao lâu hôn nhau, bao lâu lên giường??

Mấy năm qua Tần Dạng kẹt ở giữa hai đôi tình nhân, thật ra cũng gặp họ hôn nhau mấy lần, có điều qua lại bao lâu thì có thể làm những chuyện đó?

Một lát sau.

Lục Thời Miễn cuối cùng cũng có một câu quan tâm: Mày có bạn gái từ bao giờ?

Tần Dạng đáp bằng một cái mặt cười đắc ý: Tối hôm qua.

Một lát sau nữa.

Lục Thời Miễn: Chúc mừng, cái này không dạy mày được.

Cũng không hỏi anh quen ai, Tần Dạng buồn bực, đã không trả lời câu hỏi của anh còn không cho anh ít kinh nghiệm...

Hồi lâu sau, Từ Khiên cũng đáp một câu: Chúc mừng.

Tần Dạng biết Từ Khiên và Đỗ Minh Vy đã chia tay, hiện Từ Khiên đang bận đuổi theo Đỗ Minh Vy, làm gì có thời gian để ý đến anh.

Thoát khỏi tin nhắn.

Thôi, dựa vào cảm giác vậy.

Tần Dạng đứng ngoài tiểu khu đợi Bành Oánh, Bành Oánh thấy xe của anh thì chạy đến, chiếc ba lô trắng sau lưng cô lắc qua lắc lại. Tần Dạng nghiêng người sang đẩy cửa ghế phụ, Bành Oánh đỏ mặt lên xe, nhìn anh nhoèn cười.

Tần Dạng cúi đầu sờ mũi, cảm thấy câu hỏi vừa nảy ở trong nhóm...

Có vẻ bí ối, có vẻ hấp tấp.

Anh ho khan: “Chúng ta đi ăn trước, sau đó đi xem phim được không?”

Bành Oánh gật đầu: “Vâng, đều nghe anh hết.”

Tần Dạng: “...”

Cô gái này, mẹ nó, thỏa mãn lòng hư vinh của đàn ông chết đi được.

Đều nghe anh hết.

Được, nghe anh.

Bành Oánh đương nhiên không biết được suy nghĩ của anh, cô chỉ đơn giản là tin anh, thấy anh biết sắp xếp, vậy nên mới nói thế.

Hai người đến nhà hàng Tây, lúc bít tết được đưa lên, Bành Oánh thử một miếng, sau đó nhìn Tần Dạng: “Tần Dạng.”

Tần Dạng ngẩng đầu nhìn cô: “Sao vậy?”

Bành Oánh nói: “Em làm bít tết ngon hơn ở đây, lần sau anh đến nhà hàng, em làm cho anh ăn.”

Nhắc đến nấu nướng, Bành Oánh vô cùng tự tin, không còn giống với dáng vẻ thẹn thùng lúc thường.

Tần Dạng ngẩn ra, mỉm cười: “Được.”

Có nội dung cho buổi hẹn sau rồi.

Ăn xong, hai người đến tòa nhà thương mại gần đó, rạp chiếu phim ở tầng trên cùng. Tần Dạng chỉ vào dòng người xếp hàng mua bắp rang bơ và nước uống, hỏi cô: “Em muốn ăn không?”

Bành Oánh ngẫm nghĩ, nói: “Anh mua hai chai nước là được.”

Tần Dạng đi mua hai chai nước, vốn định mua thêm một suất bắp rang bơ, song Bành Oánh bảo không cần, có lẽ cô không thích ăn, vậy nên anh không mua nữa.

Đương dịp Tết, đúng mùa điện ảnh, người xem rất nhiều. Lúc xếp hàng mua vé, Bành Oánh bị va phải, thân hình nhỏ bé không khống chế được lao đảo về phía Tần Dạng, Tần Dạng vội đỡ vai cô, cúi đầu hỏi: “Em không sao chứ?”

Đầu Bành Oánh tựa vào vai anh, cô đỏ mặt lắc đầu: “Không sao...”

Giọng mềm mại.

Tần Dạng thấy tai mình như sắp tan ra. Dáng người cô thật sự rất nhỏ, lại đi giày đế bằng, chỉ cao đến vai anh.

Ừm...

Ôm vậy thật thoải mái.

Song Tần Dạng cũng chỉ ôm cô một thoáng liền buông ra, chủ yếu là sợ Bành Oánh không thoải mái.

Lúc buông tay, anh có phần không nỡ, vân vê đầu ngón tay.

Bành Oánh theo bên cạnh anh cùng đi vào phòng chiếu, nhiệt độ trên mặt vẫn không hề giảm, bụng nghĩ: Tần Dạng ga lăng thật.

Ngồi vào chỗ, Tần Dạng đặt chai nước khoáng vào tay cô, ngẫm rồi lại cầm lên vặn sẵn nắp chai.

Bành Oánh nhìn thấy, lòng thầm cảm động, lặng lẽ cộng cho anh thêm một điểm, anh còn tốt hơn cả trong tưởng tượng của cô.

Tần Dạng làm những chuyện này đều bởi học được từ anh em của mình.

Không ngờ một tay độc thân nổi lênh phênh giữa hai đôi tình nhân suốt bao nhiêu năm cũng học được không ít bản lĩnh tán gái.

Đây là một bộ phim tình cảm, Bành Oánh thực sự khá thích loại phim này, nhưng Tần Dạng thì không mấy hứng thú, chủ yếu là kiên nhẫn ngồi xem cùng Bành Oánh. Anh nhớ đến những lần mấy người xem phim chung ngày trước, Từ Khiên chuyên chọn phim kinh dị nặng đô, hại Đinh Mật và Đỗ Minh Vy kêu ầm.

Có khi Đinh Mật sẽ không hét, thay vào đó là bấm đỏ tay Lục Thời Miễn.

Anh nghiêng đầu nhìn Bành Oánh.

Mặt cô trắng nõn, không tính là đẹp lắm, song rất ưa nhìn, cảm giác ngắm nghía rất thoải mái, hể cất tiếng là khiến người khác muốn thương.

Tần Dạng xấu xa nghĩ, nếu đưa Bành Oánh đi xem phim kinh dị, không biết liệu cô có bị dọa đến mức ôm anh la hét?

Suy nghĩ này không hay lắm, Tần Dạng vội ho khan, đẩy lùi suy nghĩ ấy.

Bộ phim kết thúc, Bành Oánh bị cảm động, len lén lau mắt, cô ngại khóc trước mặt Tần Dạng, vậy nên vẫn luôn nhẫn nhịn.

Tần Dạng miễn cưỡng tập trung xem phim, sợ lát nữa Bành Oánh sẽ thảo luận về nội dung của bộ phim, anh không đáp được. Quay đầu lại, nhìn thấy Bành Oánh dụi mắt, Tần Dạng ngẩn ra, khẽ sát bên tai cô hỏi: “Mắt em sao vậy?”

Bành Oánh: “... Không sao ạ.”

Hơi thở ấm nóng của người đàn ông phả hết lên mặt cô, Bành Oánh thấy nhột, cúi đầu, tai đỏ ửng.

Đúng lúc ấy, bộ phim kết thúc hoàn toàn, đèn phòng chiếu vụt sáng.

Tần Dạng lập tức nhìn thấy vành tai ửng đỏ của cô, anh bình tĩnh, Bành Oánh đang xấu hổ.

Khán giả lục tục đi ra, Tần Dạng không vội, anh khẽ nói: “Chúng ta đợi một lát rồi đi, đỡ phải chen chúc.”

Bành Oánh vén mấy sợi tóc lòa xòa bên tai, lí nhí: “Vâng.”

Đợi mọi người đã ra gần hết, Tần Dạng mới đứng dậy: “Đi thôi.”

Bành Oánh cầm chai nước: “Vâng.”

Tần Dạng uống vài hớp đã cạn chai nước, lúc ra đến bên ngoài, anh bỏ vỏ chai vào thùng rác, đoạn quay người cầm lấy chai nước trong tay Bành Oánh. Bành Oánh chớp chớp mắt, ngẩng đầu nhìn anh.

Cô cảm thấy, hình như anh rất biết yêu đương.

Cô đánh giá thấp anh rồi...

Lúc này đã là hơn mười giờ tối, bên ngoài khá lạnh, Tần Dạng không biết còn có thể đi đâu.

Anh cúi đầu nhìn Bành Oánh: “Em muốn đi đâu nữa không?”

Bành Oánh giật mình nhớ đến bò khô trong túi, vừa nãy xem phim quên không đưa anh, cô ảo não lắc đầu: “Không ạ...”

Tần Dạng sờ mũi: “Vậy chúng ta đi lấy xe, anh đưa em về nhà nhé?”

Bành Oánh gật đầu: “Vâng.”

Xe của Tần Dạng được để ở bãi đỗ trên con đường đối diện. Hai người lên xe xong, Bành Oánh đặt túi trên chân, lấy bò khô ra đưa cho anh, tỏ vẻ: “Tần Dạng, cho anh ăn cái này.”

Tần Dạng mở vỏ bọc ra, nhìn thấy thịt bò khô được xếp gọn gàng bên trong, anh sửng sốt nhìn cô: “Em làm?”

Bành Oánh gật đầu, nhoẻn cười: “Anh mau thử xem.”

Trước ánh mắt mong chờ của cô, Tần Dạng thử một miếng: “Thơm quá.”

Thật sự rất thơm, ngon hơn hẳn thịt bò khô anh mua lúc thường.

“Vậy lần sau em lại làm cho anh!”

“...”

Tần Dạng đột nhiên phát giác, hình như có điểm không đúng lắm, Bành Oánh... có vẻ đã hoàn toàn coi anh thành một tên phàm ăn tục uống?

Đúng, hẳn là thế.

Mỗi lần cô nhắc đến đồ ăn mình làm với anh đều đặc biệt tự tin, hình như tin chắc anh sẽ thích.

Tân Dạng liếm mép, nhìn cô: “Bành Oánh.”

“Vâng?” Bành Oánh nhìn anh.

Tân Dạng ho khan, nói: “Thật ra anh không phàm ăn lắm đâu, chẳng qua là... nói thế nào nhỉ, anh chỉ hơi hơi thích ăn hơn người bình thường một chút thôi.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 92: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh (4)

Một người đàn ông trưởng thành bị một cô gái xem như đồ tham ăn, cô gái này còn là bạn gái của mình, Tần Dạng thấy mất hết mặt mũi.

Bành Oánh tưởng anh ngại, vội nói: “Không sao, em thích làm, anh thích ăn, vừa hay.”

Tần Dạng: “...”

Bành Oánh nở nụ cười, dịu dàng nói: “Em thích làm cho anh ăn.”

Tần Dạng nhìn nụ cười trên gương mặt cô, lòng rung động ngửa ngáy. Anh đột nhiên rất muốn chạm vào cô, tóc hay mặt đều được, thế là... Tần Dạng vươn tay xoa đầu cô.

Bành Oánh ngẩn ra, bấy giờ mới nhận thấy câu mình vừa nói rất xấu hổ, mặt cô lập tức đỏ bừng, cúi đầu không nói gì nữa.

Bành Oánh ảo não, anh sẽ không cảm thấy cô quá dạn dĩ chứ?

Tần Dạng ho khan, thu tay về nắm vô lăng, thấp giọng nói: “Anh đưa em về nhà.”

Bành Oánh lí nhí: “Vâng.”

Ngày xác định yêu đương đầu tiên, cùng nhau ăn bún thịt nướng, xem phim, bất giác có mấy lần tiếp xúc cơ thể, đây là chuyện hai người đều chưa từng

trải qua. Thật ra Tần Dạng cũng giống Bành Oánh, đều cảm thấy có phần không chân thực.

Nhưng anh rất rõ ràng, những chuyện này đều là sự thực, mà người thúc đẩy tất cả phát sinh là Bành Oánh, không phải anh.

Tần Dạng không biết rốt cuộc Bành Oánh bắt đầu thích anh từ khi nào, nhưng có thể khẳng định là sớm hơn anh, nếu không ngày ấy cô sẽ không bất thành linh thổ lộ với anh.

Thân là đàn ông, Tần Dạng thấy mình nên biểu hiện tốt hơn nữa.

Anh đưa cô về đến dưới nhà, nhìn cô: “Bành Oánh.”

Bành Oánh ngoảnh đầu nhìn anh, gương mặt nhỏ trắng nõn, ngũ quan thanh tú. Tần Dạng nhìn cô, đột nhiên nhớ đến Bành Oánh hồi cấp Ba. Cô hồi ấy ngoại trừ làm ủy viên học tập thì không có gì đặc biệt, bởi vì cô quá yên tĩnh, quá hướng nội.

Những năm tháng ấy đã cách họ vạn dặm, vốn tưởng sẽ chỉ là những hình ảnh mơ hồ, nào ngờ ký ức vẫn rõ nét như thế.

Anh đột nhiên nhận ra, Bành Oánh đã thay đổi rất nhiều, xinh đẹp hơn, cười mới hơn, mạnh dạn hơn.

“Sao ạ?” Bành Oánh khẽ hỏi.

Tần Dạng buồn bực, sao bây giờ anh mới nhận ra?

Đối diện với ánh mắt của cô, Tần Dạng nghiêm túc nói: “Em nói muốn lấy kết hôn làm tiền đề quen nhau, anh nghĩ mình nên khai báo với em tình trạng của bản thân một chút. Anh có xe, chính là chiếc em đang ngồi đây, ngoài ra còn có một căn hộ hai phòng ngủ cho thuê, hiện anh

sống với bố mẹ. Nếu sau này em đồng ý gả cho anh, chúng ta có thể bán căn hộ đó đi, mua một căn mới, ừm... ghi tên em.”

Bành Oánh ngây người.

Tần Dạng sợ cô thấy quá đột ngột, lại giải thích thêm: “Anh chỉ muốn để em yên tâm.”

Dẫu sao anh cũng mong hai người có một kết cục tốt đẹp.

Bành Oánh cảm động vô cùng, cô chỉ định được ăn cả ngã về không thổ lộ một lần, lấy kết hôn làm điều kiện quen nhau cũng quá miễn cưỡng, thật ra cô rất sợ anh sẽ không đồng ý, cũng sợ sau khi quen nhau, Tần Dạng thấy cô không thích hợp...

Viên mắt cô đỏ bừng: “Cảm ơn anh, Tần Dạng.”

Tần Dạng cảm thấy mỗi lần cô gọi tên anh đều rất êm tai, lòng anh lại chộn rộn, rất muốn chạm vào cô.

Lần này, anh chạm vào gương mặt và đôi mắt cô, khẽ nói: “Em đừng khóc.”

Ngón tay thô ráp của người đàn ông lau mắt cho cô, Bành Oánh khẽ run rẩy, mặt đỏ đến mang tai. Cô cắn môi, cúi thấp đầu: “Em không khóc...”

Tần Dạng cũng thấy mất tự nhiên, anh thu tay về, chà xát đầu ngón tay, chợt hỏi: “Bành Oánh, có phải em... đã thích anh từ lâu?”

Bành Oánh sửng người, đầu óc trống rỗng.

Anh... sao anh có thể hỏi trực tiếp như vậy?!

Tần Dạng vẫn luôn nhìn cô, thấy mặt cô đỏ đến độ sắp bốc cháy, lòng càng thêm ngứa ngáy, anh nhìn đi nơi khác: “Không sao, em không cần trả lời anh, anh hỏi bừa vậy thôi, thật ra cũng không quan trọng, em đừng thấy ngại. Nếu em thấy thiệt thòi, sau này anh thích em nhiều hơn là được.”

Bành Oánh sực tỉnh, bắt lấy trọng điểm: “Anh nói anh... làm gì em?”

Đàn ông mà, da con gái càng mỏng thì da anh ta càng dày, Tần Dạng vốn hơi ngại, song thấy cô xấu hổ như vậy, da mặt anh bỗng dày như tường thành.

Tần Dạng chăm chú nhìn gương mặt đỏ ửng của cô, cười thành tiếng: “Anh thích em.”

Tim Bành Oánh như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô ngẩn ngơ nhìn nụ cười rực rỡ của anh. Quả là kỳ diệu, một điều ao ước nhiều năm như thế, nay bỗng nhiên hiện ra trước mắt, thuộc về cô.

“Anh nói thật ư?”

Giọng mềm nhũn.

“Thật.” Tần Dạng trả lời chắc nịch. Có lẽ trước kia chưa nhận ra hoặc cảm giác ấy quá mơ hồ, hiện tại anh thật sự thích cô, thích nhất là dáng vẻ mềm mại nói chuyện với anh của cô.

Khoang xe yên tĩnh rất lâu.

Bành Oánh vốn then thùng hướng nội, lúc này càng không biết nên nói gì và làm gì, chỉ cúi gằm đầu dán mắt vào túi xách của mình.

Tần Dạng thấy không khí lúc này rất tốt, hình như thực thích hợp để làm gì đó, chẳng hạn như ôm, hôn...

Nhưng hôm nay mới là ngày đầu tiên họ quen nhau, như vậy quá gấp gáp.

Tần Dạng dần lòng, ngẫm nghĩ, nói: “Mai anh phải đi làm, có lẽ không đến gặp em được.”

Bành Oánh vội đáp: “Không sao, khi nào anh rảnh thì chúng ta lại gặp nhau.”

Tần Dạng cười: “Được.”

Bành Oánh mím môi len lén nhìn anh, đoạn lại cúi thấp đầu nấp quai túi xách: “Vây... em về trước nhé.”

“Ừ.”

Tần Dạng nhìn Bành Oánh đi vào thang gác, mấy phút sau mới lái xe rời đi.

Về đến nhà, bố mẹ anh vẫn đang ngồi xem phim.

Anh đặt gói bò khô xuống bàn uống nước, ngồi tựa vào sofa, vắt chéo chân, hí hửng xem TV.

Bố Tần cầm điều khiển đập vào chân anh: “Ai cho vắt chân.”

Tần Dạng: “...”

Anh vắt chân thì làm sao?

Mẹ Tần mở vỏ bọc ra, nhìn thấy là bò khô, bà lấy một sợi ăn thử, vừa ăn vừa nói: “Chao, thơm ghê, ngon hơn những lần trước con mua nhiều.” Dứt lời liếc xéo Tần Dạng, “Con đừng suốt ngày chỉ biết ăn với uống, mau tìm cho mẹ một cô bạn gái dắt về nhà đi, sắp hai mươi tám còn là trai tân, không thấy xấu hổ hả?”

Tần Dạng: “...”

Vấn đề này, anh nhin.

Một lát sau.

Tần Dạng vẫn vắt chéo chân, cười đắc ý: “Mẹ, thịt bò khô mẹ vừa ăn là do bạn gái con làm đấy, ngon không?”

“Ngon.” Mẹ Tần lại nhón một sợi nữa, ăn được một nửa mới đột nhiên trợn mắt, quay phắt đầu nhìn anh, “Con nói gì? Bò khô ai làm?”

Tần Dạng ho khan, làm bộ khệnh khạng: “Bạn gái con.”

Điều khiển của bố Tần lại không khống chế được đập vào chân anh: “Anh bị hoang tưởng à? Có bạn gái từ bao giờ?”

Tần Dạng đau nhe răng, bố anh trước nay đánh con trai chưa từng lưu tình, Tần Dạng nhăn nhó: “Con có bạn gái thật, tối nay còn vừa đi ăn và xem phim xong.”

Mẹ Tần vội nói: “Con đừng lừa hai ông bà này.”

Tần Dạng nhú mày: “Không lừa bố mẹ đâu.”

Mẹ Tần: “Thế đưa ảnh đây mẹ xem.”

Tần Dạng: “...”

Ảnh á?

Anh không có ảnh, mà hình như Bành Oánh cũng chưa từng đăng ảnh của mình lên mạng xã hội, cô chủ yếu đăng... đồ ăn.

Mẹ Tần lườm anh: “Không có ảnh?”

Anh có ảnh tốt nghiệp cấp Ba.

Tần Dạng về phòng lục lợi một hồi, anh lấy ảnh tập thể lớp 11(1) ra, trong ảnh có bốn mươi lăm người mặc đồng phục xanh trắng, đứng theo thứ tự từ thấp đến cao, Bành Oánh nhỏ người, cô ngồi ở hàng đầu, gương mặt nghiêm túc, lặng lẽ nhìn vào ống kính.

Tần Dạng chỉ vào gương mặt nhỏ nhắn của Bành Oánh ở trong tấm ảnh, nói: “Đây là bạn gái con, Bành Oánh.”

Mẹ Tần: “... Bạn học?”

Tần Dạng gật đầu: “Vâng. Trước kia cô ấy là ủy viên học tập của lớp, mẹ nhớ không?”

Mẹ Tần không nhớ, bà giật tấm ảnh lại, nhìn chăm chăm vào Bành Oánh nhỏ nhắn trong bức hình, trông cô bé rất thanh tú và hiền lành: “Không có ảnh hiện tại à?”

Tần Dạng: “Con không...”

Mẹ Tần lờm anh: “Có ai làm bạn trai như con hả? Ảnh bạn gái cũng không có. Con không nói dối chứ?”

Tần Dạng cạn lời, lười giải thích tiếp.

Mẹ Tần lại hỏi: “Cô bé hiện đang làm gì?”

“Mở nhà hàng ạ.”

“Sao?”

“Con nói cô ấy mở nhà hàng, làm bà chủ.” Tần Dạng nói.

Mẹ Tần gật đầu: “Giỏi giang ghê.”

Bố Tần: “Không tệ, là nhà hàng nào?”

Tần Dạng đang định đáp thì bỗng sức tỉnh, anh cười lấy lại tấm ảnh trên tay mẹ, đứng dậy, cúi đầu nhìn họ: “Bây giờ chưa thể nói cho bố mẹ được, tránh cho bố mẹ chạy đến dọa người ta.”

Bố Tần mắng: “Ranh con nói gì? Ai dọa ai!”

“Đừng tưởng con không biết bố mẹ định làm gì, để một thời gian nữa.” Tần Dạng tiện tay cầm gói bò khô lên, quay người về phòng.

Bố mẹ Tần ngồi trên sofa trơ mắt nhìn.

“Thằng oắt kia có bạn gái thật hả?”

“Không chắc...”

“Tôi thấy cũng giống đấy.”

...

Tần Dạng về phòng gửi tin nhắn cho Bành Oánh.

[Bành Oánh, em gửi cho anh mấy tấm ảnh hiện tại của em được không?]

Bành Oánh vừa tắm xong, cô đọc tin nhắn, lòng dẫn đo. Tần Dạng đột nhiên muốn có ảnh của cô làm gì? Nhưng cô vẫn mở bộ sưu tập ảnh ra, cô không thích chụp ảnh lắm, có điều thi thoảng vẫn tự chụp một tấm.

Cuối cùng, cô chọn hai tấm gửi cho Tần Dạng.

Gửi xong, Bành Oánh đỏ mặt.

Anh lấy ảnh của cô làm gì?

Bành Oánh học giỏi môn Sinh, dẫu xấu hổ, song cô biết rất rõ chuyện giữa nam và nữ. Nửa đêm nửa hôm, Tần Dạng đột nhiên hỏi xin ảnh cô, sao cô lại thấy kì quái như vậy?

Tần Dạng nhận được ảnh, anh ấn xem một hồi rồi lưu lại.

[Tần Dạng, anh đột nhiên cần ảnh của em làm gì?]

Bành Oánh cắn môi, không kìm được gửi tin nhắn đi.

Một lát sau.

Tần Dạng đáp một câu – [Anh ngắm.].

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 93: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh (5)

May mà anh không bảo là anh dùng, Bành Oánh đỏ mặt nghĩ. Cô yên tâm.

Tần Dạng cầm điện thoại đi ra đưa cho bố mẹ xem. Mẹ Tần sáng mắt, đoạt lấy chiếc điện thoại, cẩn thận ngắm nghía: “Cô bé này được đấy, xinh hơn hồi cấp Ba nhiều, ánh mắt trong trẻo, trông là biết hợp làm bà chủ.”

Tần Dạng cười lấy điện thoại về: “Mẹ ngắm chán chưa?”

Mẹ Tần đang vui, không thềm so đo với con trai, bà căn dặn: “Con phải giữ cho chặt đấy, đừng để bị bỏ.”

Tần Dạng: “...”

Bố Tần cũng nói: “Trông đã biết là cô gái tốt, con đối xử với người ta tốt vào.”

Câu này Tần Dạng không phản đối, anh trịnh trọng đáp: “Con biết.”

Anh biết Bành Oánh là một cô gái tốt, cũng biết bản thân may mắn gặp được cô, đương nhiên sẽ tốt với cô.

Về phòng, không thấy Bành Oánh trả lời tin nhắn, Tần Dạng đoán cô đã đi ngủ.

Thật ra Bành Oánh chưa ngủ, cô đang viết nhật ký, không trả lời là bởi vì cô ngại, sợ hai người trò chuyện nhiều sẽ lệch hướng đề tài. Bởi vì qua tin nhắn không nhìn thấy nhau, cô sẽ gan dạ hơn rất nhiều, cô sợ bản thân không khống chế được sự tò mò sẽ lở hời đến mấy vấn đề khó nói.

Tối ngày 14 tháng 2 năm 2016, Bành Oánh bổ sung vào cuối quyển nhật ký một đoạn...

Tối hôm nay tôi và Tần Dạng đã cùng nhau đi ăn bún thịt nướng và xem phim, anh ấy có ôm tôi, song buông ra rất nhanh. Thật ra anh ấy có thể ôm tôi lâu hơn, tôi sẽ không để ý. Lúc qua đường, tôi biết anh ấy muốn nắm tay tôi, tôi cực kỳ căng thẳng, cũng vô cùng chờ mong, nhưng anh vẫn kiềm chế được.

Anh còn giải thích với tôi, anh không phạm ăn đâu, đáng vẻ tự ái ấy thật đáng yêu.

Anh hỏi tôi có phải đã thích anh từ lâu, khi ấy tôi hoảng loạn cực cùng, rất sợ bị anh nhìn ra, cũng sợ bị anh biết. Nhưng anh không hỏi cố, anh nói, sau này anh sẽ thích tôi nhiều hơn.

Tôi nghĩ, liệu có một ngày nào đó tình cảm của anh sẽ vượt qua tình cảm của tôi?

Thôi không cần đâu. Tôi nghĩ, cứ để tôi thích anh nhiều hơn, bởi vì sau ngày hôm nay, tôi càng thích anh hơn bất cứ thời điểm nào khác trong quá khứ.

Cảm ơn lần nữa:

Ngày 14 tháng 2 năm 2016, tôi không còn yêu đơn phương.

...

Vừa mới bắt đầu công việc năm mới, Tần Dạng nhận được một vụ án tranh chấp kinh tế, anh bận điều tra án, Bành Oánh bận chuyện nhà hàng, mọi nguyên liệu nấu ăn đều do cô đích thân kiểm định, đảm bảo nghiêm ngặt độ tươi và tiêu chuẩn an toàn.

Hai người lệch khung giờ, khá ít khi gặp được nhau.

Nhưng Tần Dạng sẽ cố hết sức gặp cô mỗi ngày một lần, bất kể thời gian là dài hay ngắn. Có khi Tần Dạng đi ngang qua chỗ cô, anh nhìn với cô trước, Bành Oánh sẽ nấu cho anh ăn, kết hợp chay mặn, dinh dưỡng đầy đủ.

Mỗi lần được ăn đồ Bành Oánh nấu, Tần Dạng đều cảm thấy hạnh phúc muốn thăng thiên, Bành Oánh thật sự quá tuyệt vời, đến chính anh cũng thấy bản thân mình chó ngáp phải ruồi, vậy nên mới được cô thích.

Trưa hôm nay, Tần Dạng đến cùng đồng nghiệp, anh dẫn theo mấy cấp dưới kéo nhau xuất hiện ở nhà hàng của Bành Oánh.

Hôm nay không phải ngang qua, mà là đám thối kia biết anh có bạn gái mở nhà hàng, nằng nặc đòi anh mời khách.

Bành Oánh nhận được tin liền bận bịu trong phòng bếp, cô hơi căng thẳng, vì đây là lần đầu tiên cô chính thức gặp đồng nghiệp của anh. Bành Oánh bảo nhân viên bưng các món ăn lên bàn, còn cô trốn trong phòng nghỉ thay quần áo, rửa tay sạch sẽ, tô thêm một lớp son nhạt, bấy giờ mới đi ra.

Hai cảnh sát trẻ lần trước cũng có mặt, cô gái cảnh sát cười đùa: “Đội phó, có phải lần trước nghe em nói vậy nên anh lập tức theo đuổi chị ấy không?”

Tần Dạng rót cho mình cốc nước, liếc về phía phòng bếp, mỉm cười: “Đại loại thế.”

Bành Oánh đứng ở ngã rẽ, nghe thấy anh đáp vậy.

Lòng cô cảm động, anh không nói là cô thổ lộ trước, giữ giá cho cô.

Cậu cảnh sát trẻ hỏi: “Anh theo đuổi kiểu gì vậy? Mất bao lâu?”

Tần Dạng vắt chéo chân liếc cậu ta một cái, làm bộ làm tịch: “Dù sao cũng theo đuổi được rồi, mấy cậu hỏi nhiều thế làm gì? Sao không thấy tích cực phá án như vậy.”

Mấy cấp dưới nhất thời im re.

Đây là lần đầu tiên Bành Oánh thấy anh ra vẻ như vậy, thật đáng yêu, cô nhoẻn cười bước ra.

Tần Dạng ngẩng đầu thấy cô, cười: “Bành Oánh, bên này.”

Mấy cảnh sát đồng thời nhìn về phía cô, ánh mắt hiếu kỳ, Bành Oánh thoáng đỏ mặt, tay buông hai bên căng thẳng túm chặt làn váy, chậm chậm bước tới.

“Chị dâu.”

“Chào chị dâu ạ.”

“Chị dâu, chị nấu ăn ngon dã man.”

...

Một đám miệng ngọt như mía gọi cô là chị dâu, Bành Oánh không khống chế được, mặt đỏ bừng, trắng nõn hồng hào, trông rất đẹp.

Tần Dạng nhìn cô chăm chăm, khoái trá kéo chiếc ghế ở bên cạnh ra, quét mắt nhìn cấp dưới: “Đủ rồi, đừng ồn nữa, vẫn còn khách khứa khác kia.”

Bành Oánh xấu hổ rồi, không thấy hả?

Bành Oánh đỏ mặt ngồi xuống cạnh anh, cô nhìn mọi người, dịu dàng nói: “Các bạn thích là được, bữa này hôm nay tôi mời.”

Tần Dạng nhường mày, tựa lại gần: “Anh bảo rồi, để anh mời.”

“Đúng đó, sao có thể để chị dâu mời được.”

Cậu cảnh sát trẻ phụ họa.

Bành Oánh chớp mắt, khẽ nói: “Em hay anh mời đều giống nhau mà?”

Tần Dạng lại động lòng, nhìn cô, cúi đầu ho khan: “Ừm, đúng, giống nhau.”

Em nói gì cũng đúng.

“Đội phó, như vậy không hay lắm đâu? Anh lợi dụng chị dâu hả.”

Tần Dạng khoác tay trên lưng ghế Bành Oánh, cười mấy tiếng: “Nói nhiều thế, có ăn không?”

“Ăn ăn ăn...”

Tuy bình thường Tần Dạng cười cười nói nói, không hề nghiêm túc một chút nào, hoàn toàn khác với đội trưởng, nhưng có thể làm đội phó, chắc chắn không dễ đùa, đám bọn họ cũng không dám lòn mặt, ngoan ngoãn ngồi ăn.

Từ đầu đến cuối, Bành Oánh vẫn luôn xấu hổ, ngồi ngay ngắn bên cạnh Tần Dạng.

Tần Dạng biết cô cũng chưa ăn gì, gấp cho cô một miếng thịt bò: “Nào, mặc kệ bọn họ, em ăn đi.”

Thịt bò muối, vừa dai vừa ngon.

Đây là món Tần Dạng rất thích, còn đặc biệt được thêm cay, bởi vì Tần Dạng thích ăn cay.

Bành Oánh không ăn được cay mấy, song là Tần Dạng gắp cho, cô vẫn thử một miếng, cay tê cả lưỡi.

Cô vội cầm cốc nước uống mấy ngụm.

Tần Dạng đang ăn vui vẻ, quay đầu thấy cô uống nước ừng ực, sửng sốt: “Bành Oánh, em không ăn được cay?”

Bành Oánh đặt cốc nước xuống, lúng túng gật đầu: “Có thể ăn một chút.”

Tần Dạng buồn bực, anh không chú ý đến khẩu vị của cô, trước nay vẫn luôn là cô săn sóc anh. Tần Dạng nhú mào gắp miếng thịt bò đã bị cắn mất một miếng nhỏ trong bát cô lên, nói: “Vậy em đừng ăn cái này nữa, cái này cay.”

Dứt lời, anh ăn miếng thịt bò đó.

Anh ăn...

Bành Oánh kinh ngạc nhìn Tần Dạng.

Đó là thứ cô vừa ăn...

Tần Dạng hoàn toàn không thấy vấn đề gì, anh gắp cho cô một đĩa đậu bốn mùa, thấp giọng bảo: “Cái này không cay, em ăn đi.”

Anh nghĩ chắc cô thích ăn chay.

Bành Oánh đỏ bừng mặt, cúi đầu nói: “Vâng.”

Cái này có tính là hôn gián tiếp? Lòng cô hốt hoảng nghĩ.

“Đội phó, em cũng không ăn được cay.” Cậu cảnh sát trẻ nháy mắt trêu đùa.

“Biến.”

Tần Dạng cười mắng.

Anh quay đầu nhìn Bành Oánh: “Mặc kệ họ, họ cứ thích lải nhải thế đấy.”

Bành Oánh thấy rất vui vì anh quan tâm đến cảm nhận của cô, cô vội lắc đầu: “Không sao, em thấy họ rất tốt.”

Tần Dạng toét miệng cười, hàm răng trắng đều tăm tắp, xán lạn và rực rỡ, thậm chí còn ấm áp hơn ánh mặt trời cuối đông ngoài kia.

Bành Oánh nhìn anh, cô lại nhớ đến nụ hôn gián tiếp kia, mặt thoát cái lại đỏ ửng. Ủm... hiện tại họ đang yêu nhau, sớm muộn cũng sẽ hôn môi nhỉ?

Bành Oánh che vành tai phát sốt, tim đập dồn dập, bởi vì chuyện vừa nãy, lòng cô thấp thoáng chờ mong.

Ăn xong, Tần Dạng không đi ngay, anh vẫn còn thời gian, mấy người kia cũng biết ý nên đi trước.

Đã qua giờ cao điểm, nhà hàng không còn mấy người, Bành Oánh và Tần Dạng ngồi ở vị trí sát cửa sổ, Tần Dạng kể về vụ án gần đây mình đang điều tra, song không nói cụ thể, chỉ để Bành Oánh biết anh đang bận gì.

Bành Oánh cũng không muốn đào sâu về công việc của anh, cô biết có vài chuyện không thể nói bừa, dù là bạn gái cũng không thể, cô chỉ quan tâm: “Có nguy hiểm không anh?”

Cô không biết bình thường Tần Dạng đi làm nhiệm vụ có nguy hiểm lắm không, nhưng cảnh sát vốn là một nghề khá nguy hiểm, quan hệ giữa cô và anh chưa thân mật đến mức có thể kiểm tra tình trạng thân thể anh.

Tần Dạng cười: “Án kinh tế, nội bộ hục hặc đấu đá, không có gì nguy hiểm.”

Bành Oánh thoáng yên tâm, nghiêm túc dặn anh: “Anh phải cẩn thận đấy.”

Tần Dạng vẫn cười, gật đầu: “Ừ, nghe lời em.”

Bành Oánh đỏ mặt.

Thật nghe lời, thật đáng yêu.

Tần Dạng vui vẻ không thôi, sao cô lại dễ đùa như vậy? Nói mấy câu là đỏ mặt, nếu như anh hôn cô, chắc cô bốc cháy quá...

Hôn cô.

Khụ, Tần Dạng thấy não mình gần đây khá ô nhiễm, suốt ngày nghĩ đến chuyện lợi dụng Bành Oánh, như vậy không hay... Nhưng anh là đàn ông, cô lại là bạn gái của anh, hình như cũng không có gì xấu, có ý với người khác mới càng tồi tệ.

Nghĩ vậy, Tần Dạng thấy thân nhiên hẳn, anh phải tìm cơ hội hôn cô mới được.

Bành Oánh chỉ đơn thuần quan tâm vấn đề an toàn của anh, hoàn toàn không biết Tần Dạng lại đang nghĩ đến chuyện... làm thế nào để có thể hôn cô.

Tần Dạng ngồi khoảng nửa tiếng thì đi, Bành Oánh tiễn anh ra cửa.

Tần Dạng cúi đầu nhìn cô: “Tối em về nhà cẩn thận.”

Bành Oánh ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng, anh cũng vậy nhé.”

Tần Dạng nhìn mái tóc bông bênh của cô, lòng bàn tay ngứa ngáy, không nhịn được vươn tay xoa đầu cô, cười nói: “Anh đi đây, Bành Oánh.”

Bành Oánh đỏ mặt: “Vâng.”

...

Tối về đến nhà, bố mẹ Bành Oánh đang xem phim, Bành Oánh mang hoa quả vừa mua đi rửa rồi đặt lên bàn uống nước cho bố mẹ, đoạn định đi tắm.

Bố Bành gọi cô lại: “Oánh Oánh.”

Bành Oánh nghe ra bố có chuyện muốn nói với cô, cô ngồi xuống bên cạnh, nhìn ông.

Bố Bành bảo: “Tối ngày kia bố đi ăn với bạn, con đi cùng nhé.”

Bành Oánh nghe là biết họ lại muốn sắp xếp cho cô xem mắt, Bành Oánh phiền não không biết nên đùn đẩy thế nào, bởi vì bố mẹ cô luôn có đủ mọi lý do ép cô phải đi, trong khi cô lại chưa muốn nói với họ sớm rằng cô đã có bạn trai.

“Ngày kia con có hẹn với bạn rồi ạ, bố đi đi.”

Bố Bành không vui: “Bạn nào? Chu Phỉ Phỉ? Con nói với con bé là con bé sẽ hiểu.”

Bành Oánh vội lắc đầu: “Không phải cậu ấy, là bạn khác ạ.”

Mỗi lần cô đều mang Chu Phỉ Phỉ ra, vậy nên bố cô tưởng Chủ Phỉ Phỉ suốt ngày rủ cô đi chơi, làm lỡ chuyện cô đi xem mắt, gây ấn tượng không tốt.

“Là... Đinh Mật ạ.”

“Đinh Mật?” Bố Bành biết Đinh Mật, hồi trước còn tức giận bất bình thay cô bé, quả là tiếc cho một đứa trẻ tốt như vậy, ông dịu giọng hẳn, “Con để hôm khác gọi cô bé đến nhà ăn bữa cơm xin lỗi là được.”

Bành Oánh: “...”

Cô biết ngay sẽ như vậy, bố cô giỏi nhất là tùy cơ ứng biến.

Bành Oánh không đồng ý ngay, mím môi: “Đến lúc đó nói tiếp ạ, con đi tắm rửa rồi đi ngủ đây.”

Nói xong, cô cấp tốc chạy về phòng, không để cho họ có cơ hội nói gì thêm.

Bành Oánh đổ người xuống giường, nản lòng, thật sự rất ghét đi xem mắt.

Điện thoại ở bên cạnh đổ chuông, cô cầm lên xem, Tần Dạng gửi tin nhắn báo với cô anh đã về đến nhà.

Bành Oánh nhoẻn cười, nằm trên giường trả lời anh.

[Tần Dạng, anh đi xem mắt bao giờ chưa?]

Anh lớn hơn cô mấy tháng, có phải cũng giống cô, bị bố mẹ thúc giục?

Tần Dạng đọc được tin nhắn là hiểu ngay, bao năm làm cảnh sát hình sự đâu để bỏ không.

[Bố mẹ em bắt em đi xem mắt?]

Bành Oánh thoáng kinh ngạc, song cô vẫn thừa nhận, cô cũng muốn biết anh phản ứng thế nào. Rất nhanh, Tần Dạng gửi đến một câu...

[Bành Oánh, em đừng đi, hôm nào đó anh và em ra mắt bố mẹ em.]

Bành Oánh: ...

Liệu có quá nhanh? Nhanh ư? Không, không nhanh một chút nào, cô thích anh mười năm rồi.

[Vâng.]

Bành Oánh đồng ý, trái lại thở phào. Để bố mẹ biết cũng tốt, sau này không cần bị sắp xếp đi xem mắt nữa.

Tần Dạng vẫn lo lắng, lại gửi một tin nữa.

[Bành Oánh, nếu bố mẹ em bắt em đi, em cứ nói với họ là em có bạn trai rồi, biết chưa? Đừng ngốc nghếch nghe lời họ, em phải nhớ, bây giờ em là người đã có bạn trai.]

Bành Oánh đọc tin nhắn xong: ...

Ha ha ha, cô rất muốn cười, sao Tần Dạng đáng yêu thế nhỉ.

Bành Oánh nhin cười, giây sau, điện thoại đổ chuông, là Tần Dạng gọi tới.

Bành Oánh ngẩn ra, ngày nào họ cũng nhắn tin trò chuyện trên weixin, rất ít khi gọi điện, từ ngày ở bên nhau đến hiện tại là khoảng nửa tháng, số lần hai người gọi điện còn chưa quá năm đầu ngón tay, cô vội nghe máy.

Tần Dạng đứng ngoài ban công hút thuốc, giọng nôn nóng: “Bành Oánh, có phải bố mẹ em thường bảo em đi xem mắt?”

Anh suýt quên vấn đề này, hai người đều không còn nhỏ, đến anh cũng thường bị bố mẹ thúc giục, huống chi là một cô gái như Bành Oánh. Hồi Tết em họ anh mới hai mươi lăm tuổi đã bị chú thím bắt đi xem mắt, nói gì mà còn không lấy chồng sẽ thành gái ế.

Đương nhiên, Bành Oánh không phải gái ế, dù ba mươi tuổi thì cô cũng không phải gái ế, bởi vì hiện tại anh cho rằng, Bành Oánh cố tình giữ lại cho anh.

Bành Oánh đỏ mặt cười: “Em từng đi mấy lần, bởi vì em cũng không còn nhỏ nữa...”

Một cô gái hai mươi bảy tuổi vẫn chưa từng yêu đương, bố mẹ sốt ruột là chuyện bình thường, cô cũng hiểu cho họ.

Tần Dạng hút thuốc, thấp giọng nói: “Bành Oánh, em nói với bố mẹ em là em đã có bạn trai được không?”

Bành Oánh ngẩn ra, trái tim nóng bừng, thở thè: “Vâng, Tần Dạng, em không đi xem mắt, anh đừng lo.”

Anh không thích, cô sẽ không đi.

Tần Dạng thở phào, cười thành tiếng, dỗ cô: “Ngoan lắm.”

Bành Oánh: “...”

Tai cô nóng sắp bốc cháy, không kìm được vùi mặt vào trong chăn, muốn thét lên.

Tần Dạng tốt quá, cô thật sự rất thích anh.

Tần Dạng nói sau câu ngoan cũng thấy xấu hổ, anh ho khan, bị sặc thuốc, thành ra ho không ngừng.

Bành Oánh cuống lên: “Tần Dạng, anh bị cảm à?”

Tần Dạng: “Khụ, không sao, anh hút thuốc thôi.”

“... Ồ.” Bành Oánh cười mềm mại, “Anh hút ít thôi.”

“Được.”

Anh lập tức đồng ý.

Bành Oánh bật cười thành tiếng, Tần Dạng cũng vui.

Hai con người đang yêu đương nồng nhiệt ấy mà!

Tùy tiện nói một câu bùi tai là có thể ngủ ngon mơ đẹp suốt đêm dài.

...

Ngày hôm sau, Bành Oánh và Tần Dạng hẹn nhau tối anh đến nhà hàng cô ăn tối, sau đó hai người sẽ đi dạo quanh khu thương mại gần đó.

Bành Oánh bắt đầu chuẩn bị đồ ăn cho anh từ sáu giờ tối, đến sáu giờ bốn mươi thì xong ba món mặn một món canh.

Tần Dạng bảo khoảng gần bảy giờ thì anh có thể đến nơi, Bành Oánh đi rửa tay và mặt, thay quần áo, bưng đồ ăn vào phòng nghỉ. Cô đã đặt riêng một chiếc tatami ở trong này, về sau Tần Dạng đến, hai người có thể cùng nhau ăn cơm ở đây, không làm phiền người khác.

Bành Oánh nghĩ đến đó, mặt ửng đỏ, không biết liệu Tần Dạng có cảm thấy kỳ quái...

Và không biết liệu nhân viên của cô có nghĩ linh tinh, cho rằng họ ở trong này làm gì...

Ôi, không thể nghĩ bừa, Bành Oánh, mà càng ngày càng lệch lạc.

Đợi đến bảy giờ, Tần Dạng vẫn chưa xuất hiện.

Bành Oánh hơi sốt ruột, song lòng nghĩ chắc có chuyện gì đó kéo chân anh, cô đợi thêm mười phút, nếu anh vẫn chưa đến thì sẽ gọi điện hỏi.

Mười phút sau, Tần Dạng vẫn chưa đến, Bành Oánh nóng lòng vội gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại đổ chuông rất lâu, không ai bắt máy.

Cô gọi lại lần nữa.

Đợi khoảng nửa phút thì được, song người nhận không phải Tần Dạng, là cậu cảnh sát trẻ: “Chị dâu?”

Bành Oánh lo lắng hỏi: “Tần Dạng đâu?”

Cậu cảnh sát trẻ vội nói: “Lúc này bọn em đến bệnh viện tâm thần điều tra vụ án, có một người phát điên làm loạn trong viện, anh Dạng không chế giúp, người đó cầm dao cửa vào tay anh Dạng, bây giờ anh ấy đang xử lý vết thương.”

Có người phát điên? Tần Dạng bị thương?

“Anh ấy bị thương thế nào?” Bành Oánh nóng lòng như lửa đốt, “Ở bệnh viện nào?”

Cậu cảnh sát trẻ vội giải thích: “Không sao, chỉ là rách da và chảy ít máu thôi, chị đừng lo lắng, em đưa điện thoại cho anh ấy nhé.”

Bắp tay Tần Dạng chịu một vết cắt, không sâu lắm, đã xử lý xong miệng vết thương.

Cậu cảnh sát trẻ đưa điện thoại cho anh: “Điện thoại của chị dâu. Em nói sơ qua tình hình cho chị ấy rồi.”

Tần Dạng nhận máy, đặt bên tai: “Bành Oánh.”

Bành Oánh nghe thấy giọng anh thì thở hắt ra: “Tần Dạng, anh không sao chứ?”

Tần Dạng nhìn đồng hồ, đã là bảy giờ hai mươi, anh áy náy: “Không sao, xin lỗi em nhé, anh qua ăn tối với em ngay.”

Bành Oánh vội nói: “Anh đừng vội, cứ xử lý vết thương xong đã.”

“Ừ.” Tần Dạng cười, “Em đói thì ăn trước đi.”

“Em không đói, em đợi anh.”

“Được.”

...

Tần Dạng đến nhà hàng lúc tám giờ, đã sắp qua giờ cao điểm, khách khứa không nhiều. Thấy anh bước vào, có nhân viên gọi to: “Bà chủ, ông chủ đến rồi.”

Ông chủ...

Tần Dạng cười toe toét, nghe được đấy.

Bành Oánh bước từ phòng bếp ra, nhìn thấy anh yên ổn đứng đó, bấy giờ mới thật sự thả lỏng. Cô đi đến trước mặt anh, quan sát kỹ càng: “Anh bị thương ở đâu?”

“Trên tay.”

Tay trái, bây giờ không tiện cử động.

Bành Oánh muốn xem sao, cô căn môi, nói nhỏ: “Chúng ta vào ăn ở phòng nghỉ.”

Tần Dạng nhượng mảy: “Được đó.”

Anh chỉ ước thế.

Mỗi lần đến đây ăn cơm đều có một rùng bóng đèn, anh muốn làm gì đó cũng không được, thì ra còn có phòng nghỉ? Sao không sớm nói với anh.

Bành Oánh đặt thức ăn đã hâm nóng lên bàn, bưng ra, Tần Dạng vội đón: “Để anh.”

“Vâng.”

Tần Dạng bưng đồ ăn vào phòng nghỉ, chiếc tatami màu ngà, trông rất ấm áp, anh đặt mâm lên bàn, ngồi xuống.

Bành Oánh ngồi xuống cạnh anh, khẽ nói: “Cho em xem vết thương của anh.”

Tần Dạng nhìn cô, đoạn cởi áo khoác ra vén ống tay áo lên cho cô xem. Bắp tay rắn rỏi mạnh mẽ của người đàn ông được quấn băng, không thấy vết máu, Bành Oánh chạm nhẹ ngón tay vào nơi ấy, ngược mắt nhìn anh, thẽ thọt: “Đau lắm phải không anh?”

Sao cô lại dịu dàng đến thế?

Lòng Tần Dạng phát ngứa vì cô, anh nhìn gương mặt trắng nõn thanh tú và cánh môi hồng trước mắt, liếm mép: “Không đau.”

Giọng khô khốc.

Khoảng thời gian này, anh muốn hôn cô rất lâu rồi.

Trong phòng nghỉ không có ai, cô lại tựa gần anh như vậy, thiên thời địa lợi nhân hòa, nếu còn không hôn, Tần Dạng thấy thật có lỗi với chính mình

Bành Oánh thở phào, lại hỏi: “Cái này phải bao lâu mới khỏi?”

“Khoảng một, hai tuần.”

“Vâng.” Bành Oánh ngẫm nghĩ, cúi đầu thổ thề, “Đợi anh khỏe lại, em sẽ nói với bố mẹ em chuyện của chúng ta.”

Bữa cơm bố mẹ cô sắp xếp cho cô không thành, hình như là vì người đàn ông nọ đã làm lạnh với bạn gái cũ, chuyện xem mắt không thể không hủy bỏ. Bố mẹ đối phương rất áy náy, mấy lần gọi điện đến xin lỗi, nói sẽ giới thiệu giúp Bành Oánh đối tượng khác, làm bố Bành tức đến nổi mắng ầm: “Không cần, con gái nhà tôi vừa ngoan ngoãn vừa xinh đẹp, đâu phải không gả đi được!”

Trải qua chuyện ấy, bố mẹ cô ăn cơm còn không ngon.

Có điều, Bành Oánh lại thở phào nhẹ nhõm.

Cô không thích kiểu đàn ông tình trường quá phức tạp, như Tần Dạng rất tốt, rất hợp với cô.

Tần Dạng vẫn dán mắt vào cô, Bành Oánh múc cho anh một bát canh, đặt xuống trước mặt anh: “Anh uống nhiều canh một chút.”

Những món ăn trước đều thiên về cay theo khẩu vị của anh, có thịt bò và tôm nõn, song mấy món đó không hợp để ăn lúc đang dưỡng thương, vậy nên lúc anh đi đường, Bành Oánh đã cấp tốc làm mấy món khác.

Canh cải nấu trứng giúp vết thương chóng lành, cô còn xào cả gan lợn bổ máu.

Tần Dạng nhìn là biết đây đều là những món cô tận tâm chuẩn bị, lòng càng thêm ngửa ngáy.

Bành Oánh biết anh vẫn luôn nhìn cô chăm chú, mặt càng lúc càng đỏ. Cô đang định đứng dậy thì bỗng bị anh giữ tay lại, chầm chậm áp tới, hơi thở khô hanh mát lạnh của người đàn ông phả vào mặt cô.

Tim Bành Oánh đập điên cuồng, hàng mi dài run rẩy.

“Bành Oánh...”

Anh gọi tên cô, giọng trầm khàn khe khẽ.

Bành Oánh lơ mơ đoán được anh muốn làm gì, cổ cứng đờ, lúng túng không thôi, trong lúc hoảng loạn, cô nhắm chặt hai mắt.

Không nhìn thấy...

Có lẽ sẽ không căng thẳng như thế.

Nhưng cô sai rồi, nhắm mắt khiến cô càng căng thẳng hơn, đến thở mạnh cũng không dám.

Yết hầu Tần Dạng trượt lên trượt xuống, anh lại tựa gần cô hơn, thấp giọng nói: “Bành Oánh, em nhắm mắt nhé, anh muốn hôn em.”

Nếu không muốn để anh hôn thì mở mắt ra.

Đôi hàng mi của cô gái như hai cánh quạt, run rẩy không ngừng. Cô không mở mắt, cũng không nói gì, như một người bị cố định.

Lòng Tần Dạng vừa hoan hỉ vừa căng thẳng, anh ôm vai cô, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Tần Dạng cúi thấp đầu, khe khẽ chạm vào môi cô.

Cảm giác như điện giật truyền qua thân thể hai người, Tần Dạng kích động cùng cực.

Bàn Oánh run rẩy.

Tần Dạng ôm chặt cô vào lòng, cô gái trong lòng thật nhỏ bé, vừa mảnh mai vừa mềm mại, thoáng chốc lấp kín lồng ngực anh, Tần Dạng không kìm được sự kích động, càng ôm cô chặt hơn.

Thấy cô không phản kháng, Tần Dạng yên tâm, lại cúi đầu hôn lên môi cô.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 94: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh (6)

Kỳ nghỉ hè năm nhất đại học, hội Tần Dạng rủ nhau tụ tập ở biệt thự nhà Lục Thời Miễn, bắc bếp nướng thịt trong sân.

Nướng được một nửa, Đỗ Minh Vy nói muốn đi xem phim, dứt lời bèn kéo Đinh Mật chạy lên phòng chiếu tầng hai, để lại ba cậu trai ngồi nhìn mấy xiên thịt sizzling. Lục Thời Miễn đứng dậy: “Tao lên xem có phim nào mới không.”

Từ Khiên cũng đứng dậy: “Thật ra tao có mang đến mấy bộ phim kinh dị, để tao đi mở.”

Tần Dạng: “...”

Định để anh một mình ngồi đây nướng thịt hả?

Đúng là như thế, bởi Lục Thời Miễn và Từ Khiên bỏ đi rồi.

Tần Dạng cúi đầu mắng mấy câu, nhẫn nhục chịu khó bắt đầu nướng thịt.

Nướng xong, anh bỏ thịt chín ra khỏi xiên, đặt vào khay rồi bưng lên tầng. Cửa phòng chiếu khép hờ, trong phòng chỉ có hai người, không biết Từ Khiên và Đỗ Minh Vy đã đi đâu.

Lục Thời Miễn ôm Đinh Mật cười khê: “Đinh Tiểu Mật, lát nữa không được bấm anh.”

Đinh Mật hừ nói: “Không cho bắm thì thôi.”

Một lát sau: “VẬY... có thể hôn anh không?”

Tần Dạng: “...”

Nghe ngượng cả tai, Tần Dạng đang định quay đi thì thấy Đinh Mật ngẩng đầu hôn Lục Thời Miễn, Lục Thời Miễn giữ gáy Đinh Mật không cho cô chạy, hai người cứ thế hôn nhau triền miên.

Má!

Tần Dạng đực ra mấy giây, bưng khay thịt lẳng lẳng quay đi.

Vừa quay người thì nghe thấy tiếng Đỗ Minh Vy và Từ Khiên ồn ào ở trong phòng khách nhỏ. Đỗ Minh Vy: “Từ Khiên, anh quá đáng rồi đấy, biết rõ là em ghét xem phim kinh dị mà lần nào cũng mở cái này, em nghi ngờ anh có thích em thật không.”

Từ Khiên: “Đất trời làm chứng.”

Đỗ Minh Vy: “Chứng cái con khỉ! Nếu anh không thích thật thì chia tay!”

Bịch...

Tần Dạng nhìn sang.

Đậu. Bên này còn ác liệt hơn.

Từ Khiên trực tiếp đê Đỗ Minh Vy xuống sofa, hung dữ nói: “Đỗ Minh Vy, em còn nhắc đến hai chữ này nữa, có tin anh...”

Đỗ Minh Vy ngẩng mặt: “Anh gì mà anh? Anh vẫn muốn đánh em phải không?”

Từ Khiên lườm cô một hồi, chợt mỉm cười, cúi đầu hôn cô: “Thế này được không?”

...

Tần Dạng: “...”

Lần đầu tiên Tần Dạng cảm thấy cô độc như thế, anh em đều đang yêu đương, chỉ có mình anh FA, liên tiếp được chiêm ngưỡng hai cảnh hôn.

Tần Dạng bưng khay thịt xuống nhà, ngồi trong sân ăn một mình.

Lẽ nào hôn nhau nghiện hơn ăn thịt?

Vấn đề này quấy nhiễu anh suốt bao năm qua.

Hiện tại, anh hôn Bành Oánh, cuối cùng cũng hiểu được, thật sự sẽ nghiện.

Tần Dạng không thầy tự hay quần lấy đầu lưỡi cô, tấn công giữa răng môi cô. Mặt Bành Oánh đỏ cháy, hai tay tì trên lồng ngực rắn chắc của anh, cả thể xác và tinh thần đều đang run rẩy. Phải hôn lâu như vậy ư?

Tần Dạng không biết bản thân đã hôn cô bao lâu, anh chỉ cảm thấy không đủ, vẫn muốn hôn lâu hơn, lại lâu hơn nữa...

Rất lâu sau, Bành Oánh sắp nghẹn thở, đẩy anh: “Tần Dạng...”

Chất giọng càng mềm mại hơn bình thường, Tần Dạng nghe đến độ yết hầu khô khốc, cúi đầu nhìn cô: “Ừ?”

Mặt Bành Oánh đỏ như sắp nhỏ ra máu, cô cúi đầu không dám nhìn anh: “Đồ ăn sắp nguội rồi...”

Tần Dạng cười: “Không sao, vẫn ấm.”

Anh ôm cô không chịu buông tay.

Bành Oánh bối rối, sao anh lại lưu manh như vậy? Cô cuống lên: “Không được, không thể lãng phí, em vất vả làm ra đó.”

Tần Dạng ngẩn người, lại cười: “Đúng, không thể lãng phí.”

Anh lại ôm cô thêm một lát mới buông tay.

Bành Oánh đỏ mặt dịch ra ngồi đối diện anh, lúc cầm đũa vẫn thấy tay mềm oặt.

Nụ hôn đầu.

Đây là nụ hôn đầu của cô và Tần Dạng.

Tần Dạng hôn Bành Oánh xong lại được thưởng thức đồ ăn ngon tuyệt cô nấu, cảm thấy cuộc đời thế là đủ.

Bành Oánh không ăn được nhiều, cô ăn hết nửa bát cơm nhỏ thì không ngồi nổi nữa, kiểm cố đứng dậy: “Em... em đến phòng bếp xem có gì cần giúp không.”

Cô đứng dậy, bị Tần Dạng kéo lại, Tần Dạng nhìn cô: “Em là bà chủ, có việc còn cần em làm sao? Lại đây ăn no đi đã, em nhìn em xem, gầy như vậy.”

Thật ra Bành Oánh không gầy, cô nhỏ người, trông khá đầy đặn, song tuyệt đối không béo, vậy nên Bành Oánh chưa từng phải đau đầu về chuyện giảm cân.

Bành Oánh đỏ mặt hết cách, lại ngồi xuống ngoan ngoãn ăn xong bữa cơm.

Ăn xong, Bành Oánh muốn thu dọn bát đũa, Tần Dạng giữ cô lại: “Để anh.”

Bành Oánh lắc đầu: “Tay anh đang bị thương kìa.”

Tần Dạng cười: “Một tay cũng làm được, nhìn nhé.”

Anh dùng một tay nhanh nhẹn thu dọn sạch sẽ, đoạn vững vàng bưng mâm lên: “Đi thôi.”

Còn không đi, anh lại muốn hôn cô nữa.

Bành Oánh nhoẻn cười: “Vâng.”

Đã chín giờ tối, nhà hàng chỉ còn một bàn khách cuối cùng, nhân viên đang quét dọn phòng bếp và lau bàn, chuẩn bị đóng cửa.

Tần Dạng tựa vào vị trí trước cửa sổ, cúi đầu dùng điện thoại. Bành Oánh lật xem sổ sách, mùa xuân năm nay làm ăn khá khá, tốt hơn năm trước rất nhiều, có lẽ là nhờ các bạn học giới thiệu giúp.

Bành Oánh vui vẻ xách túi đi về phía Tần Dạng: “Tần Dạng, chúng ta đi thôi.”

Tần Dạng đứng thẳng lại: “Đi được rồi?”

Bành Oánh đã dặn dò nhân viên xong xuôi, họ chỉ cần đi khóa cửa nữa là xong: “Vâng.”

Anh đi ra, ôm vai cô: “Tối nay đẹp trời, vẫn sớm, đi dạo rồi hẵng về nhé?”

Bành Oánh: “Vâng.”

Có một quảng trường ở gần đây, Tần Dạng nắm tay Bành Oánh qua đó, đối diện quảng trường có một trung tâm thương mại, Tần Dạng dẫn cô đến một quầy chuyên doanh ở tầng một, nhân viên nhanh chóng ra đón tiếp: “Chào anh chị, hai vị muốn xem gì? Dây chuyền hay là nhẫn ạ?”

Bành Oánh hơi căng thẳng, Tần Dạng nắm chặt tay cô, cúi đầu nhìn cô: “Tặng em dây chuyền nhé?”

Bành Oánh ngẫm nghĩ, gật đầu: “Vâng.”

Anh muốn tặng, cô bèn nhận.

Bởi vì anh chưa từng tặng cô quà gì, cô cũng muốn có quà anh tặng.

Nhân viên mỉm cười giới thiệu: “Bên này là mấy mẫu mới của cửa hàng chúng tôi, chị có thể xem mấy cái này ạ.”

Bành Oánh nhìn sang, hầu hết khoảng trên một vạn, cô thấy hơi đắt, Tần Dạng kiểm tiền không dễ dàng gì, cô chỉ vào sợi dây chuyền mảnh mặt nhỏ giá hơn hai nghìn ở trước mặt: “Tôi muốn xem cái này.”

Tần Dạng nhíu mày: “Em không thích mấy cái kia?”

Bành Oánh lắc đầu: “Em thích cái này.”

Tần Dạng thiếu kinh nghiệm, không biết rốt cuộc là cô thật sự không thích hay hay là muốn tiết kiệm tiền cho anh, có điều nếu cô nói thích cái này, vậy anh sẽ mua tặng cô.

Bành Oánh nhờ nhân viên lấy ra, nhân viên nói có thể đeo thử, Bành Oánh vén tóc lên, Tần Dạng đón lấy sợi dây chuyền: “Để tôi.”

Nhân viên mỉm cười thu tay về.

Tần Dạng cúi đầu, anh vòng tay qua cổ Bành Oánh, nhìn thấy vành tai ửng đỏ của cô, không nhịn được cười khẽ, ngón tay bèn cố ý chạm vào cô. Bành Oánh run lên, không dám động đậy.

Cổ cô gái thon nhỏ trắng nõn, Tần Dạng mím chặt môi, đeo dây chuyền cho cô.

Sợi dây chuyền mảnh mặt nhỏ này thật sự rất thích hợp với sự nhỏ nhắn của cô.

Bành Oánh cũng thích, cô soi gương, nhoẻn cười: “Em thích cái này, Tần Dạng.”

Tần Dạng cũng mỉm cười: “Vây lấy cái này nhé?”

“Vâng.”

“Em muốn đeo vòng tay không?”

Nhân viên: “Vòng tay ở bên này ạ.”

Bành Oánh: “... Không cần đâu.”

Tần Dạng: “Được, thanh toán.”

Bành Oánh đeo sợi dây chuyền luôn, cô rất ít khi mua trang sức, một là không thích đeo, hai là không thích mua, song sợi dây chuyền này, cô yêu thích sờ không nỡ rời tay.

Tần Dạng kéo cô vào lòng, cô thật sự rất nhỏ, chỉ đến vai anh, anh cúi đầu nhìn cô: “Bành Oánh, lương anh không cao, nhưng anh có tiền tiết kiệm, trước kia anh đầu tư một ít vào chỗ Lục Thời Miễn với Từ Khiên, không lỗ, vẫn luôn được chia hoa hồng.”

Bành Oánh ngẩng đầu nhìn anh, cô ngẫm nghĩ, nói: “Năm ngoái nhà hàng của em lỗ một chút, song năm nay bắt đầu có lãi rồi.”

Vậy nên họ không cần phải phiền não vì cơm áo gạo tiền.

Cánh tay khoác trên vai cô của Tần Dạng áp sát lại véo má cô: “Sau này không cần tiết kiệm tiền cho anh, biết chưa?”

Bành Oánh bỗng thấy rất vui, nở nụ cười: “Nên tiết kiệm vẫn phải tiết kiệm.”

Sau này kết hôn sinh con đều cần tiền.

Tần Dạng lại véo má cô, sao cảm giác tốt thế nhỉ?

Mười rưỡi, Tần Dạng đưa Bành Oánh về nhà, Bành Oánh xách túi đang định xuống xe thì bị anh kéo lại. Cô ngoái đầu nhìn anh.

Tần Dạng cười xán lạn: “Bành Oánh, có phải em quên gì đó?”

Bành Oánh nhìn trái ngó phải, lại cúi đầu nhìn chân: “Em không quên gì mà...”

Tần Dạng ho khan: “Em lại gần đây một chút.”

Bành Oánh mù mờ nhích lại gần, vừa dịch người được một chút thì phản ứng kịp, mặt ửng đỏ: “Anh... muốn làm gì?”

Đương nhiên là đòi một nụ hôn.

Tần Dạng cười áp sát lại, ôm eo cô, cúi đầu hôn cô: “Hôn một cái rồi đi.”

Trước kia chưa hôn, hiện tại hôn rồi, vậy từ nay về sau mỗi ngày đưa cô về nhà đều có thể đòi một nụ hôn chúc ngủ ngon.

Bành Oánh chỉ kịp a một tiếng, môi liền bị anh lấp kín.

Đây không chỉ là một nụ hôn chúc ngủ ngon đơn giản, Tần Dạng... có phần mất khống chế, anh nghĩ đến căn cổ thon dài trắng nõn và vành tai ửng đỏ của cô, hôn cô càng thêm dữ dội, lòng kích động.

Bành Oánh bị anh hôn đến độ thở không ra hơi, choáng váng nghĩ, đàn ông đều thế này ư? Lúc chiều mới biết hôn, hiện tại đã... thông thạo như thế?

Tần Dạng hoàn toàn không cần thầy dạy, có lẽ là bản năng, anh men từ môi cô hôn đến tai cô.

Bành Oánh cực kỳ sợ nhột, đôi môi dịu dàng của anh vừa chạm đến tai cô, Bành Oánh liền kêu thành tiếng: “A.”

Giọng yếu mềm.

Tần Dạng nghe mà muốn cứng.

Bành Oánh run rẩy đẩy anh ra, ba phần lúng túng bảy phần then thừng: “Đừng...”

Hôn môi là được rồi, như vậy quá nhanh.

Tần Dạng cúi đầu ừm một tiếng, có phần không nỡ buông cô ra.

Bành Oánh nắm chặt túi xách, cúi đầu đỏ mặt: “VẬY... em lên nhà đây.”

Tần Dạng: “Ừ.”

Bành Oánh vội xuống xe, cô đứng ngoài cửa vẫy tay chào anh rồi lập tức bỏ chạy.

Tần Dạng sờ mũi, thật sự muốn đưa cô về nhà.

Đưa về nhà làm gì?

Xin lỗi, đầu óc anh lại đục ngầu rồi, cảm giác quần cũng căng cứng.

Mẹ kiếp.

Tần Dạng ngấm bản thân không nên ô uế như vậy, ho khan mấy tiếng, cố gắng gột sạch đầu óc, lái xe về nhà.

Về đến nhà, bố mẹ anh vẫn đang xem TV, tay cầm thịt bò khô Bành Oánh vất vả làm ra, đã ăn hết hơn một nửa. Tần Dạng bước tới đòi về: “Đừng ăn nữa, cũng không biết để lại cho con một ít.”

Mẹ Tần lườm anh: “Ăn có tí đã làm sao? Con sớm đưa con bé về đây cho hai ông bà này gặp thì mẹ sẽ không ăn của con nữa.”

Tần Dạng lấy một sợi bò khô nhét vào miệng, vừa nhai vừa nhìn mẹ mình: “Cô ấy xấu hổ.”

“Xấu hổ thì sao? Con gái xấu hổ là chuyện rất bình thường, hồi mẹ hai mươi tuổi cũng xấu hổ đấy!”

“Khỉ, bà hai mươi tuổi đã biết cầm chổi lông gà bắt tôi cai thuốc rồi.”

Bố Tần vạch trần trắng trợn.

Tần Dạng vui vẻ xem họ nội chiến, ngồi vắt chéo chân vừa xem TV vừa ăn bò khô.

Mẹ Tần cầm điều khiển đập vào tay anh.

Tần Dạng suýt nữa nhảy dựng lên: “Áu!”

Đánh vào vết thương của anh rồi! Đâu!

Mẹ Tần bấy giờ mới thấy sắc mặt anh là lạ, vội hỏi: “Sao thế con trai?!”

Tần Dạng lườm bà: “Tay con đang bị thương!”

Mẹ Tần vội xin lỗi: “Xin lỗi nhé, mẹ không biết, đưa mẹ xem nào, có chảy máu không...”

Tần Dạng nghe rằng trợn mắt không để ý đến bà.

Mẹ Tần lắc tay anh: “Con đừng giận mà, mẹ có cố ý đâu.”

Tần Dạng chịu không thấu nói: “Được rồi, con không giận, ai dám giận mẹ chứ!”

“Vậy con nói cho mẹ biết, Bành Oánh mở nhà hàng ở đâu? Mai là ngày kỉ niệm kết hôn của mẹ với bố con, chúng ta qua bên đó ăn.”

“Không được...”

“Ngày kỉ niệm kết hôn ba mươi năm! Ba mươi năm đấy! Hai chúng ta mà không cưới nhau thì có con à? Không có con thì con có thể yêu đương với Bành Oánh không? Con có thể ăn bò khô con bé làm không?”

Tần Dạng: “...”

Tần Dạng bị hai ông bà đánh từ nhỏ đến lớn không chống đỡ nổi, cuối cùng bị hai người bức ép dụ dỗ cung cấp địa chỉ nhà hàng của Bành Oánh.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 95: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh (7)

Bành Oánh đứng sau quầy tính tiền ngẩng đầu nhìn đôi vợ chồng trung niên ngồi ở bàn gần đó nhất, đúng lúc chạm phải ánh mắt của họ. Đôi vợ chồng nọ năm lần bảy lượt mỉm cười với cô, cười đến độ Bành Oánh run rẩy từ đầu đến chân.

Họ... sao cứ nhìn cô chăm chăm suốt thế!

Bành Oánh thấy lạ, bất giác căng thẳng, một lát sau, nhân viên cầm thực đơn đến: “Bà chủ, khách muốn gọi một ly nước cam.”

Bành Oánh: “...”

Đây đã là ly nước cam thứ sáu, họ khát đến vậy hả? Hơn nữa họ còn chưa gọi món, tính chỉ uống nước cam sao?

Khách hàng là Thượng Đế, dầu thấy lạ, song Bành Oánh vẫn đi ép nước cam.

Nhà hàng có sẵn cam, vừa to vừa ngọt, là cam chính gốc trăm phần trăm. Ép đầy một ly, Bành Oánh đặt một lát chanh mỏng trên miệng ly, cầm ống hút rồi bưng ra cho họ.

Mẹ Tần càng nhìn càng ưng, cười tí mắt: “Cháu vất vả rồi.”

Bành Oánh đỏ mặt: “Cô đừng khách sáo, đây là chuyện cháu nên làm ạ.”

Lần cảm ơn thứ sáu, hai vị khách này thật sự quá khách khí, Bành Oánh nghĩ, may mà họ không cho cô tiền tip.

Bố Tần lấy thực đơn, cũng cười: “Chúng ta bắt đầu gọi món nhé.”

Bành Oánh vội nói: “Vâng ạ.”

Thực đơn được thiết kế theo dạng tích chọn, Bành Oánh thấy bố Tần đánh dấu một loạt, không kịp được nhắc: “Chú, hai người không ăn được nhiều thế đâu ạ, món ăn của nhà hàng cháu được sắp rất đầy.”

Bố Tần ngẩng đầu, cười híp mắt: “Con trai chú ăn khỏe lắm, ăn được rất nhiều.” Ông thoáng ngừng, “Lát nữa con dâu tương lai nhà chú cũng qua ăn cùng, chọn nhiều một chút, con gái các cháu thích ăn gì nhỉ?”

Bành Oánh nhìn người đàn ông cười ôn tồn trước mặt, cứ cảm thấy quen đến lạ, một suy đoán bất chợt nảy lên trong đầu cô, Bành Oánh sợ đến độ tay đổ mồ hôi.

“Cháu...” Bành Oánh nuốt nước bọt, chân mềm nhũn, liều mạng bình tĩnh, “Cháu thấy những món chú chọn đều rất ngon ạ.”

Bố Tần cười khà: “Thế là được, vậy những món này nhé.”

Bành Oánh vội gật đầu: “Vâng, vâng ạ, cô chú đợi một lát.”

Bành Oánh cầm thực đơn đi vào phòng bếp, quên cả khai đơn.

Cô trốn trong phòng nghỉ gọi cho Tần Dạng.

Anh nhận máy rất nhanh, Bành Oánh cuống cuống hỏi: “Tần Dạng, bố mẹ anh đến nhà hàng của em phải không?”

Tần Dạng ngẩn ra, đã thống nhất đợi anh đến mới nói rõ ràng rồi mà? Sao bố mẹ anh hấp tấp như thế! Dọa Bành Oánh chạy mất thì phải làm sao!

Anh ho khan: “Sao em hỏi vậy?”

Bành Oánh sắp khóc đến nơi: “Em thấy có một chú trông rất giống anh.”

Đó là bố anh, không giống được hả?

Tần Dạng dỗ cô: “Không phải đâu, em đừng lo, lát nữa anh đến nhà hàng tìm em, chắc khoảng một tiếng nữa anh đến.”

Bành Oánh nửa tin nửa ngờ cúp máy, cảm giác của phụ nữ khiến cô bất an, song lại không biết phải làm sao.

Về sau quầy, đôi vợ chồng trung niên nọ lại nhìn cô mỉm cười.

Bành Oánh: “...”

Gắng được mấy phút, Bành Oánh không ngồi nổi nữa, cô đứng dậy đi vào phòng bếp, bắt đầu làm món ăn sở trường của mình.

Nếu Tần Dạng dám lừa cô, cô sẽ... sẽ...

Tức giận!

Bành Oánh vừa căng thẳng vừa bế tắc, song vẫn cần nấu ăn cho họ, gương mặt cô căng cứng.

Đầu bếp Lý nhìn cô, nghi hoặc: “Bà chủ, sao vậy?”

Bành Oánh kìm giọng: “Không có gì...”

Một tiếng sau, Tần Dạng đến, các món ăn đã có đầy đủ.

Tần Dạng không thấy Bành Oánh đâu, nhân viên thấy anh thì cười chào: “Ông chủ ạ.”

Tần Dạng hí hửng cười gật đầu: “Bà chủ đâu?”

“Trong phòng bếp đó.”

Tần Dạng gật đầu rồi nhìn về phía bố mẹ Tần, mẹ Tần hừ lạnh: “Con nhặt được mỗi hời nhỉ, lại còn làm ông chủ.”

Bố Tần: “Mèo mù vớ được cá rán.”

Tần Dạng ghen hòng nhìn họ: “Bố mẹ vừa làm gì Bành Oánh?”

Bố Tần cười: “Không làm gì cả, gọi mấy ly nước cam hơi nhiều thôi, nào, ly này gọi cho con đây.”

Tần Dạng đang khát, anh cầm ly nước ngẩng đầu uống cạn, đoạn đặt ly xuống: “Con vào phòng bếp tìm Bành Oánh.”

Bố mẹ Tần rồi rút gật đầu: Đi mau đi mau.

Tần Dạng vào phòng bếp, Bành Oánh không ở đó, anh lại qua phòng nghỉ tìm cô.

Anh quên gõ cửa mà đẩy thẳng vào, ngược mắt liền sững sờ, Bành Oánh đang thay quần áo, tấm lưng trắng mịn như tuyết quay về phía anh, nội y trắng muốt... Tần Dạng ngây người.

Bành Oánh kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy anh, cô hét thất thanh: “Á!”

Tiếng kêu này... là âm thanh cao nhất thốt ra từ cô mà Tần Dạng từng nghe thấy từ khi quen nhau đến giờ.

Anh bất chợt sức tỉnh, lập tức đóng cửa.

Tần Dạng đứng ngoài cửa, tai phát sốt, cơ thể hừng hực. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy thân thể con gái, dù chỉ là tấm lưng lộ một nửa, song

đó là Bành Oánh, là cô gái anh thích, anh không phủ nhận bản thân tồn tại dục vọng với cô, hơn nữa còn rất mãnh liệt.

Mẹ nó, quần anh lại hơi căng rồi.

Bành Oánh cuống cuống mặc áo len vào, cả gương mặt đỏ rực.

Tần Dạng... khốn nạn!

Sao lại không gõ cửa!

Hu hu, cô ra gặp anh thế nào đây...

“Bành Oánh...” Tần Dạng đứng ngoài gõ cửa, “Khụ, anh không cố ý đâu, em đừng giận.”

Bành Oánh xấu hổ muốn chết, thở phì phì ngồi trên giường, không muốn ra ngoài nữa.

Thấy bên trong lặng thinh, Tần Dạng luống cuống.

Anh dán vào cửa dỗ: “Oánh Oánh, em mở cửa đi, anh... bố mẹ anh đang ở ngoài đợi chúng ta ra ăn cơm kìa.”

Bất đắc dĩ, anh mang bố mẹ mình ra.

Bành Oánh càng tức giận: “Anh còn nói không phải bố mẹ anh!”

Tần Dạng: “...”

“Anh sai rồi, em... cho anh vào nhé?”

Má, sao câu này đen tối vậy.

Tần Dạng ho khan: “Oánh Oánh, anh sai rồi.”

Kẻ thức thời là trang tuần kiệt, đàn ông nhận sai càng nhanh, hạnh phúc đến càng mau.

Quả nhiên, cửa mở.

Bành Oánh đỏ mặt đứng trước anh, cô mặc áo len trắng, dáng vẻ vừa nhỏ nhắn vừa mềm mại.

Muốn bắt nạt ghê. Tần Dạng xoa đầu cô, thấp giọng nói: “Anh thật sự không cố ý, hay là... cho em nhìn lại nhé? Anh có cơ bụng.”

Bành Oánh xấu hổ đến độ không nói nổi thành lời, cô đẩy anh ra, lí nhí: “Đi thôi... đừng để bố mẹ anh đợi lâu...”

Nếu không phải không muốn thất lễ, Bành Oánh thật sự không muốn ra ngoài.

Tần Dạng nhe răng cười: “Được, ăn xong em muốn tính số thế nào cũng được.”

Bành Oánh phụng phịu: “Tần Dạng, anh đừng trêu em nữa...”

Tần Dạng biết cô ngượng, vội nói: “Được được được, anh không trêu nữa.”

Cảm giác xấu hổ ngập tràn cõi lòng Bành Oánh bị ép xuống, bây giờ trong đầu cô toàn là gặp phụ huynh, chuyện kia đã bị cô ném ra sau lưng: “Tần Dạng, có khi nào bố mẹ anh sẽ không thích em không?”

Tần Dạng ôm vai cô, cúi đầu nhìn cô: “Gọi tận sáu ly nước cam em ép, em bảo thích hay không?”

Bành Oánh cắn môi, thấy hơi buồn cười, lại không nhịn được oán trách anh: “Đều tại anh, anh nên nói trước với em một tiếng, em vẫn chưa chuẩn bị chút gì.”

Không phải cô thay quần áo rồi đấy ư?

Tần Dạng nghĩ bụng, ho khan, nói vẻ nghiêm chỉnh: “Họ muốn đến từ lâu rồi, anh ngăn cản được một tháng, lần này không làm gì được nữa.”

Lúc xào nấu, Bành Oánh đã dần bình ổn tâm lý, nấu nướng là việc có thể khiến cô bình tĩnh nhất.

Hai người đi đến trước bàn ăn, Bành Oánh đỏ mặt, ngoan ngoãn thưa: “Cháu chào cô chú ạ.”

Bố mẹ Tần Dạng khỏi cần nói hồ hởi thế nào, nhìn mà xem, cô gái này ngoan biết bao!

Mẹ Tần vội kéo Bành Oánh ngồi xuống, cười híp mắt: “Những món này đều do cháu làm phải không?”

Bành Oánh gật đầu: “Vâng ạ, không biết cô chú có thích...”

“Thích chứ, đương nhiên là thích rồi.” Mẹ Tần cười xởi lởi.

“Trông đã thấy ngon.” Bố Tần nói.

Tần Dạng cười: “Trông đã thấy ngon gì, thật sự ngon lắm đó.”

Bành Oánh: “...”

Ba người nhà này...

Chẳng trách tính Tần Dạng như vậy.

Bành Oánh chợt cảm thấy thoải mái hẳn, cười nhồm dậy: “Mau ăn thôi, cô, chú, cô chú thử món thịt bò muối này đi ạ. Hôm nay chúng cháu mua được thịt bò ngon, bình thường Tần Dạng thích ăn món này nhất.”

“Được, được.”

Tần Dạng cười khoe tám cái răng: “Em nấu cái gì anh cũng thích ăn.”

Bành Oánh lườm anh một cái: “Đừng nói nữa.”

Tần Dạng nhường mày, gắp một miếng thịt bò.

Nhân viên tạt qua đều không nhìn được nhìn về phía này, đến đầu bếp Lý ở sau bếp cũng phải ló đầu ra ngó.

Nghe nói bố mẹ của ông chủ đến?

Bà chủ ra mắt phụ huynh?

Phải chăng ông chủ và bà chủ sắp có chuyện vui rồi?

Hình như hai người ở bên nhau mới hơn một tháng, tính kết hôn chớp nhoáng ư?

Sau bếp thảo luận rôm rả.

Bành Oánh vừa ăn vừa giới thiệu các món cho họ: “Món vịt chanh này cũng rất ngon, cô chú thử xem, cháu cho khá ít chanh, không chua đâu ạ.”

Bố mẹ Tần Dạng vội thử một miếng, lại khen: “Ngon lắm.”

Bành Oánh đỏ mặt thoáng nhìn sang Tần Dạng.

Tần Dạng nhìn cô cười, thật sự muốn cưới cô về nhà.

Nhưng như vậy có phải quá nhanh? Chắc là cô sẽ không đồng ý, hơn nữa phía bố mẹ cô cũng chưa chắc chắn.

Bố Tần hỏi Bành Oánh tại sao lại mở nhà hàng, Bành Oánh ấp úng đáp: “Cháu thích ạ.”

Cô không dám nói là vì Tần Dạng thích ăn nên cô mới mở.

Mẹ Tần cười, bà biết Bành Oánh là giáo viên tiểu học, thật ra công việc ấy rất hợp với cô gái như cô, không ngờ cô bé này trông thì dịu dàng mềm mại, thế mà lại có thể mở được một nhà hàng như thế này.

Từ nay bà có thể khoe khoang với hội bạn chơi bài và bạn nháy ở quảng trường rồi, bạn gái của con trai bà mở nhà hàng, sau này họ có thể qua đây ăn.

Bố Tần cũng thấy mình có thể kể với bạn chơi cờ về nhà hàng này, đúng là không tệ!

Mẹ Tần lại hỏi: “Oánh Oánh này, bố mẹ cháu biết chuyện hai đứa qua lại chưa?”

Nếu biết thì sắp xếp thời gian nào đó bố mẹ hai nhà cùng nhau ăn bữa cơm, sớm ngày quyết định chuyện hôn sự, tránh đêm dài lắm mộng.

Bành Oánh ấp úng: “Vẫn chưa ạ...”

Tần Dạng không nỡ nhìn, nói: “Mẹ, mẹ đừng lo nghĩ không đâu.”

Mẹ Tần liếc anh một cái, bà làm vậy là vì ai?

Tần Dạng mặc kệ bà, múc cho Bành Oánh một bát canh. Bành Oánh mím môi, thỏ thẻ: “Mấy hôm nay cháu đang tìm cơ hội nói với bố mẹ cháu, cháu thật lòng nghiêm túc quen với Tần Dạng.”

Mẹ Tần lập tức nở nụ cười: “Được, được, cũng không phải cô giục hai đứa đâu, hai đứa thấy thế nào hay thì cứ làm vậy, cô hỏi linh tinh thôi.”

Bành Oánh ngoan ngoãn thưa: “Cháu biết ạ.”

Bữa cơm này rất vui. Ăn xong, bố mẹ Tần Dạng còn không chịu đi, ngồi đó nói chuyện phiếm, Bành Oánh đương nhiên theo cùng.

Đến chín giờ, bố mẹ Tần Dạng cuối cùng cũng phải ra về.

Bành Oánh và Tần Dạng tiễn họ ra đến cửa, nhìn họ lên xe rời đi, Bành Oánh thở phào một hơi dài, ngẩng đầu nhìn Tần Dạng: “Bố mẹ anh thích em phải không?”

Tần Dạng nhìn cô, cúi đầu hôn lên má cô: “Thích chết đi được, giống hết anh.”

Bành Oánh xoa mặt, thẹn thùng cúi đầu: “Đây là bên ngoài, Tần Dạng.”

“Bên ngoài thì làm sao?”

“Thì...”

Phải chú ý hình tượng chứ!

Anh là cảnh sát nhân dân đấy!

Bành Oánh bĩu môi quay người về nhà hàng, mặc kệ anh.

Tần Dạng nhượng mày, tâm trạng bạn gái anh hôm nay có vẻ thất thường ghê.

Nhà hàng đã hết khách, nhân viên cười trêu đùa: “Bà chủ, cô với ông chủ đã ra mắt phụ huynh, vậy là sắp có rượu mừng rồi phải không?”

Bành Oánh đỏ mặt: “Mọi người đừng nói linh tinh.”

Tần Dạng đi vào nghe thấy, anh ôm vai cô từ phía sau, kéo cô vào lòng: “Sắp rồi, đến lúc đó sẽ mời mọi người uống rượu mừng.”

Mặt Bành Oánh càng đỏ hơn, căn môi không nói, giữ mặt mũi cho anh.

“Ôi, thật á, chúc mừng hai người nhé!”

Tần Dạng đặc ý: “Cảm ơn.”

Bành Oánh nhìn họ: “Không còn chuyện gì nữa, mọi người thu dọn sách sẽ rồi chuẩn bị đóng cửa về nhà đi.”

“Vâng.”

Bành Oánh vào phòng nghỉ lấy túi xách, đây là phòng riêng của cô, bình thường nhân viên sẽ không ra vào.

Cô đi vào, Tần Dạng cũng vào theo.

Bành Oánh đang định khoác túi lên thì Tần Dạng bỗng ôm cô từ sau lưng, anh cúi đầu hôn tai cô: “Bành Oánh.”

Bành Oánh run người, trốn tránh sợ nhột, bẽn lẽn nói: “Tần Dạng, anh đừng hôn tai em.”

Giọng cô vừa nhỏ vừa mềm.

Tần Dạng nghe mà kích động, anh xoay người cô lại, hôn môi cô: “Được, vậy hôn ở đây.”

A...

Bành Oánh nắm tay đấm ngực anh, lóng ngóng: “Phải... về thôi...”

Tần Dạng kéo tay cô đặt lên eo mình, thấp giọng dỗ: “Bành Oánh, ôm anh.”

Bình thường cô rất ít khi ôm anh, cũng không chủ động hôn anh, bởi cô quá thận thủng. Tần Dạng cũng muốn cô ôm anh một cái.

Tay Bành Oánh quẹt qua thắt lưng anh, môi bị anh hôn phát tê, cô mơ mơ hồ hồ ôm vòng eo thon gầy của anh, đột nhiên nhớ tối qua anh nói, anh có cơ bụng. Tiết trời cuối tháng ba khá ấm áp, anh chỉ mặc một chiếc T-shirt ống tay dài màu đen mỏng, cơ thể nóng hừng hực, từng thớ thịt rắn chắc.

Cô nghĩ, chắc là cơ bụng của anh.

Không biết có mấy múi...

Tâm trí cô cũng dần thay đổi rồi.

Tần Dạng chạm vào cô liền kích động, tâm trí vụt qua hình ảnh lúc này vô tình nhìn thấy, tấm lưng mịn màng trắng như tuyết cùng móc áo vắt ngang trên lưng, tay anh mất khống chế mò mẫm eo cô.

Vạt áo Bành Oánh bị đẩy lên trên, eo đột nhiên bỏng rẫy, bàn tay nóng hổi của người đàn ông giữ chặt bên hông cô, Bành Oánh sợ nhột khẽ cựa người, phần sợ hãi, phần xấu hổ...

“Tần Dạng.”

“Ừm?”

“Tay anh...”

“Cho anh chạm một chút thôi được không?”

Tần Dạng vừa hôn cô vừa thấp giọng hỏi. Bành Oánh ngượng chín không đáp, song động tác tay anh không cầu thả chút nào, đã lần đến tấm lưng mịn màng của cô, chạm đến móc áo lót, bản tính của đàn ông thật sự rất muốn tháo nó ra...

Nhưng anh dẫn lòng lại, vòng lên phía trước.

Chạm đến khuôn ngực mềm mại của cô.

Bành Oánh nhũn người trong lòng anh, vừa xấu hổ vừa luống cuống.

“Tần... Tần Dạng...” Cô run giọng.

Tần Dạng ôm chặt cô, giọng khàn đặc: “Anh chỉ chạm thôi, không làm gì hết.”

Tin anh không?

Bành Oánh nhắm chặt mắt, thật ra cô không bài xích việc thân mật với Tần Dạng, thậm chí là thích. Hai người hôn nhau rồi khám phá đôi phương đều là nhu cầu sinh lý rất bình thường, song cô không biết như vậy liệu có quá nhanh.

Tần Dạng lần mò trên ngực cô một hồi mới lưu luyến buông tay.

Tần Dạng thở dồn dập đè cô lên tường, Bành Oánh thấy anh kích động, lí nhí kêu: “Tần Dạng...”

Anh phải khống chế bản thân!

Bành Oánh cựa người.

Tần Dạng đè cô lại, cô mà nhúc nhích nữa thì anh sẽ muốn tiếp tục mãi, trong đầu anh hiện toàn là chuyện kia.

Cơ thể Bành Oánh đúng là mềm thật.

Ngày xưa xem phim không ít, có điều chưa được thực hành, bây giờ anh thực sự rất muốn thử, vô cùng muốn.

Tần Dạng nuốt nước bọt, thấp giọng nói: “Bành Oánh, quần anh căng rồi...”

Sợ dọa cô, anh đổi sang một cách nói thật uyển chuyển.

Bành Oánh vốn là một tờ giấy trắng trong chuyện này, sao có thể hiểu ra ngay, cô ngơ ngác: “Dạ?”

Quần căng rồi?

Tần Dạng áp người đến, cọ xát eo.

Bành Oánh: “...”

.... Ồ.

Cô hiểu rồi...

Cô là đại biểu môn Sinh học, cô thật sự hiểu.

Tần Dạng... động... tình... rồi!

Bành Oánh ngượng chín mặt, rón rén lùi về sau. Anh đừng qua đây!

Tần Dạng cười khế: “Hiểu rồi chứ?”

Bành Oánh cắn môi, rất lâu không nói nên lời. Cô không ngờ Tần Dạng cũng xấu xa như vậy, ánh mặt trời rực rỡ đâu rồi?

Đàn ông đều như nhau!

Tần Dạng không ép cô, chỉ lặng lẽ ôm cô.

Ngoài cửa, nhân viên gọi to: “Ông chủ, bà chủ, chúng tôi dọn dẹp xong rồi, về trước nhé!”

Bành Oánh run lấy bối, xong rồi, hai người họ trốn trong đây gần nửa tiếng, nhân viên sẽ không tưởng họ ở trong này làm gì chứ? Thế này thì về sau cô còn làm bà chủ ra lệnh kiểu gì!

Tần Dạng nói vọng ra: “Mọi người về trước đi.”

Bành Oánh vội đẩy anh ra, bất chấp tất cả cuống quýt lao ra ngoài. Một nhân viên nhìn thấy cô, cười mờ ám: “Bà chủ, chúng tôi về nhé.”

Bành Oánh lúng túng gật đầu: “Mọi người đi đường cẩn thận...”

Tần Dạng xách túi của cô đi ra đứng sau lưng cô: “Cùng về thôi.”

Nhân viên: “Ha ha, chúng tôi đi trước nhé, không làm phiền hai người nữa.”

Mấy người đồng loạt ra khỏi cửa.

Tần Dạng da mặt dày, bị đùa mấy câu chẳng thấm thía gì, Bành Oánh quay đầu lờm anh: “Đều tại anh.”

Tần Dạng sờ mũi, ôm vai cô, cúi đầu cười: “Đi thôi, bà chủ, đưa em về nhà.”

Bành Oánh muốn giận, song anh cứ cười là cô lại không tức nổi.

Lên xe, Bành Oánh không thèm nói chuyện với anh.

Tần Dạng không biết cô giận dỗi hay xấu hổ, chắc là cả hai.

Anh muốn mua gì đó dỗ cô, lúc đi qua tiệm bánh kem, anh quay đầu nhìn cô: “Em muốn ăn bánh kem không?”

Bành Oánh bĩu môi: “Không ăn.”

Tần Dạng bất chấp cô ăn hay không, anh đỗ xe ven đường, tháo dây an toàn, nhìn sang cô: “Đợi anh một lát.”

Anh cấp tốc xuống xe.

Bành Oánh ấn cửa kính xuống, gọi anh: “Tần Dạng, không cần mua đâu...”

Tần Dạng ngoái đầu vẫy tay, phóng khoáng sai bước vào tiệm bánh kem.

Đêm đã về khuya, số bánh kem còn lại khá ít, Tần Dạng chọn hai chiếc, ngoài ra còn mua thêm hai túi bánh mì nướng cho Bành Oánh làm bữa sáng ngày mai.

Về xe, anh nhét bịch bánh vào lòng cô.

Bành Oánh ôm bịch bánh kem và bánh mì, nhìn anh: “Khuya thế này ăn bánh kem sẽ béo...”

Tần Dạng nhếch môi cười nhẹ rằng: “Không đâu, em có thể để làm bữa sáng mai, anh mua nhiều, cô chú cũng có thể ăn.”

Bành Oánh mím môi nhìn anh, nhoẻn cười.

Vậy là cười rồi.

Tần Dạng nở nụ cười, hơi lòng hơi dạ lái xe đi.

Tối nay, Bành Oánh không cho anh hôn chúc ngủ ngon, Tần Dạng sợ cô không vui, chúc cô ngủ ngon xong đành thả cô lên nhà.

...

Bành Oánh về đến nhà, bố mẹ cô vẫn chưa ngủ.

Thấy cô xách một túi lớn bánh mì và bánh kem về, mẹ Bành hỏi: “Con mua nhiều bánh mì thế làm gì?”

Bành Oánh biết Tần Dạng mua thừa, bố mẹ cô không thích ăn bánh mì, bữa sáng họ thích ăn cháo. Cô úp mở: “Bánh mì được giảm giá, sáng mai con đem đi cho nhân viên.”

Bố Tần cười: “Oánh Oánh, lại đây ngồi nào.”

Bành Oánh: “...”

Giọng điệu này, lại muốn sắp xếp cho cô đi xem mắt?

Bành Oánh mím môi. Nếu như họ thật sự định cho cô đi xem mắt, cô sẽ thẳng thắn chuyện của cô với Tần Dạng.

Bành Oánh ngồi xuống cạnh bố mình. Bố Bành cười nhìn cô: “Vài ngày nữa một người bạn cũ của bố qua đây, con đi với bố cùng nhau ăn bữa cơm.”

Quả nhiên.

Mẹ Bành nói: “Chi bằng ăn ở nhà hàng của Oánh Oánh luôn.”

Nhà hàng cô trang trí rất đẹp, phong cách trẻ trung, song không có phòng bao, không thích hợp để xem mắt, trừ khi đối phương yêu cầu, bằng không thường họ sẽ không qua đó ăn cơm.

Bành Oánh khiếp sợ, hỏi thật: “Bố mẹ, bố mẹ lại định sắp xếp cho con đi xem mắt đúng không?”

Bố Bành khoát tay: “Không, chỉ là đi ăn bữa cơm với bố thôi.”

Mẹ Bành: “Đúng đúng, cả mẹ cũng đi nữa.”

Còn không chịu nhận.

Hừ.

Cô biết tổng rồi.

Bành Oánh bĩu môi, chột lí nhí: “Bố, mẹ, con muốn nói với bố mẹ một chuyện. Con... có bạn trai rồi.”

Bố mẹ Bành đồng thời sửng sốt, nhất loạt nhìn cô: “Con nói gì?”

Bành Oánh nhìn họ, nghiêm túc nói: “Con có bạn trai rồi, hơn một tháng trước.”

Đúng vậy, cô và Tần Dạng đã quen nhau hơn một tháng, tình cảm càng ngày càng tốt, càng lúc càng thân mật. Cô có thể cảm nhận được Tần Dạng càng ngày càng thích cô, quen nhau để kết hôn chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Chỉ cần bố mẹ cô đồng ý.

Bố mẹ Bành Oánh ngây người hồi lâu, con gái quá then thùng hưởng nội, họ còn tưởng nếu không có sự trợ giúp của họ, cô sẽ không quen được ai...

Một lát sau, bố Bành bình tĩnh lại, ho khan: “Là người thành phố mình?”

Bành Oánh gật đầu, bẽn lèn: “Vâng, là bạn học cấp Ba của con, tên Tần Dạng ạ.”

“Tần Dạng hả...” Bố Bành kéo dài giọng, không ấn tượng lắm, ông chỉ nhớ Lục Thời Miễn và Từ Khiên, hai cậu nhóc đó không tồi, nhất là Lục Thời Miễn, thành tích luôn đứng đầu khối.

“Cậu ta làm nghề gì?”

“Đội phó đội cảnh sát hình sự ạ.” Bành Oánh nói, “Anh ấy rất giỏi.”

Bố Bành chặc lưỡi: “Cảnh sát hình sự à... Nghề này nguy hiểm đấy...”

Bành Oánh vội nói: “Không đâu, anh ấy rất cẩn thận ạ.”

Mẹ Bành nhìn con gái, lắc đầu: “Trước kia giới thiệu bao nhiêu người việc tốt lương cao thì con không chịu, tìm một cậu cảnh sát hình sự, vừa vất vả vừa nguy hiểm, nhờ đi làm nhiệm vụ thì chỉ còn mình con ở nhà, con bảo mẹ làm sao yên tâm...”

Bành Oánh mím môi, lí nhí nũng nịu: “Con mặc kệ, con chỉ thích anh ấy.”

Dứt lời, mặt cô ửng đỏ.

Bố mẹ Bành đưa mắt nhìn nhau.

“Sau này con sẽ không đi xem mắt nữa, bố mẹ cũng đừng nói với người ngoài là con chưa có bạn trai, tránh trường hợp người khác lại giới thiệu đối tượng cho con. Có thể Tần Dạng không bằng những người bố mẹ giới thiệu, nhưng anh ấy đối xử với con rất tốt, thật sự tốt lắm, hơn nữa...”

Điều quan trọng nhất là, cô thích anh.

“Haizz, gái lớn gả chồng...”

Mẹ Bành cảm thán. Chẳng trách gần đây con gái về nhà có vẻ muộn, thì ra là đang yêu đương, bà còn tưởng cô bận chuyện nhà hàng chứ.

Bố Bành cũng thở dài: “Hôm nào đó bảo cậu ta đến nhà ăn bữa cơm, để bố xem là người thế nào.”

Điều kiện gia đình họ không tệ, đối phương kém quá cũng không được, ít nhất phải có nhà, có xe, cơm no áo ấm.

Quan trọng nhất là nhân phẩm.

Bành Oánh vội nói: “Vâng, con sẽ nói với anh ấy.”

Bành Oánh tắm rửa xong thì nhận được tin nhắn của Tần Dạng, anh nói anh đã về đến nhà.

Cô cắn môi ngồi trên giường, ôm gối gửi cho anh một tin nhắn.

[Tần Dạng, bố mẹ em bảo anh đến nhà em ăn cơm.]

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 96: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh (8.1)

Tần Dạng vừa vào nhà thì đọc được tin nhắn này, anh ngẩn ra, nhanh như vậy? Anh những tưởng cô muốn đợi một thời gian nữa.

Bố mẹ Tần đang xem TV, liếc anh: “Đưa Bành Oánh về nhà rồi?”

Tần Dạng không ngẩng đầu, chỉ vâng, anh đi vào phòng gọi điện cho Bành Oánh: “Em nói với bố mẹ em rồi?”

Giọng Bành Oánh nhỏ như muỗi kêu: “Vâng, họ muốn em đi xem mắt, em bèn nói với họ.”

Tần Dạng cười: “Làm tốt lắm, ngoan.”

Bành Oánh mím môi: “Nói linh tinh.”

Tần Dạng nghiêm chỉnh hỏi: “Khi nào?”

“Bố mẹ em chưa nói, chắc là mấy hôm tới...” Bành Oánh nói, “Anh có thời gian không?”

Có khi anh phải đi làm nhiệm vụ, không có thời gian.

Tần Dạng cũng không chắc chắn, đành nói: “Em cứ quyết định thời gian đi, bây giờ anh vẫn chưa rõ.” Anh đoạn ngừng, lại cười, “Nào, nói anh nghe, bố mẹ em thích gì? Anh chuẩn bị trước.”

Bành Oánh ngẫm nghĩ rồi nói: “Bố em thích uống trà, anh tặng một bộ đồ trà đi, bộ trong nhà em cũ lắm rồi, bố em tiết kiệm nên mãi không đổi, cũng không cho em với mẹ em mua bộ mới.”

Bộ đồ trà đó do cô tặng bố vào năm đầu tiên đi làm, bố cô vẫn không nỡ bỏ.

“Được, còn mẹ em thì sao?”

“Mẹ em cứ để em chọn.”

“Ừ, mai anh đưa thẻ cho em.”

“...” Bành Oánh vội nói, “Không cần đâu, không phải quà quý gì, tốn chút tiền thôi mà.”

Tần Dạng cười: “Vậy tối mai anh dành ra chút thời gian, chúng ta cùng đi mua nhé?”

Bành Oánh ngẫm nghĩ, đồng ý.

Bữa sáng ngày hôm sau, bố mẹ Bành ăn cháo, Bành Oánh ăn bánh mì nướng Tần Dạng mua cộng thêm một quả trứng rán vàng ươm, rất hợp khẩu vị của cô.

Bố Bành nhìn cô: “Oánh Oánh, cuối tuần gọi Tần Dạng đến nhà ăn cơm.”

Bành Oánh ngẫm nghĩ: “Có ra ngoài ăn không ạ? Tần Dạng sợ bố mẹ quá vất vả.”

Ở nhà, bố mẹ cô thường không cho cô nấu nướng, hơn nữa mẹ cô nấu ăn rất ngon, hôm qua Tần Dạng đã nói muốn đi ăn nhà hàng.

Bố Bành lắc đầu: “Cứ ở nhà đi.”

Bành Oánh đành gật đầu: “Vâng.”

Thời gian được chọn vào tối thứ Sáu, hôm nay là thứ Tư, còn hai ngày nữa.

Bành Oánh và Tần Dạng cùng đi mua cho mẹ Bành một bộ trang sức bạc, mẹ Bành thích bạc.

Chiều thứ Sáu, Tần Dạng vẫn đến bệnh viện tâm thần tra án, y tá băng bó cho anh lần trước nhìn thấy anh, cả gan bước lên trước, mặt ửng đỏ: “Đội trưởng Tần, ừm... số weixin của anh là gì vậy?”

Tần Dạng nhìn cô, cô gái này muốn theo đuổi anh?

Tần Dạng ho khan, đang lúc anh cân nhắc xem nên uyển chuyển từ chối thế nào, vừa hay Bành Oánh gọi tới, anh vội nói: “Bạn gái tôi gọi điện đến rồi, tôi đi trước nhé.”

Bành Oánh ở đầu bên kia nói: “Tần Dạng, em về nhà trước, lát nữa anh đến đúng giờ nhé, em xuống nhà đón anh.”

Tần Dạng lập tức đồng ý: “Anh sắp xong việc rồi, em về vội không? Nếu không vội thì chờ anh qua đón em cùng đi.”

Bây giờ là gần năm giờ, anh chạy sang chỗ cô mất khoảng bốn mươi phút.

Bành Oánh ngẫm nghĩ: “Thôi để em về trước.”

“Ừ, vậy trước sáu giờ anh đến dưới nhà em.”

“Vâng.”

Tần Dạng cúp máy, cậu cảnh sát cấp dưới cười hí hửng nhìn anh: “Đội trưởng Tần, số weixin của anh là gì vậy? Thêm em đi.”

Tần Dạng cười mắg: “Biếg.”

“Cần thận em mách chị dâu.”

“Cậu dám, cần thận tôi lột da cậu.”

“... Em sai rồi.”

Khả năng đánh lộn của đội phó có thể xếp top 3 trong đồn.

Trên đường đi, Tần Dạng gọi cho Lục Thời Miễn, mấy ngày trước anh đã ngừng cho thuê nhà, chuẩn bị bán đi rồi mua một căn hộ ba phòng mới làm nhà tân hôn với Bành Oánh, song anh muốn mua căn hộ hoàn thiện.

Điện thoại được kết nối, anh hỏi thẳng: “A Miễn, mày hỏi hộ tao xem bên đó có căn hộ hoàn thiện ba phòng ngủ nào không, tốt nhất là trang trí xong rồi.”

Lục Thời Miễn hỏi: “Mày muốn mua nhà?”

Tần Dạng cười: “Ừ, chắc tao sắp kết hôn rồi.”

Lục Thời Miễn biết Tần Dạng đã có bạn gái, vẫn luôn đợi tên kia đặc ý đến khoe khoang chiêu đãi, không ngờ tên nhãi này có thể nhịn lâu như vậy, bây giờ lại còn nói sắp kết hôn. Anh im lặng một hồi: “Khi nào?”

“Chắc chắn trong năm nay.” Tần Dạng đặc ý.

Lục Thời Miễn nhìn sang Đinh Mật đang chơi với Quýt Béo: “Với Bành Oánh?”

Tần Dạng: “Má, cái này mày cũng biết?”

Lục Thời Miễn: “Đoán.”

Mấy lần họp lớp Bành Oánh đều len lén nhìn Tần Dạng, nếu không nhầm, họp lớp lần trước anh thấy Tần Dạng đưa Bành Oánh về.

Vc, cái này mà cũng đoán đúng được.

Tần Dạng phục luôn: “VẬY chuyện mua nhà giao cho mày nhé?”

Nhà Lục Thời Miễn làm về bất động sản, chọn một căn hộ thích hợp hẳn là không khó.

Lục Thời Miễn: “Còn yêu cầu gì không?”

Tần Dạng ngẫm nghĩ: “Phải nhanh một chút.”

“Được rồi.”

Lục Thời Miễn cúp máy.

Tần Dạng yên tâm, anh cho xe tăng tốc, đúng năm giờ năm mươi thì đến dưới nhà Bành Oánh.

Tần Dạng lấy quà cáp trong cốp xe ra, Bành Oánh đi dép chạy đến trước mặt anh, lăm băm: “Đã bảo anh không cần mua nhiều đồ như vậy rồi mà?”

Tần Dạng cười: “CÓ mấy thứ là do bố mẹ anh chuẩn bị, bắt anh mang đến, anh cũng hết cách.”

Bành Oánh: “Được rồi.”

Đồ đạc khá nhiều, Bành Oánh muốn cầm giúp anh nhưng Tần Dạng không cho: “Em dẫn đường là được rồi.”

Bành Oánh lo lắng tay anh còn chưa khỏi hẳn.

Tần Dạng mỉm cười: “Được rồi, người đàn ông của em khỏe lắm, đi thôi...”

Người đàn ông của em...

Mặt Bành Oánh đỏ rực, cô ồ nhỏ, đi phía trước dẫn đường.

Bước vào thang máy, Bành Oánh ngẩng đầu nhìn anh: “Anh căng thẳng không?”

Tần Dạng cười: “Không hề.”

Giả dấy, thật ra anh hơi căng thẳng. Ra mắt phụ huynh, ai không căng thẳng hả! Nhỡ họ không hài lòng về anh thì làm sao?

Tối hôm trước Tần Dạng đã nghĩ đến mọi điều cần nói, gần như thức trắng đêm. Mục đích của anh hôm nay là hy vọng bố mẹ Bành Oánh yên tâm về anh, nếu họ có thể đồng ý, vậy một khoảng thời gian nữa anh sẽ cầu hôn cô.

Yêu đương muộn hơn anh em tốt gần mười năm, không thể thua cả kết hôn được.

Không đúng, Lục Thời Miển và Đinh Mật đã đăng kí kết hôn rồi.

Thôi vậy, vẫn còn Từ Khiên, Từ Khiên với Đỗ Minh Vy chắc còn khuya, tính Đỗ Minh Vy ấy mà, quá khó trị.

Bành Oánh nhìn nụ cười anh, cô nghĩ, bố mẹ cô chắc chắn sẽ thích anh.

Cửa nhà rộng mở, hai người đi vào. Trong phòng bếp, mẹ Bành nói: “Lão Bành, ông bóc tỏi cho tôi với.”

Bố Bành: “Băm nhỏ hay thái mỏng?”

Mẹ Bành: “Thái mỏng.”

...

Họ đang nấu nướng.

Bành Oánh đặt đôi dép mới mua đến bên chân Tần Dạng, cô mua size 43, không biết anh có đi vừa.

Hôm nay Tần Dạng cố ý đi giày và tất mới, anh thay giày, rất vừa, bèn ghé vào tai cô nói nhỏ: “Mua riêng cho anh à?”

Bành Oánh gật đầu: “Vâng, bố em đi size 40, chắc của anh to hơn.”

“Anh đi size 43.”

“To quá.”

Bành Oánh nói, may mà cô mua đôi mới.

Tần Dạng: “...”

Xin lỗi, anh lại đen tối rồi.

Bành Oánh ra cửa phòng bếp gọi: “Bố, mẹ, Tần Dạng đến rồi ạ.”

Dứt lời, Bành Oánh ngượng ngùng cúi đầu, ngoái lại nhìn Tần Dạng.

Tần Dạng bước đến bên cạnh cô, nhìn về phía bố mẹ Bành Oánh đang bận rộn, cười xán lạn: “Cháu chào cô chú ạ.”

Bố mẹ Bành Oánh nhìn sang, quan sát anh một lượt. Tần Dạng cao lớn rần rỏi, quanh năm luyện tập, tầm vóc đương nhiên khỏi cần nói, ngoại hình anh cũng tuần tú sáng sủa, chỉ nhìn bề ngoài, anh thật sự không thua kém những đối tượng họ đã giới thiệu cho Bành Oánh.

Mẹ Tần thật lòng thấy thích chàng trai này, bà cầm thìa cười đi tới, nhìn đồ trong tay anh, không kìm được nói: “Cháu mang nhiều đồ thế đến làm gì, tốn kém quá.”

Tần Dạng vội đáp: “Không có gì, chỉ là chút quà mọn biếu cô chú thôi ạ.”

Bố Bành liếc anh một cái, thong thả lau khô tay rồi đi ra.

Mẹ Bành bảo: “Lão Bành, ông ngồi với Tiểu Tần đi, tôi vẫn còn một món nữa.”

Bố Bành ừ một tiếng, ra khỏi phòng bếp, nhìn bộ đồ trà đặt trên bàn.

Bành Oánh thấy xấu hổ, vội nói: “Bố, Tần Dạng biết bố thích uống trà nên mua biếu bố bộ đồ trà ạ.”

Bố Bành nhìn cô, thấp giọng trách: “Đã bảo không cần đổi bộ đồ trà còn gì? Mua rồi cũng phí.”

Bành Oánh ôm tay ông nũng nịu: “Bố, đổi đi mà, bộ kia dùng bao nhiêu năm, mòn hết cả mép rồi, chúng ta thử bộ mới được không? Vừa hay Tần Dạng có thể giúp một tay.”

Tần Dạng cười: “Đúng, lát cháu giúp chú rửa sạch ạ.”

Bố Bành thấy Bành Oánh cũng vậy, đáy mắt mang theo sự nài nỉ, ông thở dài: “Con gái lớn không thể giữ trong nhà, mới quen nhau được mấy lâu mà lòng đã hướng về bạn trai rồi.”

“Con đâu có!” Bành Oánh kêu lên, cô chỉ sợ bố mình không để ý đến Tần Dạng nên mới nói vậy thôi mà.

Tần Dạng vội nói: “Chú đừng buồn lòng, cháu ở bên Oánh Oánh, sau này cũng sẽ phụng dưỡng hiếu thảo với cô chú ạ.”

Con rể cũng là con mà?

Nuôi con gái không thiệt thòi chút nào.

Bố Bành liếc nhìn anh, thằng nhóc này cũng khéo ăn nói ghê, sắc mặt ông dịu lại: “Bộ đồ trà kia là món quà năm đầu tiên Oánh Oánh đi làm đã mua cho tôi, tôi thật sự không nỡ đổi.”

Bành Oánh cười: “Bố, bộ này cũng do con chọn, cứ coi như là con mua được không?”

“Được rồi, được rồi, đổi đi.”

Bố Bành khoát tay.

Tần Dạng và Bành Oánh cùng nhau giúp ông thu dọn bộ đồ trà cũ, đổi sang bộ mới.

Vừa sắp xếp xong thì mẹ Bành gọi: “Có thể ăn cơm rồi.”

Bố Bành nói: “Đi ăn cơm đã.”

Bành Oánh gật đầu: “Vâng.”

Cô nhìn tay Tần Dạng, lo lắng: “Tay anh không sao chứ?”

Làm nhiều việc như thế, nhờ vết thương lại bị rách ra thì sao? Bành Oánh hơi hối hận, biết thế không nên để anh nhọc công đến vậy.

Tần Dạng mỉm cười, nhân lúc không ai chú ý, anh cúi đầu cấp tốc hôn lên má cô: “Không sao đâu.”

Đúng lúc này, bố Bành quay đầu nhìn lại: “Tay cháu làm sao?”

Bành Oánh giật mình, mặt tái đi, Tần Dạng bình tĩnh đáp: “Trước kia cháu bị quệt qua, không sao rồi ạ, Oánh Oánh lo quá thôi.”

Anh kể nhẹ nhàng băng quơ, song bố Bành vẫn hơi nhú mảy.

Thằng nhóc này cái gì cũng tốt, duy chỉ công việc là khá nguy hiểm.

Trên bàn cơm, bố Bành hỏi về công việc của Tần Dạng.

Bành Oánh đã nói với Tần Dạng là bố cô có lẽ hơi để ý công việc của anh, Tần Dạng đã sớm nghĩ kỹ lời giải thích: “Cô, chú, cô chú cứ yên tâm. Vụ án không nhiều, trường hợp có tính nguy hiểm cao cũng khá ít, cho dù có nguy hiểm, cháu cũng sẽ cực kỳ cẩn thận, cố gắng hết sức để bản thân không bị thương. Làm cảnh sát hình sự nhiều năm như vậy, cháu chưa bị trúng đạn bao giờ, thi thoảng có một hai vết thương nhỏ, tất cả đều nằm trong phạm vi khống chế của cháu ạ.”

Bành Oánh len lén nhìn anh.

Bố mẹ Bành lặng im hồi lâu, sau cùng không nói gì nữa.

Mẹ Bành cười: “Oánh Oánh nói cháu thích ăn thịt bò, cháu thử món sườn non bò này xem, cô làm chắc không ngon bằng Oánh Oánh đâu.”

Tần Dạng thử một miếng, cười nói: “Đều ngon lắm ạ, cô nấu ăn ngon hơn mẹ cháu nhiều.”

Mẹ Bành cười: “Bố mẹ cháu về hưu hết rồi hả?”

Tần Dạng gật đầu: “Mẹ cháu đã về hưu, bố cháu còn ba năm nữa ạ.”

Thế nên hai năm nay Tần Dạng mới bị giục mãi không thôi, căn bản là họ nhàn hạ quá, tối qua còn thúc anh hôm nay cố gắng, tốt nhất là có thể quyết định việc cưới xin trong năm nay, sau đó sang năm là có con, bảo gì mà sau này rảnh rồi có thể trông con cho vợ chồng anh.

Anh nghĩ...

Vậy cũng phải được Bành Oánh và bố mẹ cô đồng ý mới được.

Mẹ Bành lại hỏi bố mẹ anh làm gì. Tần Dạng đáp: “Mẹ cháu là kế toán, bố cháu làm quản lý ở một xưởng bảo dưỡng máy móc ạ.”

Mẹ Bành gật đầu, không nói gì nữa.

Tần Dạng thầm cân nhắc, chắc họ muốn hỏi tình hình kinh tế gia đình anh thế nào, chẳng hạn như có nhà xe các thứ không.

Bành Oánh sợ Tần Dạng lạc lõng, vội gọi chuyện: “Mẹ, hôm nay mẹ nấu món sườn non bò ngon lắm ạ, sau mẹ dạy con nhé.”

Mẹ Bành liếc cô: “Đầu bếp lớn còn cần một bà nội trợ như mẹ dạy à?”

“Cần dạy chứ ạ.” Bành Oánh làm nũng.

“Được rồi, sợ con rồi...”

Mẹ Bành lắc đầu, đúng là con gái lớn không thể giữ mãi trong nhà mà.

Tần Dạng nhìn Bành Oánh, cô như vậy rất hiếm gặp, hình như cô chẳng làm nũng với anh bao giờ, chỉ biết thẹn thùng trước anh. Anh nhìn Bành Oánh, lại nhìn bố mẹ cô, nghiêm túc thưa: “Cô, chú, cháu và Bành Oánh quen nhau với mục đích kết hôn, cháu rất thích cô ấy, đây cũng là lần đầu tiên cháu thích một cô gái đến vậy, nếu cô chú đồng ý, cháu sẽ dành cho cô ấy tất cả những gì tốt đẹp nhất, cô ấy ở bên cháu tuyệt đối sẽ không thiệt thòi ạ.”

Bố mẹ Bành Oánh ngẩn ra, Bành Oánh ngượng chín mặt, âm thầm véo chân anh.

Tần Dạng mặt không đổi sắc, nắm lấy tay cô.

Bành Oánh: “...”

Cô sợ bị bố cô nhìn thấy, cuống quýt giăng ra, anh lại nắm càng thêm chặt.

Bành Oánh vội cúi thấp đầu, tai đỏ ửng.

Tần Dạng hôm nay có vẻ lạ...

Tần Dạng nắm tay cô, tiếp tục nói: “Hiện tại cháu có một chiếc xe của hãng Bora, đã đi được mấy năm, nếu Oánh Oánh muốn đổi xe, chúng cháu có thể mua một chiếc mới. Ngoài ra cháu còn có một căn hộ hai phòng vừa ngừng cho thuê, cháu định bán đi mua căn mới ba phòng, đứng tên Bành Oánh ạ.”

Ngày xưa mua căn hộ hai phòng là vì anh không đủ tiền, hiện tại giá cả nhà đất tăng cao, bán nó đi, cộng thêm khoản tiết kiệm mấy năm qua, gom góp trả tiền cọc hoàn toàn không vấn đề gì. Bố mẹ anh đã sớm bảo anh bán đi, trước kia chưa có Bành Oánh, một mình anh không tính toán nhiều như thế, vậy nên vẫn luôn bỏ đó.

Bố mẹ Bành Oánh đưa mắt nhìn nhau, có phần sững sốt, không ngờ cậu nhóc này lại thừa chuyện nhanh như thế, đỡ mất công họ phải hỏi dần.

Cũng không thể trách họ, bởi vì Bành Oánh trước giờ chưa từng hỏi đến tình hình gia đình Tần Dạng, bố mẹ cô hỏi gì cô cũng không biết, thế thì tìm với hiểu gì? Bành Oánh chỉ cho rằng vừa quen nhau mới hơn một tháng thì không nên hỏi nhiều như thế, lâu ngày ắt sẽ dần thấu hiểu.

Mẹ Bành nghe anh nói vậy, nhất thời yên tâm.

Bố Bành lại hơi nhú mào: “Một cảnh sát hình sự như cháu lấy đâu ra nhiều tiền mua xe mua nhà thế?”

Tần Dạng vội đáp: “Trước kia cháu có chút tiền tiết kiệm, mang đi đầu tư với bạn, mấy năm qua tích lũy được không ít hoa hồng, thu nhập tuyệt

đối chính đáng ạ.”

Bành Oánh cuống lên: “Bạn anh ấy chính là Lục Thời Miễn và Từ Khiên, bố nhớ chứ.”

Thì ra là vậy.

Bố Bành liếc anh một cái, ngoại trừ công việc có hơi nguy hiểm, Tần Dạng thực sự không có gì để bối mốt. Kinh nghiệm bao năm nhìn người, ông có thể nhìn ra anh là người nhân phẩm đứng đắn, không cần lo Bành Oánh ở bên anh sẽ chịu thiệt thòi. Bố Bành buông tiếng thở dài: “Tôi nói mấy chuyện này không phải là để yêu cầu cháu cho Bành Oánh bao nhiêu về mặt kinh tế, dù sao chúng tôi cũng không bán con gái.”

“Cháu biết, nhưng cháu sẽ cho cô ấy tất cả những gì cháu có thể, cháu chỉ mong cô chú yên tâm.”

Tần Dạng nhìn họ, nghiêm túc nói.

Tim Bành Oánh run lên, cô lặng lẽ liếc trộm anh, ngón tay khe khẽ gãi lòng bàn tay anh, Tần Dạng cũng mân mê đáp lại.

Nhiều năm như thế, tình yêu đơn phương của cô, lòng kiên trì của cô, sự dũng cảm của cô, tất cả đều đã có được hồi báo cuối cùng.

Tần Dạng, em thật sự rất thích anh.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 97: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh (8.2)

Chín rưỡi tối, Bành Oánh tiễn Tần Dạng xuống dưới nhà.

Tần Dạng khẽ thở phào một hơi, cười nhẹ nhõm. Bành Oánh ngẩng mặt cười anh: “Anh còn nói mình không căng thẳng?”

“Lừa em đấy.” Tần Dạng cúi đầu cười, “Anh căng thẳng chết đi được, nhờ bố mẹ em không thích anh, anh lấy em thế nào?”

Bành Oánh lập tức đỏ bừng mặt, vội cúi đầu lí nhí: “Da mặt anh dày thật.”

Tần Dạng cười thành tiếng, xoa đầu cô: “Anh là người đàn ông của em, da em mỏng, da anh đương nhiên phải dày rồi.”

Có người đi qua hành lang gọi: “Con gái.”

Là dì hàng xóm nhà cô, Bành Oánh ngoan ngoãn thưa: “Dì Hà ạ.”

“Đây là bạn trai cháu?”

Dì Hà quan sát Tần Dạng, tò mò hỏi.

Bành Oánh gật đầu: “Vâng...”

Tần Dạng cười chào dì Hà, dì Hà cười híp mắt: “Chàng trai này được đó, con gái có mắt nhìn đấy.”

Bành Oánh đỏ mặt cười trừ.

Dì Hà đi rồi, Tần Dạng véo má cô: “Ừm, mắt nhìn không tồi.”

Da mặt dày thật.

Hừ.

Bành Oánh đẩy tay anh ra, giục anh: “Anh nhanh lên.”

Tần Dạng cười duỗi tay kéo cô vào lòng, ôm cô đi.

Ra đến xe, Bành Oánh nhìn anh lên xe, dặn anh đi đường cẩn thận. Tần Dạng nhìn đôi môi hồng của cô, tựa vào cửa xe, thò nửa đầu ra, ngoắc ngón tay, cười nói: “Oánh Oánh, anh có lời muốn nói với em.”

Bành Oánh mờ mịt tựa gần lại.

Cô vừa cúi người đến gần, Tần Dạng liền thò cả đầu ra hôn lên môi cô, cười nhe răng: “Ngủ ngon.”

Bành Oánh tức thì đỏ bừng mặt, đánh anh một cái rồi chạy biến.

Tần Dạng vui vẻ nhìn bóng lưng cuống cuống bỏ chạy của cô, sao cô lại thẹn thùng thế nhỉ? Nếu ở trên giường... khụ khụ, không được nghĩ, không thể mơ tưởng.

Bằng không tối nay sẽ mất ngủ.

...

Chẳng qua mấy ngày, Tần Dạng nhận được điện thoại của Lục Thời Miễn, nhà cửa đã tìm được, tổng cộng ba căn, sẽ có người liên lạc với anh để đi xem nhà.

Tần Dạng cười: “Đời này chơi với mày quả không uổng phí, tốc độ nhanh đấy.”

Lục Thời Miễn cười nhạt: “Sợ mày vội cưới thôi.”

“Ha ha, mấy ngày nữa cùng nhau ăn một bữa đi, đến nhà hàng Bành Oánh, gọi cả Đinh Mật, Từ Khiên và... Đỗ Minh Vy chắc cũng đến chứ?” Tần Dạng thở dài, “Hai người này rốt cuộc thế nào đấy? Làm lành chưa?”

“Chưa.” Lục Thời Miễn nói, “Tao sẽ đưa Đinh Mật đến, còn Từ Khiên với Đỗ Minh Vy mày tự hỏi đi.”

Tần Dạng: “Được rồi.”

Lục Thời Miễn nhắc anh: “Mày đừng bán nhà vội, bán vội không được giá tốt đâu, xem nhà xong thì bảo tao một tiếng, bên đó giao trước tiền cọc là được.”

Tần Dạng vui vẻ nói: “Cảm ơn nhé.”

Lục Thời Miễn cười xì: “Khách sáo.”

Tần Dạng đi xem nhà trước một lượt, ba phòng ngủ hai phòng khách, rộng hơn một trăm ba mươi mét vuông, phòng ốc đều đã được trang trí tỉ mỉ, chuyển vật dụng trong nhà đến là có thể vào ở ngay.

Anh so sánh cân nhắc, cuối cùng chọn căn gần khu trường học, tiểu khu khá gần chỗ nhà hàng Bành Oánh.

Trước sau không đến nửa tháng, chuyện phòng ốc đã được xử lý xong, Lục Thời Miễn giới thiệu cho anh một công ty thiết kế, nội thất được trang trí rất nhanh, chìa khóa cũng được giao đến tay anh trước, chỉ còn thiếu giấy tờ thủ tục.

Một tháng sau, căn hộ hai phòng của anh cũng được bán đi, thanh toán tiền nhà xong, ngay hôm ấy, Tần Dạng dẫn Bành Oánh qua.

Tần Dạng không nói cho Bành Oánh biết là đi làm gì, Bành Oánh cũng không hỏi.

Đến trung tâm bán nhà, Bành Oánh mới hoảng hốt kéo anh lại: “Tần Dạng, anh đưa em đến đây làm gì?”

Tần Dạng cười, nụ cười ấy còn chói lọi hơn cả vầng dương rực rỡ trên đỉnh đầu kia: “Đương nhiên là mua nhà, cần em ký tên đóng dấu.”

Bành Oánh ngây người ngơ ngàng, đột nhiên nhớ đến lời anh nói, mua nhà đứng tên cô, cô vội lắc đầu: “Tần Dạng, anh... không cần phải vậy.” Cô không đưa anh một đồng nào, sao mua nhà chỉ ghi tên một mình cô được?

Tần Dạng ôm vai cô, dắt cô vào sảnh: “Đi thôi, chuyện này phải nghe anh.”

Bành Oánh nhú mày, thấp thỏm: “Nhưng mà...”

Tần Dạng vòng cánh tay khoác trên vai cô đến phía trước, che miệng cô: “Nghe lời, ký tên đóng dấu là được, đời anh chỉ hào phóng như vậy một lần này thôi, em đừng lãng phí.”

Bành Oánh nín tay anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Vậy... viết tên hai người được không?”

Tần Dạng cười: “Đừng, viết tên em thôi, sau này nếu em giận, có thể đuổi anh ra khỏi nhà.”

“Anh...” Bành Oánh chưa từng thấy anh vô lý thế này, cô lí nhí, “Sao em có thể đuổi anh đi.”

Cô không nỡ.

Tần Dạng thôi cười, cúi đầu nhìn cô: “Chuyện này anh đã nói trước mặt bố mẹ em, không thể nói mà không làm, hơn nữa anh thấy viết tên em hay anh đều không có gì khác biệt, giống nhau cả mà, đúng không?”

Bành Oánh ngẫm nghĩ, nếu cô và Tần Dạng kết hôn, chắc sẽ không có khả năng ly hôn, trừ khi... Tần Dạng có lỗi với cô.

Tần Dạng sẽ không.

Cô tin anh.

Chẳng mấy chốc đã làm xong thủ tục, trong tay Bành Oánh có thêm một chùm chìa khóa Tần Dạng đưa cho.

Cô đã có một ngôi nhà, ngôi nhà Tần Dạng dành tặng cô.

Tần Dạng rất vui: “Đi xem nhé?”

Bành Oánh đỏ mặt, lòng khắp khởi: “Vâng.”

Cảnh vật xung quanh tiểu khu rất tốt, căn hộ nằm ở tầng hai mươi, Bành Oánh mở cửa nhà, hai người đi luôn giày dép vào trong.

Tần Dạng dẫn cô đi tham quan từ phòng khách, ban công, phòng trẻ nhỏ cho đến phòng làm việc... cuối cùng dừng lại ở phòng ngủ, anh nói: “Nếu em không thích phong cách trang trí, chúng ta có thể trang trí lại.”

Bành Oánh vội nói: “Trang trí đẹp lắm, em rất thích.”

Phòng ốc vốn được trang trí không tồi, Bành Oánh không quá khắt khe với vấn đề này, cô rất thích.

Tần Dạng nhìn chiếc giường lớn rộng một mét tám nằm trong phòng ngủ, chính tay anh đã lựa chọn chăn gối ga giường, cũng chính anh đã trải chúng, Tần Dạng cúi đầu liếm mép. Bành Oánh nghiêm túc ngắm nghía căn phòng, bước tới sờ chăn gối, muốn xem chất lượng có tốt không, bất thành linh bị ai đó ôm lấy từ phía sau.

Bành Oánh ngừng thở, tim đập thành thịch.

Hôm nay cô buộc tóc đuôi ngựa, cần cổ mịn màng trắng nõn lộ rõ hoàn toàn, nơi ấy vẫn đeo chiếc dây chuyền anh đã tặng cô lần trước, Tần Dạng cúi người hôn khẽ lên cổ cô, hơi thở nặng nề.

“Tần Dạng...”

Bành Oánh run giọng.

“Ừm?”

Tần Dạng lưu luyến nơi cổ cô, mơn trớn đến bên tai cô, hơi thở nóng hổi phả hết lên da thịt cô, khiến cô run rẩy.

Bành Oánh nhắm mắt, khe khẽ hít sâu.

Căn phòng quá đổi yên tĩnh, có thể nghe thấy rõ mồn một hơi thở của cả hai người, Bành Oánh xấu hổ cực cùng, hiện tại cô hết sức hối hận, cô không nên vì sự yên tĩnh mà đổi địa điểm ăn cơm của hai người thành phòng nghỉ, khiến cho Tần Dạng càng ngày càng quá trớn, trong phòng nghỉ không người, anh vừa hiếu kỳ vừa nhiệt tình khám phá cơ thể cô, đã có mấy lần anh mất khống chế cởi cả áo lót của cô.

Lần nào cũng nói: Anh chỉ sờ một lát thôi, không làm gì hết.

Bành Oánh một mực không thể từ chối anh.

Tần Dạng hôn má cô, bàn tay lần vào trong lớp áo quuyến luyến trên vùng bụng nhỏ bằng phẳng của cô giây lát, sau đó men dần lên trên, ôm ấp khuôn ngực mềm mại của cô.

Bành Oánh mềm nhũn cả người, hơi thở dần dồn dập, căn môi dần lòng không kêu thành tiếng.

Tần Dạng thuận thế đè cô xuống giường, xoay người lại, hôn cô, bàn tay vẫn mân mê ngực cô vòng ra sau cởi móc áo.

Quả là... lợi hại.

Một tay cũng cởi được.

Bành Oánh choáng váng nghĩ, vừa then thùng vừa luống cuống: “Tần Dạng...”

Tần Dạng hôn cô, dỗ dành: “Ngoan, anh chỉ chạm một chút thôi, lát nữa sẽ mặc lại cho em.”

Mặt Bành Oánh đỏ muốn nhỏ máu, ý của cô không phải như vậy! Anh rõ ràng cố ý xuyên tạc ý của cô...

Tần Dạng chạm vào cô liền mất khống chế, hôm nay cô mặc váy dài, làn váy bị anh đẩy lên tận đùi, Bành Oánh nhỏ người, song tỉ lệ cực chuẩn, đôi chân vừa thẳng vừa thon, có điều cô luôn mặc váy dài, dù là mùa hè cũng thích mặc váy dài.

Trước kia Tần Dạng chưa từng được thấy, hiện tại chiêm ngưỡng rồi, anh càng khó lòng nhẫn nhịn.

Nhìn đi, anh thật được bảo bối rồi.

Anh vuốt ve cặp đùi trơn bóng của cô, Bành Oánh rã rời cả cơ thể: “Tần Dạng...”

Giọng nói muốn bao nhiêu yếu mềm có bấy nhiêu yếu mềm.

Tần Dạng nổi máu kích động, cắn môi cô, tay mò lên trên chạm vào cằm địa nào đó, Bành Oánh vội khép chặt đôi chân, không để anh cử động.

Tần Dạng đè thấp giọng bên tai cô: “Oánh Oánh, anh... không khống chế nổi, chúng ta thử được không?”

Bành Oánh choáng váng đầu óc, song cô là người cực kỳ bảo thủ, luôn nghĩ rằng chuyện này phải đợi kết hôn rồi mới có thể làm, hơn nữa, cô và Tần Dạng đã mua nhà, ngày kết hôn hẳn là không còn xa...

Cô lặng im không nói rất lâu.

Bởi vì cô chưa từng biết từ chối Tần Dạng.

“Nhé?” Giọng Tần Dạng khàn đặc, “Được không?”

“...Kết... kết hôn rồi làm được không? Tần Dạng.” Bành Oánh run giọng.

Tần Dạng khao khát muốn thử, anh sắp nổ tung mất.

Tần Dạng hôn cô, tiếp tục giở trò vô lại: “Em không thử ư? Nhờ kết hôn xong không dùng tốt thì phải làm sao?”

Bành Oánh ngẩn ra, không dùng tốt?

“Anh... anh... anh không được?”

Nhưng, cô rõ ràng có mấy lần cảm thấy quần anh căng ra mà.

Lẽ nào cô học Sinh học chưa giỏi?

Ôi, hình như còn khả năng kéo dài gì đó, ý anh là vậy ư? Bành Oánh cắn môi, bắt đầu suy xét chuyện này có ảnh hưởng lớn hay không.

“...”

Mẹ kiếp ai bảo anh không được!

Tần Dạng hung tợn cắn môi cô: “Sao có thể! mấy ngày trước anh vừa thử xong.”

Bành Oánh trợn to mắt, cả cơ thể bừng tỉnh: “Anh... anh thử thế nào? Anh... anh còn có người phụ nữ khác?”

Nghĩ vậy, toàn thân cô lạnh buốt.

Tần Dạng phát điên: “Phắc, anh nói là tay! Độc thân nhiều năm như vậy, không dựa vào tay thì anh sống thế nào!”

Mấy ngày trước ở trong phòng nghỉ chạm vào Bành Oánh, về đến nhà, ngọn lửa kia làm thế nào cũng không tắt được, hết cách, anh không tự giải quyết thì không ngủ nổi.

Chuyện này nói ra quá mất mặt, nhưng Bành Oánh lại dám hoài nghi anh không được.

Không thể nhịn nổi, là đàn ông thì không thể nhịn nổi.

Tuyệt đối không thể nhịn nổi.

Bành Oánh: “...”

.....Ồ.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 98: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh (9.1)

Tần Dạng thực sự rất muốn lập tức chứng minh bản thân tuyệt đối được, cực kỳ được.

Nhưng, Bành Oánh nói muốn đợi đến sau khi kết hôn, thực ra anh cũng đã đoán được, cô ngại ngừng bảo thủ như vậy, váy ngắn mùa hè còn chưa mặc bao giờ, trong chuyện này, cô đương nhiên cũng cực kỳ bảo thủ, bình thường có thể cho anh sờ sờ mó mó đã là tốt lắm rồi.

Có điều, đàn ông ấy mà.

Tần Dạng ôm cô, vừa hôn vừa cạo vừa dụ: “Nhất định phải đợi đến khi kết hôn ư? Anh khó chịu lắm...”

Bám dai như đĩa đói.

Bành Oánh dễ mềm lòng nhất, đặc biệt là với anh.

Cô biết đàn ông lúc này rất khó chịu, không trút ra được, hình như không tốt cho thân thể...

Cô cắn môi, đỏ mặt nhìn anh, giọng như muỗi kêu: “Nếu... nếu anh thật sự không chịu nổi, vậy thì làm đi.”

Dứt lời, cô nhắm tịt mắt, hàng mi run rẩy không ngừng.

Tần Dạng kích động không kìm chế được, lập tức đè tới, bàn tay không ngừng tác loạn trên cơ thể cô. Bành Oánh khó chịu cắn môi không để bản thân phát ra tiếng, đột nhiên nghĩ đến gì đó, cô sợ hãi cuống cuống hét lên: “Tần, Tần Dạng...”

“Hửm?” Tần Dạng đang vùi đầu trên ngực cô.

Bành Oánh đẩy đầu anh ra, vừa luống cuống vừa xấu hổ: “Không được...”

Tần Dạng: “...”

Anh uất ức: “Tại sao?”

Bành Oánh cắn môi: “... Không có cái kia... biện pháp an toàn...”

Hôm nay không phải ngày an toàn.

Cô không dám.

Nếu có thai trước khi kết hôn, bố mẹ cô sẽ mắng chết cô.

Tần Dạng bất chợt tỉnh táo lại.

Đúng, không thể để một sinh mệnh ra đời, bằng không sẽ không tốt cho Bành Oánh, cô tuyệt đối không thể chịu nổi chuyện có bầu trước khi cưới.

Anh cấp tốc trở dậy, bình tĩnh lại mấy phần: “Anh đi mua, em đợi một lát, dưới nhà có siêu thị.”

Bành Oánh đã tỉnh táo hẳn, cô kéo anh lại, cúi đầu lí nhí: “Đừng đi nữa...”

Cứ giữ lại đến đêm tân hôn.

Như vậy càng hoàn hảo.

Bành Oánh nghĩ thế.

Tần Dạng cúi đầu nhìn đũng quần của chính mình, suýt thì liệt mnr, Bành Oánh không cho anh nữa?

Bắt hung thủ cũng không kích thích giật gân như thế này!

Anh vò tóc, có phần nóng nảy, song anh càng tôn trọng cô hơn.

Nhưng không làm gì đó, lại không cam tâm...

Đàn ông mà, đầu óc không đen tối thì không phải đàn ông.

Tần Dạng hít sâu một hơi, cảm giác trong quần căng cứng... muốn chết. Anh nhắm mắt, lại đè Bành Oánh xuống. Bành Oánh giật mình vội đẩy anh: “Tần Dạng...”

Cô hơi buồn, không phải anh tôn trọng cô nhất sao?

Tần Dạng hôn cô, vừa hôn vừa dỗ: “Ngoan, vậy không làm, đổi cách khác được chứ? Bằng không anh phế mất.”

Bành Oánh ngơ ngác: “Cách gì?”

Tần Dạng cũng hơi ngượng, cứ thấy để cô làm chuyện này có vẻ thiệt thòi cho cô, chỉ đành hôn cô, ra sức cọ xát, vắn vẹo eo hết như một chú chó poodle thành tinh.

Bành Oánh: “...”

Hình như cô hiểu rồi, Tần Dạng muốn cô dùng tay...

Cô mới nghĩ vậy, tay đã bị người nọ nắm lấy.

Kéo xuống dưới, ấn lên nơi nào đó.

Bành Oánh ngượng chín mặt, vừa luống cuống vừa xấu hổ, mấu chốt là, cô không biết từ chối thế nào.

Bởi vì Tần Dạng trông rất khó chịu, mắt đỏ bừng, trán đầy mồ hôi.

Tay cô mềm đi, mặc anh dẫn dắt cô đến một thế giới mới...

Bành Oánh tê người.

Đàn ông kích động hưng phấn lên...

Quá đáng sợ!

Cô cảm thấy bàn tay không còn là của chính mình nữa rồi.

Sau khi kết thúc hồi lâu, Tần Dạng đưa cô đi rửa tay, da mặt anh lại dày thêm mấy tầng, nhìn cô đỏ mặt, anh ôm cô từ phía sau, tay vòng lên trước cơ thể cô, nắm tay rửa tay cho cô, nhìn vào gương, anh mặt dày nói: “Đừng run, anh rửa sạch cho em.”

Bành Oánh cắn môi, lí nhí: “Tần Dạng... tay em... dùng để nấu ăn...”

Tần Dạng: “...”

Anh cười, ho khan.

“Nói linh tinh, tay em có thể làm rất nhiều việc.”

Bành Oánh: “...”

Tần Dạng... quá xấu xa!

Xấu xa kinh khủng!

Rời khỏi nhà mới, lên xe, Bành Oánh vẫn không thể nhìn thẳng vào tay mình, hôm nay cô không muốn đến nhà hàng, không muốn nấu nướng gì nữa.

Cô cũng không muốn để ý đến Tần Dạng.

Tần Dạng sờ mũi, tự thấy hôm nay buông thả quá mức, anh vươn tay xoa đầu cô: “Oánh Oánh, giận rồi?”

Bành Oánh cắn môi, lại lắc đầu.

Cô không giận, cô chỉ thấy quá xấu hổ.

Tần Dạng nghĩ ngợi hồi lâu, sau đó nghiêng người qua ôm cô vào lòng, thấp giọng dỗ: “Anh hứa với em, sau này không như vậy nữa, kết hôn mới làm được không?”

Bành Oánh lập tức gật đầu, cô ngược lên nhìn anh một thoáng, vội nói: “Em cũng thấy để sau kết hôn tốt hơn.”

Tần Dạng hoàn toàn đồng ý: “Em muốn thế nào cũng được, đều nghe em.”

“Vâng.”

Bành Oánh vui vẻ.

...

Trên thực tế, đàn ông có thể đồng ý với bạn bất kì chuyện gì, song trong chuyện này thì tuyệt đối là chuyên gia nói dốt.

Lúc Tần Dạng giở trò gian manh, Bành Oánh căn bản không chống đỡ được.

Thực ra cô cũng không nỡ từ chối Tần Dạng, mỗi lần đều ậm ừ theo anh, trừ bước cuối cùng, hai người đã làm hết mọi chuyện thân mật nhất.

Từ ngày biết có thể dùng phương thức giải quyết này, Bành Oánh bèn kiên trì giữ đến đêm tân hôn.

Tần Dạng hỏi: “Đêm tân hôn mà em nói là ngày đăng ký hay ngày cưới?”

Nếu là ngày cưới, vậy... lâu quá thế!

Tần Dạng không muốn đợi.

Bành Oánh gẫm nghĩ, đáp: “Ngày đăng ký.”

Tần Dạng hôn cô một cái. Trên thực tế, sau khi xong xuôi chuyện nhà cửa, anh đã chuẩn bị cầu hôn cô.

...

Tối hôm ấy, Bành Oánh thừa chuyện mua nhà với bố mẹ, mẹ cô sửng sốt: “Nhanh như vậy?”

Bố Bành cũng không ngờ tên nhóc Tần Dạng kia hành động dữ dội thế, song lòng ông rất vui, hỏi: “Mua nhà ở đâu?”

Bành Oánh nói họ nghe địa chỉ: “Ngày mai con dẫn bố mẹ đi xem nhé?”

“Được, được.”

Ngày hôm sau, Bành Oánh đưa bố mẹ đến thăm nhà.

Bố mẹ Bành rất hài lòng về ngôi nhà, mẹ Bành nhìn cô: “Vậy... chỗ bố mẹ Tần Dạng nói thế nào?”

Nhà cũng mua cả rồi, lại còn chỉ đứng tên mỗi mình Bành Oánh, bên ấy không có ý kiến gì ư? Hôn sự của hai đứa còn chưa quyết định, khoảng thời gian này Tần Dạng có đến nhà họ mấy lần, họ ngày càng hài lòng về Tần Dạng, hàng xóm cũng khen Bành Oánh có mắt nhìn người, tìm được người yêu cao ráo sáng sủa, trông đã thấy đáng để dựa dẫm, huống chi còn làm cảnh sát, sau này ai dám bắt nạt họ.

Bành Oánh sững ra, đúng vậy, nhà chỉ đứng tên mình cô, lại còn chưa cưới, bố mẹ anh liệu có thấy cô quá tham tài?

Nghĩ vậy, cô nhất thời hoảng hốt.

Bố Bành nhíu mày.

Đúng lúc ấy thì Tần Dạng gọi điện tới, Bành Oánh qua một bên nghe máy, lí nhí hỏi: “Tần Dạng, nhà chỉ đứng tên mình em, anh nói chuyện với cô chú chưa?”

Tần Dạng cười: “Anh nói lâu rồi, đây là chuyện của chúng ta, họ nói chúng ta vui là được. Đúng rồi, bố mẹ anh muốn mời cô chú ăn cơm.”

Bành Oánh thở phào nhẹ nhõm: “Khi nào ạ?”

“Một hai ngày tới được không?”

“Để em nói với bố mẹ em.”

“Bố mẹ em thích căn nhà chứ?” Tần Dạng thấp giọng hỏi.

“Vâng, họ nói nhà đẹp lắm, nội thất anh chọn cũng tốt.” Bành Oánh khẽ nói, cô thấy mình quá may mắn, mọi thứ đều tốt hơn trong tưởng tượng của cô, hạnh phúc đến nỗi làm cô chỉ muốn lập tức chuyển vào ngôi nhà này sống cùng Tần Dạng.

Bành Oánh vội ho khan, cô lại lung lay lập trường rồi.

Không được, phải đăng ký xong mới có thể sống cùng nhau.

Nói chuyện với Tần Dạng thêm một lát, Bành Oánh cúp máy, nhìn bố mẹ, nhoẻn cười: “Bố mẹ Tần Dạng đã biết chuyện, họ nói chúng con vui là được.”

Bấy giờ bố mẹ Bành mới yên tâm, Bành Oánh lại nói: “Họ còn nói muốn mời bố mẹ ăn cơm, Tần Dạng hỏi có được không ạ? Nếu được thì một hai ngày nữa anh ấy sẽ sắp xếp.”

Bố mẹ Bành thấy mọi chuyện hình như phát triển quá nhanh, sao mà mới chớp mắt con gái họ đã sắp phải gả đi rồi? Tuy họ rất mừng, song cập rập quá, họ đột nhiên có phần không nề.

Bố Bành thở dài: “Để Tần Dạng sắp xếp đi, thằng bé làm việc rất đáng tin.”

Bành Oánh khoác tay ông: “Bố, sao bố lại thở dài ạ?”

“Con gái đã khôn lớn, sắp đi lấy chồng rồi.”

Bành Oánh ngăn người, lẩm bẩm: “Lấy chồng rồi vẫn là con gái bố mà, gần thế này, con muốn về thì về.”

Mẹ Bành trái lại rất vui: “Đúng thế, gần như vậy, đi đường mất có nửa tiếng, hơn nữa chúng ta nhớ con bé cũng có thể đến nhà hàng thăm nó mà.”

Lúc này bố Bành mới cười: “Tôi nói vậy thôi.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 99: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh (9.2)

Hai ngày sau, hai gia đình cùng nhau ăn bữa cơm, bố mẹ đôi bên đều thân thiện niềm nở, mới gặp như đã quen thân, lúc bàn đến chuyện của Tần Dạng và Bành Oánh, hai bên đều gần như không ngừng nghỉ, mẹ Tần thích nhất là kể về mấy chuyện xấu hổ của Tần Dạng: “Lúc nhỏ nó bướng lắm, lại không thích học, hồi cấp Ba còn học đòi người ta nhuộm tóc vàng nữa...”

Tần Dạng đỡ trán, ho khan: “Mẹ...”

Không thể chọn mấy chuyện hay để kể hả? Toàn nói hết mấy chuyện xấu, không sợ anh bị trả hàng à?

Mẹ Tần sức tỉnh, cười xòa: “Nhưng bụng dạ Tần Dạng nhà tôi tốt lắm, chính trực ngay thẳng, bằng không cũng chẳng làm cảnh sát hình sự.”

Mẹ Bành mỉm cười, nhìn Tần Dạng, mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng ưng: “Tôi biết, Tần Dạng thực sự rất tốt, xứng đôi vừa lứa với Bành Oánh nhà tôi. Chị không biết chứ, hồi Oánh Oánh còn nhỏ bố nó vừa nghiêm khắc vừa bảo thủ, Oánh Oánh hướng nội lại dễ xấu hổ từ bé, bao nhiêu năm trời chưa biết yêu ai, hiện tại ở bên Tần Dạng, nhìn hai đứa hạnh phúc tôi cũng mừng, coi như đã buông được tảng đá trong lòng.”

Bành Oánh ngượng chín mặt, Tần Dạng toét miệng cười, hàm răng trắng sáng vừa xán lạn vừa tỏa nắng.

Bành Oánh nhìn anh, cúi đầu, len lén mỉm cười.

Họ đều không biết, cô không yêu đương không phải vì cô hướng nội, mà là bởi cô thích Tần Dạng, thích suốt mười năm.

Mẹ Tần rút một quyển hoàng lịch dày cộp từ trong túi sách ra, đặt lên bàn, cười nhìn bố mẹ Bành Oánh: “Mấy hôm nay tôi đã xem hoàng lịch, nhờ người kết hợp bát tự của hai đứa, mồng 5 tháng 5 là ngày tốt, tôi cân nhắc thế này, nếu tình cảm của hai đứa đã tốt đẹp như vậy, nhà cũng mua rồi, chi bằng chúng ta mở tiệc đính hôn trước, quyết định chuyện hôn sự, hai nhà kết làm thông gia, ông bà thấy thế nào?”

Quả là lợi hại.

Tần Dạng bái phục, nhường mày nhìn mẹ nhà mình.

Mẹ Tần cười: Nhóc con, những lúc quan trọng, còn chẳng bằng để mẹ đây ra mặt.

Bố mẹ Bành ngẩn ra, nhanh đến vậy?

Bành Oánh đỏ bừng mặt, âm thầm lườm Tần Dạng, người này không phải vì... mới vội vã quyết định chuyện cưới xin thế chứ?

Mẹ Tần cười nói: “Chị xem, tôi nhờ thầy tính rồi, mồng 5 tháng 5 thực sự là ngày tốt, còn hôn lễ cứ để đến cuối tháng 10 năm nay, tôi cũng đã tìm thầy xem cho rồi.”

Bố Tần cười: “Anh chị yên tâm, con bé gả vào nhà tôi tuyệt đối sẽ không thiệt thòi đâu, chúng nó tự có cuộc sống của chúng nó, sau này có cháu, bốn ông bà già chúng ta thay nhau chăm nom, hai đứa cũng không còn nhỏ, khó khăn lắm mới tìm được ý hợp, nếu đã là chuyện không sớm thì muộn, vậy chúng ta cứ tiến hành sớm thôi.”

Mẹ Bành nhìn bố Bành, bố Bành lặng im một hồi, nhìn Bành Oánh: “Oánh Oánh, con thấy sao?”

Bành Oánh đỏ mặt, cắn môi khẽ gật đầu.

Cô bằng lòng.

Ngày 5 tháng 5 là sinh nhật của Tần Dạng, cũng là ngày cô khai trương cửa hàng. Cô cảm thấy rất tốt.

Con gái đã bằng lòng, đối phương cũng lễ nghi đầy đủ, họ làm bố mẹ không còn gì để nói.

Tần Dạng nở nụ cười, nắm lấy tay cô ở dưới gầm bàn, ngón cái vuốt ve ngón áp út của cô.

Nơi này vẫn còn thiếu một chiếc nhẫn.

Hôn sự của hai người cứ thế được bố mẹ Tần Dạng quyết định như vậy.

Sau bữa ăn, hai gia đình đi dạo quanh một chốc, sau đó Tần Dạng đưa Bành Oánh và bố mẹ vợ tương lai về.

Về đến nhà, Tần Dạng bật ngón cái với mẹ mình: “Mẹ, cảm ơn mẹ nhé.”

Mẹ Tần hừ lạnh: “Tôi vì cháu trai cháu gái của tôi thôi.”

Tần Dạng toét miệng cười: “Yên tâm đi, con hứa năm sau mẹ sẽ được bế cháu.”

“Đừng xạo nhé con trai.”

“Đảm bảo không lừa mẹ.”

Mẹ Tần không nhận được nở nụ cười.

...

Hai gia đình thống nhất ý kiến, lễ đính hôn không cần tổ chức lớn, chỉ mời mấy bàn bạn bè thân thiết, một bữa tiệc nho nhỏ, có nghi lễ là được.

Chuyện này được giao toàn bộ cho mẹ Tần, Tần Dạng và Bành Oánh chỉ cần liên lạc với bạn bè, thử quần áo cho buổi lễ là xong.

Trước lễ đính hôn, Tần Dạng muốn cầu hôn Bành Oánh.

Tần Dạng không thạo chuyện này lắm, nhiều năm qua, anh cũng đã thấy Từ Khiên cầu hôn, còn Lục Thời Miển cầu hôn thế nào? Lúc ba anh em cùng nhau ăn bữa cơm, Tần Dạng bèn hỏi.

Lục Thời Miển liếc anh một cái, không nói năng gì.

Tần Dạng: “Nói nghe coi.”

Lục Thời Miển: “Mua nhẫn chưa?”

Tần Dạng gật đầu: “Đương nhiên rồi, đã mua nhẫn mới cầu hôn được chứ.”

Lục Thời Miển không bằng lòng nhiều lời về chuyện cầu hôn này, đó là chuyện của riêng anh và Đinh Mật, nếu tối hôm ấy cô không say, anh chắc chắn có thể chuẩn bị tốt hơn, nhưng chuyện này, anh sẽ không nói với Tần Dạng.

Từ Khiên càng không nói gì, bởi vì mọi người đều nhìn thấy màn cầu hôn thất bại ấy.

Tần Dạng cũng không chạm vào vết thương của anh, chỉ hỏi: “Mày với Đỗ Minh Vy thế nào rồi?”

Dịp trước ăn cơm ở nhà hàng của Bành Oánh, Đỗ Minh Vy cũng tới, thái độ của cô đối với Từ Khiên còn lạnh nhạt hơn với Tần Dạng, song

cũng không quá rõ ràng, dù sao mọi người đã quen biết nhau bao nhiêu năm trời, chia tay rồi cũng không thể đến chết chẳng qua lại.

Huống chi, thằng ranh Từ Khiên này trông thế nào cũng không giống sẽ chịu từ bỏ.

Thôi bye nhé, anh kết hôn trước đây.

Tần Dạng cũng không nghĩ ra được cách cầu hôn nào đặc biệt lãng mạn và cảm động, anh định cầu hôn ở nhà hàng của Bành Oánh.

Anh nhờ nhân viên nhà hàng giúp đỡ, ngoại trừ đầu bếp và cô lao công, những người khác đều là thanh niên trẻ trung, họ vô cùng vui vẻ giúp đỡ anh, thậm chí còn kích động bày tỏ: “Tốt quá đi mất. Nhưng ông chủ này, cách của anh hình như hơi quê!”

Tần Dạng ho khan: “VẬY... cô có đề nghị gì không?”

Cô gái bồi bàn nói: “Tối thiểu phải trang trí nhà hàng một chút, không thì chán lắm.”

“Vấn đề là, đột nhiên trang trí nhà hàng, bà chủ sẽ không thấy lạ ư?”

“Không sao, để tôi giải quyết.”

Tần Dạng nói, để bố mẹ anh ra mặt, hoàn toàn không thành vấn đề.

Trước lễ đính hôn một ngày, Bành Oánh theo mẹ Tần và mẹ Bành cùng nhau đi xác định thực đơn và đồ uống, sau đó lại bị mẹ Tần kéo đi dạo phố, mua một đồng hồ, mẹ Bành không theo nổi, sáu giờ đã về trước.

Mẹ Tần kéo Bành Oánh đi ăn đồ Thái.

Tám rưỡi, Tần Dạng đến đón.

Bành Oánh nói: “Em tự bắt xe về được, anh về với cô đi.”

Sao có thể? Hôm nay thằng nhóc này định cầu hôn đó. Mẹ Tần vội nói: “Mẹ tự về được, hai đứa đi chơi tiếp đi.”

Dứt lời, bà bỏ đi luôn.

Bành Oánh cuống lên, kéo tay Tần Dạng.

Tần Dạng cười cười, ôm cô đi: “Đi thôi, đi chơi với anh giai đây nào.”

Bành Oánh: “...”

Anh giai cái gì...

Lại nói nhăng nói cuội.

Tần Dạng đưa Bành Oánh đến nhà hàng.

Nhà hàng tối đèn, Bành Oánh lấy làm lạ: “Hôm nay không có khách ư?”

Khoảng thời gian này nhà hàng làm ăn rất tốt, lượng khách đông gấp ba, bốn lần năm ngoái, chín giờ hàng ngày vẫn còn khách, đến tận mười giờ mới đóng cửa, trong khi bây giờ mới hơn chín giờ.

Tần Dạng có phần hồi hộp, nắm tay cô: “Chúng ta vào trong xem.”

Bành Oánh mím môi, đáy lòng càng lúc càng ngờ vực, cô quay đầu nhìn anh, thế mới phát hiện, hôm nay Tần Dạng mặc sơ mi trắng, quần tây đen, đẹp trai lạ thường, cô chưa từng thấy Tần Dạng mặc như vậy.

Bình thường anh không mặc cánh phục thì là quần áo thể thao đen thoải mái.

Lòng Bành Oánh có cảm giác, tim đập thành thịch.

Tần Dạng nắm tay cô, đẩy cửa nhà hàng.

Bên ngoài khu ẩm thực, người đến kẻ đi, ồn ào tấp nập.

Cửa mở, toàn bộ đèn đuốc bừng sáng.

Bành Oánh ngây người vì khung cảnh trước mắt. Bố cục nhà hàng đã thay đổi, bàn ghế bị chuyển hết sang hai bên, để trống không gian ở giữa, ngay trung tâm là một thảm hoa hình trái tim cực lớn, trên mỗi chiếc bàn đều có một nhánh hoa hồng, trần nhà bỗng bành bóng bay.

Nhà hàng của cô trở thành khung cảnh cầu hôn rực rỡ.

Đình Mật, Đỗ Minh Vy, Lục Thời Miễn, Từ Khiên, Thẩm Giai ôm bụng bầu lớn và Trương Luân đang ôm cô, cùng tất cả các nhân viên của Bành Oánh đều có mặt.

Gương mặt họ đều đượm ý cười.

Tần Dạng khá hồi hộp, anh lấy nhẫn ra, quỳ một chân xuống, ngẩng đầu nhìn cô: “Bành Oánh.”

Bành Oánh ngây người, mặt đỏ bừng, cúi đầu nhìn anh.

“Hãy lấy anh nhé?”

“Anh sẽ tốt với em suốt đời.”

Chúng nhân viên hào hứng hô to: “Lấy anh ấy, lấy anh ấy, lấy anh ấy, lấy anh ấy!”

Mắt Bành Oánh đỏ ửng, ngón tay run rẩy vì căng thẳng và kích động, cô có phần không dám tin, Tần Dạng còn biết làm những chuyện lãng mạn như thế này, cô những tưởng... cô tưởng không có cầu hôn gì. Vốn cô cũng không để ý mấy thứ này, thế nên không hề nhắc đến.

Đối với cô, có thể ở bên Tần Dạng đã là chuyện vô cùng may mắn.

Nào ngờ, luôn có những điều tuyệt vời hơn đợi cô ở phía trước.

“Bành Oánh, nói gì đi.”

Đinh Mật tựa vào Lục Thời Miễn, cười nhắc cô.

Bành Oánh hít mũi, mặt đỏ, mắt cũng đỏ, cô nhìn về phía người đàn ông xán lạn phóng khoáng, vừa đáng mến lại vừa đáng tin trước mắt.

“Vâng.”

Một câu mềm mại dịu dàng, với Tần Dạng mà nói, như âm thanh của thiên nhiên.

Tần Dạng cười đeo nhẫn vào ngón tay cô, nắm lấy tay cô, cúi đầu đặt xuống một nụ hôn.

Bành Oánh ngượng chín mặt, biết bao người thế này!

Đỗ Minh Vy mỉm cười: “Tên gốc Tần Dạng này có phúc thật đấy.”

Thẩm Giai phụ họa: “Đúng vậy, ai mà ngờ được cậu ta lại có thể trở thành một đôi với Bành Oánh chứ, đã thế còn sắp kết hôn rồi.”

Nụ cười trên gương mặt Từ Khiên phai nhạt dần, anh cúi đầu nhìn Đỗ Minh Vy, Đỗ Minh Vy nhìn đi nơi khác, cười trừ.

Tần Dạng vẫn quỳ gối, Bành Oánh kéo anh, lí nhí: “Anh mau đứng dậy đi.”

Tần Dạng kéo tay cô, đứng dậy, cúi đầu nhìn cô, mặt đầy ý cười.

Mấy nhân viên trẻ trung tinh nghịch lại hô: “Hôn nhau đi, hôn nhau đi, hôn nhau đi!”

Tần Dạng ho khan: “Đợi lát nữa không có ai rồi hôn, bà chủ các cậu then thùng lắm.”

Mọi người cười âm lên.

Ngoài nhà hàng, người qua đường vây quanh càng lúc càng đông.

Ồ, có người đang cầu hôn kìa.

Bà chủ nhà hàng này trẻ tuổi xinh đẹp như vậy? Sớm biết thế trước kia đã đến đây ăn cơm...

Nghĩ nhiều quá, hoa đã có chủ mất rồi.

...

Bành Oánh cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên tay, nhoẻn cười.

Tần Dạng ghé tai cô nói nhỏ: “Oánh Oánh, ngày mai chúng ta đi đăng kí kết hôn được không?”

Bành Oánh lại run lên, ngày mai là sinh nhật anh.

“Vâng.”

Lại là âm thanh mềm mại ấy.

Tần Dạng cười mãn nguyện, kiếp trước anh nhất định là anh hùng cái thế, kiếp này mới cưới được cô đầu bếp dịu dàng đến vậy.

Ảnh và video cầu hôn đã được mọi người quay chụp hộ.

Tần Dạng và Bành Oánh lưu ảnh và video về điện thoại, sau đó bật rượu vang đỏ chúc mừng cùng mọi người.

Chúc mừng một hồi, hơn mười rưỡi mới tan cuộc.

Tần Dạng đưa Bành Oánh lên xe, vừa đóng cửa, anh lập tức kéo cô qua hôn.

Bành Oánh ôm eo anh, lần đầu tiên, cô thử hôn đáp lại anh. Đúng, đây là lần đầu tiên, đầu lưỡi khe khẽ chạm vào anh. Tần Dạng kích động không thôi, càng hôn cô mãnh liệt, vừa hôn vừa thở dốc, nói: “Oánh Oánh, tiếp tục đáp lại anh nào.”

Bành Oánh xấu hổ vô cùng, song cô vẫn nghe lời anh, đuổi theo tiết tấu của anh, hôn đáp lại anh.

Trước kia Tần Dạng cứ tưởng Bành Oánh không biết, thì ra không phải cô không biết, chỉ là không làm mà thôi!

Cô là ủy viên học tập, là đại biểu của môn Sinh học.

Cô dịu dàng thông minh đến vậy, sao có thể không biết?

Ha, anh tìm được bảo bối lớn rồi.

...

Sáng ngày 5 tháng 5, Tần Dạng và Bành Oánh lấy sổ hộ khẩu từ chỗ bố mẹ, đi đến cục dân chính.

Trên đường, Chu Phỉ Phỉ nhắn tin trên weixin: “Chúa ời, tính kết hôn chớp nhoáng à?”

Tính toán cẩn thận, hai người mới qua lại được hơn ba tháng.

Nhưng Bành Oánh không hề thấy vội vàng chớp nhoáng.

Không ai hay biết, cô đã mơ ước đến ngày nay bao nhiêu lâu, đến bản thân cô cũng không rõ, bởi trước kia cô căn bản không dám nghĩ tới.

Làm thủ tục rất nhanh.

Không quá một tiếng, trong tay hai người đã có thêm một tấm giấy đỏ.

Mặt Bành Oánh đỏ hây, cô ngẩng đầu nhìn Tần Dạng, nở nụ cười.

Tần Dạng cười xán lạn, xoa đầu cô: “Sau này em là vợ anh rồi.”

Bành Oánh nhoẻn cười, không đáp lời.

Tần Dạng đã quen với sự then thùng của cô, thậm chí còn vui với việc đó, anh ôm cô ra khỏi cục dân chính.

Lên xe, Tần Dạng hôn cô, gọi: “Vợ ời.”

Bành Oánh dịu giọng: “Tần Dạng, đừng đùa nữa.”

Tần Dạng cười to: “Em phải quen đi, bắt đầu từ hôm nay, em chính là vợ của anh rồi.”

Tần Dạng... đắc ý quá thể!

Bành Oánh mặc kệ anh.

Cô quay mặt đi, len lén nở nụ cười.

...

Tối, kết thúc tiệc đính hôn, Tần Dạng đưa Bành Oánh về nhà mới.

Anh không uống mấy rượu, đàn ông uống nhiều hỏng việc, anh sợ lát nữa sơ suất, cứ đẩy hết rượu mời cho anh em, bản thân chỉ uống ba ly.

Bành Oánh đã tẩy trang ở khách sạn, mái tóc dài buông trên vai, cô vẫn mặc lễ phục đỏ cho buổi lễ đính hôn, trông rất hân hoan, cũng rất xinh đẹp.

Vừa vào nhà, Tần Dạng đã không kìm được đè cô lên cửa hôn.

Bành Oánh mềm nhũn hết người, lí nhí nhắc: “Tần... Tần Dạng... em muốn đi tắm đã...”

Tần Dạng hít sâu một hơi, buông cô ra: “Ừ.”

Thịt đã đến miệng, cũng không sợ bay mất nữa.

Bành Oánh ôm quần áo chạy vào nhà tắm.

Tần Dạng đã sớm nhanh nhẹn tẩy rửa vũ khí chiến đấu ở một phòng tắm khác, anh mặc quần cộc áo T-shirt, đi vào phòng ngủ.

Phòng ngủ chính đã được mẹ Tần trang trí, ga giường đổi thành màu đỏ tươi, trông rất đáng mừng, thật sự có cảm giác của đêm tân hôn, Tần Dạng cười nghĩ. Anh bước qua đó, vén chăn lên, tựa vào đầu giường, ngóng trông mòn mỏi vào cửa nhà tắm.

Bành Oánh tắm rất lâu, cô không xem giờ, có thể kéo dài được một phút thì cứ kéo dài thêm một phút, mãi đến khi choáng váng vì hơi nước, cô mới tắt vòi hoa sen, mặc quần áo ngủ.

Lau lớp hơi nước phủ trên tấm kính, Bành Oánh nhìn cô gái trong gương, nặng nề hít thở sâu.

Tần Dạng đợi mười mấy phút, rốt cuộc cửa nhà tắm cũng mở.

Bành Oánh đỏ mặt đi ra, anh nhìn cô, liếm mép.

Đột nhiên cảm thấy, Bành Oánh kiên trì đến hôm nay cũng đáng giá.

Bởi vì càng chờ đợi thì càng trông mong.

Còn chưa bắt đầu, anh đã thấy quần căng cứng.

Bành Oánh như một nàng cừu non bẽn lễn sắp bị làm thịt, chặm chạp đi về phía anh, đứng ở ven giường, đến nhìn anh cũng không dám.

Tần Dạng cười thầm trong bụng, bất thành lình duỗi tay kéo cô, ôm cô lăn lên giường, lăn liền hai vòng.

Bành Oánh không kìm được hét mấy tiếng: “Á, Tần Dạng...”

Đừng lăn như thế chứ!

Tần Dạng cười trở người, đè lên thân cô, cúi đầu nhìn cô, khoe môi tràn ý cười: “Xem hôm nay em còn trốn kiểu gì.”

Bành Oánh ngượng chín mặt, che mắt anh, vừa ngượng ngùng vừa chờ mong chuyện sắp đến, giọng mềm mại khẽ khàng: “Tần Dạng, tắt đèn đi được không?”

Tắt đèn thì anh làm sao nhìn rõ?

Có điều, Tần Dạng vẫn tắt đèn lớn đi, chỉ để lại chiếc đèn bàn nhỏ.

“Để lại một chiếc, anh muốn ngắm em.”

Bành Oánh xấu hổ không thôi, lặng lẽ nhìn anh một thoáng, lại cấp tốc cup mắt, quay đầu nhìn tấm chăn đỏ rực.

Tần Dạng cười khẽ, cúi đầu hôn cô: “Vợ ời, anh bắt đầu đây.”

Bành Oánh: “... Tần Dạng, anh đừng nói!”

“Được.”

Không nói, làm.

Bành Oánh nhắm nghiền mắt, cẩn thận cảm nhận nụ hôn của Tần Dạng.

Tần Dạng hôn từ môi cô đi xuống, anh hôn cần cổ trắng nõn của cô, xương quai xanh tinh xảo của cô, bầu ngực mềm mại của cô, tay thuận thế trườn xuống, bỏ đi vật che chắn cuối cùng trên cơ thể cô, sau rốt chạm đến nơi mà cô mãi không chịu cho anh động đến kia.

Bành Oánh khẽ kêu thành tiếng, cảm giác tê dại ăn vào xương tủy lan khắp toàn thân.

“Tần Dạng...” Cô không kịp được gọi anh.

Cô muốn bắt lấy thứ gì đó, song chỉ tóm được ga giường và gối đầu.

“Ngoan, sẽ ổn ngay thôi.” Cổ họng Tần Dạng sắp khàn đặc, anh cũng muốn nhẫn nhịn, song xem phim nhiều năm như thế đâu phải để không, lý thuyết phong phú, khi thực hành, dường như vẫn chưa đủ thuần thục.

Anh kìm nén hồi lâu, dạo đầu đầy đủ.

Chỉ sợ cô đau.

Mỗi một động tác và cử chỉ của anh đều khiến Bành Oánh dồn dập chạm gần đến đỉnh điểm.

Rất lâu sau, Tần Dạng nhồm dậy, đặt mình vào giữa đôi chân cô, khe khẽ ma sát, nhắm mắt thở hồn hển, bất chợt lấp kín môi cô: “Oánh Oánh, anh không nhịn nổi nữa...”

Mắt Bành Oánh phủ đầy sương, ngây ngô mơ màng nhìn anh.

Sao?

Ngay giây sau đó, cô đột nhiên mở to mắt, thân thể cứng đờ, bất giác lùi về sau.

Cánh tay mạnh mẽ của người đàn ông giữ chặt lấy eo cô, đè cô trở lại, đồng thời xông về phía trước.

“Đau quá, Tần Dạng...”

Cô rưng rưng nhìn anh.

Tần Dạng thở dốc, hôn cô dỗ dành: “Anh cũng đau, ngoan... cố chịu một chút nhé?”

Bành Oánh mím môi.

Anh cũng đau? Ừm, hình như là vậy.

Nhưng chắc chắn không đau bằng cô, đúng là vẫn có chút bất công...

Tần Dạng nhìn cô, chậm chậm động mấy cái, Bành Oánh cắn môi nhẫn nhịn.

Tần Dạng thở hỗn hển, cẩn thận cảm nhận từng chút, nặng nề hít sâu một hơi.

Mẹ kiếp, cảm giác này...

Có chết cũng cam lòng.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 100: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh (10.1)

Đêm say tình nồng, căn phòng kiều diễm.

Bành Oánh như sa vào hỗn độn, như cánh bướm lẻ bóng lênh đênh, phải níu chặt lấy Tần Dạng mới có thể sống lại.

Tần Dạng chừng như đã phát điên, đời anh chưa từng biết, việc này lại có thể khiến người ta mê đắm đến vậy, có yêu người con gái dưới thân thế nào cũng không đủ.

Giày vò đến nửa đêm, Bành Oánh cơ hồ không còn sức để thở.

Tần Dạng vừa lòng thỏa ý ôm cô, thấp giọng dỗ: “Ngoan, ngủ đi, anh thật sự không tiếp tục nữa.”

Bành Oánh xấu hổ không thôi, tất cả mọi chuyện đêm nay đều vượt qua kiến thức sinh học của cô, vượt qua tầm hiểu biết của cô, Tần Dạng cũng vậy, đàn ông quả là quá hư hỏng.

Tần Dạng... hư hỏng nhất!

“Anh đáng ghét...”

“Ừ, anh đáng ghét.”

“Anh...”

Bành Oánh không mắng nổi thành lời, cô không nỡ mắng anh.

Tần Dạng nở nụ cười, ôm cô gái trong lòng, lại hôn mấy cái: “Em nói gì cũng đúng hết.”

Miệng lưỡi đàn ông lúc này ngọt khỏi phải nói.

Dễ dàng giỏi hết sức.

Bành Oánh không giấu nổi nụ cười, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Tần Dạng cúi đầu nhìn cô, hạnh phúc khôn tả, anh nhớ đến rất nhiều chuyện trước kia, bất giác truy tìm những ký ức liên quan đến Bành Oánh. Hồi học cấp Ba, Bành Oánh thực sự không bắt mắt lắm, trắng trẻo sạch sẽ, ngoại hình chỉ được tính là thanh tú, dáng người nhỏ nhắn, mặc áo đồng phục, có thể chìm nổi giữa đám đông.

Trong lớp có không ít nữ sinh xinh đẹp, Đỗ Minh Vy thuộc kiểu xinh đẹp chói mắt, còn Đinh Mật ngọt ngào dễ thương, tuổi học trò, Đinh Mật là kiểu con gái dễ khiến nam sinh yêu mến nhất, mấy người họ chơi thân với nhau.

Tự nhiên, Tần Dạng cũng ít để ý tới những nữ sinh khác.

Nhưng anh biết Bành Oánh, mỗi lần giục bài tập của anh đều là người nói nhỏ nhất, rõ ràng đã cuống cả kê, vậy mà vẫn không dám lớn tiếng giục già.

Năm lớp 11, Bành Oánh bị anh làm bỏng tay, anh đưa cô một hộp sữa Quang Minh.

Trong giờ, anh thấy cô hút sữa, cắn ống hút, uống gì đó cũng thanh tú như vậy.

Sau khi tốt nghiệp, mỗi người một nơi.

Tần Dạng gặp Bành Oánh mấy lần vào những dịp họp lớp, quan hệ giữa hai người không có gì thay đổi, chỉ là bạn học bình thường, nhưng mỗi lần nhìn thấy cô, Tần Dạng đều cảm thấy cô vẫn là Bành Oánh hồi cấp Ba, yên tĩnh, lặng lẽ.

Cảm giác này khiến anh không chú ý đến cô trong một khoảng thời gian rất dài, anh cảm thấy cô vẫn là cô học sinh nhỏ hồi cấp Ba.

Mãi đến khi cô thổ lộ với anh.

Tần Dạng nhớ lại tối hôm ấy, cúi đầu nhìn Bành Oánh đang ngủ say.

Bất chợt nở nụ cười.

Anh nghĩ, cả cuộc đời này, ngoại trừ Bành Oánh, sẽ không còn ai có thể hợp với anh như vậy, anh cũng sẽ không thích một cô gái nào đến vậy nữa.

Sau này có cô, đời anh viên mãn.

...

Tần Dạng và Bành Oánh mới chỉ đính hôn và đi đăng ký, vẫn chưa được nghỉ phép kết hôn, sáng ngày hôm sau, Tần Dạng phải đến cục cảnh sát.

Anh đánh răng rửa mặt, cạo râu, đi vào phòng ngủ.

Bành Oánh vẫn đang say ngủ, mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy anh, cô lập tức xấu hổ vùi mặt vào chăn, tiếp tục giả vờ ngủ. Tần Dạng buồn cười, bước tới, duỗi tay vào trong chăn, xoa mặt cô: “Vợ ơi, anh phải đi làm đây.”

Bành Oánh lí nhí: “Vâng...”

“Ló ra cho anh xem nào?”

“Không muốn.”

“Vậy anh vào xem nhé?”

Nói đoạn định vén chăn lên, dọa Bành Oánh vội ló đầu ra ngoài.

... Quá xấu xa!

Bành Oánh đỏ mặt lườm anh, Tần Dạng cười nhìn cô, cúi người ôm cô qua lớp chăn, thấp giọng hỏi bên tai cô: “Còn khó chịu không?”

Bành Oánh: “...”

Có thể đừng hỏi không!

Bành Oánh lại rụt đầu về.

Tần Dạng cười cười, nghĩ chắc là không sao, cách lớp chăn, hôn cô một cái.

“Vợ à, anh đi đây.”

“Vâng...”

Tần Dạng cười buông cô ra, đứng dậy rời đi.

Nếu không đi thì sẽ đến muộn mất, đám thối kia sẽ cười chết anh.

Bành Oánh nghe tiếng đóng cửa mới dám chui đầu ra khỏi chăn, đảo mắt nhìn khắp căn phòng hãy còn khá xa lạ, đây chính là nhà của cô và Tần Dạng.

Nghĩ đến đó, cô không kìm được nhoen cười.

Bành Oánh trở mình, mới động dậy, cả cơ thể đã đau nhức, nhớ về đêm hôm qua, mặt cô lại đỏ bừng.

Tần Dạng thật sự quá lang sói! Hư hỏng hết mức!

Lại còn dỗi dành cô để cô hiểu, anh mới khai trai, khó tránh khỏi việc kích động không kiềm chế được.

Mệt muốn chết.

Bành Oánh đỏ mặt nghĩ, đầu óc mơ màng, lại ngủ thiếp đi.

Ngủ một mạch đến giữa trưa, cô mới dậy vệ sinh cá nhân.

Hôm nay cô không đến nhà hàng mà định về nhà thu dọn quần áo và một số đồ dùng hàng ngày, trước hôn lễ, những ngày cuối tuần hoặc Tần Dạng không có nhà cô sẽ về nhà bố mẹ ở, những khi khác thì sẽ ở đây với Tần Dạng, hoặc là thi thoảng về nhà anh ở một hôm.

Vào phòng tắm, nhìn mình trong gương, trên cằm cổ trắng nõn của bản thân có in mấy dấu hồng, sắc mặt Bành Oánh tức khắc đỏ bừng.

Tần Dạng là chó săn hả?

Cái này phải làm thế nào?

Bành Oánh kéo tóc ra che trước mặt, miễn cưỡng có thể giấu giếm được, lại phủ thêm một lớp phấn che khuyết điểm, bấy giờ mới yên tâm.

Nếu để bố mẹ và nhân viên nhìn thấy, cô không còn mặt mũi gặp ai nữa.

Bành Oánh tự nấu một bát mì thịt bò làm bữa trưa, ăn xong, cô thu dọn sạch sẽ, nhớ ra hôm qua chưa viết nhật ký, lòng thoáng bồi hồi.

Suốt nhiều năm qua, cô vẫn luôn duy trì thói quen viết nhật ký, tuy không phải mỗi ngày đều viết, nhưng cô sẽ ghi lại tất cả những chuyện quan trọng. Hôm qua là một ngày quan trọng như vậy, cô nên ghi lại.

Nghĩ đến đó, Bành Oánh lập tức quay về nhà.

Cô phải bổ sung vào nhật ký.

Bố mẹ thấy cô về thì rất vui, mẹ Bành cười nheo mắt kéo con gái đến bên cạnh, hỏi: “Tần Dạng tốt với con không?”

Bành Oánh đỏ mặt, nói nhỏ: “Không phải bố mẹ đều biết đó sao? Anh ấy luôn rất tốt với con.”

Mẹ Bành nhìn dáng vẻ bẽn lẽn của con gái, xem ra Tần Dạng cũng không có gì quái gở, càng không có bệnh khó nói.

Vậy là yên tâm.

Mẹ Bành giúp Bành Oánh thu dọn đồ đạc, vừa thu dọn vừa cảm thán: “Haizz, con không ở nhà, mẹ với bố con đều cảm thấy không quen.”

Bành Oánh cười xòa: “Vậy hồi trước con đi học ở Bắc Kinh chắc là bố mẹ càng không quen?”

Mẹ Bành cười: “Lại chẳng, sớm biết vậy ngày xưa đã sinh thêm một đứa, haizz...”

Bành Oánh mím môi: “Tối nay con ở nhà với bố mẹ.”

“Đừng.” Mẹ Bành lờm cô, “Vừa kết hôn đã tách ra sao được, mẹ nói vậy thôi, gần thế này, về sau hai đứa thường xuyên qua ăn cơm là được. Huống chi mẹ với bố con sắp nghỉ hưu rồi, đến lúc đó nuôi lấy con chó, hai đứa khỏi cần chịu khó về đây nữa.”

Bành Oánh: “...”

Cô còn không bằng một con chó?

Bành Oánh chỉ thu thập quần áo mùa hè và đồ dùng hàng ngày, vali cô dùng hồi đại học vừa hay đủ, cô đẩy vali sang một bên, đợi tối Tần Dạng qua đón cô, theo tục lệ, tối nay họ nên về nhà anh ăn cơm.

Mẹ Bành hỏi: “Còn gì nữa không?”

Bành Oánh: “Không ạ, còn lại con tự thu xếp được.”

Chỉ còn nhật ký.

Cuốn nhật ký dày cộp ấy.

Ghi lại cả tuổi xanh của cô, ghi lại tình yêu thầm kín của cô, ghi lại Tần Dạng.

Sau khi mẹ ra ngoài, Bành Oánh lấy chìa khóa mở tủ.

Từ nhỏ, bố mẹ cô đã cực kỳ tôn trọng cô, chưa bao giờ động linh tinh vào đồ đạc của cô, càng không hề chạm vào nhật ký của cô, nhưng cô vẫn khóa lại, phòng không may, cấp Ba là những năm tháng khờ dại mà đến yêu sớm cũng sẽ bị bố mẹ bóp chết.

Nhật ký của Bành Oánh...

Ngày 4 tháng 5 năm 2016.

Hôm nay Tần Dạng đã cầu hôn tôi, ở nhà hàng của tôi, một năm trước, tối trước hôm nhà hàng khai trương, một mình tôi ngồi ở nơi ấy, cầm điện thoại, cúi đầu nhìn số của Tần Dạng.

Tôi rất muốn nói với anh, ngày mai nhà hàng của tôi sẽ khai trương, anh liệu có thể đến đây ăn một bữa?

Một mình tôi ngồi từ bảy giờ đến mười giờ tối, dẫn đo hàng trăm lần, cuối cùng vẫn không có dừng khí gọi đi.

Hôm sau, ngày 5 tháng 5, sinh nhật Tần Dạng, tôi khai trương nhà hàng.

Hôm ấy kinh doanh rất ảm đạm, chỉ có ba bàn khách.

Nhưng tôi tự nhủ, không sao, rồi mọi thứ sẽ tốt dần lên, điều khiến tôi tiếc nuối nhất là suốt tối ấy tôi đã không gọi điện đi.

Một năm trôi qua.

Tần Dạng bù đắp tiếc nuối của tôi tại nơi này.

Anh khiến tôi tin rằng, điều tốt đẹp nhất vĩnh viễn xứng đáng để chờ đợi.

Ngày 6 tháng 5 năm 2016.

Hôm qua tôi và Tần Dạng đã đi đăng kí kết hôn, lúc nhận được giấy đăng ký kết hôn, Tần Dạng đã chào tôi theo nghi thức quân đội.

Thật sự quá đáng yêu.

Anh nói: “Bành Oánh, sau này em là người của anh rồi.”

Ra khỏi cục dân chính, anh lại sửa lời, nói: “Sau này em là vợ của anh rồi.”

Sao lại có người đàn ông đáng yêu thế nhỉ?

Tối hôm qua...

Xấu hổ quá, lược bỏ mười nghìn chữ, không, ba mươi nghìn chữ...

Không được, cứ nghĩ đến đây là tôi lại đỏ mặt.

Tần Dạng... quá hư hỏng!

Có phải đàn ông đều như vậy? Tôi nghĩ chắc chắn là thế, trên phương diện này, Tần Dạng hoàn toàn khác với những gì tôi tưởng tượng, có điều, tôi vẫn thích anh.

Thích anh hơn cả ngày hôm qua.

Thích anh hơn cả một giây trước.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 101: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh (10.2)

Bành Oánh đỏ mặt đặt bút xuống, cấp tốc khép cuốn nhật ký lại.

Cô cất cuốn nhật ký vào ba lô.

Nằm trên giường, Bành Oánh đọc lại tin nhắn và lời chúc phúc trên weixin mà hôm qua chưa kịp xem.

Sáu giờ tối, Tần Dạng qua đón cô, anh xách vali, Bành Oánh nói với anh: “Chiếc vali này được em mua từ hồi nghỉ hè lớp 12, dùng lâu lắm rồi phải không?”

Tần Dạng nhìn cô, vẻ ngoài rơi rớt, anh cười: “Sắp mười năm rồi nhỉ?”

Bành Oánh gật đầu: “Vâng, vẫn chưa hỏng lần nào.”

Cô rất quý trọng đồ vật, có nhiều thứ dùng mãi không hỏng.

Tần Dạng nắm tay cô, mỉm cười.

“Lát nữa mua cho em cái mới nhé?”

“Không cần đâu, cái này rất ổn.”

Hơn nữa không thường dùng đến vali, có mua cũng tích bụi, Bành Oánh không hào hứng mua sắm hàng hóa lắm, cô thích mua rau mua thịt hơn.

Đối với cô, dạo trung tâm thương mại còn không vui bằng dạo chợ bán đồ ăn.

Nhưng cô sẽ không nói những điều này với Tần Dạng, cô sợ anh thấy mình quá vô vị.

Cô cũng là người con gái có rất nhiều bí mật.

Chẳng hạn như... tình yêu thầm của cô, cuốn nhật ký của cô.

Tần Dạng cúi đầu nhìn cô: “Đến lúc đi tuần trăng mật sẽ phải mua một cái mới.”

Bành Oánh ngẩn ra, cúi đầu nhoẻn cười: “Vâng.”

Bố mẹ Bành Oánh tiễn hai người ra đến cửa, Tần Dạng nhìn họ: “Tối mai con với Bành Oánh qua ăn cơm với bố mẹ.”

Mẹ Bành cười: “Được đó.”

Bành Oánh khoác tay Tần Dạng, hai người cùng xuống tầng.

Đến nhà Tần Dạng đúng bảy giờ, mẹ Tần bưng canh ra, bắt đầu bữa tối.

Trong bữa, mẹ Tần hỏi Bành Oánh có yêu cầu gì với hôn lễ không, gương mặt nhỏ nhắn của Bành Oánh ửng hồng: “Con không có yêu cầu gì ạ, đơn giản chút là được.”

Bố mẹ Tần hài lòng nhìn nhau, cô con dâu này ngoan quá.

Tuy nhiên, nhà họ chỉ có đứa con trai này, Bành Oánh lại là cô gái tốt, đầu gia đình họ không phải đại phú đại quý, nhưng vẫn hoàn toàn có khả năng tổ chức một hôn lễ long trọng, cần tiêu gì cứ tiêu, họ hoàn toàn không tiếc.

Tần Dạng liếc mẹ mình: “Mẹ, chuyện này mẹ thương lượng với mẹ vợ con đi, con tìm công ty tổ chức hôn lễ cho hai mẹ.”

Mẹ Tần cười: “Được, giao cho mẹ, hai đứa cứ yên tâm.”

Mẹ Tần nôn nóng có cháu bé, vốn muốn tổ chức hôn lễ sớm, nhưng bà tin vào hoàng lịch, chỉ có ngày cuối tháng Mười là khá đẹp, thế nên đành phải lùi lại. Còn mấy tháng nữa, thời gian dư dả, cứ thong thả chuẩn bị.

Tần Dạng là một gã thô kệch, công việc lại bận, đương nhiên không có thời gian lo liệu.

Bành Oánh lại ngoan ngoãn nghe lời, chuyện này cứ giao cho bố mẹ hai nhà là thích hợp nhất.

Ăn tối xong, Bành Oánh định đi rửa bát thì bị mẹ Tần ngăn lại: “Đừng động vào, ở nhà chúng ta, rửa bát là việc của đàn ông, cứ để hai bố con họ rửa.”

Tần Dạng ôm việc rửa bát vào mình, cười nhìn Bành Oánh: “Vợ à, em nghe thấy chưa? Đi xem phim với bố mẹ đi.”

Bành Oánh: “...”

Bấy giờ mới nhận ra, hôm qua đi đăng kí xong, cô vẫn chưa đổi cách xưng hô.

Bành Oánh đỏ mặt nhìn bố mẹ Tần, thỏ thẻ mở lời: “Bố, mẹ, chúng ta ra xem TV nhé.”

Bố mẹ Tần ngẩn ra, đúng, họ cũng quên mất chuyện đổi xưng hô này.

Hai người nhìn Bành Oánh, cười thư thái: “Con ngoan.”

Bành Oánh đỏ mặt khoác tay mẹ Tần.

Mẹ Tần thật sự thích cô bé Bành Oánh này, thằng nhóc Tần Dạng độc thân nhiều năm như vậy, bà cứ lo canh cánh anh không tìm được vợ, bây giờ thì tốt rồi, có Bành Oánh.

Tần Dạng rửa bát xong, ngồi xuống cạnh Bành Oánh.

Nhân lúc bố mẹ không để ý, anh thì thầm bên tai cô: “Mệt không?”

Bành Oánh: “... Vẫn ổn.”

Tần Dạng lại nói: “Mệt thì chúng ta về sớm.”

Họ cũng cần thu dọn đồ đạc.

Bành Oánh lắc đầu.

Mẹ Tần nhìn sang: “Nhóc thôi, con vẫn chưa thu dọn đồ đạc à?”

Bành Oánh cắn môi, ngẩng đầu nhìn anh: “Em giúp anh nhé?”

Anh không có mấy đồ, thu dọn ít quần áo và đồ dùng hàng ngày là được, những cái khác để sau này chuyển tiếp.

Phòng của đàn ông rất đơn điệu, một cái bàn, một tủ quần áo, một cái giường, ngoài ra không còn gì khác.

Tần Dạng ném quần áo cần mặc lên giường, Bành Oánh vội xếp quần áo, hai người chia nhau cùng làm, chẳng mấy chốc đã sắp xếp quần áo xong, sau đó Tần Dạng đổ quần lót và tất nằm chung một nùi ra.

Bành Oánh: “...”

Mặt cô ửng đỏ, đừng vứt bừa bãi như vậy có được không...

“Tần Dạng.”

Cô lí nhí gọi anh.

“Ừm?”

“Không thể để quần lót và tất cùng nhau...”

“Khụ, anh biết, anh không để chung.” Tần Dạng sờ mũi, vội tách quần lót và tất ra, “Để anh, em không cần giúp.”

Bành Oánh hơi xấu hổ, song cô vẫn sắp xếp giúp anh, bởi vì cô là vợ anh, sau này cô cần giúp anh làm một số việc, anh làm không đúng, cô phải nhắc anh.

Tần Dạng cầu thả thành quen, thật sự không để ý nhiều thế.

Anh nhìn cô, lại cười.

Anh cầm tay cô đặt lên miệng hôn, không kìm được nói: “Bành Oánh, nếu chúng ta sớm ở bên nhau thì tốt quá.”

Bành Oánh ngẩn ra, cười dịu dàng.

“Bây giờ cũng tốt lắm mà.”

Tuy hơi muộn màng, nhưng cô không tiếc nuối, cũng không hối hận đã không thổ lộ với anh sớm hơn, bởi vì chuyện đó vẫn là một ẩn số, nếu cô thật sự thổ lộ với anh sớm hơn một năm hoặc hai, ba năm, kết quả sẽ thế nào?

Đáng sợ nhất là không thể biết trước, cô không muốn bận tâm đến giả thiết đáng sợ ấy.

Tần Dạng ngẫm nghĩ: “Đúng vậy, hiện tại cũng rất tốt.”

Nếu có thể sớm hơn, anh chắc chắn cũng sẽ thích cô như bây giờ.

Không, là yêu cô.

Trải qua buổi tối hôm qua, thân thể dung hòa, cả thể xác và tinh thần anh đều yêu cô.

Lúc hai người thu dọn xong đã là chín giờ, về nhà lại phải sắp xếp một lượt nữa, họ không ở lại lâu, nhanh chóng rời đi.

Về đến nhà, Bành Oánh mở hai chiếc vali ra, bắt đầu sắp xếp.

Tần Dạng đứng bên cạnh nghe cô chỉ huy, cô bảo anh làm gì thì anh làm đó, hai người phối hợp vô cùng ăn ý, nhanh nhẹn gọn gàng, không đến nửa tiếng đã xử lý xong.

Tần Dạng ôm cô ngồi trên giường, lại hỏi: “Mệt không?”

Bành Oánh đỏ ửng mặt, khẽ mắng: “Tần Dạng, anh đừng lưu manh...”

Tần Dạng: “...”

Ý anh là cả ngày hôm nay vừa thu dọn vừa sắp xếp.

Tần Dạng phì cười, nhìn cô trêu chọc: “Ý anh là thu xếp đồ đạc chuyển nhà có mệt không, em tưởng là anh bảo gì vậy vợ?”

Bành Oánh: “...”

Xấu hổ muốn chết.

Bành Oánh nhăn mày lườm anh, đừng trêu cô nữa.

Tần Dạng biết mình đã quá trớn, cười hôn cô: “Sao em lại khiến anh thích thế nhỉ?”

Bành Oánh hăm hứ không đáp.

Lòng lại nói: Anh còn khiến em thích hơn.

Tần Dạng nhìn cô, cầm lòng chẳng dặng xáp lại hôn cô, Bành Oánh đẩy anh một cái, Tần Dạng dè gáy cô không cho cô tránh, cô hết cách, ú ớ mấy tiếng, ngẩng đầu đón nhận nụ hôn của anh.

Ký ức về chuyện đêm qua vẫn vẹn nguyên như mới, trời tối rồi, Tần Dạng lại muốn nữa.

Tay anh mò vào trong quần áo cô, Bành Oánh vội tránh thoát, đỏ mặt nói: “Đừng, Tần Dạng...”

Cô vẫn hơi khó chịu

Hơn nữa hôm nay ra rất nhiều mồ hôi, cô muốn đi tắm đã.

Tần Dạng cũng biết đêm qua làm quá trớn, anh ho khan, xoa đầu cô, thấp giọng hỏi: “Muốn đi tắm không? Anh mở nước cho em.”

Bành Oánh ngẫm nghĩ, đáp: “Vâng.”

Trong nhà cô không có bồn tắm, trừ dịp nghỉ lễ đi ngâm suối nước nóng với bố mẹ, một năm chẳng tắm bồn lần nào.

Trong phòng ngủ chính của nhà mới có bồn tắm, vừa hay cô đang mới nhừ.

Tần Dạng đi mở nước cho cô, Bành Oánh bỏ quần áo vào máy giặt, ấn nút khởi động.

Tần Dạng đi ra, thấy cô đang cầm cây lau nhà, bên cạnh tích một lớp bụi mỏng, hồi trước quét dọn quên mất chỗ đó.

Anh vội giành lấy: “Để anh.”

Bành Oánh cười, không tranh với anh: “Ở nhà anh, lau nhà cũng là việc của đàn ông?”

“Em muốn bảo anh làm gì cũng được.”

“Ha ha...”

Bành Oánh cười không ngừng nổi.

Tần Dạng cũng cười theo, lau xong, anh nói: “Chắc sắp đủ nước rồi, em đi tắm đi.”

Bành Oánh đáp vâng, về lấy quần áo ngủ đi tắm.

Tần Dạng giặt cây lau nhà, vắt khô, móc ngoài ban công. Điện thoại đổ chuông, anh nhìn, là đội trưởng. Tần Dạng tựa vào ban công nghe máy, hai người bàn về vụ án mới, nói liên hơn mười phút.

Tần Dạng cúp máy, quay về phòng, thấy túi của Bành Oánh đặt trên giường, anh bước đến cầm túi định treo lên, đột nhiên khựng lại, trong túi này có gì vậy? Sao nặng thế?

Tần Dạng kéo khóa, nhìn thấy một cuốn sổ cực dày.

Anh cầm ra, lòng nghi hoặc, đây là cái gì? Anh chưa từng nhìn thấy cuốn sổ nào dày như vậy, có điều đây là đồ của Bành Oánh, anh sẽ không động bừa.

Đang định bỏ lại, cửa phòng tắm hé ra.

Bành Oánh để lộ một cái đầu nhỏ nước, mặt ửng đỏ: “Tần Dạng, khăn tắm vắt trên ban công, em quên mang vào...”

Trưa cô phơi khăn tắm ngoài ban công, không ngờ quên mất.

Đấu tranh một hồi, cô mới quyết định cầu cứu Tần Dạng.

Nói đoạn, cô lập tức trốn vào sau cửa.

Tần Dạng sững ra, cười bỏ cuốn sổ và túi xách lên giường.

Gáy sách nằm đứng trên giường, tựa vào túi xách, những trang giấy lật tung, dừng lại ở một ngày nào đó của năm 2013.

Tần Dạng không để ý, vội vàng ra ban công lấy khăn tắm đưa cô.

Cửa mở ra một khe nhỏ, một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn thò ra khua lung tung, nhưng không bắt được khăn tắm, cô cuống lên: “Tần Dạng!”

Tần Dạng cười, không trêu cô nữa, anh đặt khăn tắm vào trong tay cô, thuận thế nắm chặt tay cô.

Bành Oánh: “...”

Khốn kiếp!

Tay cô và khăn tắm đều bị nắm chặt, không rút về được, khiến cô luống cuống không thôi.

“Tần Dạng! Anh đừng giở trò!”

“Vợ ơi, em mở cửa ra cho anh vào đi?”

“...”

Tần Dạng thật sự muốn đi vào, lúc này muốn trêu cô, hiện tại thật sự đã nổi hứng.

“Không...”

Tần Dạng ngẫm nghĩ, buông cô ra, sau này còn rất nhiều cơ hội.

Bang...

Cửa đóng sập lại.

Cạch.

Khóa trái.

Tần Dạng: “...”

Anh không phải sói, phòng bị anh như thế làm gì!

Tần Dạng cười lắc đầu, thở than: “Nhóc con, xem khi ra anh xử lý em thế nào.”

Tần Dạng về giường, nhìn thấy cuốn nhật ký vô ý bị lật ra.

Anh quét mắt nhìn, sững người.

Ngày 10 tháng 8 năm 2013.

Tôi quyết định tạm biệt công việc giáo viên an nhàn, đi làm đầu bếp.

Bởi vì hình như Tần Dạng rất thích đồ ăn ngon.

Vậy anh nhất định cũng thích cô gái biết nấu ăn ngon.

Tôi muốn làm cô gái ấy.

Tần Dạng ngây người hồi lâu, ngón tay run rẩy, khẽ khàng cầm quyển nhật ký ấy lên. Phòng tắm mở cửa, Bành Oánh đỏ mặt đi ra, vừa ngược lên đã chạm phải ánh mắt sâu thăm thẳm của anh.

Đồng thời, cô cũng nhìn thấy cuốn nhật ký trên tay anh.

Bành Oánh như bị sét đánh, vội thét lên, lao vụt tới đoạt cuốn nhật ký về, cô vừa luống cuống vừa xấu hổ, cực kỳ xấu hổ.

Bành Oánh lườm anh: “Sao anh có thể đọc trộm nhật ký của em!”

Anh đọc chỗ nào rồi? Có phải đã biết chuyện cô yêu thầm anh mười năm rồi chẳng?

Bành Oánh xấu hổ kinh khủng, cô không sợ anh biết, nhưng mà... cô muốn giữ đến ngày tổ chức hôn lễ mới nói anh hay.

Anh... anh... anh... đáng ghét!

Quà tân hôn của cô không còn nữa!!

Tần Dạng dần hoàn hồn, cúi đầu nhìn cô. Bành Oánh cao một mét năm mươi tám, đứng trước người cao một mét tám mươi ba như anh, thực sự quá bé nhỏ. Anh ôm trọn cô vào lòng, cúi đầu, hôn cô thật mạnh, vừa hôn vừa giải thích: “Anh xin lỗi, anh không cố ý đọc trộm đâu...”

Bành Oánh cắn môi không cho anh vào sâu.

Tần Dạng chẳng qua quá kích động, quá bùi ngùi, anh biết Bành Oánh thích anh trước, nhưng anh không ngờ lại sớm đến vậy, càng không ngờ cô vì anh mà từ bỏ công việc ban đầu, lựa chọn làm một đầu bếp, mở một nhà hàng.

Có lẽ còn rất nhiều chuyện mà anh không biết.

Bành Oánh giống một kho báu, đợi anh khám phá.

Anh không vội, thật lòng không vội, họ còn có thời gian cả một đời.

Bành Oánh ấp úng: “Nhưng anh vẫn đọc rồi phải không?”

Tần Dạng ôm cô, khom lưng, cúi đầu nhìn cô: “Phải.”

“Anh thấy được gì rồi...”

Cô run giọng hỏi, lòng rất tủi thân.

“Thấy em từ chức, chọn làm đầu bếp, thấy em nói em muốn làm cô gái anh thích.” Anh thấp giọng nói, mắt ẩm ướt.

Mẹ nó, một gã già đầu như anh sắp bị cô làm cảm động rơi nước mắt rồi.

Tình ái là gì, trước kia anh không biết, cũng chê bai Lục Thời Miển và Từ Khiên, hiện tại anh đã hiểu, mẹ nó, thật sự xót phát sướng.

Vừa đau xót vừa sung sướng.

Bành Oánh xấu hổ giậm chân, nhưng vẫn thấy không đủ, cô bèn lại gần căn lên vai anh một cái.

Tần Dạng mặc cho cô cắn, không một cái nhăn mày, dịu giọng dỗ: “Vợ ơi, anh xin lỗi...”

Anh thoáng ngừng.

“Anh rất vui, vui đến nỗi không biết nên làm sao nữa.”

“Thì ra em thích anh như vậy...”

Bành Oánh giậm chân: “Còn nói!”

Tần Dạng toét miệng cười, cúi đầu nhìn cô: “Được, anh không cười nữa. Em đừng ngại, có thể anh thích em hơi muộn, nhưng không anh hưởng đến tình cảm sâu cạn. Anh... anh yêu em, Bành Oánh.”

Bành Oánh ngây người.

Ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh.

Tần Dạng nghĩ, lời yêu thật khó nói ra, nhưng anh vẫn lặp lại lần nữa: “Anh yêu em.”

Đã nói một lần, lần thứ hai không còn là vấn đề.

Anh lại lặp lại hai lần, ba lần, bốn lần...

Lần thứ mười, Bành Oánh ngượng chín mặt đấm ngực anh: “Đừng nói nữa, Tần Dạng...”

Em biết.

Em biết anh yêu em.

Em cũng yêu anh, Tần Dạng.

Tần Dạng cúi đầu hôn cô, hôn sâu sắc, Bành Oánh bị anh hôn đến nổi thở không ra hơi, áo quần nửa khép nửa hở, rồi đột nhiên trời đất quay cuồng, toàn thân lọt thỏm giữa tấm giường mềm mại, người đàn ông đè cơ thể nặng nề lên cô.

“Được không? Một lần thôi?”

“...”

Cô không nói, Tần Dạng bèn coi như cô ngầm đồng ý.

Anh vui vẻ cười khẽ, đứng dậy cởi quần áo của mình.

“Tắt... tắt đèn...”

“Được.”

Lại là một đêm kiều diễm.

Kết thúc, Tần Dạng ôm cô vào nhà tắm, Bành Oánh xấu hổ đòi tự tắm, Tần Dạng hết cách đành để cô tự làm, bản thân thì ra ngoài.

Hai người tắm chung tốt biết bao, lại còn tiết kiệm điện nước.

Lần sau, lần sau nhất định khiến Bành Oánh đồng ý tắm cùng anh.

Mười phút sau, hai người nằm trên giường, Tần Dạng mặt dày mày dạn đòi đọc nhật ký của cô, Bành Oánh bình thường dịu dàng mềm yếu giờ nói thế nào cũng không đồng ý: “Không được là không được, Tần Dạng... anh đừng làm khó em...”

Bị anh đọc một trang đã xấu hổ lắm rồi, đọc toàn bộ...

Không thể nào.

Tần Dạng giỏi chơi xấu nhất, anh tiếp tục kì kèo: “Không được thật sao? Anh thật sự rất muốn đọc.”

Bành Oánh: “... Không được.”

Tần Dạng: “Ba trang?”

Bành Oánh: “... Không được.”

Tần Dạng: “Hai trang?”

Bành Oánh: “... Không được...”

Tần Dạng: “Một trang, chắc là được chứ.”

Bành Oánh: “...”

Rốt cuộc không dai bằng anh, Bành Oánh đỏ mặt đồng ý.

Tần Dạng vui vẻ không thôi, lòng xấu xa nghĩ, sau này mỗi tối kì kèo một lần, mỗi tối đọc một trang, tương lai dài như thế, một ngày nào đó anh nhất định sẽ đọc xong, không, có lẽ không xong được, bởi vì cô sẽ viết thêm.

Không sao, cuộc sống như vậy mới thú vị!

...

Sáng ngày hôm sau, Bành Oánh đến nhà hàng, các nhân viên đều cười nhìn cô.

“Bà chủ ơi, tân hôn có cảm giác thế nào vậy?”

“Bà chủ này, sắc mặt hồng hào ghê.”

“Bà chủ à, mặt mày tươi tỉnh quá, thân thể ông chủ... tốt như vậy, thể lực chắc chắn không tồi ha!”

“Nói thừa, ông chủ có cơ bụng đấy!”

Bành Oánh đỏ mặt không thôi, nhân viên của cô rất đáng yêu, nhưng cũng không có chừng mực gì, Tần Dạng đúng thật có cơ bụng... sáu múi, hơn nữa còn có cả đường nhân ngư, “Sao mọi người biết?”

“Đoán đó, ha ha...”

“Xem ra là có thật rồi!”

Bành Oánh: “...”

Bị lừa rồi.

Bành Oánh nhăn nhó: “Mau làm việc đi, không thì trừ lương.”

“Aaa!”

“Đi ngay!”

Bành Oánh nhìn mọi người hốt hoảng giải tán, gắng sức làm việc, mím môi cười. Tầm này năm ngoái làm ăn ảm đạm, nhân viên của cô cũng buồn theo, hằng ngày không làm lụng gì, cô thật sự rất lo nhà hàng sẽ phải đóng cửa.

May thay, mọi thứ đã qua.

Bạn bè của cô, bố mẹ cô đều giúp sức tuyên truyền.

Weibo Đinh Mật có rất nhiều fans, Đỗ Minh Vy cũng không ít, họ đều quảng cáo trên weibo giúp cô.

Hiện tại nhà hàng làm ăn rất tốt.

Tối, Tần Dạng đến đón cô.

Bành Oánh trông thấy trăm hoa đua nở ven đường, thoáng khựng lại.

Tần Dạng hỏi: “Thích hoa à? Lát tặng em nhé.”

Bành Oánh ngẩng đầu cười: “Được đó, em chỉ cần một đóa thôi.”

“Một đóa?”

“Vâng.”

Phía trước có cửa hàng hoa, Tần Dạng mua một bó hoa hồng, rút ra một cành đưa cho cô, còn lại nhét vào lòng cô.

Một đóa hay một bó cũng đều là của cô.

Bành Oánh ngẩn ngơ cúi đầu.

Hoa hồng rục rở, lặng lẽ nở rộ.

Giống tình yêu thâm mười năm của cô.

Cuối cùng cũng đơm hoa kết quả.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 102: Ngoại Truyện Hồi Ước Thời Mật Từ Đổ (1)

Hồi năm nhất đại học.

Đinh Mật nắm chặt hai chiếc thẻ trong tay, một tấm là Chu Thanh và Tiết Chấn đưa cô, bên trong có mười vạn, một tấm là học bổng của Lục Thời Miển, hai vạn.

Cô chưa hề động đến hai tấm thẻ này, mấy nghìn tệ những năm trước tiết kiệm được đủ cho cô nộp học phí một năm, cộng thêm số tiền đi làm thêm hồi nghỉ hè, cô vẫn còn phí sinh hoạt hai tháng, khi Lục Thời Miển đến thăm cô vào dịp nghỉ Quốc khánh, cô đã rơi vào trạng thái trầm uất.

Ở đại học H, ngoài Hàn Tiêu, còn có mấy người khác đến từ Nhất Trung Giang Châu, họp hội đồng hương có mời cô mấy lần, cô đều không đi.

Lục Thời Miển đến thành phố C kiểm tra tình hình của cô, cô biết tình hình của mình rất tệ, ngày qua ngày nhạt nhẽo vô vị, không hôm nào có tinh thần, làm chuyện gì cũng thấy buồn tẻ, đêm đêm mất ngủ...

Bảy ngày nghỉ, Lục Thời Miển không chỉ gặp bạn bè của cô, cậu còn đưa cô đi tham gia họp đồng hương.

Ban đầu Hàn Tiêu gọi điện cho cô, cô đang tắm ở khách sạn, Lục Thời Miển nhìn một hồi, loáng thoáng thấy cái tên này hơi quen, không thể trách

cậu, chỉ bởi trí nhớ quá tốt, bức thư tình năm ấy, cậu chỉ quét mắt nhìn một cái, nhưng vẫn nhớ rõ.

Điện thoại đổ chuông đến lần thứ ba, Đinh Mật ló đầu ra khỏi nhà tắm, mặt ửng hồng vì hơi nước: “Lục Thời Miễn, điện thoại em đang kêu phải không?”

Lục Thời Miễn tựa vào ghế, ngẩng đầu nhìn, rất muốn vò mái tóc ướt rượt của cô: “Ừm.”

Điện thoại lại đổ chuông.

“Ai vậy?”

“Hàn Tiêu.”

“...”

Đinh Mật ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn nói: “Anh nghe máy giúp em đi.”

Sau khi cô từ chối tham gia họp đồng hương lần trước, Hàn Tiêu đã rất lâu không liên lạc với cô, có lẽ bây giờ có việc gấp gì chăng?

Lục Thời Miễn nhìn cô, nghiêng người cầm điện thoại của cô ở trên bàn lên.

Hồi ấy điện thoại của cô vẫn là kiểu nắp gập, Lục Thời Miễn mở ra, ấn nút nghe máy, trầm giọng: “Xin chào, Đinh Mật hiện không tiện nghe máy, cậu gọi lại sau nhé.”

Đinh Mật đỏ mặt: “...”

Cái gì mà cô hiện không tiện nghe máy!

Hàn Tiêu ở đầu bên kia: “...”

Người... người... người đàn ông này là ai???

Giọng hình như hơi giống... Lục Thời Miễn?

Đúng rồi, nghỉ Quốc khánh, chắc Lục Thời Miễn đến thăm Đình Mật, một câu “không tiện nghe điện thoại” thật sự có thể khiến người ta tưởng tượng ra rất nhiều thứ, Hàn Tiêu xấu hổ: “Ồ, được...”

Lục Thời Miễn: “Tạm biệt.”

“A... khoan đã...”

Hàn Tiêu đột nhiên gọi to.

Lục Thời Miễn thoáng nhú mày, liếc cô gái nhỏ đang bám vào cửa đã lộ ra đầu vai gầy gò trắng trẻo, có chút tự giác nào không vậy? Hay là lại định dụ dỗ cậu?

Đầu máy bên kia, Hàn Tiêu ngượng ngùng nói: “Cậu là Lục Thời Miễn phải không? Ủm... tớ muốn rủ Đình Mật cùng tham gia họp đồng hương, nếu cậu cũng ở Giang Châu, cậu có thể cùng đến không? Có mấy người chắc cậu cũng quen, đều là học sinh cũ của Nhất Trung Giang Châu chúng ta.”

“Họp đồng hương?”

“Ủm.”

“Được, địa điểm ở đâu?”

Đình Mật nghe vậy vội rút đầu vào, tựa cửa mím môi, rồi lại thở dài.

“Cảm ơn, đến lúc đó tôi và Đình Mật sẽ đến.”

Đình Mật cúi đầu nhìn chăm chăm ngón chân mình, lòng nghĩ, hồng bết.

Bản thân lúc này quả là hồng bết.

Tắm rửa xong, cô mặc quần áo ngủ đi ra, Lục Thời Miễn nắm tay cô, kéo cô ngồi lên đùi mình. Đình Mật ngồi trên chân cậu, dáng vẻ ngoan ngoãn nhận sai. Lục Thời Miễn lấy khăn trên tay cô, lau tóc cho cô, động tác không quá dịu dàng: “Tối mai đi tham gia họp đồng hương nhé?”

Đình Mật không dám từ chối, sợ cậu lo lắng, ngoan ngoãn đáp: “Vâng.”

Lục Thời Miễn liếm mép, không nói gì nữa, để cô đi cầm máy sấy tóc đến.

Đình Mật lại vào phòng tắm lấy máy sấy tóc ra, cúi đầu trước mặt cậu, để cậu sấy tóc cho cô.

Một lát sau, Lục Thời Miễn bỏ máy sấy tóc xuống, đi tắm.

Tắm xong, cậu mặc quần áo thể thao, vén chăn lên, ôm Đình Mật từ phía sau.

Đình Mật quay người lại, ngược mắt nhìn cậu.

Lục Thời Miễn cúi đầu cảnh cáo: “Đình Tiểu Mật, không được nghịch.”

Mấy tối nay, Đình Mật cứ quấy rối, hai người ngủ chung một giường, dẫu cậu có giỏi không chế thể nào, cấm dục cỡ nào, cũng có lúc khó lòng kiềm chế. Đình Mật bĩu môi: “Biết rồi...”

Lục Thời Miễn nhếch mép, cúi đầu hôn cô.

Cậu không dám hôn quá lâu, kết thúc liền ấn đầu cô vào lồng ngực: “Ngủ đi.”

“Ừa...”

Đình Mật bị cậu ôm chặt cứng, không dám lỡ mãng.

Một lát sau...

“Lục Thời Miễn, thế này em không ngủ được.”

Cậu ôm quá chặt, thân thể lại vừa nóng vừa cứng, hệt như một cái lò.

Lục Thời Miễn mím chặt môi, lùi về sau một chút, buông cô ra. Đình Mật vội điều chỉnh tư thế, len lén ngẩng đầu nhìn cậu, phát hiện cậu đang nhìn mình chăm chăm, “Nhìn gì?”

Giọng khô khốc.

Đình Mật: “...Cần em rót cho anh cốc nước không?”

Nước có đá.

Lục Thời Miễn cười lạnh, nằm ngửa ra, duỗi ngang chân dài tay dài: “Đi đi, thêm mấy viên đá.”

“Đã rồi!”

Đình Mật nhanh chóng bò xuống giường, rót một cốc nước, sau đó mở tủ lạnh lấy thêm mấy viên đá bỏ vào cốc.

Không biết Lục Thời Miễn đứng sau lưng cô từ bao giờ, cậu nhận cốc nước, ngẩng đầu uống cạn, vỗ đầu cô: “Đi ngủ.”

Dứt lời, quay gót đi vào phòng tắm.

Đinh Mật hơi buồn ngủ, thời gian qua cô mất ngủ trầm trọng, giấc ngủ vẫn luôn không tốt, nhưng sau khi Lục Thời Miễn đến, cô ngủ ngon kỳ lạ, nhắm mắt chẳng bao lâu đã thiếp đi, ngay cả Lục Thời Miễn quay lại lúc nào cũng không biết.

Lục Thời Miễn ở trong phòng tắm tự giải quyết xong, đi ra phát hiện cô đã nghiêng người ôm chầm ngủ ngon lành.

Cậu rón rén nằm xuống bên cạnh cô, ôm cô vào lòng.

“Đinh Tiểu Mật.”

“...”

“Ngủ rồi?”

“...”

Ngủ sâu thật, cậu cong khoe môi, hôn lên tóc cô.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 103: Ngoại Truyện Hồi Ước Thời Mật Từ Đổ (2)

Tối ngày 6 tháng 10, Lục Thời Miễn và Đinh Mật cùng đi tham gia họp đồng hương.

Địa điểm tổ chức là một quán lẩu ở trung tâm thành phố, có mười mấy người, hai người thân thiết một nồi lẩu nhỏ, còn lại mỗi người một nồi, tập trung lại, vừa hay ngồi kín một bàn tròn.

Đinh Mật và Lục Thời Miễn vẫn chưa đến, nhưng Hàn Tiêu và những người khác biết họ sẽ đến, vậy nên cố ý để lại hai vị trí trống cạnh nhau, chung một nồi lẩu.

Quán lẩu không có phòng bao riêng, hơn nữa đều là sinh viên, ăn một bữa cũng không định bao riêng gì.

Lục Thời Miễn và Đinh Mật đi vào quán, thấy một nhóm sinh viên đang chuyện trò vui vẻ, ồn ào sôi nổi.

Đinh Mật thoáng mím môi, nếu lúc này cô đang ở Bắc Kinh... hoặc hiện tại cô và Lục Thời Miễn có thể giống như những cặp đôi khác, mời bạn cùng phòng của nhau ăn uống, thi thoảng tụ tập, cùng nhau vui chơi náo nhiệt.

Hắn là sẽ rất hạnh phúc và vui vẻ.

Thấy sắc mặt cô hoảng hốt, Lục Thời Miễn biết ngay cô lại nghĩ đến những chuyện không hay, cậu miết tay cô: “Đi thôi.”

Cậu nắm tay cô đi vào.

Buổi họp đồng hương này có cả sinh viên từ năm nhất đến năm cuối, rất nhiều người quen biết họ, cho dù không quen thì cũng đã từng nghe nói đến.

“Cặp đôi xuất sắc đến rồi.”

“Lục Thời Miễn, Đinh Mật, bên này.”

Đinh Mật ngẩn ra, cặp đôi xuất sắc?

À đúng, sau khi công bố thành tích thi đại học, trong trường có người đồn họ là cặp đôi xuất sắc, lớp 12(1) sản sinh ra ba đôi xuất sắc, lớp trưởng và lớp phó, trạng nguyên khoa học tự nhiên và bạn cùng bàn Đinh Mật, ngoài ra còn có một chú hắc mã thi đại học Từ Khiên và bạn gái cậu đã đi du học.

Ngày ấy, du học luôn khiến mọi người thấy tốt hơn học ở trong nước, trở về là rạng danh, thường các gia đình có năng lực đều sẽ nghĩ mọi cách để con cái mình được ra nước ngoài, Đỗ Minh Vy hiển nhiên được liệt vào đối tượng nhiều người ngưỡng mộ.

Nhưng rất nhiều người cũng ngờ vực, tại sao Lục Thời Miễn không ra nước ngoài?

Nhà cậu giàu lắm mà.

Vườn trường bàn tán đông đảo, họ lén lút thảo luận rất nhiều lần.

Còn Đinh Mật...

Đáng tiếc.

Đình Mật đột nhiên lại nhớ đến những năm tháng lớp 12 ngổn như địa ngục, tất cả mọi nỗ lực đều thành nước chảy về đông, đáy lòng vừa khó chịu vừa ảm ức.

Lục Thời Miễn xoa đầu cô, kéo ghế ra, ấn vai cô, hai người cùng nhau ngồi xuống. Nhìn mọi người, cậu thoải mái tiếp nhận những lời tán dương: “Cảm ơn.”

Đàn anh năm tư đứng ra tổ chức hoạt động đưa thực đơn cho Lục Thời Miễn, cười nói: “Anh cũng học ở Nhất Trung, nghe danh cậu lâu rồi, hôm nay lần đầu gặp mặt, chẳng trách nhóm nữ sinh cứ nhắc đến cậu là mắt lại phát sáng, thì ra đẹp trai thế này, đến anh đây còn động lòng.”

Mọi người: “...”

Đàn anh, anh biết anh đang nói gì không đấy?

Lục Thời Miễn nhú mày, không nói gì, Đình Mật nóng đầu, nói: “Anh ấy có bạn gái rồi.”

“Đàn anh, thì ra anh thích đàn ông hả...”

Có người cảm thán, mọi người cười ầm ĩ.

Đàn anh nọ ho khò khò, mặt cứng đờ, nói: “Đừng hiểu lầm! Anh đây thẳng băng nhé! Anh ví von vậy thôi, có hiểu không hả?”

Hàn Tiêu vui vẻ: “Anh đừng mơ nữa, Lục Thời Miễn còn thẳng hơn anh nhiều, người ta và Đình Mật tốt đẹp lắm đấy.”

“Chuẩn luôn, người ta là cặp đôi xuất sắc, trai tài gái sắc, anh chen chân được chắc?”

“Đúng thế.”

Mặt Đình Mật ửng đỏ, ngay cả một thanh niên trai tráng như đàn anh cũng phát ngượng vì bị trêu đùa, lại nhìn sang Lục Thời Miễn, sắc mặt cậu vẫn thản nhiên, hỏi Đình Mật: “Em muốn ăn gì?”

Đình Mật: “Em muốn ăn rau chân vịt với khoai tây.”

Lục Thời Miễn: “Đồ mặn?”

Đình Mật: “Họ gọi hết rồi.”

Lục Thời Miễn: “Ừ.”

Cậu lại chọn thêm mấy món Đình Mật thích, gọi phục vụ đến.

Hàn Tiêu nhìn Đình Mật và Lục Thời Miễn trao đổi thân mật, xem ra tình cảm hai người rất tốt, ngẫm lại bản thân trước kia còn viết thư tình cho Lục Thời Miễn, cô bất giác đỏ mặt.

Thật là... mất hết mặt mũi!

Người ta đang là một đôi, cô lại định đào góc tường!

“Anh Miễn, ngày mai cậu phải về Bắc Kinh rồi à?”

Có nam sinh cùng khóa hỏi.

Lục Thời Miễn: “Ừm.”

“Thanh Hoa cừ lắm phải không?”

“Cũng được.”

“Nghe nói khoa Máy tính tốt nghiệp xong rất dễ tìm việc, có thật không vậy?”

“Ngành nào cũng có nhân tài kiệt xuất, khoa Máy tính đúng là khá hấp dẫn.”

“Hồi hận hồi đó không chọn khoa Máy tính ghê...”

...

Đình Mật rất thích ăn lẩu, cảm cú ăn đến nổi mặt mũi đỏ bừng, Lục Thời Miễn cúi đầu nhìn cô, thấy cô đã ăn rất nhiều: “Ăn nữa không?”

Cô lắc đầu: “Em sắp no rồi.”

Bữa này ăn uống rất vui vẻ, ăn xong, Lục Thời Miễn định đi thanh toán, song đàn anh vội kéo cậu lại: “Không cần, không cần, chúng ta chia đều.”

Lục Thời Miễn gật đầu: “Được, đây là của em với Đình Mật.”

Cậu đưa 200 đồng cho đàn anh, đàn anh mỉm cười, nhận lấy.

Có người đề nghị đi hát, Lục Thời Miễn không ý kiến gì, Đình Mật thấy cậu đã thay đổi, trước kia cậu không có hứng thú với ăn uống và chơi bời lắm, song hồi cấp ba, mấy người họ đề nghị chơi gì, cậu đều tham gia.

Nhưng hồi đó là vì cậu chơi thân với Từ Khiên và Tần Dạng, hơn nữa còn có cô và Đỗ Minh Vy, mấy người tụ tập thành nhóm nhỏ.

Buổi họp đồng hương hôm nay, mọi người đều không mấy thân quen, có vài người Lục Thời Miễn với Đình Mật mới gặp lần đầu tiên, nếu là bình thường, Lục Thời Miễn chắc chắn sẽ không tham gia. Đình Mật biết, Lục Thời Miễn làm tất cả những việc này đều là vì cô.

Lòng cô khó chịu, áy náy.

Đinh Mật âm thầm hạ quyết tâm, không thể tiếp tục sa sút như thế này nữa.

Trưa ngày hôm sau, Lục Thời Miễn ăn trưa với Đinh Mật xong thì phải sắp sửa ra sân bay.

Hiện tại Đinh Mật cực kỳ ỷ lại vào Lục Thời Miễn, từ hôm qua đến nay, cô vẫn luôn sợ cậu sẽ phải đi, càng quyến luyến khó rời.

Lục Thời Miễn không cho cô đi tiễn, Đinh Mật ngồi trên giường trong phòng khách sạn, nhìn cậu thu dọn hành lý, mắt đỏ hoe. Trước kia cô không hề thích khóc, hiện tại vừa yếu đuối vừa mít ướt, Lục Thời Miễn ngẩng đầu liền trông thấy cô đang cắn chặt răng, nước mắt rơi lã chã.

Cậu mím chặt môi, vừa mới đứng dậy, cô đã lao vào lòng cậu, ôm chặt cậu: “Hu hu, Lục Thời Miễn, em không muốn anh đi.”

Lục Thời Miễn đau lòng không biết làm sau, từ sau khi xảy ra chuyện thi đại học, hề thấy cô khóc, cậu lại không biết nên làm thế nào với cô.

Cậu nâng tay xoa đầu cô, nhẹ giọng dỗ: “Tháng sau có thời gian cuối tuần anh lại đến thăm em, được không?”

Đinh Mật nghẹn ngào lắc đầu.

Quá phiền hà, xa xôi cách trở, hơn nửa tổ quốc, cậu cứ bay qua bay lại cũng không hay.

Cô chỉ muốn nói với cậu: “Em... em sẽ sống thật tốt, ăn uống no đủ, học hành chăm chỉ, ngủ nghỉ đúng giờ, cũng sẽ quen thêm nhiều bạn bè... không để anh lo lắng. Em... em sẽ cố gắng.”

Cô gái trong lòng vừa thút thít vừa nói, tim Lục Thời Miễn thắt chặt lại, khàn giọng: “Ngoan.”

Lục Thời Miễn nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn cô.

Cũng như mọi đôi tình nhân yêu xa khác, lưu luyến không nỡ tách rời, tâm tình bọn họ đều giống nhau.

Đinh Mật nhắm mắt.

Cô có thể vì cậu mà dừng cảm thêm một lần.

Không, hai lần, ba lần...

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 104: Ngoại Truyện Hồi Ước Thời Mật Từ Đổ (3)

Lục Thời Miễn về lại Bắc Kinh.

Phòng ký túc của cậu có bốn người, cậu và Từ Khiên vừa hay ở chung một phòng, hai người còn lại đều đến từ nơi khác, ngoại trừ cậu đến thành phố C, ba người kia đều không về nhà.

Trương Vy vừa thấy cậu đã cao giọng: “Hây, anh Miễn về rồi à?”

Lục Thời Miễn đặt vali cạnh bàn, ừ đáp tiếng.

“Thế nào? Kịch liệt với bạn gái lắm nhỉ? Yêu xa cơ mà...” Trương Vy cười hì hì hỏi, cậu ta rất tò mò, Lục Thời Miễn vừa vào học đã được rất nhiều người theo đuổi, nhưng cậu chưa gì đã thông báo mình có bạn gái rồi.

Biết bao trái tim thiếu nữ khắp trường tan vỡ.

Một bạn cùng phòng khác – Ngụy Tông cũng cười: “Bỉ ối quá đấy mày.”

Trương Vy: “Đậu, lúc Lục Thời Miễn không ở đây, mày đã nói những gì?”

Lục Thời Miễn cười nhạt, mặc kệ họ, nhìn quanh: “Từ Khiên đâu?”

“À, giáo sư tìm cậu ta rồi.”

“Này, anh Miễn, cho bọn này xem ảnh bạn gái đi?”

“Đúng đấy.”

Bọn họ tò mò muốn chết, bạn gái của tài tử khoa Máy tính rốt cuộc trông thế nào? Xinh đẹp hơn hoa khôi khoa họ không? Hoặc là so với hoa khôi trường? Hỏi Từ Khiên thì cậu nói: “Có hai má lúm, cười ngọt như đường.”

Không có lấy một tấm ảnh.

Lục Thời Miễn liếc họ một cái, trong máy cậu có ảnh của Đinh Mật, đều do Đỗ Minh Vy dùng máy ảnh để chụp, nhưng cậu không quen chia sẻ những thứ này với người khác, chỉ khi bản thân nhớ cô thì mở ra ngắm.

Hồi ấy chất lượng camera điện thoại không cao, điện thoại cậu cũng có mười mấy tấm ảnh của Đinh Mật.

Lục Thời Miễn thông thả sắp xếp đồ đạc: “Chẳng phải bạn gái của mấy cậu, xem gì mà xem.”

“Má...”

“Giấu kỹ vài.”

Sau này lại có nữ sinh gọi điện đến ký túc xá, hoặc là nhờ Trương Vy và Ngụy Tông làm cầu nối, hai người đều nói thẳng: “Anh Miễn bọn tôi có bạn gái rồi, cực kỳ bền chặt, không lung lay nổi đâu.”

“Từ Khiên? Từ Khiên cũng có bạn gái rồi, đang ở Mỹ đấy, vừa cao vừa xinh, có ngu mới chia tay!”

...

Cuộc sống của Đinh Mật lại quay về quỹ đạo bình lặng, bác sỹ tâm lý Lục Thời Miễn mời cho cô gần như ngày nào cũng liên lạc với cô, Đinh Mật cũng cực kỳ phối hợp điều trị.

Cuối tháng 10, Đinh Mật đang chuẩn bị tìm việc làm thêm, bạn cùng phòng Lưu Tiêu hỏi cô: “Đinh Mật, em học lớp 11, học Anh kém tệ, đang muốn tìm gia sư, trả lương đúng hạn, cậu có đồng ý giúp không? Cách trường mình gần lắm.”

Tiền lương không tồi, tốt hơn công việc làm thêm cô tìm ở bên ngoài rất nhiều, Đinh Mật đồng ý không chút do dự, như vậy, cô đã có tiền sinh hoạt cơ bản cho mỗi tháng.

Đinh Mật cố gắng điều chỉnh tâm trạng, cuộc sống sinh viên của cô dần trở về quỹ đạo đúng đắn.

Nghỉ đông.

Đinh Mật vẫn ngồi tàu hỏa quay về.

Lục Thời Miễn nghỉ muộn hơn cô, cô kéo vali, tự bắt xe về Tỉnh Hải Thành.

Nơi này không có ai ở một thời gian dài, nhưng Lục Thời Miễn đã cho người quét dọn trước, không hề có bụi bặm tích tụ, cô bỏ va li xuống, nằm liệt trên sofa, nhắn tin cho Lục Thời Miễn, báo với cậu là cô đã về đến nhà.

Lục Thời Miễn trả lời.

[Nghỉ ngơi cẩn thận, nhớ ăn cơm đúng giờ, anh vẫn đang học.]

Đinh Mật không nhịn được bật cười, nhớ có một lần, hai người nhắn tin với nhau trong giờ học, Lục Thời Miễn bị giáo sư gọi đứng dậy trả lời câu hỏi, Từ Khiên kể chuyện này cho cô.

[Vâng.]

Đinh Mật đi tắm rửa, ngủ khoảng nửa tiếng, tỉnh dậy đã là sáu giờ, cô gọi điện cho Đỗ Minh Vy, nước ngoài được nghỉ đông sớm hơn trong nước,

Đỗ Minh Vy đã về nước, hai người hẹn nhau cùng đi ăn uống dạo phố.

Xa cách lâu ngày, cả hai vừa gặp đã ôm chầm lấy nhau.

Đỗ Minh Vy lại xinh hơn, cao một mét bảy, dáng người thon thả, để tóc dài uốn xoắn và nhuộm màu hạt dẻ đang rất hot hồi bấy giờ, đã thể da cô còn trắng, trông cực kỳ xinh đẹp. Đinh Mật chỉ mái tóc mới dài đến ngang vai của mình: “Bao giờ tóc tao mới dài được như mày nhỉ, tao cũng muốn làm xoắn.”

Sau kỳ nghỉ Quốc khánh, Đinh Mật bắt đầu nuôi tóc dài, hiện tại đã dài được kha khá.

Đỗ Minh Vy cười xoa đầu cô: “Đưa mày đi sửa đuôi tóc nhé?”

Đinh Mật cũng định vậy: “Ừ.”

Hai người không nhắc đến chuyện thi đại học, Đỗ Minh Vy thấy cô cũng ổn, lòng yên tâm, càng không nhắc lại.

Ăn uống no đủ, đi cắt tóc, dạo phố, mua quần áo mới.

“Mày đến Bắc Kinh chưa?” Đinh Mật hỏi.

“Chưa...” Đỗ Minh Vy cười, “Từ Khiên cứ bảo tao qua đó, nhưng bố mẹ tao hỏi tao đến Bắc Kinh làm gì, tao lại không trả lời được...”

“Mấy ngày nữa họ về rồi, đến lúc đó bọn mình cùng nhau ra sân bay đón.”

Đinh Mật khắp khởi mừng vui.

Đã hơn hai tháng cô không gặp Lục Thời Miễn.

Đỗ Minh Vy với Từ Khiên còn lâu hơn, quá nửa năm không gặp, ngẫm nghĩ cũng thấy kích động: “Được, tao lái xe.”

Lần này trở về, gia đình Đỗ Minh Vy mua cho cô một chiếc xe, Đỗ Minh Vy tập mấy lần, đã có thể lái ra đường.

Hai ngày sau, Lục Thời Miển và Từ Khiên ngồi chuyến bay mười giờ sáng trở về, hạ cánh lúc mười hai rưỡi, Đinh Mật và Đỗ Minh Vy ra khỏi nhà từ lúc hơn mười rưỡi, bởi vì Đỗ Minh Vy lái chậm, một tiếng đi đường, cô phải chạy mất tiếng rưỡi, không may kẹt xe lại lỡ giờ.

Mười hai giờ chưa, hai người thuận lợi đến được bãi đỗ xe của sân bay, lúc dừng xe, Đỗ Minh Vy vẫn chưa thành thạo kỹ thuật dựng phải chiếc xe bên cạnh, ầm một tiếng, cả hai cô gái đều giật nảy mình, Đinh Mật hoảng sợ: “Tông vào rồi...”

Đỗ Minh Vy cũng hơi sợ, lát nữa để Từ Khiên biết, nhất định sẽ mắng cô.

Cô an ủi Đinh Mật: “Không sao...”

“Xuống xe xem thế nào.”

“Ừm.”

Đuôi xe cô tông vào cửa xe Mercedes-Benz bên cạnh, lồm mồm một mảng.

Đỗ Minh Vy bất đắc dĩ đỗ xe xong, nghĩ cách liên hệ với chủ xe, Lục Thời Miển và Từ Khiên sắp hạ cánh, cô đành cài tờ giấy viết số điện thoại liên lạc vào tay cầm cửa xe.

Hai cô gái nhỏ vội vã chạy vào sân bay.

Lục Thời Miễn và Từ Khiên đều mặc áo khoác đen, dáng người cao ráo, kéo vali đi ra, thiếu niên ngời ngời, lại có thêm chút phong vị đàn ông, cực kỳ thu hút.

Đình Mật thấy có cô gái liếc trộm Lục Thời Miễn, bấu môi, thấy mãi thành quen.

Chàng trai của cô thật là, đi đến đâu thu hút đến đó.

Đỗ Minh Vy hồi hộp kéo tay Đình Mật: “Mật Mật, tao xinh không?”

Đình Mật cười: “Xinh, cả cái sân bay này tao không thấy ai xinh hơn mày hết.”

Cô biết, đôi bên lâu ngày gặp lại, tâm trạng đều như nhau.

Đình Mật chớp mắt, nghiêm túc hỏi: “VẬY tao xinh không?”

Đỗ Minh Vy ôm vai cô: “Vừa xinh xắn vừa dễ thương, cười ngọt như mật, cả cái sân bay này tao không thấy ai cười xinh hơn mày.”

Hai cô gái nhìn nhau, đồng thời phì cười.

Lục Thời Miễn cậy dáng cao, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy Đình Mật và Đỗ Minh Vy, cậu hất cằm chỉ: “Bên kia.”

Từ Khiên vội nhìn sang, quả nhiên trông thấy Đỗ Minh Vy.

Lại... xinh đẹp hơn!

Hồi ấy điện thoại thông minh chưa phổ biến, điện thoại thông thường không thể gọi video, may mà máy tính thì được. Khi có thời gian, Lục Thời Miễn và Đình Mật sẽ gọi video trên máy tính, Từ Khiên và Đỗ Minh Vy yêu xa hai nước, bình thường gọi điện thoại quốc tế rất đắt, vậy nên đa

phần cũng phải dựa vào những cuộc gọi video mới có thể tạm thời giải tỏa nỗi nhớ nhung.

Đinh Mật và Đỗ Minh Vy cũng đã nhìn thấy họ.

Hai người mừng rỡ vỗ tay.

Lục Thời Miễn nhìn mái tóc dài ngang vai của cô, khóe môi cong lên, dừng vẫy nữa, ngốc chết đi được.

Lục Thời Miễn và Từ Khiên bước tới, Đinh Mật cười với họ, nhìn Lục Thời Miễn, lúm đồng tiền như ẩn như hiện: “Anh mệt không?”

“Không.”

Cậu vò tóc cô, ngón tay khớp đốt rõ ràng thuận thế vuốt từ đỉnh đầu xuyên qua từng lọn tóc.

Tóc cô dài hơn không ít.

Bên cạnh...

Đỗ Minh Vy và Từ Khiên nhìn nhau, Đỗ Minh Vy cắn môi mỉm cười, lại quay mặt đi, Từ Khiên thì cười toe toét, hai người đều cười có vẻ ngốc nghếch, đại khái là vì quá lâu không gặp, tuổi trẻ non nớt, ít nhiều có phần lúng túng.

Hai cặp đôi, mỗi bên đều có tâm tình kích động và hưng phấn lẫn lộn của riêng mình, đứng suốt mấy phút.

Đinh Mật kề sát Lục Thời Miễn, cười nhìn hai người bên cạnh, lặng lẽ véo lưng Đỗ Minh Vy.

Nói gì đi chứ.

Từ Khiên cúi đầu, cười khan, bước lên trước một bước, ôm Đỗ Minh Vy vào lòng: “Sao vậy, thấy trai Tây nhiều nên quên cả bạn trai mình rồi à?”

Tim Đỗ Minh Vy đập thành thịch, lập tức nắm tay đấm cậu: “Anh im ngay.”

Nói đoạn, chẳng thể kìm lòng cười rộ lên.

Gặp cậu, cô thật sự rất vui.

Cảm giác vui sướng hân hoan như sắp trào ra khỏi lồng ngực.

Từ Khiên cười, thoáng mím môi, cúi đầu nhìn cô: “Em lái xe đến?”

Cậu vừa dứt lời, điện thoại của Đỗ Minh Vy chợt đổ chuông.

Đỗ Minh Vy nhìn dãy số xa lạ, tim giật đánh thót, xong rồi, chắc là chủ nhân của chiếc xe nọ gọi tới.

Nghe máy, quả nhiên...

Là giọng đàn ông rất dễ nghe: “Xin chào, tôi thấy số điện thoại cô cài ở cửa xe tôi.”

“À, xin lỗi... anh đợi tôi một lát, tôi lập tức qua ngay.”

Đỗ Minh Vy vội đáp, lại nói thêm mấy câu, cúp máy, cô mếu máo: “Lúc này em đỗ xe bị va vào chiếc xe bên cạnh, hiện tại người ta gọi tới... chúng ta qua đó đi.”

Xe cô có bảo hiểm, chiếc xe kia chắc cũng có, nhưng vẫn phải xử lý.

Từ Khiên nhú mào: “Chỗ đỗ xe rộng như thế mà em cũng va vào được? Kỹ thuật như vậy mà còn dám lái xe đến sân bay, em không muốn

sống nữa hả?”

Đỗ Minh Vy tủi thân, lườm cậu: “Chẳng phải em vì đón anh à? Em lái xe rất ổn, đỗ xe không giỏi mà thôi.”

Từ Khiên: “...”

Không đúng, biết bao lâu mới gặp nhau, không thể cãi vã.

Sắc mặt cậu dịu lại, nhìn cô: “Được rồi, tại anh lo lắng quá. Đi thôi, anh qua đó với em.”

Lục Thời Miễn ôm Đinh Mật: “Đi cùng đi.”

Bốn người cùng nhau ra bãi đỗ xe, người đàn ông nọ mặc áo choàng đen, khoảng ba mươi tuổi, trưởng thành anh tuấn, trông thấy mấy thiếu niên trẻ tuổi thì mỉm cười, đều là học sinh à, có điều...

Anh ta nhìn sang chiếc xe bên cạnh, một cô gái mười tám, mười chín tuổi mà lái một chiếc xe bảy, tám mươi vạn, hẳn là con nhà giàu.

Đỗ Minh Vy xấu hổ nhìn anh ta: “Xin lỗi vì đã đâm vào xe của anh.”

Lục Thời Miễn biết xe của người đàn ông này phải hơn hai trăm vạn, cho dù chỉ sây sát một ít, phí sửa chữa cũng không đơn giản, huống chi là hỏng ở cửa xe.

Từ Khiên ôm vai Đỗ Minh Vy, nói: “Chúng tôi chịu trách nhiệm, anh xem nên xử lý thế nào?”

Người đàn ông cười: “Giải quyết cá nhân thôi, sửa xe xong tôi sẽ liên lạc với cô gái này.”

Anh ta nhìn Đỗ Minh Vy, ý cười bên khóe môi không giảm.

Từ Khiên bất giác thấy buồn bực, bỏ ba lô xuống, lấy giấy và bút, viết số của mình ra: “Sửa xe xong anh hãy liên lạc với tôi.”

Người đàn ông nhìn cậu một cái, cười nhạt nhận lấy.

Từ Khiên gật đầu, Đỗ Minh Vy vẫn thấy xấu hổ, lại cười hồi lỗi.

Người đàn ông đáp: “Được.”

Anh ta mỉm cười, mở cửa lên xe rồi đi mất.

Từ Khiên nhìn Đỗ Minh Vy: “Người đi rồi em còn nhìn cái gì? Đưa chìa khóa cho anh.”

Đỗ Minh Vy bĩu môi, đưa chìa khóa cho cậu.

“Lên xe đi.”

Lục Thời Miễn nói: “Tao với Đình Mật bắt xe về.”

Đình Mật vội gật đầu: “Đúng vậy.”

Khó khăn lắm hai người họ mới gặp nhau, cô và cậu không làm bóng đèn nữa.

Đỗ Minh Vy lườm cô: “Mất bao lâu đâu, mau lên xe đi.”

Lục Thời Miễn một tay ôm Đình Mật, một tay kéo vali, quay người đi, chẳng thèm nhìn Đỗ Minh Vy.

Từ Khiên kéo Đỗ Minh Vy lại, cúi đầu cười: “Kệ họ, chúng ta đi thôi.”

Với tính cách của Lục Thời Miễn, đã nói không ngồi thì sẽ không ngồi, huống chi... cậu cũng rất muốn ở riêng với cô, nhớ cô da diết.

Đỗ Minh Vy quay đầu liếc cậu, cắn môi: “Được rồi.”

Hai người lên xe.

Từ Khiên ngồi vào buồng lái, Đỗ Minh Vy ngồi ghế phụ.

Hai người lặng im một hồi, chung quy đã lâu không gặp, vừa như có phần xa lạ, vừa là nhung nhớ khôn nguôi, cảm giác ấy rung động lại tinh tế, tim Đỗ Minh Vy đập dồn dập, giống hệt cảm giác hồi mới ở bên nhau.

Cô gọi cậu: “Này...”

Không nói gì ư?

Hoặc là... làm gì đó?

Lòng cô chợt thoáng mất mát.

Từ Khiên đột nhiên quay đầu nhìn cô, ngay giây sau đó, cậu giữ lấy vai cô, lấn người tới, hôn môi cô.

Tim Đỗ Minh Vy đập như trống dồn, hàng mi run rẩy, khe khẽ dấm lên ngực cậu, đoạn vòng tay ôm cổ cậu. Thế này mới đúng.

Ngàn vạn xa cách mong ngày gặp lại, chỉ có nụ hôn quần quýt mới có thể tạm thời xua tan nỗi nhớ mong.

Từ Khiên hôn cô rất mãnh liệt, dần có phần trúc trắc, Đỗ Minh Vy cũng vậy, thở hổn hển.

Thật lâu sau, hai người mới tách ra, mặt Đỗ Minh Vy đỏ rực, trông rất đẹp.

Từ Khiên vuốt má cô, thấp giọng nói: “Đỗ Minh Vy, anh rất nhớ em.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 105: Ngoại Truyện Song Thập Nhất

Đình Tiểu Mật chuẩn bị đi du lịch với Lục Thời Miễn, vừa hay đúng dịp 11.11, muốn mua cực kỳ nhiều đồ.

Bình thường cô rất thích dính lấy Lục Thời Miễn. Những khi Lục Thời Miễn làm việc ở trong phòng sách, thi thoảng cô sẽ bỏ hoa quả bưng vào, hoặc là vịn cửa ló đầu vào hỏi: “Lục Thời Miễn, em rót cho anh cốc nước nhé?”

Hoặc thêm: “Lục Thời Miễn, anh muốn uống nước hoa quả không?”

Hoặc tiếp: “Chồng ời, anh làm việc đến mấy giờ vậy? Em muốn đi ngủ.”

Hoặc nữa, dụi mắt đứng trước cửa: “Lục Thời Miễn, em đi ngủ trước nhé...”

Mấy hôm nay, cô không đến tìm anh nữa.

Vừa hay mấy hôm nay Lục Thời Miễn khá bận, có khi cầm cốc nước định uống, phát hiện cốc trống không, anh tựa vào ghế, gọi: “Đình Tiểu Mật.”

Đình Tiểu Mật ôm điện thoại chạy đến: “Sao vậy?”

Lục Thời Miễn: “Bố Mã Vân quan trọng hay anh quan trọng?”

Đinh Tiểu Mật tay cầm điện thoại tay bưng cốc nước của anh: “Em đi rót nước cho anh.”

Cô đi dép lê, lon ton chạy đi.

Một lát sau, Đinh Tiểu Mật đặt cốc nước xuống bàn, Lục Thời Miễn kéo cô ngồi lên đùi mình, cúi đầu nhìn xe hàng của cô: “Ở bên anh một lát.”

Đinh Tiểu Mật đẩy anh ra, đứng dậy, nhảy ra ngoài, cười tí mắt nhìn anh: “Tối nay bố Mã Vân tương đối quan trọng! Sắp 12 giờ rồi, em phải đi săn đồ đây! Lát nữa anh đừng gọi em!”

Dứt lời, lẩn nhanh như thỏ.

Lục Thời Miễn: “...”

~~~

(*) Mã Vân là tỷ phú, doanh nhân thương mại điện tử người Trung Quốc. Ông là người sáng lập và chủ tịch điều hành của Tập đoàn Alibaba, một gia đình của các doanh nghiệp dựa trên Internet rất thành công, trong đó có Taobao, Tmall – những trang mua sắm trực tuyến rất lớn của Trung Quốc. (Nguồn: wiki)

(**) Song thập nhất: diễn ra vào 11 tháng 11, còn được gọi là ngày Độc Thân ở Trung Quốc, hiện đã trở thành ngày hội mua sắm trực tuyến lớn nhất thế giới do Alibaba khởi xướng. (Nguồn: wiki)

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 106: Ngoại Truyện Bánh Mì

Giờ ra chơi tiết thứ hai của buổi sáng rất dài, nam sinh ăn khỏe, lại đang tuổi lớn, chẳng mấy chốc đã đói. Lục Thời Miễn thi thoảng sẽ cùng Từ Khiên và Tần Dạng ra căng tin mua đồ ăn.

Từ sau khi ngồi cùng Lục Thời Miễn, Đinh Tiểu Mật hay nhờ cậu mua cho một cái bánh mì.

Căng tin có một loại bánh mì cô rất thích, 3 đồng một cái, nhưng nó khá to, cô ăn ít, mới tiết thứ hai, cô không ăn hết được.

Cô cầm cái bánh thả thính thương lượng: “Lục Thời Miễn, tớ chia cho cậu một nửa nhé?”

Lục Thời Miễn liếc cô: “Có một tí cũng không ăn xong?”

“Ừa!”

“Chia đi.”

Đinh Tiểu Mật lập tức nhón cười chia cho cậu một nửa cái bánh.

Từ đó, mỗi lần Lục Thời Miễn mua bánh cho cô, Đinh Tiểu Mật đều chia cho cậu một nửa, cho đến khi...

“Đinh Tiểu Mật, cậu đổi loại khác được không?” Lục Thời Miễn thực sự không hiểu nổi sao cô lại chung tình với thứ bánh ba đồng này thế, vừa

ngọt vừa ngấy.

Đình Tiểu Mật mù mờ: “Tại sao vậy?”

Lục Thời Miễn: “Vì tở ngấy rồi.”

Đình Tiểu Mật: “...Ồ.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 107: Ngoại Truyện Tổng Hợp Tết Đoan Ngọ

Ngoại trừ biết gói sủi cảo, Đinh Mật còn biết làm bánh ú, đều do trước kia học được từ Chu Thanh.

Lục Thời Miễn ngồi trước bàn ăn, nhìn cô hào hứng trộn gia vị, không nhịn được hỏi: “Đinh Tiểu Mật, trước kia em thường xuyên làm việc nhà à?”

Sao cái gì cũng biết làm vậy? E là trước kia ở ngôi nhà nọ bị bắt nạt rất nhiều?

Lục Thời Miễn bất giác nghĩ đến một đồng cảnh ngược đãi hành hạ, Đinh Tiểu Mật bị sai bảo từ bé, từ lau nhà, dọn bàn đến rửa bát, nấu cơm, giặt quần áo, vân vân...

Cái gì cũng phải làm, vậy nên mới biến thành dáng vẻ hiện tại.

Đinh Tiểu Mật lắc đầu: “Không mà, thi thoảng em giúp mẹ chút việc, thấy nhiều liền biết làm.”

Lục Thời Miễn: “Thật?”

Đinh Tiểu Mật ngẫm nghĩ, lại lắc đầu, Lục Thời Miễn vừa cau mày, Đinh Mật liền cười tít mắt: “Bởi vì em thông minh đó, cái gì cũng biết làm, có phải thấy em giỏi lắm không?”

Lục Thời Miễn: “Ừm, đúng là... làm rất giỏi.”

Đinh Tiểu Mật: “...”

Hồi lâu sau, cô đỏ mặt: “Lục Thời Miễn, em thấy anh vừa giỏi trò lưu manh.”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 108: Ngoại Truyện Tổng Hợp Nhật Ký Của Bành Oánh

Ngày 1 tháng 9 năm 2006, tôi được phân đến lớp 11(1), Chu Phỉ Phỉ kéo tôi ra ngoài hành lang tán gẫu.

Chu Phỉ Phỉ hào hứng nói, lớp tôi có mấy cậu đẹp trai.

Tôi biết người cậu ấy ám chỉ là Lục Thời Miễn, ngoài ra còn có mấy nam sinh ngồi dãy cuối, song tôi không biết tên của họ.

Đi đến cuối hành lang, thầy tổng giám thị đang qua từng lớp kiểm tra đầu tóc của nam sinh, có mấy cậu để tóc quá dài đã bị tóm.

Lục Thời Miễn tựa vào lan can, đang nói chuyện với một nam sinh tóc vàng. Tóc Vàng nói: “Trông đầu tao ngẫu chứ?”

Lục Thời Miễn: “Ai cho mày vào trường đấy?”

Tóc Vàng hỏi: “Bảo vệ mới, sao?”

Lục Thời Miễn: “Chắc mù rồi.”

Tóc Vàng: “... ĐM!”

Tôi không kìm được bật cười. Tóc Vàng quay đầu nhìn sang, tôi vội cúi đầu, xong rồi, không cẩn thận cười thành tiếng, vô duyên quá.

Thầy tổng giám thị: “Cậu tóc vàng kia! Cậu đứng lại cho tôi!”

Tôi ngẩng đầu, thấy Tóc Vàng phanh gấp, khựng lại ở cửa sau. Ồ, thì ra vừa nãy không phải cậu ấy nhìn tôi, tôi yên tâm.

Thầy tổng giám thị xách Tóc Vàng đi: “Cạo trọc hay nhuộm đen? Cho cậu một buổi trưa.”

Tóc Vàng: “Nhuộm đen! Nhuộm đen ạ!”

Tôi lại bật cười. Hai nữ sinh bước từ trong lớp ra, cô gái tóc ngắn và có lúm đồng tiền cười ngọt ngào: “Lục Thời Miễn, sao cậu không nhuộm tóc gì đó cùng Tần Dạng?”

Lục Thời Miễn: “Tớ có gốc đâu.”

Cô gái dáng cao cười to: “Tên Tần Dạng đàn thối kia không biết ngày đầu tiên nhập học sẽ bị kiểm tra hả?”

Ồ, cậu trai Tóc Vàng tên là Tần Dạng à.

Cậu ta đúng là gốc thật.

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 109: Ngoại Truyện Tổng Hợp Thất Tịch

Sáng sớm ngày Thất tịch, Đinh Mật vừa lên weibo đã thấy dòng hotsearch “Món quà Thất tịch tuyệt vời nhất”, Đinh Mật mở ra xem, cái gọi là món quà Thất tịch tuyệt vời nhất chính là một bó hoa hồng lớn được xếp bằng những tờ nhân dân tệ đỏ hồng.

Đinh Mật ôm điện thoại chạy lon ton vào thư phòng: “Lục Thời Miễn, em cho anh xem cái này.”

Lục Thời Miễn ngược mắt, vỗ đùi.

Đinh Mật cười hì hì chạy đến ngồi lên chân anh, chỉ vào bó hoa nhân dân tệ trong điện thoại, ho khê: “Anh xem này, quà Thất tịch nhà người ta đấy.”

Thất tịch là một trong những ngày lễ Đinh Tiểu Mật đã điểm danh là phải trải qua.

Cô nói cô muốn trải qua bảy ngày lễ mỗi năm, vậy nên, một năm, Lục Thời Miễn phải chuẩn bị tặng cô bảy món quà.

Nói thật, với anh, một năm tặng bảy món quà là việc khá đau đầu, anh không muốn đối phó qua loa cho xong chuyện, bởi vì anh thích ngắm nhìn dáng vẻ kinh ngạc mừng rỡ của Đinh Tiểu Mật. Lục Thời Miễn liếc tấm hình dung tặc kia, hừ nhạt: “Em thích thứ quà dung tặc này? Sao không nói sớm, mỗi năm tặng em bảy trăm lần cũng được.”

Đình Tiểu Mật: “...”

Đình Mật không phục: “Cái này dung tục chỗ nào, hồi xưa còn nghèo em hâm mộ lắm đấy.”

Lục Thời Miễn: “Bây giờ thì sao?”

Đình Mật nhìn anh: “Không phải bây giờ em được gả vào nhà giàu rồi ư?”

Lục Thời Miễn phì cười, xoa đầu cô: “Vâng, bà Lục.”

Đình Tiểu Mật cười khoe má lúm: “Nếu anh thực sự không nghĩ ra nên tặng quà gì, anh có thể tặng em cái này, em không làm khó anh đâu.”

Lục Thời Miễn khinh bỉ: “Dung tục như vậy, em dám nhận anh cũng chẳng dám tặng.”

Đình Tiểu Mật bực mình, tay gí vai anh: “Anh dám chê em dung tục!”

Lục Thời Miễn liếc nhìn màn hình điện thoại của cô, có phần bất đắc dĩ: “Em thật sự muốn?”

Đình Tiểu Mật cố ý nói: “Thật.”

“Được rồi.” Lục Thời Miễn vỗ đầu cô, “Đi thay quần áo, chúng ta ra ngoài ăn trưa đã.”

Tối, hai người đi xem phim về.

Đình Tiểu Mật mở cửa nhà, nhìn thấy trên sofa có hai bó hoa, một bó hoa hồng đỏ thật, một bó... hoa nhân dân tệ. Cô sửng sốt, ôm chúng lên nhìn về phía Lục Thời Miễn, có phần không dám tin: “Oa, Lục Thời Miễn, không ngờ anh thật sự dung tục như vậy.”

Lục Thời Miễn: “...”

Anh giận quá hóa cười: “Em nghĩ nhiều rồi, mua một tặng một thôi!”

Đinh Tiểu Mật tròn xoe mắt: “Cửa hàng nào kinh doanh lỗ vốn thế? Em đi mua lấy mấy nghìn bó.”

Lục Thời Miễn lườm cô: “Đinh Tiểu Mật, ngứa da rồi phải không?”

Đinh Tiểu Mật: “...”

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 110: Ngoại Truyện Tổng Hợp Ăn Gì?

Hồi mới có game Ăn gà, Đinh Tiểu Mật và Đỗ Minh Vy chơi được mấy ván bỗng nghiện, nhưng cô không giỏi, Đỗ Minh Vy đôi khi lại bận, không có thời gian dẫn cô chơi.

(*) Ăn gà: Ý chỉ game PUBG. Xuất phát từ câu chúc mừng chiến thắng trong PUBG – “Winner Winner Chicken Dinner!”

Thế là, Đinh Tiểu Mật liền quấn lấy Lục Thời Miễn, trước tiên nịnh bợ một hồi: “Ngày xưa anh thích chơi game thế mà, chơi trò Vương giả rồi giỏi, chơi Ăn gà chắc chắn cũng dễ bõn, anh mau lập nick đưa em chơi cùng đi!”

(**) Vương giả: Trò Wangzhe Rongyao

Lục Thời Miễn đã chơi trò này lúc nó ra bản dùng thử, nhưng anh khá bận, không thường chơi.

Bị Đinh Tiểu Mật mè nheo mấy ngày, anh đành lập nick mới, kèm cô chơi.

Lục Thời Miễn chơi game siêu giỏi, thăng cấp vù vù, anh không thể không thăng cấp, không thể không tài giỏi, bởi vì Đinh Tiểu Mật tối nào cũng phải chơi xong mới chịu đi ngủ =))).

Tối, Đinh Tiểu Mật tắm xong, tóc còn chẳng thềm sấy, cứ thế cầm điện thoại trèo lên giường: “Lục Thời Miễn, đến Ăn gà thôi!”

Lục Thời Miễn liếc cô, cười lạnh kéo cô ra, ấn xuống sofa, ném máy sấy tóc cho cô: “Tự sấy.”

Đinh Tiểu Mật bấu môi, tự sấy khô tóc.

Cô cất máy sấy vào tủ, về phòng tìm Lục Thời Miễn lập team, phòng tắm truyền ra tiếng nước, Lục Thời Miễn đang tắm.

Đinh Tiểu Mật ngồi trên giường, ngoan ngoãn chờ Lục Thời Miễn tắm xong lại chơi với cô.

Một lát sau, phòng tắm mở cửa, Lục Thời Miễn vừa lau tóc vừa đi ra, liếc cô gái mắt mày cong cong nhìn anh chăm chăm, bụng cười lạnh, chơi game thích hơn cả anh hả?

Đinh Tiểu Mật giục anh: “Lục Thời Miễn, nhanh lên, ăn một ván gà rồi chúng ta đi ngủ!”

Lục Thời Miễn đi đến bên giường, tắt đèn, ném khăn đi, vén chăn lên đè cô dưới thân, rũ mắt nhìn cô: “Ăn một ván gà?”

Anh cúi đầu, cắn tai cô: “Ăn gì?”

Đinh Tiểu Mật run rẩy: “Gà...”

Lục Thời Miễn cười trầm thấp: “Đọc ngược lại câu vừa rồi.”

Đinh Tiểu Mật cứng đờ: “...”

Ăn... cái... chim...

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! Lục Thời Miễn lưu manh!!!!!!!

~~~

Câu cuối chơi chữ

Câu ban đầu là: Chi yi ba ji (Ăn gà)

Ngược lại là: Chi ji ba (Ăn chim). Chơi chữ đồng âm. Chim này không phải là con chim nhé mà là cái kia đó =))))))

QUẢ NGỌT NĂM THÁNG

Mạch Ngôn Xuyên
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 111: Hậu Ký Tần Dạng X Bành Oánh

Nhật ký của Bành Oánh.

Ngày 7 tháng 5 năm 2016

Nhật ký của tôi bị Tần Dạng phát hiện rồi, anh nói anh chỉ đọc một trang, tôi tin anh.

Nhưng thật sự xấu hổ quá, đêm qua, trước khi đi ngủ, anh lại kì kèo đòi tôi cho đọc thêm một trang, nếu thật sự như những gì anh nói, trước khi đi ngủ mỗi ngày đọc một trang, vậy... tình yêu thầm được giấu kín suốt những năm tháng thanh xuân của tôi... sẽ dần dần bại lộ dưới ánh sáng.

Bây giờ nghĩ lại, mọi thứ thật khó bề tưởng tượng, không ngờ tôi có thể yêu thầm một người suốt mười năm.

Càng không thể ngờ nổi, tôi đã kết hôn với người ấy.

Anh đã phát hiện ra nhật ký của tôi.

Không sao, anh muốn đọc, vậy cứ để anh đọc.

Tương lai của chúng tôi còn rất dài, tôi sẽ duy trì viết nhật ký mỗi ngày...

Cho đến khi chúng tôi già đi.

Cho đến khi tôi không cầm nổi bút.

Cho đến khi...

Có lúc tôi chợt nghĩ, sau khi tôi và Tần Dạng đều già cả, ai sẽ rời xa ai trước?

Bành Oánh căn đầu bút dẫn đo, vấn đề này khó quá.

Cô sợ nhìn thấy Tần Dạng rời bỏ cô trước.

Càng sợ nhìn thấy Tần Dạng trở thành một ông lão cô độc.

Bành Oánh không muốn băn khoăn vấn đề này, họ mới kết hôn, nên nghĩ đến những chuyện vui vẻ. Cô nhoẻn cười, khép cuốn nhật ký lại, thu dọn đồ đạc đến nhà hàng.

Vốn đã hẹn tối nay cùng nhau về nhà cô ăn cơm, nhưng Tần Dạng có nhiệm vụ đột xuất, anh gọi điện thoại cho Bành Oánh: “Vợ ơi, xin lỗi nhé, tối nay anh không thể về nhà ăn cơm cùng em được, anh có nhiệm vụ đột xuất.”

Bành Oánh vội nói: “Không sao, em nói với bố mẹ một tiếng là được, anh chú ý an toàn nhé.”

Tần Dạng cười: “Ừ.”

Hai người trò chuyện đôi câu, Tần Dạng lên xe, đóng cửa xe, bấy giờ mới cúp máy.

Cảnh sát nhỏ cười anh: “Đội phó bây giờ làm gì cũng phải báo cáo với chị dâu, thật là...”

Vợ quản nghiêm ghê!

Tần Dạng hừ cười: “Khỏi ngưỡng mộ.”

Cảnh sát nhỏ: “Không ngừng mộ, em ghen tị thôi.”

Tần Dạng cười mắng: “Lượn ngay.”

Bọn họ nhận được báo án, có người nhìn thấy tội phạm tình nghi ở gần khu Đông, dẫn người qua đó lại chẳng bắt được gì, kẻ đó chạy rồi.

Mẹ kiếp.

Tần Dạng mắng.

“Giải tán thôi, về đi.”

“Mất công toi.”

“Đội phó, đến chỗ chị dâu mở làm một bữa chứ nhỉ? Khao đăng ký kết hôn!”

Tần Dạng liếc xéo đám nhóc, cười: “Đi thôi.”

Tần Dạng báo với Bành Oánh trước, Bành Oánh vội chọn món cho họ, chắc khoảng tám giờ họ đến nơi. Bành Oánh sắp xếp đâu vào đấy, lúc Tần Dạng dẫn một đoàn đến, món ăn vừa hay được bưng lên.

Cảnh sát nhỏ cà lơ phất phơ tán dương: “Chị dâu đảm đang dã man!”

Bành Oánh mím môi cười, Tần Dạng bước tới xoa đầu cô, nhìn sang: “Đương nhiên, cần cậu nói chắc.”

Bành Oánh thoáng đỏ mặt, đẩy anh: “Anh mau ăn đi, sắp tám giờ rồi.”

Tần Dạng cúi đầu nhìn cô: “Em muốn ăn chút gì không?”

Cô lắc đầu: “Em ăn rồi.”

“Bà chủ ơi, hết cam rồi ạ.”

Nhân viên ở sau quầy rượu gọi.

Bành Oánh quay đầu nhìn lại.

Tần Dạng cười: “VẬY anh ăn đã, em làm việc đi.”

Bành Oánh gật đầu: “Vâng.”

Một lát sau, Bành Oánh bưng rượu trái cây do tự mình ủ ra, bọn họ thường thức xong, khen ầm ĩ: “Chị dâu giỏi giang thật đấy, đội phó của chúng ta quả là có phúc, ngưỡng mộ chết đi được.”

Tần Dạng kiêu ngạo không thôi, nắm tay Bành Oánh dưới gằm bàn, áp lại gần nói khẽ: “VỢ ƠI, em làm anh nở mày nở mặt quá.”

Bành Oánh đỏ mặt: “Anh đừng ồn.”

Bao nhiêu người đang nhìn thế kia, không sợ mọi người nghĩ vị đội phó này chẳng nghiêm chỉnh gì sao?

Mọi người đều đang nhìn họ đăm đăm kìa.

Tần Dạng ngược mắt, nhạt giọng: “Nhìn gì mà nhìn, ăn đi.”

Ăn xong rồi lại uống, hơn chín giờ mới giải tán.

Lúc nhân viên dọn dẹp xong đã là mười giờ.

Bành Oánh bỏ tiền mặt vào túi, cất tiền lẻ và sổ sách vào túi, khóa lại.

Tần Dạng nhìn cô sắp xếp cẩn thận và ngăn nắp, quản lý nhà hàng ngày càng phát triển, lại nhớ đến đoạn nhật ký tối qua, nhà hàng này được mở vì anh, không biết vì sao, hễ nghĩ đến điều này, anh lại thấy máu nóng sục sôi.

Nóng người, quần lại căng.

Bành Oánh nhìn nhân viên: “Mọi người về trước đi, để tôi khóa cửa cho.”

Có Tần Dạng ở đây, một mình cô cũng không sao.

Nhân viên cười, thu dọn đồ đạc rồi ra về.

Bành Oánh vào phòng bếp kiểm tra thiết bị đã tắt hết chưa, lại vào phòng nghỉ kiểm tra xem đã tắt đèn chưa.

Tần Dạng đi theo cô, đột nhiên quay người khóa trái cửa, lại lùi vào phòng. Bành Oánh từ trong đi ra, đang định đóng cửa, ngược lên liền trông thấy Tần Dạng đi đến, ánh mắt có phần... nóng bỏng.

Hình như cô hiểu được ánh mắt này.

Tim Bành Oánh đập thình thịch, anh muốn... làm gì? Nơi đây là nhà hàng!

Tần Dạng mím chặt môi, đứng trước mặt cô, ôm cô, trong chớp mắt, anh cúi đầu hôn cô, vừa hôn vừa đẩy cô vào trong...

“Tần... Tần Dạng... anh làm gì đấy...”

Cô run rẩy.

“Em.”

“...”

Bành Oánh đỏ bừng hết cả mặt mũi, đừng tưởng cô không hiểu mấy lời bậy bạ, thật ra... cô cũng đọc tiểu thuyết tình cảm đấy! Hiểu hết đấy!

Tần Dạng nhớ đến mấy lần hai người bén lửa trước khi kết hôn, tất cả đều ở trong căn phòng nghỉ này, anh đã muốn làm ở nơi này một lần từ lâu,

hiện tại họ kết hôn rồi, cố sao không được?

“Tần Dạng... chúng ta về nhà rồi...” Cô xấu hổ cùng cực, đây là nhà hàng mà, “Đừng ở nơi này...”

Tần Dạng đã luồn tay vào trong áo cô, làm loạn trên cơ thể cô, thờ dốc nói: “Tối nay anh muốn ở đây, thử nhé? Cảm giác nhất định sẽ rất khác, anh đảm bảo.”

Bành Oánh: “...”

Cô hoàn toàn không muốn trải nghiệm cảm giác gì hết...

Cô thấy xấu hổ sắp chết rồi!

Song Tần Dạng bất chấp, anh thấy cô không từ chối quyết liệt, lập tức cởi quần áo.

Chẳng mấy chốc, Bành Oánh bị bế đặt lên chiếc tatami bản thân đã dày công bố trí.

...

Lúc sắp kết thúc, Tần Dạng thấp giọng hỏi cô: “Vợ à, nhà hàng này thật sự được mở vì anh sao?”

Bành Oánh không nói nổi thành lời, cô nhắm chặt mắt, căn môi không lên tiếng.

Cô sợ hể thả lỏng, tiếng rên sẽ bật ra.

Tần Dạng xấu xa véo cằm cô, ngón cái và ngón trỏ dùng sức, tiếng rên mềm mại chợt thoát ra, mặt Bành Oánh đỏ rực, mắt long lanh mờ màng, vội nhắm chặt mắt: “Anh... anh không phải... đã... đọc hết rồi sao...”

Âm thanh vụn vỡ vì sự va chạm của anh...

“Anh thật sự rất vui, vợ à...”

...

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Bành Oánh như tan thành vũng nước.

Anh nói đúng, đổi địa điểm, người đàn ông vừa mới được ăn mặn này đột nhiên đầy hưng phấn.

Cảm giác như sắp chết!

Tần Dạng thỏa mãn ôm cô vừa hôn vừa dỗ: “Nghỉ ngơi một lát rồi chúng ta về nhà.”

“Anh... đáng ghét!”

Cô mềm mại mắng một câu.

Tần Dạng vén mái tóc mượt mồ hôi của cô ra, toét miệng cười: “Ừm, anh đáng ghét.”

Bành Oánh hừ lạnh, mặc kệ anh.

Mười mấy phút sau, hai người thu dọn xong xuôi, một mình Bành Oánh đi đằng trước, thật sự hơi tức giận.

Tần Dạng sờ mũi, cô vẫn e thẹn quá.

Về sau phải thử những chuyện này nhiều hơn, chung quy cũng có liên quan đến hạnh phúc hôn nhân.

Tần Dạng đóng cửa lại, rào bước đuổi tới.

“Em đang mang theo tiền, đi cùng anh mới an toàn, ngoan.”

Bành Oánh bấu môi, ngãng đầu lờm anh một cái.

Tần Dạng nhìn cô cười, nụ cười người đàn ông trước mắt vẫn rạng rỡ như thiếu niên năm nào, nhuộm dịu dàng cả màn đêm.

Bành Oánh thích nhất là nụ cười của anh, mặt ửng đỏ.

Cảm giác của tình đầu, không nhất định phải là thời niên thiếu.

Tình đầu năm hai mươi bảy tuổi, không sớm cũng không muộn, chỉ cần là người.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Tiết Tử](#)

[Chương 2: Ký Ưc Như Mật Ngọt - ❖ Tóc Rối Tung Kìa.”](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4: “Thế Thì Để Ma Tiễn Cậu Về Nhà Đi.”](#)

[Chương 5: “Cậu Mà Còn Bấm Tớ Thì Đừng Xem Phim Nữa, Ra Ngoài Làm Bài Tập Đi.”](#)

[Chương 6: “Tao Thích Anh Lục”](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16: “Đình Mật, Cậu Nhanh Lên.”](#)

[Chương 17: “Có Tớ Đây, Ai Dám Bắt Chẹt Cậu?”](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25: “Như Vậy Đã Hài Lòng Chưa?”](#)

[Chương 26: “Hay Là Tớ Mua Cho Cậu Cái Khẩu Trang?”](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28: Kết Thúc Kỳ Thi Đại Học](#)

[Chương 29: “Nếu Như Thật Sự Có Ngày Ấy, Vậy Thì Nhất Định Là Tớ Đã Lạc Đường.”](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32: May Mắn Thay, Cô Còn Có Lục Thời Miễn](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35: Đình Tiêu Mật](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39: Tình Cũ Chưa Phai](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương 75](#)

[Chương 76](#)

[Chương 77](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79](#)

[Chương 80](#)

[Chương 81](#)

[Chương 82](#)

[Chương 83](#)

[Chương 84](#)

[Chương 85](#)

[Chương 86: Ngoại Truyện Đăng Kí \(1\)](#)

[Chương 87: Ngoại Truyện Đăng Kí 2](#)

[Chương 88: Ngoại Truyện: Rải Đường Sau Kết Hôn](#)

[Chương 89: Ngoại Truyện Bành Oánh X Tần Dạng.\(1\)](#)

[Chương 90: Ngoại Truyện Bành Oánh X Tần Dạng.\(2\)](#)

[Chương 91: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(3\)](#)
[Chương 92: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(4\)](#)
[Chương 93: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(5\)](#)
[Chương 94: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(6\)](#)
[Chương 95: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(7\)](#)
[Chương 96: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(8.1\)](#)
[Chương 97: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(8.2\)](#)
[Chương 98: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(9.1\)](#)
[Chương 99: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(9.2\)](#)
[Chương 100: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(10.1\)](#)
[Chương 101: Ngoại Truyện Tần Dạng X Bành Oánh \(10.2\)](#)
[Chương 102: Ngoại Truyện Hồi Ưc Thời Mật Từ Đồ \(1\)](#)
[Chương 103: Ngoại Truyện Hồi Ưc Thời Mật Từ Đồ \(2\)](#)
[Chương 104: Ngoại Truyện Hồi Ưc Thời Mật Từ Đồ \(3\)](#)
[Chương 105: Ngoại Truyện Song Thập Nhất](#)
[Chương 106: Ngoại Truyện Bánh Mì](#)
[Chương 107: Ngoại Truyện Tổng Hợp Tết Đoan Ngọ](#)
[Chương 108: Ngoại Truyện Tổng Hợp Nhật Ký Của Bành Oánh](#)
[Chương 109: Ngoại Truyện Tổng Hợp Thất Tịch](#)
[Chương 110: Ngoại Truyện Tổng Hợp Ăn Gì?](#)
[Chương 111: Hậu Ký Tần Dạng X Bành Oánh](#)